Cussler Clive

Nárazová vlna

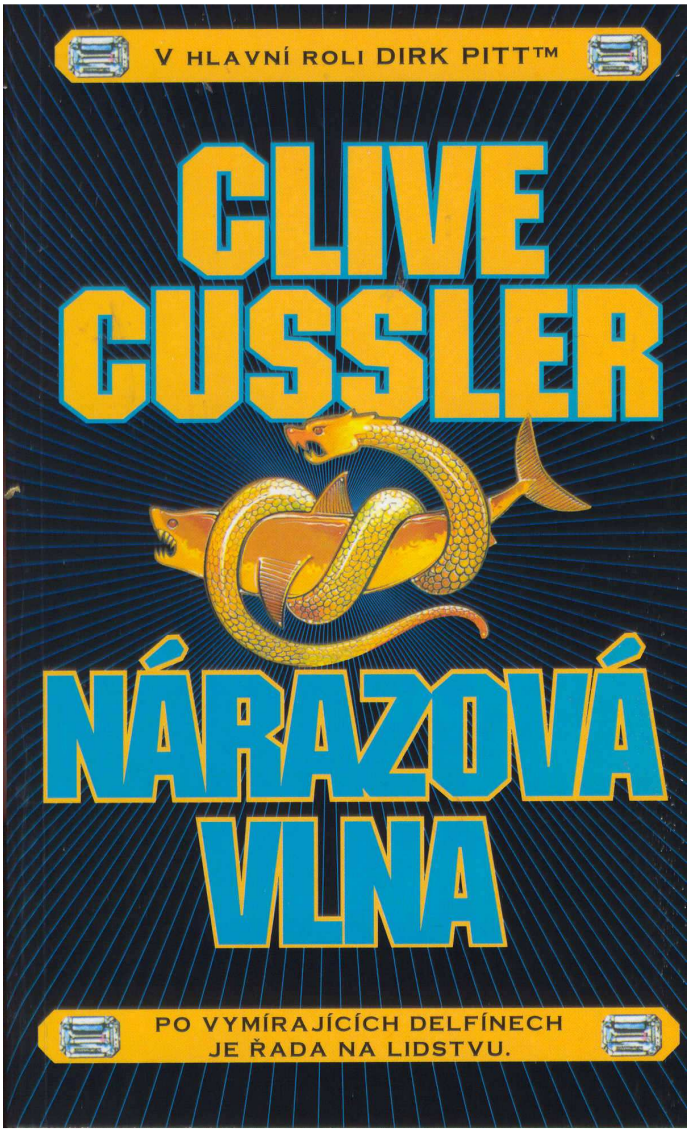

OBSAH:

Námořní katastrofu, k níž došlo roku 1859 v antarktických mořích, kde so potopila britská loď přepravující vězně k nuceným pracím do Austrálie, přežilo jen osm trosečníků, Jejich osud přestal britskou vládu zajímat, byli prohlášeni za mrtvé a nad případem se stejné jako nad lodí zavřela voda.

O téměř sto padesát let později dávná katastrofa ožije v nečekaných souvislostech. Geny se nezapřou ani po tak dlouhé době – potomek jedné z dvojice ztroskotaných odsouzenců se stal nejen jedním z nejbohatších lidí na Zemi, ale nemilosrdné metody, jakými se svého bohatství dopracoval, vzbuzují značné pozdvižení.

Dirka Pitta by to mohlo nechat klidným, kdyby australsky miliardář nezasáhl velice drastickým způsobem do oblasti, kterou se zabývá NUMA, agentura, pro kterou Pitt pracuje a která má za cíl předcházet protiprávním zásahům do mořské ekologie a pokud možno likvidovat je v zárodku. A teď začali nevysvětlitelným způsobem ve Weddellově moři hynout delfíni a lachtani.

Dokud australský diamantový král Fletcher dobýval svůj majetek bezskrupulózním způsobem na pevnině, mohlo to vzbuzovat Pittův odpor, když vsak zasáhl do biologické rovnováhy moří, je povinností NUMA se do toho vložit. A Dirk Pitt se tak pouští do své v pořadí třinácté mise za záchranu nejen ohrožených vod, ale – jak se záhy ukáže – i značné části lidstva a jeho civilizace.

VOR Z GLADIÁTORU

17. ledna 1856 Tasmanovo moře

Z těch čtyřech kliprů postavených ve skotském Aberdeenu v roce 1854 vynikal ve srovnání s těmi druhými jeden. Byl to *Gladiátor*, velká loď o výtlaku 1256 tun, jež měla 60 metrů na délku a 10 metrů na šířku a jejíž tři tyčící se stožáry čněly furiantsky k obloze. Byla jedním z nejhbitějších kliprů, jaké kdy vypluly na vodu, ale nebyla bezpečnou lodí pro plavbu za bouřlivého počasí kvůli své příliš jemné konstrukci. Byla nazývána „lodí duchem“, neboť měla schopnost plout při sebenepatrnějším závanu větru. A *Gladiátor* vskutku neměl nikdy zakusit pomalou plavbu způsobenou bezvětřím.

Naneštěstí a nepředvídatelně byl lodí odsouzenou k zapomnění.

Její majitelé ji vybavili pro australské obchodní a vystěhovalecké podnikání a byla jedním z těch mála kliprů projektovaných k tomu, aby nesly jak cestující, tak náklad. Ale jak brzy zjistili, nebylo zde zase tolik osadníků, kteří si mohli dovolit zaplatit jízdné, takže loď plula s prázdnými kabinami první a druhé třídy. Zjistilo se, že je daleko lukrativnější získávat vládní kontrakty na přepravu trestanců do světadílu, jenž původně sloužil jako největší kriminál světa.

Gladiátor byl svěřen velení Charlese „Tyrana“ Scaggse, jednoho z nejtvrdších a nejenergičtějších kapitánů kliprů. To jméno mu sedělo. I když Scaggs netrestal neposlušné a práce se štítící členy posádky mrskáním, nemilosrdné je nutil k rekordním plavbám mezi Anglií a Austrálií. Jeho agresivní metody přinesly výsledky. Při své třetí cestě domů dosáhl *Gladiátor* třiašedesátidenního rekordu, jenž nebyl dosud plachetnicí překonán.

Scaggs již závodil s legendárními kapitány a klipry své doby, s Johnem Kendricksem z hbitého *Herkula* a Wilsonem Asherem z proslaveného *Jupiteru*, a nikdy přitom neprohrál. Soupeřící kapitáni, kteří opustili Londýn do několika hodin po *GLADIÁTORU*, bez rozdílu tu loď našli poklidně zakotvenou v jejím doku, když dorazili do přístavu v Sydney.

Tyto rychlé plavby byly požehnáním pro trestance, kteří ony dlouhé cesty po moři snášeli v děsivém utrpení. Mnohým z těch pomalejších obchodních lodí trvalo tři a půl měsíce, než tu plavbu zvládly.

S trestanci zamčenými v podpalubí se zacházelo jako s nákladem. Někteří z nich byli zavilí zločinci, jiní zase političtí disidenti, ale většinou to byli nebožáci, kteří se dostali do vězení za to, že ukradli několik kousků oděvu či zbytky potravy. Muži byli posíláni do trestanecké kolonie za každý prohřešek, od vraždy až po kapesní krádež. Ženy, jež byly od mužů odděleny silným pažením, byly převážně odsouzeny za drobné loupeže nebo krádeže v obchodě. Pro obě pohlaví tu bylo jen málo jakéhokoli vybavení. Nuzné lůžkoviny v malých dřevěných kójích, to nejnutnější hygienické vybavení a strava chudá na výživné látky byly po ty měsíce strávené na moři jejich údělem. Jediným přepychem byly příděly cukru, octa a citrusové šťávy k zahnání kurdějí a čtvrtlitr portského vína k pozvednutí morálky v noci. Trestance střežila malá detašovaná jednotka v počtu deseti mužů od pěšího pluku Nového Jižního Walesu, jíž velel poručík Silas Sheppard.

Větrání neexistovalo; vzduch se dovnitř dostával pouze palubními průlezy s pevně zabudovanými mřížemi, jež byly ustavičně zavřené a opatřené pevnou závorou. Jakmile vpluli do oblasti tropů, stal se vzduch během žárem sálajících dnů dusným. Ještě více trpěli za bouřlivého počasí, kdy s nimi, prochladlými a provlhlými, pohazovaly sem a tam vlny, jež se tříštily o příď lodi, a oni žili prakticky v temnotě.

Pro službu na trestaneckých lodích bylo zapotřebí lékařů a *Gladiátor* nebyl žádnou výjimkou. Vrchní námořní lékař Otis Gorman pečoval o obecné zdraví vězňů a zařídil, aby jich malé skupinky vycházely ven na palubu na čerstvý vzduch a zacvičily si, kdykoli to počasí dovolilo. Když konečně dorazili do přístaviště v Sydney, byli lékaři pyšní, když se mohli pochlubit, že neztratili ani jediného vězně. Gorman byl soucitný člověk, jenž pečoval o své svěřence: bylo-li třeba, pouštěl jim žilou, řezal abscesy, poskytoval ošetření a radu při tržných ranách, puchýřích a projímání, rovněž dohlížel na používání chlorového vápna do splachovacích záchodů,

při praní oblečení a drhnutí džberů na moč. Málokdy se stalo, že by nedostal děkovný dopis od trestanců, když v zástupu vystupovali na břeh.

Tyran Scaggs většinou nevěnoval pozornost těm nešťastníkům uzamčeným dole v podpalubí. Zajímaly ho jen jeho obchody. Jeho železná disciplina a agresivita se mu pěkně vyplácely ve formě příplatků od šťastných lodních majitelů, přičemž ho spolu s jeho lodí činily nesmrtelným v legendách o rychlých plachetnicích.

Při této cestě vycítil možnost nového rekordu a zmocnil se ho neklid. Bylo to již padesát dva dnů, co vyplul z Londýna a směřoval do Sydney s nákladem obchodního zboží a 192 trestanci, mezi nimiž bylo 24 žen. Snažil se dostat z *GLADIÁTORU* maximum a málokdy podkasal plachty za silného větru. Za svoji vytrvalost byl odměněn čtyřiadvacetihodinovou plavbou, během níž zdolal neuvěřitelných 439 mil.

A poté Scaggsovi přestalo přát štěstí. Na horizontu za zádí lodi se rýsovala katastrofa.

Den nato, co *Gladiátor* bezpečně proplul Bassovou úžinou mezi Tasmánií a jižním výběžkem Austrálie, večerní obloha se naplnila zlověstně černými mračny, jež zastínila hvězdy, zatímco moře nabývalo hříšných rozměrů. Aniž by Scaggs o tom věděl, na jeho loď se vrhl v celé své síle tajfun přicházející z jihovýchodu od Tasmanova moře. Ať byly klipry jakkoli pohyblivé a pevně stavěné, od rozhněvaného Pacifiku se nedočkaly slitování.

Bouře se ukázala být tím nejzuřivějším a nejničivějším tajfunem, jaký kdy ostrované z Jižního moře pamatovali. Každou hodinou nabýval vítr na rychlosti. Z moře se staly zdvíhající se hory, jež vyrážely z temnoty a bušily do *GLADIÁTORU* po celé jeho délce. Příliš pozdě dal Scaggs rozkaz, aby se zkrátily plachty. Divoký závan větru chytil vypjaté plachtoví a roztrhal je na kousky, ale ještě předtím utrhl stožáry, jako by to byla párátka, a mrštil úpony a ráhny daleko na spodní palubu. Poté dorážející vlny jakoby ve snaze uklidit po sobě nepořádek smetly dolů z paluby změť z poničených a propletených stožárů. Vlna o výšce dobrých deseti metrů udeřila do zádi lodi a převrátila ji, přičemž rozdrtila kapitánovu kajutu a urvala kormidlo. Z paluby byly spláchnuty čluny, kormidlo, palubní

přístřešek a lodní kuchyně. Průlezové poklopy byly vraženy dovnitř a vodě nic nebránilo, aby se valila do nákladového prostoru.

Tato jediná smrtonosná obrovitá vlna náhle rozdrtila kdysi půvabný klipr a proměnila jej v bezmocný, zmrzačený plovoucí vrak, kterým si moře jako hora vysoké pohazovalo jako se špalkem dřeva, poté co ho učinilo neovladatelným. Loď nebyla schopná bojovat s bouří a její nešťastná posádka a náklad odsouzenců mohly pouze zírat do tváře smrti, když v hrůze očekávaly, až se loď naposledy ponoří do nedočkavé hlubiny.

*****

Dva týdny potom, co *Gladiátor* nedorazil do přístavu, byly vyslány lodi, aby se vydaly ve stopách známých tras kliprů vedoucích Bassovou úžinou a Tasmanovým mořem, ale nepodařilo se jim narazit na žádnou stopu po těch, co zůstali naživu, ani na mrtvá těla či plovoucí trosky. Jeho majitelé ho odepsali jako ztrátu, pojišťovací agenti všechno zaplatili, příbuzní posádky a odsouzených truchlili nad jejich skonem, avšak vzpomínka na loď byla časem zastřena.

Některé lodi měly pověst plovoucích rakví nebo pekelných lodí, ale soupeřící kapitáni, kteří znali Scaggse a *Gladiátor*, pouze potřásli hlavou a odepsali zmizelý půvabný klipr coby oběť jeho chatrných plavebních schopností a Scaggsova agresivního zacházení s ním. Dva muži, kteří se na něm jednou plavili, naznačovali, že loď mohla být nečekaně uchvácena poryvem větru a zároveň vlnou, co se rozbila o její záď, a tyto spojené síly jí pak stlačily příď pod vodu a poslaly ji rovnou ke dnu.

V pojišťovacím sále známé námořní pojišťovny Lloyd v Londýně byla ztráta *GLADIÁTORU* zanesena do lodního deníku mezi potopení americké parní vlečné lodi a najetí na mělčinu norského rybářského člunu.

Téměř tři roky měly uplynout, než bylo záhadné zmizení vysvětleno.

*****

Bylo neuvěřitelné a námořnímu světu neznámé, že *Gladiátor* dosud plul, potom co onen děsivý tajfun postoupil dále na západ. Nějakým způsobem ten zpustošený klipr přežil, ale moře se dostávalo dovnitř popraskanými prkny v jeho trupu znepokojivou rychlostí. Do příštího poledne již bylo v nákladovém prostoru skoro dva metry vody a čerpadla sváděla předem prohranou bitvu.

Neoblomná vytrvalost kapitána Tyrana Scaggse nikdy nepolevovala. Posádka by přísahala, že udržoval loď před potopením pouze čirou tvrdohlavostí. Vydával rozkazy stroze a klidně, pořídil si seznam těch trestanců, kteří neutrpěli vážnější zranění způsobená tím, že s nimi ustavičně pohazovalo rozbouřené moře, aby je dal k čerpadlům, zatímco posádka se soustředila na opravování prosakujícího trupu.

Zbytek dne a noci strávili pokusem o odlehčení lodi a přes palubu vyhodili náklad a jakékoli nářadí či náčiní, které nebylo považováno za nepostradatelné. Nic nepomáhalo. Ztratilo se jen hodně času a tím úsilím se málo dosáhlo. Voda do příštího rána stoupla o další metr.

V polovině odpoledne se vyčerpaný Scaggs sklonil před porážkou. Nic, co by on či kdokoli jiný mohl udělat, by *Gladiátor* nezachránilo. A bez člunů tu existovala pouze jediná hazardní hra k záchraně živých duší na palubě. Přikázal poručíku Sheppardovi, aby propustil vězně a seřadil je na palubě přímo před bdělýma očima jeho ozbrojené vojenské jednotky. U své práce zůstali pouze ti, co pracovali u čerpadel, a členové posádky horečně se pokoušející utěsnit štěrbiny.

Tyran Scaggs nepotřeboval používat bič nebo pistoli, aby zcela vládl své lodi. Byl to muž obřího vzrůstu, stavbou těla připomínaje kameníka. Měřil skoro metr devadesát a jeho olivově šedé oči vykukovaly z obličeje, jenž byl ošlehán mořem a sluncem. Jeho tvář rámoval velký chumáč inkoustově černých vlasů a nádherně černý vous. Mluvil hlubokým znělým hlasem, jenž umocňoval jeho pánovitou přítomnost. Ve svých nejlepších letech byl otrlým devětatřicátníkem.

Jak si tak přehlížel odsouzence, byl vyděšen počtem jejich zranění, modřin, vyvrtnutí a hlav zabalených do zkrvavených

obvazů. V každé tváři se zračil strach a znepokojení. Byla to ta nejošklivější skupina mužů a žen, na jakou kdy pohlédl. Byli spíše malí, což bylo bezpochyby následkem celoživotně nedostatečné stravy. Jejich tváře byly vychrtlé a pokožka pobledlá. Jsouce cyničtí a hluší k slovu Božímu, byli spodinou britské společnosti a nemohli očekávat, že zase uvidí svoji rodnou zem. Neměli ani naději, že prožijí plodný život.

Když ti nešťastníci spatřili tu příšernou škodu nahoře na palubě, pahýly stožárů, rozbité lodní roubení a chybějící čluny, přepadlo je zoufalství. Ženy začaly vydávat výkřiky děsu; totiž všechny až na jednu, jak si Scaggs povšiml, která mezi ostatními vynikala.

Jeho oči krátce spočinuly na té trestankyni, jež byla málem tak vysoká jako většina mužů. Nohy, které jí byly vidět pod sukní, byly dlouhé a hladké. Úzký pas zastiňovalo hezky tvarované poprsí, jež vyplňovalo vršek její blůzy. Oblečena byla upraveně a čistě, a její do pasu sahající blond vlasy měly svěží lesk na rozdíl od ostatních žen, jejichž vlasy byly neupravené a slepené. Stála bez pohnutí a její strach byl maskován předstíraným vzdorem, když oplácela Scaggsův upřený pohled očima modrýma jako alpské jezero.

To bylo poprvé, kdy si jí Scaggs všiml a marně se podivoval, proč dříve nebyl pozornější. Znovu se soustředil na hrozící nouzovou situaci a oslovil trestance.

„Naše situace není slibná," začal Scaggs. „Zcela čestně vám musím říci, že loď je odsouzena k záhubě, a protože nám moře zničilo čluny, nemůžeme ji opustit."

Jeho slova se setkala se smíšenou reakcí. Pěšáci poručíka Shepparda stáli tiše a bez hnutí, zatímco mnozí odsouzenci počali žalostné naříkat a sténat. V očekávání, že uvidí, jak se loď za několik okamžiků rozpadá na kusy, několik trestanců padlo na kolena a prosilo o spasení.

Scaggs pokračoval ve svém proslovu a dělal, že neslyší ten žalostný nářek. „S pomocí Boha milosrdného se pokusím zachránit každou živoucí duši na této lodi. Zamýšlím postavit vor o dostatečné velikosti, jenž by nesl každého na palubě do té doby, než bychom byli zachráněni kolem plující lodí, nebo byli vyplaveni na

australskou pevninu. Naložíme bohaté zásoby potravy a vody, tolik toho, aby nám to vydrželo na dvacet dní.“

„Nebudete-li se zlobit, kapitáne, jak brzo počítáte, že nás objeví?“

Tu otázku položil mohutný muž s opovržlivým výrazem, jenž hlavou a rameny převyšoval ostatní. Na rozdíl od svých společníků byl elegantně oblečený a měl každý vlas na své hlavě úzkostlivě přičesaný.

Ještě než odpověděl, otočil se Scaggs k poručíku Sheppardovi. „Kdo je ten fešák?“

Sheppard se naklonil ke kapitánovi. „Jmenuje se Jess Dorsett.“

Scaggs zdvihl obočí. Jess Dorsett, ten loupežník?“

Poručík přikývl. „To je on. Nadělal si celé jmění, to je pravda, ještě než ho královnini muži dopadli. Jediný z této různorodé chátry, který umí číst a psát.“

Scaggs si okamžitě uvědomil, že tento lapka by se mohl stát cenným, kdyby se situace na voru stala hrozivou. Možnost vzpoury byla velmi reálná. „Mohu vám všem nabídnout pouze šanci na život, pane Dorsette. Mimo to neslibuji nic.“

„Takže co očekáváte ode mne a mých zkažených přátel zde?“

„Očekávám, že každý tělesně schopný muž pomůže postavit ten vor. Kdokoli z vás odmítne, či se bude práci vyhýbat, bude zanechán na lodi.“

„Slyšíte to, chlapci?“ zavolal Dorsett na shromážděné trestance. „Pracujte nebo zemřete!“ Poté se znovu obrátil ke Scaggsovi. „Nikdo z nás není námořníkem. Budete nám muset říci, jak si počínat.“

Scaggs ukázal rukou na svého prvního důstojníka. „Pověřil jsem pana Ramseyho, aby nakreslil plány a postavil ten vor. Pracovní četa sestavená z členů posádky, kterých není zapotřebí k tomu, aby nás udržovali na vodě, bude řídit stavbu.“

Se svými sto devadesáti centimetry výšky se Jess Dorsett zdál být obrem, když stál mezi ostatními odsouzenci. Ramena se mu pod drahým sametovým kabátem mocně rýsovala do šířky. Jeho vlasy rudé jako měď byly dlouhé a volně mu splývaly přes límec kabátu. Jeho hlava upoutávala velkým nosem, vysoce posazenými lícními kostmi a mohutnou bradou. Navzdory dvěma měsícům útrap, kdy byl

uzamčen v nákladovém prostoru lodi, vypadal, jako by právě vykročil z londýnského salonu.

Dříve než se od sebe odvrátili, Dorsett a Scaggs si krátce vyměnili pohledy. První důstojník Ramsey zachytil jejich intenzitu. Tygr a lev, pomyslil si zadumaně. Byl zvědavý, kdo z nich na tom bude lépe na konci jejich zkoušky.

*****

Moře se naštěstí utišilo, jelikož se vor měl stavět na vodě. Jeho výstavba začala tím, že se materiál hodil přes palubu. Hlavní kostra se vyrobila ze zbytků stěžňů svázaných dohromady silným lanem. Sudy s vínem spolu s barely s moukou, určené pro hospody a obchůdky s potravinami v Sydney, byly vyprázdněny a uvázány mezi stožáry kvůli zvýšené vznosné síle. Navrch bylo jako paluba přibito silné bednění, které bylo potom obehnáno do pasu vysokým zábradlím. Dvě náhradní košové čnělky byly vztyčeny na přídi a zádi a vybaveny plachtami, úpony a stěhy. Když byl vor dohotoven, měřil na délku čtyřiadvacet a na šířku dvanáct metrů, a ačkoli vypadal docela veliký, ve chvíli kdy na něj byly naloženy zásoby, nebylo tak jednoduché dostat na něj 192 vězňů, 11 vojáků a lodní posádku, která čítala 28 členů včetně Tyrana Scaggse, tedy celkem 231 lidí. Na to, co bylo vydáváno za záď, bylo připevněno primitivní kormidlo k provizorní páce za zadním stěžněm.

Dřevěné soudky s vodou, citrusovou šťávou, nasolené vepřové a hovězí maso, jakož i sýr a několik hrnců rýže a hrachu uvařeného v lodní kuchyni byly spuštěny na palubu voru mezi stěžně a přivázány dole pod velkou plátěnou plachtou, jež byla rozprostřena přes dvě třetiny voru jako ochrana před palčivými slunečními paprsky.

Vyplutí bylo obšťastněné vyjasněným nebem a mořem klidným jako mlýnský náhon. Napřed se nalodili vojáci nesoucí své muškety a šavle. Pak přišli na řadu trestanci, kteří byli převelice šťastní, že mohli uniknout potopení zároveň s lodí, jejíž příď se nyní nebezpečně skláněla. Lodní žebřík je nedokázal všechny unést, takže většina jich přelezla okraj paluby a visela na lanech. Několik jich skočilo do vody a bylo zachráněno vojáky. Těžce ranění bylí

spouštěni ve smyčkových závěsech. Bylo s podivem, že ten hromadný odchod proběhl bez nehody. Za dvě hodiny bylo všech 203 osob bezpečně umístěno na voru na místech, která jim určil Scaggs.

Poté přišla na řadu posádka a kapitán Scaggs byl tím posledním mužem, který opustil příkře se svažující palubu. Do rukou prvního důstojníka Ramseyho shodil bedýnku obsahující dvě pistole, lodní deník, chronometr, kompas a sextant. Dříve než se spustil přes okraj paluby, Scaggs zaměřil polohu a neřekl nikomu, dokonce ani Ramseymu, že ta bouře zahnala *Gladiátor* daleko stranou normálních lodních tras. Plavili se v pusté oblasti Tasmanova moře, tři sta mil od nejbližšího australského pobřeží, a co bylo horší, proud je zanášel ještě dále do prázdnoty, kudy nepluly žádné lodi. Nahlédl do svých námořních map a rozhodl se, že jejich jedinou nadějí je využít protiproudu a větrů a plavit se na východ směrem k Novému Zélandu.

Brzy potom, co se každý usadil na svém místě na přeplněné palubě, cestující na voru ke svému úžasu zjistili, že tu je dostatek místa, aby zde současně leželo jen pouhých čtyřicet těl. Námořníkům z lodi bylo zřejmé, že jejich životy jsou silně ohroženy, neboť prkenná paluba voru byla jen deset centimetrů nad vodou. Kdyby čelili rozbouřenému moři, vor i se svými nešťastnými pasažéry by se potopil.

Scaggs zavěsil kompas na stěžeň před kormidlem. „Vyplujte, pane Ramsey! Naberte kurz jeden stupeň patnáct, směr východní jihovýchod.“

„Provedu, kapitáne. Nezkusíme to tedy do Austrálie?“

„Naší největší nadějí je západní pobřeží Nového Zélandu.“

Jak daleko to odhadujete?“

„Šest set mil,“ odvětil Scaggs, jako by písčitá pláž ležela hned za obzorem.

Ramsey se zamračil a upřeně se rozhlížel po přeplněném voru. Jeho zrak spočinul na skupince trestanců, kteří spolu vedli tlumený rozhovor. Nakonec promluvil tónem plným beznaděje: „Nevěřím, že kdokoli z nás bohabojných mužů se dočká spasení, když jsme obklopeni touto lidskou spodinou.“

*****

Moře zůstalo klidné po následujících pět dnů. Pro cestující na voru se stal běžným ukázněný přídělový systém. Nemilosrdné slunce vytrvale pražilo a proměňovalo vor v ohnivé peklo. Všichni zoufale toužili po tom, aby se vrhli do vody a zchladili svá těla, ale žraloci se již shromažďovali v očekávání snadno získané potravy. Námořníci vylévali vědra slané mořské vody na plátěnou ochrannou plachtu, ale to vedlo jenom ke zvýšení vlhkosti pod ní.

Nálada na voru už začala přecházet od trudnomyslnosti k proradnosti. Muži, kteří přestáli dva měsíce věznění v tmavém nákladovém prostoru *GLADIÁTORU*, se nyní, když nebyli v bezpečí lodního trupu a zůstali obklopeni prázdnotou, stávali znepokojenými. Trestanci sledovali námořníky a vojáky divokými pohledy doprovázenými mumláním, čehož si Scaggs nemohl nepovšimnout. Přikázal poručíku Sheppardovi, aby jeho muži měli v kteroukoli dobu nabité a naládované muškety.

Jess Dorsett pozoroval onu vysokou ženu se zlatými vlasy. Seděla osamocena vedle předního stěžně. Vytvářela kolem sebe zdání zatvrzelé netečnosti, což byl způsob, jakým přehlížela strasti bez vyhlídek do budoucnosti. Zdálo se, že si nevšímá ostatních trestankyň, zřídka s nimi hovořila a dávala přednost tomu, aby mohla zůstat stranou a v tichosti. Dorsett usoudil, že je to žena mající své zásady.

Plížil se k ní mezi těly namačkanými na palubě voru, dokud ho nezastavil tvrdý pohled vojáka, jenž mu mušketou naznačil, aby se vrátil. Dorsett byl trpělivý člověk a vyčkal, až si stráže vyměnily směnu. Vystřídaná stráž začala okamžitě mlsně pošilhávat po ženách, které si z ní hned dělaly legraci. Dorsett té zábavy využil, aby se posunul až k oné pomyslné hraniční čáře, jež dělila muže od žen. Ta blond žena si toho nevšimla a její modré oči byly upřené na něco, co mohla v dálce vidět pouze ona.

„Vyhlížíte Anglii?“ zeptal se jí s úsměvem.

Obrátila se a zahleděla se na něj, jako by si rozmýšlela, zda ho má poctít svou odpovědí. „Malou vesnici v Cornwallu.“

„Kde jste byla zatčena?“

„Ne, to bylo ve Falmouthu.“

„Za pokus o zavraždění královny Viktorie?“

V očích jí zajiskřilo a zasmála se. „Ve skutečnosti za ukradenou přikrývku.“

„Musela vám být zima.“

Zvážněla. „Byla pro mého otce. Umíral na plicní chorobu.“

„Promiňte mi to.“

„Vy jste ten lupič.“

„Byl jsem, dokud si můj kůň nezlomil nohu a královnini muži mě nedostihli.“

„A jmenujete se Jess Dorsett.“ Těšilo ho, že věděla, kdo je, a byl zvědavý, jestli se na něj vyptávala. „A vy jste…“

„Betsy Fletcherová,“ odvětila bez zaváhání.

„Betsy,“ řekl Dorsett a učinil rozmáchlé gesto, „považujte mě za svého ochránce.“

„Nepotřebuji žádného okázalého lapku,“ řekla rázně, „dovedu se postarat sama o sebe.“

Ukázal rukou kolem sebe na hordu tísnící se na voru. „Možná budete potřebovat pár silných rukou, dříve než zase uvidíme pevnou zem.“

„Proč bych měla vkládat svoji důvěru do člověka s vaší minulostí?“

Zahleděl se jí do očí. „Snad jsem svého času oloupil pár kočárů, ale hned po drahém kapitánu Scaggsavi jsem nejpravděpodobněji jediným mužem, jemuž můžete důvěřovat, že nebude svádět ženu.“

Betsy Fletcherová se otočila a ukázala prstem na několik zlověstně vypadajících mračen hnaných směrem k nim sílícím větrem. „Řekněte mi, pane Dorsette, jak mě hodláte ochránit před tím?“

*****

„Teď jsme v tom, kapitáne,“ pravil Ramsey. „Raději bychom měli spustit plachty.“

Scaggs zachmuřeně přikývl. „Nařežte krátké kusy provazu ze soudku s náhradním lanovím a rozdejte je kolem. Řekněte těm chudákům, ať se připoutají k voru, aby odolali rozbouřené vodě.“

Moře se počalo nepříjemně zvedat a vor se nakláněl a houpal, jak se vlny začaly přelévat přes schoulenou masu těl, v níž každý pasažér pevně svíral svůj vlastní kus lana, aby si zachránil život, přičemž ti chytří se již přivázali k plaňkám. Ta bouře nebyla ani zpolovice tak silná jako tajfun, co zničil *Gladiátor,* ale brzy nebylo možné říci, kde začíná vor a končí moře. Vlny se zdvíhaly stále výš a výš a bílé zčeřené vrcholky jim odlétaly z hřebenů. Někteří z cestujících se snažili stát, aby měli hlavu nad vodou, ale vor se divoce nakláněl a pohupoval, takže okamžitě upadli zpět na bednění.

Dorsett použil jak svůj, tak Betsyin provaz, aby ji přivázal ke stožáru. Poté se zamotal sám do šňůr od ochranné plachty a nastavil své tělo, aby ji zaštítil před silou vln. Jako by to samo o sobě ještě nestačilo, nápory deště do nich bušily silou kamenů vrhaných samotnými ďábly. Rozbouřené moře útočilo ze všech stran.

Jediný zvuk, jenž přehlušoval zuřivost bouře, bylo Scaggsovo důrazné klení, když křičel rozkazy na svou posádku, aby přidala ještě další provazy k zajištění hromady zásob. Námořníci se namáhali, aby přivázali k podlaze bedýnky a soudky, ale v té chvíli se vztyčila obrovská vlna, jež dopadla na vor a stlačila jej hluboko pod vodu. Skoro celou minutu nebyl na tom žalostném voru nikdo, kdo by nevěřil, že mají zemřít.

Scaggs zadržel dech a zavřel oči a klel, aniž by otevřel ústa. Váha vody byla taková, že si myslel, že z něj vyrazí život. Po chvíli, jež se zdála věčností, se vor opět líně pozvedl vířící masou pěny do větru. Ti, co nebyli smeteni do moře, se hluboce nadechli a vykašlávali mořskou vodu.

Kapitán se rozhlédl po voru a zděsil se. Celý balík zásob z něj byl smeten a zmizel, jako by ho předtím vůbec nenaložili. To, co bylo dokonce ještě hrozivější, byl fakt, že převážná většina beden a sudů si proklestila cestu skupinou odsouzenců, přičemž je zmrzačila nebo srazila z voru silou rovnající se lavině. Jejich zoufalé volání o pomoc nenašlo odezvu. Zuřící moře znemožňovalo jakýkoli pokus o

záchranu, a ti, co měli štěstí, mohli pouze truchlit nad smrtí svých nedávných společníků.

Vor se svými trpícími cestujícími vzdoroval té bouři po celou noc, drcen přívalem vod, jež se přes něj neustále převalovaly. Příštího rána se moře začalo utišovat a vítr zeslábl na lehkou jižní brízu. Byli ale pořád ve střehu před občasnou zrádnou vlnou, jež číhala z dohledu, dříve než se přihnala a zaskočila ty, co přežili.

Když byl Scaggs konečně schopen stát a ohodnotit celkový rozsah škody, šokovalo ho, jakmile zjistil, že ani jeden soudek s potravou či vodou nebyl uchráněn před divokostí moře. Další katastrofou bylo, že ze stožárů zbylo několik cárů plátna. Přikázal Ramseymu a Sheppardovi, aby spočítali ty, co chybí. Jejich počet se vyšplhal na dvacet sedm.

Sheppard smutně potřásal hlavou, když se zadíval na ty, co se zachránili. „Nebožáci. Vypadají jako utopené krysy."

„Ať posádka rozprostře to, co zbylo z plachet, a nachytá co nejvíc dešťové vody dříve, než ta bouřka přestane," přikázal Scaggs Ramseymu.

„Nemáme již nádoby k jejímu skladování," pravil vážně Ramsey. „A co použijeme jako plachty?"

„Poté, co se každý do sytosti napije, opravíme z plachtoví, co se dá, a budeme pokračovat dál východně jihovýchodním směrem."

Jak se na voru znovu objevil život, Dorsett se odpoutal od stožárových lan a uchopil Betsy za ramena. „Jste zraněná?" tázal se pozorně.

Upírala na něj zrak skrze dlouhé prameny svých vlasů, které jí ulpěly na tváři. „Nebudu se účastnit královského plesu a vypadat jako zmáčená kočka. I když jsem promáčená, jsem ráda, že jsem naživu."

„Byla to zlá noc," řekl neradostně, „a já se obávám, že nebyla poslední."

Právě když ji Dorsett utěšoval, slunce se nečekaně vrátilo. Bez ochranné plachty, kterou strhl nápor větru a vln, tu nebylo nic, co by je chránilo před denním žárem. Brzy je začal trýznit hlad a žízeň. Každé sousto potravy, jež bylo možné nalézt mezi plaňkami, bylo

rychle snědeno. Ta trocha deště nachytaná roztrhanými plátěnými plachtami záhy zmizela.

Když byly ony rozervané zbytky opět vztyčeny, jako plachty měly jen malý vliv a ukázaly se pro pohyb voru jako téměř bezcenné. Přicházel-li vítr od zádi, plavidlo se dalo ovládat, ale při pokusu obrátit ho proti větru došlo jen ke stočení voru napříč do nezvladatelné pozice bokem k větru. Neschopnost ovládat směr voru jen přidávala ke Scaggsovým narůstajícím pocitům marnosti. Jelikož se mu podařilo zachránit své cenné navigační přístroje tím, že si je tiskl na prsa v nejhorších chvílích té záplavy, určil nyní postavení voru.

„Přiblížili jsme se k pevnině, kapitáne?“ tázal se Ramsey.

„Bohužel ne,“ řekl Scaggs zasmušile. „Bouře nás zahnala severně a západně. Jsme dál od Nového Zélandu, než jsme byli v tuto dobu přede dvěma dny.“

„Uprostřed léta na jižní polokouli dlouho bez čerstvé vody nevydržíme.“

Scaggs ukázal rukou směrem ke dvojici ploutví čeřících vodu patnáct metrů od voru. „Nespatříme-li do čtyř dnů loď, pane Ramsey, obávám se, že si žraloci uspořádají hostinu.“

Žraloci nemuseli čekat dlouho. Druhý den po bouři byla těla těch, co podlehli zraněním utrženým během běsnění moře, shozena přes okraj voru a rychle zmizela v rozvířené krvavé pěně. Jedna nestvůra se zdála být obzvláště dravou. Scaggs zjistil, že je to velký bílý žralok, jenž byl obávaným, nejnenasytnějším vraždícím strojem. Odhadoval, že může být zhruba šest a půl až sedm metrů dlouhý.

Ta hrůza teprve začínala. Dorsett byl první, kdo měl předtuchu zvěrstev, jež si ti nešťastníci měli sami sobě způsobit.

„Mají něco za lubem,“ řekl Betsy. „Nelíbí se mi způsob, jakým civí na ženy.“

„O kom to mluvíte?“ zeptala se skrze rozpukané rty. Obličej měla zakrytý potrhaným šátkem, ale její holé paže a nohy pod sukní již byly spálené a plné puchýřů od slunce.

„O těch podlých pašerácích na zádi voru, vedených tím mordýřským Velšanem Jakem Hugginsem. Spíš by vám podřízl hrdlo, než vás potěšil. Vsadím se, že plánují vzpouru.“

Betsy civěla nepřítomně kolem sebe na těla rozvalující se po voru. „Proč by chtěli velet tady tomu?“

„To zamýšlím zjistit,“ řekl Dorsett, když si začal razit cestu přes trestance, shrbené všude na vlhkém bednění a nevšímající si ničeho kolem sebe, zatímco trpěli palčivou žízní. Pohyboval se nemotorně, rozmrzelý tím, jak mu bez fyzické námahy, vyjma přidržování se lan, ztuhly klouby. Byl jedním z těch mála, kteří se odvážili přiblížit ke spiklencům, a silou si razil cestu mezi členy Hugginsova zločineckého gangu. Nevšímali si ho, jak si pro sebe mumlali tichým hlasem a vrhali zlé pohledy na Shepparda a jeho pěšáky.

„Co tě sem přivádí čmuchat, Dorsette?“ zavrčel Huggins.

Pašerák byl malý a přikrčený, měl robustní hruď, dlouhé matně písčité vlasy, mimořádně velký zploštělý nos a obrovitá ústa s chybějícími a černajícími zuby, což pospolu vytvořilo ohyzdný úšklebek.

„Počítal jsem, že by se ti mohl hodit šikovnej chlap, kterej by ti pomohl převzít vor.“

„Chceš se dostat ke kořisti a žít o trochu dýl, že jo?“

„Nevidím žádnou kořist, která by prodloužila naše utrpení,“ řekl mu na to Dorsett lhostejně.

Huggins se zasmál a ukázal své kazící se zuby. „Ty ženy, hlupáku.“

„My tu všichni umíráme žízní a prokletým vedrem, a ty chceš souložit?“

„Na známýho loupežníka jsi ale blbec,“ pravil Huggins podrážděně. „My ta zlatíčka nechceme položit na záda. Zamýšlíme je rozřezat a sníst jejich měkoučký maso. Takový jako Tyrana Scaggse, jeho námořničky a vojáčky si mužem nechat na dobu, až budeme mít vopravdovej hlad.“

První myšlenka, která Dorsetta napadla, byla, že si Huggins dělá nechutný vtip, ale to vybuzené zlo, jež číhalo v jeho očích spolu s příšerným úšklebkem, dávaly najevo, že nejde o hru se slovy. Ta myšlenka byla tak odporná, že Dorsetta naplnila děsem a odporem. Ale byl dokonalým hercem a tak pokrčil bezstarostně rameny.

„Proč ten spěch? Můžeme být zítra touhle dobou zachráněni.“

„Na horizontu se teď brzy neukáže žádná loď a žádnej ostrov.“ Huggins se odmlčel a jeho ohyzdný obličej byl zkřivený zkažeností. Jdeš s námi, loupežníku?“

„Tím, že se dám dohromady s tebou, Jaku, nemám co ztratit,“ opáčil Dorsett s křečovitým úsměvem. „Ale ta velká blondýna je moje. Se zbytkem si dělej, co chceš.“

„Vidím, že sis ji oblíbil, ale mí hoši a já se dělíme a dělíme se rovným dílem. Dovolím ti činit si první nárok. Potom bude rozdělená.“

„To je rozumné,“ pravil Dorsett suše. „Kdy s tím začneme?“

„Hodinu po soumraku. Na moje znamení napadneme ty vojáčky a zmocníme se jejich mušket. Jakmile budeme ozbrojeni, nebudeme mít potíže se Scaggsem a jeho posádkou.“

„Jelikož jsem se už usadil u předního stěžně, postarám se o vojáka, co stráží ženy.“

„Chceš bejt první na řadě k večeři, je to tak?“

„Jen slyším, jak o tom mluvíš,“ řekl Dorsett cynicky, „a dostávám hlad.“

*****

Dorsett se vrátil na místo k Betsy, ale neřekl jí nic o hrůzovládě, jež měli trestanci rozpoutat. Věděl, že Huggins a jeho muži sledují každý jeho pohyb a ujišťují se tak, že se nesnaží potají varovat posádku *GLADIÁTORU* a vojáky. Jeho jediná příležitost by nastala se soumrakem, a musel jednat dříve, než Huggins dá signál k zahájení té hrůzy. Lehl si tak blízko k Betsy, jak mu to jen hlídka dovolila, a zdálo se, že proklímal celé odpoledne.

Jakmile se soumrak snesl na moře a objevily se hvězdy, Dorsett opustil Betsy a proplížil se až na zhruba jeden metr k prvnímu důstojníkovi Ramseymu a zavolal na něj tlumeným šeptem.

„Ramsey, nehýbejte se a dělejte, jakoby nic.“

„O co jde?“ vyhrkl Ramsey šeptem. „Co chcete?“

„Poslouchejte mě,“ pravil Dorsett tiše. „Po uplynutí jedné hodiny se trestanci vedení Jakem Hugginsem chystají napadnout vojáky.

Podaří-li se jim je všechny zabít, použijí pak jejich zbraně proti vám a vaší posádce.“

„Proč bych měl věřit slovům obyčejného zločince?“

„Neuvěříte-li, budete všichni mrtvi.“

„Povím to kapitánovi,“ řekl Ramsey nevraživě.

Jen mu připomeňte, že to byl Jess Dorsett, kdo vás varoval.“

Dorsett se odmlčel a připlížil se nazpět k Betsy. Sundal si levou botu, odtrhl z ní podrážku s podpatkem a vyňal z ní malý nůž s ostřím dlouhým deset centimetrů. Poté se posadil zpátky, aby vyčkával.

Měsíc v první čtvrti začal vycházet nad horizontem a propůjčoval zubožených tvorům na palubě voru vzhled strašidelných přízraků. Někteří z nich začali náhle vstávat a pohybovat se směrem k zakázané oblasti uprostřed.

„Zabte ty svině!“ zvolal Huggins, vrhl se kupředu a vedl nápor těl směřující na vojáky. Masa žízní napůl šílených vězňů dala průchod své nenávisti vůči autoritě a hrnula se ze všech stran do středu voru.

Salva palby z mušket učinila jejich řady řidšími a nečekaný odpor je dočasně ochromil.

Ramsey předal Dorsettovo varování Scaggsovi a Sheppardovi. Pěšáci s nabitými mušketami a nasazenými bajonety čekali společně se Scaggsem a jeho posádkou, jež byla vyzbrojena vojenskými šavlemi, tesařskými kladivy a sekerkami a jakoukoli další zbraní, kterou dokázali sehnat.

„Nedejte jim čas, aby znovu nabili, hoši!“ řval Huggins. „Tvrdě udeřte!“

Masa poblázněných vzbouřenců se znovu vrhla kupředu a narazila tentokrát na trčící bajonety a sekající šavle. Přesto však nic nezmímilo její zuřivost. Vzbouřenci se vrhali na studenou ocel a několik jich uchopilo nabroušené ostří do holých rukou. Zoufalí muži spolu zápolili a řezali do sebe na temném moři pod tajuplným svitem měsíce.

Vojáci a námořníci zuřivě bojovali. Každá píď voru byla zabraná muži divoce bojujícími tak, aby jeden druhého zabili. Těla se vršila a zamotávala do nohou bojujících. Krev tekla po palubním bednění, a tak bylo obtížné zůstat stát, ne-li nemožné zvednout se po pádu. V

temnotě slepě bojovali a vraždili se, aniž by teď dbali na svoji žízeň a hlad. Jedinými zvuky, které bojující vydávali, byl nářek raněných a sténání umírajících.

Žraloci začali kroužit kolem stále blíž, jako by vycítili nějakou mimořádnou odměnu. Zašpičatělá ploutev Kata – což bylo jméno, které námořníci dali tomu velkému bílému žralokovi –, tiše čeřila vodu méně než metr a půl od voru. Nikdo z těch nešťastníků, co spadli do vody, již znovu nevylezl na palubu.

Huggins, probodnutý pěti ranami šavlí, vrávoral k Dorsettovi s velkým úlomkem prkna ve zdvižené ruce. „Ty prokletý zrádče!“ zasyčel.

Dorsett se přikrčil a napřáhl nůž před sebe. „Udělej krok dopředu a zemřeš,“ pravil klidně.

Rozzuřený Huggins na něj zaječel: „Ty budeš krmit žraloky, loupežníku!“ Poté sklonil hlavu a vyrazil k útoku, přičemž mával prknem jako kosou.

V momentě, kdy se na něj Huggins vrhl, Dorsett klesl na ruce a na kolena. Neschopen zarazit svou pohybovou energii, rozlícený Velšan o něj zakopl a upadl na palubu, až to zapraštělo. Ještě než se mohl zvednout, Dorsett mu skočil na rozložitá záda, přehodil si nůž v ruce a prořízl Hugginsovi hrdlo.

„Dnes večer nepovečeříš naše dámy,“ řekl Dorsett nelítostně, jak Hugginsovo tělo tuhlo, než se mrtvé stalo bezvládným.

Dorsett té noci zabil další tři muže. V jedné fázi bitvy byl napaden malou skupinkou Hugginsových přívrženců, kteří se rozhodli zlikvidovat ženy. Bojovali krok za krokem a muž proti muži a usilovali, aby se navzájem zabili.

Betsy se objevila a bojovala Dorsettovi po boku, ječela jako siréna a sápala se na jeho nepřátele jako tygr. Dorsettovo jediné zranění pocházelo od muže, jenž se mu s ďábelským zaječením notně zakousl do ramene.

Ta krvavá šarvátka zuřila ještě další dvě hodiny. Scaggs se svými námořníky a Sheppard se svými infanteristy bojovali zoufale, odráželi každý útok a poté přecházeli do protiútoku.

Znovu a znovu byl ten šílený nápor zatlačován zpět stále řídnoucími řadami obránců, kteří se zoufale drželi uprostřed voru.

Sheppard padl, zardoušen dvěma trestanci, Ramsey utrpěl vážné pohmožděniny a Scaggs měl zlomená dvě žebra. Bylo smutné, že se trestancům podařilo zabít dvě z žen a hodit je v tom zmatku přes palubu. Potom, když byli zdecimováni hroznými ztrátami, konečně se vzbouřenci počali stahovat k vnějšímu okraji voru.

Za denního světla bylo možné vidět kolem mrtvé, jak se groteskně povalují na voru. Jeviště bylo přichystáno pro další ohavné dějství toho hrůzného dramatu. Před zraky nevěřícně přihlížejících přeživších námořníků a vojáků začali odsouzenci krájet a hltat své bývalé druhy. Byla to scéna jako ve zlém snu.

Ramsey zhruba spočítal zbytek těch, co přežili, a šokovalo ho, když zjistil, že jich pouze 78 ze 231 bylo dosud naživu. V té nesmyslné bitvě zahynulo 109 trestanců. Pět ze Sheppardových vojáků zmizelo, když byli pravděpodobně hozeni přes palubu, a Ramsey zjistil, že 12 členů posádky *GLADIÁTORU* bylo mrtvých či pohřešovaných. Zdálo se to nepředstavitelné, že tak málo mužů mohlo tolik zdolat, ale trestanci nebyli tak vycvičeni pro boj jako Sheppardovi pěšáci, ani nebyli tak fyzicky utužení tvrdou prací na moři jako Scaggsova posádka.

Vor nyní plul po vodě znatelně výše, když se seznam jeho pasažérů prudce snížil o nějakých 126 osob. Ty části mrtvol, které luza pomatená mukami hladu nesnědla, byly hozeny čekajícím žralokům. Neschopen je zastavit, Scaggs potlačil svůj odpor a odvrátil zrak, když členové jeho posádky, rovněž zbaveni rozumu potřebami stahujícího se žaludku, počali odřezávat maso ze třech těl.

Ačkoli byli oslabeni neutuchajícími mukami hladovění, Dorsett, Betsy a většina ostatních žen se nedokázali přimět k tomu, aby přežili živením se masem druhých. Odpoledne se spustil prudký déšť a uhasil jejich žízeň, ale bolesti od hladu neustávaly.

Přišel k nim Ramsey a pravil Dorsettovi: „Kapitán by si s vámi rád promluvil.“

Loupežník doprovodil prvního důstojníka k místu, kde ležel Scaggs se zády opřenými o zadní stěžeň. Vrchní lékař Gorman právě ovazoval roztrhanou košilí kapitánův hrudník. Ještě než byli mrtví svaleni do moře, lodní lékař svlékl jejich těla, aby šaty mohl použít

jako obvazy. Scaggs pozvedl hlavu k Dorsettovi a jeho obličej byl stažený bolestí.

„Chci vám poděkovat, pane Dorsette, za vaše včasné varování. Troufám si tvrdit, že počestní lidé, kteří ještě zůstali na tomto pekelném plavidle, vděčí za své životy vám.“

„Vedl jsem špatný život, kapitáne, ale nezaplétám se s nečistou chátrou.“

„Až dorazíme do Nového Jižního Walesu, budu se snažit přesvědčit guvernéra, aby vám změnil trest.“

„Jsem vám vděčný, kapitáne. Podléhám vašim rozkazům.“

Scaggs hleděl upřeně na malý nůž, jenž měl Dorsett zastrčený za šerpou u pasu. ‚Je tohle vaše jediná zbraň?“

„Ano, pane. Včera večer podala pozoruhodný výkon.“

„Dejte mu přebytečnou šavli,“ řekl Scaggs Ramseymu. „S těmi psy jsme ještě neskončili.“

„Souhlasím,“ pravil Dorsett. „Nebudou už tak zuřiví, když je nepovede Jake Huggins, ale jsou příliš vyšinutí žízní, než aby to vzdali. Pokusí se po setmění znovu.“

Jeho slova byla prorocká. Z důvodů známých jen lidem narušeným nedostatkem potravy a vody napadli trestanci obránce dvě hodiny po západu slunce. Útok nebyl tak prudký jako tu noc předtím. Přízračné postavy se potácely proti sobě, bezohledně do sebe tloukly a řezaly, těla trestanců, námořníků a vojáků se při pádu mísila.

Odhodlání trestanců bylo oslabeno dalším dnem stráveným na voru bez jídla a pití, a jejich odpor náhle ochabl a zlomil se, když obránci odpověděli protiútokem. Oslabení trestanci se zarazili a poté klopýtali nazpět. Scaggs a jeho věrní námořníci se probili do jejich středu, když Dorsett spolu s několika zbývajícími Sheppardovými infanteristy udeřil z boku. Za dalších dvacet minut bylo po všem.

Té noci jich padesát dva zemřelo. Za rozbřesku zůstalo jen dvacet pět mužů a tři ženy z oněch sedmdesáti osmi od minulé noci: šestnáct odsouzenců včetně Jesse Dorsetta, Betsy Fletcherové a dvou dalších žen; dva vojáci a deset členů z posádky *GLADIÁTORU* včetně kapitána Scaggse. První důstojník Ramsey byl mezi mrtvými. Vrchní lékař Gorman byl smrtelně raněn a jeho život vyhasl později toho

odpoledne jako lampa, jíž pomalu došel olej. Dorsett utržil ošklivou sečnou ránu na pravém stehně a Scaggs ke svým zlomeným žebrům ještě utrpěl zlomeninu klíční kosti. Bylo s podivem, že Betsy z toho vyšla jen s menšími modřinami a řeznými ranami. Trestanci byli úplně poraženi; nebyl tu ani jediný, jenž by netrpěl ošklivými poraněními. Šílená bitva o vor zvaný *Gladiátor* se skončila.

*****

Desátého dne jejich strašlivé zkoušky jich zemřelo dalších šest. Dva mladí chlapci, stevard, jemuž nebylo víc jak dvanáct, a šestnáctiletý voják, se rozhodli vrhnout se do moře. Ti další čtyři byli odsouzenci, kteří zahynuli na svá zranění. Vypadalo to, jako by ten kvapně se zmenšující počet těch, co přežili, měl stále před očima děsivé vidění. Muka způsobená sálajícím sluncem se vrátila jako palčivá horečka doprovázená deliriem.

Dvanáctého dne se jejich počet snížil na osmnáct. Ti, co se ještě dokázali pohybovat, byli oblečeni v hadrech a jejich těla byla pokrytá ranami způsobenými oním masakrem, tváře měli znetvořené palčivým sluncem, kůži pokrytou boláky od odírání o ustavičně se pohybující bednění a od ponoření do slané vody. Byli více než sklíčení a jejich vpadlé oči začaly mít vidiny. Dva námořníci přísahali, že spatřili *Gladiátor,* skočili z voru po hlavě do vody a plavali směrem k domnělé lodi, dokud se neutopili, či nebyli uchváceni vždy přítomným Katem a jeho nenasytnými přáteli.

Halucinace vykouzlily jakoukoli představu, od prostřených stolů na hostině plných jídla a pití až po města plná lidí nebo domovy, jež nikdo z nich nenavštívil od svého dětství. Scaggs si představoval, jak sedí u krbu se ženou a dětmi ve svém domku s výhledem na přístav v Aberdeenu.

Upřel náhle na Dorsetta zvláštní pohled a pravil: „Nemáme se čeho obávat. Ohlásil jsem to ministerstvu námořnictva, a to vyslalo záchrannou loď.“

Betsy se kapitána zeptala právě v takovém otupění, v jakém se nacházel on: „Kterého holuba jste k poslání vzkazu použil, toho černého nebo šedého?“

Dorsettovy popraskané a loupající se rty se stáhly v bolestném úsměvu. Kupodivu se mu dařilo si uchovat zdravý rozum a pomáhal těm několika námořníkům, kteří se při opravách voru ještě dokázali pohybovat z místa na místo. Nalezl několik útržků plátna a vztyčil malou ochrannou plachtu nad Scaggsem, zatímco Betsy pečovala o kapitánova zranění a prokazovala mu tu nejlaskavější péči. Jak se hodiny nekonečně vlekly, námořní kapitán, loupežník a zlodějka navázali přátelství.

Potom co se navigační přístroje během boje ztratily, když spadly do moře, Scaggs neměl vůbec představu o jejich poloze. Nařídil svým mužům, aby se pokusili chytat ryby s použitím motouzu a hřebíků místo háčku. Návnadou bylo lidské maso. Menší ryby tu volně nabízenou potravu zcela ignorovaly. Překvapovalo, že ani žraloci neprojevovali žádný zájem.

Dorsett přivázal lano k rukojeti šavle, kterou vrazil do zad velkého žraloka, jenž plul blízko voru. Jelikož mu k boji s tou nestvůrou z hlubin chyběla dřívější síla, omotal volný konec lana kolem stožáru. Potom čekal, až žralok pojde, dříve než ho vytáhl na palubu. Jeho jedinou odměnou bylo prázdné ostří šavle, jež byla ohnutá v devadesátistupňovém úhlu. Dva námořníci se pokoušeli připevnit bajonety na tyče jako kopí. Propíchli několik žraloků, které, jak se zdálo, jejich zranění vůbec nevzrušovala.

Již se vzdali pokusů o chycení jídla, když později toho odpoledne proplulo pod vorem ohromné hejno parm. Poněvadž byly třicet až devadesát centimetrů dlouhé, ukázalo se, že bylo snazší je nabodnout a vyhodit na palubu voru než žraloky. Ještě než hejno odplulo, sedm těl ve tvaru doutníku s vidlicovitými ploutvemi se mrskalo na promáčených plaňkách.

„Bůh nás neopustil," zamumlal Scaggs, zíraje na stříbřité ryby. „Parmy obvykle obývají mělká moře. Nikdy jsem je neviděl v hluboké vodě."

„Je to, jako by je seslal přímo k nám," zašeptala Betsy a oči se jí rozšířily při spatření prvního jídla po téměř dvou týdnech.

Jejich hlad byl tak veliký a počet ryb tak skrovný, že k nim přidali maso ženy, jež zemřela před pouhou hodinou. Bylo to poprvé, co se Scaggs, Dorsett a Betsy dotkli lidského masa. Pojídání jednoho z

nich se zdálo být nějak podivně ospravedlněné, když byl smíšený s rybami. A jelikož chuť toho masa byla částečně zastřena, zdálo se také být méně nechutným.

Další dar se dostavil v podobě dešťového přívalu, jenž trval skoro celou hodinu, než ustal, a který jim poskytl úlovek rovnající se asi osmi litrům vody.

Navzdory tomu, že se jejich síly dočasně obnovily, v tvářích se jim dosud zračila apatie. Rány a pohmožděniny podrážděné slanou vodou působily utrpení bez konce. A bylo tu pořád slunce, jež je nadále trýznilo. Vzduch byl dusný a horko nesnesitelné. Noci přinášely úlevu a chladnější teploty. Ale někteří z cestujících na voru již nemohli snést to trápení ani o den déle. Dalších pět, čtyři trestanci a poslední voják, v tichosti vklouzlo do moře a rychle zahynulo.

Patnáctého dne zůstali naživu pouze Scaggs, Dorsett, Betsy Fletcherová, tři námořníci a čtyři odsouzenci, mezi nimiž byla jedna žena. Na ničem jim už nezáleželo. Smrt se zdála být nevyhnutelnou. Jiskra sebezáchovy již skoro pohasla. Parmy už byly dávno pryč, a ačkoli ti, co zemřeli, živili ty živé, nedostatek vody a spalující žár znemožňovaly vydržet víc než dalších osmačtyřicet hodin.

Pak se stala událost, jež odvrátila pozornost od nevyslovitelných hrůz těch minulých dvou týdnů. Velký hnědozelený pták se zčistajasna objevil na obloze, zakroužil třikrát nad vorem a poté se třepotavě snesl na ráhno předního stěžně. Svýma žlutýma očima s korálkovými černými panenkami civěl dolů na žalostně vypadající lidi na voru, na jejich šaty v cárech, na končetiny a tváře zjizvené bojem a spalujícími paprsky slunce. Myšlenka na polapení toho ptáka naplnila okamžitě mysl všech.

„Co je to za podivného ptáka?“ optala se Betsy, jejíž jazyk byl tak oteklý, že její hlas zněl šeptem.

„Je to nestor kea,“ zamručel Scaggs. Jeden z mých bývalých důstojníků si ho choval.“

„Létá přes oceán jako rackové?“ tázal se Dorsett.

„Ne, je to druh papouška, který žije na Novém Zélandu a okolních ostrovech. Nikdy jsem neslyšel, že by některý letěl přes vodu, pokud ne…“ Scaggs se odmlčel. „Pokud to není další vzkaz od Všemohoucího.“ Jeho oči se zahleděly do dálky, když se s bolestí

postavil a upřel svůj zrak na horizont. „Země!“ vykřikl radostně. „Země na západ od nás.“

Dosud si ve své otupělosti a netečnosti nevšimli, že vor byl hnán vlnobitím směrem ke dvěma zeleným pahorkům, jež vyčnívaly z moře ve vzdálenosti necelých patnácti kilometrů. Všichni na voru obrátili svůj zrak k západu a spatřili rozlehlý ostrov se dvěma nízkými horami, každá na jednom jeho konci, a mezi nimi les stromů. Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil, každý byl napjatý očekáváním, ale též nehybný strachem, že by je mořské proudy mohly zanést stranou od jejich spásy. Téměř všichni ti vychrtlí námořníci namáhavě poklekli a modlili se, aby se dostali na kynoucí břeh.

Uplynula další hodina, než Scaggs zjistil, že ostrov nabývá na velikosti. „Proud nás k němu zanáší,“ oznámil vesele. Je to zázrak, zatracený zázrak. Nevím o žádném ostrovu na žádné mapě v této části moře.“

Je pravděpodobně neobydlený,“ usoudil Dorsett.

Jak je krásný,“ zašeptala Betsy, která upřeně zírala na bujně zelený les, jenž odděloval ty dvě hory. „Doufám, že na něm jsou jezírka s chladnou vodou.“

Neočekávaný příslib pokračujícího života oživil tu trochu síly, která jim zbývala, a povzbudil je k činu. Jakákoli touha po chycení papouška k večeři rychle zmizela. Ten opeřený posel byl považován za dobré znamení. Scaggs a několik jeho námořníků vztyčili plachtu vyrobenou z rozedrané ochranné plachty proti slunci, zatímco Dorsett a zbývající trestanci vytrhali plaňky a horečně je použili jako pádla. Poté papoušek vzlétl, a jako by je naváděl, letěl zpátky k ostrovu.

Masa pevniny se zdvíhala a prostírala na západ až za horizont a přitahovala je jako magnet. Veslovali jako šílení, jsouce rozhodnuti, že jejich útrapy by měly skončit. Odzadu začala vát bríza a hnala je stále rychleji směrem k útočišti, čímž jejich třeštění z naděje ještě zesílilo. Již nebudou více odevzdaně čekat na smrt. Vysvobození se přiblížilo na méně než pět kilometrů.

S posledním zbytkem sil vyšplhal jeden z námořníků po cárech plachty na ráhno. Zastínil si oči před sluncem a přimhouřenýma očima se zahleděl přes moře.

„Jak se vám jeví čára pobřeží?“ tázal se ho Scaggs.

„Vypadá to, že se blížíme ke korálovému útesu, který obklopuje lagunu.“

Scaggs se otočil k Dorsettovi a Fletcherové. „Nebudeme-li moci proplout kanálem, vrhne nás příboj na útes.“

O třicet minut později námořník na stožáru zavolal: „Vidím modrou vodu v místě, kde je průchod vnějším útesem, dvě stě metrů napravo.“

„Sestrojte kormidlo!“ přikázal Scaggs několika svým členům posádky. „Rychle!“ Nato se obrátil k trestancům. „Každý muž a žena, co má silné svaly, popadněte plaňku a pádlujte jako o život.“

Příboj tříštící se o vnější útes vyvolal děsivý strach. Vlny prudce narážely a rozpadaly se na čistě bílou pěnu. Dunění vod tříštících se o korály znělo jako kanonáda. Jak se blížili k pevnině a mořské dno se zvedalo, vlny dosahovaly obrovské výšky. Děs nahradil zoufalství, když si uživatelé voru představili zkázu, jež by nastala, kdyby byli vrženi na útes drtivou silou příboje.

Scaggs uchopil náhradně sestrojenou kormidelní páku pod jednu paži a směřoval vor ke kanálu, zatímco jeho námořníci obsluhovali rozedranou plachtu. Odsouzenci vypadající jako otrhaní strašáci neúspěšně pádlovali. Jejich chabé úsilí mělo jen malý vliv na pohánění voru. Pouze když všichni veslovali současně a na jedné straně, jak nařídil Scaggs, mohli mu být nápomocni při navádění voru do průlivu.

Vor byl zaplaven stěnou zčeřené pěny, jež ho hnala děsivou rychlostí kupředu. V jedné chvíli jej zdvihla na svůj vrchol, v další se ponořil do jejího koryta. Dva z vězňů byli smeteni do toho modrozeleného víření a nikdo už je nespatřil. Mořem poničený vor se počal rozpadat. Lana, jež byla rozedřená a vytahaná od ustavičného kolébání moře, se začala třepit a dělit. Nosná konstrukce stožárů, která byla oporou palubního bednění, se zkroutila a počala se tříštit. Vor zasténal, když jej zaplavila následující vlna. Dorsettovi ten

nehybný korálový útes připadal tak blízko, jen natáhnout ruku a dotknout se ho.

A potom již byli zahnáni do průlivu mezi rozeklané okraje útesu. Vzdouvající se vlny je jím nesly dál, vor se točil dokola a kusy z něj vířily ve sluncem jiskřícím moři jako rachejtle. Když se nosná kostra voru kolem nich rozpadla, trosečníci byli vrženi do vody.

Jakmile se ocitli za bariérovým útesem, modré vlnící se moře se stalo poklidným jako horské jezero a změnilo barvu na jasně tyrkysovou. Dorsett se vynořil a dával se, jednou rukou přitom svíral Betsy kolem pasu.

„Umíš plavat?“ vyhrkl ze sebe kašlavě.

Divoce zavrtěla hlavou a vyplivla mořskou vodu, kterou předtím spolykala. „Ani tempo.“

Táhl ji za sebou, jak plaval k jednomu ze stěžňů voru, jenž plul po vodě necelé tři metry od něj. Brzy k němu dorazil a zaklesl Betsyiny paže přes jeho zakřivený povrch. Přidržel se vedle ní, lapal po dechu a srdce mu bušilo, jeho oslabené tělo bylo vyčerpané námahou za poslední hodinu. Potom co si dal minutu či dvě na zotavení, Dorsett se rozhlédl po plovoucích troskách a počítal.

Scaggs a dva z jeho námořníků byli jen nedaleko odsud a stále mezi živými, neboť vylezli na malou část bednění, která jakoby zázrakem byla dosud svázaná dohromady. Zrovna odtrhávali prkna, aby je použili jako pádla. Z ostatních trestanců zpozoroval dva muže a ženu, kteří se drželi nad vodou a přidržovali se různých zbytků toho, co zůstalo z voru jménem *Gladiátor*.

Dorsett se otočil a pohlédl směrem ke břehu. Méně než půl kilometru odsud jim kynula nádherná bílá písčitá pláž. Potom zaslechl poblíž zvolání.

„Vy a Betsy se držte,“ volal na něj Scaggs. „Vytáhneme vás a ty druhé a pak se pomalu dostaneme ke břehu.“

Dorsett mu odpověděl mávnutím a políbil Betsy na čelo. „Postarej se, ať mě teď nezklameš, holka. Za půl hodiny se budeme procházet po souši…“

Zmlkl v náhlé panice, neboť jeho radost neměla dlouhého trvání.

Vysoká ploutev velkého bílého žraloka kroužila kolem vraku a hledala novou kořist, Kato je následoval až do laguny.

To není fér, chtělo se Dorsettovi v duchu zakřičet. Vydržet nepředstavitelné utrpení jenom proto, aby mu byla chňtánem smrti uloupena záchrana na dosah ruky, bylo nespravedlivé. Bylo málo mužů a žen, kteří kdy byli více nešťastní. Stiskl Betsy pevně v náručí a sledoval s chorobným děsem, jak ploutev přestala kroužit, namířila si to jejich směrem a vklouzla pod hladinu. Srdce se mu sevřelo, když bezmocně čekal, až se ty nerovné zuby rychle sklapnou na jeho těle.

Poté se bez varování přihodil druhý zázrak.

Klidné vody laguny pod nimi se náhle změnily ve vařící se kotel. Vzápětí vyrazil do vzduchu mocný proud vody podobný vodotrysku, za nímž následoval onen velký bílý žralok. Vražedná bestie sebou divoce zmítala a její strašlivé čelisti chňapaly jako zuby vzteklého psa po obrovském mořském hadovi, jenž byl kolem ní obtočený.

Každý, kdo se držel plovoucích trosek, zíral ohromeně na ten boj na život a na smrt mezi dvěma příšerami z hlubin.

Na svém místě na úlomku voru měl Dorsett dobrou polohu, aby ten boj pozoroval. Tělo toho obrovského úhořovitého tvora se táhlo od tupé hlavy k dlouhému špičatému ocasu. Scaggs odhadoval délku toho těla na osmnáct až dvacet metrů při obvodu rovnajícímu se velkému sudu na mouku. Tlama na konci hlavy se křečovitě otvírala a zavírala, čímž odhalovala krátké tesákovité zuby. Kůže se jevila hladkou a na horním povrchu těla byla tmavě hnědá, skoro černá, zatímco břicho bylo bílé jako slonovina. Scaggs často slýchal příběhy o lodích, jež zahlédly hadovité mořské příšery, ale vysmál se jim jako vidinám námořníků, kteří předtím v přístavu vypili příliš mnoho rumu. Nyní se strnulý děsem nesmál, když sledoval kdysi obávaného Kata, jak se divoce zmítá při marném pokusu setřást ze sebe svého smrtelného útočníka.

Kompaktní chrupavčité tělo žralokovi bránilo, aby stočil svou hlavu a čelisti dozadu natolik, že by se zakousl do hada. Navzdory své nesmírné síle a zuřivým záškubům nemohl setřást ten smrtící stisk. Kroužíce velkou rychlostí stále dokola, žralok a had se zmítali pod hladinou, než se znovu objevili v explozi vodní tříště, jež opět zčeřila vodu v pěnu.

Had se potom začal zakusovat žralokovi do žaberních mezer. Po několika dalších minutách gargantuovský souboj ochabl, žralokův zoufalý boj ustal a ty dvě příšery se pomalu potopily z dohledu do nejhlubší části laguny. Lovec se stal potravou dalšího lovce.

Po této impozantní bitvě nemarnil Scaggs čas a vytáhl umáčené trestance z vody na malý kus voru, jenž dosud držel pohromadě. Ohromeni tím, čeho byli právě svědky, trosečníci konečně dosáhli oné bílé písčité pláže a vypotáceli se na břeh, přeneseni konečně ze svého světa nočních můr do rajské zahrady, dosud nepoznané evropskými mořeplavci.

Brzy nalezli potok s čistou vodou, jenž stékal ze sopečné hory, která se zdvíhala na jižním konci ostrova. V zalesněné oblasti rostlo pět různých druhů tropického ovoce a laguna se hemžila rybami. Po tom, co nebezpečí pominula, pouze osm z původních 231 lidí, kteří se vydali na voru z *GLADIÁTORU,* se dožilo toho, že mohli vyprávět o hrůzách oněch patnácti dnů, kdy byli unášeni proudem úmornou prázdnotou moře.

*****

Šest měsíců po tragické ztrátě *GLADIÁTORU* byla vzpomínka na něj krátce oživena, když rybář, jenž vystoupil na břeh, aby si opravil díru ve svém malém člunu, objevil ruku svírající meč, která vyčnívala z pláže. Když ten předmět vykopal z písku, překvapilo ho, že našel vypodobení starodávného bojovníka v životní velikosti. Odnesl tu dřevěnou sochu osmdesát kilometrů na sever do Aucklandu na Novém Zélandě, kde ji identifikovali jako figuru z přídě ztraceného klipru *Gladiátor.*

Když ho nakonec vyčistili a znovu naleštili, válečník byl umístěn do malého námořního muzea, kde se na něj diváci často upřeně zahleděli a lámali si hlavu s tajemným zmizením oné lodi.

Záhada klipru *Gladiátor* se nakonec vysvětlila v červenci roku 1858 článkem, který vyšel v deníku *The Sydney Morning Herold.*

NÁVRAT Z MRTVÝCH

Moře kolem Austrálie už bylo svědkem mnohé zvláštní podívané, ale žádné tak podivné, jako bylo náhlé zmizení kapitána Charlese „Tyrana“ Scaggse, o němž se říká, že je nezvěstný a pravděpodobně mrtvý, když jeho klipr *Gladiátor,* vlastněný společností Carlisle & Dunhill z Invernessu, zmizel v Tasmanově moři během děsivého tajfunu v lednu roku 1856, pouhých 400 kilometrů jihovýchodně od Sydney.

Kapitán Scaggs každého udivil, když vplul do sydneyského přístavu v malém plavidle, jež sestavil on a jediný přeživší člen jeho posádky během jejich pobytu na jednom nezmapovaném ostrově.

Figura z přídě lodi, vyplavená na západní pobřeží Nového Zélandu před jedním a půl rokem, potvrdila ztrátu oné lodi. Až do zázračného návratu kapitána Scaggse nebylo známo nic o tom, jak se loď ztratila, nebo jaký byl osud oněch 192 odsouzenců, kteří byli převáženi do trestanecké kolonie, či těch 11 vojáků a 28 členů posádky.

Podle kapitána Scaggse byl pouze on a ještě dva další lidé vyvrženi na neobydlený ostrov, kde přežili více jak dva roky extrémních útrap, dokud si nemohli postavit loď s pomocí nářadí a materiálů zachráněných z vraku další nešťastné lodi, jež ztroskotala o rok později a ztratila celou svou posádku. Vybudovali trup svého plavidla ze dřeva nařezaného ze stromů, které rostly na ostrově.

Kapitán Scaggs a člen jeho posádky, lodní tesař Thomas Cochran, se zdáli být v pozoruhodně dobré kondici po té tvrdé zkoušce a dychtili po tom, aby se nalodili na nejbližší loď plující do Anglie. Vyjádřili svou hlubokou lítost nad tragickou smrtí cestujících a bývalých spolunámořníků na *GLADIÁTORU,* z nichž všichni zahynuli, když se klipr potopil během tajfunu. Bylo neuvěřitelné, že Scaggsovi a Cochranovi se podařilo udržet se po několik dnů na kousku plovoucího vraku, než je proudy zanesly, více mrtvé než živé, na pláž opuštěného ostrova.

Ten nepatrný kousek země, kde ti muži žili více jak dva roky, nemůže být přesně zakreslen do mapy, jelikož Scaggs ztratil všechny své navigační přístroje, když se loď potopila. Jeho nejlepší určení polohy klade onen nezmapovaný ostrov přibližně 560 kilometrů východně jihovýchodně od Sydney, což je oblast, o níž kapitáni ostatních lodí tvrdí, že postrádá pevninu.

Poručík Silas Sheppard, jehož rodiče sídlí v Hornsby, a jeho oddíl deseti mužů z pěšího pluku Nového Jižního Walesu, kteří strážili trestance, byli rovněž dáni na seznam ztracených.

DĚDICTVÍ

17. září 1876 Aberdeen, Skotsko

Po návratu Scaggse do Anglie a jeho krátkém setkání se ženou a dětmi mu společnost Carlisle & Dunhill nabídla velení na své nejnovější a nejlepší lodi *Culloden* a vyslala jej, aby se angažoval v čínském obchodě s čajem. Po šesti ještě více zničujících plavbách, během nichž dosáhl dvou rekordů, se Tyran Scaggs uchýlil do svého domku v Aberdeenu, vyčerpaný v raném věku svých sedmačtyřiceti let.

Kapitáni kliprů byli muži, kteří předčasně zestárli. Nároky plavení se na nejhbitějších lodích světa si vybíraly těžkou daň na těle i na duchu. Většina jich zemřela ještě zamlada. Velký počet se jich potopil s jejich lodí. Byli privilegovanou vrstvou, slavnými muži jako ze železa, kteří během toho nejromantičtějšího období na moři hnali dřevěné koráby neslýchanou rychlostí. Skončili ve svých hrobech pod zemí, či je pohřbily mořské vlny, a přitom věděli, že veleli těm nejskvělejším plachetnicím, jaké kdy člověk vytvořil.

Scaggs se vydal na svoji poslední plavbu v devětapadesáti, stále pevný jako trámy uvnitř jeho lodi. Potom, co si vytvořil pěknou finanční rezervu tím, že investoval do akcií majitelů při svých posledních čtyřech cestách, zajistil svým dětem slušné jmění.

Když po smrti své milované ženy Lucy zůstal sám a jeho děti žily ve svých vlastních rodinách, udržoval svou lásku k moři tím, že se plavil kolem ústí řek ve Skotsku v malé dvoustěžňové plachetnici, kterou si postavil vlastníma rukama. Bylo to po krátké plavbě za mrazivé chladného počasí, když navštívil svého syna a vnoučata v Peterheadu, co onemocněl.

Několik dnů předtím, než zemřel, poslal Scaggs pro svého dlouholetého přítele a bývalého zaměstnavatele Abnera Carlislea. Vážený lodní magnát, jenž si vybudoval úctyhodné jmění se svým partnerem Alexandrem Dunhillem, byl předním aberdeenským usedlíkem. Vedle své lodní společnosti vlastnil rovněž obchodní

podnik a banku. S oblibou podporoval místní knihovnu a nemocnici. Carlisle byl hubený šlachovitý muž s úplně holou hlavou. Měl laskavé oči a nápadně kulhal, což byl následek pádu z koně, když byl ještě mladíkem.

Do Scaggsova domu jej zavedla kapitánova dcera Jenny, kterou Carlisle znal od doby, co se narodila. Krátce ho objala a vzala za ruku.

Je to od tebe laskavé, že jsi přišel, Abnere. Ptá se po tobě každou půlhodinu.“

„Jak se má ten starý mořský vlk?“

„Obávám se, že jeho dny jsou sečteny,“ odvětila s nádechem smutku.

Carlisle se rozhlédl po pohodlně zařízeném domě zaplněném námořnickým nábytkem, kde na stěnách visely mapy s vyznačenými denními trasami během Scaggsových rekordních plaveb. „Tenhle dům mi bude chybět.“

„Bratr říká, že pro rodinu je nejlepší, když ho prodá.“

Vedla Carlislea nahoru po schodech a pak otevřenými dveřmi do ložnice s velkým oknem a vyhlídkou na aberdeenský přístav. „Otče, je tady Abner Carlisle.“

„Už je na čase,“ zamumlal Scaggs nevrle.

Jenny políbila Carlislea lehce na tvář. „Půjdu ti udělat trochu čaje.“

Na posteli ležel bez hnutí starý muž, zničený třemi desetiletími tvrdého života na moři. Ať Scaggs vyhlížel jakkoli špatně, Carlisle nemohl neobdivovat zápal, jenž mu stále plál v těch olivově šedých očích. „Mám pro tebe novou loď, Tyrane.“

„Co to k čertu povídáš,“ zachraptěl Scaggs. „Jakou má výstroj?“

„Žádnou. Je to parník.“

Scaggsovi zrudl obličej, když pozvedl hlavu. „Proklaté smrduté nádoby! Těm by neměli dovolit, aby špinily moře.“

To byla odpověď, ve kterou Carlisle doufal. Tyran Scaggs byl možná na prahu smrti, ale odcházel tak zatvrzele, jak žil.

„Časy se změnily, můj příteli. *Cutty Sark* a *Thermopylae* jsou jediné klipry, které jsme ty a já znali a které dosud brázdí moře.“

„Nemám moc času na plané povídání. Požádal jsem tě, aby sis přišel vyslechnout mou zpověď na smrtelné posteli a udělal mi osobní laskavost.“

Carlisle pohlédl na Scaggse a řekl sarkasticky: „Zmlátil jsi opilce, nebo jsi spal s čínskou holkou v šanghajském bordelu a nikdy jsi mi o tom neřekl?“

„Mluvím o *GLADIÁTORU,*“ mumlal Scaggs. „Lhal jsem ti.“

„Potopil se za tajfunu,“ pravil Carlisle. „O čem tam bylo třeba lhát?“

„Za tajfunu se vskutku potopil, ale cestující a posádka s ním nešli ke dnu.“

Carlisle byl nějakou chvíli potichu, potom opatrně řekl: „Charlesi Tyrane Scaggsi, ty jsi ten nejčestnější muž, jakého jsem kdy poznal. Za tu polovinu století, co se známe, jsi nikdy nezradil důvěru. Jsi si jistý, že to není nemoc, co tě nutí říkat bláznivé věci?“

„Věř mi nyní, když říkám, že jsem žil dvacet let ve lži, abych splatil dluh.“

Carlisle na něj zvědavě civěl. „Co mi to chceš vyprávět?“

„Příběh, který jsem nikomu neříkal.“ Scaggs se opřel dozadu o polštář a zahleděl se za Carlislea, daleko do dálky, na něco, co mohl vidět pouze on. „Příběh o voru z *GLADIÁTORU.*“

*****

Jenny se vrátila za půl hodiny s čajem. Stmívalo se, zapálila tedy olejové lampy v ložnici. „Otče, musíš se pokusit něco sníst. Udělala jsem ti tvoji oblíbenou dušenou rybí směs.“

„Nemám chuť, dcero.“

„Abner musí být vyhladovělý, když ti celé odpoledne naslouchá. Vsadím se, že by něco snědl.“

„Dej nám ještě hodinu,“ přikázal Scaggs. „Pak nás nuť jíst, co chceš.“

Jakmile odešla, Scaggs pokračoval ve své sáze o voru.

„Když jsme se konečně dostali na břeh, zbylo nás osm. Z posádky *GLADIÁTORU* jsem přežil pouze já sám, lodní tesař Thomas Cochran a jeden schopný námořník, Alfred Reed. Z trestanců to byli

Jess Dorsett, Betsy Fletcherová, Marion Adamsová, George Pryor a John Winkleman. Osm z 231 duší, které vypluly z Anglie.“

„Budeš mi to muset prominout, drahý starý příteli,“ pravil Carlisle, „jestli se ti budu zdát skeptickým. Spousta mužů vraždících se navzájem na voru uprostřed oceánu, ti, co přežili, se živí lidským masem a poté jsou zachráněni před pohlcením lidožroutským žralokem prostřednictvím božského zásahu mořského hada, jenž zabije toho žraloka. Je to přinejmenším neuvěřitelný příběh.“

„Neposloucháš blouznění umírajícího muže,“ ujistil ho chabým hlasem Scaggs. „Vyprávění je pravdivé do posledního slova.“

Carlisle nechtěl Scaggse nadměrně rozrušit. Ten zámožný starý obchodník poklepal po paži mořského kapitána, jenž nemalou měrou pomáhal budovat loďařské impérium Carlisle & Dunhill, a ujistil ho: „No tak. Nemohu se dočkat, až uslyším ten konec. Co se stalo potom, když vás osm vstoupilo na ostrov?“

Po příštích třicet minut Scaggs vyprávěl, jak se do sytosti napili z potoka se sladkou a příjemnou vodou, jež stékala dolů z jedné z těch malých sopečných hor. Popsal veliké želvy, které chytali v laguně, překlopili na záda a zabili Dorsettovým nožem, který byl jejich jediným nástrojem. Potom za použití tvrdého kamene nalezeného na pokraji vody a nože jako pazourku rozdělali oheň a uvařili si želví maso. V lese se dalo nasbírat pět druhů ovoce, které Scaggs nikdy předtím neviděl. Vegetace se zdála být podivně odlišná od rostlinstva, jež spatřil v Austrálii. Popisoval, jak trosečníci prožili těch několik následujících dnů přecpáváním se, dokud znovu nenabyli svou sílu.

Jak se náš tělesný stav zlepšoval, vydali jsme se prozkoumávat ten ostrov,“ pokračoval Scaggs ve svém vyprávění. „Měl tvar rybářského háčku, devět kilometrů na délku a přes kilometr na šířku. Dva masivní sopečné vrcholky, z nichž každý byl zhruba 350 až 450 metrů vysoký, se tyčily na jeho opačných koncích. Laguna měřila asi dvanáct set metrů na délku a stranou k moři byla chráněna silným útesem. Zbytek ostrova podpíraly vysoké skalní srázy.“

„Shledali jste ho opuštěným?“ zeptal se Carlisle.

„Nespatřili jsme ani živou duši, ani žádné zvíře. Jenom ptáky. Viděli jsme důkazy, že kdysi obývali ten ostrov původní obyvatelé, ale zdálo se, že už tomu bylo dávno, co odešli.“

„Nějaké stopy po ztroskotaných lodích?“

„V té době žádné.“

„Po té kalamitě na voru se vám ostrov musel zdát být rájem,“ pravil Carlisle.

„Byl tím nejkrásnějším ostrovem, jaký jsem za svá léta strávená na moři spatřil,“ souhlasil Scaggs a o svém útočišti se vyjadřoval, jako by mluvil o ženě. „Něco jako nádherný smaragd na safírovém moři.“ Odmlčel se, jako by si představoval, jak se ten klenot vynořuje z Tichého oceánu. „Brzy jsme si navykli na idylický způsob života. Určil jsem ty, kteří měli mít na starosti určité služby, a stanovil jsem dobu na rybolov, na postavení a opravu přístřešku, na sklizeň ovoce a jiných poživatin, a na udržování stálého ohně pro vaření, právě tak jako pro signalizování každé lodi, jež by mohla proplouvat kolem. Tímto způsobem jsme společně žili v míru po několik měsíců.“

„Dychtím to uhodnout,“ pronesl Carlisle. „Se ženami začaly potíže.“

Scaggs slabě zavrtěl hlavou. „Spíše s muži *kvůli* ženám.“

„Takže jsi zakusil tytéž okolnosti jako vzbouřenci z lodi *Bounty* na ostrově Pitcairn.“

„Přesně tak. Věděl jsem, že brzy nastanou potíže a sestavil jsem rozvrh pro ženy, aby byly spravedlivě rozdělovány mezi muže. Samozřejmě že ten plán nebyl každému po chuti, zvláště ne ženám. Ale já jsem nevěděl o žádném jiném způsobu, jak zabránit krveprolití.“

„Za těchto okolností bych s tebou musel souhlasit.“

„Jediné, čeho jsem úspěšně docílil, bylo, že jsem urychlil nevyhnutelné. Trestanec John Winkleman zavraždil znamenitého námořníka Reeda kvůli Marion Adamsové a Jess Dorsett odmítl se o Betsy Fletcherovou dělit s kýmkoli.

Když se George Pryor pokusil znásilnit Fletcherovou, Dorsett mu rozdrtil hlavu kamenem.“

„A tak vás zbylo šest.“

Scaggs přikývl. „Poklid konečně zavládl na ostrově, když si John Winkleman vzal Marion Adamsovou a Jess se oženil s Betsy.“

„Oženil?“ Carlisle si odfrkl spravedlivým rozhořčením. Jak to bylo možné?“

„Zapomněl jsi, Abnere?“ řekl Scaggs s úšklebkem, při němž mu pukaly jeho tenké rty. Jako kapitán lodi jsem měl pravomoc k vykonání toho obřadu.“

„Tím, že jsi ve skutečnosti nestál na palubě lodi, jsi ji trochu překročil.“

„Nelituji toho. Žili jsme všichni v souladu, dokud jsem neodplul s lodním tesařem Thomasem Cochranem.“

„Ty a Cochran jste netoužili po ženách?“

Scaggsův smích se změnil v krátký záchvat kašle. Carlisle mu podal sklenici vody. Když se zklidnil, Scaggs pravil: „Kdykoli se mé myšlenky staly živočišnými, představoval jsem si svou ženu Lucy. Přísahal jsem jí, že se vždy vrátím z cesty tak čistý, jako když jsem odjížděl.“

„A ten tesař?“

„Cochran, jak si tak osud přál, dával přednost společnosti mužů.“

Teď to byl Carlisle, kdo se smál. „Ke sdílení svých dobrodružství sis vybral podivné lidi.“

„Zanedlouho jsme si postavili z kamenů pohodlné přístřešky a překonali nudu tím, že jsme si zhotovili mnoho důmyslných *zařízení,* která nám naše žití činila příjemnějším. Cochranova tesařská zručnost se stala obzvláště užitečnou, jakmile jsme nalezli řádné nástroje na zpracování dřeva.“

„Jak se to přihodilo?“

„Zhruba po čtrnácti měsících zahnala prudká bouře francouzskou námořní šalupu na skaliska u jižního konce ostrova. Navzdory našemu úsilí o její záchranu celá posádka zahynula, když jí nárazy příbojových vln rozlámaly loď pod nohama. Když se o dva dny později moře uklidnilo, vylovili jsme čtrnáct těl a pohřbili je vedle George Pryora a Alfreda Reeda. Potom jsme Dorsett a já, jako nejsilnější plavci, zahájili potápěčskou akci k záchraně jakýchkoli předmětů z vraku, jež bychom mohli shledat užitečnými. Za tři týdny jsme shromáždili menší horu zboží, materiálu a nářadí. Cochran a já

jsme nyní vlastnili nástroje potřebné k postavení člunu, jenž by byl dostatečně pevný, aby nás zanesl do Austrálie.“

„Co ženy? Jak se dařilo Betsy a Marion?“ dotazoval se Carlisle.

Scaggsovy oči zesmutněly. „Chudák Marion. Byla to laskavá, upřímná a skromná dívka, která byla odsouzená za krádež jídla ze spižírny svého pána. Zemřela, když porodila dcerušku. John Winkleman tím byl hrozně rozrušený. Rozzuřil se a pokusil se to dítě zabít. Na čtyři dny jsme ho uvázali ke stromu, dokud se nakonec nevzpamatoval. Ale nikdy už to zase nebyl docela on. Dokud jsem neopustil ostrov, zřídkakdy od té doby promluvil.“

„A Betsy?“

„Ta byla z jiného těsta. Silná jako horník v dole. Vyrovnala se každému muži. Za dva roky porodila dva chlapce a také kojila Marionino dítě. Dorsett a Betsy si byli oddáni.“

„Proč s tebou nejeli?“

„Dobře, že zůstali na tom ostrově. Nabídl jsem se, že budu orodovat u guvernéra za jejich propuštění, ale neodvážili se to riskovat, a právem. Jakmile by byli přistáli v Austrálii, trestaneční konstáblové by jim odebrali děti a udělali z nich sirotky. Betsyiným osudem mělo pravděpodobně být, že se stane pradlenou vlny ve špinavé, zanedbané ženské továrně v Parramattě, zatímco Jess by určitě skončil v trestaneckých kasárnách v Sydney. Byli by asi nikdy znovu nespatřili své chlapce ani jeden druhého. Slíbil jsem jim, že pokud budu žít, zůstanou zapomenuti spolu se ztracenými dušemi z *GLADIÁTORU.*“

„A Winkleman též?“

Scaggs přikývl. „Přestěhoval se do jeskyně uvnitř té hory na severním konci ostrova a žil tam sám.“

Carlisle seděl mlčky a uvažoval o tom pozoruhodném příběhu, který mu Scaggs dovyprávěl. „Po celé ty roky jsi nikdy neprozradil, že existují.“

„Později jsem zjistil, že kdybych byl porušil svůj slib, že nepromluvím, ten mizera guvernér Nového Jižního Walesu by byl pro ně poslal loď. Povídalo se o něm, že by rozpoutal peklo, aby znovu dostal uprchlého odsouzence. Scaggs pohnul trochu hlavou a hleděl upřeně ven oknem na lodi v přístavu. „Potom co jsem se vrátil

domů, neměl jsem žádný důvod, abych vyprávěl příběh o voru z *GLADIÁTORU.*“

„Už jsi je nikdy nespatřil poté, co jste ty a Cochran odpluli do Sydney?“

Scaggs zavrtěl hlavou. „Bylo to také truchlivé rozloučení, když Betsy a Jess stáli na pláži, drželi v náručí své chlapce a Marioninu dceru a vypadali, jako by byli šťastnými rodiči. Přišli na to, že život v civilizovaném světě nebyl možný.“ Slovo 'civilizovaný' vyslovil s opovržením.

„A Cochran, co jemu zabránilo, aby promluvil?“

V Scaggsových očích se slabě zablesklo. ‚Jak jsem se již zmínil, on měl také tajemství, jež chtěl uchovat v tajnosti, určitě když by si někdy přál znovu vyjet na moře. Potopil se s lodí *Zanzibar,* když se tehdy v roce 1867 ztratila v Jihočínském moři.“

„To jsi nikdy nebyl zvědavý, jak se jim vede?“

„Není třeba být zvědavý,“ odvětil Scaggs tajnůstkářsky. ‚Já to vím.“

Carlisle zvedl obočí. „Ocenil bych vysvětlení.“

„Čtyři roky nato, co jsem odplul, zpozorovala ten ostrov jedna americká velrybářská loď a zakotvila tam, aby si naplnila sudy s vodou. Jess a Betsy se setkali s posádkou a vyměnili si ovoce a čerstvé ryby za látky a kuchyňské nádobí. Kapitánovi té velrybářské lodi pověděli, že jsou misionáři, kteří byli vyvrženi na ostrov po tom, co jejich loď ztroskotala. Zanedlouho se pro vodu a zásoby potravin začaly stavovat další velrybářské lodi. Jedna z těch lodí dala Betsy semena výměnou za klobouky, které upletla z palmového listí, a tak ona a Jess počali obhospodařovat několik akrů orné půdy pro pěstování zeleniny.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Začali posílat dopisy po velrybářských lodích.“

Jsou dosud naživu?“ optal se Carlisle, u něhož se probudil zájem.

Scaggsovy oči zesmutněly. Jess zemřel před šesti lety při rybolovu. Náhlý poryv větru mu převrátil člun. Betsy říkala, že to vypadalo, jako by se udeřil do hlavy a utonul. Její poslední dopis dorazil spolu s balíčkem teprve před dvěma dny. Najdeš ho v

prostřední zásuvce mého psacího stolu. Píše, že umírá na nějakou chorobu žaludku.“

Carlisle povstal a přešel místností ke kapitánovu omšelému psacímu stolu, který Scaggs používal při všech svých plavbách poté, co se *Gladiátor* potopil. Vytáhl ze zásuvky malý balíček zabalený do nepromokavého plátna a otevřel jej. Uvnitř nalezl kožený váček a složený dopis. Vrátil se ke své židli, nasadil si brýle na čtení a pohlédl na text.

„Na děvče odsouzené za krádež píše velmi dobře.“

„Její dřívější dopisy byly plné pravopisných chyb, ale Jess byl vzdělaným mužem a při jeho individuální výuce vykázala Betsyina mluvnice velké zlepšení.“

Carlisle začal číst nahlas.

*****

Můj milý kapitáne Scaggsi,

modlím se, abyste byl zdráv. Toto bude můj poslední dopis Vám, poněvadž mám Žaludeční chorobu, tak nějak mi to řekl lékař na palubě velrybářské lodi Amie & Jason. Takže se brzy připojím k svému Jessovi. Mám poslední žádost a snažně Vás prosím, abyste mi ji splnil. V prvním týdnu letošního dubna moji dva synové a Marionina dcera Mary opustili ostrov na palubě velrybářské lodi, jejíž kapitán plul odsud do Aucklandu, neboť nutně potřeboval provést opravy na lodním trupu, potom co jeho loď zavadila o korálový útes. V cíli si pak děti měly zakoupit cestu na lodi plující do Anglie a nakonec se dopravit k Vám do Aberdeenu. Píši Vám, můj nejdražší příteli, s žádostí, abyste je po jejich příjezdu vzal pod svoji střechu a zařídil pro ně vzdělání na nejlepších školách, jaké Anglie může nabídnout. Byla bych Vám neskonale vděčná, kdybyste vyhověl mé žádosti, a vím, že Jess, pokoj jeho zesnulé duši, by se mnou sdílel tytéž pocity.

Přiložila jsem své dědictví za Vaše služby a pro jakékoli náklady, kterých bude zapotřebí, aby děti vystudovaly. Jsou velmi bystré a při studiích se budou činit.

V nejhlubší úctě Vám zasílám láskyplné sbohem.

Betsy Dorsettová
Závěrem mě něco napadlo. Pozdravuje Vás had.

Carlisle vykoukl přes brýle. „Pozdravuje Vás had. Co je to za nesmysl?“

„Ten mořský had, co nás zachránil před velkým bílým žralokem,“ odpověděl Scaggs. „Ukázalo se, že žil v laguně. Během té doby, co jsem žil na ostrově, jsem ho uviděl na vlastní oči aspoň při čtyřech dalších příležitostech.“

Carlisle se podíval na svého přítele, jako by ho měl za opilého, poté dospěl k názoru, že v té záležitosti nebude pokračovat. „Poslala malé děti samotné na dlouhou plavbu z Nového Zélandu do Anglie?“

„Ne tak malé,“ pravil Scaggs. „Tomu nejstaršímu musí jít na devatenáct.“

Jestli opustily ostrov počátkem dubna, mohou ti tu kdykoli zaklepat na dveře.“

„Za předpokladu, že nemusely dlouho čekat v Aucklandu, než našly pevně stavěnou loď, která je rychle přeplavila.“

„Můj Bože, ty jsi v nemožné situaci, člověče.“

„Co tím ve skutečnosti míníš, je, jak může umírající muž vyhovět poslednímu přání starého přítele?“

„Ty nezemřeš,“ řekl Carlisle a díval se přitom Scaggsovi do očí.

„Ale ano,“ odvětil Scaggs pevným hlasem. „Ty jsi praktický obchodník, Abnere. To nikdo neví lépe než já. Proto jsem požádal, abych tě mohl vidět, dříve než se vydám na svou poslední cestu.“

„Chceš po mně, abych rozmazloval Betsyiny děti.“

„Mohou žít v mém domě, dokud jim nezajistíš místo v těch nejlepších vzdělávacích institucích, které lze za peníze navštěvovat.“

„Ta ubohá částka, kterou Betsy vydělala prodejem klobouků a potravinových zásob velrybářským lodím, které tam zavítaly, zdaleka nepokryje náklady několika let strávených v drahých internátních školách. Děti budou potřebovat řádné oblečení a soukromé učitele, aby je dovedli na patřičnou úroveň vzdělání. Doufám, že nežádáš *mé* o zaopatření úplných cizinců.“

Scaggs ukázal prstem na kožený váček.

Carlisle jej zdvihl do výše. ‚Je tohle to, co ti Betsy poslala na výchovu svých dětí?“

Scaggs lehce přikývl. „Otevři jej.“

Carlisle rozvázal provázky a vysypal si obsah do dlaně. Vzhlédl nevěřícně ke Scaggsovi. ‚Je tohle nějaký vtip? Není to nic jiného než obyčejné kameny.“

„Věř mi, Abnere. Nejsou obyčejné.“

Carlisle pozdvihl jeden o velikosti sušené švestky ke svým brýlím a civěl na něj. Povrch kamene byl hladký a jeho tvar osmistěnný. „Není to nic jiného než nějaký druh krystalu. „Je to naprosto bezcenné.“

„Vezmi ten kámen k Levimu Strouserovi.“

„K tomu židovskému obchodníkovi s drahokamy?“

„Ukaž mu ty kameny.“

„Drahokamy to určitě nejsou,“ pravil Carlisle neústupně.

„Prosím…“ Scaggs jen stěží ze sebe dostal to slovo. Dlouhý rozhovor jej už unavil.

„Jak si přeješ, starý příteli.“ Vytáhl své kapesní hodinky a podíval se na ně. „U Strousera se stavím hned zrána a vrátím se k tobě s jeho oceněním.“

„Děkuji ti,“ zamumlal Scaggs. „To ostatní se pak vyřídí samo.“

Za ranního mrholení kráčel Carlisle ke staré obchodní čtvrti poblíž Castlegate. Zkontroloval si adresu a stoupal po schodech k jednomu z mnoha nenápadných šedivých domů postavených z místní žuly, jež poskytovala městu Aberdeenu solidní, třebaže jednotvárný vzhled. Malá mosazná písmena umístěná vedle dveří tvořila prostý nápis Strouser a synové. Zatáhl za držadlo zvonku a byl úředníkem uveden do sparťansky zařízené kanceláře, kde mu byl nabídnut šálek čaje.

Pomalu uplynula jedna minuta, než postranními dveřmi vstoupil muž malé postavy v redingotu, s prošedivělým vousem až na prsa. Zdvořile se usmál a podal mu ruku.

„Jsem Levi Strouser. Jak vám mohu posloužit?“

Jmenuji se Abner Carlisle. Posílá mě můj přítel kapitán Charles Scaggs.“

„Kapitán Scaggs poslal kurýra, který mi oznámil váš příchod. Jsem poctěn tím, že mám ve své skrovné kanceláři nejproslavenějšího obchodníka v Aberdeenu.“

„Setkali jsme se někdy?“

„Nepohybujeme se přesně ve stejných společenských kruzích, a vy nejste ten druh člověka, co nakupuje klenoty.“

„Má žena zemřela mladá a já jsem se nikdy znovu neoženil. Takže jsem neměl vůbec žádný důvod kupovat drahé cetky.“

„Já jsem také ztratil manželku v raném věku, ale měl jsem to štěstí, že jsem nalezl rozkošnou ženu, jež mi porodila čtyři syny a dvě dcery.“

Za ta léta Carlisle často uzavíral obchody s židovskými kupci, ale nikdy neobchodoval s drahokamy. Pohyboval se na nejisté půdě a ze Strouserovy společnosti neměl dobrý pocit. Vytáhl kožený měšec a položil ho na psací stůl.

„Kapitán Scaggs si vyžádal váš odhad těch kamenů, co jsou uvnitř.“

Strouser rozložil po desce stolu arch čistého papíru a vysypal na něj doprostřed na hromádku obsah váčku. Spočítal ty kameny. Bylo jich osmnáct. Dal si na čas a pozorně zkoumal každý z nich hodinářskou lupou, malým zvětšovacím sklem používaným klenotníky. Nakonec zvedl ten největší a ten nejmenší kámen a každý z nich držel v jedné ruce.

„Budete-li mít laskavě trpělivost, pane Carlisle, rád bych na těchto dvou kamenech provedl nějaké testy. Dám vám donést další šálek čaje jedním ze svých synů.“

„Ano, děkuji vám. Čekání mi nevadí.“

Uplynula téměř hodina, než se Strouser vrátil do místnosti s těmi dvěma kameny. Carlisle byl bystrý pozorovatel lidí. Musel být, aby předtím úspěšně dojednal přes tisíc obchodních transakcí, od té doby co si zakoupil svou první loď v útlém věku dvaceti dvou let. Viděl, že Levi Strouser byl nervózní. Nebyly tu zjevné znaky, třesoucí se ruce, drobné záškuby kolem úst, krůpěje potu. Bylo to v jeho očích. Strouser vyhlížel jako člověk, jenž spatřil Boha.

„Smím se dotázat, odkud tyto kameny pocházejí?“ optal se.

„Přesné místo vám říci nemohu,“ odvětil Carlisle upřímně.

„Doly v Indii jsou vyčerpané a v Brazílii se nic takového nevyskytlo. Možná je to jeden z těch nových dolů v Jižní Africe?“

„Na to nemohu odpovědět. Proč? Mají ty kameny nějakou hodnotu?“

„Nevíte, co jsou?“ zeptal se udiveně Strouser.

„Nejsem odborníkem na minerály. Podnikám v loďařství.“

Strouser vztáhl ruce nad diamanty jako starodávný čarodějník. „Pane Carlisle, tohle jsou diamanty! Ty nejčistší nebroušené diamanty, jaké jsem kdy viděl.“

Carlisle velkoryse zakrýval svůj údiv. „Nepochybuji o vaší čestnosti, pane Strousere, ale nemohu uvěřit, že to myslíte vážně.“

„Moje rodina obchodovala s drahými kameny po pět generací, pane Carlisle. Věřte mi, když říkám, že vám tu na stole leží celé jmění. Nejenom že ty kameny jeví známky dokonalé průsvitnosti a čistoty, ale mají delikátní a velmi neobvyklou fialově růžovou barvu. Kvůli své kráse a vzácnosti si zaslouží vyšší cenu než dokonale bezbarvé kameny.“

Carlisleova mysl se opět zklidnila a osvěžila. „Jakou mají cenu?“

„Nebroušené kameny je téměř nemožné klasifikovat dle hodnoty, jelikož jejich skutečné kvality se neukážou, dokud nejsou vybroušené a fasetované, aby se dosáhlo maximálního optického dojmu, a vyleštěné. Ten nejmenší, co tady máte, váží nebroušený 60 karátů.“ Odmlčel se, aby zvedl ten největší exemplář. „Tento váží více jak 980 karátů, čímž se stává tím největším známým nebroušeným diamantem na světě.“

„Soudím, že by bylo moudrou investicí dát je vybrousit předtím, než je prodám.“

„Nebo, chcete-li, mohl bych vám nabídnout slušnou cenu za nebroušené.“

Carlisle počal dávat kameny zpátky do koženého měšce. „Ne, děkuji vám. Zastupuji umírajícího přítele a je mojí povinností poskytnout mu nejvyšší možný zisk.“

Strouser si rychle uvědomil, že ten vychytralý Skot se nedá ovlivnit, aby se rozloučil s těmi neopracovanými kameny. Příležitost získat diamanty pro sebe, dát je fasetovat a potom je prodat na londýnském trhu s nesmírným ziskem, byla více než

nepravděpodobná. Moudře se rozhodl, že dobře vydělat je lepší, než nevydělat vůbec nic.

„Nemusíte chodit dál než je tato kancelář, pane Carlisle. Dva moji synové se vyučili u té nejskvělejší firmy brusičů diamantů v Antverpách. Jsou tak dobří, ne-li lepší než kterýkoli z brusičů v Londýně. Jakmile ty kameny budou fasetované a vyleštěné, mohu jednat jako váš makléř, kdybyste si pak přál je prodat.“

„Proč bych si je neměl prodat sám?“

„Ze stejného důvodu bych k vám přišel, abych si zaslal zboží do Austrálie, místo abych si koupil loď a převezl je tam sám. Jsem členem Londýnské diamantové burzy, a vy nejste. Mohu požadovat a získat dvakrát takovou cenu, než byste očekával.“

Carlisle byl dost bystrý na to, aby ocenil solidní obchodní nabídku, když nějakou uslyšel. Povstal a podal Strouserovi ruku. „Svěřuji ty kameny do vašich schopných rukou, pane Strousere. Pevně věřím, že se to ukáže být výnosnou dohodou pro vás a lidi, které zastupuji.“

„Na to se můžete spolehnout, pane Carlisle.“

Když se skotský loďařský magnát chystal vykročit z kanceláře, otočil se a podíval se dozadu na židovského obchodníka s drahokamy. „Až vaši synové dokončí ty kameny, jakou si myslíte, že budou mít hodnotu?“

Strouser zíral dolů na ty obyčejně vypadající kameny a představoval si je jako jiskřivé krystaly. „Kdyby tyto kameny pocházely z neomezeného zdroje, jenž může být snadno vytěžen, jeho majitelé brzy založí říši nesmírného bohatství.“

„Promiňte mi, že to říkám, ale vaše ocenění zní trochu smyšleně.“

Strouser pohlédl na Carlislea přes stůl a usmál se. „Věřte mi, když říkám, že až tyto kameny budou broušené a fasetované, mohly by se prodat za zhruba jeden milion liber.“*

„Dobrotivý Bože!“ vyhrkl Carlisle. „Za tolik?“

Strouser zdvihl ten obrovský devětsetosmdesátikarátový kámen ke světlu a držel ho přitom mezi prsty, jako by to byl svatý grál. Když promluvil, měl hlas plný zbožné úcty. „Možná i více, mnohem více.“

ČÁST PRVÁ – SMRT ODNIKUD

14. ledna 2000 Seymourův ostrov, Antarktický poloostrov

01 KAPITOLA

Ten ostrov byl stížený kletbou smrti. Kletbou, kterou dokazovaly hroby mužů, co vstoupili na pustý břeh, aby se již nikdy nevrátili. Nebylo tu nic krásného, zajisté nic kromě majestátních, ledem pokrytých štítů hor, ledovců, jež se tyčily do téměř stejné výšky jako bílé útesy doverské, nebo ledových ker, které si poklidně pluly jako křišťálové hrady, jež by člověk očekával, že spatří na té velké zemské mase Antarktidy, jakož i kolem ní a jejích přípobřežních ostrovů.

Seymourův ostrov vytvářel ten nejrozsáhlejší leduprostý povrch na celém kontinentu či v jeho blízkosti. Sopečný prach, jenž se tu po tisíciletí usazoval, urychlil tání ledu a nechal za sebou vyschlá údolí a hory beze zbytku barev a skoro zbavené sněhu. Bylo to podivuhodně ošklivé místo, obývané jen málo druhy lišejníku a kolonií tučňáků, kteří přišli na to, že Seymourův ostrov je bohatým zdrojem malých kamínků, jež používali ke stavbě svých hnízd.

Většina těch mrtvých, pohřbených v mělkých jámách vyhloubených do skal, pocházela z norské antarktické expedice, potom co jejich loď byla rozdrcena ledem roku 1859. Přežili dvě zimy, než jim došly zásoby potravin a nakonec jeden po druhém umírali hladem. Více jak deset let byli zapomenuti a jejich zachovalá těla byla nalezena až roku 1870 Brity, kteří zde budovali velrybářskou stanici.

Zemřeli další a byli uloženi pod skály Seymourova ostrova. Někteří podlehli chorobě, jiní nehodám, které se stávaly během velrybářské sezóny. Pár jich přišlo o život, když se zatoulali pryč od stanice, zastihla je nečekaná bouře a oni umrzli vystavením

mrazivému větru. Jejich hroby jsou kupodivu dobře označené. Posádky velrybářských lodí, které zamrzly v ledu, trávily zimu, dokud nepřišlo jarní tání, vytesáváním nápisů do velkých kamenů, jež pak vztyčovaly nad pohřebišti. Když Britové stanici v roce 1933 uzavřeli, bylo již pod tou odpudivou krajinou uloženo šedesát těl.

Neklidní duchové badatelů a námořníků, kteří se potulovali po pusté zemi, by si nikdy nedokázali představit, že se jejich místo odpočinku bude hemžit účetními, právníky, instalatéry, ženami z domácnosti a postaršími občany na penzi, kteří se objevovali na luxusních výletních lodích, aby civěli na kameny s nápisy a čučeli na komické tučňáky, kteří obývali kousek pobřeží. Možná že právě proto by ostrov zatratil také tyto vetřelce.

*****

Netrpěliví cestující na palubě zábavní lodi neviděli na Seymourově ostrově nic hrozivého. V bezpečí a pohodlí svých plovoucích paláců viděli pouze vzdálenou, nezkaženou a záhadnou zemi, jež se zdvíhala z moře, modrá jako duhově zbarvené paví pero. Cítili jen vzrušení z nového zážitku, zvláště když byli v první vlně turistů, kteří kdy kráčeli po březích Seymourova ostrova. Tohle byla třetí z pěti plánovaných zastávek lodi, která se proplétala mezi ostrovy podél poloostrova, určitě ne nejatraktivnějšího, ale podle materiálů lodní společnosti jednoho z nejzajímavějších.

Mnozí z nich již procestovali Evropu a Tichomoří, spatřili neobvyklá exotická místa, k nimž se hrnou turisté z celého světa, a nyní chtěli něco víc, něco jiného: navštívit cíl, který předtím uvidělo málo lidí, nějaké vzdálené místo, na které by mohli vstoupit a poté se tím vychloubat přátelům a sousedům.

Když se shromažďovali na palubě poblíž palubního žebříku ve šťastném očekávání toho, že půjdou na břeh, a zaměřovali své dálkové objektivy na tučňáky, procházela se mezi nimi Maeve Fletcherová a kontrolovala světle oranžové izolované vesty, rozdané lodní posádkou, jakož i záchranné vesty určené pro tu krátkou cestu mezi lodí a pobřežím.

Energická a stále v pohybu, pohybovala se kolem s čilostí soustředěnou ve svém pružném těle, jež mělo za sebou víc než poctivou dávku úporného cvičení. Převyšovala ženy a byla vyšší než většina mužů. Její vlasy, spletené do dvou dlouhých copánků, byly žluté jako letní kosatce. Oči měla modré jako hluboké moře a upřeně jimi hleděla z výrazného obličeje s vysoko posazenými lícními kostmi. Zdálo se, že její rty jsou neustále rozevřené v laskavém úsměvu a odhalují tak malou mezeru uprostřed jejích horních zubů. Žlutohnědá pokožka jí dodávala zdravý venkovský vzhled.

Maeve chyběly do třiceti tři roky a měla titul magistra ze zoologie. Po ukončení studia si vzala tři roky vědeckého volna, aby získala zkušenosti v terénu při studiu života ptáků a zvířat v polárních oblastech. Potom, co se vrátila domů do Austrálie, byla již v polovině své disertace pro získání doktorátu na univerzitě v Melbourne, když jí bylo nabídnuto přechodné zaměstnání jako přírodovědec a vedoucí expedice pro pasažéry společnosti Ruppert & Saunders, výletní lodní linky sídlící v Adelaide a specializující se na dobrodružné cesty. Byla to příležitost vydělat si dost peněz, aby dokončila svou disertaci, takže všeho nechala a vyplula k velkému bílému světadílu na palubě lodi *Polar Queen*, jež patřila zmíněné společnosti.

Při této cestě bylo na palubě devadesát jedna cestujících a Maeve byla jedním z přírodovědců, kteří měli vést výlety na souši. Kvůli hnízdišti tučňáků, historickým budovám, jež zde dosud stály od dob provozování velrybářství, jakož i kvůli hřbitovu a místu tábora, kde zahynuli norští badatelé, byl Seymourův ostrov považován za historické místo a choulostivé životní prostředí. Aby se snížil dopad způsobený návštěvníky, byli pasažéři odváděni na břeh k dvouhodinovému výletu podle časového rozvrhu a v oddělených skupinách. Také jim udělali přednášku o tom, jak se mají chovat. Nesměli šlapat na mechy či lišejníky, ani se přiblížit méně než na pět metrů ke kterémukoli živému ptáku nebo zvířeti. Rovněž si nesměli potají brát něco na památku, ani malý kousek kamene. Většinou to byli Australané, mezi nimiž bylo přimícháno několik Novozélanďanů.

Maeve měla dle rozvrhu doprovázet na ostrov první skupinu dvaceti dvou návštěvníků. Kontrolovala seznam jmen, když vzrušení cestující sestupovali dolů po lodním žebříku do čekajícího *Zodiaku,* univerzálního gumového plavidla, jež navrhl Jacques Cousteau. Když se chystala následovat posledního pasažéra, první lodní důstojník Trevor Haynes ji zastavil na lodním žebříku. Té ženě se jevil jako tichý a docela pohledný, on se však necítil dobře, když se pohyboval ve společnosti cestujících, a zřídkakdy se ukázal jinde než na můstku.

„Řekněte svým lidem, aby se neplašili, jestliže uvidí loď odplouvat," sdělil jí.

Obrátila se a pohlédla na něj nahoře na schodech. „Kam poplujete?"

„Schyluje se k bouři asi sto šedesát kilometrů odsud. Kapitán nechce riskovat a vystavit cestující ještě více rozbouřenému moři, než je nezbytné. Ani je nechce zklamat tím, že by jim zkrátil vycházku na břeh. Má v úmyslu jet plnou parou dvacet kilometrů nahoru podél pobřeží a vysadit další skupinu u kolonie tuleňů, potom se včas vrátit, aby vás vyzvedl, a opakovat ten proces."

„Vysadí tak na břeh dvakrát tolik lidí za poloviční dobu."

„To je ono. Tak se můžeme sbalit a odjet a být v relativně klidných vodách Bransfieldské úžiny, dříve než tady udeří ta bouře."

„Divila jsem se, proč jste nezakotvili." Maeve měla Haynese ráda. Byl jediným lodním důstojníkem, jenž se ustavičně nepokoušel jí mazat med kolem úst, aby ji po skleničce na dobrou noc dostal na svoji ubikaci. „Budu vás čekat za dvě hodiny," řekla a zamávala mu.

„Kdybyste narazili na nějaký problém, máte svůj přenosný komunikátor."

Pozdvihla malý přístroj, jejž měla připevněný u pasu. „Vy se to dozvíte jako první."

„Pozdravte za mne tučňáky."

„To udělám."

Když *Zodiak* klouzal po hladině, jež byla rovná a plná odlesků jako zrcadlo, Maeve dělala svému malému houfu neohrožených turistů výklad o historii skrývající se za cílem jejich cesty. „Seymourův ostrov spatřil poprvé James Clark Ross v roce 1842.

Čtyřicet norských průzkumníků, trosečníků poté, co jejich loď byla rozdrcena v ledu, zde zahynulo roku 1859. Navštívíme místo, kde žili až do konce svého života, a potom se po krátké procházce dostaneme k posvěcené půdě, kde jsou pohřbeni.“

„Jsou tamto ty budovy, ve kterých žili?“ zeptala se jedna paní, které muselo jít na osmdesát, a ukázala na několik staveb v malé zátoce.

„Ne,“ odvětila Maeve. „To, co vidíte, jsou zbytky opuštěné britské velrybářské stanice. Navštívíme ji, dříve než si uděláme krátkou pěší túru kolem toho skalnatého výběžku, který vidíte směrem k jihu, k hnízdišti tuňáků.“

„Žije někdo tady na ostrově?“ zeptala se tatáž paní.

„Argentinci tu mají na severním konci ostrova výzkumnou stanici.“

„Jak je to daleko?“

Maeve se shovívavě usmála. „Asi třicet kilometrů.“ V každé skupině je vždycky někdo, kdo je zvědavý jako čtyřleté dítě, uvažovala.

Teď již mohli vidět jasně dno, holou skálu, na níž nebyl vidět žádný porost. Jejich stín je následoval asi čtyři metry pod hladinou, když křižovali zátoku. Žádné vysoké vlny se nerozbíjely o pobřežní čáru, moře se klidně pohybovalo až k samému okraji a přelévalo se přes vyčnívající skály s nepatrným šplouchnutím, jaké se obvykle vyskytuje u malého jezírka. Když příď *Zodiaku* vklouzla na břeh, posádka vypnula přívěsný lodní motor. Jedinou známkou něčeho živého byl čistě bílý sněžný buřňák, jenž plachtil po obloze nad nimi jako velká vločka sněhu.

Teprve když Maeve všem pomohla vylodit se ze *Zodiaku* a přebrodit se k oblázkové pláži na břehu v až ke kolenům sahajících gumových holínkách poskytnutých na lodi, obrátila se a hleděla na loď, jak nabírá rychlost a odplouvá severním směrem.

Podle požadavků kladených na výletní lodi byla *Polar Queen* docela malá. Měla na délku pouze sedmdesát dva metry a hrubou tonáž dva tisíce pět set. Byla postavená v Bergenu v Norsku, a to speciálně pro plavbu v polárních vodách. Byla tak pevné konstrukce jako ledoborec, jehož funkci by mohla vykonávat, kdyby nastala

příležitost. Její palubní nástavba a široký vodorovný pruh pod dolní palubou byly natřeny ledovcově bíle. Zbytek jejího trupu byl jasně žlutý. Díky svým reaktivním motorům dokázala obeplout ledové kry a ledovce s mrštností zajíce. Pohodlné kabiny byly zařízené ve stylu horské chaty a měly malebná okénka s výhledem na moře. Další vybavení zahrnovalo luxusně vybavenou společenskou místnost a jídelní salon, kde hostitelem byl Šéfkuchař, jenž produkoval tříhvězdičkové kulinářské výtvory, dále pak fitness centrum a knihovna naplněná knihami a informacemi o polárních oblastech.

Když se žlutobílá *Polar Queen* zmenšovala v dálce, Maeve pocítila záchvěv lítosti, jejž zcela nechápala. Na krátký okamžik zakusila obavu norských průzkumníků, kterou museli pocítit, když viděli, jak se jejich jediný prostředek k přežití ztrácí. Rychle ze sebe setřásla veškeré pocity znepokojení a jala se vést svůj hlouček žvanících cestujících přes šedivou měsíční krajinu ke hřbitovu.

Ponechala jim dvacet minut, aby šli svou cestou mezi náhrobky a přitom spotřebovali celé svitky filmů pro snímky nápisů. Pak je sehnala do houfu kolem ohromné hromady vybělených obřích velrybích kostí v blízkosti staré velrybářské stanice, zatímco jim popisovala metody, které velrybáři při zpracování velryb používali.

„Po nebezpečí a rozjařenosti z pronásledování a zabití," vysvětlovala jim, „došlo na tu mizernou práci se zmasakrováním té obrovité zdechliny a přeměněním jejího velrybího tuku na olej. ‚Rozporcování' a 'vytavení', jak tomu říkali stan kozáci."

Další na řadě byly zastaralé chýše a budova, která sloužila k rozpouštění přečištěného tuku. Velrybářská stanice byla dosud udržována a jednou ročně kontrolována Brity a byla považována za historické muzeum. Zařízení, nádobí na vaření v kuchyni spolu se starými knihami a opotřebovanými časopisy byly dosud přesně tam, kde je velrybáři zanechali, když konečně odjížděli domů.

„Nehýbejte, prosím, žádným z těch předmětů," pravila Maeve své skupině. „Podle mezinárodního zákona se nic nesmí přemisťovat." Chvíli jí trvalo, než turisty spočítala.

Potom řekla: „Teď vás povedu do jeskyní, vyhloubených velrybáři, kde se v obrovských sudech skladoval olej, než ho lodí posílali do Anglie."

Z krabice, kterou u vchodu do jeskyní zanechali vůdci expedicí předchozích výletních plaveb, rozdala všem svítilny. „Je tady někdo, kdo trpí klaustrofobií?“

Jedna žena, jež vypadala, že jí táhne na osmdesátku, zvedla ruku. „Lituji, ale tam dovnitř jít nechci.“

„Ještě někdo další?“

Žena, která se na všechno ptala, přikývla. „Nesnáším studená tmavá místa.“

„Dobrá,“ řekla Maeve. „Vy dvě počkáte tady. Já dovedu ostatní tu krátkou vzdálenost k místu, kde se skladoval velrybí olej. Nebude nám to trvat víc než patnáct minut.“

Vedla brebentící skupinu dlouhým zatáčejícím se tunelem, vysekaným velrybáři, do prostorné skladovací jeskyně naplněné obrovitými sudy, jež byly sestavovány hluboko uvnitř skály a později zde zanechány. Když vstoupili dovnitř, Maeve se zastavila a ukázala rukou na masivní balvan u vchodu.

„Ten balvan, co tady vidíte, byl vysekán z vnitřku jeskyně a má bránit vnikání chladu a zabránit soupeřivým velrybářům, aby kradli přebytečný olej, který zůstal potom, co byla stanice na zimu zavřená. Tento balvan váží tolik, co obrněný tank, ale dítě s ním může pohnout za předpokladu, že zná jeho tajemství.“ Odmlčela se, ustoupila stranou, položila ruku na určité místo na horní straně balvanu, lehce ho postrčila a uzavřela jím vchod. „Důmyslný kus techniky. Balvan je jemně vyvážený na ose procházející jeho středem. Strčte do něj na špatném místě a ani se nepohne.“

Každý z nich vtipkoval o naprosté temnotě, přerušované pouze jejich svítilnami, když Maeve přešla k jednomu z těch velkých dřevěných sudů. Ten zůstal do poloviny naplněný, a tak podržela u kohoutku malou skleněnou nádobku a naplnila ji malým množstvím oleje. Dala nádobku kolovat a dovolila turistům, aby si pár kapek oleje rozetřeli mezi prsty.

„Je s podivem, že chlad zabránil oleji, aby se zkazil, dokonce i po téměř sto třiceti letech. Je stále čerstvý jako ten den, co byl vybrán z kotle a nalit do toho sudu.“

„Zdá se, že má mimořádné mazací vlastnosti,“ pravil šedovlasý muž s velkým červeným nosem, jaký obvykle mívají silní pijáci.

„To neříkejte olejářským společnostem," pravila Maeve s lehkým úsměvem, „nebo velryby do příštích Vánoc vyhynou.

Jedna žena požádala o nádobku a čichala k ní. „Může se to použít jako olej na vaření?"

„Opravdu ano," odvětila Maeve. „Zvláště Japonci mají při vaření v oblibě velrybí olej a margarín. Ve skutečnosti ti staří velrybáři měli zvyk namáčet si suchary do slané mořské vody, a pak je smažit v bublajícím velrybím tuku. Jednou jsem to vyzkoušela a zjistila, že to má zajímavou, i když poněkud nevýraznou chuť…"

Maeve náhle přerušil výkřik jedné postarší ženy, která se zoufale chytla oběma rukama za hlavu. Šest dalších lidí ji následovalo, ženy vykřikovaly, muži sténali.

Maeve běžela od jednoho k druhému, ohromená výrazem nesmírné bolesti v jejich očích. „Co je?" zvolala. „Co se stalo? Mohu vám pomoci?"

Potom ale přišla na řadu ona. Bolest podobající se ráně dýkou se jí zaryla do mozku a srdce jí začalo nepravidelně bít. Přitiskla si instinktivně ruce k spánkům. Omámeně civěla na členy exkurze. Zdálo se, že v hypnotickém záchvatu agonie a děsu vylézaly všem oči z důlků. Poté ji postihla mocná vlna závrati, po níž následovala silná nevolnost. Bojovala s ohromným nutkáním na zvracení, až posléze ztratila veškerou rovnováhu a spadla na zem.

Nikdo nechápal, co se děje. Vzduch zhoustl a dal se jen těžko dýchat. Paprsky svítilen získaly nadpřirozený modravý jas. Nebyly tu žádné záchvěvy, žádné otřesy země, a přesto uvnitř jeskyně začal vířit prach. Jedinými zvuky byly výkřiky trýzněných.

Ti se počali hroutit a padat k zemi kolem Maeve. Zděšená nemohla uvěřit tomu, že se utápí v dezorientaci, chycená ve spárech noční můry, ve které se její tělo obracelo naruby.

V jednom okamžiku hleděli lidé tváří v tvář smrti neznámého původu. O chvíli později mučivá agonie a závrať začaly nevysvětlitelně polevovat. Ztrácely se a zmizely tak rychle, jak se dostavily.

Maeve se cítila vyčerpaná až do morku kosti. Se zavřenýma očima se chabě opřela o sud s velrybím olejem a pocítila obrovskou úlevu, že se osvobodila od bolesti.

Nikdo nebyl schopen promluvit po téměř dvě minuty. Nakonec muž, jenž držel v náručí svou omráčenou ženu, vzhlédl k Maeve. „Co to proboha bylo?“

Maeve pomalu zavrtěla hlavou. „Nevím,“ odpověděla sklesle.

S velkým úsilím je obešla, velice potěšená tím, že všechny našla dosud naživu. Zdálo se, že se zotavovali bez přetrvávajících následků. Maeve byla vděčná za to, že žádný z těch starších lidí neutrpěl trvalou újmu na zdraví, zvláště srdeční slabost.

„Počkejte, prosím, tady a odpočiňte si, zatímco zkontroluji ty dvě paní u vchodu do tunelu a spojím se s lodí.“

Je to dobrá skupina, pomyslila si. Nikdo se jí nevyptával, ani ji nevinil za tu nečekanou událost. Okamžitě se začali navzájem utěšovat, ti mladší pomáhali těm starším zaujmout odpočinkovou polohu. Sledovali ji, jak otočením otevřela masivní dveře a prošla vchodem, dokud paprsek její svítilny nezmizel za ohbím tunelu.

Jakmile Maeve opět dorazila na denní světlo, nemohla se přestat divit, zda to vše nebyla jenom halucinace. Moře bylo stále klidné a modré. Slunce vystoupilo na bezoblačné obloze trochu výše. A ty dvě paní, jež daly přednost tomu, aby zůstaly venku na vzduchu, ležely roztažené na břiše a každá z nich se křečovitě přidržovala blízkých kamenů, jako by se snažila zabránit tomu, aby nebyla odtržena nějakou neznámou sílou.

Sehnula se k nim a pokoušela se je zatřesením probudit, ale ztuhla hrůzou, když spatřila nevidoucí oči a rozevřená ústa. Každá vyzvracela obsah svého žaludku. Byly mrtvé a jejich pokožka již dostávala tmavou, nachově modrou barvu. Maeve seběhla dolů k *Zodiaku*, jenž tam dosud stál s přídí vytaženou na břeh. Člen posádky, který je dovedl na břeh, byl také bez života, měl stejně děsivý výraz ve tváři a tutéž barvu kůže. Ochromená úlekem zvedla Maeve svůj přenosný komunikátor a začala vysílat. *„Polar Queen*, tady je pozemní expedice jedna. Máme tu nouzovou situaci. Odpovězte, prosím, okamžitě. Přepínám.“

Nikdo jí neodpovídal.

Zkoušela znovu a znovu navázat rádiové spojení. Jedinou odpovědí jí bylo ticho. Bylo to, jako by *Polar Queen*, její posádka a cestující předtím nikdy neexistovali.

02 KAPITOLA

Leden je v Antarktidě uprostřed léta a dny jsou dlouhé a mají jen hodinu či dvě soumraku. Teplota na poloostrově může dosahovat až patnácti stupňů Celsia, ale od chvíle, kdy výletní skupina vystoupila na břeh, poklesla k bodu mrazu. V dobu stanovenou pro návrat *Polar Queen* tu po ní nebylo ani vidu ani slechu.

Maeve pokračovala každou půlhodinu až do jedenácti hodin večer ve svém marném úsilí navázat spojení. Když se polární slunce sklánělo k horizontu, přestala vysílat signály na lodním kanálu, aby si ušetřila baterie. Dosah přenosného rádia byl do deseti kilometrů a v okruhu pěti set kilometrů nebyla žádná jiná loď nebo přelétající letadlo, aby zachytily její volání o pomoc. Nejbližším zdrojem pomoci byla argentinská výzkumná stanice na druhém konci ostrova, ale pokud by zcela mimořádné povětrnostní podmínky nepřenesly její signály dál, rovněž by je tam neobdrželi. Zklamaná toho nechala a zamýšlela, že to zkusí znovu později.

Neustále se divila, kde byla loď se svojí posádkou. Bylo možné, že by se setkala s tím stejným vražedným jevem a přišla k úhoně? Nepřála si zabývat se pesimistickými myšlenkami. Prozatím byla ona a její skupina v bezpečí. Ale bez potravy nebo lůžkovin pro zahřátí si nedokázala představit, jak dlouho by mohli vydržet. Nanejvýš několik dní. Věk výletníků byl poměrně vysoký. Nejmladšímu páru bylo téměř šedesát, zatímco stáří ostatních se pohybovalo od sedmdesáti do osmdesáti let, až po třiaosmdesátiletou ženu, která si chtěla vychutnat dobrodružství, dříve než půjde do domova s pečovatelskou službou. V Maevinu nitru se vzmáhal pocit beznadějnosti.

S nemalou obavou si všimla, že přes moře se sem počala od západu stahovat tmavá mračna, předzvěst bouře, před kterou ji první důstojník Trevor Haynes varoval s tím, že je možné ji očekávat. Měla již dostatek zkušeností s jihopolárními povětrnostními podmínkami, aby věděla, že pobřežní bouřky budou doprovázeny prudkými větry a oslepujícím mrznoucím deštěm. Bude padat málo sněhu nebo vůbec žádný. Prvotním nebezpečím bude prochlazení větrem. Maeve se nakonec vzdala naděje, že kdykoli brzo uvidí loď a začala se chystat

na nejhorší tím, že připravovala ubytování pro členy výpravy na příštích deset hodin.

Dosud stojící chýše a přístřešek, kde se kdysi rozpouštěl přepuštěný tuk, byly prakticky otevřené živlům. Střechy se jim již dávno propadly a prudké větry vyrazily těch málo oken a odnesly dveře. Rozhodla se. že její skupina by měla větší šanci přežít krutou zimu a život ohrožující větry, kdyby zůstala v jeskyni. Oheň s použitím polorozpadlého řeziva ve velrybářské stanici skýtaly určitou možnost, ale musel by být umístěn poblíž vchodu. Dál uvnitř jeskyně by kouř způsobil zadušení.

Čtyři z mladších mužů jí pomáhali umístit těla oněch dvou žen a člena posádky do přístřešku. Vytáhli rovněž *Zodiac* dál na břeh a přivázali ho, aby zabránili tomu, že ho sílící větry zavanou dál do vnitrozemí. Dále pak utěsnili všechny mezery, až na malý otvor vchodu do tunelu, aby minimalizovali mrazivé poryvy větru, jež by mohly proniknout do jeskyně. Nechtěla, aby byli zcela odříznuti od vnějšího světa tím, že by zavřeli skalní dveře. Poté všechny kolem shromáždila a nařídila jim, aby se schoulili dohromady a navzájem se hřáli.

Nedalo se už dělat nic jiného a hodiny čekání na záchranu se zdály být věčností. Pokoušeli se usnout, ale zjistili, že to není možné. Znecitlivující chlad jim pomalu začal pronikat do oblečení, zatímco vítr venku se změnil ve vichřici, jež hvízdala jako siréna větracím otvorem v kamenném zátarasu, který vybudovali u vchodu do tunelu.

Stěžovali si pouze jeden či dva. Většina jich ten úděl nesla stoicky. Někteří byli opravdu vzrušeni tím, že zažívali skutečné dobrodružství. Dva z australských manželů, statných mužů, kteří svůj majetek získali jako partneři ve stavební firmě, škádlili své ženy a sarkasticky vtipkovali, aby ostatní pozvedli na duchu. Zdáli se být tak bezstarostní, jako by právě čekali, až nastoupí do letadla. Všichni to byli dobří lidé v letech, kdy byli nedávno na vrcholu, pomyslila si Maeve. Byla by škoda, kdyby měli všichni zemřít v té pekelné ledové díře.

Její myšlenky se zatoulaly a ona si je všechny matně představovala pohřbené pod kameny, spolu s norskými badateli a britskými velrybáři. Přelud, připomenula si pevně. Navzdory

skutečnosti, že její otec a sestry byli vůči ní silně nepřátelští, nedokázala se přimět k tomu, aby uvěřila, že by jí upřeli řádný pohřeb na rodině vyhrazeném místě, kde odpočívali její předkové. A přesto věděla o vzdálené možnosti, že by její rodina již nepřipustila, že Maeve je z jejich masa a krve, rozhodně ne po tom, co se jí narodili chlapci dvojčata.

Ležela tam a zírala do mlhy, která se v jeskyni tvořila ze silně koncentrovaného dýchání, a snažila se v duchu si představit své syny, jimž bylo nyní teprve šest let a byli pod dohledem přátel, zatímco ona vydělávala moc potřebné peníze u výletní plavební linky. Co by se s nimi stalo, kdyby zemřela? Modlila se, aby se nikdy nedostali do rukou jejímu otci. Soucit neměl nikdy místo v jeho úvahách. Na životech lidí mu málo záleželo. Ani peníze pro něj nebyly hnací silou. Považoval je pouze za nástroj. Jeho vášní bylo mít moc ovládat. Maeviny dvě sestry byly vůči druhým stejně necitelné jako jejich otec. Ona naštěstí byla po své matce, laskavé dámě, jež byla dohnána k sebevraždě svým bezcitným a hrubým manželem, když Maeve bylo dvanáct.

Po této tragédii se Maeve už nikdy nepovažovala za součást rodiny. Nikdo z nich jí neodpustil, že opustila stádo, nemajíc nic než šaty na sobě, a pod novým jménem se postavila na vlastní nohy. Bylo to rozhodnutí, jehož nikdy nelitovala.

Probudila se a poslouchala, až se ozve nějaký zvuk, či spíše žádný neslyšela. Vítr již nehvízdal zvenku do tunelu. Bouřka stále hrozila, ale ledový vítr zatím ustal. Vrátila se a probudila ze spánku ty dva australské podnikatele.

„Potřebuji, abyste mě doprovodili k hnízdišti tuňáků," pravila jim. „Není těžké je chytit. Porušuji zákon, ale máme-li zůstat zdraví, dokud se loď nevrátí, musíme si dát jídlo do žaludku."

„Co myslíš, kamaráde?" zahlaholil jeden z těch mužů.

„Hodil by se mi kousek ptáka," odvětil ten druhý.

„Tučňáci nejsou kandidáty na gurmánské stolování," řekla Maeve s úsměvem. Jejich maso je olejnaté, ale je aspoň syté."

Ještě než odešli k hnízdišti, pobídla ostatní, aby vstali, a poslala je ukrást dřevo z velrybářské stanice, aby jím rozdělali oheň. „Když už

se začalo, musí se v tom pokračovat. Mám-li jít do vězení pro zabíjení chráněných tvorů a ničení historického majetku, snad bych to taky mohla udělat pořádně.“

Vyrazili směrem k hnízdišti, které se táhlo asi dva kilometry odsud kolem výběžku, jenž obklopoval severní část zátoky. I když vítr již ustal, plískanice jim velmi ztěžovala cestu. Viděli sotva tři metry před sebe. Bylo to jako by se na všechno dívali skrze vodní stěnu. Vidění bylo dokonce obtížnější bez ochranných brýlí. Na očích měli pouze sluneční brýle a větrem hnaný mokrý sníh jim zalétal za obroučky a slepoval jim řasy. Jedině tím, že se drželi těsně podél okraje vody, udržovali si ponětí o směru. K té pěší túře si přidali dalších dvacet minut tím, že nešli přes výběžek vzdušnou čarou, ale ta zacházka jim aspoň zabránila v tom, aby se ztratili.

Vítr začal znovu kvílet a štípal je do obnažených tváří. Maeve přišla na mysl představa, jak se všichni namáhavě vlečou k argentinské výzkumné stanici, ale rychle ji zahnala. Málo by jich za bouře přežilo tu třicet pět kilometrů dlouhou cestu. Více jak polovina letitých turistů by cestou rychle zahynula. Maeve musela zvážit všechny vyhlídky, rozumné i nepraktické. Mohla by to dokázat, vždyť byla mladá a silná. Ale nemohla se přimět k tomu, aby opustila lidi, kteří na ní byli závislí. Poslat ty velké Australáky, co se plahočili vedle ní, byla jedna možnost. Jak ona to viděla, soužil ji problém: co by našli, až by tam dorazili?

Co když ti argentinští vědci zemřeli za stejně záhadných okolností jako členové její vlastní výpravy? Jestliže došlo k tomu nejhoršímu, potom jediným popudem k dosažení stanice bylo použití jejich výkonného komunikačního zařízení. To rozhodnutí bylo bolestné. Měla by riskovat životy těch dvou Australanů při hazardní namáhavé cestě, nebo si je nechat po ruce, aby pomáhali starým a slabým? Rozhodla se v neprospěch cesty k výzkumné stanici. Její práce nezahrnovala přivedení cestujících od firmy Ruppert & Saunders do situací ohrožujících život. Zdálo se nepředstavitelným, že byli opuštěni. Nezbývalo jim, než vyčkávat, dokud nedorazí záchrana, ať z kteréhokoli zdroje, a existovat do té doby tak, jak nejlépe jen mohou.

Plískanice polevila a jejich výhled se zvýšil skoro na padesát metrů. Nad hlavou se objevilo slunce jako kalný oranžový míč s kruhem z různých barev, připomínající kulatý hranol. Obešli skalnatý ostroh, jenž obklopoval zátoku, a zahnuli zpátky k pobřeží, na kterém se nacházelo hnízdiště tuňáků. Maeve neměla radost z představy zabíjení tuňáků, dokonce ne ani jako prostředku k zachování jejich života. Byli to takoví krotcí a přátelští tvorové.

Tučňáci *Pygoscelis adeliae* jsou jedním z jejich sedmnácti druhů. Pyšní se hřbetem pokrytým černým peřím, hlavou zakončenou čepičkou a bílou náprsenkou, a na svět se dívají korálkovými očičky. Jak vyplývá ze zkamenělin nalezených na Seymourově ostrovu, jejich předchůdci se vyvinuli před více než čtyřiceti miliony let a byli tak vysocí jako člověk. Maeve strávila celé jedno léto pozorováním a studiem hnízdiště a zamilovala se do tohoto nejrozkošnějšího z ptáků, přitahována jeho téměř lidskými vzory společenského chování. Na rozdíl od většího tučňáka císařského, ti zdejší se dokáží pohybovat rychlostí až pět kilometrů za hodinu a často i rychleji, když se kloužou na ledě po prsou. Dejte jim legrační malou buřinku a hůlku, jak často uvažovala, a mohli by jít kolébavě cestou, dokonale napodobujíce Charlieho Chaplina.

Jsem přesvědčen, že ta zatracená plískanice polevuje," řekl jeden z mužů. Na hlavě měl koženou čepici a potahoval z cigarety.

„Už je sakra na čase," mumlal ten druhý, který použil šálu, aby si ji omotal kolem hlavy jako turban. „Cítím se jako kus mokrého hadru."

Nyní mohli jasně vidět skoro půl kilometru daleko do moře. Moře, jehož hladina byla předtím jako zrcadlo, bylo jednou vřavou hřebenatek zmítaných větrem. Maeve obrátila svou pozornost k hnízdišti. Kam až mohla dohlédnout, byla jedna souvislá vrstva tučňáků, dobrých padesát tisíc jich bylo. Jak k nim ona a Australáci přicházeli blíž, připadalo jí zvláštní, že žádný z těch ptáků nestál na svých malých nožkách a neměl jako podpěru roztažená ocasní pera, aby nepřepadi dozadu. Byli roztroušeni kolem a většinou leželi na zádech, jako by se svalili.

„Něco není v pořádku," řekla. „Žádný z nich nestojí."

„Ti ptáci nejsou žádní hlupáci," pravil muž v turbanu. „Raději leží, než aby se stavěli proti ženoucí se plískanici."

Maeve běžela k okraji hnízdiště a pohlédla na tučňáky ležící na pokraji. Zarazilo ji, že neslyšela žádný zvuk. Ani jeden se nehýbal. Poklekla a jednoho zkoumala. Ležel bezvládně na zemi a hleděl na ni nevidoucíma očima. Její obličej vypadal sklíčeně, když se dívala na tisíce ptáků, kteří nejevili známky života. Upřeně hleděla na dva levhartí tuleně, jejich přirozené nepřátele, s jejichž těly si podél pláže s roztroušenými kameny pohrávala sem a tam mírně se dmoucí voda.

„Jsou všichni mrtví," dostala ze sebe, celá v šoku.

„Do prdele," vyjekl překvapením muž v kožené čepici. „Má pravdu. Ani jeden z těch malejch prevítů nedejchá."

Tohle nemůže být skutečné, pomyslila si Maeve zmateně. Stála zcela bez hnutí. Neviděla, co způsobilo tu masovou smrt, ale cítila to. Náhle jí v mysli vytanula bláznivá představa, že každá živá bytost v celém zbývajícím světě zahynula na tu záhadnou chorobu. Je možné, že jsme jediní, co zbyli živí na mrtvé planetě?' Lámala si tím hlavu skoro v panice.

Muž se šálou omotanou kolem hlavy jako turban se sehnul a zvedl tučňáka. „Ušetří nám to námahu s jejich zabíjením."

„Nechte je být!" zakřičela na něj Maeve.

„Proč?" odpověděl rozhořčeně muž. „Všichni musíme jíst."

„Nevíme, co je zabilo. Mohli zajít na nějaký druh moru."

Muž v kožené čepici přikývl. „Ta panička ví, o čem mluví. Ať už ty ptáky zabila jakákoli nemoc, nás by taky mohla oddělat. Já nevím jak ty, ale já nemám v úmyslu být zodpovědný za smrt své manželky."

„Ale to nebyla nemoc," oponoval druhý muž. „Aspoň ne to, co zabilo ty staré paní a toho mladého námořníka. Byl to spíš nějaký nahodilý zásah přírody."

Maeve si stála na svém. „Odmítám si zahrávat se životy. *Polar Queen* se vrátí. Nezapomnělo se na nás."

Jestli se nás kapitán pokouší pořádně vyděsit, tak se mu to zatraceně dobře daří."

„Musí mít dobrý důvod pro to, že se nevrací."

„Dobrý důvod či ne, ať je vaše společnost radši bohatě pojištěná, protože bude žalobami zruinovaná, až se dostaneme zpátky k civilizaci.“

Maeve neměla vůbec náladu se přít. Obrátila se zády k vražednému poli a vyrazila směrem ke skladovací jeskyni. Ti dva muži ji následovali a jejich oči pátrali po hrozivém moři po něčem, co tam nebylo.

03 KAPITOLA

Není to potěšitelný zážitek probudit se po třech dnech v jeskyni na pustém ostrově uprostřed polární bouře a vědět, že zodpovídáte za tři úmrtí a životy devíti mužů a jedenácti žen. Bez jakékoli známky vytouženého příjezdu lodi *Polar Queen* se ta původně veselá exkurze, jež vystoupila na břeh, aby zakusila nádhernou odloučenost Antarktidy, stala pro její výletníky noční můrou opuštěnosti a beznaděje. A aby Maevino zoufalství bylo ještě větší, baterie v jejím přenosném komunikačním zařízení byly konečně bez proudu.

Maeve věděla, že nyní může kdykoli očekávat, že starší členové výpravy podlehnou nevlídným podmínkám uvnitř jeskyně. Předtím si žili v teplých a tropických pásmech a nebyli přizpůsobeni mrazivé drsnosti Antarktidy. Mladá a otužilá těla by snad vydržela, dokud by konečně nedorazila pomoc, ale těmto lidem chyběla síla dvaceti a třicetiletých. Jejich zdraví bylo věkem chatrné a zranitelné.

Zpočátku vtipkovali a vyprávěli si příběhy, považujíce svou zkoušku za pouhé dobrodružství navíc. Zpívali písně, většinou to byla „Waltzing Matilda“, a pokoušeli se o slovní hry. Ale brzy se dostavila letargie a oni ztichli a přestali reagovat. Nesli své utrpení statečně a bez protestu.

Hlad teď překonal veškerý strach ze zkaženého masa a Maeve zabránila vzpouře tak, že konečně svolila a vyslala ven muže, aby donesli několik mrtvých tučňáků. Nebyl zde žádný problém s tím, že by došlo k rozkladu, jelikož ptáci zmrzli krátce potom, co byli zabiti. Jeden z mužů byl horlivým lovcem. Vytáhl švýcarský armádní nůž, odborně stáhl kůži a zpracoval maso. Když si naplní břicha bílkovinami a tuky, dodají si palivo k udržování svého tělesného tepla.

V jedné z velrybářských chýší nalezla Maeve trochu sedmdesát let starého čaje. Také si bez dovolení vzala starý hrnec a pánev. Dále pak načepovala ze sudů litr zbylého velrybího oleje, nalila ho do pánve a zapálila. Vyšlehl modrý plamen a všichni odměnili potleskem její vynalézavost při výrobě funkčních kamen. Poté vyčistila ten starý hrnec, naplnila ho sněhem a uvařila čaj. Nálada se povznesla, ale pouze na krátkou dobu. Deprese brzy znovu rozhodila

svou těžkou síť po jeskyni. Jejich odhodlání nezemřít oslabovala velmi nízká teplota. Chorobně začali věřit tomu, že konec je nevyhnutelný. Ta loď se nikdy neměla vrátit a jakákoli naděje na záchranu pocházející odjinud hraničila s fantazií.

Nezáleželo jim už na tom, zda zemřou na jakoukoli neznámou chorobu, která, pokud existovala, zabila tučňáky. Nikdo z nich nebyl řádně oblečený, aby dlouho odolával stálým teplotám pod bodem mrazu. Nebezpečí udušení bylo příliš veliké, než aby se velrybí olej dal použít k rozděláni většího ohně. To malé množství v pánvi vydávalo pouze chabou trošku tepla, stěží dostatečnou k prodloužení života. Nakonec je pak všechny obejmou smrtící chapadla zimy.

Venku se bouře stávala čím dál horší a začalo sněžit, což byla tady na poloostrově během léta vzácná událost. Jak bouřka nabývala na intenzitě, naděje na možné objevení byla zmařena. Čtyři z těch starších byli blízko smrti zimou a Maeve trpěla bezútěšnou sklíčeností, když se jí celé vedení začalo vymykat z jejích zmrzlých rukou. Dávala si vinu za ty tři, co již byli mrtví, a to na ni mělo špatný vliv.

Ti živí na ni pohlíželi jako na svou jedinou naději. Dokonce i muži respektovali její autoritu a prováděli příkazy bez ptaní. „Bůh jim pomáhej," šeptala si pro sebe. „Nemohu jim prozradit, že jsem v koncích."

Otřásla se tísnivým pocitem bezmocnosti. Vkrádala se do ní podivná strnulost. Maeve věděla, že tu strašlivou zkoušku musí zhlédnout až do jejího konečného výsledku, ale nemyslila si, že má sílu, aby dále nesla na svých bedrech dvacet životů. Cítila se vyčerpaná a nechtělo se jí už bojovat. Ve své netečnosti matně zaslechla podivný zvuk, jenž se nepodobal nářku větru. Jejímu sluchu to připadalo, jako by něco bušilo do vzduchu. Poté se to ztratilo. Pouze moje představivost, říkala si. Nebylo to pravděpodobně nic jiného než vítr, jenž měnil směr a vyluzoval jiné vytí při průchodu větracím otvorem u vchodu do tunelu.

Potom to krátce uslyšela znovu, ještě než to zaniklo. Namáhavě se zdvihla a klopýtala tunelem. Za zábranou proti větru se vytvořila závěj a málem ucpala ten malý otvor. Odstranila několik kamenů, aby průchod rozšířila a vylezla ven do ledového světa větru a sněhu.

Vichr měl stále rychlost kolem dvaceti uzlů a vířil moře sněhu jako tornádo. Náhle ustrnula a zahleděla se přimhouřenýma očima do bílého víření.

Zdálo se, že se tam něco pohybuje, nějaký neurčitý a nehmotný obrys, a přesto temnější než ten neprůhledný závoj, jenž padal z oblohy.

Udělala krok a upadla obličejem k zemi. Dlouhou chvíli myslila na to, jak tam prostě zůstane ležet a usne. Byla zaplavena nutkáním to všechno vzdát. Ale jiskra života se odmítala zmenšit a pohasnout. Zvedla se na kolena a hleděla upřeně do mihotajícího se světla. Její pohled zachytil nějaký pohyb směrem k ní, a poté ho zastřel poryv větru. O několik okamžiků později se objevil znovu, ale tentokrát byl blíž. Pak se jí srdce rozbušilo.

Byla to postava muže pokrytého ledem a sněhem. Vzrušeně na něj mávala a volala. Zastavil se, jako by naslouchal, nato se obrátil a začal odcházet.

Tentokrát zaječela a byl to pronikavý výkřik, jaký dokáže vydat jenom žena. Postava se otočila a zahleděla se unášeným sněhem jejím směrem. Mávala horečně oběma rukama. Zamával jí v odpověď a dal se do klusu směrem k ní.

„Ať není fatou morgánou nebo přeludem," prosila nebesa.

A pak již klečel ve sněhu vedle ní a objímal její ramena pažemi, jež se jí zdály být těmi nejmohutnějšími a nejsilnějšími, jaké kdy poznala. „Díky Bohu. Nikdy jsem nepřestala doufat, že přijdete."

Byl to vysoký muž v tyrkysové kožešinové bundě, která měla na levé straně prsou vyšitý nápis NUMA, a na obličeji měl lyžařskou masku s ochrannými brýlemi. Ty si sundal a zíral na ni párem neuvěřitelně opálově zelených očí, jež prozrazovaly směsici překvapení a rozpaků. Jeho silně opálená tvář se v Antarktidě zdála být podivně nemístnou.

„Co tu proboha děláte?" optal se chraplavým hlasem s přídechem zájmu.

„Tam za sebou v jeskyni mám dvacet lidí. Byli jsme venku na pobřežní exkurzi. Naše výletní loď odplula a již se nevrátila."

Nevěřícně se na ni podíval. „Byli jste tu ponecháni svému osudu?"

Přikývla a zírala ustrašeně do bouře. „Přihodila se celosvětová katastrofa?“

Při té otázce přimhouřil oči. „Nic čeho bych si byl vědom. Proč se ptáte?“

„V mé skupině zemřeli za záhadných okolností tři lidé. A celé hnízdiště tučňáků severně kousek od zátoky bylo vyhubeno do posledního ptáka.“

Jestliže byl cizinec tou tragickou zprávou překvapený, dobře to skrýval. Pomohl Maeve na nohy. „Raději bych vás měl dostat pryč z té vánice.“

„Vy jste Američan,“ řekla a třásla se zimou.

„A vy jste Australanka.“

Je to tak evidentní?“

„Vyslovujete ej jako a*j*.“

Natáhla k němu ruku v rukavici. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že vás vidím, pane…?“

„Jmenuji se Dirk Pitt.“

„Maeve Fletcherová.“

Nevšímal si jejích námitek, zvedl ji do náručí a nesl směrem k tunelu, přičemž sledoval její stopy ve sněhu. „Navrhuji, abychom v našem rozhovoru pokračovali, až nebudeme v té zimě. Říkáte, že je tu dvacet dalších lidí?“

„Kteří jsou dosud naživu.“

Pitt na ni pohlédl se vší vážnosti. „Zdálo by se, že reklamní letáky prodaly k té cestě víc, než by mohly dodat.“

Jakmile se ocitli uvnitř tunelu, postavil ji na nohy a stáhl si z obličeje masku. Hlavu mu pokrývala spousta nepoddajných, hustých černých vlasů. Jeho zelené oči vykukovaly zpod výrazného tmavého obočí a jeho obličej byl zdrsněný a ošlehaný od nekonečných hodin strávených venku, ale chlapským způsobem hezký. Zdálo se, že jeho ústa jsou stažená v ledabylém úšklebku. Tohle byl muž, se kterým by se žena mohla cítit v bezpečí, pomyslila si Maeve.

O minutu později již turisté zdravili Pitta jako domovského fotbalového hrdinu, jenž dovedl jejich tým k vítězství. Uvidět náhle cizince ve svém středu mělo stejný dopad jako vyhrát v loterii. Když bral v úvahu jejich hrozné utrpení, podivoval se, jak byli všichni v

poměrně dobré formě. Všechny staré ženy jej objímaly a líbaly jako svého syna, zatímco muži ho poplácávali po zádech, dokud je neměl bolavá. Každý okamžitě mluvil a vykřikoval otázky. Maeve ho představila a vyprávěla, jak se v bouři setkali.

„Odkud jste se tady vzal, kamaráde?“ chtěli všichni vědět.

„Z průzkumného plavidla instituce NUMA, která se zabývá mořským a podmořským výzkumem. Jsme na expedici, která se pokouší odhalit, proč se tuleni a delfíni v těchto vodách neustále ztrácejí tak udivujícím tempem. Přelétali jsme nad Seymourovým ostrovem v helikoptéře, když jsme byli obklíčeni sněhem, tak jsme považovali za nejlepší přistát, dokud se to nepřežene.“

„Je vás tady víc?“

„Pilot a biolog, kteří zůstali na palubě. Zpozoroval jsem něco, co vypadalo jako kus Zodiaku vyčnívajícího ze sněhu. Bylo mi divné, proč by taková loď zůstala stát u neobydlené části ostrova, a šel jsem to vyšetřit. Tehdy jsem zaslechl, jak na mě volá slečna Fletcherová.“

„To je dobře, že jste se rozhodla se projít zrovna v té chvíli,“ pravila Maeve ta osmdesát tři let stará babička.

„Myslela jsem si, že venku v bouři slyším podivný hluk. Teď vím, že to byl zvuk helikoptéry, když přistávala.“

„Neuvěřitelné štěstí, že jsme na sebe narazili uprostřed sněhové vánice,“ řekl Pitt. „Nemohl jsem uvěřit tomu, že slyším ženský výkřik. Byl jsem si jist, že je to nějaký rozmar větru, dokud jsem vás tou sněhovou záplavou neuviděl mávat.“

„Kde se nachází vaše výzkumná loď?“ zeptala se Maeve.

„Zhruba čtyřicet kilometrů severovýchodně odsud.“

„Neminuli jste náhodou naši loď *Polar Queen?*“

Pitt zavrtěl hlavou. Jinou loď jsme nespatřili více jak týden.“

„Nějaké rádiové spojení?“ ptala se Maeve. „Snad nouzové volání?“

„Mluvili jsme s lodí zásobující britskou stanici v Halleyho zátoce, ale neslyšeli jsme nic o výletní lodi.“

„Nemohla se vypařit do vzduchu,“ řekl jeden z mužů udiveně. „Ne spolu s celou posádkou a našimi spolucestujícími.“

„Tu záhadu rozluštíme, jakmile vás budeme moci všechny přepravit na naše výzkumné plavidlo. Není tak luxusní jako *Polar*

Queen, ale máme tam pohodlné ubytování, prima doktora a kuchaře, který střeží zásobu velmi dobrého vína.“

„To bych raději šel do pekla, než abych tu v té mraznici strávil ještě další minutu,“ se smíchem se ozval šlachovitý Novozélanďan, majitel ovčí farmy.

„Dokážu vás do helikoptéry namačkat jen pět či šest najednou, takže budeme muset letět několikrát,“ vysvětloval Pitt. „Poněvadž jsme dosedli dobrých tři sta metrů odsud, vrátím se k letounu a přiletím s ním blíž ke vchodu do vaší jeskyně, abyste se nemuseli namáhavě prodírat sněhem.“

„Není nad to, když vás obslouží rovnou před domem,“ pravila Maeve s pocitem, že se znovu narodila. „Mohu jít s vámi?“

„Cítíte se na to?“

Přikývla. „Myslím si, že všichni budou rádi, když mě tu na chvíli nebudou mít, abych je komandovala.“

*****

Al Giordino seděl v pilotním sedadle tyrkysově zbarvené helikoptéry patřící NUMA a luštil křížovku. Nebyl vyšší než stojací lampa, tělo měl mohutné jako pivní soudek, který nesly dvě nohy, a místo paží měl pár ramen stavebních jeřábů. Jeho ebenově černé oči občas vrhly pohled čelním sklem pilotní kabiny do ostře zářícího sněhu, když však Pitta nikde nezahlédl, opět se soustředily na křížovku. Kudrnaté černé vlasy rámovaly horní část jeho kulatého obličeje, jenž byl kolem rtů nastaven do trvalého sarkastického výrazu, dávajícího tušit, že pochybuje o světě a všem v něm, kdežto jeho nos silně svědčil o římských předcích.

Tím, že byl blízkým Pittovým přítelem od dětství, byli oba od sebe neodluční během let společně strávených ve vojenském letectvu, dříve než se dobrovolně přihlásili k úkolu, jenž měl pomoci uvést v činnost NUMA, což byl dočasný úkol, který trval skoro celých čtrnáct let.

„Jaké je slovo o šesti písmenech pro pýchavkovitého troubožije?“ zeptal se muže sedícího za ním v nákladním prostoru letadla, jenž byl

plný zkušebního laboratorního vybavení. Mořský biolog z NUMA pozvedl zrak od vzorku, který předtím získal, a zvedl tázavě obočí.

„Žádné takové zvíře jako pýchavkovitý troubožij neexistuje.“

„Jsi si jistý? Tady to tak stojí.“

Roy Van Fleet věděl, kdy si z něj Giordino utahuje. Po třech měsících strávených spolu na moři se Van Fleet stal příliš fikaným, než aby naletěl ošidným kouskům podsaditého Itala. „Po uvážení je to létající lenochod z Mongolska. Mrkni, jestli se tam hodí ‚slináč'.“

Když si uvědomil, že přišel o svůj terč posměchu, Giordino znovu zvedl hlavu od křížovky a civěl do padajícího sněhu. „Dirk by už teď měl být zpátky.“

„Jak dlouho je už pryč?“ zeptal se Van Fleet.

„Asi pětačtyřicet minut.“

Giordino napnul svůj zrak, když se v dálce začala rýsovat dvojice neurčitých tvarů. „Myslím, že sem zrovna přichází.“ Nato dodal: „V tom sýrovém sendviči, co jsem právě sněd', musela být zvláštní mouka. Přísahal bych, že s sebou někoho má.“

„Ani náhodou. Není tu další živá duše do třiceti kilometrů kolem.“

„Pojď se podívat sám.“

Než Van Fleet stačil zakrýt svou nádobku se vzorkem a dát ji do dřevěné bedýnky, Pitt již prudce otevřel vstupní poklop a pomáhal Maeve Fletcherové vlézt dovnitř.

Shrnula si dozadu kapuci svého oranžového kabátku, rozčechrala si dlouhé zlatavé vlasy a vesele se usmála. „Zdravím vás, pánové. Vy nevíte, jak jsem šťastná, že vás vidím.“

Van Fleet vypadal, jako by byl svědkem vzkříšení. V jeho tváři se zračilo naprosté nepochopení.

Naproti tomu Giordino si jen prostě odevzdaně povzdychl. „Kdo jiný než Dirk Pitt,“ tázal se neadresně, „by si mohl vyrazit pěšky do sněhové bouře na neobydleném ostrově ležícím stranou civilizace v Antarktidě a objevit krásnou dívku?“

04 KAPITOLA

Ani ne za půl hodiny potom, co Pitt zalarmoval výzkumnou loď *Ice Hunter* patřící NUMA, čelil kapitán Paul Dempsey ledovému větru, když sledoval, jak Giordino krouží nad přistávací plochou jeho lodi. S výjimkou lodního kuchaře, jenž pilně připravoval teplá jídla v kuchyni, a hlavního mechanika, kteří oba zůstali v podpalubí, celá posádka včetně techniků a vědců vyšla ven, aby pozdravila první skupinku prochlazených a hladových turistů, jež sem byla letecky dopravena ze Seymourova ostrova.

Kapitán Dempsey vyrostl na ranči v Beartoothských horách na hranicích států Wyoming a Montana. Po maturitě na střední škole utekl z domova na moře a pracoval na rybářských člunech, které vyplouvaly z Kodiaku na Aljašce. Zamiloval se do ledových moří za polárním kruhem a nakonec udělal zkoušku na kapitána záchranné vlečné lodi typu ledoborce. Bez ohledu na to, jak moře bylo rozbouřené či jak silný byl vítr, když Dempsey zaslechl volání lodi v nouzi, nikdy neváhal se utkat s nejhoršími bouřemi, jimiž ho Aljašský záliv mohl počastovat. Během těch dalších patnácti let pak z něj jeho odvážné záchrany nesčetných rybářských člunů, šesti pobřežních nákladních lodí, dvou ropných tankerů a jednoho torpédoborce vojenského námořnictva vytvořily legendu, jejímž následkem byla bronzová socha stojící vedle doků v Sewardu, což ho přivádělo do velikých rozpaků. Potom co byl nucen odejít do důchodu, když se námořní záchranářská společnost zadlužila, přijal nabídku vrchního ředitele NUMA, admirála Jamese Sandeckera, aby velel polární výzkumné lodi Ic*e Hunter,* která patřila této agentuře.

Dempsey se vyznačoval štípanou bryerkou, vyčnívající mu z jednoho koutku jeho sevřených, ale dobře naladěných úst. Byl to typický člen posádky remorkéru, se širokými rameny a silným pasem, obvykle stával s nohama daleko od sebe, ale přesto měl elegantní vzhled. Díky svým šedým vlasům, hladce oholené tváři a oddanému vyprávění dobrých námořních příběhů by bylo možné Dempseyho považovat za bodrého kapitána výletní lodi.

Když kola vrtulníku dosedla na palubu, postoupil kupředu. Vedle něj stál lodní lékař doktor Mose Greenberg. Byl vysoký, štíhlý a své

tmavě hnědé vlasy měl svázané do ohonu. Jeho modrozelené oči zářily a on sám kolem sebe šířil určitý nedefinovatelný nádech důvěryhodnosti, jež je běžná u všech svědomitých a oddaných lékařů na celém světě.

Doktor Greenberg se spolu se čtyřmi členy posádky, nesoucími nosítka pro některé ze starších pasažérů, pro něž se ukázalo být obtížné, aby šli sami, přikrčil pod otáčejícími se listy rotoru a otevřel zadní dveře do nákladového prostoru. Dempsey se pohnul směrem k pilotní kabině a pokynul Giordinovi, aby otevřel postranní okénko. Zavalitý Ital mu vyhověl a vyklonil se ven.

„Je Pitt s vámi?“ optal se ho Dempsey hlasitě, aby přehlušil svist vrtule.

Giordino zavrtěl hlavou. „On a Van Fleet tam zůstali, aby prozkoumali hejno mrtvých tučňáků.“

„Kolik cestujících z té výletní lodi jste byli schopni odvézt?“

„Vtěsnali jsme sem dovnitř šest z těch nejstarších paní, které nejvíc trpěly. Čtyři další cesty by to měly zvládnout. Tři pro převoz zbývajících turistů a jedna, abychom odtamtud dostali Pitta, Van Fleeta, průvodkyni a ta tři mrtvá těla, která schovali do nějaké staré kůlny, kde se čistíval olej.“

Dempsey ukázal rukou do oné ohavné směsi sněhu a mrznoucího deště. „Najdete v té břečce cestu zpátky?“

„Mám v plánu se tam nasměrovat pomocí Pittova přenosného komunikátoru.“

„Jak zle jsou na tom ti lidé?“

„Lépe než byste snad očekávali u starších lidí, kteří trpěli po tři dny a noci v ledové jeskyni. Pitt povídal doktoru Greenbergovi, že největší starost mu bude dělat zápal plic. Krutá zima odčerpala těm starým lidem sílu a v tom oslabeném stavu je jejich odolnost velmi nízká.“

„Mají nějakou představu, co se stalo s jejich lodí?“ tázal se Dempsey.

„Než se vydali na břeh, tak první důstojník sdělil průvodkyni jejich zájezdu, že loď směřuje dvacet kilometrů nahoru podél pobřeží, aby vysadila další skupinu výletníků. To je vše, co ví. Poté, co loď odplula, už se s ní ani jednou nezkontaktovala.“

Dempsey natáhl ruku a lehce poklepal Giordina po paži. „Spěchejte nazpět a dejte pozor, abyste si nenamočil nohy.“ Poté obešel dveře nákladového prostoru a představil se znaveným a prochlazeným pasažérům z *Polar Queen,* kteří opouštěli letadlo.

Pečlivě utěsnil pokrývku kolem třiaosmdesátileté ženy, kterou právě vyzvedávali s nosítky na palubu. „Vítejte na palubu,“ pravil s vřelým úsměvem. „Čeká tu na vás horká polévka a káva a měkká postel na ubikacích našich důstojníků.“

„Jestli by vám to nevadilo,“ pravila sladce, „dala bych přednost čaji.“

„Vaše přání je mi rozkazem, milá paní,“ řekl jí na to Dempsey galantně. „Tak tedy čaj.“

„Bůh vám to zaplať, kapitáne,“ odvětila a stiskla mu ruku.

Jakmile pomohli poslednímu cestujícímu přes přistávací plochu, Dempsey dal mávnutím ruky znamení Giordinovi, jenž se s letounem okamžitě zvedl do vzduchu. Dempsey se díval, dokud se ten tyrkysový letoun nerozplynul a nezmizel v bílé sněhové cloně.

Potom co ti ostatní se spěšně vrátili do pohodlí palubní nástavby, aby unikli chladu, zapálil si znovu svoji všudypřítomnou dýmku a vyčkával sám na přistávací ploše. Nepočítal s plněním úkolu spojeného s milosrdenstvím, určitě ne takového druhu. Uměl pochopit lodi v nebezpečí na rozbouřeném moři. Ale nedokázal porozumět lodním kapitánům, kteří zanechali své cestující na opuštěném ostrově v neuvěřitelně drsných podmínkách.

Polar Queen předtím odplula mnohem dál než pětadvacet kilometrů od místa, kde stála stará velrybářská stanice. To věděl docela určitě. Radar na můstku lodi Ic*e Hunter* viděl do vzdálenosti větší než 120 kilometrů a nebyl v kontaktu s ničím, co by vzdáleně připomínalo výletní loď.

*****

Vichřice značně polevila ve chvíli, kdy Pitt spolu s Maeve Fletcherovou a Van Fleetem dorazil k hnízdišti tučňáků. Australská zooložka a americký biolog se téměř okamžitě spřátelili. Pitt za nimi mlčky kráčel, když si ve svém oboru porovnávali univerzity a

kolegy. Maeve otravovala Van Fleeta dotazy vztahujícími se k její disertační práci, kdežto on se jí vyptával na podrobnosti týkající se jejího krátkodobého pozorování masového vyhubení toho nejmilovanějšího ptáka na světě.

Bouřka odplavila zdechlá těla těch, co byli nejblíže k pobřežní čáře, ven do moře. Ale podle Pittova nejlepšího odhadu dobrých čtyřicet tisíc mrtvých ptáků leželo roztroušeno mezi malými kamínky a úlomky skal jako černobílé jutové pytle naplněné mokrým obilím. Jak vítr a plískanice polevovaly, viditelnost se zvýšila na téměř jeden kilometr.

Obrovití buřňáci, ti supové moří, začali přilétat, aby hodovali na mrtvých tučňácích. Jakkoli byli majestátní, když si ladně plachtili vzduchem, byli to nemilosrdní odklízeči masa bez ohledu na jeho původ. Zatímco Pitt s ostatními znechuceně přihlížel, mohutní ptáci rychle vyvrhovali svoji neživou kořist a násilně vnikali svými zobáky do útrob zdechlých tuňáků, až se jim krky a hlavy rudě barvily vnitřnostmi a sraženou krví.

„To není zrovna podívaná, kterou bych si rád zapamatoval," řekl Pitt.

Van Fleet byl ohromen. Otočil se k Maeve a jeho oči tomu odmítaly uvěřit. „Teď když tu tragédii vidím na vlastní oči, jen těžko mohu akceptovat, že tolik těch ubohých tvorů zemřelo v takovém soustředění a ve stejném časovém úseku."

„Ať již jde o jakýkoli jev," pravila Maeve, „jsem si jistá, že také způsobil smrt mých dvou cestujících a člena lodní posádky, která nás dopravila na břeh."

Van Fleet si klekl a studoval jednoho z tučňáků. „Žádný náznak zranění, žádné zjevné známky nemoci či jedu. Tělo se zdá být tučné a zdravé."

Maeve se mu naklonila přes rameno. „Jediný nesoulad, který jsem shledala, bylo nepatrné vyboulení očí."

„Ano, chápu, co tím míníte. Oční bulvy se zdají být o polovinu větší."

Pitt se podíval zamyšleně na Maeve. „Když jsem vás nesl do jeskyně, říkala jste, že ti tři, co zemřeli, učinili tak za záhadných okolností."

Přikývla. „Nějaká podivná síla napadla naše smysly, neviditelná a nehmotná. Nemám představu, co to bylo. Ale mohu vám říci, že přinejmenším po dobu celých pěti minut to byl pocit, jako by nám mozky měly explodovat. Ta bolest byla nesnesitelná.“

„Podle toho modrého zbarvení na tělech, co jste mi ukázala v té kůlně na čištění oleje,“ řekl Van Fleet, „příčinou smrti se zdá být srdeční zástava.“

Pitt strnule přehlížel obraz takové zkázy. „Není možné, že by tři lidé, nespočetné tisíce tučňáků a padesát či víc levhartích tuleňů, to všechno společně zemřelo na srdeční slabost.“

„Musí tu být nějaká spojovací příčina,“ pravila Maeve.

„Nějaká spojitost s tím obrovským hejnem delfínů, které jsme objevili uprostřed Weddellova moře, nebo to stádečko tuleňů, vyplavené hned na druhé straně průlivu na ostrově Vega, které bylo mrtvější než zkamenělé dřevo?“ tázal se Pitt Van Fleeta.

Mořský biolog pokrčil rameny. „Je příliš brzo to uhodnout bez dalšího studia. Přesto se tu však zdá být určité spojení.“

„Vyšetřil jste je ve své lodní laboratoři?“ zeptala se Maeve.

„Pitval jsem dva tuleně a tři delfíny a nenašel jsem nic, o co bych mohl opřít obstojnou teorii. V první řadě tu jde o vnitřní krvácení.“

„Delfíni, tuleni, ptáci a lidé,“ říkal si Pitt potichu. „Všichni podléhají té pohromě.“

Van Fleet zachmuřeně přikývl. „Nemluvě o obrovských počtech olihní a mořských želv, které byly vyplavené na břeh po celém Pacifiku, a o milionech mrtvých ryb nalezených za poslední dva měsíce, jak plavou poblíž Peru a Ekvádoru.“

„Jestli to bude pokračovat bez přerušení dál, nedá se předvídat, kolik živočišných druhů nad hladinou a pod hladinou moře vyhyne.“ Při zaslechnutí vzdáleného zvuku helikoptéry obrátil Pitt svůj pohled směrem k obloze. „Takže, co víme kromě toho, že náš záhadný mor zabíjí každého živého tvora ve vzduchu a ve vodě bez výjimky?“

„Všechny během několika minut,“ dodala Maeve.

Van Fleet povstal. Zdálo se, že je velmi otřesen. Jestliže neurčíme, zda tou příčinou jsou přírodní poruchy nebo nějaký lidský zásah, a neuděláme to zatraceně rychle, budeme se možná dívat na oceány zbavené veškerého života.“

„Nejen oceány. Zapomínáte, že tahle věc zabíjí také na zemi,“ připomněla mu Maeve.

„Já se o té hrůze nechci ani šířit.“

Dlouhou chvíli nikdo neřekl ani slovo, každý se snažil pochopit tu možnou katastrofu, jež se nacházela někde v moři a za ním. Nakonec Pitt to ticho porušil.

„Zdá se,“ pravil se zamyšleným výrazem ve své drsné tváři, „že práci máme přichystanou.“

05 KAPITOLA

Pitt studoval obrazovku velkého monitoru, na které byl k vidění počítačem zvětšený satelitní snímek Antarktického poloostrova a okolních ostrovů. Zaklonil se nazpět, nechal své oči na chvíli odpočinout, a když se slunce prodralo trhajícími se mraky, zahleděl se skrze kouřové sklo na navigační můstek lodi *Ice Hunter*. Bylo jedenáct hodin večer v létě na jižní polokouli a denní světlo zůstávalo téměř beze změny.

Pasažéři z lodi *Polar Queen* již byli nakrmeni a ubytováni v pohodlných ubikacích, jež byly laskavě poskytnuty posádkou a vědci sestěhovanými dohromady. Doktor Greenberg každého vyšetřil a neshledal žádnou trvalou škodu na zdraví či trauma. Také se mu ulevilo, když objevil pouze několik případů mírného nachlazení, ale žádnou známku zápalu plic. V lodní biolaboratoři, jež se nacházela dvě paluby nad lodní nemocnicí, prováděl Van Fleet za asistence Maeve Fletcherové posmrtné vyšetření tučňáků a tuleňů, které letecky převezli ze Seymourova ostrova v helikoptéře. Těla tří mrtvých osob byla uložena do ledu po dobu, než by mohla být předána kvalifikovanému patologovi.

Pitt přejel očima mohutnou dvojitou příď lodi *Ice Hunter*. Nebyla to výzkumná loď běžného typu, ale něco jedinečného, totiž první vědecké plavidlo zcela počítačově koncipované námořními techniky, pracujícími s informacemi poskytnutými oceánografy. Plula si vysoko na souběžných trupech, které obsahovaly veliké motory a pomocná strojní zařízení. Zakulacená palubní nástavba připomínající její kosmický věk překypovala rafinovanou technikou a futuristickými vylepšeními. Ubytování posádky a mořských vědců mohlo konkurovat soukromým kajutám na luxusní výletní lodi. Loď vypadala štíhle a křehce, ale to bylo jen zdání. Byla dříčem, zrozená, aby hladce plula po zčeřené hladině a čelila co nejvíc rozbouřenému moři. Její důkladně zkonstruované trojhranné trupy dokázaly prorážet a drtit ledové kry o tloušťce čtyř metrů.

Admirál James Sandecker, nedůtklivý ředitel NUMA, sledoval její budování od prvního počítačového návrhu až po její panenskou plavbu kolem Grónska. Byl velmi pyšný na každý centimetr její bílé

palubní nástavby a jejích tyrkysových trupů. Sandecker byl mistrem v získávání fondů od nového, skoupého Kongresu a v ničem se nešetřilo ani při stavbě této lodi, ani na jejím nejmodernějším vybavení. Byla bezesporu tou nejskvělejší polární výzkumnou lodí, jaká kdy byla postavena.

Pitt se otočil a znovu soustředil svou pozornost na obraz vyslaný dolů satelitem.

Nepociťoval skoro žádné vyčerpání. Byl to dlouhý a únavný den. Byl naplněný také vším tím dojetím, štěstím a uspokojením ze zachránění životů více jak dvaceti lidí a lítostí nad spatřením tolika božích tvorů, kteří leželi mrtví téměř tak daleko, jak jen oko dohlédlo. Toto byla katastrofa mimo veškeré chápání. Tam v dáli bylo něco zlověstného a hrozivého. Přítomnost něčeho ohavného, co se vzpíralo logice.

Jeho myšlenky byly přerušeny, když se objevil Giordino a kapitán Dempsey, kteří vystoupili z výtahu, jenž procházel od pozorovacího křídla nad navigačním můstkem dolů patnácti palubami do nitra strojovny.

„Zahlédl jsi něco z *Polar Queen* z těch satelitních kamer?“ zeptal se Dempsey.

„Nic, co bych mohl kladně identifikovat,“ odvětil Pitt. „Sníh dělá veškeré zobrazení nejasné.“

„A co rádiové spojení?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jako by tu loď odnesli vetřelci z vesmíru. Telekomunikační oddělení nemůže navázat rádiové spojení. A když o tom tak mluvíme, rádio na argentinské výzkumné stanici se také odmlčelo.“

„Ať už loď a stanici zasáhla jakákoli pohroma,“ pravil Dempsey, „musela přijít tak rychle, že žádný z těch chudáků nemohl vyslat nouzové volání.“

„Odhalili Van Fleet a Fletcherová nějaké známky vedoucí k příčině těch úmrtí?“ zeptal se Pitt.

„Jejich předběžné vyšetření ukázalo, že tepny se roztrhly ve spodní části lebek těch tvorů a způsobily krvácení. Mimo to vám nic nemohu říci.“

„Vypadá to, že máme niť vedoucí od tajemství k záhadě, od ní k dilematu a od něj pak k hádance bez řešení v dohledu," řekl Pitt filozoficky.

Jestliže *Polar Queen* nepluje poblíž, nebo nesedí na dně Weddellova moře," pravil Giordino zamyšleně, „můžeme tu mít únos."

Pitt se usmál, když si s Giordinem vyměnil významný pohled. Jako *Lady Flamborough?"*

Její představa mi vytanula na mysli."

Dempsey civěl na palubu a vzpomínal si na ten incident. „Té výletní lodi se zmocnili teroristé v přístavu Punta del Este před několika roky."

Giordino přikývl. „Vezla hlavy států na nějakou hospodářskou konferenci. Ti teroristé s ní propluli Magellanovou úžinou do chilského fjordu, kde ji zakotvili pod ledovcem. Byl to Dirk, kdo ji vystopoval."

„Budeme-li počítat s rychlostí zhruba osmnácti uzlů," odhadoval Dempsey, „ti teroristé teď s *Polar Queen* již mohli uplout poloviční vzdálenost do Buenos Aires."

„To není pravděpodobný scénář," řekl Pitt klidným hlasem. „Nenapadá mě ani jediný rozumný důvod, proč by teroristé unesli výletní loď v Antarktidě."

„Tak co si myslíte vy?"

„Věřím, že je buďto unášena proudem, nebo si to pluje plnou parou stále dokola v dosahu dvě stě kilometrů odsud." Pitt to řekl tak rozhodně, že se o tom dalo stěží pochybovat.

Dempsey se na něj podíval. „Máte nějaké znamení, o němž nevíme?"

„Sázím své peníze, že tentýž jev, co sklátil turisty a člena posádky venku před jeskyní, zabil rovněž každého na palubě té výletní lodi."

„To není pěkné pomyšlení," řekl Giordino, „ale vysvětlovalo by to, proč se nikdy nevrátila, aby si vyzvedla ty výletníky."

„A nezapomínejme na tu druhou skupinu, která měla být podle plánu vysazena na břeh dvacet kilometrů dál nahoru podél pobřeží," připomněl jim Dempsey.

„Tahle šlamastyka se každou minutou stává horší,“ mumlal si Giordino.

„Al a já povedeme pátrání po té druhé skupině ze vzduchu,“ pravil Pitt, který pozorně hleděl na obraz na monitoru. „Když nebudeme moci nalézt žádnou známku o jejich přítomnosti, budeme pokračovat v cestě a zkontrolujeme lidi obsluhující argentinskou výzkumnou stanici. Pokud víme, mohli by být také mrtví.“

„Co proboha způsobilo tu kalamitu?“ položil Dempsey neadresnou otázku.

Pitt učinil rukama neurčité gesto. „Známé příčiny vyhubení života v mořích a kolem nich nezapadají do této záhady. Přírodní problémy obvykle zodpovědné za obrovská zabití ryb po celém světě, jako jsou teplotní výkyvy povrchové vody nebo kvetení řas zvané rudý příliv, zde nepřipadají v úvahu. Nic z toho se tu nevyskytuje.“

„Takže zbývá znečištění způsobené člověkem.“

„Což je možnost, která také nevyhovuje,“ tvrdil Pitt. „V dosahu několika tisíc kilometrů nejsou žádné známé zdroje toxického znečištění. A žádný radioaktivní či chemický odpad by nemohl zabít každého tučňáka v tak krátkém časovém úseku, zajisté ne ty, co si bezpečně hnízdili na souši stranou vody. Obávám se, že tu je hrozba, jaké předtím ještě nikdo nečelil.“

Giordino vytáhl mohutný doutník z vnitřní kapsy svého kabátu. Ten doutník byl jedním ze soukromé zásoby admirála Sandeckera, výslovně vyrobený pro jeho soukromé potěšení, a rovněž pro Giordinovo, jelikož se nikdy nepřišlo na to, jak se více jak deset let dostával k admirálově soukromé zásobě, aniž by ho kdy chytili. Přidržel plamen u tlusté tmavohnědé tyčky tabáku a vyfoukl obláček voňavého kouře.

„Oukej,“ řekl s požitkem z té chuti. „Jaký je správný postup?“

Dempsey při vůni doutníku pokrčil nosem. „Spojil jsem se s vedoucími pracovníky firmy Ruppert & Saunders, dopravní společnosti, která vlastní *Polar Queen*, a informoval je o situaci.

Neztráceli čas a zahájili masové vzdušné pátrání. Požádali nás, abychom ty, co přežili exkurzi na pobřeží, převezli na King George Island, kde má britská vědecká stanice letiště. Odtamtud pak zařídí, aby byli letecky dopraveni do Austrálie.“

„Dříve nebo až poté, co budeme pátrat po *Polar Queen?*“ položil mu Giordino otázku.

„Ti živí mají přednost,“ odvětil Dempsey vážně. Jako kapitánovi lodi příslušelo rozhodování jemu. „Vy dva prozkoumáte ve vaší helikoptéře čáru pobřeží, zatímco já budu řídit svou loď směrem na King George Island. Poté, co budou naši cestující bezpečně na břehu, dáme se do hledání té výletní lodi.“

Giordino se zašklebil. „V té době se už Weddellovo moře bude hemžit odsud až po Kapské Město v Jižní Africe všemi záchrannými vlečnými loďmi.“

„To není náš problém,“ pravil Dempsey. „NUMA se nezabývá záchranou lodí.“

Pitt se o ten rozhovor přestal zajímat a přešel ke stolu, na kterém byla rozložená velká mapa Weddellova moře. Ignoroval svou chuť k tomu, aby se řídil instinktem, a nutil se do racionálního myšlení svým mozkem, a ne svojí odvahou. Snažil se představit si sebe na palubě *Polar Queen,* když ji zasáhla ta vražedná metla. Giordino a Dempsey ztichli, jak na něj v očekávání upřeně hleděli.

Asi po minutě od mapy vzhlédl a usmál se. Jakmile naprogramujeme relevantní údaje do dálkově mapovacího analyzátoru, měl by nám s určitými vyhlídkami na úspěch stanovit polohu do velikosti sportovního hřiště.“

„Tak čím nakrmíme tu chytrou bedýnku?“ Tak nazýval Dempsey jakoukoli část elektronického vybavení, jež měla spojitost s počítačovými systémy lodi.

„I tím nejmenším detailem údajů o větru a proudech z posledních třech a půl dnů, a o jejich vlivu na hmotu o velikosti lodi *Polar Queen.* Sotva vypočteme vzorec unášení, můžeme se vypořádat s problémem, zda pokračuje ve své cestě s mrtvým členem posádky u kormidla, a kterým směrem.“

„Předpokládejme, že namísto aby plula stále dokola, jak jste naznačovali, bylo její kormidlo nastaveno na přímý směr.“

„Potom by mohla být vzdálená patnáct set kilometrů, někde uprostřed jižního Atlantiku a z dosahu satelitního zobrazovacího systému.“

„Ale ty si to nemyslíš,“ navrhl Giordino Pittovi.

„Ne,“ pravil Pitt tiše. ‚Jsou-li sníh a led, co tuto loď po bouři pokrývají, známkou vůbec něčeho, pak je palubní nástavba tím materiálem dostatečně obalená, aby byla skoro neviditelná pro satelitní zobrazovací systém.“

„Dost na to, aby ji to maskovalo jako ledovec?“ otázal se Dempsey.

„Spíše jako promítnutí země pokryté sněhem.“

Dempsey vyhlížel zmateně. „Nepochopil jste mě.“

„Vsadím svoji vládní penzi,“ pravil Pitt s železným přesvědčením, „že *Polar Queen* najdeme ztroskotanou někde podél pobřeží poloostrova, nebo uvízlou na mělčině na jednom z přilehlých ostrovů.“

06 KAPITOLA

Pitt s Giordinem odletěli ve čtyři hodiny ráno, kdy většina posádky lodi *Ice Hunter* ještě spala. Počasí se vrátilo k mírnějším teplotám, klidnému moři a krystalově průzračnému modrému nebi, s lehkým větříkem vanoucím od jihozápadu rychlostí deseti kilometrů za hodinu. Pitt řídil stroj, když směřovali ke staré velrybářské stanici, ještě než se obrátili na sever při pátrání po druhé skupině výletníků z *Polar Queen.* Když letěli nad vražedným polem hnízdiště, Pitt nedokázal zabránit pocitu hlubokého smutku. Břeh se až po horizont zdál být pokrytý těly komických malých ptáků. Tito tučňáci byli pouze místní a nebylo pravděpodobné, že by se ptáci z ostatních hnízdišť kolem Antarktického poloostrova přistěhovali zrovna na toto místo plození mladých. Těch několik, co snad uniklo té děsivé pohromě, bude potřebovat dvacet či více let, aby znovu obnovilo jejich kdysi početný stav na Seymourově ostrově. Naštěstí ta značná ztráta nestačila, aby tento druh kriticky ohrozila.

Když se poslední z mrtvých ptáků mihli pod helikoptérou, Pitt vyrovnal na padesát metrů a letěl nad čárou pobřeží, přičemž čelním oknem upřeně vyhlížel nějakou známku po místě přistání výletníků. Giordino civěl ven ze svého postranního okénka a bedlivě zkoumal souvislé pole ledových ker, zda nezahlédne *Polar Queen,* a občas si něco poznačil na složené mapě, jež mu ležela na klíně.

„Mít tak šesták za každý ledovec ve Weddellově moři,“ mumlal si Giordino, „koupil bych si firmu General Motors.“

Pitt pohlédl letmo ven kolem Giordina na pravé straně letounu a uviděl obrovské bludiště zmrzlých mas odtržených od Larsenova pevninského ledovce a hnaných větrem a proudem severozápadním směrem do teplejších vod, kde se tříštily a lámaly na tisíce menších ledovců. Tři z nich byly velké jako malé země. Některé měřily tři sta metrů na tloušťku a tyčily se rovnou od hladiny moře do výše tříposchoďových domů. Všechny byly oslnivě bílé s nádechem modré a zelené barvy. Led těchto plovoucích hor se v dávné minulosti vytvářel ze stlačeného sněhu, předtím než se uvolnil a brázdil si to po staletí vytrvale směrem k moři a než pomalu, ale konečně, roztál.

Jsem pevně přesvědčen, že by sis taky mohl přibrat Forda a Chryslera.“

„Jestliže *Polar Queen* najela na jeden z těch tisíců ledovců, mohla jít ke dnu v kratším čase, než by trvalo o tom říct.“

„Tou myšlenkou nemám chuť se zabývat.“

„Je něco na tvé straně?“ zeptal se Giordino.

„Nic než šedá nenápadná skála, vyčnívající nad pokrývkou bílého sněhu. Můžu to popsat jen jako jednotvárnou pustinu.“

Giordino si udělal další poznámku na svou mapu a zkontroloval rychlost letu podle svých hodinek. Jsme dvacet kilometrů od té velrybářské stanice a není tu ani stopy po pasažérech z výletní lodi.“

Pitt souhlasně přikývl. „Určitě nic z toho, co vidím, nepřipomíná člověka.“

„Maeve Fletcherová řekla, že údajně měli tu druhou skupinku vysadit na břeh u kolonie tuleňů.“

„Ti tuleni tam opravdu jsou,“ řekl Pitt a ukazoval rukou dolů. „Musí jich být přes osm set a všichni jsou mrtví.“

Giordino se pozvedl ze sedadla a vykukoval z okénka po levé straně, když Pitt naklonil helikoptéru v mírně sestupné obrátce, aby mu umožnil lepší výhled. Žlutohnědá těla velkých sloních tuleňů plnila pobřežní čáru po téměř celý kilometr. Z padesáti metrů ve vzduchu sice vypadali, že spí, ale bystrý pohled brzy odhalil, že žádný z nich se nehýbal.

„Vypadá to, že ta druhá výletní skupina neopustila loď,“ pravil Giordino.

Nebylo zde nic dalšího k vidění, a tak Pitt stočil letoun nazpět a nasměroval ho nad čáru příboje. „Příští zastávkou je argentinská výzkumná stanice.“

„Měla by se teď každou chvíli objevit v dohledu.“

„Netěším se na to, co bychom tam mohli najít,“ řekl Pitt stísněně.

„Dívej se na to optimisticky,“ usmál se Giordino křečovitě. „Možná, že si všichni řekli, k čertu s tím, sbalili se a jeli domů.“

„Je to jen tvoje toužebné přání,“ odpověděl mu Pitt. „Ta stanice je vysoce důležitá svou prací ve vědě o atmosféře. Je to jedna z pěti trvale obsazených průzkumných stanic, které měří chování a výkyvy antarktické ozonové díry.“

Jaká je nejnovější zpráva o ozonové vrstvě?“

„Silně slábne jak na severní, tak na jižní polokouli,“ odvětil Pitt vážným hlasem. „Od té doby, co se nad arktickým pólem otevřela velká dutina, díra na jihu ve tvaru měňavky se pohybovala rotací ve směru hodinových ručiček, způsobenou polárními větry, nad Chile a Argentinou až na úroveň padesáté páté rovnoběžky. Také prošla přes Jižní ostrov Nového Zélandu až k městu Christchurch. Rostlinný a zvířecí život v těch oblastech obdržel tu nejškodlivější dávku ultrafialového záření, jaká kdy byla zaznamenána.“

„Což znamená, že si budeme muset udělat zásobu prostředků na opalování,“ pronesl Giordino cynicky.

„To je ten nejmenší problém,“ řekl Pitt. „Malé předávkování ultrafialovým zářením silně poškozuje každý zemědělský produkt od brambor až po broskve. Jestli hodnoty ozonu poklesnou o víc procentních bodů, nastane katastrofální pokles úrody potravinových plodin na celém světě.“

„Líčíš chmurnou vizi.“

„To je pouze pozadí událostí,“ pokračoval Pitt. „Spoj si to s globálním oteplením a zvyšující se sopečnou činností, a lidská rasa se může dožít zvýšení úrovně mořské hladiny o třicet až devadesát metrů za příštích dvě stě let. Závěrem chci říct, že jsme zemi změnili děsivým způsobem, který dosud nechápeme…“

„Támhle!“ přerušil ho nečekaně Giordino a ukázal rukou. Přilétali přes skalnaté úbočí, jež se svažovalo dolů k moři. „Vypadá to spíš jako pohraniční město než vědecká základna.“

Argentinskou výzkumnou a průzkumnou stanici tvořil komplex deseti budov, postavených s pevnými ocelovými vchodovými rámy, na nichž spočívaly kopulovité střechy. Duté zdi byly naplněny silnou vrstvou izolace proti větru a mrazivému chladu. Uskupení antén pro získávání vědeckých dat o atmosféře zdobilo kupole střech jako holé větve stromů v zimě. Zatímco Pitt kroužil kolem budov, Giordino se naposledy pokusil spojit se s někým rádiem.

„Pořád je tam ticho jako v kostele,“ pravil Giordino znepokojeně, když si sundal sluchátka.

„Žádný uvítací výbor s napřaženou rukou,“ podotkl Pitt.

Bez dalších slov s helikoptérou pěkně dosedl vedle té největší ze šesti budov, přičemž listy rotoru vířily sníh do spršky ledových krystalků. Dvoje motorové sáně a jeden terénní traktor tu stály opuštěné, napůl pohřbené ve sněhu. Nikde nebyly vidět žádné šlépěje, z větracích otvorů se nelinul kouř. Žádný kouř nebo aspoň bílá pára znamenaly, že zde nejsou žádní obyvatelé, každopádně žádní, co by byli naživu. Místo vyhlíželo děsivě opuštěné. Pitt si pomyslil, že bělostná pokrývka mu opravdu dodávala strašidelný vzhled.

„Raději bychom s sebou měli vzít ty lopaty, co máme uložené v nákladovém prostoru," pravil. „Vypadá to, že si budeme muset prokopat dovnitř cestu."

Vůbec nebylo zapotřebí mít představivost, aby se obávali toho nejhoršího. Vystoupili z letounu a namáhavě se prodírali sněhem až nad kolena, dokud nedorazili ke vchodu do centrální budovy. Ke dveřím bylo naváto asi dva metry sněhu. O dvacet minut později ho odstranili dost natolik, aby mohli do poloviny otevřít dveře.

Giordino se lehce uklonil a chmurně pousmál. „Až po tobě."

Pitt nikdy ani na minutu nezapochyboval o Giordinově statečnosti. Ten malý Ital byl naprosto nebojácný. Byla to stará rutina, kterou mnohokrát praktikovali. Pitt šel napřed, zatímco Giordino kryl jakýkoli neočekávaný pohyb z boků a zezadu. Jeden po druhém vkročili do krátkého tunelu, jenž končil u vnitřních dveří, které fungovaly jako dodatečná zábrana proti chladu. Jakmile prošli těmito dveřmi, pokračovali v cestě dolů dlouhou chodbou, jež ústila do jídelny kombinované s odpočinkovou místností. Giordino přistoupil k teploměru připevněnému na zdi.

„Je tu pod bodem mrazu," zabručel.

„Někdo se nepostaral o teplo," reagoval na to Pitt.

Nemuseli jít daleko, aby objevili prvního obyvatele. Zvláštní na něm bylo, že nevypadal, jako by byl mrtvý. Klečel na podlaze, křečovitě se držel desky stolu a s očima dokořán se bez mrknutí oka upřeně díval na Pitta a Giordina, jako by je byl očekával. Na tom tichu bylo něco nepřirozeně špatného a zlověstného. Byl to velký muž, plešatý až na proužky černých vlasů táhnoucích se mu po stranách hlavy a spojujících se vzadu. Jako většina vědců, kteří

trávili měsíce a někdy i roky na odloučených stanovištích, ignoroval denní mužský rituál holení, o čemž svědčil elegantně přičesaný plnovous, který mu sahal až po prsa. Bylo smutné, že si ten skvělý vous potřísnil, když zvracel.

To, co na tom bylo děsivé, co způsobilo, že Pittovi tuhla krev v žilách, byl výraz nejhoršího strachu a utrpení ve tváři, jež chladem zmrzla v masku z bílého mramoru. Vypadal tak ošklivě, že to šlo stěží popsat.

Oči mu vystupovaly z důlků a ústa měl podivně zkroucená jakoby v posledním výkřiku. Bylo zřejmé, že tento jedinec zemřel v krutých bolestech a hrůzou. Nehty jeho bílých rukou, jež se zaryly do desky stolu, byly zlámané a popraskané. Tři z nich zanechaly drobné kapičky krve v podobě ledových krystalků. Pitt nebyl lékař a nikdy se nezabýval myšlenkou, že by se jím stal, ale dokázal říci, že tento muž neznehybněl posmrtně; ztuhl mrazem.

Giordino obešel servírovací pult a vešel do kuchyně. Do půl minuty se vrátil. „Tam uvnitř jsou další dva."

„Nejhorší obavy se potvrdily," pravil Pitt sklíčeně. „Kdyby jen jeden z lidí na stanici přežil, udržoval by v chodu pomocné motory, aby poháněly generátory pro výrobu elektřiny a zajištění elektrického vytápění."

Giordino se podíval do chodeb vedoucích k ostatním budovám. „Nemám náladu se tu potloukat. Podívej, vyklidíme tenhle palác mrtvých a spojíme se s lodí Ic*e Hunter* z vrtulníku."

Pitt po něm vrhl ostrý pohled. „Ve skutečnosti říkáš, že to přehrajeme na kapitána Dempseyho a zadáme mu ten nevděčný úkol oznámit argentinským úřadům, že ta elitní skupina vědců, která obsluhovala jejich hlavní polární stanici, záhadně celá odešla do velkého neznáma."

Giordino pokrčil nevinně rameny. „Zdá se být rozumné to tak udělat."

„Nikdy bys nemohl žít sám se sebou, kdybys zmizel a nepodnikl důkladné pátrání po někom, kdo možná přežil."

„Mohu za to, že mám nezřízenou oblibu pro lidi, co žijí a dýchají?"

„Najdi místnost s generátory, zásob palivem pomocné motory, opět je nastartuj a zapni elektřinu. Potom si to namiř do telekomunikačního střediska a dej zprávu Dempseymu, zatímco já zkontroluji zbytek stanice.“

Pitt nalezl ostatní argentinské vědce tam, kde zemřeli, a se stejným výrazem nesmírného utrpení vyrytým do jejich tváří. Několik jich upadlo v laboratorním a instrumentálním středisku, tři byli seskupeni kolem spektrofotometru, jenž byl používán k měření ozonu. Pitt napočítal celkem šestnáct mrtvých těl, z nichž čtyři patřila ženám, jež ležela roztažená v různých odděleních po stanici. Každé mělo vypoulené, vytřeštěné oči a široce rozevřená ústa, a všechna byla pozvracená. Ti lidé zemřeli vyděšeni a ve velkých bolestech, znehybněni ve svém smrtelném zápase. Pittovi připomínali sádrové odlitky mrtvých z Pompejí.

Jejich těla byla ztuhlá v podivných, nepřirozených pozicích. Nikdo neležel na podlaze, jako by prostě upadl. Většinou vypadali, jako by náhle ztratili rovnováhu, a zoufale se něčeho přidržovali, aby se udrželi na nohou. Pár jich skutečně svíralo koberec na podlaze, ruce jednoho či dvou byly pevně přitisknuty na jejich spánky. Pitta zarazily ty zvláštní pozice a pokoušel se jim ruce odtrhnout, aby se přesvědčil, jestli snad nezakrývají nějaký náznak zranění či nemoci, ale byly tak nepoddajné, jako by byly naroubované ke kůži jejich uší a spánků.

Zvracení se zdálo být znamením toho, že smrt byla způsobena virulentní chorobou nebo kontaminovanou stravou. A přesto ty zjevné příčiny nenapravily chod Pittových myšlenek. Není znám žádný mor či otrava potravinami, jež by zabíjely během několika málo minut. Jak v hlubokém zamyšlení kráčel směrem k telekomunikační místnosti, začala se mu v hlavě odvíjet teorie. Jeho myšlenky byly hrubě přerušeny, když vstoupil dovnitř a uvítala ho mrtvola muže posazená na pracovním stole jako nějaká groteskní keramická socha.

„Jak se tam dostal?“ zeptal se Pitt klidně.

„Dal jsem ho tam,“ pravil na to věcně Giordino, aniž by vzhlédl od rádiového pultu. „Seděl na jediné židli v místnosti a já jsem usoudil, že ji potřebuji nutněji než on.“

„S ním je jich celkem sedmnáct.“

„Obětí stále přibývá.“

„Spojíš se s Dempseym?“

„Zůstává na příjmu. Chceš s ním mluvit?“

Pitt se naklonil přes Giordina a promluvil do satelitního telefonu, jenž ho spojoval téměř s každým místem na zeměkouli. „Tady je Pitt. Jsi tam, kapitáne?“

„Tak spusť, Dirku, poslouchám.“

„Podal ti Al zprávu o tom, co jsme tady objevili?“

„Stručný popis. Jakmile mi budeš moci říct, že tam nikdo nepřežil, uvědomím argentinské úřady.“

„Považuj to za hotovou věc. Jestli jsem nevynechal jednoho či dva na záchodě nebo pod postelí, počet mrtvých dělá sedmnáct.“

„Sedmnáct,“ opakoval Dempsey. „Rozumím. Můžeš určit příčinu úmrtí?“

„Negativní,“ odvětil Pitt. „Zjevné symptomy se nepodobají ničemu, co bys našel ve svém domácím lékařském rádci. Budeme si muset počkat na zprávu od patologa.“

„Snad by tě mohlo zajímat, že slečna Fletcherová a Van Fleet dost dobře vyloučili virové infekce a chemické znečištění jako příčinu smrti tučňáků a tuleňů.“

Ještě než zemřeli, každý z nich na stanici zvracel. Požádej je, ať to vysvětlí.“

„Poznamenám si to. Nějaká známka po té druhé partě na břehu?“

„Nic. Musí být pořád na palubě té lodi.“

„To je velmi zvláštní.“

„Tak co nám nakonec zbývá?“

Dempsey si odevzdaně vzdychl. „Pořádně velká hádanka s příliš mnoha chybějícími částmi.“

„Při letu sem jsme přeletěli nad kolonií tuleňů, která byla vyhubená. Určili jste, jak daleko se ta pohroma táhne?“

„Britská stanice dvě stě kilometrů na jih od vás na Jasonově poloostrově a americká výletní loď, která je zakotvená u Zátoky naděje, nehlásily žádné neobvyklé události, ani žádné svědectví masového zničení tvorů. Vezmeme-li v úvahu rozlohu Weddellova moře, kde jsme objevili hejno mrtvých delfínů, kruh smrti bych viděl

o průměru devadesáti kilometrů, přičemž velrybářskou stanici na Seymourově ostrově bych umístil do jeho středu.“

„Teď poletíme dál a stočíme to k *Polar Queen,*“ informoval ho Pitt.

„Dej si pozor, abys měl dost paliva v rezervě pro návrat k lodi.“

„To je v pohodě,“ ujistil Pitt Dempseyho. „Mohu se obejít bez osvěžujícího zaplavání si v ledové vodě.“

Giordino vypnul telekomunikační zařízení výzkumné stanice, a poté již čile vykročili směrem ke vchodu. Blíže pravdě bylo, že rychle klusali. Ani Pitt ani Giordino si nepřáli strávit další okamžik v té ledové hrobce. Když vzlétali ze stanice, Giordino studoval svou mapu Antarktického poloostrova.

„Tak kam?“

„Udělat tu správnou věc znamená prohledat oblast vybranou počítačem lodi *Ice Hunter“* odpověděl Pitt.

Giordino se na Pitta pochybovačně podíval. „Uvědomuješ si samozřejmě, že datový analyzátor naší lodi nesouhlasil s tvou představou výletní lodi, ztroskotané na poloostrově či nedalekém ostrově.“

„Ano, jsem si dobře vědom, že Dempseyho chytrá skříňka nechala *Polar Queen* plout sem a tam do kruhu daleko ve Weddellově moři.“

„Slyším v tvém hlase náznak rozporu?“

„Řekněme prostě, že počítač může pouze analyzovat data, která jsou do něj naprogramovaná, než poskytne nějaký elektronický názor.“

„Tak kam?“ opakoval Giordino.

„Prověříme ty ostrovy na sever odsud až po Moody Point na výběžku poloostrova. Potom to stočíme na východ a poletíme nad mořem, dokud se nespojíme s lodí Ice *Hunter.“* Giordino dobře věděl, že ho láká a snaží se ho nachytat ten největší tlachal v polárních mořích, ale stejně tu návnadu spolkl. „Nedržíš se přesně počítačové rady.“

„Ne, na sto procent ne.“

Giordino cítil, jak sebou udice škubla. „Rád bych měl malé vodítko k tomu, co se děje v tvé scestné mysli.“

„Nenašli jsme žádná lidská těla u tulení kolonie. Takže nyní víme, že ta loď nezastavila kvůli výletu na pobřeží. Chápeš mě?“

„Doposud ano.“

„Představ si tu loď, jak pluje na sever od velrybářské stanice. Ta pohroma, mor, nebo jak tomu chceš říkat, udeří dříve, než má posádka možnost poslat cestující na břeh. V těchto vodách, kde si ledové kry a ledovce plavou všude kolem jako kostky ledu v míse punče, není vůbec možné, aby kapitán nastavil loď na automatické řízení. Riziko srážky je příliš veliké. Sám by se ujal kormidla a pravděpodobně by navigoval loď jedním z těch elektronických navigačních zařízení v záložních můstcích na levoboku a pravoboku.“

„Zatím to zní dobře,“ řekl Giordino mechanicky. „Co pak?“

„Když byla posádka zasažena, loď plula cestovní rychlostí podél pobřeží Seymourova ostrova,“ vysvětloval Pitt. „Teď si vezmi svou mapu a nakresli čáru pro dvě stě kilometrů nepatrně severovýchodním směrem a protni ji třicetikilometrovým obloukem. Pak mi pověz, kde se nacházíš a které ostrovy ten směr protíná.“

Než mu Giordino vyhověl, upřel na něj svůj zrak. „Proč ten počítač nedospěl ke stejnému závěru?“

„Protože Dempsey, jako kapitán lodi, si dělal větší starosti s větry a proudy. Rovněž předpokládal, a na vynikajícího námořníka právem, že posledním činem umírajícího kapitána by bylo zachránit loď. To znamenalo obrátit *Polar Queen* pryč od nebezpečí ztroskotání na skalnatém břehu, řídit ji směrem k relativnímu bezpečí moře a riskovat to s ledovci.“

„Ty si nemyslíš, že to takhle bylo.“

„Ne po tom, co jsem uviděl ta těla na výzkumné stanici. Ti ubožáci měli sotva čas, aby reagovali, natož aby provedli správné rozhodnutí. Kapitán výletní lodi zemřel ve vlastních zvratcích, zatímco loď plula směrem souběžným s břehem. Se zasaženým zbytkem lodních důstojníků a posádky strojovny plula *Polar Queen* dál, dokud buďto nenajela na mělčinu, nenarazila na ledovec a nepotopila se, nebo vyplula do jižního Atlantiku na tak dlouho, než jejím motorům došlo palivo a ona se stala plovoucím vrakem, vzdáleným od známých námořních tras.“

Chybějící reakce na Pittovo věštění byla téměř naprostá. Bylo to, jako by to Giordino očekával. „Přemýšlel jsi někdy vážně o tom, že by ses stal profesionálním hadačem?“

„Teprve až před pěti minutami,“ vrátil mu to Pitt. Giordino si povzdechl a zakreslil na mapu kurz, který po něm Pitt žádal. Po několika minutách ji opřel o přístrojovou desku, aby si Pitt mohl pozorně prohlédnout jeho značení. ‚Jde-li tvá tajuplná intuice správným směrem, jedinou možností, kterou *Polar Queen* má, aby narazila na tvrdé dno mezi tímto místem a jižním Atlantikem, je jeden ze tří malých ostrůvků, které nejsou ničím jiným než vrcholky obnažené skály.“

Jak se nazývají?“

„Danger Islands, ostrovy nebezpečí.“

„To zní jako dějiště nějakého pubertálního pirátského románu.“

Giordino listoval informační příručkou o pobřeží. „Lodím se radí, aby se jim zdaleka vyhnuly,“ pravil. „Vysoké čedičové hradby vystupují příkře z bouřlivých vod. Potom zde uvádí seznam lodí, které se na nich navršily.“ Vzhlédl od mapy a informační příručky a přimhouřenýma očima se podíval na Pitta. „To není zrovna místo, kde by si hrály děti.“

07 KAPITOLA

Ze Seymourova ostrova až na pevninu bylo moře hladké jako zrcadlo a právě tak se lesklo. Skalnaté hory se tyčily do výšky a jejich sněhové pokrývky se do nejmenšího detailu odrážely ve vodě. Západně od ostrovů bylo moře zklidněné mohutnou armádou plujících ledovců, jež vyčnívaly z vody barvy námořnické modři jako ojíněné lodi z minulých století. Ani jedna skutečná loď nebyla v dohledu, nic vyrobeného člověkem nekazilo ten neuvěřitelně krásný pohled na moře. Obletěli ostrov Dundee, jenž se nacházel nedaleko nejzadnějšího výběžku poloostrova. Přímo před nimi se Moody Point ohýbal směrem k Danger Islands a připomínal kostnatý prst toho starého chlapíka s kosou, označujícího si svou příští oběť. Poklidné vody za tímto výběžkem skončily. Bylo to jako by prošli dveřmi z teplé pohodlné místnosti do bouřky venku; zjistili, že moře se náhle proměnilo v souvislou masu vln se zpěněnými hřebeny, které sem přicházely z Drakeova průlivu. Zdvihl se rovněž nárazový vítr a způsobil, že se helikoptéra houpala jako dětská lokomotiva řítící se po kolejích pro modelářské vláčky.

V dohledu se ukázaly vrcholky tří Danger Islands a jejich skalnaté srázy vystupovaly z moře, jež se zmítalo a tlouklo sebou kolem jejich úpatí. Vystupovaly tak příkře, že ani mořští ptáci se nemohli uchytit na jejich strmých stěnách. Zuřivě se draly z moře, pohrdajíce vlnami, jež se tříštily o neústupnou skálu a překotně vybuchovaly v pěnu a vodní tříšť. Ten čedičový útvar byl tak tvrdý, že miliony let prudkého náporu zuřícího moře mu způsobily jen malé zvětrání. Jeho vyhlazené stěny se táhly vzhůru k svislým vrcholkům, které na sobě neměly plochá místa, jež by byla širší než větší konferenční stolek.

„Žádná loď by v takové vřavě dlouho nepřežila," řekl Pitt.

„Kolem těch výčnělků není vůbec mělčina," povšiml si Giordino. „Vypadá to, že voda klesá do hloubky několika set metrů od útesů ve vzdálenosti, jen co by kamenem dohodil."

„Podle map tu klesá o více jak tisíc metrů na vzdálenost menší než tři kilometry."

Kroužili kolem prvního ostrova z toho řetězu, kolem ošklivé přisedlé masy nevzhledného kamene, sedící si uprostřed vířící

divokosti. Na rozbouřeném moři nebyla ani známka po plovoucích troskách. Letěli přes úžinu dělící tento ostrov od dalšího a shlíželi dolů na ženoucí se příbojové vlny se zpěněnými hřebeny, jež Pittovi připomínaly jarní vody proudící dolů řekou Colorado skrze Grand Canyon. Žádný kapitán lodi by nebyl tak bláznivý, aby své plavidlo vzal na dostřel děla k tomuto místu.

„Vidíš něco?“ ptal se Pitt Giordina, když se usilovně snažil, aby helikoptéru udržel stabilní vůči nepředvídatelným větrům, jež se pokoušely jimi mrštit o tyčící se útesy.

„Kypící masu tekutiny, kterou by mohl milovat jen kajakář na zpěněné vodě. Jinak nic.“

Pitt dokončil oblet a ztrácel výšku směrem k třetímu a nejvzdálenějšímu ostrovu. Tenhle vyhlížel temně a zlověstně, a bylo zapotřebí překvapivě málo představivosti, aby člověk uviděl, že jeho vrcholek měl tvar podobající se vzhůru obrácenému obličeji, hodně připomínajícímu tvář ďábla, se štěrbinovitýma očima, malými skalními výčnělky místo rohů a se špičatým plnovousem pod samolibě se culícími rty.

„Tak tomuhle říkám ošklivost,“ pravil Pitt. „Rád bych věděl, jak se to jmenuje.“

„Na mapě nejsou uvedena žádná jednotlivá jména,“ odpověděl Giordino.

O něco později Pitt stočil helikoptéru do směru souběžného s vodou omývanými příkrými skalami a začal kroužit nad tím pustým ostrovem. Giordino náhle ztuhl a vyhlížel soustředěně ven předním sklem. „Vidíš to?“

Pitt odvrátil na chvíli svůj zrak od okázalého střetu vody a skály a zahleděl se dopředu dolů. „Nevidím žádné plovoucí trosky.“

„Zapomeň na vodu. Podívej se přes vršek toho vysokého hřebenu přímo vpředu.“

Pitt zkoumal ten podivný skalní útvar, jenž se vinul od své hlavní masy a vedl do moře jako umělý vlnolam. „Ta trocha bílého sněhu vzadu za tím hřebenem?“

„To není žádná trocha sněhu,“ řekl Giordino pevným hlasem.

Pitt si zčistajasna uvědomil, co to bylo. „Teď už to mám!“ vyhrkl narůstajícím vzrušením. Bylo to hladké a bílé a mělo to tvar

podobající se trojúhelníku s uříznutým vrcholem. Mělo to černý okraj a na boku namalovaný nějaký emblém. „Lodní komín! A čtyřicet metrů vpředu trčí vzhůru radarový stěžeň té lodi. Kamaráde, tys přišel na dobrou návštěvu.“

„Je-li to *Polar Queen*, tak musela narazit na útesy na druhé straně toho výběžku.“

Ale byl to jen klam. Když přeletěli nad přírodní, do moře vybíhající stěnou, stalo se zřejmým, že výletní loď plula nepoškozená dobrých pět set metrů od ostrova. Bylo to neuvěřitelné, ale byla tu a neměla na sobě ani šrám.

„Je dosud v dostatečné vzdálenosti!“ zvolal Giordino.

„Ne na dlouho,“ řekl Pitt. V okamžiku pochopil tu naléhavou situaci. *Polar Queen* plula ve velkých kruzích a její kormidlo bylo nějak zablokované na pravou stranu. Dorazili ani ne třicet minut předtím, než by ji její oblouk dovedl ke srážce se sráznými skalisky, jež by rozdrtila její trup a poslala každého na palubě do hluboké ledové vody.

„Na palubě jsou těla,“ pravil Giordino věcně.

Několik jich leželo roztroušeno po velitelské palubě. Pár jich spadlo na horní palubu poblíž zádi. Člun *Zodiac*, dosud připoutaný k lodnímu můstku, byl tažený vlnobitím se dvěma těly ležícími na jeho dně. Ze skutečnosti, že všichni byli pokryti slabou vrstvou sněhu a ledu, bylo zřejmé, že nikdo z nich nebyl naživu.

„Ještě dvě otočky a políbí tu skálu,“ pravil Giordino.

„Musíme tam přistát a nějak ji otočit.“

„Ne za tohohle větru,“ řekl Giordino. Jediným otevřeným místem je střecha nad ubikacemi na velitelské palubě. Je to ošemetné přistání, o které bych se nechtěl pokusit. Jakmile půjdeme dolů s rychlostí a budeme stát na místě, předtím než dosedneme, budeme mít tolik vlády nad řízením jako suchý list ve větru. Náhlý spodní tah a skončíme tam dole v tom svrabu.“

Pitt si rozepnul svou výstroj. „Potom budeš ty řídit tu bednu, zatímco já půjdu dolů na navijáku.“

„V ústavu pro duševně choré jsou drženi pod kontrolou lidé, co nejsou tak bláznivíí. Házelo by to s tebou jako s jojem na provázku.“

„Znáš nějaký jiný způsob, jak se dostat na palubu?“

„Pouze jeden. Ale není schválený časopisem *Ladies Home Journal.*“

„Sestup na bitevní loď v aféře Vixen,“ řekl Pitt při vzpomínce na to.

„Ještě jedna příležitost, kdy jsi měl zatracený štěstí,“ pravil Giordino.

V Pittově mysli o tom nebylo pochyb – ta loď najede na skály. Jakmile se jí utrhne dno, potopí se jako kámen. Vždy tu byla možnost, že někdo ten neznámý mor přežije, jako přežila Maeve a její výletníci. Chladná tvrdá realita si žádala, aby ta těla byla vyšetřena v naději, že se přijde na příčinu úmrtí. Jestli tu byla jen zcela nepatrná šance na záchranu *Polar Queen,* musel se jí chopit.

Pitt pohlédl na Giordina a slabě se usmál. ‚Je čas zařadit číslo s odvážným mladým mužem na létající visuté hrazdě.“

*****

Pitt již měl na sobě teplé prádlo vyrobené z hustého nylonového vlasu, aby si uchoval svou tělesnou teplotu a uchránil se před mrazivými teplotami. Přes toto měl natažený gumový potápěčský oblek, zvláště izolovaný pro polární vody. Účel potápěčského obleku byl dvojí. Za prvé ho chránil před prochlazením větrem, když volně visel dole pod pohybující se helikoptérou. Za druhé mu měl zachovat život ve studené vodě dostatečně dlouho, než přijde záchrana, kdyby se spustil příliš brzo nebo příliš pozdě a zcela minul loď.

Navlékl si výstroj s rychlým vyproštěním a utáhl si pod bradou popruh těžké ochranné přilby, jež obsahovala jeho rádiové sluchátko s mikrofonem. Prohlédl si prostor, ve kterém bylo Van Fleetovo laboratorní vybavení, a nahlédl do pilotní kabiny. „Slyšíš mě dobře?“ optal se Giordina pomocí svého drobného mikrofonu před ústy.

„Trochu neostré při vysoké hlasitosti, ale mělo by se to vyjasnit, jakmile budeš z dosahu rušení motorem. A co já?“

„Každá tvá slabika zní jako zvon,“ vtipkoval Pitt.

„Protože horní palubní nástavba je zaplněná komínem, předním stěžněm a hromadou elektronického navigačního zařízení, nemohu riskovat a spustit tě doprostřed lodi. Bude to muset být otevřená příď nebo záď.“

„Rozhodni se pro horní palubu nad zádí. Přední část obsahuje příliš mnoho strojního vybavení.“

„Poletím od pravoboku k levoboku, sotvaže se loď otočí a vítr bude vát z boku,“ informoval jej Giordino. „Přiletím od moře a pokusím se využít klidnějších podmínek na závětrné straně útesů.“

„Dohodnuto.“

„Jsi připravený?“

Pitt si upravil obličejovou masku své přilby a natáhl si rukavice. Do jedné ruky vzal dálkové ovládání motoru navijáku, obrátil se a tahem otevřel poklop postranního vchodu. Kdyby nebyl oblečený pro prudký závan polární mrazivosti, byl by zmrzl jako nanuk během několika vteřin. Vyklonil se ze dveří a hleděl upřeně na *Polar Queen.*

Stálým kroužením se loď blížila stále víc a víc své záhubě. Za této kritické situace ji od zkázy dělilo pouhých padesát metrů. Zdálo se, že ty neústupné skalní stěny nejvzdálenějšího ostrova z Danger Islands ji k sobě vábí. Pitt si pomyslel, že vypadala jako bezstarostná můra, klidně si to plachtící směrem k černému pavoukovi. Moc času nezbývalo. Započala svůj poslední okruh, jenž by ji přivedl k srážce s nepohyblivým předmětem. Byla by již zahynula předtím, nebýt vln, jež se tříštily o strmou skálu a vracely se nazpět, čímž zpozdily její cestu ke dnu.

„Ubírám plyn,“ řekl Giordino, tím oznámil počátek svého letu nad lodí.

„Teď vystoupím,“ informoval jej Pitt a stiskl spouštěcí tlačítko, aby se vytočil kabel. Jakmile měl dostatečný pruvěs, aby prošel dveřním otvorem, vykročil do prostoru.

Nápor větru ho sevřel a táhl jeho tělo za spodkem helikoptéry. Nad ním bušily listy rotoru, zatímco zvuk výfuku turbíny mu pronikal přilbou a sluchátky. Jak byl nesen mrazivým vzduchem, Pitt pocítil totéž vzrušení, jaké se pociťuje po počáteční reakci při bungee jumpingu. Soustředil svou pozornost na loď, jež z nevelké vzdálenosti vypadala jako dětský člun plující na pokrývce z modři. Palubní nástavba lodi se rychle zvětšovala, až vyplnila téměř celé jeho zorné pole.

„Přilétám nad ni,“ ozval se mu ve sluchátkách Giordinův hlas. „Dej pozor, ať sebou nepraštíš o zábradlí a nerozkrájíš se na malé kousky.“

Možná že mluvil tak klidně, jako by parkoval auto v garáži, ale v jeho hlase bylo znát napětí, jak se usilovně snažil stabilizovat pomalu se pohybující helikoptéru, když postupoval vpřed zuřivým bočním větrem.

„A nenatluč si nos na těch skalách,“ oplatil mu to Pitt.

Toto byla poslední slova, která spolu pronesli. Od teďka vše záviselo na zraku a vnitřním instinktu. Pitt se spouštěl dolů, dokud nebyl téměř patnáct metrů dole vzadu za vrtulníkem. Zápasil s tažnou a hybnou silou, jež s ním točily do kruhu tak, že používal své natažené ruce jako křídla nebo křidélka na nosných plochách letadla. Když Giordino snížil rychlost, pocítil, že se propadl o pár metrů.

Giordinovi se zdálo, že *Polar Queen* si brázdila vodu svými lodními šrouby, jako by všechno bylo v pořádku a ona se nacházela na výletní plavbě v tropech. Ubral plyn, co nejvíc se odvážil. Ještě o jeden stupínek a veškeré ovládání se stane záležitostí větru. Letěl s použitím každé špetky zkušenosti, již získal za mnoho tisíc hodin strávených ve vzduchu, jestli se pohazování sem a tam nevypočitatelnými vzdušnými proudy dalo nazvat létáním. Když by udržoval současný kurz, mohl by navzdory nárazům větru spustit Pitta do samého středu horní paluby. Později přísahal, že si s ním nahoru a dolů pohazovaly větry, narážející do něj ze šesti různých stran. Ze své pozice na konci navijákového lana Pitt žasl, že Giordino letoun udržel v přímém směru.

Za lodí se vynořily černé útesy, zlověstné a hrozivé. Byla to podívaná, jež by odradila toho nejstatečnějšího z námořních kapitánů, a určitě odrazovala Giordina. Nevyhovovalo by mu, aby se okázalým čelním nárazem rozbil o obnažené skály, a to o nic víc, než by vyhovovalo Pittovi, aby se přepočítal a narazil do boku lodi a zlámal si při tom všechny kosti v těle.

Letěli směrem k závětrné straně ostrova a větry mírně polevily. Sice ne moc, ale dost pro Giordina, aby měl pocit, že znovu pevně ovládá řízení vrtulníku, a tím zároveň svůj osud. V jednom okamžiku se výletní loď rozprostírala před Giordinem a v dalším její bílá

palubní nástavba a žlutý trup pod ní náhle zmizely z dohledu. Potom všechno, co uviděl, byla ledem pokrytá skála, která se vynořila a zaclonila mu přední výhled. Když helikoptéru prudce strhl do kolmého sestupu, mohl jedině doufat, že Pitt tam již nebyl. Útesy zmáčené rozprášenou tříští vzdouvajících se vln vypadaly, jako by ho k sobě přitahovaly magnetickou silou.

Poté už byl nad ledovým hřebenem, kde jej zasáhla plná síla větru, jež letoun postavila na ocas, takže listy rotoru se dostaly do svislé polohy. Aniž by se pokoušel o obratný tah, Giordino helikoptéru zpětným chodem stočil do vodorovné polohy a probíjel se nazpět nad loď, přičemž mu oči kmitaly sem a tam, jak vyhlížel z okénka, aby zahlédl Pitta. Giordino nevěděl, a ani nemohl vědět, že Pitt si rozepnul svoji výstroj a perfektně se spustil z výšky pouhých tří metrů přímo doprostřed otevřeného plaveckého bazénu na horní palubě. Dokonce i z té malé výšky nevypadal větší než poštovní známka, ale Pittovi se zdál tak lákavý jako příjemné pohodlí kupky sena. Ohnul kolena a natáhl paže, aby zmírnil pohybovou energii. Hloubka bazénu byla jen dva metry na jeho hlubším konci a Pitt svým pádem způsobil obrovské šplouchnutí, které na palubu vymrštilo ohromné množství vody. Jeho nohy, uvězněné v potápěčských botách, dopadly pevně na dno, zatímco on se nehnutě zastavil, ponořený ve shrbené poloze.

Giordino kroužil s rostoucími obavami nad palubní nástavbou lodi a pátral, zda zahlédne Pitta. Zpočátku si ho nevšiml. Zakřičel tedy do svého mikrofonu: „Zvládl jsi to dolů v pořádku? Dej o sobě vědět, kámo!“

Pitt zamával rukama a odpověděl mu: Jsem tady v plaveckém bazénu.“

Giordina to omráčilo. „Spadl jsi do bazénu?“

„Mám docela chuť tu zůstat,“ odvětil Pitt šťastně. „Topení je stále zapnuté a voda je teplá.“

„Důrazně ti připomínám, abys pohnul zadkem k můstku,“ pravil Giordino smrtelně vážně. „Loď vyplouvá ze zadního úseku a vplouvá do vzdálené otočky. Nedávám jí víc jak osm minut, než uslyšíš hlasitý skřípavý zvuk.“

Pitt již nepotřeboval déle povzbuzovat. Vyzdvihl se z bazénu a dal se do zoufalého běhu po palubě k přednímu lodnímu schodišti. Můstek byl jen o jednu palubu výše. Na schodišti bral čtyři schody najednou, rozrazil dveře do kormidelny a vřítil se dovnitř. Na zemi ležel mrtvý lodní důstojník a jeho ruce svíraly spodní část stolu s mapou. Pitt spěšně přeletěl zrakem po pultu automatických navigačních systémů lodi. Ztratil pár drahocenných vteřin vyhledáváním digitálního monitoru kurzu. Žluté světlo značilo, že elektronické řízení bylo převedeno na ruční ovládání. Horečnatě se vyřítil ven k postrannímu můstku na pravoboku. Byl prázdný. Obrátil se a hnal se nazpět přes kormidelnu k postrannímu můstku na levoboku. Další dva lodní důstojníci leželi ve zkroucených pozicích na palubě, bílí a studení. Ještě jedno zledovatělé tělo spočívalo ohnuté přes venkovní řídicí panel lodi, zmrzlé paže mělo pod ním a kolem jeho podpěry. Na sobě měl ten muž bundu do nepříznivého počasí bez jakéhokoli označení, ale na hlavě měl čepici s dostatečným počtem prýmků, aby bylo vidět, že je to určitě kapitán.

„Můžeš spustit kotvy?“ zeptal se Giordino. „To se snáz řekne, než udělá,“ odvětil mu Pitt podrážděně. „Mimoto zde nikde není ploché dno. Strany ostrova pravděpodobně klesají skoro v devadesátistupňovém úhlu do hloubky dvou tisíc metrů. Skála je příliš hladká, než aby se kotevní drápy zasekly a uchytily.“

Pitt jediným pohledem pochopil, proč si loď udržovala přímou dráhu po téměř dvě stě kilometrů, dříve než započala svůj levotočivý kruhový kurz. Zlatá medaile na řetízku se předtím vysmekla ven z límce kapitánovy silné bundy a visela zavěšená nad přední stranou řídicího panelu. Každý poryv větru s ní pohyboval sem a tam a na konci každého kyvadlového pohybu narážela na jednu z pák kolenového typu, které řídily pohyb lodi a tvořily část elektronického systému, používaného téměř všemi veliteli moderních plavidel, když tato leží v přístavu. Nakonec ta medaile srazila směrovou páku do polohy polovičního levoboku, čímž *Polar Queen* vyslala na plavbu v kruzích podobných vývrtce, jež ji neustále přibližovaly k Danger Islands.

Pitt zvedl medaili a zkoumal nápis a vyobrazení muže, vyryté na jedné její straně. Byl to svatý František z Paoly, svatý patron

námořníků a mořeplavců. Ten byl chován v úctě pro své zázraky při zachraňování lodníků, aby nespočinuli v hlubině. Je škoda, že svatý František nezachránil toho kapitána, myslil si Pitt, ale pořád tu ještě je šance zachránit jeho loď.

Kdyby se Pitt včas neobjevil, pak ta nejprostší událost, ona zcela neočekávaná okolnost, že nepatrný kousek kovu klepal o malou páku, by byla způsobila, že by se loď o výtlaku dva a půl tisíce tun se všemi cestujícími a celou posádkou, živou či mrtvou, byla roztříštila o neústupnou skálu a zapadla do chladného a nevzrušeného moře.

„Raději si pospěš," ozval se mu ve sluchátkách Giordinův zneklidněný hlas.

Pitt se proklínal za to, že si dal načas a kradmo rychle pohlédl s děsem na hrozivé stěny, jež se mu, jak se zdálo, vypínaly nad hlavou kamsi do výše. Byly tak ploché a hladké od činnosti vln po celé věky, že to vypadalo, jako by nějaká obří ruka vyleštila jejich povrch. Zpěněné příbojové vlny, které vyvstávaly z moře, narážely s řevem do obnažených skalisek, vzdálených od něj necelých dvě stě metrů. Jak se rozestup úžil, příchozí vlnobití bušilo *Polar Queen* kolmo na kýl a postrkovalo její trup stále blíž a blíž ke katastrofě. Pitt odhadoval, že za další čtyři minuty loď narazí svou pravou přídí.

Z hloubek oceánu se nerušené valily neúnavné vlny a tříštily se o útesy s nárazem, rovnajícím se explozi velké bomby. Moře kypělo a vařilo se v obrovském čarodějnickém kotli modré vody a bílé vodní tříště. Vylétalo vzhůru k vrcholku rozeklaného skalního ostrova, na chvíli tam ustrnulo, poté se stáhlo nazpět a vytvořilo zpětnou vlnu. Byl to vratný příboj, jenž dočasně zabránil *Polar Queen,* aby byla rychle vržena na strmé skály, když je míjela.

Pitt se pokoušel odtáhnout kapitána stranou od řídicího panelu, ale nedalo se s ním pohnout. Ruce, jež měl zaklesnuté kolem podstavce, nechtěly povolit. Pitt uchopil tělo v podpaží a zdvíhal je vší silou. Ozval se nepříjemný trhavý zvuk, ve kterém Pitt poznal odtrhávání zmrzlé kůže, jež byla pevně přichycená ke kovu, a poté se kapitán náhle uvolnil. Pitt jej odhodil stranou, nalezl chromovanou páku, která řídila kormidlo, a silně ji stlačil až k zářezu označenému LEVOBOK, aby zvýšil úhel odvrácení od pohromy.

Skoro třicet vteřin se zdálo, že se nic neděje, potom se příď počala mučivě pomalu odklánět od vařícího se příboje. Málem to nebylo dost rychle. Loď se nemůže otáčet na stejné ploše jako velký návěs. Potřebuje aspoň kilometr, aby se úplně zastavila, mnohem méně, aby náhle provedla ostrou vnitřní otočku.

Krátce uvažoval o tom, že by lodní šroub uvedl do zpětného chodu a stočil loď podél její osy, ale potřeboval každý uzel hybné síly lodi, aby udržoval její postup vpřed bočním vlnobitím. Dále tu bylo nebezpečí, že se záď příliš vychýlí na pravou stranu a rozbije se o útes.

„Nezvládne to," varoval ho Giordino. „Zachytily ji vysoké dlouhé vlny. Raději vyskoč, dokud máš ještě šanci."

Pitt neodpověděl. Bedlivě zkoumal jemu neznámý řídicí panel a zpozoroval páky, jež řídily reaktivní motory na přídi a na zádi. Bylo tu také regulační velitelské zařízení, jež spojovalo panel s motory. Se zadrženým dechem nastavil Pitt páky reaktivních motorů do polohy levoboku a regulátory dal na plnou parou vpřed. Reakce byla téměř okamžitá. Hluboko v podpalubí se zvýšily obrátky motoru, jako by byly vedené neviditelnou rukou. Pitta prostoupil pocit chvilkové úlevy, když pod svýma nohama ucítil pulzující chvění pracujících motorů. Kromě zůstat stát a doufat v to nejlepší toho nyní mohl udělat jen málo.

Nahoře nad lodí shlížel Giordino dolů s ochabujícím vzrušením. Z jeho výhodného postavení se nezdálo, že by se loď otáčela. Nedával Pittovi žádnou naději k úniku, jakmile loď narazí do ostrova. Skok do kypících vod znamenal pouze marný boj proti neuvěřitelné síle vzdouvajícího se moře, v nejlepším případě představoval nemožnou situaci.

„Jdu si pro tebe," oznámil Pittovi.

„Drž se stranou," nařídil mu Pitt. „Ty to tam nahoře necítíš, ale vzdušné víry tak blízko u srázu jsou vražedné."

„Čekat ještě déle je sebevražda. Když teď vyskočíš, můžu tě vyzvednout."

„Ani nápad…" Pitt se hrůzou odmlčel, když *Polar Queen* z boku zachytila vzdutá vlna, jež se přes ni převalila jako lavina. Dlouhou chvíli se zdálo, že se sune směrem k útesu, blíž k té šílené vřavě

vířící kolem skaliska. Pak už se zase hnala kupředu a její příď ledoborce se hroužila do té vlny, jejíž zpěněný hřeben se ve výšce lodního můstku stáčel. Loď klesala stále hlouběji a hlouběji, jako by pokračovala ve své cestě ke dnu tam hluboko dole.

08 KAPITOLA

Vodní příval se dostavil s řevem hlasitějším než hrom a mrštil Pittem o palubu. Instinktivně zadržel dech, když se přes něj a všude kolem něj valila ledová voda. Zoufale se pevně držel podpěry řídicího panelu, aby nebyl smeten z paluby do vodního víru. Měl pocit, jako by spadl dolů z vysokého vodopádu. Jediné, co viděl skrz masku na obličeji, byla velká vlna z bublin a pěny. Dokonce i ve svém arktickém potápěčském obleku pociťoval chlad, podobající se bodáni milionu jehliček do jeho kůže. Jak se tak držel, jako by mu šlo o život, měl dojem, že se mu paže vyrvou z kloubů.

Poté se *Polar Queen* vydrala vzhůru a prorazila zadní částí vlny, přičemž se její příď propracovala o dalších deset metrů k levé straně. Nechtělo se jí zahynout a byla svolná bojovat s mořem až do trpkého konce. Voda stékala z můstku v celých potocích, pak se Pittova hlava znovu nevynořila ven. Zhluboka se nadýchl a snažil se vidět skrze liják způsobený vodou, jež se tříštila o černou skálu útesů a byla jí vrhána nazpět. Bože, ty útesy se zdály být tak blízko, že by na ně mohl plivnout. Tak blízko, že se pěna, vržená vzhůru tou úděsnou srážkou vody se skálou, odrážela a padala na loď jako při průtrži mračen. Loď byla natočená bokem k tomu zmatku, snížil tedy výkon motoru na zádi, aby se pokusil prokličkovat příbojem.

Motor na přídi zabral a sunul přední část lodi do té potopy, zatímco šrouby na zádi čeřily vodu a postrkovaly loď v úhlu odvádějícím ji pryč od kolmé skalní stěny. Neznatelně, ale snad z boží milosti, se její příď protlačovala ven na moře.

„Otáčí se!“ křičel seshora Giordino. „Otáčí se!“

„Ještě nemáme vyhráno.“ Poprvé od té záplavy si Pitt mohl dovolit to potěšení odpovědět. Ostražitě sledoval další sled blížících se vln.

Moře se s *Polar Queen* dosud nevypořádalo. Pitt se přikrčil, když se ohromná stěna vodní tříště rozbila o můstek. Další vzedmutá vlna udeřila jako rozjetý rychlík, ještě než se srazila s návratnou vlnou od té poslední. Otloukána nárazy ze dvou stran, byla loď vyhazována vzhůru, až byl její trup viditelný skoro po kýl. Její dvojité lodní šrouby se vynořily ven a vyvrhovaly zčeřenou vodu, jež odrážela

sluneční paprsky jako jiskry ohňostroje. Na jeden děsivý okamžik zůstala loď viset ve vzduchu, až pak nakonec klesla do hlubokého koryta, ještě než ji zasáhla další příbojová vlna. Příď lodi byla stržena na pravou stranu, ale motor jí pomohl probojovat se zpátky na zvolený kurz.

Znovu a znovu se loď nakláněla na bok, jak vlny narážely do boků jejího trupu. Nyní se již nedala zastavit. Byla venku z nejhoršího a odrážela od sebe nekonečné vlnobití, jako by byla psem, jenž setřásá vodu ze svého kožichu. Nenasytné moře si ji možná vezme jindy, ale pravděpodobněji skončí za třicet či více let ve starém železe. Ale toho dne si dosud plula krutými vodami.

„Tys do dokázal! Tys to opravdu dokázal!“ zvolal Giordino, jako by nevěřil vlastním očím.

Když se Pitt opřel o zábradlí můstku, poklesl v kolenou. Cítil se náhle unavený. Tehdy si uvědomil bolest v pravém boku. Vzpomněl si, že se udeřil o sloupek, na němž bylo noční světlo, když byl zaplaven tou obří vlnou. Pod potápěčský oblek neviděl, ale cítil, že se na jeho kůži tvoří nádherná modřina.

Teprve když nastavil navigační řízení na přímý kurz na jih do Weddellova moře, obrátil se a zahleděl se na tu spoustu kamení, jež se tyčila nad mořem jako rozeklaný černý sloup. Chladná tvář té srázné stěny vyhlížela hněvivě, skoro jako by byla pohněvána tím, že byla ošizena o svou oběť. Jak pustý ostrov ustupoval v brázdě za *Polar Queen* do pozadí, nebyl brzy ničím víc, než hromadou mořem pustošeného kamení.

Když se tyrkysová helikoptéra vznášela nad kormidelnou, Pitt pohlédl vzhůru. „Jak to máš s palivem?“ zeptal se Giordina.

„Je ho dost, abych doletěl na loď Ic*e Hunter* a pár litrů mi zbylo,“ odpověděl mu Giordino.

„Pak bys měl raději letět.“

„Napadlo tě někdy, že když se dostaneš na palubu opuštěné lodi a dopluješ s ní do nejbližšího přístavu, že by sis vydělal pár milionů dolarů od pojišťovacích agentů na základě smlouvy o záchraně lodi?“

Pitt se zasmál. „Opravdu si myslíš, že by admirál Sandecker a vláda Spojených států bez pokřiku dovolili chudému, ale poctivému byrokratovi, aby si ty peníze ponechal?“

„Pravděpodobně ne. Mohu pro tebe něco udělat?“

„Udej jen Dempseymu moji polohu a řekni mu, že se s ním setkám na kterémkoli místě si vybere.“

„Brzy se uvidíme.“ S těmito slovy se Giordino odmlčel. Byl v pokušení zavtipkovat si o tom, že Pitt bude mít celou výletní loď sám pro sebe, ale rychle mu došla realita situace. Nemohlo být žádnou radostí vědět, že jste jedinou živou bytostí na lodi mrtvých. Ani na vteřinu Pittovi nezáviděl, když helikoptéru stočil do obrátky a nastavil směr letu k lodi *Ice Hunter*.

Pitt si sundal přilbu a pozoroval tyrkysový vrtulník při jeho letu nízko nad modrým, ledovým mořem. Sledoval ho tak dlouho, dokud z něj nezbyla jen tečka na zlatomodrém horizontu. Když se rozhlížel po prázdné lodi, zaplavil ho prchavý pocit osamělosti. Nikdy si nevzpomněl, jak dlouho tam stál a jeho oči bloudily po palubách zbavených života. Stál tam, jako by se nemohl pohnout z místa a jeho mysl byla prázdná.

Vedle pleskání vln o příď a pravidelného chodu motorů očekával, že se ozve nějaký jiný zvuk. Možná očekával nějaký zvuk značící přítomnost lidí, hlasy nebo smích. Snad čekal na náznak pohybu něčeho jiného, než bylo třepotání lodních korouhví ve větru. Pravděpodobněji se ho zmocnila předtucha toho, co s největší jistotou nalezne. V mysli se mu již zase přehrával ten výjev z argentinské výzkumné stanice. Mrtví pasažéři a posádka, naskrz promočení a ležící roztažení na horních palubách, byli jenom ukázkou toho, co očekával, že najde dole v ubikacích a soukromých kajutách.

Konečně se mu myšlení vrátilo do normálních kolejí a on vstoupil do kormidelny. Nastavil motory na poloviční rychlost a zmapoval si přibližný kurz vedoucí k záchytnému bodu jeho setkání s lodí *Ice Hunter*. Poté naprogramoval souřadnice do navigačního počítače a zapojil automatický systém řízení lodi, který spojil s radarem, aby sám udržoval kurz lodi při vyhýbání se kolem plujícím ledovcům.

Když se ujistil, že lodi nehrozí žádné další nebezpečí, vykročil z kormidelny.

Několik mrtvých těl na venkovních palubách patřilo členům posádky, kteří zemřeli při práci na údržbě lodi. Dva natírali lodní přepážky, ostatní pracovali na záchranných člunech. Těla osmi cestujících dávala tušit, že když byli sraženi, obdivovali zrovna nedotčenou čáru pobřeží. Pitt sešel dolů spojovací chodbou a nahlédl do lodní nemocnice. Byla prázdná, stejně jako zdravotní středisko. Dal se tedy po schodech pokrytých koberci dolů na člunovou palubu, na níž se nacházelo šest lodních apartmá. Všechna byla prázdná, až na jedno. Ležela tam starší žena a vypadala, že spí. Dotkl se prsty jejího hrdla. Byla studená jako led. Přesunul se tedy na palubu první třídy.

Pitt se začal cítit jako starověký námořník na lodi duchů. Jedinou věcí, která mu chyběla, byl albatros kolem krku. Generátory stále dodávaly proud a teplo, všechno bylo spořádané a na svém místě. Teplo v interiéru lodi mu dělalo po tom, co ho zaplavila ledová voda na můstkovém křídle, dobře. Mírně jej překvapilo, když zjistil, že se stal imunním vůči mrtvým tělům. Už se více neobtěžoval, aby je důkladně zkoumal a přesvědčil se, je-li v nich jiskra života. Znal tragickou pravdu.

I když na to byl duševně připraven, pořád pro něj bylo těžké uvěřit, že na palubě není žádný život. Ta smrt, co se přehnala lodí jako závan větru, byla vzdálená všemu, co kdy poznal. Stalo se pro něj nanejvýš nepříjemným zasahovat do života lodi, která pamatovala šťastnější chvíle. Zbytečně si lámal hlavu tím, co si budoucí pasažéři a posádka budou představovat, když podniknou zábavní plavbu na lodi přinášející smůlu. Nikdo by už na ní znovu neplul, nebo by tragédie přilákala dostatek davů hledajících dobrodružství smíšené s morbiditou?

Náhle ustrnul, zbystřil sluch a naslouchal. Odněkud z vnitřku lodi se linula klavírní hudba. Poznal, že ta skladba je stará džezová melodie, nazvaná „Sladká Lorraine“. Poté hudba ustala tak náhle, jak začala.

Pitt se pod potápěčským oblekem začal potit. Na několik minut se zastavil a svlékl si ho. Těm mrtvým nebude vadit, když tady budu

chodit ve svém termálním spodním prádle, pomyslel si s krutým humorem. Pokračoval dál v cestě.

Zabloudil do kuchyně. V prostoru kolem pečicích trub a přípravných stolů se povalovala mrtvá těla kuchařů, obyčejných kuchyňských pomocníků a číšníků, ležících dvě až tři na sobě. To místo kolem sebe šířilo chladnou hrůzu. Vypadalo jako márnice, ale nebyla zde žádná krev. Nic než beztvaré neživé osoby, znehybnělé při svém posledním činu, jímž bylo sevřít v rukou něco uchopitelného, jako by se je neviditelná síla snažila odtáhnout pryč. Naplněn odporem, Pitt se odvrátil stranou a vyjel kuchyňským výtahem nahoru do jídelního salonu.

Stoly byly prostřené k jídlu, jež se neservírovalo. Stříbrné stolní náčiní, rozházené prudkými pohyby lodi, dosud leželo na čistých ubrusech bez jediné poskvrnky. Smrt musela přijít těsně před tím, než se zasedlo k polednímu jídlu. Zvedl jídelní lístek a zkoumal předkrmy. Mořský okoun, antarktická ledová ryba, obří treska a telecí steak pro ty, kterým nechutnaly ryby. Položil lístek na stůl a měl se k odchodu, když zpozoroval něco nemístného. Překročil tělo číšníka a přešel ke stolu u jednoho z lodních okének.

Někdo tu pojedl. Pitt zíral na talíře, na nichž byly dosud zbytky jídla. Byla zde téměř prázdná mísa něčeho, co vypadalo jako hustá zeleninová polévka ze škeblí, rozlámané pečivo pomazané máslem a napůl vypitá sklenice ledového čaje. Jako by někdo právě dojedl a odešel se projít po palubě. 'Otevřeli snad předtím pro někoho salon dříve?' podivoval se. Odmítal uvěřit jakékoli myšlence, naznačující že jeden z cestujících se tady najedl poté, co udeřil onen smrtící mor.

Pitt se pokoušel vypudit z mysli ten netušený objev tuctem různých logických řešení, ale podvědomě v něm narůstal strach. Chvílemi se bezmyšlenkovitě počal ohlížet přes rameno. Opustil jídelní salon, minul dárkový obchod a postupoval dál do společenské místnosti lodi. Vedle malého dřevěného tanečního parketu stál klavír značky Steinway. Židle a stoly byly v místnosti rozmístěné do tvaru podkovy. Kromě barové číšnice, jež upadla, když nesla podnos s nápoji, zde byla skupinka osmi mužů a žen, většinou ve věku něco přes sedmdesát let, kteří předtím seděli kolem velkého stolu, ale nyní leželi v groteskních polohách na koberci. Když si pozorněji prohlédl

ty manžely a manželky, z nichž někteří se tiskli ve svém posledním objetí, Pitt pocítil současně smutek a sklíčenost. Přemožen pocitem bezmocnosti, proklínal neznámou příčinu takové děsivé tragédie.

Potom si všiml další mrtvoly. Byla to žena, jež seděla na koberci v rohu společenské místnosti. Bradu měla opřenou o kolena a hlavu si držela v dlaních. Oblečená byla v módním koženém kabátku s krátkými rukávy a ve vlněných dlouhých kalhotách, nebyla však ve zkroucené poloze, ani se nezdálo, že by se pozvracela jako všichni ostatní.

Pittovy nervy reagovaly tak, že mu mráz přeběhl po zádech. Srdce mu poskočilo a jeho pomalý pravidelný tep se zrychlil. Poté, co ovládl svůj prvotní šok, přešel pomalu místností, až se zastavil a pohleděl dolů na ni.

Natáhl ruku a pátrající špičkou prstu se lehce dotkl její tváře. Když pocítil teplo, zalila ho neuvěřitelná vlna úlevy. Jemně jí zatřásl rameny a uviděl, že se jí chvějivě otevřela víčka.

Zpočátku se na něj dívala omámeně a nechápavě, nato se však její oči doširoka rozevřely, objala ho svými pažemi a vydechla: „Vy jste naživu?“

„Nevíte, jak jsem šťastný, když vidím, že vy také,“ pravil Pitt tiše a na jeho rtech se objevil úsměv.

Neočekávaně se od něj odtáhla. „Ne, ne, nemůžete být opravdový. Všichni jste mrtví.“

„Mě se nemusíte bát,“ řekl uklidňujícím tónem.

Hleděla na něj upřeně svýma velkýma hnědýma očima, jež byly zarudlé od pláče, a byl to smutný, nevyzpytatelný pohled. Pokožka její tváře byla bez nejmenšího kazu, ale také nepochybně bledá a s náznakem vyhublosti. Její vlasy měly barvu červené mědi. Měla vysoko posazené lícní kosti a plné rty, vytvarované jako modelka. Jejich oči se do sebe na chvíli zahleděly, poté jeho upřený pohled sklouzl trochu níž. Podle toho, co o ní mohl v její stočené poloze říci, měla postavu manekýnky. Její obnažené paže vypadaly na ženu svalnatě. Teprve když svůj zrak stočila dolů a koukla se na jeho tělo, pocítil náhle rozpaky nad tím, že stojí před dámou ve svých dlouhých spodkách.

„Proč nejste řádně oblečený?“ zašeptala nakonec.

Byla to bezvýznamná otázka, mající původ ve stávajícím strachu a traumatu, nikoli ve zvědavosti. Pitt se neobtěžoval s vysvětlováním. Ještě lepší bude, když mi povíte, kdo jste a jak jste přežila, když ti druzí zemřeli.“

Vypadalo to, že se svalí na bok, tak se rychle sehnul, rukou ji vzal kolem pasu a zdvihl ji do koženého křesla vedle stolu. Přešel k baru a zašel za jeho pult v očekávání, že tam nalezne tělo barmana, a nezklamal se. Z poličky se zrcadly vzal láhev whisky značky Jack Daniel's a nalil si panáka.

„Vypijte to,“ řekl a dal jí sklenku ke rtům.

„Nepiji,“ protestovala chabě.

„Považujte to za lék. Jen si párkrát srkněte.“

Podařilo se jí zkonzumovat obsah sklenice bez zakašlání, ale obličej se jí zkroutil do kyselého výrazu, když jí whisky, pro znalce hladká jako letní polibek, spálila krk. Poté co několikrát zalapala po dechu, pohlédla do jeho citlivých zelených očí a vycítila jeho soucit.

„Jmenuji se Deirdre Dorsettová,“ šeptla nervózně.

„Pokračujte,“ pobízel ji. „Začala jste dobře. Jste jedna z těch cestujících?“

Zavrtěla hlavou. „Kabaretní umělkyně. Zpívám a hraji na piano ve společenské místnosti.“

„Tak to vy jste hrála.“

„Nazývejte to reakcí na šok. Šok při spatření všech, že jsou mrtví, šok při pomyšlení, že já budu příště na řadě. Nemohu uvěřit, že jsem dosud naživu.“

„Kde jste byla, když se ta tragédie přihodila?“

Hleděla upřeně na čtyři manželské páry ležící opodál a byla tím chorobně fascinována. „Ta paní v červených šatech a ten stříbrovlasý muž oslavovali své padesáté výročí s přáteli, kteří je na zábavní plavbě doprovázeli. Ten večer před jejich soukromým večírkem vyřezal kuchyňský personál z ledu srdce a amora, aby je posadil doprostřed mísy se šampaňským punčem. Zatímco Fred, to je…“ Opravila se: „Byl to barman, otevřel šampaňské, číšnice Marta přinesla z kuchyně křišťálovou mísu, a já jsem se uvolila, že donesu ten vysekaný kus ledu ze skladovacího mrazáku.“

„Vy jste byla v mrazáku?“

Tiše kývla.

„Vzpomínáte si, zda jste za sebou zaklapla dveře?“

„Ty se hned automaticky zavřou.“

„Dokázala byste ten vyřezaný kus ledu zvednout a nést sama?“

„Nebyl moc veliký. Měl velikost asi malého zahradního květináče.“

„Co jste pak udělala?“

Zavřela pevně oči, poté si k nim přitiskla ruce a zašeptala: „Byla jsem tam uvnitř jen pár minut. Když jsem vyšla ven, všichni na lodi byli mrtví.“

„Přesně kolik minut byste řekla?“ tázal se Pitt tiše.

Pohybovala hlavou dopředu a dozadu a promluvila skrze své ruce: „Proč mi kladete všechny ty otázky?“

„Nechci vám připadat jako vyšetřující prokurátor, ale je to prosím důležité.“

Pomalu spustila ruce dolů a civěla nepřítomně na povrch stolu. „Já nevím, já vůbec přesně nevím, jak dlouho jsem byla tam uvnitř. Jediné, co si pamatuji, bylo, že mi trvalo jen malou chvíli zabalit vyřezaný kus ledu do několika ručníků, tak abych ho mohla dobře uchopit a nést, aniž by mi mrzly prsty.“

„Měla jste veliké štěstí,“ pravil. „Je to klasický příklad člověka, který byl na správném místě ve správnou dobu. Kdybyste z toho mrazáku vykročila o dvě minuty dříve, než tomu bylo ve skutečnosti, byla byste mrtvá jako ti ostatní. Měla jste dvojnásobné štěstí, že jsem přišel na palubu lodi právě v této chvíli.“

Jste jeden z posádky? Nejste mi povědomý.“

Bylo zřejmé, že si plně neuvědomovala, že *Polar Queen* málem narazila do Danger Islands. „Promiňte, měl jsem se představit. Jmenuji se Dirk Pitt. Jsem od výzkumné expedice. Nalezli jsme vaši výletní skupinu tam, kde byla opuštěna na Seymourově ostrově, a přišel jsem hledat vaši loď, potom co veškeré rádiové volání zůstalo bez odpovědi.“

„To musela být skupina Maeve Fletcherové,“ řekla tiše. „Předpokládám, že ti jsou také všichni mrtví.“

„Dva cestující a jeden člen posádky, co je vzal na břeh,“ odpověděl. „Slečna Fletcherová a ti druzí žijí a vede se jim dobře.“

Na krátký okamžik se v její tváři vystřídala řada výrazů, na něž by mohla být pyšná herečka z Broadwaye. Po šoku následoval hněv, jenž změnou vyvrcholil v pocit štěstí. Oči se jí rozzářily a viditelně se jí ulevilo. „Díky Bohu, že je Maeve v pořádku.“

Sluneční světlo proniklo okny společenské místnosti a zasvítilo jí na vlasy, jež byly rozpuštěné a splývaly jí po ramenou, a on zachytil vůni jejího parfému. Pitt v ní vycítil podivnou změnu nálady. Nebyla mladá, ale byla to sebejistá žena mající něco přes třicet roků a silné vnitřní kvality. Pocítil rovněž zneklidňující touhu po ní, což ho rozzlobilo. Teď ne, pomyslel si, ne za těchto okolností. Odvrátil se, aby nespatřila ten zmámený výraz v jeho obličeji.

„Proč…?“ zeptala se otupěle a ukazovala rukou kolem sebe. „Proč museli všichni zemřít?“

Hleděl strnule na těch osm přátel, kteří se těšili ze zvláštní chvíle, předtím než byli tak krutě zbaveni života. „Nemohu si být úplně jistý,“ pravil hlasem, zvážnělým hněvem a lítostí, „ale myslím, že mám dobrý nápad.“

09 KAPITOLA

Když loď *Ice Hunter* odplula z obrazovky radaru a rýsovala se nad pravou přídí, Pitt právě bojoval s únavou. Poté, co prohledal zbytek Polar Queen, aby našel ty další, co přežili, což se ukázalo být marným, dovolil si pouze krátce zdřímnout. Deirdre Dorsettová zůstala na stráži, připravená jej probudit, aby loď nenajela na nějaký nebohý trauler, lovící zde v ledových vodách tresky. Existují tací, kteří se cítí osvěženi po krátkém odpočinku. Pitt k nim nepatřil. Dvacet minut v říši snů mu nestačilo k tomu, aby se jeho mysl a tělo znovu vzchopily po čtyřiadvaceti hodinách stresu a vyčerpanosti. Cítil se hůř, než když předtím ulehl. Uvažoval, že se stává příliš starým na to, aby vyskakoval z helikoptér a zápasil s běsnícím mořem. Když mu bylo dvacet, cítil se dost silný na to, aby přeskočil vysoké budovy jedním lehkým skokem, ve třiceti možná pár jednopatrových domů. Jak dávno tomu už bylo? Když vzal v úvahu své bolavé svaly a bolestivé klouby, byl si jist, že to muselo být tak před osmdesáti či devadesáti roky.

Pracoval už dlouho pro NUMA a admirála Sandeckera. Byl čas vyměnit zaměstnání za něco ne tak tvrdého a s menším počtem hodin. Možná tak plést klobouky z palmového listí na pláži na Tahiti, nebo dělat něco stimulujícího mysl, jako podomní prodej antikoncepčních prostředků. Zahnal ty pošetilé myšlenky, jež mu přivodila únava, a nastavil systém automatického řízení na STOP.

Spěšná rádiová zpráva na palubu lodi Ic*e Hunter* Dempseyho informovala, že Pitt vypíná motory a žádá jej, aby na palubu přišla posádka a převzala řízení výletní lodi. Poté zvedl telefon a zavolal přes satelitní spojení admirála Sandeckera, aby mu sdělil nejnovější informace o situaci.

Recepční na ústředí NUMA ho hned přepojila na Sandeckerovu soukromou linku. Ačkoli byli od sebe vzdáleni celou třetinu zeměkoule, Pittovo časové pásmo v Antarktidě bylo pouze o jednu hodinu před Sandeckerovým ve Washingtonu D.C. „Dobrý večer, admirále.“

„Už bylo načase, aby ses mi ozval.“

„Věci se děly hekticky.“

„Musel jsem se dozvědět z druhé ruky od Dempseyho ten příběh o tom, jak jste ty a Giordino nalezli a zachránili tu výletní loď.“

„Rád vás budu informovat o podrobnostech.“

„Setkali jste se s lodí Ic*e Hunter?“* Sandecker nebyl na blahopřání.

„Ano, pane. Kapitán Dempsey je pouze několik set metrů daleko od mého pravoboku. Posílá sem člun, aby na palubu vysadil záchrannou posádku a odvezl odsud jedinou osobu, co přežila.“

„Kolik je ztrát na životech?“ optal se ho Sandecker. „Po předběžném prohledání lodi,“ odpověděl mu Pitt, „jsem zaevidoval všechny až na pět členů posádky. Když použijeme seznam cestujících z lodní pokladny a soupis členů posádky v ubikaci prvního důstojníka, zůstane nám z celkového počtu 202 jen 20 pasažérů a dva lidé z posádky, co jsou dosud mezi živými.“

„To odpovídá 180 mrtvým.“

„Myslím si, že na tom se shodneme.“

„Jelikož je to jejich loď, australská vláda zahajuje rozsáhlé vyšetřování té tragédie. Britská výzkumná stanice leží v Duse Bay, nedaleko od vás na jihozápad. Nařídil jsem kapitánovi Dempseymu, aby se tam odebral a převezl na břeh ty, co přežili. Majitelé té výletní linky, Ruppert & Saunders, si najali tryskové letadlo společnosti Quantas, aby je dopravilo do Sydney.“

„A co bude s těly mrtvých cestujících a posádky?“

„Na výzkumné stanici budou zabaleni do ledu a vojenským transportním letadlem dopraveni do Austrálie. Jakmile tam dorazí, zahájí úřední vyšetřovatelé právní šetření té tragédie, zatímco patologové provedou posmrtná ohledání těl.“

„Mluvíme-li o *Polar Queen,*“ pravil Pitt a poskytl admirálovi podrobné údaje o tom, jak ji s Giordinem objevili a jak je málem potkalo neštěstí v tom divokém příboji kolem úpatí Danger Islands. Nakonec se zeptal: „Co uděláme s ní?“

„Firma Ruppert & Saunders také vysílá posádku, která s ní dopluje do Adelaide, doprovázenou týmem australských vládních vyšetřovatelů, kteří ji prozkoumají od komínu po kýl, ještě než dorazí do přístavu.“

„Měl byste si požádat o formulář otevřené smlouvy na záchranu lodi. NUMA by mohla být odměněna částkou až 20 milionů dolarů za záchranu lodi před jistou pohromou.“

„Ať máme nárok či ne, za záchranu jejich lodi si nebudeme účtovat ani zlámanou grešli.“ Pitt v Sandeckerově hlase zaslechl jemný tón uspokojení. „Dostanu dvakrát tak velkou sumu ve výhodách a spolupráci poskytnutých australskou vládou na budoucí výzkumné projekty v jejích i okolních vodách.“

Nikdo by admirála nikdy neobvinil, že se chová senilně. „Niccolo Machiavelli by si byl u vás mohl brát lekce,“ povzdechl si Pitt.

„Mohlo by tě zajímat, že ve vaší oblasti pozvolna skončil mrtvý život v moři. Rybáři a pomocná plavidla výzkumných stanic nahlásili, že za posledních osmačtyřicet hodin nepřišli na žádné neobvykle zabité ryby či savce. Cokoli je tím zabijákem, pokračovalo to v pohybu. Teď se doslýcháme o hojných počtech ryb a neobvykle vysokém počtu mořských želv, které jsou vyplavovány na pláže kolem ostrovů Fidži.“

„To zní podezřele, jako by si ten mor žil svůj vlastní život.“

„Nezůstává to na jednom místě,“ pravil Sandecker chmurným hlasem. „V sázce je hodně. Pakliže naši vědci nebudou moci systematicky vyloučit možné příčiny a nasměrovat se zatraceně rychle na tu, co je na vině, dočkáme se v moři ztráty života, která nemůže být obnovena, rozhodně ne za našeho života.“

„Přinejmenším se můžeme utěšovat tím, že víme, že se nejedná o opakování toho lavinovitě narůstajícího rudého přílivu z chemického znečištění vycházejícího z řeky Nigeru.“

„Určitě ne od té doby, co jsme zavřeli ten nebezpečný odpadní závod v Mali, který toho byl příčinou,“ dodal Sandecker. „Naše monitory umístěné na horním a dolním toku řeky nezaznamenaly žádné další náznaky pozměněné syntetické aminokyseliny a kobaltu, které ten problém způsobily.“

„Mají naši laboratorní géniové nějaké podezření ohledně tohohle?“ vyzvídal Pitt.

„Na téhle straně ne,“ odvětil Sandecker. „Doufali jsme, že biologové na palubě lodi *Ice Hunter* by snad mohli na něco přijít.“

Jestli přišli, tak to přede mnou tají.“

„Napadá tě něco, co se toho týká?“ ptal se Sandecker a v jeho hlase bylo něco pečlivě až opatrně zkoumavého. „Něco šťavnatého, co můžu dát těm mizerům ze zpravodajských médií, kteří tu jsou shromáždění v naší hale v síle téměř dvě stě mužů.“

V Pittových očích se mihl náznak úsměvu. Měli mezi sebou tajnou dohodu, že o ničem důležitém se nikdy nemá diskutovat po satelitním telefonu. Hovory, jež procházely atmosférou, byly tak vystavené odposlouchávání jako sériová účastnická linka ve farmářské oblasti. Pouhá zmínka o zpravodajských médiích znamenala, že Pitt se má té otázce vyhnout. „Slintají při pomyšlení na dobrý příběh, nemám pravdu?“

„Bulvární tisk již dělá reklamu lodi mrtvých z antarktického trojúhelníku.“

„Myslíte to vážně?“

„Moc rád ti ty příběhy nafaxuji.“

„Bohužel budou zklamáni mou hypotézou.“

„Nemáš chuť se o ni se mnou podělit?“

Chvíli bylo ticho. „Myslím si, že by to mohl být neznámý virus, nesený vzdušnými proudy.“

„Virus,“ opakoval Sandecker mechanicky. „Musím říct, že to není moc originální.“

„Uvědomuji si, že to zní divně,“ řekl Pitt, „a asi tak logicky jako počítání děr v akustickém stropě, když sedíte v zubařském křesle.“

Jestli byl Sandecker zmaten Pittovým nesmyslným žvaněním, nechoval se podle toho. Pouze si odevzdaně vzdychl, jako by byl zvyklý si poklábosit. „Myslím, že to vyšetřování přenecháme raději vědcům. Zdá se, že situaci chápou lépe než ty.“

„Promiňte mi to, admirále, ale nemám myšlenky v pořádku.“

„Připadáš mi jako člověk bloudící v mlze. Jakmile Dempsey pošle na palubu posádku, popluješ k lodi *Ice Hunter* a trochu se prospíš.“

„Děkuji vám, že jste tak ohleduplný.“

„Je to prostě věc zhodnocení situace. Promluvíme si později.“ Ozvalo se cvaknutí a admirál Sandecker se odmlčel.

*****

Deirdre Dorsettová vyšla ven na můstek a divoce mávala, když poznala Maeve Fletcherovou, která stála u zábradlí lodi Ic*e Hunter*. Zbavena náhle utrpení způsobeného tím, že byla jedinou žijící osobou na lodi plné mrtvol, smála se z úplně přirozené veselé nálady a její hlas zněl přes úžící se mezeru mezi oběma loďmi.

„Maeve!“ zakřičela.

Maeve hleděla upřeně přes vodu a zrakem prohledávala paluby výletní lodi, jestli neuvidí ženu, jež volala její jméno. Pak se její oči zastavily u postavy, která stála na můstku a mávala. Na půl minuty zůstala civět v úžasu. Poté, když poznala Deirdre, její tvář nabyla výrazu někoho kráčejícího v noci po hřbitově, jemuž zčistajasna někdo poklepal na rameno. „Deirdre?“ zvolala tázavě to jméno. „To je nějaký způsob, jak se zdraví někdo blízký, kdo se zrovna vrátil z mrtvých?“

„Ty… tady… živá?“

„Ach Maeve, ty ani nevíš, jak jsem šťastná, že tě vidím naživu.“

„Pro mě je také šokující, že tě vidím,“ řekla Maeve, která pomalu získávala vládu nad svými smysly.

„Byla jsi za pobytu na břehu zraněná?“ otázala se Deirdre, jako by si dělala starosti.

„Mírný případ omrznutí, nic víc.“ Maeve ukázala rukou na posádku lodi *Ice Hunter,* která na vodu spouštěla motorový člun. „Svezu se a setkáme se na konci lodní lávky.“

„Budu čekat.“ Deirdre se usmála sama pro sebe a zašla zpátky do kormidelny, kde Pitt mluvil rádiem s Dempseym. Pokývl a usmál se na ni, předtím než skončil vysílání. „Dempsey mi říkal, že Maeve je na cestě sem.“ Deirdre přikývla. „Byla překvapená, když mě viděla.“ Je to šťastná shoda okolností,“ pravil Pitt, jenž si poprvé všiml, že Deirdre je skoro tak vysoká jako on, „že dvě přítelkyně jsou těmi jedinými členy posádky, co jsou dosud naživu.“

Deirdre pokrčila rameny. „Sotva jsme těmi, které byste nazval přáteli.“

Zvědavě se zahleděl do hnědých očí, jež se leskly ve slunečních paprscích, které sem pronikaly předním oknem. „Nemáte se navzájem rády?“

„Jde tu o zlou krev, pane Pitte,“ pravila věcně. „Pochopte, že navzdory svým různým příjmením jsme Maeve Fletcherová a já sestry.“

10 KAPITOLA

Moře bylo vděčně klidné, když loď *Ice Hunter,* následovaná *Polar Queen,* vklouzla do ochranné náruče Duse Bay a zakotvila hned u břehu nedaleko britské výzkumné stanice. Ze svého můstku dal Dempsey instrukce kmenové posádce na palubě výletní lodi, aby ji zakotvili a řádně daleko, tak aby se ty dvě lodi mohly pohupovat s přílivem na svých kotvách, aniž by jedna druhou ohrožovala.

Pitt neuposlechl Sandeckerova příkazu, aby se pokojně prospal, byl dosud vzhůru a sotva se držel na nohou. Poté co předal řízení *Polar Queen* do rukou Dempseyho posádky, byla tu pořád sto a jedna maličkost, o kterou bylo potřeba se postarat. Nejdříve posadil Deirdre Dorsettovou do člunu s Maeve a poslal je na loď *Ice Hunter.* Potom strávil větší část sluncem ozářené noci důkladným prohledáním lodi a našel mrtvé, jež pohřešoval při své první krátké pochůzce. Zavřel topný systém lodi, aby pomohl uchovat těla pro pozdější vyšetření, a teprve když *Polar Queen* bezpečně kotvila v bezpečném náručí zátoky, předal velení a vrátil se na výzkumnou loď patřící NUMA. Giordino a Dempsey čekali v kormidelně, aby jej uvítali a blahopřáli mu. Giordinovi stačilo se jednou podívat na Pittův vyčerpaný stav a rychle mu z konvice opodál nalil šálek kávy, jež se v kormidelně udržovala neustále ve varu. Pitt kávu vděčně přijal, usrkl z kouřícího se horkého nápoje a zahleděl se upřeně přes okraj šálku směrem k malému plavidlu s přívěsným motorem, jež se s bafáním blížilo k jejich lodi.

Ještě než se kotevní listy zakously do dna, zástupci firmy Ruppert & Saunders opustili svůj letoun a k cestě z pobřeží se nalodili na *Zodiac.* Za několik minut vylezli na spuštěnou lodní lávku a rychle vystoupili na můstek, kde je očekával Pitt, Dempsey a Giordino. Jeden muž bral tři schody najednou a pak se prudce zastavil, aby si prohlédl ty tři muže stojící před ním. Byl velký a brunátný a usmíval se od ucha k uchu. „Kapitán Dempsey?“ zeptal se.

Dempsey postoupil kupředu a podal mu ruku. „To jsem já.“

„Kapitán Ian Ryan, obchodní ředitel firmy Ruppert & Saunders.“

„Těší mě, že vás mám na palubě, kapitáne.“ Ryan vypadal chápavě. „Mí důstojníci a já jsme tady, abychom převzali velení *Polar Queen.*“

„Je vám plně k dispozici, kapitáne,“ pravil Dempsey nenuceně. „Nebude-li vám to vadit, můžete poslat zpátky mou posádku, jakmile se nalodíte.“

V Ryanově ošlehaném obličeji se objevila úleva. Mohla se z toho stát delikátní situace. Z právního hlediska byl Dempsey velitelem zachráněné výletní lodi. Velení na něj přešlo z jejího mrtvého kapitána a z majitelů. „Mám tomu rozumět tak, pane, že se vzdáváte velení ve prospěch společnosti Ruppert & Saunders?“

„NUMA nemá co dělat se záchranou lodí, kapitáne. Na *Polar Queen* si nečiníme nárok.“

„Ředitelé společnosti mě požádali, abych vám vyjádřil naše nejhlubší díky a zároveň blahopřál k vašemu úsilí při záchraně našich cestujících a lodi.“

Dempsey se obrátil k Pittovi a Giordinovi a představil je. „Toto jsou pánové, kteří nalezli ty, co přežili na Seymourově ostrově, a zabránili lodi vaší společnosti, aby najela na skaliska jednoho z Danger Islands.“

Ryan jim mocně potřásl rukou a jeho stisk byl pevný a silný. „Pozoruhodný výkon, naprosto pozoruhodný. Ujišťuji vás, že Ruppert & Saunders projeví svou vděčnost co nejštědřeji.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Dostali jsme pokyny od našeho nadřízeného v ústředí NUMA, admirála Sandeckera, že nemůžeme přijmout žádné nálezné ani peníze za záchranu lodi.“ Ryan vypadal nechápavě. „Nic, vůbec nic?“

„Ani pouhý cent,“ odvětil Pitt, jenž s námahou udržoval své kalící se oči otevřené.

„To je od vás zatraceně slušné,“ dostal ze sebe Ryan. „Je to něco, o čem není dosud zmínka v análech námořní záchrany lodí. Nepochybuji o tom, že zástupci naší pojišťovny budou každým rokem pít na vaše zdraví v den výročí té tragédie.“

Dempsey ukázal rukou ke spojovací chodbě, jež vedla k jeho ubikaci. „Když zrovna mluvíme o pití, kapitáne Ryane, mohu vám něco nabídnout ve své kabině?“

Ryan kývl na své důstojníky, kteří tvořili skupinku za ním. „Zahrnuje to pozvání mou posádku?“

„S největší určitostí ano,“ řekl Dempsey s přátelským úsměvem.

„Zachráníte nám loď, zachráníte naše cestující a pak nám nabídnete drink. Promiňte mi, že to říkám,“ pravil Ryan hlasem jakoby přicházejícím z dálky, „ale vy Američané jste zatraceně zvláštní lidé.“

„To ani ne,“ řekl nato Pitt a v jeho unavených očích se zablesklo. „Jsme jen všiví oportunisté.“

*****

Pitt se pohyboval čistě ze zvyku, když se vysprchoval a oholil poprvé od doby, kdy on a Giordino vyrazili, aby našli *Polar Queen.* V jedné chvíli málem poklesl v kolenou a upadl do spánku pod uklidňujícím šplouchánímteplé vody. Byl příliš unavený, než aby si usušil vlasy, a tak si kolem pasu obtáhl osušku a klopýtal do své mimořádně velké postele –na této lodi nebyly žádné těsné kóje či úzká lůžka – kde přes sebe přetáhl přikrývky, pohodlně se natáhl, položil si hlavu na polštář a okamžitě usnul.

Jeho nevědomá mysl nezaznamenala zaklepání na dveře jeho kabiny. I když normálně rychle reagoval na nejslabší zvláštní zvuk, neprobudil se, ani neodpověděl, když se klepání ozvalo podruhé. K okolnímu světu byl hluchý a v jeho dýchání se neprojevila ani ta nejnepatrnější změna. Ani víčka se mu nezachvěla, když Maeve pomalu otevřela dveře, váhavě nakoukla do malé předsíňky a tiše ho zavolala jménem.

„Pane Pitte, jste tu někde?“

Něco jí říkalo, aby odešla, ale zvědavost ji přitahovala. Opatrně vešla dovnitř a v rukou nesla dvě koňakové sklenky na krátké nožce a láhev koňaku Rémy Martin XO, to vše jí zapůjčené Giordinem z jeho soukromé cestovní zásoby. Omluvou za to, že takhle vrazila dovnitř, mělo být pořádné poděkování Pittovi za záchranu jejího života.

S úlekem zachytila svůj odraz v zrcadle nad psací deskou, která se sklápěla ze zdi. Tváře se jí zarděly jako mladé dívce, jež čeká, kdy se

objeví její hoch, s nímž půjde na školní ples. Byla ve stavu, jaký předtím málokdy zažila. Maeve se odvrátila a zlobila se sama na sebe. Nemohla uvěřit, že vstupuje do pánské ubikace, aniž by byla pozvána. Pitta sotva znala. Pro ni byl o trochu víc než jen cizinec. Ale Maeve byla žena zvyklá jednat samostatně.

Její otec, zámožný šéf mezinárodního těžařského provozu, vychoval Maeve a její sestry, jako by to byli hoši a ne děvčata. Neexistovaly panenky nebo maškarní kostýmy nebo plesy pro začátečníky. Jeho zesnulá manželka mu dala tři dcery namísto synů, kteří by udržovali rodinnou finanční říši, tak prostě ignoroval osud a vychovával je k tvrdosti. Když jí bylo osmnáct, Maeve dokázala kopnout fotbalový míč dál než většina mužů v její třídě na střední škole. Jednou se vydala na dlouhou namáhavou cestu přes pusté australské vnitrozemí z Canberry do Perthu pouze se psem, ochočeným psem dingo, který jí dělal společníka, což byl výkon, za který se jí otec odměnil tím, že ji vzal ze školy a dal ji pracovat do rodinných dolů spolu s utuženými kopáči a odstřelovači. Vzbouřila se. Tohle nebyl život pro ženu s jinými touhami. Utekla do Melbourne a propracovala se univerzitou až k profesi v zoologii. Její otec se vůbec nepokoušel ji vrátit zpět do rodiny. Pouze zrušil její nárok na jakékoli rodinné investice, a když se její dvojčata narodila z nemanželského lože šest měsíců potom, co strávila nádherný rok s chlapcem, se kterým se seznámila v ročníku, předstíral, že nikdy neexistovala. Otcem dětí byl syn chovatele ovcí, krásně opálený ostrým sluncem v buši, s pevným tělem a citlivýma šedýma očima. Ustavičně se smáli, milovali a přeli. Když se nevyhnutelně rozešli, nikdy mu neřekla, že je těhotná.

Maeve postavila láhev a skleničky na psací stůl a zahleděla se na osobní věci, jež byly ledabyle poházené mezi kupou papírů a námořní mapou. Kradmo nahlédla do náprsní tašky z hověziny, napěchované nejrůznějšími kreditními, obchodními a členskými kartami, dvěma bianco šeky a 123 americkými dolary v hotovosti. Pomyslila si, jak je divné, že tu nejsou žádné fotky. Položila náprsní tašku zpátky na pracovní desku a zkoumala ostatní předměty roztroušené kolem. Byly zde obnošené potápěčské hodinky značky

Doxa s oranžovým ciferníkem a masivním náramkem z nerez oceli, a nakonec směsice domovních a automobilových klíčů. To bylo vše.

Sotva to stačilo, aby jí to umožnilo nahlédnout do nitra muže, který je vlastnil, pomyslila si. Byli zde jiní muži, kteří vstoupili do jejího života a zase odešli, někteří na její žádost, jiní šli sami od sebe. Ale všichni po sobě něco zanechali. Tenhle se zdál být mužem, jenž kráčí svou cestou sám a nenechává nic za sebou.

Prošla dveřním otvorem do spací části jeho ubikace. Zrcadlo nad umyvadlem v koupelně bylo dosud zamlžené párou, známka toho, že bydlící se nedávno vykoupal. Ucítila slabý závan pánské vody po holení, a to jí způsobilo podivné chvění v žaludku.

„Pane Pitte," zavolala znovu, ale ne hlasitě. „Jste tady?"

Poté spatřila jeho tělo, rozložené celou svou délkou na posteli, s pažemi zkříženými na prsou, jako by leželo v rakvi. Vydechla si úlevou, když uviděla, že jeho slabiny jsou zakryté osuškou. „Omlouvám se," řekla velmi tiše. „Promiňte mi, že vás ruším."

Pitt spal dál a neodpovídal.

Oči jí putovaly od jeho hlavy k nohám. Černá masa jeho kadeřavých vlasů byla ještě vlhká a rozcuchaná. Měl husté obočí, téměř huňaté, jež se málem stýkalo nad rovným nosem. Hádala, že mu bylo tak nějak kolem čtyřiceti, ačkoli jeho drsné rysy, opálená a ošlehaná pokožka a ostře řezaný, neústupně vyhlížející obrys jeho brady způsobily, že vypadal starší. Malé vrásky kolem očí a rtů směřovaly vzhůru a dodávaly mu vzhled muže, jenž se ustavičně usmívá. Měl výrazný obličej, a to typu, jenž přitahuje ženy. Vypadal jako muž plný síly a odhodlání, jako druh muže, jenž zažil ty nejlepší a nejhorší časy, ale nikdy se nevyhýbal ničemu, čím ho život překvapil.

Zbytek jeho těla byl pevný a hladký až na tmavou skvrnu chlupů na prsou. Ramena měl široká, břicho ploché, boky úzké. Svaly jeho paží a nohou byly výrazné, ale ne silné či vyboulené. Jeho tělo nebylo mohutné, ale mělo tendenci být šlachovité, dokonce štíhlé. Bylo v něm napětí, které vzbuzovalo představu pružiny, jež čeká, aby se vymrštila. A pak tu byly jizvy. Nedokázala si ani trochu představit, odkud pocházely.

Nezdálo se, že by byl ze stejného těsta jako ti ostatní muži, které předtím znala. Žádného z nich opravdu nemilovala a více než z vášnivé touhy s nimi spala ze zvědavosti a vzpoury proti svému otci. I když otěhotněla s kolegou studentem, odmítla potrat, aby schválně rozzlobila otce, a donosila svá chlapecká dvojčata.

Teď když svůj zrak upírala dolů na spícího muže v posteli, pociťovala zvláštní potěšení a sílu z toho, že stála nad jeho nahotou. Pozvedla dolní okraj osušky, přičemž se sama pro sebe ďábelsky usmívala, a poté ji nechala spadnout zpět na původní místo. Maeve shledala Pitta nesmírně přitažlivým a chtěla ho, ano, chtěla ho horečně a nestydatě.

„Vidíš snad něco, co se ti líbí, sestřičko?“ ozval se za ní tichý, chraplavý hlas.

Celá rozmrzelá se Maeve prudce otočila a civěla na Deirdre, která se nedbale opírala o rám dveří a kouřila cigaretu. „Co tady děláš?“ tázala se jí šeptem. „Bráním ti, aby sis ukousla větší kus, než můžeš sama sníst.“

„Moc vtipné.“ Maeve mateřským pohybem přetáhla přikrývky přes Pittovo tělo a zastrkala je pod matraci. Poté se obrátila a vytlačila Deirdre do předsíňky, ještě než za sebou opatrně zavřela dveře ložnice. „Proč mě sleduješ? Proč jsi se nevrátila do Austrálie s těmi ostatními cestujícími?“

„Mohla bych se tě zeptat na totéž, drahá sestro.“

„Vědci z lodi mě požádali, abych zůstala na palubě a vyhotovila zprávu o svých zkušenostech s tou smrtící pohromou.“

„A já jsem zůstala, protože jsem si myslila, že bychom se snad mohli políbit a usmířit,“ pravila Deirdre a potáhla si z cigarety.

„Byla doba, kdy bych ti byla uvěřila. Ale teď už ne.“

„Připouštím, že bylo nutné zvážit i další věci.“

„Jak se ti podařilo zůstat mi z dohledu během těch týdnů, co jsme byli na moři?“

„Věřila bys tomu, že jsem se zdržovala ve své kabině s podrážděným žaludkem?“

„To je příliš moc keců,“ odsekla jí Maeve. „Jsi silná jako kůň. Nikdy jsem neviděla, že by ti bylo špatně.“

Deirdre se rozhlížela kolem po popelníku, a když žádný neobjevila, otevřela dveře kabiny a oklepla popel přes zábradlí do moře. „Nejsi aspoň trochu udivená mým zázračným přežitím?“

Maeve jí hleděla upřeně do očí, zmatená a nejistá. „Každému jsi vykládala, že jsi byla v mrazáku.“

„Poměrně dobře načasováno, nemyslíš?“

„Měla jsi neuvěřitelné štěstí.“

„Štěstí s tím nemělo co dělat,“ opáčila Deirdre. „A co ty? Nenapadlo tě nikdy, jak jsi se ocitla v té velrybářské stanici přesně v ten správný okamžik?“

„Co tím chceš říct?“

„Ty to nechápeš, viď?“ řekla Deirdre, jako by kárala rozpustilé dítě. „Myslila sis, že táta měl v úmyslu ti prominout a zapomenout, potom co jsi se vyřítila z jeho kanceláře a přísahala, že žádného z nás už nechceš nikdy znovu vidět? Zvláště ho rozčílilo, když se doslechl, že jsi si nechala úředně změnit jméno na jméno naší prapraprababičky. Fletcherová, je tomu tak. Od té doby, co jsi odešla, nechal sledovat každý tvůj pohyb, a to od chvíle, kdy jsi vstoupila na Melbourne University, dokud jsi nenašla zaměstnání u firmy Ruppert & Saunders.“

Maeve na ni zírala s hněvem a nedůvěrou, jež se vytrácely, když jí v mysli začalo pomalu něco svítat. „To se tolik obával, že budu mluvit s těmi nesprávnými lidmi o jeho špinavých obchodních operacích?“

„Ať už táta použil jakékoli nekonvenční prostředky k rozšíření rodinné říše, dělal to k tvému prospěchu, stejně jako Boudicca a já.“

„Boudicca!“ vychrlila ze sebe Maeve. „Naše sestra, ten zosobněný ďábel.“

„Mysli si, co chceš,“ pravila Deirdre lhostejně. „Boudicce vždy ležely tvé nejlepší zájmy na srdci.“

Jestli tomu věříš, jsi větší blázen, než jsem se domnívala.“

„Byla to Boudicca, kdo tátu přemluvil, aby ti ušetřil život, protože trvala na tom, že na tu cestu lodí půjdu sama.“

„Ušetřit mi život?“ Maeve vyhlížela nechápavě. „Co říkáš, nedává smysl.“

„Kdo si myslíš, že zařídil, aby tě kapitán lodi poslal na břeh s tou první výpravou?“

„Ty?“

Já.“

„Byla na mně řada, abych šla na břeh. Já a ti druzí průvodci jsme pracovali jeden po druhém.“

Deirdre zavrtěla hlavou. „Kdyby se byli drželi řádného rozpisu, byla bys pověřena vedením té druhé skupiny k vylodění na břeh, která nikdy neopustila loď.“

„Tak jak jsi uvažovala?“

„Bylo to dílem načasování,“ pravila Deirdre a náhle byl v jejím hlase chlad. „Tátovi lidé vypočítali, že ten úkaz nastane, až ta první skupina na břehu bude bezpečně uvnitř skladových jeskyní té velrybářské stanice.“

Maeve měla pocit, že se jí paluba otáčí pod nohama, a její tváře ztratily všechnu barvu. „Není způsob, jakým by byl mohl předvídat tu děsivou událost,“ zajíkla se.

„Je to chytrák, ten náš otec,“ řekla poklidně Deirdre, jako by klevetila s přítelkyní po telefonu. „Nebýt jeho plánování dopředu, jak si myslíš, že bych věděla, kdy se mám zavřít do lodního mrazáku?“

„Jak mohl vůbec vědět, kdy a kde ta pohroma udeří?“ tázala se pochybovačně.

„Náš otec,“ pravila Deirdre a vycenila zuby v divošském úsměvu, „není hlupák.“

Zdálo se, že vztek cloumá Maeve celým tělem. „Jestli měl nějaké podezření, měl dát varování a odvrátit ten masakr,“ odsekla.

„Táta má důležitější úkol, než si dělat zbytečné starosti s člunem plným posmutnělých turistů.“

„Přísahám Bohu, že se postarám, abyste všichni za svou necitelnost zaplatili.“

„Zradila bys svou rodinu?“ vyjádřila se Deirdre se sarkastickým pokrčením ramen. Poté si sama odpověděla: „Ano, věřím, že bys to udělala.“

„Vsaď se.“

„To ať se nikdy nestane, jestli chceš znovu spatřit své drahé synky.“

„Sean a Michael jsou tam, kde je otec nikdy nenajde.“

„Máš-li chuť, poštvi na mě třeba psy, ale skrývat svá dvojčata u toho učitele v Perthu nebylo ve skutečnosti od tebe zase tak moc chytré.“

„Ty mi lžeš.“

„Tvá skutečně existující sestra Boudicca pouze přesvědčila toho učitele a jeho ženu, vzpomínám si, že se jmenují Hollenderovi, aby jí dovolili vzít dvojčata na piknik.“

Když Maeve zaplavila celá ohavnost toho odhalení, roztřásla se a měla pocit, že se jí udělá špatně. „Ty je máš?“

„Ty chlapce? Samozřejmě.“

„Ti Hollenderovi, jestli jim ublížila…“

„Nic takového.“

„Sean a Michael, co jsi s nimi udělala?“

„Táta se o ně velmi dobře stará na našem soukromém ostrově. Dokonce je učí obchodu s diamanty. Vzchop se! Nejhorší, co se jim může přihodit, je nějaký druh neštěstí. Ty znáš lépe než kdokoli jiný ta rizika, co děti podstupují, když si zahrávají s hloubením tunelů. Tou světlou stránkou je, že když budeš stát při rodině, tví hoši se jednou stanou neuvěřitelně bohatými a mocnými muži.“

Jako táta?“ zvolala Maeve pobouřeně a ve strachu. „To bych byla raději, kdyby zemřeli.“ Potlačila nutkání zabít svou sestru a těžce se posadila do křesla, zlomená a poražená.

„Mohlo by se jim vést hůř,“ pravila Deirdre, mající zlomyslnou rozkoš z Maeviny bezmocnosti. „Přidej se na pár dnů k svým přátelům z NUMA a drž jazyk za zuby o tom, co jsem ti řekla. Potom si chytneme letadlo na cestu domů.“ Šla ke dveřím a tam se obrátila. „Myslím, že zjistíš, že táta je nanejvýš promíjivý za předpokladu, že požádáš o odpuštění a prokážeš svou oddanost rodině.“ Poté vykročila ven na palubu a ztratila se z dohledu.

ČÁST DRUHÁ – ODKUD POCHÁZEJÍ SNY

11 KAPITOLA

Admirál Sandecker zřídkakdy používal velkou zasedací síň správní rady pro konference. Rezervoval si ji hlavně pro hostující členy a členky Kongresu a vážené vědce, cizí a americké. Pro vnitřní záležitosti NUMA dával přednost menší pracovně hned vedle své kanceláře. Byla to neobyčejně pohodlně zařízená místnost, jedině jeho vlastní, jakýsi druh úkrytu, v němž pořádal neformální, ale důvěrné schůzky se svými řediteli. Sandecker ji často používal jako jídelnu vedoucích pracovníků, kde on a jeho ředitelé relaxovali v měkkých kožených křeslech, rozestavených kolem tři metry dlouhého konferenčního stolu, vyrobeného z kusu dřevěného trupu, zachráněného ze škuneru na dně jezera Erie a pevně posazeného do tlustého tyrkysového koberce před krbem, lemovaným viktoriánským obložením.

Na rozdíl od moderního designu a výzdoby ostatních kanceláří v budově ústředí NUMA, jež byly uzavřeny vysokými stěnami ze zeleně zbarveného skla, tato místnost vyhlížela, jako by byla rovnou z nějakého staromódního pánského klubu v Londýně. Její čtyři stěny a strop byly bohatě obložené saténově hladkým týkovým dřevem a v ozdobných rámech tu visely obrazy námořních bitev Spojených států.

Byl tu krásný, detailně malovaný obraz impozantního boje mezi Johnem Paulem Jonesem v žalostně vyzbrojené lodi *Bonbomme Richard* a novou britskou fregatou *Serapis*, disponující padesáti děly. Vedle něj starobylá americká fregata *Constitution* zbavovala stěžňů britskou fregatu *Java.* Na protější stěně do sebe pálily obrněné lodi z občanské války *Monitor* a *Virginia*, lépe známá jako *Merrimac.* Komodor Dewey, ničící španělskou flotilu v Manila Bay a letka hloubkových bombardérů startujících z letadlové lodi *Enterprise*, aby bombardovaly japonskou flotilu během bitvy o Midway, tu visely

bok po boku. Pouze na obraze nad krbem chyběla námořní bitva. Byl to portrét Sandeckera ve vycházkové uniformě, ještě předtím, než ho povýšili a poslali na pevninu. Pod tímto portrétem stál v zasklené vitríně model lodi, které naposledy velel – raketového křižníku *Tucson.*

Poté, co Sandecker odešel do penze, bývalý prezident Spojených států si ho vybral, aby zorganizoval a založil novou, vládou financovanou agenturu, věnovanou výzkumu moří. Začínalo se v pronajatém skladišti s méně než deseti lidmi, včetně Pitta a Giordina, ale Sandecker vybudoval z NUMA obrovskou organizaci, jíž mu záviděly oceánografické instituce po celém světě, jejíž chod zajišťovalo dva tisíce zaměstnanců a která měla obrovský rozpočet, jenž byl málokdy zpochybněn a téměř vždy schválen Kongresem.

Sandecker bojoval vášnivě s přibývajícím věkem. Teď když mu bylo přes šedesát, byl blázen do tělesné kondice, běhal pro zdraví, zdvíhal závaží a pouštěl se do jakéhokoli druhu fyzického cvičení, pokud se jím zpotil a zvýšil se mu srdeční tep. Výsledky usilovného tréninku a výživné stravy se pohotově projevily na jeho vypracované a udržované postavě. Jeho výška byla nepatrně menší než ta, co by se dala nazvat průměrnou, a jeho lesklé rudé vlasy byly dosud husté, nakrátko přistřižené a přihlazené, na levé straně s pěšinkou úzkou jako ostří nože. Pevný, úzký tvar jeho obličeje ještě zdůrazňovaly pronikavé, oříškově hnědé oči a krátký zašpičatělý plnovous, jenž barvou přesně odpovídal vlasům na jeho hlavě.

Sandeckerovou jedinou neřestí byly doutníky. Velmi rád si denně vykouřil deset úžasně velkých doutníků, jež byly speciálně vybrány a zabaleny, aby vyhovovaly jeho vkusu. Vstoupil do konferenční místnosti v oblaku kouře, jako by byl kouzelníkem, jenž se náhle zjevuje na jevišti zahaleném do mlhy.

Přišel do čela stolu a usmál se vlídně na ty dva muže, co seděli po jeho levici a pravici. „Promiňte mi, že vás tak zdržuji, pánové, ale nebyl bych vás požádal o práci přesčas, kdyby to nebylo tak důležité.“

Hiram Yaeger, vedoucí počítačové sítě NUMA a správce nejrozsáhlejší knihovny dat o mořských vědách na světě, zaklonil svou židli dozadu na jejích dvou nohách a pokývl směrem k

Sandeckerovi. Kdykoli bylo potřeba řešit nějaký problém, Sandecker vždy začínal u Yaegera. Ve svých montérkách s náprsenkou a vlasy svázanými do ohonu si nerušené žil se svou manželkou a dcerami v nóbl části hlavního města a jezdil v nesériově vyrobeném BMW. „Buď jsem musel vyhovět vaší žádosti," pravil, a v očích se mu trochu šelmovsky zablesklo, „nebo vzít manželku na balet."

„V obou případech prohraješ," smál se Rudi Gunn, výkonný ředitel NUMA a zástupce velitele. Byl-li Dirk Pitt vynikajícím Sandeckerovým poradcem pro odstraňování potíží, Gunn byl jeho organizačním géniem. Byl poměrně hubený, s úzkými boky a širokými rameny, vtipný a stejně tak bystrý, a zíral skrze silné brýle s kostěnými obroučkami očima, jež připomínaly sovu, čekající, až jí pod strom vběhne polní myš.

Sandecker vklouzl do jednoho z kožených křesel, oklepl si popel z doutníku do nádobky vyrobené z lastury mořského měkkýše a rozprostřel po ploše stolu mapu Weddellova moře a Antarktického poloostrova. Poklepal prstem na vyznačený kruh s řadou malých červených křížků, nakreslených v něm uvnitř a označených čísly. „Pánové, všichni jste obeznámeni s tragickou situací ve Weddellově moři, zatím tou poslední z řady vražedných míst. Číslo jedna označuje polohu, kde loď *Ice Hunter* nalezla mrtvé delfíny. Dvojka značí zabité tuleně u ostrova South Orkney. Trojka je Seymourův ostrov, místo masového zabití mužů, žen, tučňáků a tuleňů. A čtyřka, to je přibližná poloha lodi *Polar Queen*, když ta pohroma udeřila."

Yaeger zkoumal obvod toho kruhu. „Vypadá to na šedesát kilometrů v průměru."

„Není to dobré," řekl Gunn a čelo mu zbrázdila hluboká vráska. „Je to dvakrát tak veliké jako poslední vražedné pásmo u Chirikofova ostrova poblíž Aleut."

„Při té katastrofě se napočítalo přes tři tisíce lvounů hřivnatých a pět rybářů," pravil Sandecker. Zdvihl ze stolu malé dálkové ovládání, namířil je na nevelký panel na protější zdi a stiskl knoflík. Ze stropu se pomalu spustilo velké promítací plátno. Stiskl další knoflík a objevila se mapa Tichého oceánu, vytvořená počítačem v trojrozměrném hologramu. Několik modrých, jako neón svítících koulí, jež ukazovaly oživené ryby a savce, se promítlo zdánlivě

odněkud mimo plátno a rozmístilo se v různých částech mapy. Koule nad Seymourovým ostrovem u Antarktického poloostrova, stejně jako ta poblíž Aljašky, v sobě zahrnovala postavy lidí. „Až do doby před třemi dny," pokračoval Sandecker, „se všechna hlášená vražedná pásma nacházela v Pacifiku. Nyní máme s mořem kolem Seymourova ostrova další zónu v jižním Atlantiku."

„Celkem to dělá osm výskytů neznámého moru za poslední čtyři měsíce," řekl Gunn. „Zdá se, že se ty výskyty stupňují."

Sandecker zkoumal svůj doutník. „A ani jeden nevede k jeho zdroji."

„Pocit frustrace mám já," pravil Yaeger a zvednutím dlaní naznačil bezmocnost. „Vyzkoušel jsem stovku různých počítačem vytvořených návrhů. Nic z toho ani trochu neodpovídá té záhadě. Žádná známá nemoc či chemické znečištění se nemůže šířit tisíce mil, zčistajasna se objevit a zabít každou živou bytost ve vymezeném prostoru, předtím než se úplně beze stopy ztratí."

„Mám třicet vědců, kteří na tom problému pracují," řekl Gunn, „a ti musí teprve narazit na záchytný bod, který jim ukáže zdroj."

„Máte něco od patologů o těch pěti rybářích, které pobřežní hlídka nalezla mrtvé v jejich člunu poblíž Chirikofova ostrova?" zeptal se Sandecker.

„Předběžná posmrtná vyšetření nevykazují žádná poškození tkání jedem, vdechnutým či stráveným, ani žádnou rychle působící chorobu, kterou lékařská věda zná. Jakmile plukovník Hunt ve Vojenském lékařském středisku Waltera Reeda dokončí svou zprávu, požádám jej, aby vám zavolal."

„Proklatě!" přerušil ho Sandecker. „Něco je zabilo. Kapitán zemřel v kormidelně s rukama svírajícíma kormidlo, zatímco jeho posádka zahynula na palubě při vytahování sítí. Lidé jen tak náhle nezemřou bez příčiny, zajisté ne otužilí muži ve věku od dvaceti do čtyřiceti let."

Yaeger souhlasně přikyvoval. „Možná se snažíme získat informace na špatném místě. Musí tu být něco, co jsme nevzali v úvahu."

Sandecker nečinně zíral na kouř ze svého doutníku, jenž se spirálovitě nesl vzhůru k panelovému stropu. Zřídkakdy vyložil

všechny své karty na stůl. Dával přednost tomu, pomalu je jednu po druhé obracet. „Těsně před naší schůzí jsem mluvil s Dirkem.“

Je z jeho strany něco nového?“ optal se Gunn.

„Ne od biologů na palubě lodi Ic*e Hunter,* ale Dirk má teorii, sám přiznává, že hezky přitaženou za vlasy, na kterou nikdo z nás nepomyslel.“

„Rád bych ji slyšel,“ ozval se Yaeger.

„Přišel s nějakým druhem znečištění.“

Gunn se podíval na Sandeckera skeptickým pohledem. „Jaký druh znečištění by vůbec mohl navrhnout, který jsme my vynechali?“

Sandecker se zašklebil jako ostřelovač, zaměřující se na cíl svým teleskopem. „Hluk,“ odvětil bez váhání.

„Hluk?“ opakoval Gunn. „Jaký druh hluku?“

„On si myslí, že by to mohly být smrtelné zvukové vlny, které se šíří vodou na stovky, možná tisíce mil, předtím než dorazí na povrch a zabijí všechno v určitém okruhu.“ Sandecker se odmlčel a pozorně sledoval své podřízené v očekávání jejich reakce.

Yaeger nebyl cynický člověk, ale sklonil hlavu a zasmál se. „Obávám se, že přítel Pitt nasává svůj speciální druh tequily příliš tvrdě a příliš rychle.“

Bylo zvláštní, že v Gunnově tváři nebyl ani stín pochyby. Na několik okamžiků hleděl soustředěně na promítnutý obraz Tichého oceánu, poté řekl: „Myslím, že Dirk na něco přišel.“

Yaeger přimhouřil oči. „Opravdu?“

„Opravdu,“ odpověděl Gunn se vší vážností. „Nebezpečná podmořská akustika může být pro nás tím zločincem.“

„Těší mě, že slyším další souhlasný názor,“ pravil Sandecker. „Když se mi s tím poprvé svěřil, myslel jsem si, že Dirkova mysl zlenivěla vyčerpáním. Ale čím více jsem o jeho teorii uvažoval, tím více se mi chtělo věřit v její možnosti.“

„Povídá se,“ promluvil Yaeger, „že vlastnoručně zachránil *Polar Queen* před najetím do skal.“

Gunn přikývl. „Je to pravda. Potom co ho Al spustil z helikoptéry na tu loď, odvedl ji pryč od jisté zkázy.“

„Zpátky k těm mrtvým rybářům," řekl Sandecker, aby konferenci vrátil chmurnější tón. „Kolik času máme, než budeme muset jejich těla předat místním aljašským úřadům?"

„Asi pět minut poté, co se dozví, že je máme," odpověděl Gunn. „Posádka na kutru pobřežní hlídky, který tu loď objevil, jak ji proud unáší Aljašským zálivem, bude určitě mluvit, jakmile zakotví ve své stanici v Kodiaku a vyjde na břeh."

„Dokonce i pak, co jim kapitán nařídil, aby byli zticha," pravil Sandecker.

„Nejsme ve válce, admirále. Pobřežní hlídka je v severských vodách vysoce vážená. Nepotěší je, když budou zasvěceni do zastíracího manévru proti lidem, jejichž životy jsou zavázáni zachraňovat. Pár drinků v hospodě Yukon a sdělí tu zprávu každému, kdo si ji poslechne."

Sandecker si povzdechl. „Předpokládám, že máte pravdu. Velící důstojník MacIntyre tím utajením nebyl potěšen. Teprve když obdržel přímý rozkaz od ministra obrany, tak kapituloval a předal ta těla vědcům z NUMA."

Yaeger se na Sandeckera významně podíval. „Rád bych věděl, kdo se spojil s ministrem obrany."

Sandecker se lišácky usmál. „Potom co jsem mu vysvětlil vážnost situace, byl nanejvýš ochotný spolupracovat."

„Hotové peklo vypukne," předvídal Yaeger, „jakmile místní bratrstvo rybářů a rodinní členové mrtvé posádky zjistí, že ta těla byla nalezena a pitva provedena týden předtím, než jim to bylo oznámeno."

„Zvláště až se dozvědí," dodal Gunn, „že jsme ta těla poslali posmrtně ohledat do Washingtonu."

„Příliš časně jsme sháněli zpravodajská média, aby nadělala spoušť se svými divokými příběhy o tom, jak celá posádka a jejich domácí papoušek byli na lodi nalezeni mrtví za záhadných okolností. V té době jsme nepotřebovali další intenzivní kampaň kolem nevysvětlených jevů, zatímco jsme sami tápali ve tmě."

Gunn pokrčil rameny. „Tak teď je to tedy venku. Není možné tu katastrofu *Polar Queen* skrývat. Po dnešním večeru to bude hlavní

událost ve zprávách každého televizního zpravodajského programu na celém světě.“

Sandecker kývl na Yaegera. „Hirame, ponoříš se do své knihovny a vytáhneš z ní veškeré údaje pojednávající o podmořské akustice. Vyhledej jakékoli pokusy, komerční nebo vojenské, které vyžadují zvukové vlny o vysoké energii přenášené vodou, jejich příčinu a působení na lidi a podmořské savce.“

„Dám se okamžitě do toho,“ ujistil ho Yaeger.

Gunn a Yaeger povstali ze svých židlí a opustili konferenční místnost. Sandecker tam zůstal sedět schoulený ve svém křesle a bafal ze svého doutníku. Jeho oči se pohybovaly od jedné námořní bitvy ke druhé, několik okamžiků na každé spočinuly, než se přesunuly k další. Potom oči zcela zavřel, když si dával dohromady své myšlenky.

Byla to nejistota těžkého rozhodování, jež kalila jeho mysl. Po chvíli oči otevřel a zahleděl se na počítačem vytvořenou mapu Tichého oceánu. „Kde to udeří příště?“ promluvil nahlas k prázdné místnosti. „Koho to zabije?“

*****

Plukovník Leigh Hunt seděl u pracovního stolu ve své kanceláři v suterénu – neměl rád formálnější administrativní kanceláře na vyšších poschodích Vojenského lékařského střediska Waltera Reeda – a uvažoval o lahvi whisky Cutty Sark. Venku za oknem se nad Washingtonem rozprostřela temnota, rozsvítila se pouliční světla a doprava ve špičce začala ochabovat. Posmrtné ohledání pěti rybářů vylovených z chladných vod severozápadu bylo dokončeno, a on se chystal si to namířit domů ke své kočce. Měl se rozhodnout, zda si dát drink, nebo si před odchodem naposledy zatelefonovat. Rozhodl se udělat obojí současně.

Jednou rukou vyťukal čísla na svém telefonu, zatímco druhou si nalil skotskou do kávového šálku. Po dvou zazvoněních se mu ozval rozmrzelý hlas.

„Plukovníku Hunte, doufám, že jste to vy.“

„To jsem,“ odpověděl Hunt. „Jak jste to věděl?“

„Instinktivně jsem cítil, že mi asi teď zavoláte.“

„Je mi vždy potěšením mluvit s válečným námořnictvem,“ pravil Hunt přátelsky.

„Co mi můžete říct?“ zeptal se Sandecker.

„Za prvé, jste si jist, že ty mrtvoly byly nalezeny na rybářském člunu uprostřed moře?“

„To byly.“

„A ty dvě sviňuchy a čtyři tuleni, které jste mi sem také poslal?“

„Kde jinde byste očekával, že je najdete?“

„Nikdy předtím jsem neprováděl posmrtná vyšetření na vodních tvorech.“

„Lidé, sviňuchy a tuleni jsou všichni pod kůží savci.“

„Vy, drahý admirále, máte co dělat s velmi překvapujícím případem.“

„Na co zemřeli?“

Hunt se odmlčel, aby do polovice vyprázdnil svůj šálek. „Klinicky byla smrt způsobena přetržením kostního řetězce ve středním uchu, jenž se skládá, jak si snad na to vzpomenete z fyziologické výuky na vaší střední škole, z kladívka, kovadlinky a třmínku. Stupátko třmínku také prasklo, což způsobilo oslabující závrať a extrémní zvonění, nebo spíš hučení v uších. To vše pak vyvrcholilo protržením přední spodní artérie malého mozku a způsobilo to krvácení do předních a středních mozkových jamek ve spodině lebeční.“

„Můžete mi to říct srozumitelně anglicky?“

„Říká vám něco slovo ‚infarkt'?“ otázal se ho Hunt.

„Zní to jako slang.“

„Infarkt je chuchvalec mrtvých buněk v orgánech či tkáních, jenž je výsledkem ucpání cévy, jako třeba vzduchovou bublinou, které přeruší krevní oběh.“

„Kde přesně se to v těch tělech odehrálo?“ dotazoval se Sandecker.

„Došlo k otoku malého mozku a stlačení mozkového kmene. Rovněž jsem zjistil, že vestibulární labyrint…“

„Jakže?“

„Kromě vztahu k ostatním tělesným dutinám se slovo ‚vestibulární“ také týká střední dutiny kostního labyrintu v uchu.“

„Pokračujte, prosím.“

„Vypadalo to, že vestibulární labyrint byl poškozený násilným posunem. Poněkud jako při pádu do hluboké vody, kdy vzduch stlačený vodou perforuje membránu bubínku, jak je voda vtlačována do vnějšího sluchovodu.“

‚Jak jste dospěl k tomuto závěru?“

„Při uplatnění předepsaného protokolu jsem použil zobrazení pomocí magnetické rezonance a počítačovou tomografii, což je diagnostická technika používající rentgenové snímkování, které vyloučí stíny struktur před a za zkoumanou sekcí. Vyhodnocení také zahrnovalo hematologické a serologické analýzy a lumbální punkci.“

„Jaké byly symptomy na počátku té poruchy?“

„Nemohu mluvit za sviňuchy nebo tuleně,“ vysvětloval Hunt. „Ale vzorec byl u těch lidí shodný: náhlá a silná závrať, dramatická ztráta rovnováhy, zvracení, mimořádně prudká lebeční bolest a náhlé křeče, které netrvaly ani pět minut, což všechno mělo za následek ztrátu vědomí a poté smrt. Mohl byste to snad přirovnat k mrtvici obrovských rozměrů.“

„Můžete mi říct, co ten traumatický šok způsobilo?“

Hunt zaváhal. „Nebude to ale vůbec přesné.“

Sandecker se nenechal odbýt. „Zkuste hádat.“

„Jelikož jste mě přitlačil ke zdi, troufal bych si říct, že vaši rybáři, sviňuchy a tuleni zemřeli nadměrným vystavením zvuku o vysoké intenzitě.“

12 KAPITOLA

22. ledna 2000, poblíž Howlandova ostrova v jižním Pacifiku

Pro posádku lemující zábradlí *Mentawai,* indonéské nákladní lodi směřující z Honolulu k svému dalšímu přístavu, jímž byla Jayapura na Nové Guineji, byl pohled na nemotorně vyhlížející plavidlo uprostřed oceánu velice neobvyklý, ne-li přímo pozoruhodný. Přesto si čínská džunka poklidně proplouvala metr vysokým vlnobitím, jež se valilo proti její přídi od východu. Se svými jasně zbarvenými plachtami, dmoucími se jihozápadní brízou, a se svým lakovaným dřevem, blyštícím se pod zlatově oranžovým vycházejícím sluncem, vypadala skvěle. Na její přídi byly namalovány dvě velké oči, které se protínaly při pohledu zepředu, což pramenilo z tradiční víry, že ji bezpečně provedou mlhou a rozbouřeným mořem.

Byla to *Cch'si,* pojmenovaná po vdově posledního čínského císaře, a byla druhým domovem hollywoodského herce Garreta Conversea, sice nikdy nenominovaného na cenu Akademie, ale největšího komerčně úspěšného akčního hrdiny na stříbrném plátně. Džunka měla dvacet čtyři metry na délku a šest metrů na šířku, a byla postavená od shora až dolů z cedrového a týkového dřeva. Converse si sem nechal zabudovat veškeré vybavení pro ubytování své posádky a to nejnovější z navigační techniky. Na ničem se nešetřilo. Jen málo jachet bylo tak luxusně vyzdobeno. Coby mistrovský dobrodruh ve stylu Errola Flynna, Converse vyplul z Newport Beach v Kalifornii na zábavnou plavbu kolem světa a nyní překonával poslední etapu vedoucí napříč Tichým oceánem, přičemž ve vzdálenosti padesáti kilometrů míjel Howlandův ostrov, který byl cílem Amelie Earhartové, když se ztratila v roce 1937.

Když se ty dvě lodi, z nichž každá plula opačným směrem, míjely a razily si přitom namáhavě cestu, Converse nákladní loď rádiem pozdravil.

„Zdravím vás z džunky *Cch 'si.* Co jste za loď?“

Z nákladní lodi se ozval radista: „Nákladní loď *Mentawai* na cestě z Honolulu. Kam máte namířeno?“

„Na Vánoční ostrov a potom do Kalifornie.“

„Přeji vám poklidnou plavbu.“

„Já vám také,“ odvětil Converse.

Kapitán lodi *Mentawai* džunku sledoval, jak se ztrácí vzadu za lodí a pak kývl směrem k svému prvnímu důstojníkovi. „Nikdy jsem si nemyslel, že uvidím nějakou džunku takhle daleko v Tichém oceánu.“

První důstojník, původem Číňan, odmítavě pokývl hlavou. „Když jsem byl mladým hochem, sloužil jsem jako člen posádky. Velice riskují, když proplouvají místy, která jsou živnou půdou pro vznik tajfunů. Džunky nejsou stavěné do bouřlivého počasí. Nesou se příliš vysoko na vodě a mají sklon se divoce kolébat. Jejich obrovská kormidla pak rozbouřené moře snadno ulomí.“

„Jsou buďto velmi odvážní nebo velmi bláznivi, že pokoušejí osud,“ řekl kapitán a obrátil se zády k džunce, která se v dáli zmenšovala. „Co se mě týká, cítím se bezstarostněji s ocelovým trupem a s pravidelným chodem motorů pod palubou.“

*****

Osmnáct minut poté, co si nákladní loď a džunka zkřížily cestu, zaslechla kontejnerová loď Spojených států *Rio Grande*, směřující do Sydney v Austrálii s nákladem traktorů a zemědělského zařízení, nouzové volání. Místnost radisty byla hned stranou prostorného navigačního můstku a operátorovi stačilo se jen otočit, aby oslovil druhého důstojníka, který držel časnou ranní hlídku.

„Pane, mám tady nouzový signál z indonéské nákladní lodi *Mentawai.*“

Druhý důstojník George Hudson zdvihl lodní telefon, vyťukal nějaké číslo a čekal, až mu někdo odpoví. „Kapitáne, zachytili jsme nouzový signál.“

Kapitán Jason Kelsey se ve své kabině právě chystal nabrat na vidličku první sousto snídaně, když ho volali z můstku. „Dobře, pane Hudsone. Jdu tam. Snažte se zjistit její polohu.“

Kelsey zhltnul svá vajíčka se šunkou, spolkl půl šálku kávy a prošel krátkou spojovací chodbou k navigačnímu můstku. Zašel rovnou do místnosti radisty.

Radista k němu vzhlédl se zvědavým pohledem v očích. „Velmi podivný signál, kapitáne.“ Podal Kelseymu poznámkový blok.

Kelsey ho studoval a potom upřel svůj pohled na radistu. Jste si jistý, že to je to, co vysílali?“

„Ano, pane. Ozvali se docela jasně.“

Kelsey přečetl zprávu nahlas. „Všem lodím. Dostavte se rychle. Nákladní loď *Mentawai* čtyřicet kilometrů jihojihozápadně od Howlandova ostrova. Dostavte se rychle. Všichni umírají.“ Pozvedl hlavu. „Nic dalšího? Žádné souřadnice?“

Radista zavrtěl hlavou. „Odmlčeli se a já jsem nedokázal s nimi znovu navázat spojení.“

„Potom nemůžeme použít naše rádiové systémy pro vyhledání směru.“ Kelsey se obrátil na svého druhého důstojníka. „Pane Hudsone, vytyčte směr na poslední hlášenou polohu lodi *Mentawai* jihozápadně od Howlandova ostrova. Bez přesných souřadnic toho není mnoho, podle čeho bychom se mohli řídit. Ale nebudeme-li je moci zaměřit vizuálně, budeme se muset při zjišťování jejich polohy spolehnout na náš radar.“ Byl by mohl Hudsona požádat, aby dal čísla vyjadřující směrový úhel zpracovat navigačním počítačem, ale dal přednost práci podle starých pravidel.

Hudson odešel pracovat ke stolu s mapou s rovnoběžnými pravítky, připevněnými v otočných kloubech, a s odpichovacím kružítkem, zatímco Kelsey signalizoval vedoucímu strojovny, že si přeje, aby *Bio Grande* nabrala nejvyšší rychlost. Na můstku se objevil první důstojník Hank Sherman a zíval, zatímco si zapínal košili.

„Odpovídáme na nouzové volání?“ zeptal se Kelseyho.

Kapitán se usmál a podal mu poznámkový blok. „Na téhle lodi se zprávy šíří rychle.“

Hudson se odvrátil od stolu s mapou. „Odhaduji vzdálenost k *Mentawai* na přibližně šedesát pět kilometrů, směr podle kompasu sto třicet dva stupňů.“

Kelsey přistoupil k navigačnímu pultu a vyťukal na něm souřadnice. Skoro okamžitě se ta velká kontejnerová loď začala pomalu vychylovat na pravobok, když ji počítačem řízený elektronický systém naváděl na nový kurz 132 stupňů.

„Odpovídají nějaké další lodi?“ zeptal se radisty.

Jsme jediní, kdo se pokusil odpovědět, pane.“

Kelsey hleděl upřeně na palubu. „Mohli bychom ji hladce dostihnout za méně než dvě hodiny.“

Sherman nadále ohromeně zíral na tu zprávu. „Jestli to není nějaký nejapný vtip, je velmi dobře možné, že jediné, co najdeme, budou mrtvoly.“

*****

Mentawai objevili několik minut po osmé ráno. Na rozdíl od *Polar Queen*, která tehdy pokračovala v plavbě na vlastní pohon, se zdálo, že indonéská nákladní loď je unášena proudem. Vypadala poklidně a plně funkční. Z jejích dvou komínů se vinul kouř, ale na palubách nebylo nikoho vidět, a opakované volání z tlampače na můstku *Bio Grande* nenašlo žádnou odezvu.

„Ticho jako v hrobě,“ pronesl zlověstně první důstojník Sherman.

„Panebože!“ zamumlal Kelsey. Je obklopená mořem plným mrtvých ryb.“

„Ten pohled se mi moc nelíbí.“

„Raději dejte dohromady skupinu ke vstupu na loď a vyšetřete to,“ rozkázal Kelsey.

„Ano, pane. Jdu na to.“

Druhý důstojník Hudson se upřeně díval dalekohledem k obzoru. „Asi deset kilometrů po levém boku na přídi je další loď.“

„Přibližuje se?“ tázal se Kelsey.

„Ne, pane. Zdá se, že se vzdaluje.“

„To je divné. Proč by si nevšimla lodi v nebezpečí? Rozeznáte ji?“

„Vypadá jako luxusní jachta, jako nějaký velký elegantní model, jaký můžete vidět zakotvený v Monaku či Hongkongu.“

Kelsey přešel k prahu dveří rádiové místnosti a zlehka kývl na radistu. „Zjistěte, jestli můžete navázat spojení s tou lodí v dálce.“

Po několika málo minutách zavrtěl radista hlavou. „Ani muk. Buďto přestali vysílat, nebo nás ignorují.“

Rio Grande zvolnila rychlost a pomalu klouzala směrem k nákladní lodi, přičemž se zvolna kolébala v nízkých vlnách. Nyní byli velmi blízko té lodi bez života a z okraje můstku velké kontejnerové lodi viděl kapitán Kelsey přímo dolů na její paluby. Spatřil dvě nehybné postavy a něco, co pokládal za malého psa. Znovu pozdravil kormidelnu, ale všude panovalo ticho.

Člun se Shermanovou skupinkou pro vstup na loď byl spuštěn na vodu a odjel k nákladní lodi. Narazili jí do boku, o který se dřeli, když zdvíhali záchytný hák přes zábradlí a usazovali ho, aby pak nahoru vytáhli naloďovací žebřík. Za pár minut přelezl Sherman okraj lodi a skláněl se nad těly na palubě. Poté zmizel do poklopu pod můstkem.

Čtyři z mužů jej následovali, zatímco dva zůstali ve člunu, se kterým odjeli na krátkou vzdálenost od trupu lodi a čekali na signál, že se mají vrátit a vyzvednout je. Dokonce i potom, co se Sherman ujistil, že ti muži ležící na palubě jsou mrtví, očekával, že někteří členové posádky té nákladní lodi na něj budou čekat. Když vstoupil poklopem, vystoupil pak spojovací chodbou k můstku, kde byl přemožen pocitem něčeho neskutečného. Všichni členové lodní posádky od kapitána až po obsluhu v jídelně byli mrtví a jejich mrtvá těla byla roztroušená po palubě tam, kde se skácela k zemi. Radistu našli s vyboulenýma očima a s rukama svírajícíma svůj přístroj, jako by se bál, že upadne.

Uplynulo dvacet minut, než Sherman radistu lodi *Mentawai* opatrně uložil na podlahu a spojil se s *Rio Grande.* „Kapitán Kelsey?“

„Tak mluvte, pane Shermane. Co jste našli?“

„Všichni do jednoho jsou mrtví, pane, včetně dvou papoušků nalezených v kabině vedoucího strojovny a lodního psa, bígla s vyceněnými zuby.“

„Máte ponětí, co by mohlo být příčinou?“

„Otrava jídlem se zdá být nejpravděpodobnější. Vypadá to, že než zemřeli, tak ještě zvraceli.“

„Dejte si pozor na jedovatý plyn.“

„Budu mít chřípí otevřené,“ pravil Sherman.

Kelsey se odmlčel a zvažoval tu nečekanou nepříjemnou situaci. Poté řekl: „Pošlete člun nazpět. Zařídím, aby se vrátil s dalšími pěti muži, kteří vám pomohou dát loď do pohybu. Nejbližší přístav je Apia na ostrovech Samoa. Tam předáme loď úřadům.“

„A co s těly posádky? Nemůžeme je tu nechat ležet kolem, určitě ne v tropickém vedru.“

Kelsey odpověděl bez zaváhání: „Nacpěte je do mrazáku. Chceme je mít zachované, dokud nebudou moci být vyšetřena…“

Kelsey byl náhle přerušen uprostřed věty, když se trup *Mentawai* otřásl explozí, vycházející hluboko z nitra lodi. Poklopy nákladových prostorů byly vymrštěny vzhůru k obloze, když zezdola vyrazily plameny a kouř. Zdálo se, že loď se vyzdvihla ven z vody, dříve než do ní dopadla nazpět a přitom se ostře naklonila na pravobok. Střecha kormidelny se zhroutila dovnitř. Uvnitř lodi se ozval další temný rachot, následovaný skřípavým zvukem trhajícího se kovu.

Kelsey s hrůzou pozoroval, jak se *Mentawai* počíná otáčet na pravobok. „Potápí se!“ křičel do rádia. „Vypadněte odtamtud dřív, než se potopí!“

Sherman ležel na palubě, omráčený nárazem výbuchu. Jak se paluba příkře naklonila, rozhlédl se omámeně kolem. Sklouzl do jednoho rohu roztříštěné radistovy místnosti, kde seděl v šoku a tupě zíral, když se voda hrnula otevřenými dveřmi do prostoru na můstku. Byl to neskutečný obraz, který jeho omráčené mysli nedával žádný smysl. Dlouze a těžce se nadechl, což bylo také naposledy, a chabě se pokusil postavit se na nohy, ale bylo příliš pozdě. Pohřbila jej teplá, zelená voda moře.

Kelsey a posádka *Rio Grande* stáli bez hnutí v šoku, když se *Mentawai* převrátila a její trup se ukázal nad vodou, podobný nějaké obří želvě z rezavějícího kovu. Až na dva muže ve člunu, kteří byli rozmačkáni lodním trupem, byla Shermanova naloďovací skupina uvězněna uvnitř lodi, když došlo k výbuchům. Nikomu se nepodařilo uniknout skokem z lodi do vody. S velkým hukotem dovnitř se valící

vody a ven vytlačovaného vzduchu se nákladní loď ponořila pod hladinu, jako by dychtila po tom, aby se stala další nevyřešenou záhadou moře.

Nikdo na palubě *Rio Grande* nemohl uvěřit, že by se ta nákladní loď mohla potopit tak rychle. S hrůzou zírali na její trosky smíšené s obláčky kouře, jež kroužily kolem její vodní hrobky, a nebyli schopni uvěřit, že jejich druhové jsou zavřeni uvnitř ocelové rakve, která se řítí do věčných temnot na dně moře.

Kelsey tam stál téměř celou minutu a jeho tvář byla poznamenaná žalem a vztekem. Z nějakého důvodu se nepatrná myšlenka v hloubi jeho mysli nakonec z toho šoku rozrostla a vyplula na povrch. Odvrátil se od toho víru smrti, zvedl dalekohled a zahleděl se jím předními okny na jachtu, jež se ztrácela v dálce. Teď už byla jen bílou tečkou oproti modré obloze a azurovému moři a odplouvala pryč velkou rychlostí. Uvědomil si, že to záhadné plavidlo předtím ignorovalo nouzový signál. Připlulo a odplulo, a nyní úmyslně prchalo pryč od toho neštěstí.

„Proklínám tě, ať jsi kdokoli," vychrlil ze sebe hněvivě. „Jdi k čertu!"

*****

O jedenatřicet dní později se Ramini Tantoa, rodák z Cooperova ostrova v atolovém řetězu Palmyra, probudil a, jak měl obvykle ve zvyku, šel si po ránu zaplavat do teplých vod východní laguny. Ještě než udělal dva kroky v bílém písku venku před svojí staromládeneckou chatrčí, překvapilo ho, když uviděl něco, v čem poznal velikou čínskou džunku, která během noci nějak proplula průlivem ve vnějším útesu a nyní spočívala svou boční stranou na pláži. Levý bok lodi již byl na suchu a zabořený v písku, zatímco protější strana trupu byla omývána klidnými vlnami laguny.

Tantoa zavolal na pozdrav, ale na palubě se nikdo neobjevil, ani jeho pozdrav neopětoval. Džunka vypadala opuštěně. Všechny plachty byly napnuté a třepotaly se v lehkém vánku a vlajka, která vlála na zádi, byla hvězdnatou vlajkou Spojených států. Lak na jejích týkových bocích se leskl, jako by se mu ještě nedostalo času, aby na

slunci vybledl. Když kráčel kolem zpola zabořeného trupu, Tantoa měl pocit, že ho oči namalované na přídi lodi následují.

Konečně si dodal odvahy a vyšplhal po obrovitém kormidle přes zábradlí na pravoboku až na ubytovací palubu. Tam zůstal znepokojeně stát. Hlavní paluba byla opuštěná od přídi po záď. Vše se zdálo být v naprostém pořádku, všechna lana byla stočená a na svém místě, ráhnoví bylo uspořádané a vypnuté. Na palubě nic volně neleželo.

Tantoa slezl dolů a bojácně se procházel vnitřkem džunky, přičemž napůl očekával, že nalezne těla. Naštěstí nespatřil nic, co by naznačovalo smrt, či že je něco v nepořádku. Na lodi nebyla živá duše.

Žádná loď nemohla připlout z Číny přes polovinu Tichého oceánu bez posádky, říkal si Tantoa. Zmocnila se jej obrazotvornost a začal si představovat duchy. Loď řízenou posádkou z přízraků. Vyděšeně se hnal nahoru po schodech na palubu a skočil přes zábradlí do teplého písku. Musel tu opuštěnou loď nahlásit radě té malé vesnice na Cooperově ostrově. Tantoa běžel vzhůru po pláži až tam, kde si myslel, že je v bezpečné vzdálenosti, dříve než se ohlédl přes rameno, aby se přesvědčil, zda ho nepronásleduje nějaká nevýslovná *hrůza.*

Písek okolo džunky byl opuštěný. Jenom ty vševidoucí oči na přídi na něj zlovolně civěly. Tantoa vyrazil jako o závod směrem k vesnici, aniž by se ještě jednou ohlédl.

13 KAPITOLA

Atmosféra v jídelně lodi *Ice Hunter* měla zvláštní náladu potlačeného veselí. Tou událostí byl večírek na rozloučenou, pořádaný posádkou a vědci pro ty, co přežili tragédii *Polar Queen.* Roy Van Fleet a Maeve pracovali ve dne v noci a bok po boku po celé poslední tři dny a zkoumali pozůstatky tučňáků, tuleňů a delfínů, sesbírané pro jejich bádání, a plnili si poznámkové bloky pozorováními.

Van Fleet si ji oblíbil, ale dával si pozor, aby jí projevil jakoukoli náklonnost; jeho mysl jen málokdy opouštěla představa jeho hezké manželky a třech dětí. Litoval, že už nemohli pokračovat v práci spolu. Ostatní vědci v laboratoři se shodovali v tom, že ti dva tvořili dohromady skvělý tým.

Šéfkuchař lodi *Ice Hunter* je skvěle pohostil neuvěřitelně labužnickou večeří, kterou tvořilo filé z mořské tresky s houbovou a vinnou omáčkou. Kapitán Dempsey hleděl stranou, když víno teklo proudem. Pouze ti důstojníci, co měli dozor nad chodem lodi, museli zůstat na suchu aspoň do té doby, než jim skončila služba a přišla na ně řada zúčastnit se večírku.

Doktor Mose Greenberg, ten lodní vtipálek, pronesl dlouhou řeč, kterou okořenil banálními slovními hříčkami o každém na palubě. Byl by tam snad ještě kázal další hodinu, kdyby Dempsey nedal pokyn vrchnímu kuchaři, aby jim donesl dort, zvláště upečený pro tuto příležitost. Měl tvar podobný australskému kontinentu a poleva na něm znázorňovala ta nejpozoruhodnější místa v krajině včetně Ayers Rocku a přístavu v Sydney. Maeve byla vskutku dojatá a oči jí zvlhly slzami. Deirdre vypadala, že ji to všechno nudí.

Dempsey, jako kapitán, seděl v čele nejdelšího stolu, po jeho stranách seděly na čestných místech ženy. Protože Pitt byl vedoucím oddělení NUMA pro zvláštní projekty, byla mu přidělena židle na protějším konci stolu. Přestal naslouchat hovorům, které kolem něj plynuly, a soustředil svou pozornost na ty dvě sestry.

Pomyslel si, že snad nemohly vyjít z mateřského lůna více sobě nepodobné. Maeve byla vášnivá a nespoutaná bytost, byla světlo jasně planoucí životem. Představoval si ji jako přítelovu nezkrocenou

sestru, která myje auto oděná do těsného trička a ustřižených šortek, přičemž dává velmi dobře na odiv svůj dívčí pas a pěkně tvarované nohy. Od té doby, co se s ní poprvé setkal, se změnila. Nevázaně hovořila a kvůli dojmu mávala pažemi, byla veselá a chovala se skromně. A přesto se její chování zdálo být podivně nucené, jako by byla myšlenkami jinde a nacházela se pod nějakým neznámým stresem.

Na sobě měla červené koktejlové šaty s krátkou sukní, které na její postavu padly tak, jako by byly šité až poté, co je měla na sobě. Pitt si zprvu myslel, že jí je půjčila jedna z vědeckých kolegyň na palubě, jež nosila menší číslo, ale pak si vzpomněl, že ji viděl se vracet s Deirdre z *Polar Queen* v pobřežním člunu lodi *Ice Hunter*, v němž měly na přídi uložená zavazadla. V uších měla žluté korálové náušnice, které se hodily k náhrdelníku kolem její obnažené šíje. Pohlédla jeho směrem a jejich oči se střetly, ale bylo to jenom na okamžik. Byla právě uprostřed popisu svého ochočeného psa dingo v Austrálii a její pohled se rychle vrátil k posluchačům, jako by ho nebyla poznala.

Naproti tomu z Deirdre vyzařovala smyslnost a rafinovanost, což byly rysy, které vycítil každý muž v místnosti. Pitt si ji mohl snadno představit nataženou na lůžku, přikrytou hedvábnými pokrývkami a vábící ho k sobě. Jedinou stinnou stránkou byla její panovačná povaha. Když ji našel na lodi *Polar Queen*, zdála se být uzavřenou a zranitelnou, ale ona se také změnila, a to v chladného a lhostejného tvora. Byla v ní rovněž tvrdost křemene, jakou Pitt předtím nepoznal.

Seděla vzpřímeně a vznešeně na své židli v hnědých, těsně přiléhavých šatech, jež diskrétně končily nad jejími koleny v hedvábných punčochách. Kolem krku měla šátek, jenž ještě zvýrazňoval její žlutohnědé oči a vlasy barvy mědi, které měla vzadu pevně stažené do uzlu. Jako by vycítila, že ji Pitt zkoumá, pomalu se otočila a upřela na něj svůj prázdný pohled, při kterém se její oči staly chladnými a vypočítavými.

Pitt zjistil, že je zatažen do souboje dvou vůlí. Neměla v úmyslu ani mrknout okem, i když rozmlouvala s Dempseym. Zdálo se, že její oči se dívají skrz něj, a když nenašly nic zajímavého, pokračovaly až k obrazu, jenž visel za ním na zdi. Ty hnědé oči, jež se zahleděly do

opálově zelených, se ani nepohnuly. Zřejmé to byla žena, jež vůči mužům nezůstávala v ničem pozadu, uvažoval Pitt. Pomalu, velmi pomalu si počal rukou zakrývat oči. Ten žertovný trik porušil kouzlo a její soustředění. Povýšeným gestem zvedla bradu, čímž ho jako šaška pustila z hlavy, a obrátila svou pozornost nazpět k rozhovoru, vedenému u svého konce stolu.

Ačkoli Pitt pociťoval po Deirdre smyslnou touhu, cítil se být přitahován k Maeve. Snad to byl její okouzlující úsměv s nepatrnou mezerou mezi zuby, nebo to množství krásných, neuvěřitelně blonďatých vlasů, které jí splývaly dolů jako vodopád a zakrývaly zezadu i zepředu ramena. Podivoval se změně jejího chování od té doby, co ji našel ve vánici na Seymourově ostrově. Ten lehký úsměv a uvolněný smích jí už chyběl. Pitt vycítil, že Maeve je nepatrně ovládána Deirdre. Také mu bylo jasné, aspoň jemu ano, když už nikomu jinému, že se nenávidí.

Pitt přemítal o prastarém výběru, který stál před oběma pohlavími. Ženy se často těžko rozhodovaly mezi spořádaným chlapíkem, jenž obecně končil jako otec jejich dětí, a výtržnickým hlupákem, jenž pro ně představoval nekonvenční milostný vztah a dobrodružství. Muži, přes všechny své chyby, byli příležitostně nuceni si vybrat mezi zdravě vypadající dívkou odvedle, jež obecně končila jako matka jejich dětí, a divokou sexbombou, jež od nich nedokázala držet stranou své tělo.

Pro Pitta nemohlo existovat žádné bolestné rozhodnutí. Zítra pozdě večer loď zakotví v chilském přístavu Punta Arenas v Ohňové zemi, odkud Maeve a Deirdre poletí pravidelnou linkou do Santiaga. Tam by si mohli zajistit přímý let do Austrálie. Pomyslil si, že ztrácí čas, když se nechá ovládnout svou představivostí. Neodvážil se doufat, že by kdy kteroukoli z nich zahlédl.

Vsunul ruku pod stůl a dotkl se složeného faxu v kapse svých kalhot. Překonán zvědavostí, spojil se již dříve se St. Juliánem Perlmutterem, blízkým rodinným přítelem, který shromáždil nejpřednější knihovnu informací o ztroskotaných lodích na světě. Jako známý pořadatel večírků a gurmán měl Perlmutter dobré známosti ve washingtonských kruzích a věděl, kde byla většina těch vraků pohřbena. Pitt si předtím objednal telefonický hovor a požádal

svého přítele, aby prověřil rodinné prostředí a minulost těch dvou žen. Za méně než hodinu mu Perlmutter nafaxoval krátkou zprávu s příslibem, že mu do dvou dnů zašle důkladnější popis.

Ty dvě nebyly žádné obyčejné ženy pocházející z běžných poměrů. Kdyby svobodní a možná i někteří ženatí muži věděli, že otec Maeve a Deirdre, Arthur Dorsett, je v čele diamantového impéria hned za De Beersem a šestý nejbohatší muž na světě, byli by se asi všemožně snažili požádat o jejich ruku a oženit se s nimi.

Ta část zprávy, která mu připadala jako zvláštní, byl nákres puncu Dorsettovy společnosti, rovněž připojený Perlmutterem. Namísto očekávaného kosočtverce na nějakém pozadí tvořil Dorsettův emblém had vlnící se ve vodě.

Lodní důstojník mající službu přistoupil ze strany k Pittovi a tiše ho oslovil: „Admirál Sandecker je na satelitním telefonu a rád by s vámi mluvil.“

„Děkuji vám. Ten hovor si vezmu ve své kabině.“

Pitt nenápadně odstrčil svou židli, vstal a nepozorován nikým kromě Giordina, opustil jídelnu.

Pitt si zhluboka vydechl, zul si boty a uvolnil se. „Admirále, tady je Dirk.“

„Je na čase,“ zavrčel Sandecker. „Byl bych mohl napsat svou příští řeč před rozpočtovým výborem Kongresu.“

„Promiňte, pane, účastnil jsem se večírku.“

Chvíli bylo ticho. „Večírku na plavidle NUMA věnovaném vědeckému výzkumu?“

„Setkání na rozloučenou se ženami, které jsme zachránili z *Polar Queen,*“ vysvětloval Pitt.

„Raději nechci slyšet o žádných pochybných akcích.“ Sandecker byl upřímný a vnímavý jako každý druhý člověk, ale diskuse o čemkoli, co se přímo netýkalo vědeckého postupu na palubě výzkumných lodí jeho flotily, nebyla jeho silnou stránkou.

Pittovi dělalo velkou radost admirála popichovat. „Máte na mysli milostné pletky, pane?“

„Říkej si tomu, jak chceš. Jenom dohlédni, aby se posádka chovala spořádaně. Nepotřebujeme, aby o nás psali v bulvárních plátcích.“

„Mohu se zeptat, jaké povahy je tento telefonát, admirále?“ Sandecker nikdy nepoužíval telefon, aby jen tak někoho zastihl a popovídal si s ním.

„Potřebuji pomoc od tebe a Giordina tady ve Washingtonu, a to zatraceně rychle. Jak brzy můžete odletět z lodi Ice *Hunter* do Punta Arenas?“

Jsme nyní v dosahu helikoptéry,“ řekl Pitt. „Do hodiny můžeme odstartovat.“

„Zařídil jsem, aby vás vojenské přepravní tryskové letadlo očekávalo při příletu na letišti.“

Sandecker nebyl nikdy tím, kdo by ztrácel čas, myslil si Pitt. „Pak tedy Al a já vás uvidíme někdy zítra odpoledne.“

„Máme hodně o čem diskutovat.“

„Nějaký další vývoj událostí?“

„Jedna indonéská nákladní loď byla nalezena s mrtvou posádkou poblíž Howlandova ostrova.“

„Prokazovala ta těla stejné příznaky, jako byly ty na *Polar Queen?*“

„To se nikdy nedozvíme,“ odpověděl Sandecker. „Loď vybuchla a potopila se, zatímco ji naloďovací skupina prozkoumávala, a taky je všechny zabila.“

„To je mi zvrat událostí!“

„A aby ta záhada byla ještě větší,“ pokračoval Sandecker, „tak luxusní jachta ve stylu čínské džunky, se kterou pluje její majitel filmový herec Garret Converse, je pohřešovaná ve stejné oblasti.“

„Zástup jeho fanoušků nebude šťastný, až se dozví, že zemřel z neznámých příčin.“

Jeho ztrátě se pravděpodobně dostane větší pozornosti zpravodajských médií než všem mrtvým na výletní lodi,“ reagoval na to Sandecker.

Jak zapůsobila moje teorie o zvukových vlnách?“ zeptal se Pitt.

„Zrovna když mluvíme, tak ji Yaeger zpracovává na svých počítačích. Při troše štěstí bude mít shromážděno více dat ve chvíli, kdy ty a Al tady projdete dveřmi. Musím ti říct, že on a Rudi Gunn si myslí, že jsi možná na něco přišel.“

„Brzy se uvidíme, admirále,“ řekl Pitt a zavěsil. Seděl bez hnutí a zíral na telefon, přičemž pevně doufal, že se vydali tou správnou cestou.

*****

Nádobí bylo odnesené a večírek v lodní jídelně začal hlučet smíchem, jak se každý předháněl ve vyprávění rádoby veselých historek. Stejně jako u Pitta, sotvakdo si povšiml, že Giordino rovněž opustil tu společenskou zábavu. Kapitán Dempsey se zapojil do humoru večera s jedním prastarým vtipem o bohatém farmáři, který posílá svého syna budižkničemu na univerzitu a přinutí ho vzít si s sebou starého rodinného psa Rovera. Chlapec potom využívá toho starého prašivého psa, aby ze svého starého otce vymámil kapesné prohlášením, že potřebuje tisíc dolarů, protože jeho profesoři tvrdí, že Rovera mohou naučit číst, psát a mluvit. Ve chvíli, kdy kapitán dospěl k pointě, se už každý smál více pouhou úlevou, že už to skončilo, než tomu vlastnímu vtipu.

Na stěně poblíž nich zazvonil lodní telefon, který zvedl první důstojník. Beze slova pokývl směrem k Dempseymu. Kapitán jeho gesto pochytil, přešel k němu a vzal si hovor. Chvíli naslouchal, zavěsil sluchátko a vyrazil k otevřené spojovací chodbě, jež vedla na palubu po pravé straně lodi.

„Už vám došly vtipy?“ volal za ním Van Fleet.

„Musím být při odletu helikoptéry,“ odpověděl mu kapitán.

„Co je to za akci?“

„To není akce. Pitt s Giordinem byli odvoláni admirálem zpátky do Washingtonu, a to co nejrychleji. Odlétají na pevninu, aby chytili vojenský transport.“

Maeve to zaslechla a uchopila Dempseyho za paži. „Kdy mají odletět?“

Překvapila ho ta náhlá síla jejího stisku. „Teď asi by měli startovat.“

Přišla Deirdre a postavila se vedle ní. „Určitě mu na tobě nezáleží natolik, aby se rozloučil.“

Maeve měla pocit, jako by jí náhle pronikla do těla obrovská ruka a sevřela jí srdce. Její tělo se naplnilo úzkostí. Vyrazila ven ze dveří na palubu. Pitt zvedl helikoptéru sotva necelé tři metry nad rampu, když vyběhla do výhledu. Jasně viděla oba muže skrze velká okna vrtulníku. Giordino se podíval dolů, uviděl ji a zamával. Pitt měl obě ruce zaměstnané a mohl jí odpovědět pouze srdečně širokým úsměvem a pokývnutím.

Očekával, že ji uvidí se usmívat a mávat mu na oplátku, ale její tvář se zdála být stažená strachem. Dala si ruce k ústům a volala na něj, ale hluk výfuku turbíny a temné bušení listů rotoru pohltily její slova. Mohl jí odpovědět jen zavrtěním hlavy a pokrčením ramen.

Maeve zavolala znova, tentokrát se spuštěnýma rukama, jako by mu nějakým způsobem chtěla vnutit své myšlenky do mysli. Bylo však příliš pozdě. Helikoptéra prudce vzlétla kolmo do vzduchu a přehoupla se přes okraj lodi. Jak tyrkysový letoun odlétal nad do nekonečna defilujícím mořským vlnobitím, se vzlykáním klesla koleny na palubu a uchopila hlavu do dlaní.

Giordino se ohlížel nazpět svým postranním okénkem a uviděl Maeve zhroucenou na palubě, právě když k ní přicházel Dempsey. „Rád bych věděl, o čem byl celý ten rozruch," pravil se zvědavostí v hlase.

„Jaký rozruch?" ptal se Pitt.

„Maeve… se chovala jako řecká truchlící na pohřbu."

Jelikož se Pitt soustřeďoval na řízení helikoptéry, unikl mu nečekaný projev Maevina žalu. „Možná že nenávidí loučení," pravil, zaplaven výčitkami svědomí.

„Snažila se nám něco říct," řekl neurčitě Giordino a oživoval si scénu v mysli.

Pitt se dozadu neohlédl. Pocítil hlubokou lítost nad tím, že se nerozloučil. Bylo od něj hrubé, že Maeve upřel tu laskavost, představovanou přátelským objetím a několika slovy. Skutečně ho to k ní přitahovalo. Probudila v něm city, jaké nepoznal od té doby, co před mnoha lety ztratil někoho jemu velmi drahého v mon severně od Havaje. Jmenovala se Summer a neuplynul ani jeden den, aby si nevybavoval její půvabnou tvář a vůni jejího parfému.

Nebylo možné říci, zda přitažlivost byla vzájemná. V Maeviných očích byla celá spousta výrazů, ale nic z toho, co viděl, nevyjadřovalo touhu. A nic v jejich rozhovoru ho nepřivedlo k tomu, aby uvěřil, že jsou více než jen dva lidé, kteří se náhodou krátce setkali a pravděpodobně se již nikdy neuvidí.

Pokoušel se zůstat netečný a říkat si, že jejich milostný poměr nemá žádnou budoucnost. Byli nuceni žít na opačných koncích světa. Nejlepší bylo ji nechat přejít v příjemnou vzpomínku na to, co by bylo mohlo být, kdyby jim hvězdy bývaly byly příznivěji nakloněny.

‚Je to divné," utrousil Giordino, hledící upřeně před sebe na neklidné moře, když se před nimi v dálce zvětšovaly ostrovy na sever od Hornova mysu.

„Divné?" opáčil lhostejným tónem Pitt.

„To, co Maeve křičela, když jsme startovali."

‚Jak jsi mohl cokoli slyšet přes hluk vrtulníku?"

„Nemohl. Všechno to bylo ve způsobu, jakým její ústa tvořila slova."

Pitt se zašklebil. „Od kdy odečítáš ze rtů?"

„Nedělám si legraci, kamaráde," pravil Giordino smrtelně vážně. „Rozpoznal jsem ten vzkaz, který se nám snažila sdělit."

Po dlouhých letech zkušeností a přátelství Pitt věděl, že když Giordino zvážněl, pracoval pouze na základě elementárních faktů. Nevstoupili jste do jeho kruhu a nestřetli se s ním, aniž byste vyšli ven nezraněni. Pitt zůstal v duchu mimo jeho kruh a nakoukl jen dovnitř. „Tak to vyklop. Co říkala?"

Giordino se pomalu obrátil a podíval se na Pitta, přičemž jeho hluboko posazené, černé oči byly současně hloubavé a zádumčivé. „Přísahal bych, že řekla 'Pomozte mi'."

14 KAPITOLA

Dvoumotorové přepravní tryskové letadlo Buccaneer hladce dosedlo a rolovalo do tichého kouta Andrewsovy základny vojenského letectva jihovýchodně od Washingtonu. Ten letoun létal skoro tak rychle jako nejmodernější stíhačky a zároveň byl vybavený pohodlím pro vysoce postavené důstojníky vojenského letectva.

Když jim letový stevard v uniformě staršího seržanta nesl zavazadla do čekajícího auta s řidičem, Pitt se podivoval vlivu admirála Sandeckera v hlavním městě. Ptal se sám sebe, kterého generála admirál obalamutil, aby NUMA dočasně zapůjčil to letadlo, a jakým způsobem ho bylo zapotřebí přesvědčit.

Giordino si během jízdy zdříml, zatímco Pitt zíral nepřítomným zrakem na nízké budovy města. Doprava začala ve špičce proudit směrem ven z města, a ulice a mosty vedoucí na předměstí byly ucpané. Naštěstí jelo jejich auto opačným směrem.

Pitt proklínal svou blbost za to, že se krátce po startu nevrátil k lodi *Ice Hunter*. Jestliže si Giordino vyložil ten vzkaz správně, Maeve byla v nějakých potížích. Ta možnost, že ji opustil, když se jej dovolávala, mu hlodala ve svědomí.

Sandeckerova dlouhá ruka pronikla jeho melancholií a uchránila jej před dalším hloubáním o vině. Za ta léta strávená u NUMA Pitt nikdy nekladl své osobní problémy výše než životně důležitou práci pro agenturu. Během letu do Punta Arenas tomu Giordino nasadil korunu.

„Přijde doba, kdy se můžeš chovat nadrženě, ale tahle to není. Lidé tam na moři umírají po celých lodích. Čím dříve to zlo zastavíme, tím více životů ušetříme, aby ti lidé mohli platit daně. Zatím na ni zapomeň. Až s tím kotlem svinstva skoncujeme, můžeš si vzít rok volna a honit se za ní u protinožců.“

Giordina by si snad nikdy nenajali, aby vyučoval rétorice v Oxfordu, ale zřídkakdy si odpustil toho spoustu napovídat podle svého zdravého rozumu. Pitt to vzdal a zdráhavě pustil Maeve ze své mysli, i když ne zcela úspěšně. Vzpomínka na ni přetrvávala jako portrét, jenž se po nějakém čase stal ještě krásnější.

Jeho myšlenky byly přerušeny, když vůz projel příjezdovou cestou před vysokou zelenou budovu ze solárního skla, v níž se nacházelo ústředí agentury. Parkoviště pro návštěvníky bylo zaplněné nákladními a dodávkovými vozy televizního vysílání, z nichž vycházelo tolik mikrovln, že by to stačilo k zahájení provozu nového kuřecího grilu.

„Zavezu vás do podzemního parkoviště," řekl řidič. „Ti supi již očekávali váš příjezd."

Jste si jistý, že budovou nebloudí vrah se sekerou?" opáčil Giordino.

„Ne, to přivítání se týká vás. Zpravodajská média dychtí po podrobnostech z toho masakru na výletní lodi. Australané se to snažili ututlat, ale úplné peklo se rozpoutalo, když cestující co přežili, promluvili potom co dorazili do Chile. Nešetřili chválou o tom, jak jste je vy chlapi zachránili a uchránili jejich výletní loď před najetím do skal. Ta skutečnost, že dva z pasažérů byly dcery diamantového krále Arthura Dorsetta, vzrušila přirozeně bulvární tisk."

„Takže tomu teď říkají masakr," povzdechl si Pitt. „Indiáni mají štěstí, že tenhle jim nemůžou dát za vinu," pravil Giordino.

Auto zastavilo před bezpečnostní stráží, jež měla stanoviště proti malému výklenku, který vedl k soukromému výtahu. Podepsali vstupní formulář a vyjeli výtahem do desátého patra. Když se dveře otevřely, vstoupili do rozlehlé místnosti, jež představovala elektronické poddanství Hirama Yaegera, odkud ten počítačový génius ovládal rozsáhlou síť datových systémů NUMA.

Yaeger pozvedl hlavu od obrovského pracovního stolu ve tvaru podkovy a zeširoka se usmál. Dnes sice na sobě neměl montérky s náprsenkou, ale byl oblečený do vybledlého saka z džínoviny, jež vypadalo, jako by je byl za sebou táhl kůň z Arizony až do Mexika. Rychle se zvedl a vyšel zpoza stolu, načež Pittovi a Giordinovi mocně potřásl rukou. „Rád vás dva ničemy vidím zpátky u nás v budově. Od té doby, co jste si odskočili do Antarktidy, to tu bylo nudné jako v opuštěném zábavním parku."

„Je vždycky prima být zpátky na podlaze, která se nekymácí a nehoupe."

Yaeger se zašklebil na Giordina. „Ty vypadáš protivnější, než když jsi odjížděl.“

„To proto, že mám nohy stále studené jako led,“ odpověděl mu Giordino svým obvyklým groteskním tónem.

Pitt se letmo rozhlédl po místnosti zaplněné elektronickými datovými systémy a pracovní skupinou techniků. ‚Je k dispozici admirál a Rudi Gunn?“

„Očekávají vás v soukromé konferenční místnosti,“ odpověděl Yaeger. „Předpokládali jsme, že ty a Al tam půjdete nejdřív.“

„Chtěl jsem tě zastihnout ještě předtím, než se všichni posadíme.“

„Co máš na mysli?“

„Rád bych si prostudoval tvé údaje o mořských hadech.“

Yaeger zvedl obočí. „Opravdu jsi řekl o *mořských hadech?“*

Pitt přikývl. „Fascinují mě, ale nemohu ti říct proč.“

„Možná tě to překvapí, až uslyšíš, že mám hory materiálu o mořských hadech a jezerních příšerách.“

„Zapomeň na ty legendární tvory, co si plavou v Loch Ness a jezeře Champlain,“ pravil Pitt. „Zajímám se pouze o druhy žijící v oceánu.“

Yaeger pokrčil rameny. „Poněvadž většina těch pozorování se uskutečnila u vnitrozemských vod, sníží se nám tím pátrání o osmdesát procent. Zítra ráno budeš mít na stole tlustou složku.“

„Děkuji ti, Hirame. Jsem ti zavázán jako vždycky.“

Giordino se koukl na hodinky. „Měli bychom sebou raději hodit, než nás admirál pověsí na nejbližším ráhně.“

Yaeger ukázal rukou na nedaleké dveře. „Můžeme jít po schodech.“

Když Pitt a ti ostatní vstoupili do konferenční místnosti, Sandecker a Gunn zrovna studovali oblast, kam se na holografickou mapu promítal poslední případ nevysvětlené smrti. Admirál a Gunn postoupili kupředu, aby se s nimi přivítali. Několik minut všichni stáli v malém sevřeném hloučku a uvažovali o zvratu událostí. Gunn se znepokojeně vyptával Pitta a Giordina na podrobnosti, ale ti byli oba nanejvýš unaveni, a tak ten divoký sled nehod zhušťovali do stručných popisů.

Sandecker měl více rozumu a nenaléhal na ně. Úplná hlášení se dají napsat později. Pokynul směrem k prázdným židlím. „Posaďte se, prosím, a hned se dáme do práce.“

Gunn ukázal rukou na jednu z modrých koulí, které se, jak se zdálo, vznášely nad jedním koncem stolu. „To je poslední vražedné pásmo,“ pravil. „Indonéská dopravní loď *Mentawai* s osmnácti členy posádky.“

Pitt se obrátil k admirálovi. „To je to plavidlo, co vybuchlo, když se na něm vylodila posádka jiné lodi?“

„Tatáž,“ řekl Sandecker a souhlasně přikývl. Jak jsem vám vyprávěl na palubě lodi *Ice Hunter*, herce Garreta Conversea s jeho posádkou a luxusní džunkou nahlásil jeden ropný tanker, který plul ve stejné oblasti a vyšel z toho bez úhony. Zdá se, že džunka se všemi na palubě se úplně ztratila.“

„Na satelitu nic není?“ vyptával se Giordino.

„Z příliš velká oblačnost a infračervené kamery nerozeznají plavidlo, které je tak malé jako džunka.“

„Je třeba brát v úvahu něco jiného,“ řekl Gunn. „Kapitán té americké kontejnerové lodi, co našla *Mentawai*, hlásil, že se z toho místa rychle vzdalovala luxusní jachta. Nemůže na to přísahat před soudem, ale je si jistý, že ta jachta se dostala do těsné blízkosti lodi *Mentawai*, ještě než k ní dojel, potom co reagoval na nouzové volání té nákladní lodi. Také si myslí, že posádka té jachty je nějakým způsobem zodpovědná za výbušniny, které zlikvidovaly jeho vyloďovací skupinu.“

„Zdá se mi, že ten dobrý kapitán má abnormálně činnou představivost,“ podotknul Yaeger.

„Říkat, že ten muž vidí démony, není správné. Kapitán Jason Kelsey je velmi zodpovědný námořník s řádnou minulostí, zkušený a bezúhonný.“

„Získal popis té jachty?“ zeptal se Pitt.

„Ve chvíli kdy Kelsey na ni soustředil svoji pozornost, jachta byla příliš vzdálená, než aby se dala identifikovat. Jeho druhý důstojník ji však pozoroval dalekohledem, ještě než se od nich více vzdálila. Naštěstí je to amatérský umělec, který si rád skicuje lodi a čluny kotvící v přístavu.“

„Nakreslil její obrázek?“

„Připouští, že to pojal trochu volně. Jachta od něj odplouvala a on měl většinou výhled na její lodní záď. Ale podařilo se mu poskytnout nám dostatečnou podobu, abychom podle toho trupu vypátrali jejího stavitele.“

Sandecker si zapálil jeden ze svých doutníků a kývl na Giordina. „Ale, proč na tomhle nepracuješ jako vedoucí vyšetřovatel?“

Giordino si pomalu vytáhl doutník, přesnou kopii Sandeckerova, a pomalu jím otáčel mezi palcem a prsty, zatímco jeden z jeho konců zahříval dřevěnou zápalkou. „Vydám se po stopě, až si dám sprchu a převléknu se.“

Giordinova rafinovaná metoda kradení z admirálovy soukromé zásoby doutníků byla záhadou, jež Sandeckera zarážela. Ta hra na kočku a myš se táhla celé roky, přičemž Sandecker nebyl schopný vyčenichat to tajemství a také byl příliš hrdý na to, než aby si od Giordina vyžádal odpověď. Co admirála zvláště dohánělo k šílenství, byl fakt, že jeho inventura pravidelně selhala při vykazování počtu chybějících doutníků.

Pitt si čmáral do poznámkového bloku a mluvil s Yaegerem, aniž by pozvedl hlavu. „Dejme tomu, že mi to povíš, Hirame. Měla moje představa o vražedných zvukových vlnách nějakou cenu?“

„Jak se ukazuje, tak velkou,“ odvětil Yaeger. „Odborníci na akustiku ještě vypracovávají podrobnou teorii, ale vypadá to, jako bychom se dívali na *zabijáka*, který cestuje vodou a skládá se z několika složek. Je tu celá řada aspektů, které je třeba zkoumat. Prvním je zdroj vytvářející nesmírnou energii. Druhým je šíření, čili způsob, jakým ta energie cestuje od zdroje po mořích. Třetím je cíl nebo organismus, který je příjemcem té akustické energie. A čtvrtým je fyziologické působení na lidskou a zvířecí tkáň.“

„Můžeš uvést případ zvukových vln o vysoké intenzitě, které zabíjejí?“ zeptal se Pitt.

Yaeger pokrčil rameny. „Nemáme se čeho chytit, ale tohle je nejlepší vodítko, které momentálně máme. Jedinou hádankou je, že zvukové vlny, dostatečně intenzivní pro zabití, nemohly pocházet z běžného zdroje zvuku. Dokonce ani intenzivní zdroj by nemohl zabít

na velkou vzdálenost, pokud by zvukové vlny nebyly nějakým způsobem soustředěné.“

Je těžké uvěřit, že poté, co urazila velké vzdálenosti vodou, může kombinace vysoce intenzivního zvuku a nadměrné rezonanční energie proniknout na povrch a zabít každou živou bytost v rozsahu třiceti či více kilometrů.“

„Máte nějakou představu, odkud tyto zvukové vlny pocházejí?“ zeptal se Sandecker.

„Ano, ve skutečnosti máme.“

„Opravdu může jeden zdroj zvuku způsobit takovou ohromující ztrátu na životech?“ dotazoval se Gunn.

„To ne, ale v tom je ten háček,“ odvětil mu Yaeger. „Abychom způsobili masové vyvraždění nad mořem a pod mořem té velikosti, jakou jsme zakusili, musíme se poohlédnout po několika různých zdrojích na opačných koncích oceánu.“ Odmlčel se a prohraboval se stohem papírů, dokud nenalezl ten, který hledal. Poté zdvihl dálkové ovládání a stiskl řadu kódů. V protilehlých rozích holografické mapy se rozzářila zelená světla.

„Tím, že jsme si vypůjčili globální monitorovací systém hydrofonů, které byly rozmístěné vojenským námořnictvem k vysledování sovětské ponorkové flotily během studené války, podařilo se nám vystopovat zdroj těch ničivých zvukových vln na čtyřech různých místech Tichého oceánu.“ Yaeger se zarazil, aby rozdal tištěné kopie mapy všem sedícím kolem stolu. „Zdá se, že číslo jedna, zdaleka nejsilnější, vychází z ostrova Gladiátor, který je obnaženou špičkou hlubokooceánského pásma sopečných hor, které vychází na povrch na poloviční cestě mezi Tasmánií a novozélandským Jižním ostrovem. Číslo dvě je téměř na přímé spojnici směřující k ostrovům Komandorskie nedaleko poloostrova Kamčatka v Beringově moři.“

„To je ale pořádný kus na sever,“ poznamenal Sandecker.

„Nedovedu si představit, co by tím Rusové získali,“ řekl Gunn.

„Potom si to k číslu tři namíříme přes moře na východ k ostrovu Kunghit u pobřeží Britské Kolumbie v Kanadě,“ pokračoval Yaeger. „Poslední zdroj zjištěný hydrofony podle vzorce dat je na Isla de Pascua, neboli Velikonočním ostrově, jak je lépe znám.“

„Čímž vzniká tvar různoběžníku,“ poznamenal Gunn.

Giordino se napřímil. „Co je to?“

„Různoběžník je čtyřúhelník, který nemá žádné dvě strany rovnoběžné.“

Pitt vstal od stolu a kráčel tak daleko, až stál skoro uvnitř té třírozměrné mapy oceánu. ‚Je trochu neobvyklé, aby všechny ty akustické zdroje měly původ na ostrovech.“ Otočil se a upřel svůj zrak na Yaegera. „Jsi si těmi svými údaji jistý? Není pochyb o tom, že tvoje elektronické vybavení zpracovalo informace získané systémem hydrofonů správně?“

Yaeger vypadal, jako by mu Pitt zasadil ránu do prsou. „Naše statistická analýza bere v úvahu příjem z akustické sítě a alternativní dráhy paprsků, vznikající následkem změn v oceánu.“

„Cítím se pokořen.“ Pitt se uklonil a učinil tak omluvné gesto. Pak se zeptal: „Jsou ty ostrovy obydlené?“

Yaeger podal Pittovi malý pořadač. „Prošli jsme běžné encyklopedie kvůli údajům o těch ostrovech, týkající se geologie, fauny a obyvatelstva. Ostrov Gladiátor je soukromým majetkem. Ty tři ostatní si pronajaly zahraniční vlády k nerostnému průzkumu. Je nutné je považovat za zakázané zóny.“

„Jak se může zvuk šířit pod vodou na tak velké vzdálenosti?“ vyptával se Giordino.

„Vysokofrekvenční zvuk je rychle pohlcován solemi v mořské vodě, ale nízkofrekvenční akustické vlny si nevšímají molekulární stavby těchto solí a jejich signály byly zachyceny v rozsahu dosahujícím až tisíců kilometrů. Další část scénáře se stává nejasnou. Nějakým způsobem, kterému ještě musíme porozumět, se ty paprsky o vysoké intenzitě a nízkém kmitočtu, které vyzařují z různých zdrojů, vynoří a soustředí v něčem, co je známé jako ‚pásmo sbíhavosti'. Je to jev, který vědci nazývají ‚kaustikou'.“

„Jako v kaustické sodě?“ zeptal se Giordino.

„Ne, je to jako obal, který se vytvoří, když se paprsky zvuku setkají a splynou.“

Sandecker držel proti světlu brýle na čtení a hledal na nich šmouhy. „A kdybychom všichni seděli na palubě lodi, která je uprostřed pásma sbíhavosti?“

Jestliže by nás zasáhl pouze jeden zdroj zvuku," vysvětloval Yaeger, „slyšeli bychom tiché hučení a možná netrpěli ničím jiným, než mírnou bolestí hlavy. Ale kdyby se čtyři vlny sběhly dohromady současně a ve stejné oblasti, čímž by se znásobila jejich intenzita, konstrukce lodi by zvonila nebo se chvěla, zatímco zvuková energie by způsobila takové poškození vnitřních orgánů, že by nás to všechny zabilo během několika minut."

„Soudě podle rozptýlených míst těch neštěstí," pravil Giordino chmurným hlasem, „může tahle věc propadnout vražednému šílenství a udeřit kdekoli na moři."

„Nebo podél pobřeží," dodal Pitt.

„Pracujeme na předpovědi, kde se ty paprskové kanály sblíží," pravil Yaeger, „ale je obtížné přijít se stanoveným vzorcem. Momentálně to nejlepší, co můžeme udělat, je mapovat příliv a odliv, proudy, hloubku moře a teplotu vody. To všechno může podstatně změnit dráhu zvukových paprsků."

„Poněvadž máme matnou představu o tom, s čím máme co do činění," promluvil Sandecker, „můžeme navrhnout plán, abychom si s tím poradili."

„Otázkou je," připomněl Pitt, „co mají ty ostrovy, až na společnosti pro nerostný průzkum, společného?"

Giordino hleděl upřeně na svůj doutník. „Tajné zkoušky jaderných či konvenčních zbraní?"

„Nic z toho zmíněného," odvětil Yaeger.

„Co tedy?" dožadoval se Sandecker.

„Diamanty."

Sandecker se na Yaegera podezřele zahleděl. „Říkáš diamanty?"

„Ano, pane." Yaeger si zkontroloval svou složku. „Provoz na všech čtyřech ostrovech buď vlastní nebo řídí Dorsettova konsolidační těžební společnost ze Sydney v Austrálii. Co do velikosti je hned za De Beersem, největším producentem diamantů na světě."

Pitt měl pocit, jako by k němu někdo přistoupil a udeřil ho náhle pěstí do břicha. „Arthur Dorsett," pravil tiše, „vedoucí Dorsettovy konsolidační těžební společnosti, je náhodou otcem těch dvou žen, které jsme Al a já zachránili v Antarktidě."

„Samozřejmě,“ řekl Gunn, jemuž zčistajasna začalo svítat. „Deirdre Dorsettová.“ Poté se mu v očích objevil tázavý pohled. „Ale ta druhá paní, Maeve Fletcherová?“

„Je sestra Deirdre, která si vzala jméno po jedné své babičce,“ vysvětlil Pitt.

Pouze Giordino to viděl zábavně. „Dost se obtěžovaly, aby se s námi potkaly.“

Sandecker po něm vrhl zničující pohled. „Tohle na mě dělá dojem, že tu jde o víc než o pouhou shodu okolností.“

Giordino se hned zase ozval. „Pořád uvažuji o tom, co asi tak bude říkat jeden z největších obchodníků s diamanty na světě, až se dozví, že jeho těžba jen o vlásek nezahubila jeho milované dcery.“

„Možná se nám dostalo skrytého požehnání,“ pravil Gunn. Jestliže jsou Dorsettovy těžební operace nějakým způsobem zodpovědné za akustickou smrtelnou pohromu, mají Dirk s Alem pověření přijít až k jeho domovním dveřím a klást otázky. Ten muž má veškeré důvody, aby hrál roli vděčného otce.“

„Podle mých informací,“ pravil Sandecker, „je Arthur Dorsett tak samotářský, že získal trofej poustevníka od Howarda Hughese. Stejně jako u De Beersových těžebních operací, Dorsettův majetek je přísně střežen před krádežemi a pašováním. Nikdy jej nelze spatřit na veřejnosti a nikdy neposkytl rozhovor zpravodajským médiím. Mluvíme zde o velmi uzavřeném člověku. Vážně pochybuji, že záchrana životů jeho dcer ho nějak poznamená. Je neobyčejně tvrdohlavý.“

Yaeger pokynul rukou směrem k modrým koulím na holografické mapě. „Tam venku umírají lidé. Kdyby jeho operace měly být za to nějak zodpovědné, určitě se dá přesvědčit rozumnými důvody.“

„Arthur Dorsett je cizí národnosti a má nesmírně mocnou základnu,“ mluvil pomalu Sandecker. „Musíme ho považovat za nevinného jakýmkoli proviněním, dokud nebudeme mít důkaz. Pokud momentálně víme, ta pohroma je dílem přírody. Co se nás týče, jsme odkázáni na práci úřední cestou. To je moje teritorium. Rozjedu to u ministerstva zahraničí a australského velvyslance. Ti mohou zařídit rozhovor s Arthurem Dorsettem a požádat ho o spolupráci při vyšetřování.“

„To by mohlo trvat týdny," namítl Yaeger.

„Proč neušetřit čas," pravil Giordino, „přerušit ten byrokratický postup a přesvědčit se, zda jeho těžební technologie nemá co dělat s těmi masovými vraždami?"

„Mohl bys zaklepat na dveře jeho nejbližšího diamantového dolu a požádat o zhlédnutí důlních operací," navrhl Pitt s nejnepatrnějším náznakem sarkasmu.

„Je-li Dorsett tak paranoidní, jak ho líčíte," řekl Giordino Sandeckerovi, „není to typ chlapíka, se kterým by si měl člověk zahrávat."

„Al má pravdu," souhlasil Yaeger. „Abychom zastavili zabíjení a zastavili ho brzo, nemůžeme čekat na diplomatické detaily. Budeme muset konat tajně."

„Čenichat kolem diamantových dolů není zrovna jednoduchý výkon," řekl Pitt. „Obecně se ví, že jsou dobře střežené proti pašerákům a jakýmkoli narušitelům jdoucím za rychlým výdělkem, kteří hledají drahokamy. Bezpečnostní opatření kolem dolů těžících diamanty jsou, jak je dobře známo, mimořádně silná. Proniknout ultramoderními elektronickými systémy si vyžádá vysoce zkušené profesionály."

„Zvláštní policejní oddíl?" vyslovil se Yaeger.

Sandecker zavrtěl hlavou. „Ne bez souhlasu prezidenta."

„A co prezident?" zeptal se Giordino.

„Je příliš brzo k němu zajít," odvětil admirál. „Rozhodně ne, dokud nebudeme moci předložit konkrétní důkaz o opravdové hrozbě pro národní bezpečnost."

Pitt si prohlížel mapu a přitom pomalu promluvil: „Zdá se, že ostrov Kunghit je z těch čtyř nejpříhodnější. Jelikož je v Britské Kolumbii a máme ho prakticky u nosu, nevidím žádný důvod, proč bychom nemohli trochu zkoumat sami."

Sandecker Pitta sledoval pronikavým pohledem. „Doufám, že netrpíte dojmem, že naši sousedi na sever od nás budou ochotni zamhouřit oko nad nežádoucím proniknutím."

„Proč ne? Vezmeme-li v úvahu, že NUMA jim před několika lety objevila velmi výnosné naleziště ropy poblíž Baffinova ostrova,

soudím, že jim nebude vadit, když se projedeme kanoí kolem Kunghitu a vyfotografujeme si krajinu.“

„Tohle si myslíte?“

Pitt se díval na admirála jako dítě, jež očekává volný lístek do cirkusu. „Možná jsem své zdůvodnění nepatrně nadsadil, ale ano, já to takhle vidím.“

Sandecker zadumaně dýmal ze svého doutníku. „Tak dobře,“ povzdechl si nakonec. „Proveďte si ten váš neoprávněný vstup. Jen si ale pamatujte, že jestli vás chytí Dorsettovi lidé od bezpečnosti, nelamte si pak hlavu s telefonováním domů. Protože ten telefon nikdo nezvedne.“

15 KAPITOLA

Limuzína značky Rolls–Royce zastavila nehlučně vedle letitého leteckého hangáru, jenž stál v plevelem zarostlém poli na vzdáleném konci washingtonského mezinárodního letiště. Jako elegantní matróna živořící v chudé části města, také to majestátní staré auto se zdálo vypadat nepatřičně na opuštěné polní cestě uprostřed noci. Jediné osvětlení přicházelo od tlumeně žluté záře povětrnosti vystavené pouliční lampy, jíž se bezútěšně nedařilo se zrcadlit na stříbrném a zeleném metalickém laku vozu.

Tento vůz byl model známý jako Silver Dawn. Jeho šasi vyšlo z továrny v roce 1955 a bylo doplněno zakázkovou karoserií od výrobce limuzín Hoopers & Company. Přední blatníky se vzadu ladně zužovaly dovnitř karoserie, dokud kryty kol a boků nebyly dokonale hladké. Motor byl řadový šestiválec se shora řízenými ventily, jenž auto nesl po silnicích tak tiše jako tikot elektrických hodin. Rychlost nebyla u Rolls–Royce nikdy rozhodující. Když se továrny dotazovali na počet koňských sil, pouze prohlásila, že je dostačující.

Řidič St. Juliena Perlmuttera, nemluvný člověk jménem Hugo Mulholand, zatáhl ruční brzdu, vypnul zapalování a obrátil se k svému zaměstnavateli, jenž vyplňoval většinu zadního sedadla.

„Nikdy jsem se necítil dobře, když jsem vás sem vezl," řekl dutým basem, který se hodil k jeho slídivým očím. Civěl na rezavějící vlnitou střechu a stěny, které čtyřicet let nikdo nenatřel. „Nemohu pochopit, proč by kdokoli chtěl žít v takové sešlé boudě."

Perlmutter vážil dobrých 180 kilogramů. Bylo s podivem, že jeho tělo nikde neneslo ani známku ochablosti. Na obrovitého muže byl pozoruhodně pevný. Pozvedl zlatý kulovitý konec duté hole, jež zároveň sloužila jako placatka na brandy, a poklepal s ní na stolek z ořechového dřeva, který byl spuštěný ze zadní části předního sedadla. „Ta sešlá bouda, jak tomu říkáte, náhodou obsahuje sbírku starožitných automobilů a letadel v hodnotě milionů dolarů. Možnost, že by ji napadli bandité, je nepravděpodobná. Ti se obvykle nepotulují uprostřed noci po letištích, a je tu tolik bezpečnostních systémů, že by ochránily manhattanskou banku." Perlmutter se

odmlčel, aby svou holí ukázal z okna na malinké červené světélko, jež bylo sotva viditelné. „Dokonce jak mluvíme, tak jsme sledováni videokamerou.“

Mulholand si vzdychl, obešel vůz a otevřel Perlmutterovi dvířka. „Mám počkat?“

„Ne, večeřím tady. Pár hodin se pobavte. Potom se vraťte a vyzvedněte mě v jedenáct třicet.“

Mulholand pomohl Perlmutterovi z auta a doprovodil ho ke vstupním dveřím hangáru. Ty dveře byly špinavé a pokryté vrstvou prachu. Zamaskování bylo dobře vymyšlené. Kdokoli by náhodně prošel kolem zchátrale vypadajícího hangáru, předpokládal by, že to prostě je opuštěná budova určená k demolici. Perlmutter zaklepal na dveře svou holí. Po několika vteřinách bylo slyšet cvaknutí a dveře se otevřely, jako by za ně táhla neviditelná ruka.

„Nechte si chutnat,“ řekl Mulholand, když Perlmutterovi vsunul do podpaží válcovitý balíček a pozdvihl držadlo aktovky, aby ji on mohl uchopit. Nato se obrátil a kráčel zpátky k autu.

Perlmutter vkročil do jiného světa. Namísto prachu, špíny a pavučin se ocitl ve skvěle osvětleném, zářivě vyzdobeném a úzkostlivě čistém ovzduší lesknoucího se laku a chromu. Téměř čtyři tucty klasických automobilů, dva letouny a železniční vagón z přelomu století spočívaly v obnovené nádheře na silně naleštěné betonové podlaze. Jak kráčel tou neuvěřitelnou výstavou exotických strojů, dveře se za ním potichu zavřely.

Pitt stál na balkoně, který vycházel od obytné části a táhl se dobrých deset metrů nad betonovou podlahou přes celý jeden konec hangáru. Ukázal rukou na kuželovitý balíček v Perlmutterově podpaží. „Měj se na pozoru před Řeky přinášejícími dary,“ řekl s úsměvem.

Perlmutter k němu vzhlédl a zachmuřil se. „Nejsem Řek a tohle je náhodou láhev francouzského šampaňského Dom Pérignon, ročník 1983,“ pravil a zvedl vzhůru ten balíček, „k oslavě tvého návratu do civilizace. Domnívám se, že je lepší než cokoli v tvém sklepě.“

Pitt se zasmál. „Tak dobře, vyzkoušíme ho proti mému nearchivnímu sektu Gruet brut z Albuquerque v Novém Mexiku.“

„To nemyslíš vážně. Albuquerque? Gruet?“

„V soutěžích vyřadí ty nejlepší kalifornské sekty.“

„Z celého toho povídání o víně mi kručí v břiše. Pošli mi dolů výtah.“

Pitt poslal dolů starožitný nákladní výtah, kolem nějž byl kryt z ozdobně tepaného železa. Jakmile se výtah s hřmotem zastavil, Perlmutter do něj nastoupil. „Unese ta věc mou váhu?“

„Instaloval jsem to sám, abych nahoru vyvezl nábytek. Ale tohle bude opravdová zkouška nosnosti.“

„To je utěšující myšlenka,“ mumlal si Perlmutter, když jej výtah lehce vyvezl nahoru k Pittovu obydlí.

Na odpočívadle se pozdravili jako staří přátelé, jimiž ve skutečnosti byli. „Rád té vidím, Juliene.“

„Vždycky jsem šťasten, když povečeřím se svým desátým synem.“ To byl jeden z Perlmutterových obvyklých žertů. On byl zapřísáhlý starý mládenec, zatímco Pitt byl jediným synem senátora George Pitta z Kalifornie.

„Je tu ještě devět dalších, stejných jako jsem já?“ zeptal se Pitt a předstíral překvapení.

Perlmutter si poklepal na své masivní břicho. „Předtím než se mi tohle připletlo do cesty, byl bys udivený, kolik dívek podlehlo mým uhlazeným způsobům a lichotivým slovům.“ Odmlčel se, aby vdechl nosem. „Cítím sledě?“

Pitt přikývl. „Dnes večer budeš mít k jídlu základní stravu německého zemědělského dělníka: sekanou z hovězího masa s nasoleným sleděm a dušené, kořeněné kyselé zelí, čemuž bude předcházet čočková polévka a paštika z vepřových jater.“

„Měl jsem donést mnichovské pivo místo šampaňského.“

„Buď dobrodruh,“ řekl Pitt. „Proč se držet pravidel?“

„Máš naprosto pravdu,“ pravil Perlmutter. „Zní to skvěle. Svým vařením učiníš nějakou ženu šťastnou manželkou.“

„Obávám se, že láska k vaření nevynahradí všechny mé nedostatky.“

„Když mluvíme o půvabných ženách, jaké zprávy máš od poslankyně Smithové?“

„Loren je zpátky v Coloradu a vede kampaň, aby si udržela své místo v Kongresu," vysvětloval Pitt. „Neviděl jsem ji skoro dva měsíce."

„Dost toho planého povídání," řekl Perlmutter netrpělivě. „Otevřeme si tu láhev šampaňského a dáme se do práce."

Pitt obstaral kbelík s ledem, Dom Pérignon dopili před hlavním chodem a jídlo zakončili zákuskem při Gruet brut. Na Perlmuttera udělal mohutný dojem sekt z Nového Mexika. „Je to docela dobré, suché a řízné," pravil vyhýbavě. „Kde si ho mohu koupit bedýnku?"

Je-li to jen ‚docela dobré', nezajímal by ses o získání bedýnky," řekl Pitt se smíchem. „Jsi starý šarlatán."

Perlmutter pokrčil rameny. „Nikdy jsem tě nedokázal zmást."

Sotva Pitt sklidil ze stolu, Perlmutter se přestěhoval do obývacího pokoje, otevřel svoji aktovku a položil na konferenční stolek tlustý svazek papírů. Když se k němu Pitt připojil, přelétával očima stránky a kontroloval si poznámky.

Pitt se usadil na koženou pohovku pod šachovitě rozestavenými policemi, jež obsahovaly malou flotilu lodních modelů, které byly přesnými kopiemi lodí, jež Pitt za ta léta objevil. „Tak co máš o té proslulé rodině Dorsettových?"

„Věřil bys, že tohle není zdaleka kompletní?" odvětil Perlmutter a pozvedl tlustý svazek o více než tisíci stranách. „Podle toho, co jsem vypátral, se o historii rodiny Dorsettů čte jako o nějaké dynastii z výpravného románu."

„A co současná hlava rodiny, Arthur Dorsett?"

„Nanejvýš samotářský. Zřídkakdy se objeví na veřejnosti. Zatvrzelý, zaujatý a veskrze bezohledný. Všeobecně neoblíben všemi, kdo s ním jen nepatrně přicházejí do styku."

„Ale nechutně bohatý," dodal Pitt.

„Až odporně," odvětil Perlmutter s výrazem člověka, jenž právě snědl pavouka. „Dorsettova konsolidační těžební společnost s ručením omezeným a Dorsettův řetěz maloobchodních prodejen jsou plně vlastněny rodinou. Žádní akcionáři, podílníci či partneři. Rovněž ovládají sesterskou společnost nazvanou Pacific Gladiator, která se soustřeďuje na těžbu barevných drahokamů."

„Jak vlastně začínal?"

„Pro ten příběh se musíme vrátit o 144 let zpátky.“ Perlmutter nastavil svou skleničku a Pitt mu ji naplnil. „Začneme s eposem o moři, který zaznamenal kapitán klipru a vydala jeho dcera, potom co zemřel. Během plavby v lednu 1856, když převážel trestance, z nichž celá řada byly ženy, do australské trestanecké kolonie v Botany Bay, jeho loď narazila na divoký tajfun, když křižovala Tasmanovým mořem na sever. Ta loď se jmenovala *Gladiator* a kapitána jí dělal Charles „Tyran“ Scaggs, jeden z nejslavnějších kapitánů kliprů té doby.“

„Železní muži a dřevěné lodi,“ mumlal si Pitt.

„Přesně tak,“ souhlasil Perlmutter. „Nicméně Scaggs a jeho posádka se museli dřít jak ďábli, aby tu loď zachránili před jednou z nejhorších bouří století. Ale když se vítr utišil a moře uklidnilo, z *Gladiátoru* nezbylo nic než plovoucí vrak. Stožáry lodi byly smetené z paluby, její palubní nástavba byla zničená a trup nabíral vodu. Lodní čluny byly pryč nebo rozbité a kapitán Scaggs věděl, že jeho lodi zbývá jen několik hodin života, takže vydal rozkazy posádce a všem odsouzencům, co byli zruční jako tesaři, aby rozebrali to, co zbylo z lodi a postavili vor.“

„Pravděpodobně jediná možnost, která mu zbyla,“ poznamenal Pitt.

„Dva z odsouzených byli předky Arthura Dorsetta,“ pokračoval Perlmutter. „Jeho prapradědeček byl Jess Dorsett, odsouzený lupič, a jeho praprababičkou byla Betsy Fletcherová, kterou odsoudili na dvacet let do trestanecké kolonie za krádež přikrývky.“

Pitt zkoumal bublinky ve své sklenici. „Zločin se v těch dobách určitě nevyplácel.“

„Většina Američanů si neuvědomuje, že naše vlastní kolonie byly rovněž odkladištěm pro anglické zločince až do revolučních válek na přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Mnohé rodiny by byly překvapené, kdyby se dozvěděly, že jejich předkové přistáli u našich břehů jako odsouzení zločinci.“

„Byli ti, co přežili na lodi, zachráněni z toho voru?“ zeptal se Pitt.

Perlmutter zavrtěl hlavou. „Následujících patnáct dnů se proměnilo v ságu hrůzy a smrti. Bouře, žízeň a hladovění spolu s šíleným masakrem mezi námořníky, několika vojáky a trestanci

zničily lidi držící se na voru. Když ho nakonec vítr a proud zanesly k útesu nezmapovaného ostrova a rozpadl se na kusy, legenda o tom vypráví, že když ti přežilí plavali ke břehu, zachránil je před velikým bílým žralokem mořský had.“

„Což vysvětluje Dorsettův punc. Pocházelo to od halucinací polomrtvých lidí.“

„Nepřekvapilo by mě to. Pouze 8 z těch původních 231 ubohých duší, které opustily loď, doklopýtalo na pláž – 6 mužů a 2 ženy, spíše mrtví než živí.“

Pitt pohlédl na Perlmuttera. „To je 223 ztrát. Ohromující číslo.“

„Z těch osmi,“ pokračoval Perlmutter, „se později jeden námořník a jeden trestanec zabili, když se prali o ty ženy.“

„Opakovala se vzpoura na lodi *Bounty.“*

„Ne tak docela. O dva roky později postavil kapitán Scaggs a jeho zbývající lodník, naštěstí pro něj to byl tesař z *Gladiátoru,* člun ze zbytků francouzské námořní šalupy, která byla zahnána bouří na skály a ztratila celou posádku. Trestance zanechali na ostrově a přeplavili se přes Tasmanovo moře do Austrálie.“

„Scaggs opustil Dorsetta a Fletcherovou?“

„Z velmi dobrého důvodu. Kouzlu života na krásném ostrově byla dána přednost před peklem vězeňských táborů v Botany Bay. A protože Scaggs měl pocit, že za svůj život vděčí Dorsettovi, řekl správě trestanecké kolonie, že všichni odsouzenci na voru zemřeli, takže ti přežilí mohli zůstat v klidu.“

„Tak si vybudovali nový život a množili se.“

„Přesně tak,“ pravil Perlmutter. ‚Jess a Betsy byli oddáni Scaggsem a měli dva chlapce, zatímco ti druzí dva trestanci zplodili děvče. Po čase si vytvořili malé rodinné společenství a začali prodávat zásoby potravin velrybářským lodím, které si z ostrova Gladiátor, jak byl později znám, začaly dělat pravidelnou zastávku během svých dlouhých cest.“

„Co se stalo se Scaggsem?“ vyptával se Pitt.

„Vrátil se na moře jako velitel nového klipru ve vlastnictví lodní společnosti jménem Carlisle & Dunhill. Po několika dalších plavbách do Pacifiku odešel do penze a nakonec zemřel o dvacet let později v roce 1876.“

„Kdy se na scéně objeví diamanty?“

„Trpělivost,“ řekl Perlmutter jako učitel ve škole. „Trochu základního vzdělání pro lepší pochopení toho příběhu. Především diamanty, ačkoli navádějí k více zločinům, korupcím a milostným dobrodružstvím než kterýkoli jiný nerost na zemi, jsou pouze krystalizovaným uhlíkem. Po chemické stránce jsou příbuzné grafitu a uhlí. O diamantech se předpokládá, že se vytvořily před dávnou dobou tří miliard let, zhruba 120 až 200 kilometrů hluboko v horním plášti jádra země. Pod neuvěřitelným žárem a tlakem si čistý uhlík spolu s plyny a tekutou horninou razil cestu k povrchu sopečnými šachtami, obecně nazývanými sopouchy. Když tato směsice vybuchla směrem vzhůru, uhlík se zchladil a zkrystalizoval do neobyčejně tvrdých a průsvitných kamenů. Diamanty jsou jedním z mála materiálů, které se ze vzdálených hlubin dotýkají zemského povrchu.“

Pitt upíral zrak na podlahu a snažil se představit si v mysli přírodní proces tvorby diamantů. „Mám zato, že průřez povrchem země by nám ukázal, jak pás z diamantů krouživě stoupá vzhůru k povrchu kruhovou šachtou, která se na povrchu rozšiřuje jako postavená nálevka.“

„Nebo mrkev,“ dodal Perlmutter. „Na rozdíl od čisté lávy, která, když dorazila k povrchu, vztyčila vysoké zašpičatělé sopky, se směs diamantů a tekuté horniny, známá jako kimberlitové sopouchy podle jihoafrického města Kimberley, rychle ochladila a ztvrdla do velkých kup. Některé se obrousily přírodní erozí, čímž se diamanty rozšířily do takzvaných aluviálních vrstev. Některé rozrušené sopouchy dokonce vytvořily jezera. Ta největší masa zkrystalizovaných kamenů však zůstala v podzemních sopouších či žlabech.“

„Nech mě hádat. Dorsettovi nalezli jeden z těch diamanty obtěžkaných sopouchů na svém ostrově.“

„Pořád mě předbíháš,“ zamumlal podrážděně Perlmutter.

„Promiň,“ řekl Pitt smířlivě.

„Ti ztroskotaní odsouzenci nevědomky nenašli jeden, ale dva mimořádně bohaté sopouchy v sopečných kupách na protilehlých koncích ostrova Gladiátor. Ty nalezené kameny, které ze skály uvolnila staletí dešťů a větrů, se prostě zdály být 'hezkými věcmi', jak

se o nich Betsy Fletcherová zmiňovala v dopise Scaggsovi. Ve skutečnosti jsou nebroušené a neleštěné diamanty bezvýrazně vyhlížejícími kameny, nemajícími skoro žádný lesk. Často jsou na omak a na pohled jako podivně tvarovaný kus mýdla. Až teprve v roce 1866, po skončení americké občanské války, se americká válečná loď na průzkumné plavbě po celém jižním Pacifiku za účelem nalezení míst, kde by bylo možné vybudovat hlubinné přístavy, zastavila u toho ostrova, aby nabrala vodu. Na palubě byl geolog. Náhodou spatřil, jak si Dorsettovy děti hrají nějakou hru s kameny na pláži, a začal být zvědavý. Prozkoumal jeden z těch kamenů a ohromilo jej, když v něm rozpoznal diamant o nejméně dvaceti karátech. Když se geolog dotazoval Jesse Dorsetta, odkud ty kameny pocházejí, ten mazaný starý lupič mu řekl, že si je s sebou přivezl z Anglie.“

„A ta příhodná drobná událost dala vzniknout Dorsettově konsolidační těžební společnosti.“

„Ne hned,“ řekl Perlmutter. „Potom co Jess zemřel, Betsy poslala své dva hochy, Jesse mladšího a Charlese, bezpochyby pojmenovaného po Scaggsovi, spolu s dcerou těch druhých dvou trestanců, Mary Winklemanovou, do Anglie kvůli vzdělání. Požádala v dopise Scaggse o pomoc a, aby zaplatila za jeho závazek, přiložila váček nebroušených diamantů, které kapitán předal svému příteli a bývalému zaměstnavateli jménem Abner Carlisle. V zastoupení Scaggse, který byl na smrtelné posteli, Carlisle dal diamanty fasetovat a vyleštit, a později je prodal na londýnské burze za téměř jeden milion liber nebo přibližně sedm milionů dolarů v měně té doby.“

„Na tu dobu celkem slušná sumička za školní vzdělání,“ pravil Pitt uvážlivě. „Ty děti si ale musely užívat.“

Perlmutter zavrtěl hlavou. „Tentokrát nemáš pravdu. Žily skromně v Cambridgi. Mary navštěvovala řádnou dívčí školu mimo Londýn. Ona a Charles se vzali brzo potom, co promoval, a vrátili se na ostrov, kde řídili důlní operace ve spících sopkách. Jess junior zůstal v Anglii a otevřel si Dorsettův podnik se spoluúčastí Leviho Strousera, židovského obchodníka s diamanty z Aberdeenu. Londýnské oddělení toho podniku, které se zabývalo broušením a

prodejem diamantů, mělo luxusní předváděcí místnosti pro maloobchodní prodej, elegantní kanceláře ve vyšších patrech pro větší velkoobchodní obchodování a rozsáhlou dílnu v suterénu, kde se brousily a leštily kameny z ostrova Gladiátor. Dynastie prosperovala, v čemž jí nemalou měrou napomáhala i skutečnost, že diamanty, které pocházely z ostrovních sopouchů, byly velmi vzácné, fialově růžové barvy a té nejvyšší kvality.“

„Ty doly se nikdy nevyčerpaly?“

Ještě ne. Dorsettovi jsou velmi mazaní a ve spolupráci s kartelem si ponechávají hodně ze své produkce, aby udrželi cenu na stejné výši.“

„A co jejich potomstvo?“ zeptal se Pitt.

„Charles a Mary měli jednoho chlapce, Ansona. Jess junior se nikdy neoženil.“

„Anson byl Arthurův dědeček?“ otázal se Pitt.

„Ano, vedl ten podnik více jak čtyřicet let. Byl pravděpodobně z nich ze všech ten nejslušnější a nejčestnější. Ansona uspokojovalo, když vedl a udržoval výnosné malé panství. Nikdy ho nepoháněla chtivost jeho potomků a velkou část peněz dal na dobročinné účely. Založil velkou řadu knihoven a nemocnic po celé Austrálii a Novém Zélandě. Když v roce 1910 zemřel, přenechal svůj podnik synovi Henrymu a dceři Mildred. Ta zahynula ještě mladá při nehodě, která se přihodila na lodi. Spadla přes palubu během zábavní plavby rodinnou jachtou a dostali ji žraloci. Povídalo se, že ji zavraždil Henry, ale vůbec se to nevyšetřovalo. O to se postaraly Henryho peníze. Za Henryho zahájila rodina vládu chamtivosti, žárlivosti, krutosti a dravé síly, která pokračuje až do dneška.“

„Vzpomínám si, že jsem o něm četl článek v *Los Angeles Times,*“ řekl Pitt. „Srovnávali sira Henryho Dorsetta se sirem Ernestem Oppenheimerem z De Beersů.“

„Ani jeden z nich nebyl tím, koho bys nazval světcem. Oppenheimer překonal celou řadu překážek, aby vybudoval říši, která dosáhne na každý světadíl a má různý majetek zahrnující automobily, výrobu papíru a výbušnin, pivovary, zrovna tak jako těžbu zlata, uranu, platiny a mědi. Hlavní síla De Beerse však spočívá v diamantech a kartelu, který reguluje trh od Londýna až po

New York a Tokio. Naproti tomu Dorsettova konsolidační těžební společnost zůstala naprosto oddaná diamantům. A s výjimkou majetku v řadě dolů na barevné drahokamy – rubíny v Barmě, smaragdy v Kolumbii a safíry na Cejlonu, jeho rodina nikdy skutečně nerozšiřovala svou podnikatelskou činnost jinými investicemi. Veškerý zisk byl opět použit jako kapitál v rámci korporace.“

„Odkud pochází jméno De Beers?“

„De Beers byl jihoafrický farmář, který nevědomky prodal svou diamanty oplývající půdu za pár tisíc dolarů Cecilu Rhodesovi, jenž pak vytěžil celé jmění a založil kartel.“

„Připojil se Dorsett k Oppenheimerovu a De Beersovu kartelu?“ zeptal se Pitt.

„I když se účastnil dozoru nad tržními cenami, Henry se stal jediným velkým majitelem dolů, který prodával samostatně. Zatímco osmdesát pět procent světové produkce přicházelo ke zprostředkovatelům a obchodníkům prostřednictvím Ústřední prodejní organizace řízené De Beersem, Dorsett obešel hlavní burzy s diamanty v Londýně, Antverpách, Tel Avivu a New Yorku, takže mohl dát na trh omezenou produkci pozoruhodných drahokamů, a ty prodávat přímo veřejnosti přes svůj podnik, který má nyní téměř pět set obchodů.“

„De Beers se mu nebránil?“

Perlmutter zavrtěl hlavou. „Oppenheimer vytvořil kartel, aby zajistil stálý trh a vysoké ceny diamantů. Sir Ernest neviděl v Dorsettovi hrozbu, dokud se ten Australan nepokusil prodat na trhu svou zásobu diamantů za dumpingové ceny.“

„Na podporu takové operace musí mít Dorsett celou armádu řemeslníků.“

„Přes tisíc zaměstnanců ve třech zařízeních, kde se brousí diamanty, dvě štěpící dílny a dvě leštící oddělení. Také vlastní celou třicetiposchoďovou budovu v australském Sydney, která poskytuje přístřeší spoustě řemeslníků, kteří pro Dorsettovu firmu vytvářejí elegantní a tvůrčí šperky. Zatímco většina ostatních zprostředkovatelů si najímá na broušení a fasetování Židy, Dorsett si většinou najímá Číňany.“

„Henry Dorsett zemřel někdy koncem sedmdesátých let, že ano?“

Perlmutter se usmál. „Historie se opakovala. Ve věku šedesáti osmi let spadl ze své jachty, když byl v Monaku, a utonul. Šeptalo se, že ho Arthur opil a shodil do zátoky.“

„A co se povídá o Arthurovi?“

Perlmutter si zkontroloval svůj štos papírů a pak vykoukl přes čočky brýlí na čtení. „Kdyby veřejnost kupující diamanty měla někdy tušení o těch špinavých operacích, které Arthur Dorsett provedl za posledních třicet let, nikdo by si až do jeho smrti nekoupil další diamant.“

„Není to milý člověk, to chápu.“

„Někteří lidé mají dvě tváře, Arthur jich má aspoň pět. Narodil se na ostrově Gladiátor v roce 1941 jako jediné dítě Henryho a Charlotte Dorsettových. Vychovaný byl svou matkou, nikdy nechodil do školy na pevnině, dokud mu nebylo osmnáct, kdy vstoupil na důlní školu v Goldenu v Coloradu. Byl to veliký muž, jenž o půl hlavy převyšoval své spolužáky, přesto se ale vůbec nezajímal o sport a dával přednost prozkoumávání starých opuštěných dolů, které jsou roztroušené po celých Skalistých horách. Po vystudování s diplomem důlního inženýra pracoval pět let v De Beersových dolech v Jižní Africe, dříve než se vrátil domů a převzal správcovství rodinných dolů na ostrově. Během svých častých cest do budovy Dorsettova ústředí v Sydney se seznámil a oženil s rozkošnou mladou dívkou Irene Calvertovou, která byla dcerou profesora biologie na univerzitě v Melbourne. Porodila mu tři dcery.“

„Maeve, Deirdre a…“

„Boudiccu.“

„Dvě keltské bohyně a legendární britská královna.“

„Ženská triáda.“

„Maeve a Deirdre je dvacet sedm a třicet jedna let, Boudicce je třicet osm.“

„Pověz mi víc o jejich matce,“ pravil Pitt.

„Není toho moc. Irene zemřela před patnácti lety, opět za záhadných okolností. Teprve rok poté, co byla pohřbená na ostrově Gladiátor, vyslídil jeden reportér od novin ze Sydney ten fakt, že zemřela. Vyšel mu o ní nekrolog, ještě než Arthur mohl podplatit

šéfredaktora, aby tu zprávu vyřadil. Jinak by byl nikdo nevěděl, že je mrtvá.“

„Admirál Sandecker o Arthuru Dorsettovi něco ví a říká, že je nemožné se k němu dostat,“ řekl Pitt.

„To je docela pravda. Nikdy není vidět na veřejnosti, nikdy nechodí do společnosti, nemá žádné přátele. Celý jeho život se točí kolem obchodování. Má dokonce soukromý tunel, jímž vstupuje a opouští budovu ústředí v Sydney, aniž by byl viděn. Úplně odřízl ostrov Gladiátor od okolního světa. Podle jeho názoru čím méně se ví o Dorsettových těžebních operacích, tím lépe.“

„A co ten podnik? Nemůže navždy skrývat transakce rozsáhlého obchodování.“

„Prosil bych rozlišovat,“ pravil Perlmutter. „Soukromé obchodní společnosti může projít i vražda. Dokonce vlády, pod nimiž působí, shledávají nemožným se pro daňové účely pokusit prošetřit podniková aktiva. Arthur Dorsett může být vtěleným lakomcem, ale nikdy nezaváhal utratit velkou částku, aby si koupil loajalitu. Jestliže si pomyslí, že je prospěšné učinit vládního úředníka milionářem, aby získal vliv a moc, pokusí se o to.“

„Pracují jeho dcery v tom podniku?“

„O dvou se říká, že je zaměstnává jejich milý tatíček, ta další…“

„Maeve,“ dodal Pitt.

„Správně. Maeve se izolovala od rodiny, dokončila univerzitu a opustila ji jako mořský zoolog. Něco z otce její matky muselo přejít do jejích genů.“

„A Deirdre a Boudicca?“

„Klevetníci tvrdí, že ty dvě jsou vtělené ďáblice a horší než ten staroch. Deirdre je jako Machiavelli rodiny, intrikářská pletichářka mající krádež cizího majetku v krvi. O Boudicce se vypráví, že je zcela bezcitná a chladná a tvrdá jako led ze spodku ledovce. Zdá se, že žádná z nich se nezajímá o muže, ani o život na vysoké noze.“

V Pittových očích byl nepřítomný pohled. „Co je na diamantech, že jim to dává tolik půvabu? Proč pro ně muži a ženy zabíjejí? Proč kvůli nim vznikaly a zanikaly národy a vlády?“

„Po vybroušení a vyleštění mají diamanty vedle své krásy jedinečné vlastnosti. Čirou náhodou jsou nejtvrdší látkou na světě.

Tři jedním o hedvábí a vytvoříš kladný elektrostatický náboj. Vystav ho proti zapadajícímu slunci a bude ti později ve tmě nadpozemsky světélkovat. Ne, můj milý příteli, diamanty jsou více než mýtus, jsou tím největším tvůrcem iluzí.“ Perlmutter zmlkl a vyzdvihl láhev šampaňského z kbelíku s ledem. Nalil si málem smutně posledních pár kapek do sklenice a poté ji zvedl. „Proklatě, vypadá to, že jsem nasuchu.“

16 KAPITOLA

Poté co opustil budovu NUMA, Giordino si vzal oproti podpisu jedno z tyrkysových aut agentury a jel podél řeky Potomac do svého nedávno zakoupeného bytu v Alexandrii. Pokoje v něm byly noční můrou bytového architekta. Nic z nábytku ani vybavení bytu se k sobě nehodilo. Nic nevyhovovalo základním pravidlům vkusu a stylu. Sled jeho přítelkyň, jež se sem přistěhovaly a zase odstěhovaly, zde zanechal svou stopu a jejich nové tapety se pak neslučovaly s názorem jeho další společnice. Naštěstí zůstal blízkým přítelem každé z nich. Těšila je jeho společnost, ale žádná by se byla nevsadila, že si jej vezme.

Nevedl si lajdácky domácnost a uměl slušně vařit, ale doma byl zřídkakdy. Jestliže se s Pittem nehonil kolem světa v rámci nějakých podmořských úkolů, vedl expedice pátrající po čemkoli, co se ztratilo, ať to byly lodi, letadla či lidé. Miloval pátrání po pohřešovaných. Vůbec nedokázal posedávat v obývacím pokoji a po večerech sledovat televizi, nebo si číst knihu. Giordinova mysl byla ustavičně někde na cestách a jeho myšlenky se málokdy upínaly k ženě po jeho boku, což byl stav, jenž něžné pohlaví dokázal pěkně otrávit.

Vhodil své špinavé oblečení do pračky a rychle se osprchoval. Potom si spakoval příruční zavazadlo a odjel na mezinárodní letiště Dulles, kde chytil podvečerní let do Miami na Floridě. Po příletu si najal vůz, zajel s ním do blízkosti městského přístavu a ubytoval se v motelu v přístavišti. Dále si pak ve zlatých stránkách vyhledal lodní architekty a opsal si jména, adresy a telefonní čísla těch, kteří se specializovali na soukromé motorové jachty. Potom začal telefonovat.

První čtyři, kteří již odešli domů, mu odpovídali záznamníkem, ale pátý zvedl sluchátko. Giordina to nepřekvapilo. Očekával, že jeden z nich bude svědomitě pracovat dlouho do noci a tvořit konstrukční plány pro plovoucí domov nějakého boháče daleko od domova.

„Pan Wes Wilbanks?“ otázal se Giordino.

„Ano, tady je Wes. Co pro vás mohu v tuhle noční dobu udělat?“ Jeho hlas měl měkký jižanský přízvuk.

Jmenuji se Albert Giordino. Pracuji u NUMA. Potřebuji vaši pomoc při identifikaci výrobce lodi.“

„Kotví tady v Miami?“

„Ne, pane. Mohla by být kdekoli po světě.“

„To zní tajemně.“

„Víc než si myslíte.“

„Budu ve své kanceláři zítra kolem desáté.“

„Tahle záležitost je poněkud naléhavá,“ pravil Giordino s tichou vážností.

„Oukej, dokončím to tady asi za hodinu. Nechcete se potom zastavit? Máte adresu?“

„Ano, ale dobře se v Miami nevyznám.“

Wilbanks mu popsal cestu. Architektova kancelář byla jenom pár bloků domů vzdálená, takže Giordino ve spěchu povečeřel v malé kubánské kavárničce a vyrazil dál pěšky, přičemž se řídil pokyny, jež obdržel po telefonu.

Muž, který mu otevřel, měl něco přes třicet let, byl docela vysoký a oblečený do krátkých kalhot a květované košile. Giordinova hlava sotva dosahovala do výše Wilbanksových ramen a musel ji tedy zvrátit dozadu. Uviděl hezkou tvář lemovanou bujnými, módně dozadu sčesanými vlasy, které na spáncích šedivěly. Rozhodně měl vzhled někoho, kdo patří k jachtařským kruhům, rozhodl Giordino.

„Pane Giordino, jsem Wes Wilbanks. Opravdu mě těší, že vás poznávám.“

„Děkuji vám, že jste mě přijal.“

„Pojďte dovnitř. Nedáte si trochu kávy? Je dělaná dnes ráno, ale cikorka jí uchová chuť.“

„Hrozně rád.“

Wilbanks ho zavedl do kanceláře s podlahou z tvrdého dřeva, s policemi zakrývajícími jednu zeď a plnými knih o jachtách a designu malých lodí. Další zeď byla plná modelů s polovičním trupem, o nichž Giordino předpokládal, že byly postavené podle Wilbanksových plánů. Uprostřed místnosti byl umístěn starodávný

rýsovací stůl. Pracovní deska s počítačem spočívala na lavici před velkým oknem s vyhlídkou na přístav.

Giordino přijal šálek kávy a rozložil nákresy od druhého důstojníka kontejnerové lodi *Rio Grande* na rýsovacím stole. „Vím, že toho není moc, ale doufám, že byste snad mohl tušit, kdo je výrobcem."

Wilbanks studoval nákresy a nakláněl hlavu ze strany na stranu. Po dobré minutě si zamnul bradu a vykoukl přes okraj papíru se skicami. „Na první pohled to vypadá jako základní design od kteréhokoli ze stovky stavitelů lodí. Ale já pevně věřím, že kdokoli ten člun pozoroval a načrtl ho, byl oklamán úhlem, ze kterého na něj pohlížel. Ve skutečnosti si myslím, že tu jsou dva trupy, ne jeden, posazené na futuristickém krytu motorů, jenž člunu dodává nejmodernější vzhled. Vždycky jsem chtěl něco takového vytvořit, ale musím ještě najít zákazníka, který bude ochoten odchýlit se velmi daleko od konvenčních designů."

„Připadá mi to, jako když mluvíte o letadle k cestě na měsíc."

„Nejste daleko od pravdy." Wilbanks se posadil u svého počítače a zapnul jej. „Ukážu vám počítačovou grafikou, co tím myslím." Prohrabal zásuvku, vytáhl disketu a vložil ji do přístroje. „Tady je představa, kterou jsem si vytvořil čistě pro zábavu a z pocitu marnosti, když vím, že nikdy nedostanu zaplaceno, abych to podle ní postavil."

Monitor vyplnil obraz štíhlé, sportovní motorové lodi bez jakýchkoli zřetelných linií či okrajů. Chyběla zde tradiční hranatá příď. Celý trup a kryt kokpitu byly hladké a zaoblené. Na tomto plavidle nebylo nic konzervativního. Vypadalo jako něco z budoucnosti za padesát let. Na Giordina to udělalo dojem. Pomocí užití počítačové grafiky mu Wilbanks poskytl prohlídku vnitřkem lodi, přičemž svou pozornost zaměřoval na odvážný a neobvyklý design zařízení a nábytku. Tady opravdu zapracovala představivost a inovace.

„Tohle vše si umíte představit z několika hrubých náčrtů?" zeptal se Giordino s respektem.

„Počkejte a uvidíte," řekl Wilbanks. Protáhl nákresy elektronickým skenerem, který mu ta znázornění převedl na monitor

počítače. Ty potom překryl svými vlastními plány a srovnal je. Až na několik menších rozdílů v designu a rozměrech si byly velmi podobné.

„Záleží na tom, kdo se na to dívá," mumlal si Giordino.

„Chorobně žárlím, že jeden z mých kolegů toho docílil první," řekl Wilbanks. „Byl bych dal nevím co za smlouvu o zhotovení téhle věcičky."

„Můžete mi přibližně říct, jaká je její velikost a čím je poháněna?"

„Ta moje nebo ta vaše?"

„Ta loď v náčrtu," odpověděl mu Giordino.

„Řekl bych, že její celková délka je asi tak třicet metrů. Na šířku má necelých deset metrů. Co se týče hnacího ústrojí, já bych za sebe uvedl dvojici turbodieselových motorů značky Blitzen Seastorm, nejpravděpodobněji typ BAD 98, které pak společně mohou dát výkon více než dva tisíce pět set koňských sil. Tyto motory vyvinou takovou cestovní rychlost, že by loď této velikosti mohly odhadem snadno pohánět klidným mořem rychlostí sedmdesáti i více uzlů za hodinu, přičemž by mnohem více záleželo na účinnosti toho zdvojeného trupu."

„Kdo má zařízení k vybudování takové menší lodi?"

Wilbanks se zaklonil dozadu a chvíli přemýšlel. „Loď této velikosti a tohoto tvaru si žádá hezky radikální tvarování laminátu. Firma Glastec Boats v San Diegu v Kalifornii by to dokázala, právě tak jako Heinklemannova firma v Kielu v Německu, která staví speciální malé lodě."

„A co Japonci?"

„Ti nejsou v jachtařském průmyslu profesionály. Hongkong má řadu malých loděnic, ale ty staví v první řadě ze dřeva. Většina stavitelů lodí z laminátu se drží vyzkoušených a prokázaných pojetí."

„Pak tedy dle vašeho soudu je to buď Glastec nebo Heinklemann," pravil Giordino.

„To jsou ty dvě firmy, které bych zavolal, aby mi udělaly nabídku na můj design," ujistil jej Wilbanks.

„A jak je to s architektem?"

„Jen tak z hlavy si vzpomínám aspoň na dvacet těch, co se specializují na radikální projekty."

Giordino se usmál. „Měl jsem štěstí, že jsem narazil na číslo dvacet jedna.“

„Kde jste ubytován?“

„V motelu Seaside.“

„NUMA se zrovna nechlubí svými účty výloh, nemám pravdu?“

„Měl byste se sejít s mým šéfem, admirálem Sandeckerem. On a Shylock byli důvěrní kámoši.“

Wilbanks se zasmál. „Víte co? Zaskočte ráno asi v deset ke mně do kanceláře. Měl bych pro vás něco mít.“

„Jsem vám vděčný za vaši pomoc.“

Giordino potřásl Wilbanksovi rukou a potom se vydal na dlouhou procházku kolem vody, ještě než se vrátil zpátky do hotelu, kde si četl detektivku, až nakonec usnul.

*****

Přesně v deset hodin vstoupil Giordino do Wilbanksova ateliéru. Architekt právě studoval soubor plánů. Pozvedl je a zašklebil se.

„Potom co jste včera večer odešel,“ pravil, „vylepšil jsem ty vaše nákresy a spěšně zhotovil upravené plány. Poté jsem zmenšil jejich velikost a nafaxoval je do San Diega a do Německa. Kvůli rozdílnému času odpověděl Heinklemann na můj dotaz, než jsem sem ráno přišel. Glastec odpověděl na můj dotaz teprve dvacet minut předtím, než jste vstoupil.“

„Byla jim ta dotyčná loď dobře známa?“ otázal se Giordino netrpělivě.

‚Je mi líto, ale v tomhle směru mám špatnou zprávu,“

pravil Wilbanks s kamennou tváří. „Ani jeden z nich tu loď nenavrhoval ani nestavěl.“

„Pak jsme tedy zase na samém začátku.“

„Ne tak docela. Dobrá zpráva je, že jeden z Heinklemannových inženýrů tu loď uviděl a zkoumal, když kotvila v Monaku asi před devíti měsíci. Hlásí, že výrobcem byla francouzská firma, nová v tomhle průmyslovém odvětví, o níž jsem nebyl informován. Jusserand Marine, kousek od Cherbourgu.“

„Pak jim můžeme zaslat soubor vašich plánů,“ řekl Giordino, jehož naděje opět stoupaly.

„Není třeba,“ odbyl ho Wilbanks. „I když o tom nikdy nepadla zmínka, předpokládal jsem, že vaším pravým důvodem k vystopování výrobce malých lodí bylo se dozvědět totožnost jejího majitele.“

„Nemám důvod to popírat.“

„Ten Heinklemannův inženýr, co spatřil loď v Monaku, byl také natolik laskavý, že do faxu připojil jméno majitele. Zmínil se, že se dotazoval až tehdy, co si všiml, že její posádka vypadala spíš jako tlupa mafiánských zločinců než uhlazených námořníků, kteří udržují luxusní jachtu a plaví se na ní.“

„Mafiánských zločinců?“

„Tvrdí, že všichni měli u sebe zbraně.“

„A jméno majitele?“

„Je to žena, zámožná Australanka. Její rodina získala jmění těžbou diamantů. Jmenuje se Boudicca Dorsettová.“

17 KAPITOLA

I když Pitt právě letěl do Ottawy v Kanadě, Giordino mu zatelefonoval do letadla a informoval ho o tajuplné jachtě.

„Není o tom pochyb?“ zeptal se Pitt.

„Podle mého názoru ne,“ odpověděl mu Giordino. ‚Je skoro naprosto jisté, že ten člun, co prchnul z onoho místa smrti, patří rodině Dorsettů.“

„Zápletka se nám komplikuje.“

„Také by tě mohlo zajímat, že admirál požádal válečné námořnictvo, aby provedlo satelitní průzkum středního a východního pásma Tichého oceánu. Ta jachta byla objevena a sledována. Udělala si krátkou přestávku na Havajských ostrovech a pak pokračovala dál směrem k tvému cíli.“

„K ostrovu Kunghit? To tedy můžu zabít dvě mouchy jednou ranou.“

„Jsi dnes ráno plný patetických klišé.“

„Jak ta jachta vypadá?“

Jako žádný člun, který jsi kdy předtím viděl. Vyloženě kosmický design.“

„Dám si na ni pozor,“ slíbil Pitt.

„Vím, že mluvím do větru, když to říkám,“ pravil Giordino cynicky, „ale vyhýbej se potížím.“

„Budu-li potřebovat peníze, pošlu ti telegram,“ zasmál se Pitt, když zavěšoval, vděčný, že má starostlivého přítele jako je Albert Cassius Giordino.

Po přistání a vypůjčení auta se Pitt dal po mostě přes řeku Rideau do Ottawy, hlavního města Kanady. Počasí bylo chladnější než vnitřek ledničky a krajina se bez listí na stromech zdála být ošklivá a holá. Jediným útočištěm barvy, jež vycházela z tlustého příkrovu sněhu pokrývajícího zemi, byly roztroušené porosty zelených borovic. Pohlédl přes zábradlí dolů na řeku. Ta řeka, jež se vlévala do řeky Ottawy a odtud do mohutné řeky Svatého Vavřince, tekla pod vrstvou ledu. Kanada je neuvěřitelně krásná země, pomyslil si Pitt, ale její drsné zimy by se měly poslat daleko na sever, aby se už nikdy nevrátily.

Když přejel most přes řeku Ottawu a vjel do malého městečka Hull, vrhl letmý pohled na mapu a snažil se zapamatovat si ulice vedoucí ke skupině tří vysokých budov, v nichž sídlilo několik vládních úřadů. Ten, který hledal, měl název Životní prostředí Kanady a byl vládním oddělením, které odpovídalo americké Agentuře pro ochranu životního prostředí ve Washingtonu.

Bezpečnostní hlídka u vrátnice mu dala pokyny a mávnutím ruky mu naznačila, aby projel. Pitt s autem vklouzl do vyznačeného místa na parkovišti pro návštěvníky a vstoupil do budovy.

Rychle pohlédl na orientační tabuli budovy a již byl ve výtahu cestou nahoru ke kancelářím Životního prostředí Kanady.

Recepční blízko důchodového věku vzhlédla a pokusila se o slabý úsměv. „Mohu vám být nápomocna?“

Jmenuji se Pitt. Mám schůzku s panem Edwardem Poseyem.“

„Malý moment.“ Vytočila číslo, oznámila jeho příchod a poté přikývla. Jděte prosím chodbou dolů ke dveřím na jejím konci.“

Pitt jí poděkoval a učinil, jak mu bylo řečeno. Hezká rusovlasá sekretářka jej uvítala u dveří a zavedla ho do Poseyovy kanceláře.

Od stolu vstal malý muž v brýlích a s plnovousem, naklonil se přes stůl a stiskl Pittovu napřaženou ruku. „Těší mě, že tě zase vidím, Dirku. Jak je tomu už dlouho?“

„Bylo to před jedenácti roky, během jara 1989.“

„Ano, projekt mravkolev. Setkali jsme se na konferenci, když jsi referoval o svém objevu ropného pole poblíž Baffinova ostrova.“

„Potřebuji od tebe laskavost, Ede.“

Posey ukázal na židli. „Posaď se, posaď se. Co přesně mohu pro tebe udělat?“

„Rád bych měl tvé svolení k prošetření důlní činnosti prováděné na ostrově Kunghit.“

„Mluvíš o provozu Dorsettovy konsolidační společnosti?“

Pitt přikývl. „Právě o ní. NUMA má důvod věřit tomu, že jejich těžební technologie má zhoubný vliv na život v moři, jenž zasahuje až do Antarktidy.“

Posey na něj upřel hloubavý pohled. „Má tohle co dělat s onou australskou výletní lodí a její mrtvou posádkou?“

Jakákoli spojitost je v této chvíli čistě náhodná.“

„Ale vy máte své podezření?“ vyzvídal Posey.

„To máme.“

„Úřad přírodních zdrojů Kanady je tím, s kým bys měl mluvit.“

„To si nemyslím. Jestliže tvoje vláda funguje přibližně jako moje, použila by zákon schválený parlamentem, umožňující jí vyšetřování na pozemku, který je právoplatně pronajatý důlní společností. I tady je Arthur Dorsett příliš mocný, než aby dovolil, aby k tomu došlo.“

„Zdálo by se, že jsi vlezl do potrubí, které nemá vyústění,“ řekl Posey.

„Cesta ven *existuje,*“ pravil Pitt s úsměvem, „za předpokladu, že budeš spolupracovat.“

Posey vyhlížel znepokojeně. „Nemohu tě pověřit, abys čenichal kolem Dorsettova diamantového dolu, rozhodně ne bez konkrétního svědectví o nezákonném poškození životního prostředí.“

„To je možné, ale můžeš si mě najmout, abych zkontroloval zvyklosti tření květákonosých lososů.“

„Období tření už téměř skončilo. Mimoto jsem nikdy neslyšel o květákonosém lososu.“

Já rovněž ne.“

„Ostrahu dolu se ti nepodaří oklamat. Dorsett si najímá jen ty nejlepší v oboru, bývalé členy britského přepadového oddílu a veterány amerických zvláštních jednotek.“

„Nemusím lézt přes plot na jejich důlní pozemek,“ vysvětloval Pitt. „Mohu přijít na vše, co potřebuji, pomocí přístrojů a to během plavby kolem zátok ostrova Kunghit.“

„V průzkumném člunu?“

„Měl jsem na mysli kánoi v místě obvyklou a tak.“

„Na kánoi zapomeň. Vody kolem Kunghitu jsou zrádné. Vlny, co se sem valí z Tichého oceánu, buší do skalnatých břehů tak, že bys tomu ani nevěřil.“

„Říkáš to, jako by to nebylo bezpečné.“

„Nedostane-li tě moře,“ pravil Posey vážně, „určitě tě dostane Dorsettova tlupa zabijáků.“

„Tak použiji větší člun a budu mít s sebou harpunu,“ řekl mu na to Pitt cynicky.

„Proč prostě nejdeš na ten pozemek v dobrém úmyslu s týmem kanadských odborníků na životní prostředí a neuděláš přítrž jakýmkoli pochybným operacím?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Škoda času. Dorsettův předák by zavřel důl jenom do té doby, než by odešli. Je lepší vyšetřovat, když nejsou ve střehu.“

Posey se na několik vteřin zahleděl přes Pitta ven z okna. „Oukej, zařídím ti, abys mohl pracovat na smlouvu s Životním prostředím Kanady na prozkoumání porostu chaluh kolem ostrova Kunghit. Ty máš za povinnost prostudovat veškeré možné poškození chaluh chemikáliemi vtékajícími do moře následkem důlního provozu. Jaký dojem na tebe dělá tohle?“

„Děkuji ti,“ řekl Pitt upřímně. „Kolik dostanu zaplaceno?“

Posey na vtip zareagoval. „Promiň, ale s tebou se nepočítá. Ale dal bych se přesvědčit, abych ti v nejbližší provozovně s rychlým občerstvením zakoupil hamburger.“

„Platí.“

„Ještě něco. Jdeš do toho sám?“

„Jeden člověk nevypadá tak podezřele jako dva.“

„V tomto případě ale ne,“ pravil Posey neradostně. „Důrazně navrhuji, aby sis s sebou vzal jednoho z místních Indiánů jako průvodce. To ti dodá víc oficiálního vzezření. Úřad životního prostředí Kanady úzce spolupracuje s kmeny, aby zabránil znečištění a zachránil zalesněnou zem. Výzkumník a místní rybář pracující na vládním projektu by měli rozptýlit veškeré pochybnosti Dorsettovy bezpečnostní služby.“

„Máš na mysli nějaké jméno?“ optal se Pitt.

„Mason Broadmoor. Velmi nápaditý chlapík. Najal jsem si ho už dřív na řadu výzkumných úkolů týkajících se životního prostředí.“

„Indián se jménem Mason Broadmoor?“

Je členem kmene Haida, který žije na ostrovech Queen Charlotte, patřících k Britské Kolumbii. Většina z nich přijala britská jména již před celými generacemi. Jsou výbornými rybáři a vyznají se ve vodách kolem ostrova Kunghit.“

„Broadmoor je rybář?“

„Ani ne. Ale je velmi tvořivý.“

„Tvořivý v čem?“

Posey na několik okamžiků zaváhal, srovnal si pár papírů na stole a poté se na Pitta poněkud rozpačitě zadíval.

„Mason Broadmoor,“ řekl nakonec, „vyřezává totemy.“

18 KAPITOLA

Arthur Dorsett vystoupil tak jako každého rána přesně v sedm hodin ze soukromého výtahu k svému apartmá pod střechou. Na pohled obrovitý, hrozivý a neporazitelný, podobal se býku vyrážejícímu do arény v Seville. Byl člověkem obřího vzrůstu, jehož rozložitá ramena se lehce dotkla po stranách dveřního rámu, když sklonil hlavu pod jeho horní částí. Měl ochlupenou svalnatou postavu profesionálního zápasníka. Drsné, drátovité nazrzlé vlasy se mu kroutily kolem hlavy jako ostružinové houští. Jeho obličej byl brunátný a vypadal stejně nelítostně jako jeho černé oči, jež upřeně hleděly zpoza hustého, nepěstěného obočí. Kráčel zvláštním houpavým pohybem, při kterém mu ramena stoupala a klesala jako vahadlo parního stroje.

Jeho pokožka byla zvrásněná a opálená po dlouhých dnech strávených na slunci, kdy pracoval v povrchových dolech, poháněl své horníky k vyššímu výkonu, a přitom stále ještě dokázal i ty nejlepší strčit do kapsy. Mohutný knír se mu kroutil dolů kolem koutků úst, jež se ustavičně rozevírala jako u murény a odhalovala přitom zuby, zažloutlé od mnoha let kouření dýmky. Vyzařovalo z něj pohrdání a vrcholná domýšlivost. Arthur Dorsett vládl sám sobě a neřídil se žádnými zákony mimo své vlastní.

Dorsett se vyhýbal zájmu veřejnosti, což byl obtížný výkon při jeho neuvěřitelném bohatství a s budovou v hodnotě čtyř set milionů dolarů, kterou vybudoval v Sydney pro obchodování s klenoty. Tato budova, připomínající dvojici amerických výškových budov Trump Towers a zaplacená z bankovních půjček, jakož i z jeho vlastních finančních prostředků, byla sídlem kanceláří překupníků a kupců diamantů a obchodníků s nimi, byly tam laboratoře brousící a fasetující diamanty a továrna na jejich leštění. Známý coby velký hráč mezi výrobci diamantů, Arthur Dorsett hrál rovněž vysoce tajnou úlohu v zákulisí trhu s barevnými drahokamy.

Velkými kroky vešel do předpokoje, prošel kolem čtyř sekretářek, aniž by vzal na vědomí jejich přítomnost, a vstoupil do kanceláře, jež byla umístěná uprostřed budovy a neměla žádná okna, která by poskytla nádherný panoramatický výhled na moderní Sydney,

rozprostírající se od přístavu směrem ven z města. Příliš mnoho lidí, kteří byli při obchodních transakcích s Dorsettem podvedeni, by si bylo najalo ostřelovače, aby jej zlikvidovalo. Vstoupil ocelovými dveřmi do kanceláře, která byla prostě, dokonce sparťansky zařízená, a měla dva metry tlusté zdi. Celá místnost byla jedním gigantickým trezorem, odkud Dorsett řídil rodinné těžební spekulace a kde shromáždil a nyní vystavoval ty největší a nejdražší drahokamy, vytěžené ze svých dolů a fasetované svými brusírnami. Stovky neuvěřitelně krásných drahokamů byly vyložené na černém sametu ve skleněných vitrínách. Odhadovalo se, že tato jediná místnost sama o sobě obsahovala diamanty v hodnotě blížící se 1,2 miliardy dolarů.

Dorsett nepotřeboval milimetrové měřidlo, aby drahokamy přeměřil, a váhu na diamanty, aby je zvážil, ani hodinářskou lupu, aby v nich zjistil kazy nebo tmavé uhlíkové skvrny. V tomto podnikání neexistovalo cvičenější oko. Bez ohledu na všechny ty diamanty, seskupené pro jeho osobní uspokojení, vždy přicházel a upřeně shlížel na ten největší, nejcennější a snad nejvíce ceněný drahý kámen na světě.

Měl stupeň jakosti D bez nejmenšího kazu a s báječným leskem, byl dokonale průzračný, silně lomil paprsky a ohnivě rozptyloval světlo. Světelný paprsek shora v něm vyvolal výbuch oslnivého ohně v oslepujícím předvedení fialově růžového zabarvení drahokamu. Objeven čínským dělníkem v dole na ostrově Gladiátor roku 1908, to byl největší na tomto ostrově kdy nalezený diamant, jenž původně v hrubém stavu vážil 1.130 karátů. Broušení ho zmenšilo na 620 karátů. Drahokam byl vybroušený do dvojité rozety na devadesát osm faset, aby vynikl jeho třpyt. Pakliže nějaký diamant podněcoval myšlenky na romantiku a dobrodružství, byla to Dorsettova růže, jak ji Arthur skromně nazval. Její hodnota byla neodhadnutelná. Málokdo dokonce věděl o její existenci. Dorsett dobře věděl, že někde na světě bylo dobrých padesát lidí, kteří by si vroucně přáli jej zavraždit, aby ten drahokam získali do vlastnictví.

Zdráhavě se otočil a posadil se za svůj psací stůl, jenž byl obrovitou zrůdností zhotovenou z leštěného lávového kamene a měl mahagonové zásuvky. Stiskl tlačítko na pultu, čímž upozornil svou vedoucí sekretářku, že teď již je ve své kanceláři.

Téměř okamžitě se mu ozvala přes podnikový telefon. „Vaše dcery už na vás čekají skoro hodinu.“

Dorsett odpověděl lhostejně hlasem, jenž byl tvrdý jako diamanty v té místnosti. „Pošlete mi sem ta zlatíčka.“ Poté se pohodlně usadil, aby sledoval tu přehlídku, přičemž se nikdy neopomenul potěšit tělesnými a osobními rozdíly svých dcer.

Boudicca, sochu připomínající obryně, vkráčela dovnitř dveřmi se sebejistotou tygřice, vstupující do neozbrojená vesnice. Měla na sobě vroubkovaně pletenou vestu s odpovídající tunikou bez rukávů a pruhované kalhoty z materiálu podobného pergamenu, zastrkané do jezdeckých bot z teletiny. Protože byla mnohem vyšší než její sestry, až na jen málo mužů všechny převyšovala. Hledět vzhůru na její krásu amazonky téměř bez výjimky vyvolávalo projevy respektu. Byla jen nepatrně menší než její otec, měla jeho černé oči, ale byly spíše matnější a zastřenější než nelítostné. Neměla na sobě žádná líčidla a záplava nazrzlých blond vlasů jí spadala volně a splývavě až k bokům. Její tělo nebylo náchylné k tloustnutí, ale bylo urostlé. Ve tváři měla napůl pohrdavý, napůl zlý výraz. Lehce ovládala každého ve své přítomnosti, samozřejmě že s výjimkou svého otce.

Dorsett na Boudiccu pohlížel jako na syna, o kterého přišel. Po celé ty roky jen s nelibostí akceptoval její utajený životní styl, poněvadž jediné, na čem mu opravdu záleželo, bylo, aby Boudicca byla tak cílevědomá a neústupná jako on.

Zdálo se, že Deirdre do místnosti vplula, jistá a nenucená v chování, módně oblečená v jednoduchých, ale elegantních vínově červených, vlněných propínacích šatech. Ač bezesporu okouzlující, nebyla to žena, která by objevovala sama sebe. Přesně věděla, co je schopná udělat. Nic nepředstírala. Když si člověk odmyslel jemné rysy její tváře a pružné tělo, skrývaly se pod nimi výrazné mužské vlastnosti. Ona a Boudicca se poslušně usadily na dvě ze tří židlí před Dorsettovým psacím stolem.

Maeve následovala své sestry, přičemž se pohybovala ladně jako rybniční rákos v lehkém vánku, a na sobě měla přes bílý vroubkovaný rolák indigově modrou kostkovanou košili, vepředu na zip, doplněnou ladící sukní. Její dlouhé blond vlasy byly jemné a lesklé, tvář měla zrudlou a modré oči jí plály hněvem. Zapojila se do

řady mezi své dvě sedící sestry, pevně vystrčila bradu a upřela pohled do očí svého otce, v nichž se odrážely intriky a korupce.

„Chci své chlapce!“ promluvila ostře. To nebyla prosba, ale žádost.

„Sedni si, děvče,“ přikázal jí otec, sebral svou bryerku a namířil ji jako pistoli.

„Ne!“ zvolala. „Unesl jsi mé syny a já je chci zpátky nebo, na mou duši, tebe a tyhle dvě intrikářské potvory předám policii, ale ne dříve, než vás všechny odhalím zpravodajským médiím.“

Hleděl na ni bez hnutí a nevzrušeně hodnotil její vzdor. Potom zavolal svou sekretářku domácím telefonem. „Spojila byste mě prosím s Jackem Fergusonem?“ Usmál se na Maeve. „Pamatuješ se na Jacka, že ano?“

„Ten sadistický opičák, kterému říkáš správce dolů. Co je s ním?“

„Myslel jsem, že bys to ráda věděla. Hlídá ti dvojčata.“

Z Maeviny tváře vyprchal hněv a nahradilo ho znepokojení. „Snad ne Ferguson?“

„Trocha disciplíny dospívajícím hochům nikdy neuškodila.“

Chystala se něco říci, ale ozval se bzukot domácího telefonu a Dorsett zvedl ruku na znamení, aby bylo ticho. Mluvil do telefonního mikrofonu na svém stole. Jacku, jsi tam?“

Když Ferguson odpovídal do svého přenosného telefonu, v pozadí byl slyšet zvuk nějakého těžkého zařízení. „Jsem tady.“

Jsou ti hoši nablízku?“

„Ano, pane. Dal jsem jim nakládat to bláto, co přeteklo z vozíků.“

„Rád bych, abys zařídil nehodu…“

„Ne!“ vykřikla náhle Maeve. „Panebože, je jim teprve šest let. Nemůžeš zavraždit svá vlastní vnoučata.“ Zděsilo ji, když uviděla, že Deirdre měla ve tváři výraz naprosté lhostejnosti, zatímco Boudicca se tvářila jako studená žulová hrobka.

„Ty bastardy nepovažuji za svá vnoučata,“ zakřičel na ni Dorsett.

Maeve překonala strach hraničící s nevolností. Byl to boj, v němž nemohla zvítězit. Její synové byli ve smrtelném nebezpečí, a ona jasně viděla, že jedinou nadějí na jejich záchranu bylo podrobit se vůli svého otce. Byla si bolestivě vědoma své bezmocnosti. Musela nějak získat čas do té doby, než vymyslí plán, jak zachránit své

chlapce. Na ničem jiném nezáleželo. Kdyby se jí jen bylo podařilo vysvětlit svou vážnou situaci tomu muži z NUMA. Jeho by snad byl napadl nějaký způsob, jak jí pomoci. Ale byl vzdálený tisíce kilometrů.

Sklesla na prázdnou židli, poražená, ale stále vzdorovitá a s rozbouřenými city. „Co ode mne chceš?“

Její otec se zklidnil a stiskl tlačítko na telefonu, čímž telefonický hovor ukončil. Hluboké rýhy, jež se mu táhly od koutků očí, se rozšířily. „Měl jsem tě mlátit, když jsi byla malá.“

„To jsi dělal, drahý tatíčku,“ pravila, když si na to vzpomněla. „Mnohokrát.“

„Dost bylo sentimentality,“ zavrčel. „Chci, aby ses vrátila do Spojených států a pracovala u jejich NUMA. Pozorně je sleduj. Pozoruj jejich metody při pokusu odhalit příčinu těch nevysvětlených úmrtí. Jestli se začnou dostávat blízko k odpovědi, udělej, co můžeš, abys je pozdržela. Sabotáž či vraždu, cokoli bude zapotřebí. Selžeš mi a ti špinaví malí spratci, které jsi zplodila ve stoce, s určitostí zemřou. Veď si dobře a budou žít v blahobytu.“

„Jsi šílený,“ zajíkla se, ohromená tím, co uslyšela. „Zavraždil bys svou vlastní krev, jako by to nic neznamenalo…“

„Ale to se velmi mýlíš, milá sestro,“ přerušila ji Boudicca. „Dvacet miliard dolarů je mnohem víc než nic.“

„Jaký ztřeštěný plán jste dali dohromady?“ zeptala se Maeve.

„Kdybys od nás neutekla, věděla bys to,“ pravila Deirdre nepříjemným tónem.

„Táta se chystá způsobit zhroucení světového trhu s diamanty,“ prozradila Boudicca tak klidně, jako by popisovala pár nových bot.

Maeve na něj upřela pohled. „To je nemožné. De Beers a zbytek kartelu nikdy nepřipustí drastický pokles ceny diamantů.“

Zdálo se, že Dorsett se za svým stolem rýsuje dokonce ještě mohutněji. „Navzdory jejich obvyklé manipulaci se zákony nabídky a poptávky, za dalších třicet dnů bude zhroucení skutečností, až příliv diamantů zasáhne trh za ceny, jež si každé dítě může dopřát ze svého kapesného.“

„Ani ty nemůžeš diktovat trhu s diamanty.“

Jsi úplně vedle, dcero," řekl Dorsett samolibě. „Lživou publicitou vytvořené ceny diamantů tradičně závisely na jejich malém vyrobeném počtu. Aby něco vytěžil z mýtu vzácnosti diamantů, De Beers posílil ceny tím, že skoupil nové doly v Kanadě, Austrálii a Africe, a poté vyráběl do zásoby. Když Rusko otevřelo své doly na Sibiři a naplnilo pětiposchoďové skladiště tisíci tunami diamantů, De Beers jim stěží mohl dovolit, aby jimi zaplavili trh. Tak spolu vypracovali dohodu. De Beers poskytuje miliardové dolarové obchodní půjčky novému ruskému státu, který mu je splácí v diamantech, a tak udržuje vysoké ceny, což je v nejlepším zájmu výrobců a prodavačů. Mnohé z těch dolů, které kartel zakoupil, se potom zavřely, aby se dodávky snížily. Americký sopouch ve státě Arkansas je typický případ. Kdyby se v něm těžilo, má veškeré předpoklady, aby se stal jedním z předních výrobců diamantů na světě. Namísto toho De Beers ten pozemek koupil a předal jej americké Správě parků, která dovolí pouze turistům, aby si za malý poplatek kopali na povrchu."

„Použili stejné metody u majitelů důlních společností od Tanzanie po Brazílii," pravila Deirdre. „Učil jsi nás dobře, tati. Všechny jsme obeznámeny se zákulisními intrikami diamantového kartelu."

Já nejsem," utrhla se Maeve na Dorsetta. „Nikdy jsem se o obchod s diamanty nezajímala."

Je škoda, že jsi odmítala slyšet tatínkovy lekce," řekla Boudicca. „Bývalo by bylo v tvém nejlepším zájmu, kdybys byla pozornější."

„Co má tohle vše co dělat se způsobením poklesu trhu?" zeptala se Maeve. „Zhroucení cen by také zcela zničilo Dorsettovu konsolidační důlní společnost. Jaký prospěch byste vůbec mohli mít z takového neštěstí?"

Je lepší, když to nevíš, dokud nebude po té události," řekl Dorsett a jeho zažloutlé zuby stiskly troubel prázdné dýmky. „Na rozdíl od Boudiccy a Deirdre se tobě nedá věřit, že budeš držet jazyk za zuby."

„Třicet dnů. To je tvůj časový rozvrh?" Dorsett se pohodlně usadil, složil si své obrovité ruce na prsou a přikývl. „Za posledních deset let jsem nechal naše důlní čety pracovat na tři směny, tedy po dvacet čtyři hodin denně. Za další měsíc budu mít pohromadě zásobu drahokamů v hodnotě přes dvě miliardy dolarů. Při celosvětově

ochablé ekonomice prodej diamantů zákazníkům dočasně stagnuje. Všem těm obrovským sumám, které kartel utratil za reklamu, se nepodařilo zvýšit prodej. Jestli mě můj instinkt neklame, trh na tom bude nejhůře za třicet dnů, než se zase vzpamatuje. Mám v úmyslu zaútočit, až nastane jeho pokles.“

„Co provádíš v dolech, že to působí smrt po celém oceánu?“ vyptávala se Maeve.

„Asi před rokem vyvinuli moji inženýři revoluční exkavátor, jenž používá vysoce energetický, impulsní ultrazvuk, aby si prorazil cestu modrým jílem, který obsahuje velká ložiska diamantů. Zřejmě ta hornina pod ostrovy, kde těžíme, vytváří ozvuk, který je usměrňován do okolní vody. I když jde o vzácnou událost, příležitostně se spojí s ozvukem z našich dalších těžebních provozů poblíž Sibiře, Chile a Kanady. Ta energie se zesiluje až na úroveň, kdy může zabít zvířata a lidi. Jakkoli je to nešťastné, nemohu připustit, aby mi tyto vyšinuté vedlejší účinky narušily můj časový plán.“

„Copak to nechápeš?“ naléhala Maeve. „Nezáleží ti na životě v moři a na stovkách lidí, které tvoje chamtivost zabila? Kolik dalších musí zemřít, než bude tomuhle šílenství vyhověno?“

„Přestanu teprve tehdy, až zničím trh s diamanty,“ odpověděl Dorsett chladně a obrátil se k Boudicce. „Kde je jachta?“

„Poslala jsem ji na ostrov Kunghit, potom co jsem se vylodila v Honolulu a odletěla domů. Můj tamní vedoucí bezpečnosti mě informoval, že kanadská jízdní policie začíná mít podezření. Přelétávali nad ostrovem, fotografovali a dotazovali se okolních obyvatel. S tvým svolením bych se ráda znovu připojila k jachtě. Tví geofyzici také předpovídají další souběh přibližně pět set kilometrů východně od Seattlu. Měla bych zůstat nablízku a odstranit všechny možné trosky, abych zmařila vyšetřování prováděné americkou pobřežní hlídkou.“

„Vezmi si podnikové tryskové letadlo a vrať se co nejdříve.“

„Ty víš, kde příště dojde k úmrtím?“ tázala se Maeve zděšeně. „Musíš varovat lodi, aby zůstaly stranou té oblasti.“

„To není praktický nápad,“ odvětila Boudicca, „prozradit světu naše tajemství. Kromě toho mohou tatínkovi vědci poskytnout pouze hrubý odhad toho, kde a kdy ty zvukové vlny udeří.“

Maeve civěla na sestru a její rty se pomalu svíraly. „Tys měla hezky dobrý nápad, když jsi Deirdre umístila na *Polar Queen*, aby mi zachránila život.“

Boudicca se rozesmála. „Tohle si myslíš?“

„Takhle mi to řekla.“

„Lhala jsem, abych ti zabránila v informování lidí z NUMA,“ pravila Deirdre. „Promiň, milá sestřičko, otcovi inženýři udělali nepatrnou chybu ve výpočtu času. Odhadovalo se, že ta zvuková pohroma zasáhne loď o tři hodiny dříve.“

„O tři hodiny dříve…“ mumlala si Maeve, jak pomalu začínala chápat tu děsivou pravdu. „To bych bývala byla na lodi.“

„A byla bys zemřela s těmi ostatními,“ pravila Deirdre, jakoby zklamaně.

„Vy jste chtěli, abych zemřela!“ vyrazila ze sebe Maeve a v jejím výrazu se mísilo pohrdání se zděšením.

Její otec se na ni díval, jako by zkoumal drahý kámen, který sebral ve svém dole. „Obrátila jsi se zády k svým sestrám a ke mně. Pro nás jsi již neexistovala. A stále neexistuješ.“

19 KAPITOLA

Jahodově červený vodní letoun s plováky a nápisem Letecká nákladní přepravní společnost Chinook, namalovaným bílými tiskacími písmeny na trupu, se lehce kolébal na vodě vedle tankovacího přístavního doku poblíž letiště Shearwater v kanadské Britské Kolumbii. Malý hnědovlasý muž s vážnou tváří, oblečený do staromódního, koženého leteckého obleku, přidržoval v jedné z nádrží v křídlech hubici benzinové hadice. Podíval se dolů a prohlížel si muže, jenž nenucené kráčel po rampě a nesl si batoh a velký černý kufr. Byl oblečený v džínsách a lyžařské péřové vestě. Na hlavě měl pevně posazený kovbojský klobouk. Když se cizinec zastavil vedle letadla a pohlédl nahoru, pilot pokynul směrem k tomu klobouku se širokou střechou.

„To je Stetson?“

„Ne, byl vyrobený na zakázku firmou Manny Gammage z Austinu v Texasu.“

Cizinec zkoumal vodní letoun. Vypadalo to, že byl postavený před rokem 1970. „Model de Havilland, nemám pravdu?“

Pilot přikývl. „De Havilland Beaver, jedno z nejlepších letadel do divočiny, jaké kdy bylo zkonstruováno.“

„Staré, ale dobré.“

„Postavené v Kanadě roku 1967. Pozvedne přes čtyři tisíce kilogramů na sto metrech vody. Velmi si ho váží jako dříče Severu. Pořád jich ještě přes stovku létá.“

„Už moc nevídám velké hvězdicové motory.“

„Vy jste přítel Eda Poseyho?“ zeptal se nečekaně pilot.

„To jsem,“ odpověděl mu Pitt, aniž by se představil.

„Dnes je trochu větrno.“

„Odhadoval bych to na dvacet uzlů.“

„Vy jste letec?“

„Mám nalétáno pár hodin.“

Jsem Malcolm Stokes.“

„Dirk Pitt.“

„Pokud vím, chcete letět do zátoky Black Water.“ Pitt přikývl. „Ed Posey mi říkal, že bych tam mohl najít řezbáře totemů jménem Mason Broadmoor.“

„Masona znám. Jeho vesnice se rozkládá na dolním konci ostrova Moresby, naproti kterému leží za průlivem Houstona Stewarta ostrov Kunghit.“ Jak dlouho potrvá let?“

„Hodinu a půl přes úžinu Hecate. Měl bych vás tam dopravit včas k obědu.“

„To zní dobře.“

Stokes ukázal na černý kufr. „Co tam v tom máte? Trombon?“

„Hydrofon, přístroj na měření zvuku pod vodou.“ Stokes bez další diskuse uzavřel palivovou nádrž a zasunul hubici zpátky do benzinové pumpy, zatímco si Pitt naložil své vybavení do letadla. Poté co odvázal kotevní lana a odstrčil letadlo jednou nohou od rampy, Stokes se odebral do pilotní kabiny.

„Máte zájem si sednout dopředu?“ zeptal se. Pitt se v duchu usmál. V nákladovém prostoru neviděl žádná sedadla pro cestující. „Nevadí mi, když si tam sednu.“ Zatímco Stokes nastartoval a zahříval ten jediný velký hvězdicový motor a kontroloval své měřicí přístroje, Pitt se připoutal na sedadle druhého pilota. Ustupující příliv již letoun odnesl tři metry od rampy. Poté co si sám zrakem ověřil, že se v úžině nenachází jiné lodi či letadla, Stokes nabral rychlost a odstartoval, naklonil letadlo do zatáčky nad Campbellovým ostrovem a dal se na západ. Jak stoupali vzhůru, Pitt si připomněl zprávu, kterou mu poskytl Hiram Yaeger ještě předtím, než opustil Washington.

Ostrovy Queen Charlotte vytváří asi 150 ostrovů, jež se táhnou 160 kilometrů na východ souběžně s kanadskou pevninou. Celková plocha ostrovů obnáší 9.584 čtverečních kilometrů. Obyvatelstvo čítající 5.890 lidí tvoří většinou Indiáni kmene Haida, kteří na ostrovy pronikli v osmnáctém století. Tito Indiáni používali hojně se vyskytující červené cedry ke stavbě obrovských vydlabaných kánoí a vícerodinných domů z fošen, podepíraných mohutnými vchodovými sloupy, a k vyřezávání skvělých totemů, masek, truhel a nádobí.

Hospodářství se zde zakládá na stavebním dřevu a rybolovu, jakož i těžbě mědi, uhlí a železné rudy. V roce 1997 prospektoři pracující

pro Dorsettovu konsolidační důlní společnost nalezli kimberlitový sopouch na ostrově Kunghit, nejjižnějším ostrově souostroví Queen Charlotte. Když vyvrtali zkušební díru, nalezli ve dvaapadesátikilogramovém vzorku 98 diamantů. Ačkoli je ostrov Kunghit součástí chráněného území národního parku South Moresby, vláda dovolila Dorsettově konsolidační důlní společnosti uplatnit na něj svůj nárok a ostrov si pronajmout. Dorsett poté zahájil rozsáhlé výkopové práce a ostrov uzavřel pro všechny návštěvníky a rekreanty. Makléřská firma C. Dirgo & Co. v New Yorku odhadla, že ten důl by mohl vynést až dvě miliardy dolarů v diamantech.

Pittovy myšlenky přerušil Stokes. „Teď když jsme stranou zvědavých očí, jak můžu vědět, že jste Dirk Pitt od NUMA?“

„Máte právo se na to ptát?“

Stokes vytáhl ze své náprsní kapsy kožené pouzdro a rychlým pohybem je rozevřel. „Královská kanadská jízdní policie, ředitelství vyšetřování zločinů.“

„Takže oslovuji *inspektora* Stokese.“

„Ano, pane, tak je to správně.“

„Co byste rád viděl? Kreditní karty, řidičský průkaz, identifikační průkaz NUMA, průkaz dárce krve?“

„Odpovězte jen na jednu otázku,“ řekl Stokes, „týkající se ztroskotané lodi.“

„Pokračujte.“

„*Empress of Ireland?*“ Pitt se schoulil ve svém sedadle a zazubil se. „Byl to kanadsko–pacifický pravidelný parník, který se v roce 1914 potopil po srážce s uhelnou lodí na řece Svatého Vavřince, několik kilometrů od města Rimouski. Počet mrtvých překročil jeden tisíc a mnozí z nich byli z kontingentu Armády spásy, který cestoval do Anglie na výroční schůzi. Ta loď leží v hloubce asi padesáti metrů. NUMA ji prozkoumala v květnu 1989.“

„Velmi dobře. Musíte být ten, kdo říkáte, že jste.“

„Proč jízdní policie?“ zeptal se Pitt. „Posey se vůbec nezmiňoval o vyšetřování zločinu.“

„To nebylo Edovo dílo. Vaše žádost o slídění kolem ostrova Kunghit se mi rutinním způsobem dostala na stůl. Jsem jedním z

týmu pěti lidí, kteří mají posledních devět měsíců pod dohledem Dorsettův diamantový důl.“

„Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Ilegální přistěhovalectví. Máme podezření, že Dorsett pašuje na ostrov Číňany, aby pracovali v jeho dole.“

„Proč Číňany? Proč si nenajme místní kanadské občany?“

„Jsme přesvědčeni, že Dorsett si kupuje dělníky od zločineckých syndikátů a potom je používá na otrockou práci. Pomyslete, kolik ušetří na daních, pojištění zaměstnanců, důchodech a odborářských mzdách.“

„Představujete kanadské vykonavatele zákona. Co vám brání, abyste tam vešli a zkontrolovali dělníky, jestli mají řádné doklady?“

„Dorsett podplatil spoustu byrokratů a členů parlamentu, aby si svůj provoz ochránil. Pokaždé, když se pokoušíme ten areál prohledat, narazíme na celý štáb drahých advokátů, kteří navrší kilometr právních zátarasů. Bez nějakého písemně doloženého důkazu se ředitelství vyšetřování zločinů nemá o co opřít.“

„Proč mám ten pošetilý dojem, že se mě chystáte využít?“ zabručel Pitt.

„To, že jste se objevil, bylo nanejvýš příhodné, pane Pitte. Pro kanadskou jízdní každopádně.“

„Nechejte mě hádat. Očekáváte ode mne, že půjdu tam, kam se jízdní policie neodváží.“

„No, vy jste Američan. Jestli vás chytnou při vstupu na cizí pozemek, to nejhorší, co můžete očekávat, je deportace. V našem případě by z toho trochu mohly být politické potíže. Můj tým a já se samozřejmě těšíme na penzi.“

„Přirozeně,“ poznamenal Pitt cynicky.

„Rád vám vyhovím, jestliže to znovu uvážíte a přikážete mi, abych vás odvezl zpátky na letiště v Shearwateru.“

„Jakkoli bych moc rád změnil cíl své cesty kvůli nějakému dobrému rybaření v bystřině plné pstruhů, tam venku na moři umírají lidé. Jsem zde, abych zjistil, zda a jakým způsobem nesou za to zodpovědnost důlní práce Dorsettovy konsolidační společnosti.“

„Byl jsem informován o lodích zasažených nějakou neznámou zvukovou epidemií,“ pravil Stokes. „Zdá se, že jdeme za stejnou kořistí z různých důvodů.“

„Vtip je v tom, načapat Dorsetta dřív, než zemře více nevinných lidí.“

„Mohu se vás zeptat, jak to plánujete?“

„Nic složitého. Doufám, že proniknu do toho dolu, když si najmu Masona Broadmoora jako průvodce, aby mě dostal na ostrov, za předpokladu, že bude souhlasit.“

Jestli Masona znám, tak po té příležitosti skočí. Jeho bratr rybařil v blízkosti ostrova asi před rokem. Jeden z člunů ochranky Dorsettovy konsolidační společnosti mu přikázal, aby to místo opustil. Jelikož jeho rodina v těch vodách lovila ryby po celé generace, odmítl to udělat. Pořádně ho zmlátili a spálili mu člun. Když jsme to vyšetřovali, Dorsettovi lidé od bezpečnosti tvrdili, že Broadmoorův člun explodoval a jeho že oni zachránili.“

„Jeho slovo proti dvaceti z nich.“

„Spíš asi osmi, ale chápete tu situaci.“

„Teď jsem já na řadě,“ pravil Pitt vlídně. „Jakým způsobem se předpokládá, že vám pomohu?“

Stokes ukázal rukou z okna na zalesněný ostrov s velkým šrámem zeminy uprostřed. „Ostrov Kunghit. Proklestili si tady malou přistávací dráhu pro leteckou přepravu, aby sem mohli dopravovat lidi a zásoby. Budu předstírat poruchu na motoru a zaskočíme si na návštěvu. Zatímco se budu vrtat pod kapotou, vy budete oblažovat bezpečnostní stráže povídáním o svých husarských kouscích pod mořem.“

Pitt zíral pochybovačně na Stokese. „Čeho doufáte, že dosáhnete kromě znepřátelení si Dorsettových zajišťovatelů bezpečnosti?“

„Mám své důvody, proč chci přistát. Důvod číslo jedna je umožnit kamerám, vloženým do plováků, pořízení záběrů zblízka během přistání a startu.“

„Nějak mám dojem, že nenávidí nezvané návštěvníky. Podle čeho si myslíte, že nás nepostaví před latrínu a nezastřelí?“

„Důvod číslo dvě,“ pravil Stokes a odbyl tím Pittovy námitky. „Mí nadřízení doufají v právě takovou událost. Pak se sem můžou vrhnout a těm hajzlům zastavit provoz.“

„Přirozeně.“

„Důvod číslo tři je, že máme policejního agenta, který pracuje v těch dolech. Doufáme, že mi může předat informace, zatímco budeme na zemi.“

Jsme prostě plní všelijakých drobných piklí, že ano?“ řekl Pitt.

„Vážněji řečeno, když dojde k nejhoršímu, prozradím Dorsettově ochrance, že jsem jízdní policista ještě předtím, než nám nabídnou cigaretu a pásku na oči. Nejsou tak hloupí, aby riskovali invazi malé armády ochránců zákona, kteří jim tam budou pobíhat sem a tam a hledat tělo jednoho ze svých nejlepších.“

„*Opravdu* jste upozornil svůj rým a své nadřízené, že tam půjdeme na návštěvu?“

Stokes vyhlížel uraženě. Jakékoli zmizení je načasováno tak, aby se dostalo do večerních novin. Není proč si dělat starosti, vždyť Dorsettovi vedoucí pracovníci se děsí špatné publicity.“

„Kdy přesně zdárně uskutečníme ten div plánování Královské jízdní policie?“

Stokes znovu ukázal dolů na ostrov. „Měl bych začít se sestupem asi za pět minut.“

Pittovi nezbývalo, než si dát ruce v klín a těšit se z vyhlídky. Pod sebou viděl velký sopečný kužel, v jehož středu byl sopouch z modré hlíny, která obsahovala surové diamanty. To, co vypadalo jako obrovitý most z ocelových nosníků, se táhlo nad odkrytým středem spolu s nesčíslným množstvím kabelů, jež zvedaly a spouštěly vydolovanou hlušinu. Jakmile dospěly k vrcholku, naběráky se pak jako lyžařské lanovky pohybovaly vodorovným směrem přes otevřenou jámu k budovám, kde se diamanty vyluhovaly od hlušiny, která se potom shazovala na obrovskou hromadu, jež obklopovala důl. Ta hromada také fungovala jako umělá bariéra k odstrašení kohokoli, kdo by chtěl vstoupit či odejít, což byla skutečnost připadající Pittovi zřejmá z toho, že zde naprosto chyběly vjezdy až na jeden, kterým byl tunel, jenž vedl na cestu vedoucí do přístaviště v malé zátoce. Podle své mapy věděl, že se nazývá Rose Harbour.

Jak se díval, vlečná loď táhnoucí za sebou nákladní člun právě vyplouvala z přístaviště směrem k pevnině.

Řada budov montovaných z prefabrikátů a seskupených mezi hromadou a jámou byla zřejmě užívána jako kanceláře a ubytovny horníků. Ten oplocený pozemek, měřící snadno dva kilometry v průměru, v sobě rovněž zahrnoval úzké nouzové letiště s hangárem. Ze vzduchu pak celý důlní provoz vypadal jako gigantická jizva na krajině. Je to jeden velký dolíček od neštovic," řekl Pitt. Aniž by pohlédl dolů, Stokes dodal: „Ten dolíček od neštovic, jak tomu říkáte, je místem, odkud pocházejí sny."

Stokes ochudil svou palivovou směs a šidil ten velký motor Pratt & Whitney model R–985 Wasp tak dlouho, dokud nezačal vynechávat a střílet do karburátoru. Z rádia se mu již ozýval hlas, který jej varoval před přiblížením se k pozemku, ale nevšímal si ho. „Mám ucpaný přívod paliva a musím použít vaši přistávací dráhu k nouzovému přistání. Omlouvám se za způsobené potíže, ale nedá se nic dělat." Poté vypnul rádio.

„Není vám proti mysli přijít na návštěvu neohlášený?" promluvil Pitt.

Stokes se soustřeďoval na přistání s letadlem, kdy mu motor pokašlával a sotva se otáčel, a neodpověděl. Spustil pár malých koleček vepředu uprostřed těch dvou velkých plováků a srovnal směr s přistávací dráhou. Boční vítr zachytil letadlo a Stokes to vyrovnal. Pitt znervózněl, když pozoroval, že Stokes nemá vše pod kontrolou. Ten jízdní policajt byl poměrně schopný, ale sotva zkušený pilot. Přistál neobratně a s letadlem málem udělal looping na zemi.

Ještě než se letoun zastavil před hangárem na letišti, byl obklopen téměř deseti muži v modrých, bojových pracovních uniformách, kteří v rukou drželi na zakázku vyrobené, krátké automatické pušky M–16 Bushmaster s tlumičem. Vysoký vyzáblý muž mající něco přes třicet let s bojovou přilbou na hlavě si vystoupil na jeden z plováků a otevřel dvířka.

Pitt si povšiml, že ruka strážného spočívala na automatické pistoli ráže 9 mm zasunuté v pouzdře.

„Toto je soukromý pozemek a vy na něj vstupujete bez dovolení," řekl dokonale přátelským hlasem.

Je mi líto," pravil Stokes, „ale ucpal se mi palivový filtr. Tenhle měsíc už podruhé. To je tím zatraceným materiálem, který dneska vydávají za benzín."

Jak brzy to můžete opravit a letět dál?"

„Za dvacet minut, víc ne."

„Pospěšte si, prosím," řekl šéf ostrahy. „Budete muset zůstat u svého letadla."

„Mohu použít vaši toaletu?" zeptal se Pitt zdvořile.

Strážný si ho chvíli pozorně prohlížel a potom přikývl. Jedna je v hangáru. Jeden z mých mužů vás tam doprovodí."

„Ani nevíte, jak jsem vám vděčný," pravil Pitt, jako by prožíval menší utrpení. Vyskočil z letadla a vyrazil směrem k hangáru se strážným těsně v patách. Jakmile se ocitl uvnitř té kovové stavby, obrátil se, jako by netrpělivě očekával, až mu strážný ukáže dveře vedoucí k toaletě. Byl to taktický manévr; již předtím uhodl ty správné dveře, ale poskytlo mu to krátký okamžik k pohlédnutí na letoun spočívající na podlaze hangáru.

Gulfstream V, to nejnovější ve vývoji obchodních tryskových letadel, byl impozantní letoun. Na rozdíl od předchozího Learjetu, který tak chtivě nakupovali a k létání používali bohatí a slavní a jehož vnitřek měl sotva dostatek prostoru, aby se v něm člověk otočil, tento typ byl prostorný a poskytoval cestujícím spoustu prostoru k pohybu, jakož i dostatečnou výšku pro většinu vysokých lidí, aby mohli stát zpříma. Letoun byl schopen letět cestovní rychlostí 924 kilometrů v hodině ve výšce skoro 11.000 metrů a s doletem téměř dvanácti tisíc kilometrů, byl poháněn dvojicí turboventilátorových tryskových motorů, zkonstruovaných firmami BMW a Rolls–Royce.

Dorsett nešetřil na výdajích pro svoji přepravní letku, pomyslil si Pitt. Takovéhle letadlo stálo více než 33 milionů dolarů.

Před hlavními vraty hangáru byly zaparkovány dvě podsaditě vyhlížející helikoptéry, jejichž tmavé modročerné zbarvení vyhlíželo hrozivě a pochmurně. Pitt v nich poznal letouny McDonnell Douglas 530 MD Defender, vojenská letadla zkonstruovaná pro tiché létání a vysokou stabilitu během neobvyklých manévrů. Dva kulomety ráže 7.62 mm byly umístěny v břichu trupu. Ze spodku pilotní kabiny

vyrůstala celá řada sledovacích zařízení. Byly to průzkumné modely, speciálně upravené k vystopování pašeráků diamantů nebo jiných nevítaných narušitelů na zemi.

Poté, co vyšel z toalety, mu strážný pokynul, aby vstoupil do kanceláře. Muž, který seděl za stolem byl malý, hubený a úzkostlivě oblečený ve vycházkovém obleku, uhlazený, chladný a naprosto démonický. Obrátil se od počítačové obrazovky a pozorně si prohlížel Pitta. Jeho hluboko posazené oči byly šedé a nudné. Pitt toho muže shledal odporným a odpudivým.

Jsem John Merchant, vedoucí bezpečnostního zajištění tohoto dolu," řekl s výrazným australským přízvukem. „Mohu prosím vidět nějaký průkaz totožnosti?" Pitt mu bez řeči podal svou průkazku NUMA a vyčkával. „Dirk Pitt." Merchant to jméno převaloval na jazyku a opakoval si ho: „Dirk Pitt. Nejste ten chlapík, co před několika lety nalezl rozsáhlý poklad Inků v sonorské poušti?"

„Byl jsem jenom jeden z týmu."

„Proč jste přišel na Kunghit?"

„Raději se zeptejte pilota. To on přistál s tím letadlem na vašem vzácném důlním pozemku. Já jsem pouze pasažér, který se s ním svezl."

„Malcolm Stokes je inspektorem u Královské kanadské jízdní policie. Je také členem ředitelství vyšetřování zločinů." Merchant ukázal rukou na počítač. „O něm mám celý soubor dat. Ten, kdo je sporný, jste vy."

Jste velmi důkladný," řekl Pitt. „Když vezmu v úvahu vaše důvěrné známosti v kanadské vládě, pravděpodobně již víte, že jsem tady, abych prozkoumal vliv chemického znečištění na stavy chaluh a ryb. Nechcete se podívat na mé doklady?"

„Mám už jejich kopie." Pitt byl v pokušení Merchantovi uvěřit, ale poznal Poseyho dostatečně dobře na to, aby mu mohl plně důvěřovat. Rozhodl se, že Merchant lže. Přimět oběť si myslet, že žalobce ví vše, co je třeba vědět, byl starý gestapácký trik. „Proč se potom obtěžovat s vyptáváním?"

„Aby se zjistilo, máte-li ve zvyku poskytovat nepřesné údaje."

„Jsem snad podezřelý z nějakého ohavného zločinu?" zeptal se Pitt.

„Mám za úkol zadržet pašeráky diamantů na černo, dříve než své drahokamy zašantročí do bankovních ústavů v Evropě a na Středním východě. Poněvadž jste sem přišel nepozvaný, musím zvážit vaše pohnutky.“

Pitt sledoval odraz strážného v okéncích prosklené skříně. Stál kousek za Pittem po jeho pravé straně a přes prsa měl automatickou zbraň. „Jelikož víte, kdo jsem, a tvrdíte, že jste si v dobrém úmyslu řádně doložil účel mého příchodu na ostrovy Queen Charlotte, nemůžete vážně uvěřit tomu, že jsem pašerák diamantů.“ Pitt povstal. „Rád jsem si popovídal, ale nevidím důvod, proč bych se tu měl zdržovat.“

„Lituji, ale musíte být dočasně zadržen,“ pronesl Merchant ostře a věcně. „K tomu nemáte žádné oprávnění.“

„Protože jste neoprávněně vstoupil na cizí pozemek pod falešnou záminkou, mám plné právo provést civilní zatčení.“ To není dobré, pomyslil si Pitt. Kdyby Merchant zapátral hlouběji a spojil si jej se sestrami Dorsettovými a lodí *Polar Queen,* potom by žádné lži nedokázaly vysvětlit jeho zdejší přítomnost, i kdyby byly sebevíc tvůrčí. „A co Stokes? Jelikož tvrdíte, že víte, že je jízdní policajt, proč mě nepředáte jemu?“

„Dám přednost tomu, že vás předám jeho nadřízeným,“ pravil Merchant téměř radostně, „ale ne dříve, než budu moci tuto záležitost důkladněji vyšetřit.“

Pitt nyní nepochyboval, že mu nebude dovoleno opustit ten důlní pozemek živý. „Může Stokes odletět?“

„Ve chvíli kdy dokončí své nezbytné opravy na letounu. Těší mě sledování jeho primitivních pokusů o pozorování.“

„Rozumí se samo sebou, že nahlásí mé zadržení.“

„To je předem hotová věc,“ pravil Merchant suše.

Zvenku sem od hangáru dolehl vystřelovací zvuk startujícího leteckého motoru. Stokes byl nucen vzlétnout bez svého cestujícího. Jestli měl v úmyslu jednat, Pitt usoudil, že má na to méně než třicet sekund. Všiml si popelníku na stole a několika nedopalků v něm a tak předpokládal, že Merchant je kuřák. Zdvihl ruce na znamení porážky.

„Mám-li být zadržený proti své vůli, vadilo by vám, kdybych si dal cigaretu?“

„Vůbec ne,“ řekl Merchant a přistrčil k němu přes stůl popelník. „Možná se k vám dokonce přidám.“

Pitt přestal kouřit již před lety, ale udělal pomalý pohyb, jako by si chtěl sáhnout do otevřené náprsní kapsy u své košile. Zaťal pravou ruku v pěst, kterou si sevřel levačkou. Poté bleskovým pohybem, při kterém jednou paží táhl a druhou pro větší sílu tlačil, vrazil svůj loket strážnému do žaludku. Ozvalo se trhané zalapání po dechu, jak se strážný chytil za břicho.

Merchant zareagoval v pozoruhodně krátkém čase.

Z pouzdra u opasku vytáhl malou automatickou pistoli ráže devět milimetrů a odjistil ji jedním dobře nacvičeným hmatem. Ale dříve než mohl ústí své zbraně zvednout nad desku stolu, uvědomil si, že civí do hlavně automatické pušky strážného, kterou nyní svíral v dlaních Pitt a mířil mu jí přímo na nos. Šéf ochranky měl pocit, jako by zíral do tunelu, jenž nemá světlo na druhém konci.

Pomalu položil svou pistoli na stůl. „To vám vůbec nepomůže,“ pravil sarkasticky.

Pitt uchopil jeho automatickou pistoli a vsunul si ji do kapsy kabátu. „Lituji, že nemohu zůstat na večeři, ale nechci přijít o svezení.“

Poté již byl venku ze dveří a běžel sprintem po podlaze hangáru. Pušku odhodil do nádoby na odpadky, proběhl dalšími dveřmi a zvolnil do pomalého klusu, když probíhal hloučkem strážných. Upírali na něj podezíravé pohledy, ale předpokládali, že jejich boss již Pittovi dovolil odejít. Vůbec se nesnažili jej zastavit, když Stokes přidal plyn a vodní letoun se rozjel po startovací dráze. Pitt si vyskočil na plovák, prudce trhnul dvířky proti zpětnému proudu od vrtule a vrhl se do vnitřku nákladového prostoru.

Stokes vyhlížel ohromeně, když Pitt vklouzl do sedadla druhého pilota. „Můj ty Bože! Odkud jste se tu vzal?“

„Na cestě k letišti byla hustá doprava,“ řekl Pitt a lapal po dechu.

„Donutili mě vzlétnout bez vás.“

„Co se stalo s vaším policejním agentem?“

„Neukázal se. Bezpečnostní opatření kolem letadla byla příliš přísná.“

„Nepotěší vás, když se dozvíte, že Dorsettův šéf bezpečnosti, odporný malý blbec jménem John Merchant, vás identifikoval jako slídivého jízdního poldu z ředitelství vyšetřování zločinů.“

„To je konec mého vydávání se za venkovského pilota,“ mumlal si Stokes, když stáhl zpět řídicí páku.

Pitt odsunul postranní okénko, vystrčil hlavu do silného proudu vzduchu od vrtule a ohlédl se. Vypadalo to, že strážní cupitají sem a tam jako mravenci. Potom však uviděl něco jiného, co způsobilo, že se mu sevřel žaludek. „Myslím, že jsem je naštval.“

„Možná něčím, co jste řekl?“

Pitt tahem zavřel postranní okénko. „Ve skutečnosti jsem zmlátil strážného a ukradl šéfovi ochranky boční zbraň.“

„To by odpovídalo.“

„Půjdou po nás v jedné z těch bojových helikoptér.“

„Znám ten typ,“ pravil Stokes znepokojeně. Jsou o dobrých čtyřicet uzlů rychlejší než tahle stará bedna. Předstihnou nás dávno předtím, než se dokážeme vrátit na Shearwater.“

„Nemohou nás sestřelit před svědky,“ řekl Pitt. Jak daleko je to k nejbližší obydlené obci na ostrově Moresby?“

Je tu vesnice Masona Broadmoora, která se rozkládá u zátoky Black Water, asi šedesát kilometrů odsud. Jestli se tam dostaneme první, můžu přistát na vodě uprostřed vesnické rybářské flotily.“

Pitt hleděl upřeně planoucíma očima na Stokese, jak se mu zvyšovala hladina adrenalinu v krvi. „Tak se o to pokuste.“

20 KAPITOLA

Pitt a Stokes si rychle uvědomili, že od samého začátku byli v situaci, kdy nemohli vyhrát. Nezbývalo jim než se vydat směrem na jih, aby se mohli stočit o 180 stupňů na sever k ostrovu Moresby. Helikoptéře McDonnell Douglas Defender stačilo pouze se kolmo zvednout ze země před hangárem, obrátit se severním směrem a vletět za pomalejší vodní letoun dokonce ještě dříve, než se honička rozběhla. Přístroj měřící rychlost letu letadla de Havilland Beaver ukazoval 160 uzlů, ale Stokes při přeletu úzkého průlivu oddělujícího ty dva ostrovy měl pocit, že letí v kluzáku.

„Kde jsou?“ zeptal se, aniž by odtrhl svůj zrak od nízkého pásma kopců, pokrytých cedry a borovicemi přímo před sebou a od vodní hladiny pouhých sto metrů dole pod sebou.

„Půl kilometru vzadu za ocasem a rychle se k nám přibližují,“ odpověděl mu Pitt.

Jenom v jedné helikoptéře?“

„Pravděpodobně se rozhodli, že sestřelit nás je hračkou a nechali ten druhý vrtulník doma.“

„Ale bez té váhy navíc a odporu vzduchu způsobeného našimi plováky bychom na tom byli stejně.“

„Vozíte v téhle vykopávce nějaké zbraně?“ optal se Pitt.

„To je proti předpisům.“

„Škoda, že jste v plovácích neukryl brokovnici.“

„Na rozdíl od vás, amerických strážců veřejného pořádku, kteří nic nevidíte na tom, mít u sebe celý arzenál, my nedychtíme po ohánění se zbraněmi, pokud nejsme v situaci ohrožení života.“

Pitt na něj nevěřícně pohlédl. „A co je podle vás tahle šlamastyka?“

„Nepředvídaná potíž,“ odvětil Stokes se stoickým klidem.

„Pak tedy jediné, co máme proti dvěma těžkým kulometům, je ta devítimilimetrová automatická pistole, kterou jsem ukradl,“ řekl Pitt rezignovaně. „Víte, před několika lety jsem sundal vrtulník tím, že jsem mu hodil záchranný člun do listů rotoru.“

Stokes se otočil a zíral na Pitta, neschopný uvěřit jeho neuvěřitelnému klidu. „Lituji, ale až na pár záchranných vest je nákladový prostor prázdný.“

„Obracejí se po naší pravé straně, aby mohli dobře zamířit. Až vám řeknu, spusťte plováky a uberte plyn.“

Jestli ztratím rychlost, už to v téhle výšce nikdy nevyrovnám.“

„Přistání v korunách stromů je lepší než kulka v mozku a havárie v plamenech.“

„Vůbec jsem o tom takhle neuvažoval,“ pravil Stokes neradostně.

Pitt napjatě pozoroval, jak modročerná helikoptéra letí souběžně s vodním letounem, až to vypadalo, že se zastavila ve vzduchu a vznáší se jako sokol, sledující svým pronikavým zrakem holuba. Byli u sebe tak blízko, že Pitt dokázal rozeznat výraz ve tváři pilota a jeho zástupce. Oba dva se usmívali. Pitt otevřel postranní okénko a držel pod jeho rámem z dohledu svou automatickou pistoli.

„Žádné varování rádiem?“ pravil Stokes nevěřícně. „Žádná žádost o návrat zpátky k dolu?“

„Ti chlapi hrají tvrdou hru. Neodvážili by se zabít jízdního poldu, pokud by nedostali příkaz od někoho tam nahoře v Dorsettově konsolidační společnosti.“

„Nemohu uvěřit, že očekávají, že jim to projde.“

„Oni se zatraceně jistě o to pokusí,“ pravil Pitt tiše a jeho oči sledovaly střelce. „Připravte se.“ Nebyl optimistický. Jejich jedinou výhodou, jež ve skutečnosti vůbec nebyla výhoda, bylo to, že 530 MD Defender byl vhodnější pro pozemní útok než vzdušný souboj.

Stokes držel řídicí sloupek mezi koleny, zatímco jednou rukou objímal páky přistávacích klapek křídel a druhou se chopil škrticí klapky. Přistihl se, jak se podivuje tomu, proč vkládá tolik důvěry do muže, kterého znal méně než dvě hodiny. Odpověď byla prostá. Za všechny ty roky, jež strávil u jízdní policie, uviděl jen málo mužů, kteří tak naprosto zvládali zdánlivě beznadějnou situaci.

„Teď!“ zvolal Pitt a současně pozvedl svou automatickou pistoli a vypálil.

Stokes prudce nastavil přistávací klapky do polohy zcela dolů a stlačil nazpět škrticí klapku. Starý beaver, který ztratil sílu svého

motoru a držel se nahoře odporem vzduchu proti svým velkým plovákům, zpomalil tak náhle, jako by vlétl do oblaku z lepidla.

Téměř ve stejnou chvíli uslyšel Stokes přerývanou rychlopalbu kulometu a bušení kulek do jednoho křídla. Zaslechl rovněž ostrý praskot Pittovy automatické pistole. Tohle nebyl žádný zápas, pomyslil si, když horečně obracel ve vzduchu letadlo, které již nemělo skoro žádnou rychlost, tohle byl středoškolský zadák čelící celé obranné linii fotbalového týmu Phoenix Cardinals. Poté střelba z nějakého nepochopitelného důvodu náhle ustala. Špička letounu klesala, a tak opět zatlačil škrticí klapku kupředu, aby získal určitou míru ovládání. Když vyrovnával vodní letoun a nabíral rychlost, Stokes pohlédl kradmo do strany. Helikoptéra už změnila směr. Druhý pilot seděl zhroucený ve svém sedadle za několika otvory po kulkách v plastikové bublině kokpitu. Stokese překvapilo, když zjistil, že beaver dosud reaguje na jeho příkazy. Co jej překvapilo ještě víc, byl výraz Pittova obličeje. Zračilo se v něm naprosté zklamání. „Proklatě!“ zabručel Pitt. „Netrefil jsem.“

„O čem to mluvíte? Zasáhl jste druhého pilota.“ Pitt na něj zíral, vzteklý sám na sebe. „Mířil jsem na sestavu rotoru.“

„Načasoval jste to dokonale,“ udělal mu Stokes poklonu. Jak jste poznal přesně ten okamžik, kdy mi dát pokyn a pak střílet?“

„Ten pilot se přestal usmívat.“

Stokes se dál nezajímal. Ještě se nedostali ven z bouře a Broadmoorova vesnice byla dosud třicet kilometrů vzdálená.

„Přilétají sem, aby podnikli další výpad,“ řekl Pitt.

„Nemá smysl pokoušet se o stejný úskok.“

Pitt přikývl. „Souhlasím. Pilot to bude očekávat. Tentokrát zatáhněte za řídicí sloupek a udělejte Immelmannovu otočku.“

„Co je to Immelmann?“

Pitt na něj pohlédl. „Vy to nevíte? Proboha, jak dlouho již létáte?“

„Víceméně dvacet jedna hodin.“

„No to je skvělé,“ zasténal Pitt. „Vyleťte polovičním přemetem vzhůru a tam pak udělejte poloviční výkrut, abyste skončil letem v opačném směru.“

„Nejsem si jistý, že se na to cítím.“

„Nemají jízdní policisté kvalifikované profesionální piloty?“

„Žádné, kteří by byli k dispozici pro tento úkol," pravil Stokes odměřeně. „Myslíte, že byste tentokrát zasáhl nějakou nezbytnou část toho vrtulníku?"

„Ne pokud nebudu mít neuvěřitelné štěstí," odvětil Pitt. „Zbývají mi tři náboje."

Pilot defenderu vůbec nezaváhal. Natočil se k přímému útoku seshora a do boku své bezmocné kořisti. Byl to dobře vymyšlený útok, jenž Stokesovi ponechal málo prostoru k manévrování.

„Teď!" zakřičel Pitt. „Stočte špičku dolů, abyste získal rychlost, a potom vzlétněte do vaší otočky."

Stokesova nezkušenost vedla k zaváhání. Ještě se ani nedostal k vrcholu přemetu v přípravě na poloviční výkrut, když střely ráže 7.62 mm začaly bušit do tenkého hliníkového pláště vodního letounu. Čelní sklo se roztříštilo na tisíc kusů, zatímco náboje tloukly do přístrojové desky. Pilot defenderu změnil své zamíření a vedl podélnou palbu od kokpitu přes trup. Byl to omyl, jenž beaver udržel ve vzduchu. Střelec by měl býval zničit motor.

Pitt vypálil své poslední tři rány a vrhl se kupředu na podlahu, aby ze sebe udělal co nejmenší cíl, což byl čin, který byl čistě klamnou představou.

Stokes pozoruhodně dokončil Immelmannovu otočku, sice pozdě, ale beaver nyní směřoval pryč od helikoptéry, dříve než její pilot mohl svůj letoun obrátit kolem osy o 180 stupňů. Pitt kroutil hlavou, omámeně a nevěřícně, a kontroloval si, zda nemá na těle zranění. Až na řadu drobných řezných ran na obličeji od úlomků, které odlétly z roztříštěného čelního skla, byl nezraněný. Beaver letěl vyrovnaně a hvězdicový motor plynule hučel na plné obrátky. Motor byl tou jedinou částí letadla, jež nebyla zasažená kulkami. Pitt pohlédl ostře na Stokese.

„Jste oukej?"

Stokes se pomalu obrátil a hleděl na Pitta rozostřeným zrakem. „Myslím, že mě ti grázlové právě zbavili penze," zamumlal. Zakašlal a pak se jeho rty zbarvily krví, jež mu stékala po bradě dolů na prsa. Poté upadl do bezvědomí a zhroutil se dopředu na svůj bezpečnostní pás.

Pitt uchopil do rukou kolo řízení druhého pilota a okamžitě prudce stáčel vodní letoun do ostrého náklonu o 180 stupních, dokud nenabral kurz zpátky směrem k vesnici Masona Broadmoora. Jeho bleskový obrat zaskočil pilota helikoptéry a sprška kulek zkropila prázdný vzduch za ocasem vodního letounu.

Setřel si krev, která mu zatekla do jednoho oka a bilancoval. Většina letadla byla posetá více jak sto děrami, ale řídicí systém a nosné plochy byly nepoškozené a z velkého motoru 459 Wasp vycházel dunivý zvuk všech jeho pracujících válců.

Co udělat nyní?

Prvním plánem, jenž mu proběhl myslí, bylo pokusit se vrazit do helikoptéry. Ta stará obvyklá praxe, jak vzít někoho s sebou, uvažoval Pitt. Ale to je vše jen pokus. Defender byl ve vzduchu mnohem pohotovější než těžkopádný beaver se svými mohutnými plováky. Měl by takovou šanci jako mangusta proti kobře, kdy v souboji s pomalejší kobrou mangusta nikdy nedokáže prohrát. Jedině když narazí na chřestýše, utrpí mangusta porážku. Ta bláznivá myšlenka, co se Pittovi honila hlavou, se mu stala skvělou inspirací, když mírné doprava asi půl kilometru před sebou zahlédl nízkou skalní vyvýšeninu.

Směrem ke skalám vedla cesta porostem vysokých jedlí douglasek. Snesl se střemhlav mezi ty stromy, přičemž se mu konce křídel otíraly o jehličí horních větví. Komukoli jinému by se to bylo jevilo jako zoufalý čin sebevražedného šílenství. Ten taktický manévr zmátl pilota defenderu, který přerušil svůj třetí útok a následoval vodní letoun kousek vzadu nad ním v očekávání, že bude pozorovat to, co vypadalo jako jistá havárie.

Pitt držel škrticí klapku zcela zavřenou a chopil se oběma rukama řídicího kola, zatímco oči upřel na skalní stěnu, jež se tyčila před ním. Proud vzduchu vrážel dovnitř rozbitým čelním sklem, takže musel dát hlavu na stranu, aby viděl. Naštěstí mu ta vichřice smetla prýštící krev a slzy, jež se mu draly z přimhouřených očí.

Letěl dál mezi stromy. Neexistoval špatný odhad či přepočítání se. Musel udělat včas ten správný pohyb v přesném okamžiku. Desetina vteřiny oběma směry by znamenala jistou smrt. Skály se řítily proti letadlu, jako by je zezadu něco pohánělo. Pitt je teď zřetelně viděl,

šedé a hnědé rozeklané balvany s černými žílami. Nemusel se ani podívat, aby uviděl, že ručička výškoměru ukazovala nulu a ukazatel na tachometru se vychyloval daleko do červeného. Ten starý letoun se hnal do zkázy, jak rychle to jen šlo.

„Nízko!“ zvolal do větru, deroucího se dovnitř rozbitým předním sklem. „O dva metry nízko!“

Stěží měl čas to vyrovnat dřív, než byly skály těsně před ním. Trhl řídicím sloupkem přesně odměřenou silou, jež postačila k tomu, aby se konce vrtule mihly nad vyvýšeninou a minuly její nejvyšší část o pouhé centimetry. Uslyšel náhlé praskání kovu, jak hliníkové plováky prudce narazily do skal a odtrhly se od trupu. Beaver vystřelil do vzduchu tak ladně jako vznášející se jestřáb puštěný ze svého uvazovacího provazu. Nezatížené vahou rozměrných plováků, jež ležely rozbité o skaliska, a při zátěži na letoun snížené téměř o polovinu, to letité letadlo se stalo manévrovatelnějším a získalo dalších třicet uzlů rychlosti letu. Reagovalo okamžité na Pittovy příkazy a beze stopy liknavosti se prokousávalo vzduchem, jak se snažilo nabrat výšku.

Teď ti ukážu Immelmannovu otočku, pomyslel si s ďábelským úšklebkem na rtech. Prudce stočil letoun do polovičního přemetu a poté ho rychle přetočil polovičním výkrutem a nabral přímý směr k helikoptéře. „Napiš svou poslední vůli, hlupáku!“ zakřičel a jeho hlas zanikl ve svištění větru a řevu motorového výfuku. „Přichází Rudý baron.“

Pilot vrtulníku pochopil příliš pozdě Pittovy záměry. Nebylo kam se vyhnout, kam se skrýt. To poslední, co očekával, bylo zaútočení poškozeným starým vodním letounem. Ale tady se k němu blížil ve směru, který nevyhnutelně vedl ke srážce při rychlosti skoro dvou set uzlů. Hnal se na něj s řevem rychlosti, kterou by nepovažoval za možnou. Udělal řadu prudkých manévrů, ale pilot starého vodního letounu jeho pohyby předpokládal a neustále se přibližoval. Otočil tedy špičku helikoptéry směrem k svému protivníkovi v divokém pokusu sestřelit proděravělý beaver dolů z oblohy dříve, než dojde k nevyhnutelné havárii.

Pitt viděl, jak se helikoptéra přímo před ním otáčí, uviděl záblesky vycházející z kulometů v jejím podvěsu, slyšel, jak střely buší do

velkého hvězdicového motoru. Zpod kapoty náhle vytryskl olej, jenž stříkal na vyústění výfuku a vytvářel pruh hustého modrého kouře, jenž se táhl vzadu za letadlem. Pitt zvedl ruku, aby si chránil oči před horkým olejem, který mu s proudem vzduchu cákal do obličeje coby palčivý příval.

Podívanou, jež mu utkvěla v paměti zlomek vteřiny před nárazem, představoval výraz chmurné odevzdanosti ve tváři pilota helikoptéry.

Vrtule a motor vodního letounu prudce narazily čelně do helikoptéry hned za její pilotní kabinou a způsobily výbuch, při němž kov a úlomky usekly rameno ocasního rotoru. Zbavená vyrovnávání svého točivého momentu, byla nyní celá helikoptéra prudce unášená bočním směrem. Několikrát se divoce otočila dokola, ještě než spadla pět set metrů dolů na zem jako kámen. Na rozdíl od havárií vytvořených ve filmu pomocí zvláštních efektů, poté co se helikoptéra zmuchlala k nepoznání v masu doutnajícího vraku, nevyšlehly z ní okamžitě plameny. Uplynuly téměř dvě minuty, než z jejích trosek probleskl oheň, a zahalila je oslepující ohnivá stěna.

Kusy rozdrcené vrtule beaveru se rozlétly a kroužily vzduchem jako ohňostroj. Kapota motoru sebou tloukla o stromy jako raněný pták a zdálo se, že se utrhne. Motor ochabl a zastavil se tak rychle, jako by Pitt vypnul spínač zapalování. Vytřel si olej z očí, ale jediné, co uviděl přes obnažené hlavy válců, byla souvislá vrstva vršků stromů. Rychlost letu beaveru klesala, a jak se Pitt připravoval na havárii, letadlo ji ztrácelo. Řízení dosud fungovalo, snažil se tedy snést s letadlem do horních větví stromů.

Skoro to dokázal, ale vnější okraj pravého křídla se srazil se sedmdesát metrů vysokým červeným cedrem, což letoun nečekaně obrátilo o devadesát stupňů. Letadlo, nyní naprosto neovladatelné a nefunkční v tom malém zbytku oblohy, se ponořilo do souvislé masy stromů. Levé křídlo se omotalo kolem dalšího čnějícího cedru a utrhlo se. Zelené borové jehličí se zavřelo nad červeným letadlem a skrylo jej před jakýmkoli pohledem shora. Před poničeným letounem se vztyčil kmen jedle o půlmetrovém průměru. Střed vrtule do toho stromu čelně narazil a prorazil ho naskrz. Motor se vytrhl ze svého usazení, když horní půlka stromu padla přes kodrcající se letoun a urazila mu zadní část. To, co zbylo z vraku, se zarylo do vlhké

kompostové hlíny lesního podloží, ještě než to nakonec zůstalo nehybně stát.

Po příštích pár minut bylo na zemi pod stromy ticho jako na hřbitově. Pitt tam seděl, příliš ohromen, než aby se pohnul. Civěl omámeně ven otvorem, který býval čelním sklem. Po prvé si všiml, že celý motor zmizel, a nejasně se podivoval, kam se ztratil. Konečně se mu myšlení začalo znovu srovnávat, a tak se natáhl a zkoumal Stokese.

Jízdní policista se otřásl záchvatem kašle, poté zavrtěl ochable hlavou a znovu nabyl trochu vědomí. Tupě zíral přes palubní desku na větve borovic, které se skláněly až do pilotní kabiny. ‚Jak jsme přistáli do lesa?“ zamumlal.

„Prospal jste tu nejlepší část,“ zabručel Pitt, zatímco si lehce masíroval řadu modřin.

Pitt nepotřeboval osm roků lékařské školy, aby poznal, že Stokes určitě zemře, když ho rychle nedostane do nemocnice. Spěšně mu rozepnul starý letecký oblek, rozerval košili a pátral po ráně. Našel ji pod ramenem, nalevo od prsní kosti. Bylo zde tak málo krve a otvor byl tak malý, že ho skoro přehlédl. Pittovou první reakcí bylo, že nebyl od kulky. Ránu opatrně prozkoumal a dotkl se přitom ostrého kousku kovu. Zmateně se podíval nahoru na rám, který předtím držel čelní sklo. Byl rozbitý k nepoznání. Náraz kulky zarazil Stokesovi do prsou úlomek hliníkového rámu a pronikl jeho levou plící. Být to o centimetr dál, byl by mu vnikl do srdce.

Stokes vykašlal chuchvalec krve a vyplivl jej ven otevřeným oknem. Je to zvláštní,“ bručel si, „ale vždycky jsem si myslel, že mě postřelí při silniční honičce nebo v zapadlé uličce.“

„Nemáte to štěstí.“

‚Jak zle to vypadá?“

„Máte kousek kovu v plíci,“ vysvětloval Pitt. „Máte bolesti?“

„Spíše pulzující bolest, než cokoli jiného.“

Pitt vstal těžce ze svého sedadla a přešel dozadu za Stokese. „Vydržte, dostanu vás odsud.“

Během deseti minut Pitt kopnutím vyrazil zkroucená vstupní dvířka a silou svých rukou opatrně dopravil Stokesovo tělo ven z letadla, kde ho zlehka položil na měkkou zem. Bylo k tomu zapotřebí

nemalé úsilí a Pitt těžce oddychoval ve chvíli, kdy se posadil vedle jízdního policisty, aby chytil dech. Stokesova tvář se několikrát stáhla prudkou bolestí, ale nikdy ze sebe nevydal víc než tiché zasténání. Byl na pokraji ztráty vědomí a zavřel oči.

Pitt jej probudil políčkem. „Neztrácej mi vědomí, kamaráde. Potřebuji, abys mi ukázal cestu k vesnici Masona Broadmoora.“

Stokesovy oči se chvějivě otevřely a on se jimi tázavě podíval na Pitta, jako by si na něco vzpomněl. „Ta Dorsettova helikoptéra,“ promluvil mezi kašlem. „Co se stalo s těmi grázly, co po nás stříleli?“

Pitt hleděl upřeně na dým, jenž stoupal nad lesem a zubil se. „Odešli na piknik.“

21 KAPITOLA

Pitt očekával, že se bude na ostrově Kunghit plahočit v lednu sněhem, ale z onoho bílého materiálu napadala na zem jenom slabá pokrývka, a od poslední bouřky z ní hodně roztálo. Táhl za sebou Stokese na ‚travois', což bylo zařízení používané americkými prérijními Indiány k tažení břemen.

Nemohl Stokese opustit a pokusit se nést jízdního policistu na zádech mohlo u něj vyvolat vnitřní krvácení, takže dvě tyče ze suchých větví svázal dohromady řemeny k upevnění nákladu, které vyšťáral v troskách letounu. Mezi tyčemi zřídil plošinu a jeden její konec vybavil postrojem, zatímco Stokese přivázal doprostřed ‚travois'. Poté si Pitt postroj na jeho konci přehodil přes ramena a začal zraněného jízdního policistu táhnout lesem. Hodina za hodinou míjela, slunce zapadlo a nastala noc, zatímco on se prodíral temnotou na sever a určoval si směr podle kompasu, který vyňal z přístrojové desky letadla. Byl to prostředek, který již použil několikrát předtím, když cestoval napříč saharskou pouští.

Zhruba každých deset minut se Pitt optal Stokese: „Mám vás tu ještě s sebou?“

„Držím se,“ odpovídal jízdní policista slabým hlasem.

„Teď se dívám na mělký potok, co teče na západ.“

„Došel jste k Wolf Creeku. Přejděte ho a dejte se na severozápad.“

‚Jak je to ještě daleko k Broadmoorově vesnici?“

Stokes mu odpověděl chraplavým šepotem. „Dva, možná tři kilometry.“

„Slyšíte? Mluvte na mě!“

„Připomínáte mi manželku.“

„Jste ženatý?“

„Deset let se skvělou ženou, se kterou mám pět dětí.“

Pitt si znovu upravil popruhy postroje, které se mu zařezávaly do hrudi, a přetáhl Stokese přes potok. Poté co se kilometr vláčel porostem, došel k sotva zřetelné cestičce, jež vedla směrem, kterým měl namířeno. Ta cestička byla místy zarostlá, ale poskytovala relativně volný průchod a pro Pitta byla pravým požehnáním, potom

co si musel klestit cestu lesem plným hustého křoví, rostoucího mezi stromy.

Dvakrát si myslel, že se mu cestička ztratila, ale když několik metrů pokračoval stejným směrem, zase na ni narazil. Navzdory teplotě pod nulou se potil námahou, ale neodvážil se zastavit a oddechnout si. Jestliže měl Stokes žít, aby zase uviděl svou ženu a děti, Pitt musel pokračovat v chůzi. Udržoval jednostranný rozhovor s jízdním policistou a horečně se mu snažil zabránit, aby po šoku znovu upadl do komatu. Jak se soustřeďoval, aby stále kladl jednu nohu před druhou, Pitt si neuvědomil nic neobvyklého.

Stokes něco zašeptal, ale Pitt tomu neporozuměl. Otočil hlavu, zbystřil sluch a zůstal stát. „Chcete, abych se zastavil?“ zeptal se ho Pitt.

„Cítíte to…?“ stěží ze sebe šeptem dostal Stokes.

„Co mám cítit?“

„Kouř.“

Pak to Pitt ucítil také a zhluboka se nadechl. Zápach kouře ze spalovaného dřeva přicházel odněkud zepředu. Byl unavený, zoufale unavený, ale opíral se dopředu o postroj a klopýtal dál. Záhy jeho uši zaslechly zvuk malého benzinového motoru, jak se řetězová pila zakusovala do dřeva. Pach dřeva sílil, a on ve světle ranního rozbřesku uviděl dým, táhnoucí se nad vrcholky stromů. Srdce mu bušilo od přílišné námahy, ale neměl v úmyslu to vzdát takhle blízko svého cíle.

Slunce vyšlo, ale zůstalo skryté za tmavošedými mračny. Drobně mrholilo, když doklopýtal na mýtinu, která se dotýkala moře a poskytovala výhled na malý přístav. Najednou si uvědomil, že zírá na malou osadu ze srubů se střechami z vlnitého plechu. Z jejich kamenných komínů stoupal kouř. Na různých místech vesnice stály vysoké, válcovité kůly totemů, hustě zaplněné vyřezávanými znaky zvířecích a lidských postav. Malá flotila rybářských člunů se mírně pohupovala na vodě vedle plovoucího doku a jejich posádky se zabývaly prací na motorech a spravovaly sítě. Několik dětí, jež stály pod kůlnou s otevřenými bočními stranami, pozorovalo muže, který motorovou pilou vyřezával obrovský kmen. Dvě ženy si spolu

povídaly, jak věšely na šňůru prádlo. Jedna z nich zpozorovala Pitta, ukázala na něj rukou a začala volat na ostatní.

Když se k němu přihnal hlouček tuctu lidí, Pitt poklesl na kolena přemožen vyčerpáním. Jeden muž s dlouhými, rovnými černými vlasy a kulatým obličejem si poklekl vedle Pitta a položil mu ruku na ramena. „Teď už jste v pořádku," pravil starostlivě. Pokynul třem mužům, kteří se shromáždili kolem Stokese, a přikázal jim: „Odneste jej do kmenového domu."

Pitt pohlédl na toho muže. „Nejste náhodou Mason Broadmoor?"

Jako uhel černé oči se na něj zvědavě zadívaly. „No ano, to jsem."

„Páni," řekl Pitt, když se do morku kosti znavený zhroutil k zemi, „jak já jsem rád, že vás vidím."

*****

Z lehkého spánku probudilo Pitta nervózní chichotání malého děvčete. Ačkoli byl unavený, spal pouze čtyři hodiny. Otevřel oči, chvíli na ni upřeně hleděl, vesele se na ni usmál a zašilhal kolem sebe. Děvče vyběhlo z místnosti a volalo na svou matku.

Nalézal se v útulném pokoji s malými kamínky, z nichž vyzařovalo nádherné teplo, a ležel na posteli vystlané medvědími a vlčími kůžemi. V duchu se usmíval při vzpomínce na Broadmoora, jak stojí uprostřed osamocené indiánské vesnice s málo moderními vymoženostmi a přes svůj satelitní telefon shání leteckou ambulanci, aby Stokese přepravila do nemocnice na pevnině.

Pitt si ten telefon vypůjčil, aby kontaktoval úřadovnu jízdní policie v Shearwateru. Při zmínce Stokesova jména byl okamžitě spojen s nějakým inspektorem Pendletonem, který se Pitta podrobně dotazoval na události, jež začaly předchozího rána. Pitt ukončil svou instruktáž tím, že Pendletonovi udal polohu místa havárie, tak aby jízdní policie mohla vyslat tým k záchraně fotografických aparátů uvnitř plováků, pakliže ten náraz přežily.

Hydroplán přiletěl ještě předtím, než Pitt dojedl misku rybí polévky, kterou mu vnutila Broadmoorova žena. Dva zdravotníci a lékař vyšetřili Stokese a ujistili Pitta, že ten jízdní policista má nejlepší šanci se z toho dostat. Teprve když se hydroplán zvedl z

vodní hladiny na svou zpáteční cestu na pevninu a do nejbližší nemocnice, přijal Pitt vděčně lůžko poskytnuté mu rodinou Broadmoorových a tvrdě usnul.

Z hlavního obývacího pokoje s kuchyní vstoupila dovnitř Broadmoorova manželka. Irma Broadmoorová byla přirozeně půvabná a vyrovnaná žena, statná, ale přesto čilá, s roztěkanýma očima kávově hnědé barvy a usmívajícími se ústy. „Jak se cítíte, pane Pitte? Nečekala jsem, že se probudíte aspoň tři další hodiny."

Pitt si zkontroloval a ujistil se, že má ještě na sobě kalhoty a košili, dříve než odhrnul pokrývky a spustil své bosé nohy dolů na podlahu. Je mi líto, že jsem vás a vašeho manžela vyhnal z postele."

Zasmála se lehce melodickým smíchem. ‚Je něco málo po poledni. Spal jste jenom od osmi hodin."

Jsem vám velmi vděčný za vaši pohostinnost."

„Musíte mít hlad. Ta miska rybí polévky nebyla dost pro tak velkého muže, jako jste vy. Co byste rád pojedl?"

„Konzerva s fazolemi mi postačí."

„Lidé sedící v severských lesích kolem táborového ohně a pojídající fazole z konzervy, to je mýtus. Ogriluji nějaké lososí steaky. Doufám, že máte rád lososa."

„To opravdu mám."

„Zatímco budete čekat, můžete si promluvit s Masonem. Pracuje venku."

Pitt si natáhl ponožky a turistické boty, rukama si prohrábl vlasy a podíval se ven na svět. Broadmoora našel v té otevřené kůlně, jak dlátem opracovává pět metrů dlouhý cedrový kmen, který ležel vodorovně na čtyřech silně namáhaných kozách. Broadmoor se do něj pouštěl kulatou dřevěnou paličkou ve tvaru zvonu a dutým dlátem. Vyřezávání ještě nepostoupilo natolik, aby si Pitt mohl vybavit výsledný produkt. Tváře zvířat byly dosud v hrubém stadiu.

Když se Pitt přiblížil, Broadmoor zvedl hlavu. „Odpočinul jste si dobře?"

„Nevěděl jsem, že medvědí kůže jsou tak měkké."

Broadmoor se usmál. „Nevyzraďte to, nebo medvědi do roka vyhynou."

„Ed Posey mi řekl, že vyřezáváte totemy. Nikdy předtím jsem neviděl, jak se to dělá.“

„Členové mé rodiny byli po celé generace řezbáři. Totemy se vyvíjely, poněvadž Indiáni ze severozápadu neznali zpočátku psaný jazyk. Rodinné historky a legendy byly zachovávány vyřezáváním symbolů, obvykle *zvířat,* do červených cedrů.“

„Mají náboženský význam?“ zeptal se Pitt. Broadmoor zavrtěl hlavou. „Nikdy nebyly zbožňovány jako obrazy bohů, ale spíše respektovány jako strážní duchové.“

„Co je to za symboly na tomto kůlu?“

„Tohle je smuteční kůl neboli to, co byste mohl nazvat pamětním sloupem. Ten kůl je na počest mého strýce, který zesnul minulý týden. Až dodělám řezbářskou práci, bude znázorňovat jeho osobní znak, kterým byl orel s medvědem, spolu s postavou zesnulého jako tradičního příslušníka kmene Haida. Po dokončení bude během slavnosti vztyčený u rohu domu jeho vdovy.“

„Jako vážený mistr řezbář musíte být zadaný na mnoho měsíců předem.“

Broadmoor skromně pokrčil rameny. „Skoro na dva roky.“

„Víte, proč jsem tady?“ zeptal se ho Pitt, a ta nečekaná otázka zastihla Broadmoora s paličkou zdviženou k úderu na dláto.

Řezbář odložil stranou své nářadí a pokynul Pittovi, aby jej následoval k okraji přístavu, kde se zastavil vedle malé kůlny pro čluny, která končila až ve vodě. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Na vodě tam v doku ve tvaru písmene U spočívala dvě malá plavidla. „Zajímáte se o motorové vodní lyže?“ zeptal se Pitt. Broadmoor se usmál. „Mám dojem, že se tomu teď říká *watercraft.*“

Pitt zkoumal dvojici štíhlých člunů značky Duo 300 WetJets od firmy Mastercraft Boats. Byla to vysoce výkonná plavidla pro dva lidi, živé pomalovaná symboly zvířat kmene Haida. „Vypadají, že by skoro mohly létat.“

„Po vodě létají. Uzpůsobil jsem jejich motory, aby získaly dalších patnáct uzlů. Pohybují se rychlostí téměř padesáti uzlů.“ Broadmoor náhle změnil téma. „Ed Posey říkal, že chcete obeplout ostrov Kunghit se zvukovým měřicím vybavením. Myslel jsem si, že

watercraft by mohl být výkonným prostředkem k provedení vašeho plánu.“

„Byl by ideální. Naneštěstí se moje hydrofonní výbava silně poškodila, když jsme já a Stokes havarovali. Jediná cesta, která mi zbývá, je prozkoumat samotný důl.“

„Co doufáte, že objevíte?“

„Metodu hloubení, používanou Dorsettem k získání diamantů.“

Broadmoor sebral na pokraji vody oblázek a mrštil jím daleko od břehu do hluboké, zeleně zbarvené vody. „Ta společnost má malou flotilu člunů, které hlídkují kolem ostrova,“ promluvil konečně. Jsou ozbrojení a je o nich známo, že útočí na rybáře, kteří se odváží příliš blízko.“

„Zdá se, že mi kanadští vládní činitelé neřekli vše, co jsem potřeboval vědět,“ pravil Pitt a v duchu proklínal Poseyho.

„Soudím, že si říkali, že vás nebude obtěžovat ochranka dolu, jelikož máte jejich povolení k provádění terénního průzkumu.“

„A co váš bratr? Stokes se zmínil, že jeho člun napadli a spálili.“

Ukázal rukou zpátky na částečně vyřezaný kůl totemu. „Řekl vám také, že mi zabili strýce?“

Pitt pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, to je mi líto.“

„Nalezl jsem jeho tělo, jak pluje osm kilometrů venku na moři. Přivázal se k několika kanystrům. Voda byla studená a on zemřel na podchlazení. Jediné, co jsme z jeho rybářské lodi našli, byla část kormidelny.“

„Myslíte si, že ho zavraždili lidé z Dorsettovy ochranky?“

„Vím, že ho zavraždili,“ řekl Broadmoor a v očích měl hněv.

„A co takhle policie?“

Broadmoor zavrtěl hlavou. „Inspektor Stokes má pouze symbolickou vyšetřovací působnost. Potom co Arthur Dorsett vyslal své průzkumné geology, co se pak rojili po všech ostrovech, dokud nenašli hlavní zdroj diamantů na Kunghitu, použil všechnu svou moc a bohatství, aby doslova převzal ten ostrov od vlády. Vůbec mu nevadilo, že kmen Haida si na ostrov dělá nárok jako na posvátnou kmenovou půdu. Nyní je protizákonné, aby kdokoli z mých lidí na ostrov vstoupil bez povolení, nebo rybařil blíž než čtyři kilometry od

jeho břehů. Můžeme být zatčeni jízdní policií, která je placena, aby nás chránila.“

„Je mi jasné, proč šéf ochranky na dole bere tak malý ohled na zákon.“

„Merchant, nazývaný 'Fešák John',“ pravil Broadmoor, a v jeho kulatém obličeji byla pouze nenávist. „Bylo štěstí, že jste jim utekl. Je pravděpodobné, že byste byl prostě zmizel. Mnoho mužů se pokoušelo pátrat po diamantech na ostrově a kolem něj. Žádný z nich neuspěl a žádného z nich už nikdy nikdo nespatřil.“

„Přešlo něco z toho bohatství diamantů na kmen Haida?“ tázal se Pitt.

„Zatím nás jenom okrádali,“ odvětil mu Broadmoor. „Zda se nám dostane bohatství z diamantů, se stalo více právním než politickým problémem. Celé dlouhé roky jsme vyjednávali ve snaze z toho něco vyzískat, ale Dorsettovi právní zástupci soudní jednání s námi různými manévry úmyslně zdržovali.“

„Nemohu uvěřit, že by kanadská vláda dovolila Dorsettovi, aby jí diktoval.“

„Ekonomika země je na dně a politici přivírají oči před úplatky a podplácením, zatímco využívají každý zvláštní zájem, který jim tajně dodá peníze do pokladny.“ Odmlčel se a upřel svůj zrak Pittovi do očí, jako by zkoušel z nich něco vyčíst. Jaký je váš zájem, pane Pitte? Chcete ten důl zavřít?“ Pitt přikývl. „To chci za předpokladu, že budu moci dokázat, že jejich výkopové práce způsobují zvukovou pohromu, zodpovědnou za masové zabíjení lidí a života v moři.“ Broadmoor pohlédl na Pitta. „Zavedu vás na ten důlní pozemek.“

Pitt tu nabídku rychle zvážil. „Máte ženu a děti. Nemá smysl riskovat dva životy. Vysaďte mě na ostrově a já už si vymyslím způsob, jak se dostat přes ten násep, aniž by mě viděli.“

„To není možné provést. Jejich bezpečnostní systém je ten nejmodernější. Kolem nich neprojde ani veverka, což dokazují jejich tělíčka, která se povalují po tom valu spolu s těly stovek dalších zvířat, která sídlila na ostrově předtím, než Dorsettův důlní provoz zničil to, co kdysi bývalo krásným prostředím. A pak jsou tu policejní psi, vlčáci, kteří dokáží vyčenichat narušitele pašujícího diamanty na sto metrů.“

Je tu pořád ten tunel.“

„Sám se skrz něj nikdy nedostanete.“

„Je to lepší, než aby se vaše žena stala další vdovou.“

„Nechápete to,“ pravil Broadmoor trpělivě a jeho oči silně plály pomstou. „Důl platí mému kmenovému společenství, aby udržovalo jejich kuchyni zásobenou čerstvými rybami. Jednou za týden mí sousedé a já plujeme na Kunghit a doručíme náš úlovek. V přístavišti ho přeložíme na vozíky a převezeme ryby tunelem ke kanceláři šéfkuchaře. Pohostí nás snídaní a zaplatí nám v hotovosti – sotva tolik, kolik ten úlovek má cenu – a potom odcházíme. Máte černé vlasy. Kdybyste měl na sobě rybářské pracovní oblečení a měl pořád skloněnou hlavu, mohl byste se vydávat za Indiána z kmene Haida. Strážní se více starají o diamanty pašované ven z tábora, než o ryby, co přicházejí dovnitř. Jelikož pouze dodáváme a nic si nebereme, nejsme podezřelí.“

„Nejsou tam v dole dobře placená místa pro vaše lidi?“

Broadmoor pokrčil rameny. „Zapomenout, jak lovit ryby a zvěř, znamená zapomenout na nezávislost. Peníze, co vyděláme zásobováním jejich kuchyně, jdou na novou školu pro naše děti.“

Je tu malý problém. Fešák John Merchant. Setkali jsme se a pojali k sobě vzájemnou antipatii. Díval se mi zblízka do obličeje.“

Broadmoor mávl lehkomyslně rukou. „Že by vás Merchant poznal, to není problém. Nikdy by si nezašpinil své drahé italské boty tím, že by se potloukal kolem tunelu a kuchyně. V tomhle počasí zřídkakdy vystrčí svůj nos z kanceláře.“

„Nebudu moci získat mnoho informací od pomocníků v kuchyni,“ řekl Pitt. „Znáte nějaké horníky, kterým můžete důvěřovat, aby mi popsali těžební postupy?“

„Všichni ti důlní dělníci jsou Číňané, ilegálně dovezení zločineckými organizacemi. Nikdo z nich nemluví anglicky. Vaší největší nadějí je starý důlní inženýr, který Dorsettovu konsolidační společnost z hloubi duše nenávidí.“

„Můžete se s ním spojit?“

„Neznám dokonce ani jeho jméno. Pracuje od půlnoci do rána a obvykle s námi snídá ve stejnou dobu, co předáváme naše ryby. Několikrát jsme spolu mluvili nad šálkem kávy. Není spokojený s

pracovními podmínkami. Během našeho posledního rozhovoru tvrdil, že v loňském roce zahynulo v dolech přes dvacet čínských dělníků.“

„Kdyby se mi podařilo být s ním sám deset minut, asi by mi hodně pomohl při vyřešení té zvukové záhady.“

„Nelze zaručit, že tam bude, až budeme dodávat zboží,“ pravil Broadmoor.

„Budu to muset risknout,“ řekl Pitt zamyšleně. „Kdy dodáte svůj příští úlovek?“

„Poslední loď z naší vesnice by tu měla zakotvit do několika hodin. Úlovek dnes večer pokryjeme ledem a dáme do beden a budeme připraveni si to namířit na Kunghit za ranního rozbřesku.“

Pitt přemýšlel o tom, jestli je tělesně a duševně připravený dát svůj život znovu v sázku. Poté pomyslel na stovky mrtvých těl, jež uviděl na výletní lodi, a v jeho myslí nebylo ani nejmenších pochyb o tom, co musí udělat.

22 KAPITOLA

Šest malých rybářských člunů, pomalovaných různými živými barvami, vplulo do Rose Harbour a na palubách se jim vršily dřevěné bedýnky, naplněné rybami obloženými ledem. Naftové motory vydávaly slabý bafavý zvuk vysokým výfukovým komínem, jak otáčely hřídelí lodního šroubu. Vodu zakrývala nízko položená mlha a měnila její barvu na šedozelenou. Slunce bylo polokoulí na východním obzoru a vítr vál rychlostí menší než pět uzlů. Vlny neměly zpěněné hřebeny a jediná pěna pocházela od zpětného proudu za lodním šroubem a od přídí člunů, jež si razily cestu mírným vlnobitím.

Broadmoor přišel k Pittovi, který seděl na zádi a pozoroval racky, co se potápěli a vznášeli se nad brázdou za lodí v naději, že přijdou bezplatně k jídlu. „Je čas, abyste se vpravil do své role, pane Pitte."

Pitt nedokázal přimět Broadmoora, aby mu říkal Dirku. Přikývl a předstíral, že vyřezává nos na polohotové masce, kterou mu kmen Haida zapůjčil. Oblečený byl do žlutých kalhot z nepromokavého plátna se šlemi, které měl přetažené přes tlustý vlněný svetr, upletený Irmou Broadmoorovou. Na hlavě měl kulicha, staženého dolů přes své husté černé obočí. O Indiánech není známo, že by si nechávali porost vousů, takže si svou tvář hladce oholil. Nezvedl hlavu, když po masce lehce přejížděl tupou stranou nože, a koutkem oka se upřeně díval na ten dlouhý přístav – ne malou přístavní hráz, ale skutečné molo se zatlučenými pilotami pro přistávání velkých lodí, který se jevil ještě větším, jak čluny vplouvaly do přístavu. Vysoký jeřáb se pohyboval po kolejnicích podél jedné strany doku, aby vyložil těžké zařízení a jiný náklad ze zaoceánských lodí.

V přístavišti bylo ukotvené velké plavidlo neobvykle oblých tvarů s kulovitě tvarovanou palubní nástavbou, nepodobné žádné luxusní jachtě, jakou Pitt kdy spatřil. Dvojitý, vysoký výkon umožňující laminátový trup byl zkonstruován kvůli rychlosti a pohodlí, takže to vypadalo, že loď je schopná brázdit moře rychlostí přes osmdesát uzlů. Na základě Giordinova popisu nejmodernějšího oceánského designu byl tohle ten člun, co prchal od nákladní lodi *Mentawai.* Pitt pátral po jménu a přístavu, jež bývají normálně namalovány přes

plochu lodní zádě, ale krásu safírově modrého trupu nekazilo žádné označení.

Většina majitelů je pyšná na důvěrné pojmenování svého člunu, přemýšlel Pitt, a na jeho domovský přístav. Měl docela dobrou představu, proč Arthur Dorsett svoji jachtu neinzeroval.

S probuzeným zájmem se vědomě zadíval do oken se zcela zataženými záclonami. Otevřená paluba vyhlížela opuštěně. V tuto časnou ranní hodinu se na ní nenacházel nikdo z posádky či cestujících. Již se chystal odvrátit svou pozornost od jachty a soustředit ji na půl tuctu ozbrojených strážných, kteří stáli na přístavní hrázi, když se otevřely dveře a na palubu vstoupila nějaká žena.

Byla neuvěřitelně omračující, jako amazonka vysoká a neobyčejně krásná. Potřesením hlavy si odhodila hřívu narezlých blond vlasů z obličeje. Na sobě měla krátký úbor, ve kterém vypadala, jako když právě vstala z postele. Její poprsí bylo plné, ale zvláštně neúměrné a bylo zcela skryté v tom úboru, jenž zakrýval jakýkoli náznak jejích ňader v dekoltu. Pitt si na ní povšiml jejího nezkrotného, divokého vzezření, neohroženého jako u tygřice přehlížející si své panství. Její pohled přelétl po malé rybářské flotile, poté padl na Pitta, když ho přistihla, jak se na ni upřeně dívá.

Ten každodenní, bezstarostný Pitt by byl povstal, strhnul z hlavy svého kulicha a uklonil se. Ale musel hrát svou roli Indiána, takže na ni pohlédl a pouze uctivě kývl hlavou. Odvrátila se a přestala se jím zabývat, jako by byl prostě jen dalším stromem v lese, zatímco se k ní přiblížil uniformovaný stevard a podával jí šálek kávy na stříbrném podnose. V chladném svítání se tetelila zimou, vrátila se tedy do hlavního salonu.

„Je docela působivá, že?“ promluvil Broadmoor a usmíval se výrazu obdivu v Pittově tváři.

„Musím přiznat, že se nepodobá žádné ženě, kterou jsem kdy viděl.“

„Boudicca Dorsettová, jedna ze tří Arthurových dcer. Několikrát ročně se neočekávaně objeví na té své přepychové jachtě.“

Tak tohle byla ta třetí sestra, uvažoval Pitt. Perlmutter ji popsal jako nemilosrdnou a chladnou a tvrdou jako led ze spodku ledovce.

Když nyní jeho zrak spočinul na Dorsettově třetí dceři, Pitt shledal těžkým uvěřit, že Maeve vyšla ze stejného lůna jako Deirdre a Boudicca. „Bezpochyby proto, aby vyžadovala vyšší produkci od svých otrockých dělníků, nebo si spočítala tržbu.“

„Nic z toho,“ řekl Broadmoor. „Boudicca je ředitelkou bezpečnostní organizace podniku. Cestuje prý od dolu k dolu a provádí inspekce systémů a osazenstva, zda nemají nějaké slabé stránky.“

„Fešák John Merchant bude obzvláště bdělý, zatímco ona bude pátrat po trhlinách v jeho bezpečnostním systému,“ pravil Pitt. „Bude se mimořádně snažit, aby zajistil, že jeho strážní budou vypadat ostražitě, aby tak udělal dojem na svou šéfku.“

„Budeme muset být obzvláště opatrní,“ souhlasil Broadmoor. Kývl hlavou směrem k strážným na přístavní hrázi, kteří tam čekali, aby prohlédli rybářské čluny. „Podívejte se na ně. Je jich šest! Při žádné jiné dodávce neposlali více než dva. Ten s medailonkem na krku je správcem přístaviště. Jmenuje se Crutcher. Je to mizera.“

Pitt se na stráže letmo podíval, aby viděl, jestli pozná někoho z těch, co se tehdy shromáždili kolem vodního letounu během jeho nežádoucího vniknutí se Stokesem. Byl odliv a musel upírat svůj pohled vzhůru na muže na hrázi. Zvláště se obával, aby jej nepoznal strážný, kterého poslal k zemi v Merchantově kanceláři. Naštěstí mu žádný z nich nepřipadal povědomý.

Přes jedno rameno měli přehozenou zbraň, jejíž ústí mířilo dopředu, přibližně směrem na indiánské rybáře. Pitt rychle pochopil, že to bylo pro efekt a kvůli zastrašování. Před námořníky pozorujícími je z blízké nákladní lodi neměli v úmyslu nikoho zastřelit. Crutcher, arogantní mladý muž s lhostejnou tváří, jemuž nebylo víc jak šestadvacet či sedmadvacet let, přistoupil k okraji přístavní hráze, když Broadmoorův kormidelník pomalu vedl rybářský člun podél pilot. Broadmoor hodil lano, jež dopadlo na bojovou obuv strážného.

„Nazdar, příteli. Co nás takhle přivázat?“

Strážný s lhostejným obličejem skopl lano z hráze zpátky do člunu. „Uvaž se sám,“ odsekl.

Tenhle je bývalý člen zvláštní jednotky, pomyslil si Pitt, když chytil lano. Vyškrábal se po žebříku nahoru na hráz a úmyslně zavadil o Crutchera, když uvazoval lano kolem malého pacholete.

Crutcher vyrazil svou botou a kopl vestoje Pitta, poté jej uchopil za šle a zuřivě jím zatřásl. „Ty smradlavá rybí hlavo, dej si pozor na své chování!“

Broadmoor ztuhl. Byl to trik. Indiáni kmene Haida byli poklidní lidé, bez náchylnosti k rychlému hněvu. S hrozivou jistotou pomýšlel na to, že se Pitt osvobodí a udeří pěstí toho strážce.

Ale Pitt na to nenaletěl. Uvolnil se po těle, rukou si třel kvetoucí modřinu na zadnici a čučel na Crutchera nevyzpytatelným pohledem. Jakoby na znamení vážnosti si stáhl kulicha, čímž odhalil množství černých vlasů, jejichž přírodní kadeře byly namaštěné, aby zůstaly rovné. Jeho pokrčení rameny bylo ledabylým vyjádřením uctivé podřízenosti. „Nedával jsem pozor. Je mi líto.“

„Nepřipadáš mi povědomý,“ řekl Crutcher chladně. „Dělám tu cestu již dvacetkrát,“ pravil Pitt tiše. „Viděl jsem vás hodně předtím. Jmenujete se Crutcher. Před třemi dodávkami jste mi dal pěstí do břicha, že jsem příliš pomalu vykládal ryby.“

Strážný Pitta chvíli zkoumal, potom se krátce zasmál smíchem šakala. „Přijď mi znovu do cesty a nakopnu tě do zadku, až skončíš na druhé straně průlivu.“

Pitt dal najevo zdání přátelské rezignace a seskočil zpátky na palubu rybářského člunu. Zbytek rybářské flotily vklouzával do mezer mezi zásobovacími loděmi u přístavní hráze. Tam, kde nebylo místo, se čluny k sobě připojily souběžně svými konci, a posádka krajního člunu přepravovala svůj náklad ryb přes palubu toho, co byl zakotvený u mola. Pitt se přidal k rybářům a začal podávat bedýnky s lososem nahoru jednomu muži z Broadmoorovy posádky, jenž je skládal na přívěsy s plochým dnem, které byly připojené k malému traktoru s osmi hnacími koly. Bedýnky byly těžké a Pittovy bicepsy a záda začaly brzy na protest bolet. Zatnul zuby, neboť věděl, že strážní by pojali podezření, že sem nepatří, kdyby nedokázal manipulovat s bednami plnými ryb a ledu s lehkostí vlastní členům kmene Haida.

O dvě hodiny později byly přívěsy naložené, a potom čtyři ze strážných a posádky rybářských člunů si na ně nasedli, když transport vyjel směrem ke společné jídelně osazenstva důlního provozu. U vjezdu do tunelu je zastavili a houfně nahnali do malé budovy, kde jim řekli, aby se svlékli do spodního prádla. Poté jim prohledali šaty a jednotlivé je zrentgenovali. Všichni prošli tou důkladnou prohlídkou až na jednoho Indiána, který si z nepozornosti nechal v botě velký rybářský nůž. Pittovi připadalo divné, že místo aby mu nůž prostě zabavili, vrátili mu jej a rybáře poslali nazpět k jeho člunu. Ostatním bylo dovoleno se obléct a znovu nasednout na přívěsy, aby pokračovali v cestě k místu výkopových prací.

„Myslel bych si, že by vás spíš prohledali kvůli ukrytým diamantům, kdybyste Šel ven, než když vcházíte," řekl Pitt. „To také dělají," vysvětloval Broadmoor. „Procházíme tou samou procedurou, když důl opouštíme. Zrentgenují vás, když vcházíte, jako varování, že se nevyplatí propašovat ven hrst diamantů tím, že je spolknete."

Klenutý betonový tunel, jenž pronikal haldou hlušiny, byl asi pět metrů vysoký a deset metrů široký, a poskytoval dostatek prostoru pro velká nákladní auta, převážející sem a tam lidi a vybavení od nákladního přístaviště. Táhl se téměř půl kilometru a jeho vnitřek byl osvětlený dlouhými řadami zářivek. Zhruba v jeho polovině zely postranní tunely, z nichž každý měl asi poloviční velikost té hlavní tepny. „Kam vedou tyhle?" zeptal se Pitt Broadmoora. Jsou částí bezpečnostního systému. Táhnou se kolem celého tábora a jsou plné detekčních zařízení."

„Ty stráže, ty zbraně, to množství bezpečnostních systémů. Vypadá to na nadměrně ničivou sílu, jen aby se zabránilo propašování pár diamantů z pozemku."

„Pouhá polovina toho všeho. Nechtějí, aby jim ilegální dělníci prchali na pevninu. Je to součástí dohody s úplatnými kanadskými vládními úředníky,"

Vynořili se na druhém konci tunelu uprostřed čilého ruchu těžebního provozu. Řidič traktoru stočil kolonu přívěsů na dlážděnou cestu, jež vedla do kruhu kolem velké otevřené těžební jámy, která byla sopečným žlabem. Zajel vedle nákladové rampy, jež se táhla

podél nízké betonové budovy ve tvaru ubikace z vlnitého plechu, a zastavil.

Muž v bílém oblečení šérkuchaře pod svrchníkem lemovaným kožešinou otevřel dveře do skladiště, kde se skladovaly potraviny. Zamával Broadmoorovi na pozdrav. „Rád tě vidím, Masone. Přicházíš právě včas. Máme už jen dvě bedny tresek.“

„Přivezli jsme dost ryb na to, aby vaším dělníkům narostly šupiny.“ Broadmoor se otočil a řekl tiše Pittovi. „Dave Anderson, vrchní kuchař horníků. Slušný chlapík, ale pije moc piva.“

„Chladírenský box je otevřený,“ pravil Anderson. „Dejte pozor, jak ty bedny na sebe skládáte. Po vaší poslední cestě jsem našel lososa smíchaného s platýsem. Pokazilo mi to jídelní lístek.“

„Přivezl jsem vám lahůdku. Padesát kilo losích steaků.“

„Ty jsi fajn, Masone. Ty jsi tím důvodem, proč nakupuji mražené ryby z pevniny,“ odpověděl kuchař se širokým úsměvem. „Až ty bedýnky uskladníte, přijďte pak do společné jídelny. Moji hoši budou mít snídani pro tvé lidi připravenou. Šek napíši, hned jak pořídím soupis vašeho úlovku.“ Dřevěné bedýnky s rybami byly narovnány do mrazírenského boxu a rybáři – kmene Haida, následováni Pittem, vděčně vpochodovali do tepla společné jídelny. Prošli kolem servírovací linky, kde jim podali vajíčka, párky a lívance. Jak si nalévali kávu z obrovského kávostroje, Pitt se rozhlédl kolem po mužích sedících u ostatních stolů. Ti čtyři strážní si povídali poblíž dveří v oblaku cigaretového kouře. Skoro stovka čínských horníků po směně od půlnoci do časného rána vyplňovala většinu místnosti. Deset mužů, v nichž Pitt tušil důlní inženýry a dozorce, sedělo u kulatého stolu, který byl v oddělené, menší soukromé jídelně.

„Který je ten váš nespokojený zaměstnanec?“ zeptal se Broadmoora.

Broadmoor pokynul směrem ke dveřím vedoucím do kuchyně. „Čeká na vás venku u kontejnerů na odpadky.“

Pitt upřel svůj zrak na Indiána. ‚Jak jste tohle zařídil?“

Broadmoor se lišácky pousmál. „Indiáni Haida mají způsoby dorozumívání, které nevyžadují optická vlákna.“

Pitt se jej nevyptával. Teď na to nebyl čas. Zatímco ostražitě sledoval stráže, vešel nenuceným krokem do kuchyně. Žádný z kuchařů ani myčů nádobí nezvedl hlavu, když prošel mezi troubami a dřezy, vyšel zadními dveřmi a dal se venku dolů po schodech. Velké kovové kontejnery páchly v mrazivě štiplavém vzduchu ztuchlou zeleninou.

Stál tam v zimě a nebyl si jistý, co může očekávat.

Za kontejnerem se pohnula vysoká mužská postava a blížila se k němu. Měla na sobě žlutou výsadkářskou kombinézu. Spodek nohavic měla umazaný od bláta, jež mělo zvláštní modravé zabarvení. Na hlavě muže seděla ochranná hornická přilba a obličej měl zakrytý něčím, co Pitt považoval za masku s dýchacím filtrem. Pod jednou paží svíral nějaký balík. „Pokud vím, tak se zajímáte o náš důlní provoz," pravil tiše.

„Ano. Jmenuji se…"

„Jména nejsou důležitá. Nemáme moc času, jestliže máte opustit ostrov s rybářskou flotilou." Rozložil výsadkářskou kombinézu, dýchací masku a ochrannou přilbu a podal je Pittovi. „Navlečte si to a následujte mě."

Pitt nic neříkal a učinil, jak mu bylo řečeno. Neobával se léčky. Členové ochranky ho mohli kdykoli sebrat od té doby, co vkročil na přístavní hráz. Svědomitě si vpředu zapnul kombinézu, přitáhl si pásek přilby pod bradou, upravil si dýchací masku na obličeji a vydal se za mužem, který, jak doufal, by mu mohl ukázat příčinu vězící za násilnými zabitími.

23 KAPITOLA

Pitt následoval záhadného důlního inženýra přes cestu do moderní budovy z prefabrikátů, ve které se nacházela řada výtahů, jež převážely dělníky hluboko dolů k výkopům a nazpět. Dva větší dopravovaly čínské dělníky, ale ten menší na konci byl pouze k užívání vedoucími pracovníky podniku. Strojní zařízení výtahu bylo tím nejmodernějším, co firma Otis nabízela ve výtahové technice. Výtah se pohyboval hladce a nebyl v něm slyšet zvuk či znát pocit klesání.

„Jak hluboko pojedeme?“ optal se Pitt, jehož hlas byl tlumený dýchací maskou.

„Pět set metrů,“ odvětil horník. „Proč ty respirátory?“

„Když ta sopka, ve které stojíme, v dávné minulosti vybuchla, zaplavila ostrov Kunghit pemzou. Chvění, které vzniká při hloubícím procesu, může zvířit prach z pemzy, který pak nadělá pěknou paseku v plících.“

„Je to ten jediný důvod?“ zeptal se Pitt vychytrale. „Není,“ odpověděl mu upřímně inženýr. „Nechci, abyste viděl můj obličej. Takhle, když ochranka začne mít podezření, mohu projít zkouškou na detektoru lži, který náš šéf bezpečnosti používá tak často, jako lékař provádí rozbory moči.“

„Fešák John Merchant,“ pravil Pitt s úsměvem. „Vy znáte Johna?“

„Už jsme se setkali.“

Starší muž pokrčil rameny a přijal Pittovo tvrzení bez dalšího komentáře.

Jak se blížili ke dnu šachty, k Pittovu sluchu dolehlo podivné hučení. Ještě než se mohl zeptat, co to je, výtah se zastavil a jeho dveře se odsunuly stranou. Muž ho vedl důlní šachtou, která ústila na pozorovací plošinu, posazenou padesát metrů vysoko nad rozsáhlým těžebním prostorem dole pod nimi. Zařízení na dně výkopu nebylo typickým druhem strojního vybavení, jaké by člověk očekával, že najde v dole. Nebyly zde žádné vozíky naplněné rudou, jež by po kolejnicích táhla malá lokomotiva, žádné vrtačky či výbušniny, žádná vozidla k přemístění zeminy. Toto byl řádně financovaný, pečlivě navržený a organizovaný provoz řízený počítači, kterému v

malé míře napomáhala lidská fyzická práce. Jedinou očividnou mechanizací tu bylo obrovské přemostění nad hlavou s kabely a naběráky, jež vynášely na povrch diamantonosnou, modrou horninu s jílem a odnášely ji k budovám, kde se z ní těžily drahokamy.

Inženýr se otočil a zíral na něj přes okraj masky svýma zelenýma očima. „Mason mi neřekl, kdo jste, nebo koho zastupujete, a já to ani nechci vědět. Řekl pouze, že se pokoušíte přijít na stopu zvukovému kanálu, který se šíří pod vodou a zabíjí."

„To je pravda. Nespočetné tisíce různých forem podmořského života a stovky lidí již záhadně zemřely na otevřeném moři a podél jeho pobřeží."

„Vy si myslíte, že ten zvuk pochází odsud?"

„Mám důvod věřit, že důl na ostrově Kunghit je pouze jedním ze čtyřech zdrojů."

Inženýr pokývl významně hlavou. „Ty další tři jsou ostrovy Komandorskie v Beringově moři, Velikonoční ostrov a ostrov Gladiátor v Tasmanově moři."

„Vy jste to uhodl?"

„Vím to. Všechny používají totéž pulzační ultrazvukové těžební vybavení jako my tady." Inženýr mávl rukou nad otevřeným výkopem. „Když jsme se pokoušeli sledovat největší koncentraci diamantů, měli jsme ve zvyku hloubit šachty. Skoro jako horníci jdoucí po žíle zlata. Ale potom, co Dorsettovi vědci a inženýři zdokonalili novou metodu těžby, která vyprodukuje čtyřikrát tolik za třetinu času, staré způsoby se rychle přestaly používat."

Pitt se opřel o zábradlí a upřeně hleděl na činnost, jež probíhala na dně jámy. Vypadalo to, že velká, dálkově řízená vozidla vyrážela dlouhé šachty do modrého jílu. Poté se dostavilo záhadné chvění, které se Pittovi šířilo nohama do těla. Pohlédl tázavě na inženýra.

„Diamantonosná hornina a jíl jsou drceny vysokoenergetickým impulzovým ultrazvukem." Inženýr se odmlčel a ukázal na velkou betonovou stavbu, na níž nebyla viditelná okna. „Vidíte tu budovu na jižní straně jámy?" Pitt přikývl.

„To je jaderná elektrárna. Je zapotřebí nesmírného množství elektrického proudu k vytvoření dostatečné energie při deseti až

dvaceti dávkách za vteřinu, aby se proniklo jílem tvrdým jako kámen a rozrušilo jej.“

„To je podstatou toho problému.“ Jak to?“ zeptal se inženýr.

„Zvuk vytvořený vaším vybavením vyzařuje do moře. Když se sblíží s energetickými impulzy z těch ostatních Dorsettových dolů roztroušených po Pacifiku, jeho intenzita se zvýší až na úroveň, která dokáže zabít živočichy na velké ploše.“

„Pokud jde o to, je to zajímavá představa, ale část jí chybí.“

„Vy ji nepokládáte za možnou?“

Inženýr zavrtěl hlavou. „Zvuková energie, vytvořená tady dole pod námi, by sama o sobě nezabila tři kilometry odsud ani sardinku. To ultrazvukové vrtné zařízení používá zvukové impulzy o kmitočtu od 60.000 do 80.000 hertzů nebo kmitů za vteřinu. Tyto kmitočty jsou pohlceny solemi v moři, dříve než se daleko rozšíří.“

Pitt se zahleděl do očí inženýra a snažil se z nich vyčíst odkud pochází, ale kromě těch očí a několika pramínků šedivějících vlasů, jež mu vyklouzly zpod ochranné přilby, jediné, co mohl ihned vidět, bylo, že cizinec byl stejné výšky a o dobrých deset kilogramů těžší. „Jak poznám, že mě nechcete svést z pravé cesty?“

Pitt nemohl spatřit křečovitý úsměv za dýchací maskou, ale hádal, že tam je… „Pojďte se mnou,“ pravil inženýr. „Ukáži vám odpověď na vaše dilema.“ Vstoupil zpátky do výtahu, ale ještě než stiskl další tlačítko na panelu, podal Pittovi helmu ze zvukotěsné pěny. „Sundejte si svou ochrannou přilbu a nasaďte si na hlavu tohle. Přesvědčete se, že vám to těsně padne, nebo budete trpět závratí. Je v tom zabudovaná vysílačka a sluchátko, takže můžeme konverzovat, aniž bychom křičeli.“

„Kam máme namířeno?“ ptal se Pitt. „K průzkumnému tunelu, proraženému pod hlavní těžební jámou, určenému k prozkoumání největších ložisek drahokamů.“

Dveře se otevřely a oni vykročili do důlní šachty vysekané do sopečné horniny a vyztužené těžkými trámy. Pitt bezděčně zdvihl ruce a přitiskl si je na spánky. I když byl veškerý zvuk ztlumený, pocítil ve svých ušních bubíncích zvláštní chvění.

„Slyšíte mě dobře?“ tázal se ho inženýr.

„Slyším vás,“ odpověděl mu Pitt prostřednictvím nepatrného mikrofonu, „ale přes nějaký bzučivý zvuk.“

„Na to si zvyknete.“

„Co je to?“

„Následujte mě sto metrů vzhůru šachtou a ukáži vám tu chybějící část.“

Pitt se držel v inženýrových stopách, dokud nedorazili k postranní šachtě, která jako jediná nebyla podpíraná trámy. Sopečná hornina, jež vytvářela její zaoblené strany, byla téměř tak hladká, jako by byla vyhlazena nějakým úžasným vrtným nástrojem.

„Thurstonský lávový tunel,“ řekl Pitt. „Viděl jsem je na tom velkém havajském ostrově.“

„Určité druhy lávy, jako ty skladbou čedičové, vytvářejí tenké proudy, které se roztěkají do stran a mají hladký povrch,“ vysvětloval inženýr. „Když se láva blíže k povrchu ochladí, hlubší a teplejší dmutí pokračuje, dokud nevyteče na povrch a nezanechá za sebou komory neboli tunely, jak tomu říkáme. Jsou to tyhle vzdušné kapsy, co rezonují impulzy ultrazvuku od důlního provozu nahoře.“

„Co když si sundám helmu?“

Inženýr pokrčil rameny. „Poslužte si, ale následek se vám líbit nebude.“

Pitt si sundal z uší helmu ze zvukotěsné pěny. Po půl minutě se stal dezorientovaným a natáhl ruce ke stěně tunelu, aby neztratil rovnováhu. Poté následoval pocit rostoucí nevolnosti. Inženýr se k němu natáhl a nasadil mu helmu zpátky na hlavu. Nato vzal Pitta jednou paží kolem pasu, aby ho udržel na nohou. „Jste spokojený?“ zeptal se.

Pitt se zhluboka nadechl, když závrať a nevolnost rychle pominuly. „Musel jsem zažít to utrpení. Teď mám slabou představu toho, co ti ubožáci vytrpěli, než zemřeli.“

Inženýr jej vedl k výtahu. „Není to příjemná zkouška. Čím hlouběji kopeme, tím horší se to stává. To jednou jsem sem vešel bez ochrany uší a hlava mě pak bolela celý týden.“

Když výtah vyjel nahoru z lávového tunelu, Pitt se až na zvonění v uších zcela zotavil. Nyní věděl všechno. Znal zdroj zvukové pohromy. Věděl, jak funguje, aby ničil.

Věděl, jak ho zastavit – a to vědomí jej vzpružilo.

„Teď to chápu. Vzdušné komory v lávě rezonují a vysílají dolů skálou a do moře zvukové impulzy o vysoké intenzitě, čímž vytvářejí neuvěřitelné vypětí energie.“

„Tady máte svou odpověď.“ Inženýr si sundal helmu a prohrábl si rukou své řídnoucí šedivé vlasy. „Rezonance ve spojitosti s intenzitou zvuku vytváří neuvěřitelnou energii, jíž je víc než dost na to, aby zabíjela.“

„Proč riskujete svou práci a možná i svůj život tím, že mi to ukazujete?“

Inženýrovi hořely oči, ruce si zasunul hluboko do kapes své kombinézy. „Nerad pracuji pro lidi, kterým nemohu důvěřovat. Lidé jako Arthur Dorsett působí potíže a neštěstí –kdybyste se vy dva měli setkat, cítil byste to z něj. Celý tenhle provoz stojí za starou belu, zrovna tak jako jeho všechny ostatní důlní provozy. Ty ubohé čínské dělníky dřou, dokud nepadnou. Jsou dobře živeni, ale nic jim neplatí a nutí je otročit v dole osmnáct hodin denně. Za minulých dvanáct měsíců jich následkem nehod zahynulo dvacet, protože jsou příliš vyčerpaní, než aby reagovali a uhnuli z cesty strojům. Proč je třeba těžit diamanty dvacet čtyři hodin denně, když existuje celosvětový přebytek těch prokletých drahokamů? De Beers může být v čele odporného monopolu, ale zaslouží si uznání. Snižují produkci, takže ceny zůstávají vysoké. Dorsett ne. Ten má sprostý plán, jak poškodit trh. Dal bych roční plat za to, kdybych věděl, co se odehrává v jeho ďábelské mysli. Někdo jako vy, kdo chápe tu hrůzu, kterou zde působíme, může nyní pracovat na tom, aby Dorsetta zastavil ještě dříve, než usmrtí dalších sto nevinných duší.“

„Co brání vám, abyste tomu udělal přítrž?“ zeptal se Pitt. „To se snadno řekne, ale těžko udělá. Každý z vědců a inženýrů, kteří řídí důlní práce, podepsal přísnou smlouvu. Když není výkon, není ani plat. Kdybychom podali žalobu, Dorsettovi právní zástupci by vytvořili tak hustou kouřovou clonu, že byste ji nenarušil ani laserem. Zrovna tak Špatné by bylo, kdyby se jízdní policie dozvěděla o krveprolití mezi Číňany a o jeho skrývání. Dorsett by tvrdil, že o ničem neví, a zatraceně by se postaral, abychom byli všichni postaveni před soud za spiknutí. Za těchto okolností máme

podle plánu opustit ostrov za čtyři týdny. Přikázali nám zavřít důl týden předtím. Teprve tehdy máme být vyplaceni a posláni pryč.“

„Proč se nenalodit a neodjet teď?“

„Ta myšlenka se nám honila hlavou, dokud se hlavní dozorce nepokusil právě o to,“ vykládal inženýr pomalu. „Podle dopisů, které jsme obdrželi od jeho manželky, domů nikdy nedorazil a nikdo ho už více nespatřil.“

„Dorsett má svou loď pevně pod kontrolou.“

„Tak pevně, jako je tomu u jakéhokoli obchodu s drogami ve Střední Americe.“

„Proč zavírat důl, když ještě produkuje?“

„Nemám ponětí. Dorsett stanovil data. Zřejmě má plán, o který se nechce dělit s najatými pomocnými sílami.“

Jak Dorsett ví, že žádný z vás nebude mluvit, jakmile budete na pevnině?“

„Není žádným tajemstvím, že když jeden z nás promluví, půjdeme všichni do vězení.“

„A ti čínští dělníci?“

Upíral svůj zrak na Pitta přes respirátor, jenž mu svíral spodní část obličeje, a jeho oči neměly žádný výraz. „Mám podezření, že budou ponecháni uvnitř dolu.“

„Pohřbeni?“

„Dorsett je takový, že ani nemrkl, když dával příkaz svým poskokům z ochranky.“

„Setkal jste se s tím člověkem někdy?“ zeptal se Pitt.

Jednou mi to stačilo. Jeho dcera, Kastrovačka, je stejně zlá jako on.“

„Boudicca.“ Pitt se slabě usmál. „Říká se jí Kastrovačka?“

„Tahle je silná jako býk,“ pravil inženýr. „Viděl jsem ji, jak jednou rukou zvedla ze země velkého muže.“

Než Pitt mohl klást další otázky, výtah se zastavil v hlavní výtahové budově. Inženýr vystoupil ven a vrhl rychlý pohled na dodávku značky Ford, která jela právě kolem. Pitt jej následoval okolo rohu společné jídelny a za odpadkové kontejnery.

Inženýr kývl hlavou směrem k jeho kombinéze. „Vaše oblečení patří geologovi, co leží s chřipkou. Budu mu je muset vrátit dříve, než objeví, že mu chybí, a bude se divit proč.“

„Prima,“ zamumlal Pitt. Já jsem pravděpodobně přišel do styku se zárodky jeho chřipky z toho dýchacího přístroje.“

„Vaši indiánští přátelé se vrátili na své lodi.“ Inženýr ukázal rukou na překladiště u skladu potravin. Traktor a přívěsy byly pryč. „Ta dodávka, co právě projela kolem výtahové budovy, slouží jako kyvadlová doprava zaměstnanců. Měla by se vrátit za několik minut. Zastavte si řidiče a řekněte mu, aby vás vzal tunelem.“

Pitt nevěřícně zíral na starého inženýra. „Myslíte si, že se nebudou vyptávat, proč jsem neodjel s ostatními Indiány?“ Starý inženýr vytáhl z kapsy své kombinézy notes a tužku a načmáral pár slov. Potom vytrhl list papíru, složil jej a podal Pittovi. „Tohle mu dejte. Zaručí vám to bezpečný průchod. Musím se vrátit do práce dřív, než se svalovci Fešáka Johna začnou vyptávat.“

Pitt mu potřásl rukou. „Jsem vám vděčný za vaši pomoc. Strašně jste riskoval tím, že jste odhalil tajemství Dorsettovy konsolidační společnosti úplnému cizinci.“

„Mohu-li zabránit budoucí smrti nevinných lidí, jakékoli riziko na mé straně za to bude určitě stát.“

„Hodně štěstí,“ řekl Pitt.

„Vám také.“ Inženýr se začal vzdalovat, na něco si však vzpomněl a obrátil se nazpět. Ještě jedna věc, čistě ze zvědavosti. Tuhle jsem viděl Dorsettův ozbrojený vrtulník, jak vzlétá za vodním letounem. Už se ale nevrátil.“

„Já vím,“ pravil Pitt. „Narazil na kopec a shořel.“

„Vy to víte?“

„Byl jsem v tom vodním letounu.“ Inženýr se na něj zvláštně podíval. „A Malcolm Stokes?“ Pitt si rychle uvědomil, že toto byl ten policejní agent, o kterém se Stokes zmínil. „Má kousek kovu v jedné plíci, ale bude žít, aby si užil svou penzi.“

„To jsem rád. Malcolm je hodný člověk a má skvělou rodinu.“

„Ženu a pět dětí,“ pravil Pitt. „Řekl mi to poté, co jsme havarovali.“

„Pak jste tedy vyvázl, jen abyste skočil zpátky do ohně.“

„To ode mne nebylo příliš chytré, viďte?“

Inženýr se pousmál. „Ne, myslím, že nebylo.“ Nato se otočil a namířil si to zpátky do výtahové budovy, kde se Pittovi ztratil z očí.

O pět minut později se objevila dodávka a Pitt na ni zamával, aby zastavila. Řidič v uniformě strážného ochranky se na Pitta podezřívavě zahleděl. „Odkud jste přišel?“ zeptal se.

Pitt mu podal složený lístek a pokrčil beze slov rameny.

Řidič si lístek přečetl, zmačkal ho, hodil na podlahu a přikývl. „Oukej, posaďte se. Zavezu vás až ke kontrolní stanici na druhé straně tunelu.“

Když řidič zavřel dveře a rozjel dodávku, Pitt se posadil na sedadlo za ním a nenucené se shýbl a zvedl ten zmuchlaný lístek.

Stálo na něm:

Tento rybář, Indián kmene Haida, byl na záchodě, když ho jeho nic netušící přátelé zapomněli vzít s sebou. Postarejte se, prosím, aby se dostal do přístavu dřív, než jeho rybářská flotila odpluje.

C. Cussler hlavní předák

24 KAPITOLA

Řidič zastavil dodávku před budovou ochranky, kde Pitta toho rána po druhé zkoumali rentgenem od hlavy k patě. Lékař mající na starost anatomickou prohlídku souhlasně přikývl, když došel na konec seznamu.

„Nemáte na sobě žádné diamanty, kamaráde," pravil a potlačoval zívnutí.

„Kdo je potřebuje?" brblal si Pitt lhostejně. Jíst se nedají. Jsou prokletím bílého muže. Indiáni se kvůli diamantům navzájem nezabíjí."

Jdete pozdě, že? členové vašeho kmene tady prošli již před dvaceti minutami."

„Usnul jsem," řekl Pitt a spěšně na sebe házel šaty. Dal se do usilovného běhu a přihnal se na přístavní hráz. Padesát metrů před jejím koncem se pomalu zastavil. Proběhlo jím znepokojení a zlé tušení. Indiánská rybářská flotila byla dobrých pět kilometrů daleko v průlivu. Zůstal sám a neměl kam jít.

Velká nákladní loď vykládala zbytek svého nákladu na druhé straně přístaviště naproti Dorsettově jachtě. Kličkoval mezi velkými kontejnery, které byly vyzvedávány z nákladových prostor na dřevěných plošinách, a snažil se ztratit uprostřed toho ruchu, zatímco se pohyboval směrem k visutým schůdkům, aby se pokusil dostat se na palubu té lodi. S jednou rukou na zábradlí a s jednou nohou na prvním schůdku jeho pokus skončil.

„Ani se nepohni, rybáři!" ozval se přímo za ním poklidný hlas. „Zmeškal jsi svou loď, co?"

Pitt se pomalu otočil a ztuhl, když pocítil, jak se mu srdce rozbušilo. Sadistický Crutcher se opíral o dopravní klec obsahující velké čerpadlo, přičemž nedbale potahoval z nedokouřeného doutníku. Vedle něj stál strážný a hlaveň jeho krátké automatické pušky M–l bloudila Pittovi nahoru a dolů po těle. Byl to tentýž strážný, kterého Pitt udeřil v Merchantově kanceláři. Pittův tep se ještě více zrychlil, když sám Fešák John Merchant vystoupil zpoza strážného a civěl na Pitta s chladnou autoritou někoho, kdo zcela rozhoduje o životě lidí.

„No ne, pane Pitte, vy jste ale paličák.“

„V tu chvíli, co jsem ho uviděl, jak nastupuje do dodávky, jsem věděl, že je to ten samý, co mě uhodil pěstí.“ V tváři strážného se objevil vlčí úšklebek, když pokročil kupředu a vrazil hlaveň zbraně Pittovi do břicha. „Malá splátka za to, že mě udeřil, když jsem nebyl připravený.“

Pitt se zkroutil ostrou bolestí, když jej úzká kulatá hlaveň dloubla hluboko do boku a způsobila mu ošklivou modřinu, ale nepronikla mu až do masa. Pohlédl vzhůru na šklebícího se strážného a pronesl skrze zatnuté zuby: „Ztracená existence, jaká se hned tak nevidí.“

Strážný pozvedl pušku, aby Pitta znovu uhodil, ale Merchant jej zastavil. „Dost, Elmo. Můžeš si s ním pohrát, až nám vysvětlí své vytrvalé obtěžování.“ Podíval se omluvně na Pitta. „Musíte Elma omluvit. Má instinktivní nutkání zraňovat lidi, kterým nedůvěřuje.“

Pitt se zoufale pokoušel si vzpomenout na nějaký způsob úniku. Ale až na skok do ledové vody a smrt podchlazením, nebo – a tohle byla ta pravděpodobnější alternativa – se nechat rozstřílet na potravu pro ryby Elmovou automatickou puškou, mu nezbývala žádná jiná cesta.

„Musíte mít živou představivost, jestliže mě považujte za hrozbu,“ mumlal si Pitt ve snaze získat čas.

Merchant si ledabyle vyňal cigaretu ze zlatého pouzdra a zapálil si ji k němu se hodícím zapalovačem. „Od té doby, co jsme se posledně setkali, jsem si vás nechal důkladně prověřit, pane Pitte. Říci, že jste hrozbou pro ty, proti kterým se stavíte, je mírně zdrženlivé vyjádření. Vy nevstupujete neoprávněně na Dorsettův pozemek, abyste studoval ryby a chaluhy. Jste tady z jiného, hrozivějšího důvodu. Spíše doufám, že svoji přítomnost vysvětlíte do živých podrobností a bez prodlužovaného teatrálního odporu.“

‚Je mi líto, že vás zklamu,“ řekl Pitt mezi hlubokými nadechnutími. „Obávám se, že nebudete mít čas na jeden z vašich ničemných výslechů.“

Merchant se nedal snadno zmást, ale věděl, že Pitt není žádným běžným pašerákem diamantů. Někde v hloubi jeho mysli vznikla nepatrná obava, když uviděl, že v Pittových očích není ani stopy po strachu. Pociťoval zvědavost, ale přesto byl trochu znepokojený.

„Upřímně přiznávám, že jsem o vás měl lepší mínění, než abych očekával laciné žvásty.“

Pitt civěl vzhůru a bedlivě zkoumal oblohu. „Eskadra stíhaček z letadlové lodi *Nimitz*, hustě poseté raketami typu vzduch–země, by nám měla každým okamžikem hvízdat nad hlavou.“

„Že by byrokrat u bezvýznamné vládní agentury měl pravomoc nařídit útok na kanadské území? Tomu nevěřím.“

„To o mně je pravda,“ řekl Pitt. „Ale můj šéf, admirál James Sandecker, je způsobilý letecký úder nařídit.“

Na okamžik, jen coby okem mrknul, si Pitt myslel, že mu to Merchant uvěří. Ve tváři velitele bezpečnostní služby se objevilo zaváhání. Poté se ušklíbl, ustoupil nazpět a zlomyslně Pitta udeřil přes ústa hřbetem své ruky v rukavici. Pitt klopýtl dozadu a pocítil, jak mu ze rtů vytryskla krev.

„Risknu to,“ pravil Merchant suše a s unuděným výrazem si setřel kapku krve ze své kožené rukavice. „Žádné další povídačky. Budete mluvit, až vás požádám o odpovědi na své otázky.“ Obrátil se ke Crutcherovi a Elmovi. „Odveďte ho do mé kanceláře. Budeme tam pokračovat v našem rozhovoru.“

Crutcher vrazil svou plochou dlaň Pittovi do obličeje a ten začal vrávorat po hrázi. „Myslím, že se projdeme, pane, místo abychom do vaší kanceláře jeli. Našemu vlezlému příteli by mohlo prospět trochu pohybu, aby se zlomil jeho odpor…“

„Vy tam, stůjte!“ ozval se ostrý hlas z paluby jachty. Boudicca Dorsettová se opírala o zábradlí a sledovala to drama dole na hrázi. Měla na sobě vlněnou pletenou vestu, nataženou přes bílý rolák, a krátkou plisovanou sukni. Její nohy v bílých punčochách vězely ve vysokých jezdeckých botách z telecí kůže. Přehodila si své dlouhé vlasy přes ramena a ukázala na lodní lávku vedoucí z přístavní hráze na promenádní palubu jachty. „Přiveďte svého narušitele na palubu.“

Merchant a Crutcher si vyměnili chápavé pohledy, dříve než Pitta dostrkali na palubu jachty. Elmo jej zlostně rýpal svou automatickou puškou do spodní části zad a donutil jej projít dveřmi z týkového dřeva do hlavního salonu.

Boudicca seděla na okraji stolu vyřezaného z naplaveného dřeva a s deskou z italského mramoru. Svou sukni měla povytaženou do

poloviny stehen. Byla to statná žena s téměř mužskými pohyby, přesto však z ní vycházela smyslnost a vytvářela kolem sebe neklamné ovzduší bohatství a vnějšího lesku. Byla zvyklá muže zastrašovat a zamračila se, když uviděla, že Pitt ji nezaujatě hodnotí.

Prvotřídní výkon, povšiml si Pitt. Většinu mužů by naplnila posvátným obdivem a zastrašila je. Merchant, Crutcher a Elmo z ní nemohli odtrhnout oči, ale Pitt odmítal hrát její hru. Nevšímal si jejích zjevných tělesných půvabů a přiměl svůj zrak, aby bloudil po luxusním zařízení a výzdobě salonu jachty.

„Máte to tady pěkné," pravil lhostejně. „Zavři hubu před slečnou Dorsettovou," vyštěkl Elmo a pozvedl pažbu své zbraně, aby jí Pitta znovu udeřil.

Pitt se prudce otočil, odrazil jednou rukou blížící se pušku a pěst své druhé ruky vrazil Elmovi do břicha těsně nad slabinami. Strážný zasténal bolestí a vztekem, prohnul se, pustil pušku a oběma rukama se chytil za místo, kam byl udeřen. Pitt zvedl pušku z tlustého koberce salonu dříve, než kdokoli mohl reagovat, a nevzrušeně ji podal ohromenému Merchantovi. „Už mě unavuje být pořád terčem sadistických návyků tohoto kreténa. Hlídejte si ho, prosím." Poté se obrátil k Boudicce. „Uvědomuji si, že je brzy, ale prospěl by mi drink. Máte v téhle plovoucí vile na skladě tequilu?" Boudicca zůstala klidnou a lhostejnou, přičemž na Pitta upřeně hleděla s obnovenou zvědavostí. Podívala se na Merchanta. „Odkud sem přišel?" chtěla od něj vědět. „Kdo je ten muž?"

„Pronikl naší bezpečnostní ochranou tím, že se vydával za místního rybáře. Ve skutečnosti je to americký agent."

„Proč tady špehuje kolem dolu?"

„Bral jsem ho právě zpátky k sobě do kanceláře, abych na to získal odpovědi, když jste nás zavolala, abychom přišli na palubu," odvětil Merchant.

Vztyčila se a převyšovala tak všechny muže v salonu. Její hlas se stal neuvěřitelně hlubokým a smyslným a její oči byly chladné, když jimi přejížděla po Pittovi. „Vaše jméno, prosím, a co zde pohledáváte." Merchant začal odpovídat: „Jmenuje se… „

„Chci, aby mi to řekl *on,*" přerušila Merchanta. „Tak vy jste Boudicca Dorsettová," pravil Pitt, čímž odbyl její otázku, a opětoval

její upřený pohled. „Teď tedy mohu říct, že znám všechny tři.“ Na chvíli pátrala v jeho obličeji. „Všechny tři?“

„Roztomilé dcerušky Arthura Dorsetta,“ odpověděl jí Pitt. Oči se jí zaleskly hněvem při pomyšlení, že si s ní zahrává. Učinila dva kroky dopředu, natáhla ruce, uchopila jimi Pitta za nadloktí a stiskla je, zatímco se naklonila vpřed a přirazila ho ke stěně salonu. Černé oči obryně postrádaly výraz, když jimi bez mrknutí civěla do Pittových a málem se oba přitom vzájemně dotýkali svými nosy. Nic neříkala, jenom tam stála a zesilovala svůj stisk a tlačila jej směrem vzhůru, až se jeho nohy sotva dotýkaly koberce.

Pitt odolával napnutím svého těla a uvolněním bicepsů, které se zdály být sevřené ve stále se utahujícím svěráku. Nemohl uvěřit, že by kterýkoli muž, natož žena, mohl být tak silným. Měl pocit, že jeho svaly jsou drceny na kaši. Zaťal zuby a stiskl své krvácející rty, aby přemohl narůstající bolest. Omezeným krevním oběhem mu již znecitlivěly a zbělely ruce, když Boudicca konečně uvolnila své sevření a ustoupila nazpět.

„No tak, než vám zmáčknu krk, povězte mi, kdo jste a proč strkáte nos do provozu dolu mé rodiny.“

Pitt získával minutu času, zatímco bolest ustoupila a cit se mu vracel do jeho předloktí a rukou. Byl ohromený nelidskou silou té ženy. Nakonec s prudkým oddechováním promluvil: „Takhle se zachází s člověkem, který zachránil vaše sestry před jistou smrtí?“

Její oči se tázavě rozšířily a ona znehybněla. „O čem to mluvíte? Jak to, že znáte mé sestry?“

Jmenuji se Dirk Pitt,“ pravil pomalu. „Moji přátelé a já jsme v Antarktidě zachránili Maeve před umrznutím a Deirdre před utopením.“

„Vy?“ Zdálo se, že slova se jí derou ze rtů. „Vy jste ten z NUMA?“

„To jsem.“ Pitt přešel k bohatě zásobenému barovému pultu s měděným povrchem a sebral tam ubrousek, aby si jím setřel krev, jež mu kapala z dolního rtu. Merchant a Crutcher vypadali tak ohromeně, jako by je kůň, na kterého vsadili své celoživotní úspory, připravil o všechny peníze. Merchant upíral prázdný pohled na Boudiccu. „Určitě lže.“

„Chtěl byste, abych je popsal podrobně?“ tázal se Pitt nedbale. „Maeve je vysoká blondýna s neuvěřitelně modrýma očima. Vyloženě typ pro kempování na pláži.“ Odmlčel se, aby ukázal na podobiznu mladé blondýnky, oblečené ve starodávných šatech, s diamantem velikosti křepelčího vejce zasazeným do přívěsku kolem krku. „To je ona na tom obraze.“

„Ani zdaleka ne.“ Boudicca se samolibě usmála. „To je náhodou portrét mé prapraprababičky.“

„Na tom nesejde,“ řekl Pitt s předstíranou lhostejností a jen neochotně odtrhl svůj zrak od neuvěřitelné podoby Maeve. „Naproti tomu Deirdre má hnědé oči a rudé vlasy a kráčí jako předvádějící se modelka.“

Po delší odmlce Boudicca promluvila: „Musí být tím, kým říká, že je.“

„To ale nevysvětluje jeho přítomnost tady,“ trval na svém Merchant.

„Řekl jsem vám to během našeho posledního setkání,“ pravil Pitt. „Přišel jsem sem studovat působení chemikálií a znečištění plynoucí do moře z dolu.“

Merchant se pousmál. „Nápaditý příběh, ale je daleko od pravdy.“

Pitt nemohl ani na chvíli polevit. Byl ve společnosti nebezpečných lidí, prohnaných a vychytralých. Postupoval rozvážně a odhadoval reakci na svůj přístup, ale uvědomoval si, že je záležitostí několika málo minut, než Boudicca prokoukne jeho hru. Bylo to nevyhnutelné. K tomu, aby záhadě přišla na kloub, jí už nechybělo mnoho. Rozhodl se, že bude moci lépe zvládat situaci, když vyjde s pravdou ven. „Chcete slyšet pravdu, máte ji mít. Jsem zde, protože impulzní ultrazvuk, který používáte k těžbě diamantů, vytváří silnou rezonanci, která se pod vodou usměrňuje na velké vzdálenosti. Když jsou podmořské podmínky optimální, tyto impulzy se sbíhají s impulzy z vašich ostatních důlních provozů po Pacifiku a zabíjí všechny živé organizmy v dané oblasti. Ale neříkám vám samozřejmě nic, co už nevíte.“ Vyvedl tím Boudiccu z rovnováhy. Zírala na Pitta, jako by vystoupil z vesmírné lodi mimozemšťanů. „Umíte dobře předvést výstup,“ řekla váhavě. „Měl jste se dát k filmu.“

„Zvažoval jsem to," pravil Pitt, „ale nemám talent Jamese Woodse, ani vzhled Mela Gibsona." Za barovým pultem objevil na skleněné poličce, podpírané zlatě tónovaným zrcadlem, láhev stříbrné tequily a nalil si do skleničky panáka.

Nalezl také citron a slánku. Nechal tam Boudiccu a ostatní stát a sledovat, jak se lehce dotkl špičkou jazyka laloku kůže mezi palcem a ukazovákem, předtím než na něj nasypal sůl. Poté do sebe hodil tequilu, lízl si soli a nasál trochu šťávy z citronu. „Tak a teď se cítím být připravený čelit zbývající části dne. Jak už jsem se zmínil, vy víte víc o hrůzách té zvukové pohromy, jak se tomu začalo říkat, než já, slečno Dorsettová. Je to tentýž děsivý zabiják, co jen málem nezabil vaše sestry. Takže by ode mne bylo pošetilé, abych plýtval svým časem a snažil se vás poučovat."

„Nemám ani nejmenší ponětí, o čem tady hovoříte." Obrátila se k Merchantovi a Crutcherovi. „Tento muž je nebezpečný. Je hrozbou pro Dorsettovu konsolidační společnost. Odveďte ho pryč z mé lodi a udělejte s ním, cokoli si myslíte, že je zapotřebí, aby se zajistilo, že nás už znovu nebude obtěžovat."

Pitt si naposledy zahrál v kostky. „Garret Converse, ten herec, a jeho čínská džunka *Cch'si*. David Copperfield by byl pyšný na způsob, jakým jste ho nechala zmizet s celou jeho posádkou i lodí." Očekávaná reakce se plně dostavila. Její síla a arogance se vytratily.

Boudicca náhle vypadala poraženě. Potom Pitt přidal pádný důkaz. „Určitě jste nezapomněla na *Mentawai*. To byla tedy lajdácká práce. Špatně jste načasovala své výbušniny a vyhodila do povětří vyloďovací skupinu z *Rio Grande*, která vyšetřovala to, co vypadalo jako opuštěná loď. Naneštěstí pro vás však spatřili vaši jachtu, jak prchá z místa činu, a později ji identifikovali."

„Nanejvýš úchvatné vyprávění." V hlase Boudiccy byl výsměch, ale byl to výsměch potlačovaný temnou předtuchou *zračící* se v její tváři. „Dalo by se skoro říct fascinující. Už jste skončil, pane Pitte, nebo ještě máte zakončení?"

„Zakončení?" povzdechl si Pitt. „Nebylo ještě napsané, ale myslím si, že mohu klidně říct, že se Dorsettova konsolidační společnost velmi brzy stane pouhou vzpomínkou." Zašel o jeden krok příliš daleko. Boudicca se přestala ovládat. Kypěla hněvem.

Přistoupila těsně k Pittovi a její tvář byla sevřená a chladná. „Můj otec se nedá zastavit. Žádnou úřední autoritou a žádnou vládou. Ne během následujících dvaceti sedmi dnů. Poté doly zavřeme sami od sebe.“

„Proč to neuděláte teď a nezachráníte bůhví kolik životů?“

„Ani o minutu dříve než budeme připraveni.“

„Připraveni na co?“

„Škoda, že se nemůžete zeptat Maeve.“

„Proč zrovna Maeve?“

„Deirdre mi řekla, že se Maeve docela spřátelila s tím mužem, co ji zachránil.“

‚Je v Austrálii,“ řekl Pitt.

Boudicca zavrtěla hlavou a zazubila se. „Maeve je ve Washingtonu a pracuje jako agentka pro našeho otce tím, že mu dodává všechny informace, co NUMA shromáždila o těch smrtelných zvukových vlnách. Není nad to mít důvěryhodného příbuzného v nepřátelském táboře, aby se člověk nedostal do maléru.“

„Zmýlil jsem se v ní,“ řekl Pitt ostře. „Přesvědčila mě, že ochraňování života v moři je jejím životním dílem.“

„Veškeré její morální rozhořčení bylo to tam, když se dozvěděla, že můj otec se pojistil tím, že u sebe drží její syny dvojčata.“

„Snad nechcete říct jako rukojmí?“ V hlavě se mu počalo jasnit. Pitt začal chápat, že machinace Arthura Dorsetta šly mnohem dál, než byla pouhá nenasytnost. Ten člověk byl krvežíznivým hrdlořezem, dravcem, jenž si nic nedělal z toho, že svoji rodinu používal jako figurky v šachu.

Boudicca si nevšímala Pittovy poznámky a kývla na Johna Merchanta. Je váš, abyste se ho zbavil, jak uznáte za vhodné.“

„Ještě než ho pohřbíme s ostatními,“ pravil Crutcher se zdáním předtuchy, „přesvědčíme ho, aby nám doplnil veškeré podrobnosti, které mohl záměrně vypustit.“

„Takže mám být mučen a popraven,“ pravil Pitt nenucené a obsloužil se dalším panákem tequily, zatímco jeho mysl zoufale vytvořila a zase opustila tucet nepoužitelných plánů k útěku.

„Sám sebe jste odsoudil tím, že jste sem přišel," řekla Boudicca. „Jestliže, jak říkáte, vládní úředníci z NUMA měli podezření, že naše těžební provozy jsou zodpovědné za vysílání smrtících zvukových vln oceánem, nebylo by bývalo třeba, abyste špehoval na Dorsettově pozemku. Pravdou je, že jste se během poslední hodiny dozvěděl odpovědi a ještě je máte předat vašim nadřízeným ve Washingtonu. Blahopřeji vám, pane Pitte. Proklouznout naší ochrankou a proniknout do dolu byl mistrovský kousek. To jste nemohl dokázat sám. Vysvětlení budou k dispozici poté, co vás pan Merchant bude motivovat, abyste se podělil o svá tajemství."

Pěkně mě dostala, pomyslil si Pitt poraženecky. „Určitě ode mne Maeve a Deirdre pozdravujte."

„Jak znám svoje sestry, pravděpodobně již na vás zapomněly."

„Deirdre možná ano, ale Maeve ne. Teď, když jsem vás všechny poznal, je zřejmé, že je z vás tří nejslušnější."

Pitta překvapil ten nenávistný pohled, který Boudicce bleskl v očích. „Maeve je vyděděnec. Nikdy nebyla rodině blízká."

Pitt se ušklíbl; byl to přirozený úšklebek, zlomyslný a vyzývavý. Je snadné pochopit proč."

Boudicca vstala a díky podpatkům svých bot vypadala dokonce vyšší, když upírala zrak dolů na Pitta, rozlícená smíchem, který četla v jeho opálově zelených očích. „*Až* zavřeme důl, Maeve a její nemanželští synáčci již budou pryč." Rychle se otočila a upřela svůj planoucí pohled na Merchanta. „Odstraňte toho vyvrhele z mé lodi," promluvila k němu. „Už ho nechci nikdy vidět."

„Neuvidíte, slečno Dorsettová," řekl Merchant a dal pokyn Crutcherovi, aby Pitta vystrčil ze salonu. „Slibuji, že ho teď vidíte naposledy."

Merchant a Crutcher eskortovali mezi sebou Pitta jako svého zajatce dolů po lodní lávce a přes přístavní hráz k čekající dodávce, zatímco Elmo šel za nimi jako poslední. Když míjeli velké kontejnery se zásobami a vybavením, které tu byly předtím vyloženy z nákladní lodi, hlasité výfuky naftových motorů poháněících jeřáby přehlušil temný úder. Teprve když se Crutcher náhle zhroutil na oplaňkovanou hráz, Pitt se prudce otočil v obranném přikrčení, právě včas, aby zahlédl, jak se Merchantovy oči obrátily v sloup, ještě než

padl k zemi jako pytel písku. Několik kroků za ním ležel Elmo, roztažený jako mrtvola, kterou také byl.

Od smrtící rány do Elmova zátylku k pohmoždění lebky Johna Merchanta netrvala celá ta operace ani deset vteřin.

Mason Broadmoor uchopil Pittovu paži levou rukou, zatímco jeho pravice dosud svírala mohutný ocelový klíč. „Rychle, skočte!“

Zmatený Pitt zaváhal. „Skočit kam?“

„Dolů z hráze, vy pitomče.“

Pitt nepotřeboval další pobízení. Uběhli pět kroků a oba dva prolétli vzduchem a přistáli ve vodě několik metrů od přídě nákladní lodi. Ledově studená voda byla šokem pro každé nervové zakončení v Pittově těle, dříve než v něm převládl adrenalin a on zjistil, že plave vedle Broadmoora.

„Co teď?“ Lapal po dechu a vydechoval nad ledovou vodou páru, zatímco si vodu setřásal z obličeje a vlasů.

„Watercrafty,“ odpověděl mu Broadmoor, potom co si vyfrkl vodu z nosu. „Tajně jsme je propašovali z rybářského člunu a skryli pod molem.“

„Byly na člunu? Neviděl jsem je.“

„Skryté v lodním prostoru, který jsem sám vybudoval,“ pravil Broadmoor a zeširoka se usmál. „Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat vypadnout z města před šerifem.“ Natáhl se po jednom, byl to Duo 300 WetJet, který se vznášel na vodě vedle betonového pilotu, a vylezl na něj. „Umíte jezdit na watercraftu?“

„Jako kdybych se na něm narodil,“ řekl Pitt, vytáhl se vzhůru na něj a posadil se obkročmo na sedačku.

„Jestliže si ponecháme tu nákladní loď mezi námi a přístavní hrází, měli bychom být dobrého půl kilometru kryti před jejich palebnou čárou.“

Stiskli startéry, upravené motory se s řevem probraly k životu, a vedeni Broadmoorem, který byl pouhý metr napřed, vyrazili zpod hráze, jako by je vystřelil z děla. Stočili špičky svých watercraftů do ostré zatáčky a prořízli vodu kolem přídě nákladní lodi, jejíž trup jim posloužil jako štít. Motory zrychlily bez známky zaváhání. Pitt se vůbec neohlédl. Shrbil se nad řídítky a stlačil regulátor přívodu plynu až na doraz, přičemž napůl očekával, že každou vteřinou zasype

vodu kolem něj krupobití střel. Ale jejich únik byl dokonalý, byli daleko z dosahu, dříve než byl zalarmován zbytek bezpečnostního týmu Johna Merchanta.

Po druhé v bezmála stejném počtu dnů Pitt divoce prchal z Dorsettova dolu na ostrov Moresby. Kolem rychle míjela voda podobná modrozelené čmouze. Pestré barvy a vzory Indiánů kmene Haida na watercraftu se v jasném slunci zářivě třpytily. Pittovy smysly se nebezpečím zbystřily a jeho reakce se zrychlily.

Ze vzduchu se průliv mezi ostrovy zdál jen trochu větší než široká řeka. Ale z hladiny moře se lákavé bezpečí stromů a skalnatých kopců na Moresby jevilo jako skvrna na vzdáleném obzoru.

Pitta ohromila stabilita trupu watercraftu ve tvaru V a točivý moment jeho upraveného motoru o velkém kalibru a vysokém zdvihu, jenž plavidlo hnal s tichým dravým vrčením nízkými dlouhými vlnami, a to se přitom sotva zakymácelo. Tohle byly opravdu silné motory. Pitt to s určitostí nemohl vědět, ale odhadoval, že je po moři unášen rychlostí blížící se šedesáti uzlům. Skoro se to podobalo jízdě vysoce výkonné motorky po vodě.

Přeskočil brázdu vody za Broadmoorem a dojel naroveň s ním, až se řítili po vodě doslova bok po boku a zvolal: „Pojedou-li za námi, budou z nás nebožtíci!“

„Žádnou starost!“ zakřičel na něj Broadmoor. „Dokážeme ujet jejich hlídkovým člunům.“

Pitt se otočil a přes rameno upíral svůj zrak na rychle se vzdalující ostrov. Tlumeně zaklel, když zpozoroval, jak se zbývající helikoptéra Defender zdvíhá z haldy obklopující důl. Za méně než jednu minutu přelétala nad průlivem, pustila se do pronásledování a následovala jim v patách.

„Jejich helikoptéře nedokážeme ujet,“ informoval Pitt hlasitě Broadmoora.

Na rozdíl od neradostně vyhlížejícího Pitta, Broadmoor vypadal nadšeně a oči mu zářily jako chlapci, chystajícímu se na své první sportovní utkání. Jeho hnědá tvář zrudla vzrušením. Postavil se na stupačkách a pohlédl dozadu na pronásledující letoun. „Ti debilní grázlové nemají šanci,“ řekl s úšklebkem. „Jeďte těsně za mnou!“

Rychle se blížili k rybářské flotile směřující domů, ale Broadmoor ostře zahnul směrem k ostrovu Moresby a člunům se zdaleka vyhnul. Pobřeží bylo jen několik set metrů vzdálené a helikoptéra se přiblížila na vzdálenost jednoho kilometru. Pitt viděl, jak se vlny svým ustavičným pohybem valí a zdvíhají, když se vrhají proti skaliskům pod břehem tvořeným sráznými, rozeklanými útesy, a ptal se sám sebe, zda si Broadmoor přál zemřít, když se svým watercraftem zamířil směrem k vířícímu příboji. Pitt odvrátil svou pozornost od blížící se helikoptéry a vložil svoji důvěru do indiánského řezbáře totemů. Přidržoval příď svého watercraftu ve vodě, kterou ve tvaru kohoutího ocasu prudce vzhůru vystřeloval přední jezdec, a držel se ve zpěněné brázdě za ním, když rovnou projížděli jako v kotli se vařícími vlnami, jež sebou bily o pobřežní skály připomínající pevnost.

Pittovi připadalo, jako by si to rovnou namířili směrem k útesům, do nichž bušily vlny. Pevně stiskl řídítka, zapřel se nohama a pevně se držel, aby nevypadl. Rachot příboje zněl jako hřmění hromu a jediné, co Pitt viděl, byla obrovská clona z vodní tříště a pěny. V mysli mu probleskla představa lodi *Polar Queen*, hnané bezmocně k onomu ostrovu v Antarktidě, tvořenému holou skálou. Ale tentokrát byl na palubě pouhé tečky v moři, namísto zaoceánské lodi. Řítil se dál navzdory rostoucí jistotě, že Broadmoor je zaručeně duševně chorý.

Broadmoor se prudce stočil za obrovské skalisko. Pitt jej následoval a okamžitě vyrovnal zatáčku vychýlením svého těla dozadu a do strany, aby mírně zatížil vnitřek přední části trupu, potom se pevně přidržoval, jak se trup zakusoval do vody, když vybral zatáčku hned za Broadmoorem. Přenesli se nad hřebenem obrovské vlny a prudce se vřítili do jejího údolí, dříve než se opět vyzvedli na hřeben té následující.

Helikoptéra byla téměř nad nimi, ale pilot zíral v němém údivu na sebevražedný kurz zvolený těmi dvěma muži na watercraftech. Ve svém úžasu si je zapomněl zaměřit a vypálit na ně ze svého kulometného dvojčete ráže 7.62. Vědom si vlastního nebezpečí, zvedl svůj letoun krátce do příkrého kolmého vzestupu a přeletěl nad příkrými skálami. Naklonil se v ostré zatáčce, aby se kruhem vrátil a

znovu se podíval, ale watercrafty už byly po kritických deset vteřin z dohledu. Když se obrátil nazpět, jeho kořist se již dočista ztratila.

Nějaký vnitřní instinkt Pittovi říkal, že se po dalších stech metrech rozdrtí o neústupnou skalní stěnu vyčnívající z vody, a tím se to skončí. Měl na vybranou to stočit do strany a riskovat palbu z helikoptéry, ale držel se neochvějně svého směru. Před očima mu probíhal jeho život. Potom ji uviděl. Nepatrnou prasklinu ve spodní části přední strany útesů, která před ním náhle zela dokořán jako ucho jehly – nebyla širší než dva metry. Broadmoor se do toho otvoru vřítil a zmizel.

Pitt jej neradostně následoval, přičemž by přísahal, že jeho řídítka zavadila o stěny vstupu, a nenadále se ocitl v hluboké jeskyni s vysokým stropem ve tvaru obráceného V. Broadmoor před ním zpomalil a klouzavě zastavil vedle malého skalního přístaviště, kde seskočil ze svého stroje, strhl ze sebe kabát a počal ho vycpávat klubkem povadlých chaluh, které moře zaneslo do jeskyně. Pitt okamžitě pochopil moudrost Indiánova záměru. Zmáčkl rychle vypínač motoru na řídítkách a napodobil Broadmoorovo počínání.

Jakmile byly kabáty naplněny tak, aby napodobily bezhlavá torza, vhodili je do vody u vstupu do jeskyně. Pitt s Broadmoorem tam stáli a sledovali, jak je vodní proud unáší sem a tam, dříve než je vratný příboj vynesl ven do vodního víru.

„Myslíte si, že je to ošálí?“ zeptal se Pitt. „Zaručeně,“ odvětil Broadmoor důvěřivě. „Stěna útesů se svažuje do moře, což způsobuje, že otvor jeskyně není možné spatřit ze vzduchu.“ Při zvuku helikoptéry venku napnul sluch. „Odhaduji to ještě na dalších deset minut, než si to namíří zpátky k dolu a budou vykládat Fešákovi Johnu Merchantovi, jestli znovu nabyl vědomí, že jsme si rozbili hlavy o ty skály.“

Broadmoor předvídal správně. Zvuk helikoptéry, jenž se odrážel do jeskyně, postupně zanikal a ztrácel se. Zkontroloval palivové nádrže watercraftů a povzbudivě pokýval hlavou. „Pojedeme-li poloviční rychlostí, měli bychom mít tak akorát dost paliva, abychom dorazili do mé vesnice.“

„Navrhuji, abychom si až do západu slunce odpočinuli,“ pravil Pitt. „Nemá smysl ukazovat naše tváře pro případ, že pilot

helikoptéry má podezřívavou povahu. Dokážete doplout domů za tmy?“

„S páskou na očích a ve svěrací kazajce,“ řekl nato Broadmoor neoddiskutovatelně. „Odplujeme o půlnoci a do tří hodin zrána budeme v posteli.“

Po několik dalších minut seděli mlčky a naslouchali odrážejícímu se řevu příboje venku před jeskyní, unaveni vzrušením z ostré jízdy napříč zálivem a z blízkého dotyku smrti. Nakonec Broadmoor sáhl do malé přihrádky na svém wetjetu a vyňal z ní do plátna zabalenou dvoulitrovou polní láhev. Vytáhl z ní korkovou zátku a podal láhev Pittovi.

„Ostružinové víno. Sám jsem ho dělal.“

Pitt si dal pořádný doušek a divně se zatvářil. „Vy chcete říct ostružinové brandy, že ano?“

„Připouštím, že to má pěkný říz.“ Usmál se, když mu Pitt podal láhev zpátky. „Našel jste to, co jste v dole hledal?“

„Ano. Váš inženýr mě zavedl ke zdroji toho problému.“

„To jsem rád. Pak to všechno za to stálo.“

„Zaplatil jste vysokou cenu. Nebudete už víc prodávat ryby té důlní společnosti.“

„Stejně jsem se cítil jako děvka, která si bere Dorsettovy peníze,“ pravil Broadmoor a tvářil se zhnuseně.

„Bude vám útěchou a také vás bude zajímat se dozvědět, že Boudicca Dorsettová tvrdí, že její táta se chystá ode dneška za měsíc zavřít důl.“

Je-li to pravda, moji lidé budou šťastní, až to uslyší,“ řekl Broadmoor a podal mu nazpět láhev. „To si žádá další přípitek.“

„Dlužím vám něco, co nemohu splatit,“ pravil Pitt potichu. „Velmi jste riskoval, abyste mi pomohl uprchnout.“

„Stálo za to rozbít Merchantovi a Crutcherovi hlavu,“ smál se Broadmoor. „Nikdy jsem se předtím tak dobře necítil. Jsem to já, kdo musí poděkovat *vám* za tu příležitost.“

Pitt se natáhl a potřásl Broadmoorovi rukou. „Vaše srdečná povaha mi bude chybět.“

„Vracíte se domů?“

„Zpátky do Washingtonu s informacemi, které jsem nashromáždil.“

„Na obyvatele pevniny jste prima, příteli Pitte. Budete-li někdy potřebovat druhý domov, vždycky jste vítaný v mé vesnici.“

„To nikdy nevíte,“ pravil Pitt vřele. „Jednou bych vás s tou vaší nabídkou mohl vzít za slovo.“

Opustili jeskyni až dlouho po setmění, aby se ujistili, že je náhodně neobjeví Dorsettovy hlídkové čluny. Broadmoor si dal kolem krku řetízek malé kapesní svítilny tak, aby mu visela na zádech.

Posilněn ostružinovým vínem, Pitt sledoval nepatrný paprsek světla příbojem a kolem skal a udivovala jej lehkost, s jakou Broadmoor bez nehody vedl své plavidlo ve tmě.

Při představě Maeve, donucené pracovat jako vyzvědačka v područí svého otce a vydírané tím, že se zmocnil jejích dvojčat, vzkypěl hněvem. Pocítil rovněž bodnutí u srdce, což byl pocit, jaký se v něm po celá léta neozval. Jeho city se oživily vzpomínkami na jinou ženu. Teprve tehdy si uvědomil, že je možné pociťovat tutéž lásku ke dvěma různým ženám z různých dob, k té žijící i k té zemřelé.

Když si razil cestu zčeřeným vodním proudem za Broadmoorovým plavidlem, poháněný a rozpolcený protichůdnými city lásky a nenávisti, jakož i rozhodnutím zastavit Arthura Dorsetta bez ohledu na cenu a následky, stiskl řídítka, až mu klouby bíle zasvítily ve světle srpku měsíce.

25 KAPITOLA

Po většinu odpoledne vál vítr vytrvale od severovýchodu. Byl to svěží vítr, ale ne dost na to, aby vytvořil víc než jen občasný zpěněný hřeben na pravidelných dlouhých vlnách, dosahujících výšky jednoho metru. Vítr s sebou přinášel nárazový déšť, jenž padal ve clonách a snižoval viditelnost na méně než pět kilometrů a dopadal na vodu, jež vypadala, jako by její povrch čeřily miliony zmítajících se sledu. Pro většinu námořníků to bylo mizerné počasí, ale pro britské námořníky jako byl kapitán Ian Briscoe, který strávil svá mladá léta chozením po palubách lodí brázdících vlhkost Severního moře, to bylo jako týden doma za starých časů.

Na rozdíl od svých mladších důstojníků, kteří zůstali stranou prudce dorážející vodní tříště a drželi se v suchu, Briscoe stál na můstku své lodi, jako by oživoval krev ve svých žilách, a upřeně vyhlížel přes příď, jako by očekával, že uvidí loď duchů, která se neobjevila na radaru. Povšiml si, že rtuť teploměru se drží stále na jednom místě a teplota je několik stupňů nad bodem mrazu. Ve svém nepromokavém námořnickém obleku nepociťoval žádné nepohodlí až na to, co mu působily občasné kapky vody, jež se proplížily skrze kadeře jeho pečlivě přistřiženého rudého vousu a stékaly mu tenkými pramínky dolů po krku.

Po dvoutýdenní přestávce na cestě ve Vancouveru, kde se loď zúčastnila řady námořních cvičení spolu s loďmi kanadského válečného námořnictva, byl torpédoborec *Bridlington*, coby loď Jejího Veličenstva, na cestě domů do Anglie přes Hongkong, který byl zastávkou pro všechny britské válečné lodi plavící se přes Tichý oceán. Ačkoli devadesát devět let trvající pronájem již vypršel a britská korunní kolonie byla navrácena Číně v roce 1996, stalo se věcí hrdosti občas se ukázat s křížem svatého Jiřího a připomenout novým majitelům, kdo byli zakladatelé finanční Mekky Asie.

Dveře kormidelny se otevřely a druhý důstojník, poručík Samuel Angus, se vyklonil ven. „Jestliže se můžete obejít bez několika okamžiků vzdorování živlům, pane, mohl byste, prosím, zajít dovnitř?“

„Proč si nevyjdete ven, chlapče?“ překřikoval Briscoe vítr. Jste změkčilý. To je ta potíž s vámi mladými. Neumíte si vážit špatného počasí.“

„Prosím vás, kapitáne,“ naléhavě ho žádal Angus. „Na radaru se k nám blíží letadlo.“

Briscoe rychle přešel po můstku a vkročil do kormidelny. „Nevidím na tom nic neobvyklého. Dalo by se říci, že je to rutina. Tucty letadel nám přeletěly nad lodí.“

„Helikoptéra, pane? Více jak dva a půl tisíce kilometrů od americké pevniny a se žádnými vojenskými plavidly mezi námi a Havají?“

„Ten zatracený blázen se musel ztratit,“ zabručel Briscoe. „Dejte signál pilotovi a zeptejte se ho, jestli nepotřebuje udat polohu.“

„Dovolil jsem si jej kontaktovat, pane,“ odvětil Angus. „Mluví pouze rusky.“

„Koho tu máme, kdo by mu mohl rozumět?“

„Námořního lékaře poručíka Rudolpha. Plynně mluví rusky.“

„Zavolejte ho sem nahoru na můstek.“ O tři minuty později přistoupil nevysoký muž s blond vlasy k Briscovi, který seděl na vyvýšené kapitánské židli a zíral do deště. „Poslal jste pro mne, kapitáne?“

Briscoe krátce přikývl. „V bouři se potlouká ruská helikoptéra. Posaďte se k rádiu a zjistěte, proč tu poletuje nad prázdným mořem.“

Poručík Angus vytáhl sluchátka s mikrofonem, zapojil je do panelu a podal je Rudolphovi. „Frekvence je nastavená. Jediné, co musíte udělat, je mluvit.“

Rudolph si sluchátka nasadil na uši a promluvil do maličkého mikrofonu. Briscoe a Angus trpělivě čekali, zatímco on pokračoval v tom, co se zdálo být jednostrannou konverzací. Nakonec se obrátil ke kapitánovi. „Ten člověk je strašně rozrušený a mluví téměř nesouvisle. Nejlépe mohu porozumět tomu, že přilétá z ruské velrybářské lodi.“

„Pak tedy jenom dělá svou práci.“ Rudolph zavrtěl hlavou. „Stále opakuje, že jsou všichni mrtví a chce vědět, máme-li na *Bridlingtonu* přistávací zařízení pro helikoptéry. Jestli ano, chce přistát na palubě.“

„To je nemožné,“ zavrčel Briscoe. „Informujte ho, že královské válečné námořnictvo nedovoluje cizímu letounu přistát na lodích Jejího Veličenstva.“ Rudolph opakoval ten vzkaz, právě když se ozvaly motory helikoptéry, a ta se zčistajasna objevila v padajícím dešti na levém boku, vzdálená půl kilometru a ve výšce pouhých dvaceti metrů nad mořem. „Vypadá to, že je na pokraji hysterického záchvatu. Přísahá, že jestli ho nesestřelíte, dosedne na palubu.“

„Proklatě!“ To zaklení doslova vybuchlo Briscovi ze rtů. Ještě tak potřebuji, aby mi nějaký terorista vyhodil do vzduchu loď.“

„Není pravděpodobné, že by se v této části oceánu potloukali nějací teroristé,“ řekl Angus.

„Ano, ano, a studená válka už skončila před deseti lety. To všechno vím.“

„Ve skutečnosti chápu pilota jako k smrti vyděšeného,“ pravil Angus. „V jeho tónu nenacházím žádný náznak hrozby.“ Briscoe seděl několik okamžiků mlčky, poté prudkým pohybem přepnul páčku na palubním telefonu lodi. „Radare, jste tam ve střehu?“

„Ano, pane,“ ozval se mu hlas. „Jsou v oblasti nějaké lodi?“

„Přístroj mi ukazuje jedno velké plavidlo a čtyři menší, poloha je 272 stupňů, vzdálenost devadesát pět kilometrů.“ Briscoe se odmlčel a stiskl další páčku. „Radista?“

„Pane?“

„Zjistěte, jestli můžete navázat rádiové spojení s flotilou ruských velrybářských lodí devadesát pět kilometrů od nás rovnou na západ. Potřebujete-li tlumočníka, lodní lékař může překládat.“

„Se svou slovní zásobou o třiceti ruských slovech bych si měl vystačit,“ odpověděl mu radostně sdělovací důstojník. Briscoe se podíval na Rudolpha. „V pořádku. Řekněte mu, že má povolení přistát na naší přistávací ploše pro vrtulníky.“

Rudolph mu to vyřídil a všichni pak sledovali, jak se helikoptéra natočila svou stranou k pravoboku lodi a začala se pod plynem přibližovat nízkým klouzavým letem nad přistávací plochu těsně před přídí, připravená na kolmý sestup.

Briscovým zkušeným očím se zdálo, že pilot zvládá letoun nevyrovnaně a nedaří se mu vyrovnat se s ostrým větrem.

„Ten pitomec létá, jako když má nervovou poruchu.“ vyštěkl Briscoe. Obrátil se k Angusovi se slovy: „Snižte rychlost a zorganizujte ozbrojený uvítací výbor, abychom pozdravili našeho návštěvníka.“ Pak ho ještě napadlo: Jestli mi tu loď jen trochu odře, zastřelte ho.“

Když Angus přikázal kormidelníkovi u lodního panelu, aby snížil rychlost, roztomile se zašklebil a mrkl na Rudolpha za kapitánovými zády. Humor, který spolu sdíleli, nebyl míněný jako neukázněnost. Briscoa obdivoval každý muž posádky jako nevrlého starého mořského vlka, jenž bděl nad svými muži a řídil prima loď. Všichni si byli dobře vědomi toho, že jen málo lodí v královském válečném námořnictvu mělo kapitána, který dával přednost námořním povinnostem před povýšením do hodnosti admirála.

Návštěvníkem byla malá verze helikoptéry Helix typu Ka–32, patřící ruskému válečnému námořnictvu, která se užívala pro lehkou přepravu a letecký průzkum. Tato byla používaná rybářskou flotilou k vyhledání velryb a vypadala, že nutně potřebuje údržbu. Zpod kapot motorů jí vytékal olej a nátěr jejího trupu byl oprýskaný a vybledlý.

Britští námořníci čekající pod ochranou ocelových lodních přepážek se schoulili, když helikoptéra šla kolmo na přistání pouhé tři metry nad přistávací plochou. Pilot příliš brzy prudce snížil otáčky motoru a stroj dopadl těžce na palubu, opile se odrazil zpátky do vzduchu a poté sebou tvrdě pleskl na svá kolečka, dříve než se konečně usadil a zůstal poslušně nehybný jako kolie po výprasku. Poté pilot vypnul motory a lopatky rotoru se dotočily.

Pilot odsunul postranní dveře a civěl na obrovitou kupoli radaru *Bridlingtonu*, předtím než svůj zrak obrátil k pěti blížícím se námořníkům, pevně svírajícím ve svých rukou automatické zbraně. Seskočil dolů na palubu a upřeně na ně hleděl, ještě než ho hrubě uchopili za paže a spěšně ho prostrčili otevřeným poklopem. Námořníci jej eskortovali o tři paluby výše po širokém lodním schodišti, než pak zahnuli do spojovací chodby, jež vedla do důstojnické jídelny.

První lodní důstojník, korvetní kapitán Roger Avondale, se připojil k uvítacímu výboru a držel se stranou spolu s poručíkem

Angusem. Námořní lékař poručík Rudolph čekal po boku Briscoa, aby mohl tlumočit. Zkoumal oči ruského pilota a z jeho rozšířených zorniček vyčetl zděšení otupené únavou.

Briscoe kývl na Rudolpha. „Zeptejte se ho, co ho k čertu přimělo předpokládat, že si může vstoupit na palubu cizího plavidla válečného námořnictva, kdykoli ho to napadne.“

„Také byste se ho mohl dotázat, proč letěl sám,“ dodal Avondale. Je nepravděpodobné, že by pátral po velrybách samojediný.“

Rudolph a pilot si rychle vyměňovali otázky a odpovědi, což trvalo dobré tři minuty. Nakonec se lodní lékař otočil a pravil: Jmenuje se Fjodor Gorimykin. Je vedoucím pilotem, který má příkaz vyhledávat velryby pro velrybářskou flotilu z přístavu Nikolajevsk. Podle jeho vyprávění pak on, druhý pilot a pozorovatel pátrali venku po chytačských lodích…“

„Chytačské lodi?“ tázal se Angus.

„Rychle se pohybující plavidla mající asi šedesát pět metrů na délku, která vystřelují výbušné harpuny do nic netušících velryb,“ vysvětloval Briscoe. „Celé tělo velryby se nafoukne vzduchem, aby se udrželo na hladině, a je potom označené rádiovým majákem, který vysílá navádějící signály, a takto ponecháno, zatímco chytač pokračuje ve své vražedné kratochvíli. Později se vrátí ke svému úlovku a odtáhne jej nazpět k velrybářské zpracovatelské lodi.“

„Před několika lety jsem popíjel v Oděse s kapitánem zpracovatelské lodi,“ pravil Avondale. „Pozval mě na palubu. Bylo to obrovské plavidlo, skoro dvě stě metrů na délku, naprosto soběstačné, s nejmodernějším vybavením pro zpracování, s laboratořemi a dokonce s dobře obsazenou nemocnicí. Dokážou tam zdvihnout navijákem modrou velrybu o váze tisíc tun na rampu, zbavit ji velrybího tuku jako se loupe banán a uvařit ho v rotujícím bubnu. Olej se vyluhuje a všechno ostatní se semele a dá do pytlů jako rybí nebo kostní moučka. Celý ten proces netrvá o moc víc než půl hodiny.“

„Potom co je lovili, že málem vyhynuly, je to zázrak, že vůbec nějaké velryby k lovu zbyly,“ mumlal si Angus.

„Poslechněme si vyprávění toho muže,“ dožadoval se netrpělivě Briscoe.

„Když se mu nepodařilo lokalizovat hejno," pokračoval Rudolph, „vrátil se ke své zpracovatelské lodi *Alexandr Gorčakov*. Přísahá, že po přistání nalezl celou posádku plavidla mrtvou, právě tak jako posádky blízkých chytačských lodí."

„A jeho druhý pilot a pozorovatel?" naléhal Briscoe. „Říká, že zpanikařil a odletěl bez nich."

„Kam měl v úmyslu letět?"

Rudolph se dotazoval Rusa a čekal, až ze sebe vychrlí odpověď. „Jen tak daleko od té masové smrti, kam by mu vystačilo palivo."

„Zeptejte se ho, co zabilo jeho spolunámořníky."

Po výměně názorů pokrčil Rudolph rameny. „On neví. Jediné co ví, je, že ve tvářích měli výraz smrtelného zápasu, a zdálo se, že zemřeli ve vlastních zvratcích."

‚Je to přinejmenším fantastická historka," poznamenal Avondale.

„Kdyby nevypadal, že uviděl hřbitov plný duchů," pravil Briscoe, „myslel bych si, že ten člověk je chorobný lhář."

Avondale pohlédl na kapitána. „Máme jej vzít za slovo, pane?"

Briscoe chvíli rozmýšlel a potom přikývl. „Zvyšte rychlost o dalších deset uzlů a pak to oznamte velitelství tichomořské flotily. Informujte je o situaci a o tom, že měníme kurz, abychom to vyšetřili."

Než se mohly podniknout příslušné kroky, ozval se z reproduktoru na můstku známý hlas: „Můstku, hlásí se radar."

„Spusťte, radare," reagoval na to Briscoe.

„Kapitáne, –ty lodi, co jste nám přikázal sledovat."

„Ano, a co je s nimi?"

„Tak tedy, pane, nepohybují se, ale začínají se ztrácet z obrazovky."

„Funguje vám řádně to zařízení?"

„To ano, pane."

Briscova tvář měla zmatený výraz. „Vysvětlete, co myslíte tím 'ztrácejí se'."

Jenom to, pane," odpověděl radarový důstojník. „Připadá mi, jako když se ty lodi tam venku potápějí."

*****

Loď *Bridlington* dorazila k poslední známé poloze ruské rybářské flotily a nenašla zde plout na hladině žádné lodi. Briscoe nařídil pátrání a potom, co se plavili sem a tam, zpozorovali velkou naftovou skvrnu, obklopenou do široka roztroušenými plujícími troskami, z nichž některé byly soustředěné do jednoho chumlu. Pilot ruské helikoptéry se vrhl k palubnímu zábradlí, ukázal na nějaký předmět ve vodě a začal křičet úzkostí.

„Proč tak blábolí?“ volal Avondale na Rudolpha z kormidelního křídla.

„Povídá, že jeho loď zmizela, všichni jeho přátelé zmizeli, jeho druhý pilot a pozorovatel zmizeli.“

„Na co ukazuje?“ ptal se Briscoe.

Rudolph se zahleděl přes okraj lodi a poté k němu vzhlédl. „Na záchrannou vestu s natištěným nápisem *Alexandr Gorčakov*.“

„Vidím plout tělo,“ oznámil Angus, jenž se upřeně díval dalekohledem. „Odhaduji to na čtyři těla, ale ne na dlouho. Ve vodě kolem nich krouží žraločí ploutve.“

„Vystřelte na ty krvavé řezníky pár granátů z protiletadlových děl,“ rozkázal Briscoe. „Chci ta těla mít vcelku, tak aby mohla být prozkoumána. Vyšlete naše čluny, aby zachránily veškeré trosky, které se dají najít. Někdo někde bude zaručeně chtít tolik svědectví, kolik ho jen můžeme nashromáždit.“

Když protiletadlové dělové dvojče ráže čtyřiceti milimetrů zahájilo palbu na žraloky, Avondale se obrátil k Angusovi. „Podle mého se dějí zatraceně podivné věci. Co o tom soudíte?“

Angus se otočil a přihlouple se na prvního důstojníka ušklíbl. „Zdálo by se, že potom co byly po dvě století masakrovány, velryby se konečně dočkaly odplaty.“

26 KAPITOLA

Pitt seděl po prvé za téměř dva měsíce za stolem ve své kanceláři, oči měl zahleděné do dálky a jeho prsty si pohrávaly s potápěčským nožem značky Sea Hawk, který používal jako otvírák na dopisy. Nic neříkal a čekal na odpověď admirála Sandeckera, který seděl naproti němu.

Dorazil do Washingtonu brzy toho rána. Byla neděle. Odjel pak přímo do prázdné budovy ústředí NUMA, kde strávil příštích šest hodin psaním podrobné zprávy o svých objevech na ostrově Kunghit a uváděním svých návrhů, jak se vypořádat s podmořskou akustikou. Po vyčerpávajících zkouškách několika minulých dnů se pro něj zpráva zdála být zklidňující. Nyní se smířil s tím, že ponechá na jiných, kvalifikovanějších lidech, aby se s problémem vypořádali a přišli s vhodnými řešeními.

Otočil se na své židli a vyhlížel z okna na řeku Potomac a představoval si Maeve, jak stojí na palubě lodi *Ice Hunter* a v jejím obličeji se zračí strach a zoufalství. Měl vztek sám na sebe za to, že ji opustil. Byl si jistý, že jí Deirdre prozradila únos dětí jejím otcem na palubě té lodi. Maeve vztáhla svou ruku k jedinému člověku, jemuž mohla důvěřovat, a Pittovi se nepodařilo rozpoznat její nesnáz. Tuto část příběhu Pitt ze své zprávy vypustil.

Sandecker zprávu zavřel a položil ji na Pittův pracovní stůl. „Pozoruhodná ukázka prvotřídní zručnosti. Je to zázrak, že ses nezabil.“

„Pomohlo mi několik velmi dobrých lidí,“ pravil Pitt vážně.

„Dostali jste se v téhle věci tak daleko, jak jen to šlo. Nařizuji tobě a Giordinovi, abyste si vzali deset dní volna. Ty běž domů a pracuj na svých automobilových veteránech.“

„Nebudu vám odporovat,“ řekl Pitt a masíroval si modřiny na nadloktích.

„Podle toho, že jsi jen o vlásek unikl, soudím, že Dorsett a jeho dcery hrají tvrdou hru.“

„Všichni až na Maeve,“ pravil Pitt tiše. „Ta je vyděděncem rodiny.“

„Předpokládám, že víš, že pracuje u NUMA v naší biologické sekci spolu s Royem Van Fleetem.“

„Ano, vím. Na vlivu ultrazvuku na život v moři.“

Sandecker studoval Pittův obličej a zkoumal každou čáru jeho ošlehaných, přesto však dosud mladistvě vyhlížejících rysů. „Můžeme jí důvěřovat? Mohla by předávat údaje o výsledcích našeho zkoumání svému otci.“

Dirkovy zelené oči nejevily známku citu. „Maeve nemá nic společného se svými sestrami.“

Sandecker vycítil Pittovu neochotu hovořit o Maeve a změnil téma. „Když mluvíme o sestrách, naznačila ti Boudicca Dorsettová, proč má její otec v úmyslu zavřít za několik týdnů své provozy?“

„Nemám ani ponětí.“

Sandecker otáčel zamyšleně doutníkem mezi prsty. „Poněvadž žádný z Dorsettových důlních pozemků není na půdě Spojených států, neexistuje žádný bleskový prostředek, jak zastavit budoucí vraždění.“

„Zavřete jeden z těch čtyř dolů,“ pravil Pitt, „a zbavíte zvukové vlny jejich vražedného potenciálu.“

„Kromě vyslání letky bombardérů B–l, což prezident neudělá, máme svázané ruce.“

„Musí existovat nějaký mezinárodní zákon, který se vztahuje na vraždu na širém moři,“ řekl Pitt.

Sandecker zavrtěl hlavou. „Žádný takový, co se vztahuje na tuto situaci. Nepřítomnost nějaké mezinárodní organizace pro uplatňování zákona nahrává Dorsettovi. Ostrov Gladiátor patří pouze jeho rodině a trvalo by rok či více, než bychom Rusy přemluvili, aby zavřeli ten důl poblíž Sibiře. Totéž platí pro Chile. Dokud Dorsett bude uplácet vysoce postavené vládní úředníky, jeho doly zůstanou otevřené.“

Jsou zde Kanaďané,“ pravil Pitt. „Kdyby se jim popustila uzda, jízdní policie by tam zítra vnikla a důl na ostrově Kunghit uzavřela kvůli Dorsettovu používání ilegálních přistěhovalců na otrockou práci.“

„Tak co jim brání v zaútočení na důl?“

Pitt si připomněl slova inspektora Stokese o byrokratech a členech parlamentu, podplacených Dorsettem. „Tytéž překážky: placení staří přátelé a mazaní právníci.“

„Peníze dělají peníze,“ promluvil ztěžka Sandecker. „Dorsett je příliš dobře financován a dobře organizován, než aby se dal přivést k pádu běžnými metodami. Ten člověk představuje neuvěřitelný exemplář hrabivé mašinérie.“

„Přijmout poraženecký postoj se k vám nehodí, admirále. Nemohu uvěřit, že se chystáte tu hru vzdát ve prospěch Dorsetta.“

Sandeckerovy oči připomínaly zmiji chystající se zaútočit. „Kdo říkal něco o vzdání té hry?“

Pitta těšilo popichovat svého šéfa. Ani na chvíli nevěřil, že by Sandecker ustoupil od boje. „Co zamýšlíte udělat?“

„Jelikož nemohu nařídit ozbrojenou invazi na obchodní majetek a zabít přitom možná stovky nevinných civilistů, nebo vysadit tam ze vzduchu speciální policejní tým, aby vyřadil z provozu všechny Dorsettovy důlní výkopy, jsem nucen se dát tou jedinou cestou, která mi zbývá.“

„A tou je?“ pobízel jej Pitt.

„Zveřejníme to,“ řekl Sandecker, aniž by se mu zachvěl hlas či změnil výraz. „Hned ráno svolám tiskovou konferenci a potupím Arthura Dorsetta jako nejhorší stvůru vypuštěnou na lidstvo od dob hunského náčelníka Attily. Odhalím příčinu masového zabíjení a svalím vinu na něj. Dále pak vyburcuji z klidu členy Kongresu, aby naléhali na ministerstvo zahraničí, které na oplátku bude naléhat na vlády Kanady, Chile a Ruska, aby zavřely veškeré Dorsettovy provozy na své půdě. Potom si dáme pohov a uvidíme, jak se věci budou mít.“

Pitt se pomalu a dlouze zadíval na Sandeckera pohledem plným obdivu, poté se usmál. Admirál plul v rozbouřených vodách a houby mu záleželo na torpédech či následcích. „Rozdal byste si to i s ďáblem, kdyby se na vás křivě podíval.“

„Promiň mi, že jsem si ulevil. Víš zrovna tak dobře jako já, že nebude žádná tisková konference. Bez pevných žalovatelných důkazů bych nic nezískal, leda tak rychlý odvoz do psychiatrické léčebny. Lidé jako Arthur Dorsett jsou samoobnovitelní. Nedají se

prostě zničit. Vytváří je systém chamtivosti, který vede k moci. Na takových lidech je smutné, že neví, jak své jmění utratit, ani jak ho rozdat potřebným.“ Sandecker se odmlčel a okázale si zapálil doutník. Poté pravil chladně: „Nevím sice jak, ale přísahám na ústavu, že si toho slizáka podám tak tvrdě, až mu kosti v těle budou harašit.“

*****

Maeve se během své tvrdé zkoušky tvářila statečně. Zpočátku plakala, kdykoli byla sama v tom malém domku v koloniálním slohu v Georgetownu, který pro ni pronajali otcovi spolupracovníci. Panický strach zachvátil její srdce při pomyšlení, co by se bylo mohlo stát jejím dvojčatům na ostrově Gladiátor. Chtělo se jí vrhnout se k nim a odvést je pryč do bezpečí, ale byla bezmocná. Ve skutečnosti se s nimi vídala ve svých snech. Ale ty sny ve spánku se staly po probuzení noční můrou. Nebyla zde ani ta nejmenší naděje, že by mohla bojovat s neuvěřitelnými možnostmi svého otce. Nikdy nikoho z nich neodhalila, ale neměla pochyb o tom, že lidé z jeho bezpečnostní služby sledovali každý její pohyb.

Roy Van Fleet a jeho žena Robin, kteří si Maeve vzali pod svá ochranná křídla, ji pozvali, aby se s nimi zúčastnila večírku, pořádaného zámožným majitelem společnosti provádějící podmořský výzkum. Neměla chuť tam jít, ale Robin na ni naléhala a odmítala brát její ne jako odpověď a stále trvala na tom, aby si do svého života přibrala trochu zábavy, a vůbec si neuvědomovala utrpení, jímž Maeve procházela.

„Bude tam spousta významných pohlavárů a politiků,“ rozplývala se Robin. „Nemůžeme si to nechat ujít.“

Poté co se nalíčila a stáhla si vlasy vzadu pevně do drdolu, Maeve si oblékla hnědé šaty s empírovým pasem z hedvábného šifonu a vyšívaného tylu, k nimž si vzala korálky zdobený živůtek s krátkou suknî, jež jí končila několik centimetrů nad koleny. Pyšnila se tím oblečením v Sydney a v té době si myslela, že je docela módní. Nyní si tím nebyla tak jistá. Náhle ji počala soužit ostýchavost, zda na washingtonském večírku neodhaluje příliš nohy.

„K čertu s tím," řekla si před vysokým zrcadlem, „stejně mě nikdo nezná."

Vykukovala skrze záclony ven na ulici. Na zemi ležela slabá vrstva sněhu, ale ulice byly čisté. Počasí bylo chladné, ale nikoli mrazivé. Nalila si sklenku čisté vodky s ledem, vzala na sebe dlouhý černý kabát, který jí sahal až ke kotníkům, a čekala, až si ji Van Fleetovi přijdou vyzvednout.

*****

Pitt ukázal pozvání, které si předtím vypůjčil od admirála, u dveří sportovního klubu a prošel nádhernými dřevěnými dveřmi, vyřezanými do podoby slavných hráčů golfu. Odložil si svrchník v šatně a byl uveden do prostorného tanečního sálu obloženého tmavým ořechovým dřevem. Jeden z vybraných washingtonských dekoratérů interiéru tu v místnosti vytvořil ohromující iluzi podmořského světa. Ze stropu visela důmyslně navržená papírová ryba, zatímco skryté osvětlení vydávalo měkkou, mihotavou modrozelenou záři, jež vytvářela oku lahodící dojem vody.

Hostitel, prezident firmy Deep Abyss Engineering, jeho manželka a ostatní vedoucí pracovníci podniku stáli v uvítací řadě, aby pozdravili hosty. Pitt je obešel a vyhnul se jim a směřoval rovnou k jednomu tlumeně osvětlenému koutu baru, kde si objednal tequilu s ledem. Poté se obrátil, opřel se o barový pult a obhlédl místnost.

Muselo tu být přítomno skoro dvě stě lidí. Orchestr hrál směs filmových melodií. Poznal několik členů Kongresu a čtyři nebo pět senátorů, z nichž všichni byli z výborů *zabývajících* se oceány a životním prostředím. Mnozí muži na sobě měli bílé smokinky. Většina jich byla v obvyklejších, černých večerních úborech, někteří z nich měli motýlky a živě vzorované šerpy kolem pasu. Pitt dával přednost konzervativnímu vzhledu. Jeho smokink se honosil vestou, přes kterou měl vpředu zavěšený těžký zlatý řetěz, k němuž byly připevněny kapesní hodinky, jež kdysi patřily jeho pradědečkovi, který byl strojvůdcem parní lokomotivy na železnici v Santa Fe.

Ženy byly většinou manželky a několik přimíchaných milenek, elegantně oblečené, některé v dlouhých šatech, jiné v kratších

sukních doplněných kabátky zdobenými brokátovým vzorem či pošitými flitry. Vždy dokázal rozlišit manželské páry od nemanželských. Manželské stály vedle sebe, jako by byly starými přáteli; nemanželské páry se ustavičně navzájem dotýkaly.

Pitt se na koktejlových večírcích držel stranou a nerad se mísil do společnosti lidí, aby nezávazně společensky konverzoval. Snadno se stával znuděným a zřídkakdy zůstával déle jak hodinu, než si to namířil zpátky do svého bytu nad leteckým hangárem. Dnes večer tomu bylo jinak. Někoho hledal. Sandecker jej informoval, že přijde Maeve s Van Fleetovými. Jeho zrak bloudil po stolech a zaplněném tanečním parketu, ale nenalezl po ní ani stopu.

Usoudil, že buďto si to na poslední chvíli rozmyslela, nebo ještě nedorazila. Jelikož nebyl nikdy tím, kdo by soupeřil o pozornost nádherné dívky obklopené ctiteli, vybral si obyčejně vyhlížející ženu ve věku kolem pětatřiceti let, která měla jeho váhu. Seděla sama u jídelního stolu a vzrušilo ji, když k ní přistoupil pohledný cizinec a požádal ji o tanec. Pitt objevil, že ženy, které jiní muži ignorovali, ty, kterým se nedostalo dost krásy od přírody, jsou ty nejchytřejší a nejzajímavější. Ukázalo se, že tahle byla výše postavenou pracovnicí ministerstva zahraničních věcí, která jej obšťastnila důvěrnými klevetami o zahraničních vztazích. Zatančil si ještě se dvěma dámami, jež někteří považovali za neatraktivní, z nichž jedna byla soukromou sekretářkou hostitele večírku a druhá hlavní poradkyní senátora, jenž byl předsedou výboru pro oceány. Když vykonal svoji příjemnou povinnost, Pitt se vrátil k baru na další tequilu. V tom okamžiku vešla do tanečního sálu Maeve. Při pouhém pohledu na ni byl Pitt příjemně překvapen, když zjistil, že se mu po těle rozlévá hřejivý pocit blaha. Zdálo se mu, že se celá místnost stává rozmazanou a každý v ní se ztrácí v šedém oparu a ponechává tak Maeve stát samotnou uprostřed zářící svatozáře.

Vrátil se zpátky na zem, když odešla před Van Fleetovými od uvítací řady a zůstala stát, aby se zadívala na shromážděný dav účastníků večírku. Její dlouhé blond vlasy, stažené vzadu do drdolu, aby odhalily každý detail její tváře, zdůrazňovaly nádherné lícní kosti. Sebevědomě zdvihla ruku a držela si ji přitisknutou na prsou s lehce rozevřenými prsty. Krátké šaty stavěly na odiv její dlouhé

štíhlé nohy a umocňovaly dokonalé tvary jejího těla. Byla velkolepá, pomyslil si s trochou žádostivosti. K jejímu popisu neexistovalo žádné jiné slovo. Nesla se s půvabem antilopy chystající se prchnout.

„To je ale rozkošné milé děvčátko," pronesl barman, který civěl na Maeve.

„Plně s vámi souhlasím," řekl na to Pitt. Poté odkráčela s Van Fleetovými ke stolu, kde si všichni sedli a objednali si u číšníka. Maeve se sotva usadila na své židli, když muži, jak mladí tak i dost staří na to, aby byli jejím dědečkem, k ní přistupovali a žádali ji o tanec. Zdvořile odmítla každou žádost. Pobavilo ho, když viděl, že žádná prosba s ní nepohnula. Ti muži to spěšně vzdali a odcházeli s pocitem, že byli chlapecky odmítnuti. Zatímco čekali na první chod, Van Fleetovi se omluvili a šli si zatančit. Maeve tam zůstala sedět sama. „Tamta je vybíravá," poznamenal barman. „Je čas tam vyslat elitu," řekl Pitt, když kladl prázdnou sklenici na barový pult.

Prošel přímo přes taneční parket mezi pohupujícími se páry, aniž by uhnul o krok nalevo či napravo. Zavadil o něj tělnatý muž, v němž Pitt poznal senátora ze státu Nevada. Senátor začal něco říkat, ale Pitt po něm vrhl zničující pohled, který jej umlčel.

Maeve se z pouhé nudy dívala po lidech, když si matně uvědomila, že k ní rozhodnými dlouhými kroky přichází nějaký muž. Zprvu si ho jen málo povšimla, neboť si myslela, že je to jen další cizinec, který si s ní chce zatančit. V jinou dobu a na jiném místě by snad byla polichocená tou pozorností, ale její mysl byla od ní na dvacet tisíc kilometrů vzdálená. Teprve když se nezvaný host přiblížil k jejímu stolu, položil si ruce na modrý ubrus a naklonil se k ní, dala najevo, že ho poznala. Její tvář se rozzářila nevýslovnou radostí. „Ach Dirku, myslela jsem, že už tě nikdy znovu neuvidím," zajíkla se se zatajeným dechem.

„Přišel jsem tě poprosit o prominutí, že jsem se nerozloučil, když jsem s Alem neočekávaně opustil loď Ic*e Hunter.*" Byla jeho chováním jak překvapena, tak i potěšena. Myslela si, že k ní nechová žádnou náklonnost. Nyní to měl napsané v očích. „Mohl jsi vědět, jak moc jsem tě potřebovala," pravila a její hlas byl přes hudbu sotva slyšet. Obešel stůl a posadil se vedle ní. „Teď už vím," řekl vážně.

Odvrátila svou tvář, aby se vyhnula jeho upřenému pohledu. „Vůbec bys nedokázal pochopit, v jakém jsem maléru.“

Pitt uchopil Maevinu ruku do své. Bylo to poprvé, co se jí záměrně dotkl. „Trochu jsem si mile popovídal s Boudiccou,“ pravil s lehkým sarkastickým úsměvem. „Všechno mi řekla.“

Zdálo se, že duševní rovnováha a půvab ji opouštějí. „Ty a Boudicca? Jak je to možné?“

Vstal a jemně ji vytáhl ze židle. „Proč si nezatančit a já ti o tom všem povím později.“

Jakoby zázrakem byl tady, pevně ji svíral a tiskl k sobě, zatímco ona na to reagovala a snažila se skrýt v jeho náručí. Když vdechl vůni jejího parfému, zavřel na chvíli oči. Pitt nepoužíval kolínskou a vůně jeho pánské vody po holení se v ní šířila jako vlnky po horském jezeře. Tančili spolu a dotýkali se tvářemi, zatímco orchestr hrál Měsíční řeku od Henryho Manciniho.

Maeve si začala tiše zpívat slova: „Měsíční řeko, širší než míle, jednou tě překročím ve velkém stylu.“ Náhle ztuhla a lehce jej odstrčila. „Ty víš o mých synech?“

„Jak se jmenují?“

„Sean a Michael.“

„Tvůj otec drží Seana a Michaela jako rukojmí na ostrově Gladiátor, takže z tebe může vynutit informace o veškerých vědeckých objevech, které NUMA o hromadném vraždění na moři učiní.“

Maeve se na něj zmateně zahleděla, ale než mu mohla položit další otázky, přitiskl si ji opět k sobě. Po několika okamžicích pocítil, jak její tělo ochablo, když začala potichu plakat. „Cítím se tak zahanbená. Nevím, kam se mám obrátit.“

„Mysli jen na tuto chvíli,“ pravil něžně. „To ostatní se už vyřeší samo.“

Úleva a potěšení z toho, že je s ním, zatlačily stranou její bezprostřední problémy a ona si znovu začala šeptat slova Měsíční řeky: Jdeme za stejné duhy koncem, čeká nás za ohybem, můj miláček, Měsíční řeka a já.“ Hudba slábla, až utichla. Opřela se mu o paži, kterou měl kolem jejího pasu, a usmála se na něj skrze slzy. „To jsi ty.“ Pohlédl na ni úkosem. „Kdo?“

„Můj miláček, Dirk Pitt. Jsi dokonalým ztělesněním Huckleberryho Finna, vždycky se plavíš na voru dolů po řece a hledáš něco, ani nevíš co, za dalším ohybem.“

„Domnívám se, že bys mohla říct, že starý Huck a já máme pár věcí společných.“

Dále se pohybovali po tanečním parketu a stále se navzájem drželi, i když si kapela udělala přestávku a ostatní páry pomalu odcházely zpátky ke svým stolům. On ani ona si v nejmenším neuvědomovali pobavené pohledy, které se na ně upíraly. Maeve chtěla říci: „Chci odsud vypadnout,“ ale její mysl ztratila kontrolu nad jejím jazykem a vyšlo z ní: „Chci tě.“

Jakmile ta slova vyslovila, zaplavila ji vlna rozpaků. Krev se jí vehnala do šíje a tváří a její zdravě opálená pokožka ještě více ztmavla. ‚Co si ten chudák o mně pomyslí?' ptala se sama sebe zahanbeně.

Zeširoka se usmál. „Rozluč se s Van Fleetovými. Dojdu si pro auto a sejdeme se venku před klubem. Doufám, že ses teple oblékla.“

Van Fleetovi si vyměnili významné pohledy, když jim řekla, že odchází s Pittem. Srdce jí divoce bušilo, když spěchala přes taneční sál, vyzvedla si v šatně kabát a proběhla dveřmi ven ke schodům. Zpozorovala ho, jak stojí vedle nízkého červeného auta a dává spropitné zřízenci parkujícímu vozy návštěvníků. Ten vůz vypadal, jako by patřil na závodní dráhu. Kromě dvojice nízkých sedadel s kulatým opěradlem zde nebylo žádné jiné čalounění. Malé a zakřivené přední sklo poskytovalo jen nejskrovnější ochranu před proudícím vzduchem. Auto nemělo žádné nárazníky a přední kola byla kryta něčím, co Maeve považovala za motocyklové blatníky. Náhradní pneumatika visela na pravé straně karosérie mezi blatníkem a dveřmi.

„Ty tuhle věc skutečně řídíš?“ zeptala se ho. „Řídím,“ odpověděl jí vážně. „Jak tomu říkáš?“

„Allard J2X,“ odvětil Pitt a držel otevřená nepatrná dvířka z hliníku. „Vypadá staře.“

„Vůz je postavený v Anglii v roce 1952, aspoň dvacet pět let předtím, než jsi se narodila. Vzhledem k jejich vybavení velkými americkými osmiválcovými motory vozy Allard suverénně vítězily v

závodech sportovních aut, dokud se na scéně neobjevily vozy Mercedes 300 SL kupé.“

Maeve vklouzla do spartanského sedadla automobilového závodníka a nohy měla natažené téměř souběžně s podlahou. Všimla si, že palubní deska neměla zabudovaný tachometr, pouze čtyři motorová měřidla a otáčkoměr. „Doveze nás to tam, kam jedeme?“ tázala se úzkostlivě.

„Sice ne jako v pohodlí obýváku, ale nemá to daleko do rychlosti zvuku,“ řekl jí se smíchem. „Nemá to dokonce ani střechu.“

„Nikdy nejezdím, když prší.“ Podal jí hedvábný šátek. „Ten je pro tvé vlasy. Při sezení venku tu bývá pěkně větrno. A nezapomeň si připnout bezpečnostní pás. Dveře vedle spolujezdce mají protivný zvyk se otevřít dokořán při ostré levotočivé zatáčce.“

Když si Maeve uvázala konce šátku pod bradou, Pitt opatrně vsunul svou dlouhou postavu za volant. Otočil klíčkem v zapalování, sešlápl spojku a zařadil jedničku. Neozval se žádný ohlušující řev výfuku nebo jekot protestujících pneumatik. Pomalu vyjel na soukromou příjezdovou cestu, a to tak tiše a hladce, jako by jel v pohřebním průvodu.

„Jak předáváš svému otci informace NUMA?“ zeptal se jí při nenuceném rozhovoru.

Několik okamžiků mlčela a nedokázala se mu podívat do očí. Nakonec řekla: Jeden z otcových spolupracovníků dochází ke mně domů, oblečený jako hoch donášející pizzu.“

„Nic geniálního, ale je to chytré,“ řekl Pitt a sledoval očima nový model sedanu Cadillac STS, jenž parkoval po straně cesty hned za branou klubu. Seděly v něm tři temné postavy, dvě vepředu a jedna na zadním sedadle. Pozoroval ve zpětném zrcátku, jak se jeho přední světla rozsvítila a vůz začal následovat jeho allard, přičemž se držel v poměrně slušné vzdálenosti. „Jsi pod dozorem?“

„Řekli mi, že budu bedlivě střežená, ale musím při tom ještě někoho chytnout.“

„Nejsi velmi pozorná. Sleduje nás teď nějaké auto.“ Sevřela pevně jeho paži. „Tohle vypadá na rychlé auto. Proč jim prostě rychle neujedeš?“

„Rychle jim ujet?“ opakoval po ní. Letmo na ni pohlédl a spatřil, jak se jí v očích zablýsklo vzrušením. „To za námi je Cadillac STS s motorem o síle více jak tři sta koňských sil, který ho bude hnát kupředu rychlostí 260 kilometrů za hodinu. Tahle holka zlatá má také motor cadillacu, s dvojitými čtyřcestnými karburátory a tříčtvrteční vačkou.“

„Což pro mne nic neznamená,“ pravila uštěpačně. „Vysvětlím to jasně,“ pokračoval. „Tohle bylo velmi rychlé auto před čtyřiceti osmi lety. Je pořád rychlé, ale neudělá víc než 210 kilometrů za hodinu, a to ještě s větrem v zádech. Z toho vyplývá, že jejich je o třídu lepší co do koňských sil a nejvyšší rychlosti.“

„Musíš být schopný něco udělat, abys je setřásl.“

„Něco existuje, ale nejsem si jist, že se ti to bude líbit.“ Ještě než Pitt sešlápl plynový pedál až na doraz, vyčkal, dokud se nevyšplhal na příkrý vrch a nesjel dolů po jeho druhé straně. Momentálně byl z dohledu a získal cenný pětivteřinový náskok před řidičem cadillacu. Nápor síly způsobil, že malý červený sportovní vůz prudce vyletěl dopředu po asfaltové silnici. Stromy lemující okraj vozovky, jejichž holé větve se natahovaly nad silnici jako mřížoví z kostlivců, se v kuželech světla dvou reflektorů proměnily v běsnící rozmazanou skvrnu. Byl to pocit podobající se pádu do studně. Když Pitt upřel svůj zrak do malinkého zpětného zrcátka posazeného vysoko na malém sloupku připevněném na kapotě, usoudil, že získal dobrých 150 metrů náskok před cadillacem, dříve než jeho řidič vyjel na vrchol kopce a uvědomil si, že mu jeho kořist unikla. Pitt nyní celkově vedl asi o třetinu kilometru. Když vzal v úvahu vyšší rychlost cadillacu, odhadoval, že bude dostižen v dalších čtyřech až pěti minutách.

Silnice byla rovná, venkovská a procházela noblesní oblastí Virginie v těsné blízkosti Washingtonu, kterou zabíraly koňské farmy. V této noční době zde nebyl téměř žádný provoz a Pitt neměl problém s předjetím dvou pomalejších aut. Cadillac se hnal neochvějně za svým cílem a každým kilometrem ho dotahoval. Pitt svíral volant lehce a uvolněně. Nepociťoval strach. Ti muži, co je pronásledovali v autě, neměli v úmyslu ublížit jemu ani Maeve. Tohle nebyl boj na život a na smrt. Co skutečně pociťoval, bylo

rozjaření, když se ručička otáčkoměru nenápadně vkradla do červeného. Téměř prázdná silnice se táhla do dáli před ním a vítr mu burácel v uších v souznění s hlubokým, chraplavým zvukem výfuku, jenž vyrážel ven ze dvou velkých paralelních rour, upevněných pod boky jeho allardu.

Na okamžik odtrhl svůj zrak od silnice a pohlédl na Maeve. Byla zabořená hluboko do sedadla, hlavu měla mírně zvrácenou dozadu, jako by nadechovala vzduch ženoucí se přes přední sklo. Oči měla napůl zavřené a rty pootevřené. Téměř to vypadalo, jako by byla sexuálně vzrušená. Ať již to bylo cokoli, rozrušení, nápor zvuků či rychlost, nebyla první ženou, které učarovalo vzrušení z dobrodružství. A to, co si takové ženy přály mít po boku, byl správný muž, se kterým by ho sdílely.

Dokud nepřijeli na okraj města, Pitt mohl sotva dělat něco jiného, než drtit plynový pedál nohou a držet kola nasměrovaná podél čáry namalované uprostřed silnice. Bez tachometru mohl svou rychlost odhadovat jenom podle otáčkoměru. Jeho nejlepší odhad byl mezi sto devadesáti a dvě stě kilometry za hodinu. To staré auto ze sebe vydávalo vše, čeho bylo schopno.

Maeve, přidržovaná bezpečnostním pásem, se k němu otočila v nízkém sedadle. „Dohánějí nás!“ překřikovala burácení.

Pitt se kradmo znovu rychle podíval do zpětného zrcátka. Pronásledující auto se k nim přiblížilo na sto metrů. Ten řidič není žádný nešika, pomyslil si. Jeho reflexy byly ve všem stejně rychlé jako Pittovy. Soustředil svou pozornost zpátky na silnici.

Vjížděli nyní do obytné čtvrti. Pitt by se snad byl mohl pokusit setřást Cadillac v ulicích lemovaných domy, ale bylo to příliš nebezpečné, než aby o tom vůbec uvažoval. Nemohl riskovat, že srazí nějakou rodinku se psem, která si vyšla pozdě v noci na procházku. Neměl v úmyslu způsobit smrtelnou nehodu, jež by se týkala nevinných lidí.

Bylo záležitostí minuty či dvou, než bude muset kvůli bezpečnosti zpomalit a splynout s přibývajícím provozem. Ale momentálně byla vozovka před ním opuštěná a tak si udržoval svou rychlost. Potom se kolem mihl nápis, který upozorňoval na stavební práce na okresní silnici směrem na západ od příští křižovatky. Pitt věděl, že ta silnice

byla klikatá se spoustou ostrých zatáček. Vedla asi pět kilometrů otevřenou krajinou, ještě než se spojila s hlavní silnicí, jež míjela ústředí CIA v Langley.

Strhl nohu z plynového pedálu a sešlápl brzdu. Poté rychle stočil volant doleva a strhl vůz stranou, dříve než si to hnal prostředkem silnice a na asfaltu se mu od ječících pneumatik kouřilo. Ještě než se auto pomalu zastavilo, otáčející zadní kola vůz prudce vymrštila na okresní silnici, jež vedla do krajiny ponořené do naprosté temnoty.

Pitt musel zaměřit veškerou svoji pozornost na zákruty před sebou. Staré světlomety neosvětlovaly silnici tak daleko dopředu jako modernější halogenové reflektory, a on musel použít svůj šestý smysl, aby se připravil na další zatáčku. Pitt miloval jízdu do zatáček, ignoroval přitom brzdy a přiváděl auto do řízeného smyku, aby je poté vmanévroval do postavení pro přímý směr až k další zatáčce.

Jeho allard byl teď ve svém živlu. Těžší Cadillac byl na silniční vůz pořádně odpružený, ale jeho závěsy se nemohly srovnávat s lehčím sportovním vozem, který byl stvořen k závodění. Pitt byl do svého allardu zamilovaný. Měl mimořádný smysl pro vyváženost vozu a byl hrdý na jeho jednoduchost a velký dunící motor. Jeho rty se roztáhly v sevřeném úšklebku, když se s autem vrhal do zatáček, řídil jako ďábel, aniž by se dotýkal brzd, a řadil směrem dolů jen v těch nejostřejších zatáčkách. Řidič cadillacu bojoval neúnavně dál, ale s každou zatáčkou se rychle zpožďoval.

Vpředu blikala na zátarasech žlutá varovná světla. Vedle silnice se rozevřel výkop, kde právě probíhaly práce na kladení potrubí. Pittovi se ulevilo, když viděl, že silnice prochází skrz a není zcela zablokovaná. Její povrch se na sto metrech změnil v hlínu a štěrk, ale on svou nohu z plynového pedálu ani na chvíli nesundal. Těšil se z obrovského mračna prachu, které za sebou zanechal, neboť věděl, že tím zpomalí jejich pronásledovatele.

Po dalších dvou minutách své vzrušující krkolomné jízdy ukázala Maeve před sebe a mírně doprava. „Vidím reflektory," pravila.

„Hlavní silnice," reagoval na to Pitt. „Tady se jich nadobro zbavíme."

Provoz na křižovatce byl přehledný, po téměř půl kilometru se ze žádného směru neblížila auta. Pitt spálil gumy při ostré zatáčce doleva stranou od města.

„Nejedeš špatným směrem?“ překřikovala Maeve skřípot pneumatik.

„Sleduj a pouč se,“ řekl Pitt, když strhl nazpět volant, lehce přibrzdil a otočkou ve tvaru U zvolna obrátil vůz a rozjel se s ním opačným směrem. Přejel křižovatku s okresní silnicí, ještě než se v dohledu ukázala světla cadillacu, a nabral rychlost při jízdě směrem k záři hlavního města. „Co to všechno mělo znamenat?“ zeptala se Maeve. „Říká se tomu falešná stopa,“ pravil konverzačním tónem. Jestli jsou ti lumpové tak mazaní, jak si myslí, budou sledovat stopy mých pneumatik opačným směrem.“ Stiskla mu paži a přitulila se k němu. „Co uděláš na závěr?“

„Teď když jsem tě oslnil svou bravurností, mám v plánu tě vzrušit svou přitažlivostí.“

Lišácky na něj pohlédla. „Proč si myslíš, že nejsem tak vystrašená, až jsem pozbyla veškerou touhu po intimnostech?“

„Dokáži ti vlézt do mysli a přesvědčit se, že tomu tak není.“ Maeve se zasmála. Jak vůbec dokážeš číst mé myšlenky?“ Pitt pokrčil bezstarostně rameny a pravil: „Je to dar. V žilách mi koluje cikánská krev.“

„Ty a cikán?“

„Podle našeho rodokmenu byli mí předkové z otcovy strany, kteří emigrovali ze Španělska do Anglie v sedmnáctém století, cikáni.“

„A tak tedy hádáš z ruky a věštíš budoucnost.“

„Ve skutečnosti se mé nadání ubírá jinými směry, jako když je měsíc v úplňku.“

Podívala se na něj obezřele, ale sedla mu na lep. „Co se stane, když je měsíc v úplňku?“

Otočil se a řekl se sotva znatelným úšklebkem: „Tehdy vyrážím ven a kradu kuřata.“

27 KAPITOLA

Maeve zírala ostražitě do tmy, zatímco Pitt jel po setmělé neštěrkované cestě na okraji washingtonského mezinárodního letiště. Blížil se k něčemu, co vypadalo jako starodávný, opuštěný letecký hangár. Poblíž se nenacházely žádné jiné budovy. Její neklid narůstal a instinktivně se skrčila na sedadle, když Pitt svůj vůz zastavil pod matnými zažloutlými světly na vysokém sloupu. „Kam mě to vezeš?“ chtěla vědět. Podíval se na ni dolů jakoby zadumán. „No samozřejmě k sobě domů.“

V její tváři se objevil výraz ženské nechuti. „Ty žiješ v téhle staré kůlně?“

„To, co vidíš, je historická budova postavená v roce 1936 jako údržbářský hangár pro jednu z prvních leteckých linek, která od té doby dávno zanikla.“

Vytáhl z kapsy kabátu malý dálkový ovladač a vyťukal kód. O vteřinu později se zdvihly nějaké dveře a odhalily to, co Maeve připadalo jako zející jeskyně, černá jako uhel a plná zla. Pitt ještě pro efekt zhasl světlomety, vjel do té temnoty, vyslal signál k zavření dveří a zůstal sedět. „No, co si myslíš?“ dobíral si ji v té tmě.

„Jsem připravená křičet o pomoc,“ pravila Maeve, čím dál více zmatená.

„Promiň.“ Pitt vyťukal další kód a vnitřek hangáru se rozzářil jasným světlem pocházejícím od řady zářivek, strategicky rozmístěných kolem klenutého stropu hangáru.

Maeve úžasem poklesla čelist, když zjistila, že se dívá na nesmírně cenné ukázky umění v technice. Nemohla uvěřit té blyštivé sbírce klasických automobilů a letounů včetně jednoho z prvních amerických železničních vagonů. Rozpoznala pár Rolls–Royců a velký kabriolet Daimler, ale neznámé pro ni byly americké vozy značky Packard, Pierce Arrow, Stutz, Cord a ta ostatní vystavená evropská auta, která po jednom zahrnovala značky Hispano–Suiza, Bugatti, Isotta Fraschini, Talbot Lago a Delahaye. Ta dvě letadla zavěšená ze stropu byla starý Ford Trimotor a Messerschmitt 262, stíhačky z druhé světové války. Ta sbírka byla úžasná. Jediný exponát, jenž se zdál, že sem nepatří, byl obdélníkový podstavec, na

němž spočíval přívěsný lodní motor, připevněný ke starodávné litinové vaně.

„Tohle všechno je tvoje?“ zajíkla se překvapením.

„Buď tohle, nebo manželka a děti,“ zažertoval.

Obrátila se a naklonila koketně hlavu. „Nejsi příliš starý, aby ses oženil a měl děti. A nenašel jsi prostě tu správnou ženu.“

„Předpokládám, že je to pravda.“

„Neštěstí v lásce?“

„Pittovo prokletí.“

Ukázala na tmavomodrý obytný přívěs značky Pierce Arrow. „V tomhle žiješ?“

Zasmál se a ukázal rukou vzhůru. „Můj byt je nahoru po těch točitých železných schodech, nebo, jestli jsi líná, můžeš jet nákladním výtahem.“

„Fyzická námaha mi prospěje,“ pravila tiše.

Odvedl ji nahoru po vyumělkovaném schodišti z tepaného železa. Dveře před nimi vedly do obývacího pokoje kombinovaného se studovnou, plného poliček napěchovaných knihami o moři a skleněných vitrín s modely lodí, jež Pitt objevil a prozkoumal při své práci pro NUMA. Po jedné straně místnosti vedly dveře do prostorné ložnice, vyzdobené jako kapitánská kabina nějaké staré plachetnice a doplněné obrovským kormidelním kolem jako zadní deskou postele. Protější konec obýváku ústil do kuchyně a jídelního prostoru. Maeve ten byt zaručeně páchl mužskostí.

„Takže sem se tedy Huckleberry Finn přestěhoval, potom když opustil svůj hausbót na řece,“ řekla a kopnutím shodila boty, usadila se na kožené pohovce a stočila si nohy na polštáře.

Jak se věci mají, jsem na vodě po většinu roku a tyto místnosti mě nevídají tak často, jak bych si přál.“ Sundal si kabát a rozvázal motýlka. „Mohu ti nabídnout něco k pití?“

„Asi by mi vyhovovalo brandy.“

„Když to uvážím, tak jsem tě odvedl z večírku, ještě než jsi měla možnost se najíst. Dovol, abych ti něco urychleně nachystal.“

„To brandy mi docela postačí. Mohu se nacpat zítra.“ Nalil Maeve skleničku koňaku Rémy Martin a posadil se vedle ní na pohovku. Zoufale po něm toužila, chtěla se přitisknout do jeho náručí, aspoň se

jej dotknout, ale v jejím nitru to překypovalo zmatkem. Náhle ji zachvátila vlna provinění, když si představila, jak její děti trpí pod brutální rukou Jacka Fergusona. Nedokázala tu ohavnost ze sebe vypudit. Hrudník se jí stáhl a ve zbytku těla měla pocit znecitlivění a slabosti. Toužila po Seanovi a Michaelovi, kteří byli ještě dětmi. Připustit, aby se vrhla do erotického dobrodružství, se málem rovnalo zločinu. Chtělo se jí křičet zoufalstvím. Postavila brandy na konferenční stolek a nečekaně se dala do neovladatelného pláče. Pitt ji pevně sevřel. „Tvoje děti?“ zeptal se. Mezi vzlykáním přikývla. „Promiň mi, nechtěla jsem tě uvést v omyl.“

Ženské city nebyly kupodivu pro Pitta nikdy velkou záhadou, jako tomu bývá u většiny mužů, a nikdy nebyl zmatený či pro něj nebylo tajemstvím, když se dostavily slzy. Pohlížel na občasné citové chování žen spíše soucitně než v rozpacích. „Dej proti sobě starost ženy o její potomstvo a její sexuální pud, a pokaždé zvítězí mateřská starostlivost.“

Maeve nemohla vůbec porozumět, jak Pitt mohl být tak chápavý. Zajisté nebyl jako žádný jiný muž, kterého kdy znala. „Jsem tak ztracená a vystrašená. Nikdy v životě jsem nebyla bezmocnější.“

Povstal z pohovky a vrátil se s krabicí papírových kapesníčků. „Promiň, že ti nemohu nabídnout normální kapesník, ale už je moc nenosím.“

„Nevadí ti, že… jsem tě zklamala?“

Pitt se usmál, když si Maeve utřela oči a s hlasitým odfrknutím se vysmrkala. „Pravdou je, že jsem měl vedlejší pohnutky.“

Oči se jí tázavě rozšířily. „Ty se mnou nechceš jít do postele?“

„Kdybych nechtěl, vrátil bych svou testosteronovou legitimaci. Ale to není zcela to, proč jsem tě sem přivezl.“

„Tomu nerozumím.“

„Potřebuji tvou pomoc při sjednocení svých plánů.“

„Plánů k čemu?“

Podíval se na ni, jako by jej překvapilo, že se zeptala. „Abych se samozřejmě přikradl na ostrov Gladiátor, zmocnil se tvých chlapců a hladce unikl.“

Maeve učinila rukama nervózní nechápavé gesto. „To bys udělal?“ zajíkla se. „Riskoval bys pro mě život?“

„A pro tvé syny,“ dodal pevným hlasem Pitt.

„Ale proč?“

Pocítil ohromné nutkání jí říci, že má švih a půvab a že k ní chová pocity hluboké náklonnosti, ale nedokázal se přimět k tomu, aby vypadal jako roztoužený mladík. Aby ukázal dobré vychování, uchýlil se k té lehčí stránce.

„Proč? Protože admirál Sandecker mi dal deset dnů volna a já hrozně nerad jen tak posedávám a nic nevytvářím.“

Na její zvlhlou tvář se vrátil úsměv a Maeve si jej přitáhla k sobě. „To dokonce ani není dobrá lež.“

„Proč je tomu tak,“ pravil, než ji políbil, „že mě ženy vždycky prohlédnou?“

ČÁST TŘETÍ – DIAMANTY..., TA VELKÁ ILUZE

30. ledna 2000 ostrov Gladiátor, Tasmanovo moře

28 KAPITOLA

Dorsettovo panské sídlo bylo postavené v sedle ostrova mezi dvěma spícími sopkami. Jeho přední část měla výhled na lagunu, která se stala rušným přístavem pro činnosti spojené s těžbou diamantů. Dva doly v náplavách ze sopečných hornin byly ustavičně v provozu téměř ode dne, kdy se Charles a Mary Dorsettovi vrátili po svatbě z Anglie. Byli lidé, co tvrdili, že jejich rodinné panství začalo v té době, ale ti, co se vyznali, měli zato, že panství bylo ve skutečnosti založeno Betsy Fletcherovou, když nalezla ony neobvyklé kameny a dala je svým dětem na hraní.

Původní obydlí, postavené většinou z klád a se střechou z palmového listí, bylo strženo Ansonem Dorsettem. Byl to on, kdo navrhl a vybudoval to rozsáhlé sídlo, jež tu dosud stálo i potom, co bylo přetvářeno pozdějšími generacemi, dokud nebylo nakonec převzato Arthurem Dorsettem. Jeho sloh se zakládal na klasickém uspořádání, které představovalo ústřední dvůr obklopený verandami, z nichž se dveřmi vcházelo do třiceti komnat. Ty byly zařízené anglickými koloniálními starožitnostmi. Jediným viditelným moderním vybavením byla veliká satelitní anténa, jež se zdvíhala ze zahrady s bujnou vegetací, a moderní plavecký bazén umístěný v ústředním dvoře.

Arthur Dorsett zavěsil telefon, vykročil ven ze své kanceláře se studovnou a přešel k bazénu, kde byla Deirdre v bikinách ze síťoviny

lenivě natažená na lehátku a pečlivě vstřebávala do své hladké pokožky tropické slunce.

„Raději bys neměla připustit, aby tě moji dozorci takhle uviděli," řekl nevrle.

Pomalu zdvihla hlavu a pohled se jí svezl dolů po pokožce. „Nevidím žádný problém. Mám na sobě podprsenku."

„A ženy se diví, proč jsou znásilňované."

„Určitě nechceš, abych tu kolem chodila v pytli," pravila výsměšně.

„Právě jsem dotelefonoval s Washingtonem," řekl ztěžka. „Zdá se, že tvoje sestra zmizela."

Deirdre se poplašeně posadila a zvedla ruku, aby si zastínila oči před sluncem. Jsou tvé zdroje spolehlivé? Osobně jsem najala ty nejlepší vyšetřovatele, bývalé agenty CIA, aby ji drželi pod dohledem."

„Je to potvrzené. Zpackali svůj úkol a ztratili ji po divoké honičce krajinou."

„Maeve není dost chytrá na to, aby se zbavila profesionálních vyšetřovatelů."

„Podle toho, co mi bylo řečeno, měla pomocníka."

Její rty se stáhly do úšklebku. „Nechej mě hádat: byl to Dirk Pitt."

Dorsett přikývl. „Ten muž je všude. Boudicca ho měla ve své moci v našem dole na ostrově Kunghit, ale proklouzl jí mezi prsty."

„Vycítila jsem, že je nebezpečný, když zachránil Maeve. Měla jsem vědět, *jak* nebezpečný, když překazil mé plány, abych byla naší helikoptérou vyzvednutá z *Polar Queen* potom, co tu loď nastavím na kurz, který nevyhnutelně povede k její srážce se skalisky. Myslela jsem, že po tomhle jsme se ho zbavili. Vůbec jsem si nepředstavovala, že by se náhle bez varování vynořil v našem kanadském provozu."

Dorsett pokynul hezké malé čínské dívce, která postávala u sloupu podpírajícího střechu nad verandou. Byla oblečená do hedvábných šatů s dlouhými rozparky nahoru po stranách. „Dones mi gin," přikázal. „A nešetři na mně. Nemám rád ošizené nápoje."

Deirdre pozvedla vysokou prázdnou sklenici. „Ještě jeden chlazený koktejl s rumem."

Děvče spěšně odešlo, aby doneslo nápoje. Deirdre přistihla svého otce, jak pozorně sleduje dívčino pozadí a zakoulela očima. „Vážně, tati. Měl bys mít lepší rozum, než se snažit dostat do postele najatou pomocnou sílu. Svět očekává něco lepšího od muže s tvým bohatstvím a společenským postavením.“

„Existují věci, které jdou mimo rámec třídy,“ pravil stroze.

„Co uděláme s Maeve? Zřejmě si najala Dírka Pitta a jeho přátele z NUMA, aby jí pomohli získat nazpět její dvojčata.“

Dorsett odpoutal svoji pozornost od odcházející čínské služky. ‚Je to možná vynalézavý člověk, ale zjistí, že proniknout na ostrov Gladiátor není tak snadné jako na náš pozemek na ostrově Kunghit.“

„Maeve ten ostrov zná lépe než kdokoli z nás. Nějak si už poradí.“

„I když se dostanou na břeh,“ zdvihl prst a ukázal jím přibližným směrem k dolům, „nikdy se nedostanou blíž než dvě stě metrů od domu.“

Deirdre se ďábelsky usmála. „Připravit jim vřelé přijetí se zdá být tou nejvhodnější věcí.“

„Žádné vřelé přijetí, má drahá dcero, ne tady na ostrově Gladiátor.“

„Máš tajný plán.“ Bylo to spíše konstatování než otázka.

Přikývl. „Prostřednictvím Maeve si bezpochyby vymyslí úskok, jak nenápadně proniknout naší bezpečností. K jejich smůle však nebudou mít příležitost jej provést.“

„To nechápu.“

„Odřízneme je při jejich pokusu, jak Američané rádi říkají, dříve než se dotknou našeho břehu.“

„Můj otec je bystrý člověk.“ Vstala a objala ho, přičemž vdechovala jeho vůni. Už když byla ještě malé děvče, byl cítit drahou kolínskou, zvláštním druhem, který dovážel z Německa. Bylo to pižmové, seriózní aroma, jež jí připomínalo kožené aktovky, něco jako nedefinovatelný pach zasedací síně správní rady a drahého vlněného vycházkového obleku.

Zdráhavě ji od sebe odstrčil, rozzlobený na narůstající pocit touhy po své vlastní krvi. „Chci, abys ten úkol koordinovala. Boudicca ho bude jako obvykle provádět.“

„Vsadila bych svůj podíl na Dorsettově konsolidační společnosti, že víš, kde je najít.“ Šelmovsky se na něj usmála. Jaký je náš časový rozvrh?“

„Mám podezření, že pan Pitt a Maeve již opustili Washington.“

Její oči po něm ve slunci zašilhaly. „Tak brzy?“

„Jelikož Maeve nebyla viděna u svého domu a ani Pitt nevstoupil během posledních dvou dnů do své kanceláře v NUMA, rozumí se samo sebou, že jsou spolu a na cestě sem pro ta dvojčata.“

„Řekni mi, kde jim mám nastražit past,“ pravila s jiskrou úskočného lovce v očích, jistá si tím, že její otec zná odpověď. „Letiště či hotel v Honolulu, Aucklandu nebo Sydney?“ Zavrtěl hlavou. „Nic z toho. Neusnadní nám to tím, že přiletí komerčními linkami a budou pobývat v odlehlých zájezdních hostincích. Vezmou si jedno tryskové dopravní letadlo z malé flotily agentury NUMA a jako základnu použijí zařízení agentury.“

„Nevěděla jsem, že Američané mají stálou základnu pro oceánografická studia buďto na Novém Zélandě nebo v Austrálii.“

„Nemají,“ odvětil Dorsett. „To, co mají, je výzkumná loď *Ocean Angler*, která se účastní hlubinného průzkumného projektu prováděného v příkopu Bounty západně od Nového Zélandu. Půjde-li vše podle plánu, Pitt s Maeve dorazí do Wellingtonu a setkají se s plavidlem NUMA v městských docích zítra v tuto dobu.“

Deirdre na otce zírala s otevřeným obdivem. „Jak jsi se to všechno mohl dozvědět?“

Panovačně se usmál. „Mám svůj vlastní zdroj v NUMA, který si velmi dobře platím, aby mě informoval o veškerých podmořských objevech drahokamů.“

„Pak je naší strategií, aby Boudicca se svou posádkou zadržela tu výzkumnou loď, nalodila se na ni a zařídila, aby zmizela.“

„To není moudré,“ pravil Dorsett kategoricky. „Boudicca se dozvěděla, že Dirk Pitt nějakým způsobem vystopoval, že likvidace opuštěných lodí vede k ní a její jachtě. Pošleme jednu z lodí agentury NUMA a její posádku ke dnu a oni budou zatraceně dobře vědět, kdo je za tím. Ne, s tou záležitostí se vypořádáme delikátnějším způsobem.“

„Dvacet čtyři hodin není moc času.“

„Odjeď po obědě a můžeš být do večeře ve Wellingtonu. John Merchant se svým bezpečnostním oddílem na tebe bude čekat v našem skladišti za městem.“

„Myslela jsem, že Merchantovi rozbili lebku na ostrově Kunghit.“

„Po té ráně k tomu moc nechybělo. Stačilo to však, aby šílel po odplatě. Trval na tom, aby se účastnil toho lovu.“

„A co ty a Boudicca?“ zeptala se Deirdre.

„Poplujeme tam jachtou a měli bychom dorazit před půlnocí,“ odpověděl jí Dorsett. „Tak nám ještě zbude deset hodin, abychom utužili naše přípravy.“

„To znamená, že budeme nuceni se jich zmocnit během dne.“

Dorsett uchopil Deirdre za ramena tak tvrdě, až sebou trhla. „Spoléhám na tebe, dcero, že překonáš všechny překážky.“

„Bylo chybou si myslet, že můžeme důvěřovat Maeve,“ pravila Deirdre vyčítavě. „Mohl jsi uhodnout, že se přijde honit za svými spratky, jakmile se jí naskytne první příležitosti.“

„Ty informace, co nám předala dříve, než zmizela, byly užitečné,“ trval rozhněvaně na svém. Pro Arthura Dorsetta nebylo lehké se omluvit za špatný odhad.

„Kdyby jen Maeve byla zemřela na Seymourově ostrově, neměli bychom tyhle potíže.“

„Vina není zcela na její straně,“ pravil Dorsett. „Vůbec předem nevěděla o Pittově proniknutí na ostrov Kunghit. On sice rozhodil sítě, ale veškeré informace, které snad získal, nám nemohou ublížit.“

Přes tento malý nezdar nebyl Dorsett příliš znepokojený. Jeho doly se nacházely na ostrovech, jejichž izolovanost bránila jakémukoli druhu organizovaného protestu. Jeho obrovské prostředky se už daly do pohybu. Bezpečnostní opatření byla zpřísněna, aby zabránila reportérům se přiblížit na méně než několik kilometrů od jeho provozů. Dorsettovi advokáti pracovali mnoho hodin, aby drželi veškerou legální opozici v šachu, zatímco lidé pro styk s veřejností označili příběhy o úmrtích a zmizeních po celém Tichém oceánu za vymyšlené pověsti ochránců životního prostředí a pokoušeli se odvrátit vinu jiným směrem, jehož nejpravděpodobnějším cílem byly americké tajné vojenské pokusy.

Když Dorsett promluvil, v jeho hlase byl obnovený klid. „Od teďka za dvacet tři dnů jakákoli bouře, kterou admirál Sandecker rozpoutá, utichne sama od sebe, až zavřeme doly.“

„Nemůžeme připustit, aby to vypadalo, jako když tím, že zavíráme naše provozy, přiznáváme vinu, tatínku. Vystavili bychom se spoustě soudních procesů s ochránci životního prostředí a rodinami těch, co byli zabiti.“

„Není třeba si dělat starosti, dcero. Získat svědectví, které dokazuje, že naše těžební metody působí podmořskou ultrazvukovou sbíhavost, která zabíjí organický život, je téměř nemožné. Celé měsíce by se musely provádět vědecké zkoušky. Za tři týdny nebudou mít vědci co studovat. Byly vypracovány plány k odstranění každé matky a šroubu z našich diamantových výkopů. Zvuková pohroma, jak tomu vytrvale říkají, se stane novinovým titulkem včerejška.“

Malá čínská dívka se vrátila s jejich nápoji a servírovala je z podnosu. Ustoupila do stínu na verandě tak tiše jako duch.

„Teď když nás jejich matka zradila, co uděláš se Seanem a Michaelem?“

„Zařídím, aby je už nikdy znovu neuviděla.“

„Velká škoda,“ řekla Deirdre a otáčela si ledovou sklenici po čele.

Dorsett do sebe hodil gin, jako by to byla jen voda. Sklonil sklenici a pohlédl na ni. „Škoda? Koho mám asi litovat, Maeve nebo ta dvojčata?“

„Žádného z nich.“

„Koho tedy?“

Na tváři Deirdre, připomínající exotickou modelku, se rýsoval cynický úšklebek. „Ty miliony žen na celém světě, když zjistí, že jejich diamanty jsou bezcenné jako sklo.“

„Ten drahokam zbavíme kouzla,“ pravil Dorsett se smíchem. „To ti slibuji.“

29 KAPITOLA

Wellington, jak Pitt pozoroval z okna letounu NUMA, by byl nemohl ležet v krásnějším prostředí. Obklopené obrovskou zátokou a spletí ostrovů, nízkými horami s nejvyšším vrcholkem Mount Victoria a bujnou zelenou vegetací, to přístavní město se chlubilo tím, že má jeden z nejhezčích přístavů na světě. Toto byla jeho čtvrtá cesta do hlavního města Nového Zélandu během deseti let, a on to město zřídkakdy spatřil bez občasných dešťových přeháněk a nárazového větru.

Admirál Sandecker dal Pittovu poslání své značně zdráhavé požehnání s vážnými obavami. Považoval Arthura Dorsetta za velmi hrozivého člověka, nenasytného sociopata, jenž zabíjel bez jediné výčitky svědomí. Admirál spolupracoval tím způsobem, že schválil, aby Pitt a Giordino letěli s Maeve letadlem NUMA na Nový Zéland a převzali tam velení výzkumné lodi jako základny činnosti určené pro záchranu, ale s přísnou podmínkou, že se při tom pokusu nebudou riskovat životy. Pitt radostně souhlasil a věděl, že jakmile se loď *Ocean Angler* zastaví v bezpečné vzdálenosti od ostrova Gladiátor, jedinými ohroženými lidmi budou oni tři. Měl plán použít ponorku, aby vklouzl nepozorovaně do laguny, poté přistát a pomoci Maeve získat nazpět její syny, ještě než se vrátí na loď. Byl to plán bez technických podrobností, pomyslil si Pitt zadumaně. Jakmile budou na břehu, všechno bude záviset na Maeve.

Pohlédl přes pilotní kabinu na Giordina, který pilotoval tryskové letadlo Gulfstream, určené vedoucím pracovníkům. Jeho statný přítel byl tak vyrovnaný, jako by si lenošil pod palmou na písčité pláži. Byli důvěrnými přáteli od prvého dne, kdy se setkali na základní škole a dostali se do souboje pěstmi. Hráli ve stejném fotbalovém týmu na střední škole, Giordino jako křídelní útočník, Pitt jako obránce, a později na vojenské letecké akademii. Pitt bezostyšně využíval vlivu svého otce George Pitta, který byl náhodou starším senátorem z Kalifornie, aby je udržel pohromadě, takže Dirk a Al se cvičili ve stejné letecké škole a dvakrát byli služebně přiděleni k téže taktické letce ve Vietnamu. Když však došlo na ženy, lišili se v

názorech. Giordino se vyžíval v milostných pletkách, zatímco Pitt se cítil lépe, když měl poměr.

Pitt vstal ze svého sedadla, přešel zpátky do hlavní kabiny a upřeně se zadíval na Maeve. Během dlouhého letu z Washingtonu spala přerušovaným spánkem a její obličej vypadal znaveně a svraštěle. Dokonce i teď měla zavřené oči, ale způsob, jakým na úzké pohovce neustále měnila polohu, naznačoval, že ještě nepřekročila práh do nevědomé dřímoty. Natáhl se k ní a jemně s ní zatřásl. „Chystáme se přistát ve Wellingtonu," pravil.

Její modré oči se chvějivě otevřely. Jsem vzhůru," zašeptala ospale.

Jak se cítíš?" optal se jí laskavě a se zájmem. Probrala se a ochotně přikývla. „Připravená a svolná." Giordino postupně snižoval strmost dráhy letadla a hladce s ním klesal, dokud se kola nedotkla země a při styku s ní se z nich krátce nezakouřilo. Roloval stranou od ranveje po letové čáře vedoucí směrem k parkovací ploše pro tranzitní a soukromá letadla. „Vidíš nějaké vozidlo NUMA?" volal přes rameno dozadu na Pitta.

Dobře známá tyrkysová a bílá barva nebyly na dohled. „Musí mít zpoždění," řekl Pitt, „nebo my tu jsme brzy."

„O patnáct minut dřív podle toho starého chronometru na palubní desce," odvětil Giordino.

Malá otevřená dodávka s letovým zřízencem na plošině dávala Giordinovi pokyn, aby je následoval k otevřenému parkovacímu prostoru mezi řadou tryskových letounů užívaných vedoucími pracovníky. Giordino popojížděl a zastavil se, až když špičky křídel jeho letadla byly v zákrytu s letadly po obou jeho stranách, a pak započal obvyklý postup vypínání motorů.

Pitt otevřel dveře pro spolucestující a přistavil na konci schodů malý schůdek. Maeve ho následovala a chodila sem a tam, aby si protáhla klouby a svaly, které měla po dlouhém letu ztuhlé a strnulé. Rozhlédla se po parkovací ploše a vyhlížela jejich dopravní prostředek. „Myslila jsem, že se s námi má sejít někdo z té lodi," pravila mezi zíváním.

„Musejí už být na cestě." Giordino jim rozdal cestovní zavazadla, uzamkl letadlo a skryl se s Pittem a Maeve pod jedním křídlem, když

nad letištěm přešel náhlý poryv deště. Bouřka odešla přes zátoku téměř tak rychle, jak se objevila, a slunce se prodralo převalující se masou bílých mračen. O několik minut později projel se šplouchánímkalužemi malý autobus značky Toyota, který měl po stranách namalovaný nápis PŘÍSTAVNÍ KYVADLOVÁ DOPRAVA, a zastavil. Jeho řidič vystoupil a přiklusal k letounu. Byl štíhlý, měl přátelský obličej a oblečený byl jako kavárenský povaleč. Je jeden z vás Dirk Pitt?“

„Přímo tady,“ reagoval na to Pitt.

Jsem Carl Marvin. Omlouvám se, že jedu pozdě. V pobřežní dodávce, kterou vozíme na palubě lodi *Ocean Angler,* se vybila baterie, tak jsem si musel vypůjčit dopravní prostředek od přístavního kapitána. Opravdu doufám, že vám to nezpůsobilo nepříjemnosti.“

„Ani v nejmenším,“ pravil rozmrzele Giordino. „Během přestávky jsme se potěšili tajfunem.“

Řidič nechal jeho sarkastickou poznámku bez povšimnutí. „Doufám, že jste nečekali dlouho.“

„Ne víc než deset minut,“ řekl Pitt. Marvin jim naložil zavazadla do zadní části kyvadlového autobusu a odjel z letiště, jakmile se jeho cestující usadili. „Dok, kde je zakotvená loď, je od letiště vzdálen jen krátkou jízdu autem,“ sdělil jim srdečně. Jen se pohodlně posaďte a vychutnejte si cestu.“

Pitt s Maeve seděli spolu, drželi se za ruce jako chlapec s dívkou a mluvili ztišeným hlasem. Giordino se usadil na sedadlo před nimi přímo za řidičem. Strávil většinu času zkoumáním leteckého snímku ostrova Gladiátor, který si admirál Sandecker zapůjčil z Pentagonu.

Čas rychle plynul a brzy odbočili z hlavní cesty do rušné oblasti přístavu, jež byla v těsné blízkosti města. Flotila mezinárodních nákladních plavidel, představujících po většině asijské lodní linky, kotvila podél dlouhých přístavních hrází lemovaných obrovskými skladovacími budovami. Nikdo nevěnoval pozornost klikaté trase, kterou se řidič dal kolem budov, lodí a obrovitých nákladních jeřábů. Jeho zrak sledoval pasažéry ve zpětném zrcátku skoro tak často, jak se obracel na mola před sebou.

„*Ocean Angler* je hned na druhé straně toho dalšího skladiště," pravil a neurčitým pohybem ruky ukazoval předním sklem na nějaký neviditelný objekt.

Je připravená vyplout, až se nalodíme?" otázal se Pitt.

„Posádka je v pohotovosti a čeká na váš příjezd."

Giordino upíral svůj zamyšlený zrak zezadu na řidičovu hlavu. „Co máte na lodi za funkci?" zeptal se.

„Moje funkce?" řekl Marvin, aniž by se otočil. Jsem fotografem u filmového štábu."

Jak se vám líbí se plavit pod kapitánem Dempseyem?"

Je to skvělý muž. Je nanejvýš pozorný k vědcům a jejich práci."

Giordino pozvedl hlavu a uviděl Marvina, jak pokukuje dozadu ve zpětném zrcátku. Usmíval se, dokud Marvin opět nesoustředil svoji pozornost na řízení. Poté, chráněn opěradlem sedadla před sebou, napsal něco na stvrzenku za letecké palivo, jež načerpali do letadla v Honolulu ještě před tím, než si to namířili do Wellingtonu Zmuchlal ten papír a ledabyle si jej přehodil přes rameno Pittovi do klína.

Při rozhovoru s Maeve nepochytil Pitt slova, která si Giordino s řidičem vyměnili. Jen tak mimochodem rozbalil lístek a přečetl si vzkaz:

TEN CHLAPÍK JE FALEŠNÝ.

Pitt se naklonil dopředu a mluvil konverzačním tónem, aniž by podezíravě civěl na řidiče. „Co z tebe dělá takového morouse?"

Giordino se obrátil dozadu a velmi tiše promluvil: „Náš přítel není z lodi *Ocean Angler.*"

„Poslouchám."

„Lstí jsem ho přiměl říct, že kapitánem je Dempsey."

„Paul Dempsey velí lodi *Ice Hunter*. Kapitánem lodi *Ocean Angler* je Joe Ross."

Je tu další nepřesnost. Ty a já a Rudi Gunn jsem procházeli plánované výzkumné projekty NUMA a jmenovali členy posádky, dříve než jsme se vydali do Antarktidy."

„No a?"

„Náš přítel vepředu má nejen předstíraný texaský přízvuk, ale tvrdí, že je fotografem u filmového štábu lodi *Ocean Angler*. Dochází ti to?“

„To ano,“ zašeptal Pitt. „Žádný filmový štáb nebyl získán, aby se zúčastnil toho projektu. Nalodili se pouze zvukoví technici a tým geofyziků, aby prozkoumali mořské dno.“

„A tohle individuum nás veze rovnou do pekel,“ pravil Giordino, který vyhlížel oknem ven směrem k přístavnímu skladišti přímo před nimi a s velkým nápisem přes dvoukřídlá vrata, jenž zněl:

DORSETTOVA KONSOLIDAČNÍ SPOLEČNOST LTD.

Přesně dle jejich obav stočil řidič autobus do zejících vrat a mezi dva muže v uniformách bezpečnostní služby Dorsettovy konsolidační společnosti. Strážní rychle následovali autobus dovnitř a stiskli vypínač, aby jím zavřeli vrata skladiště.

„Když všechno uvážím, řekl bych, že nás dostali,“ řekl Pitt.

„Jaký je plán útoku?“ zeptal se Giordino, který již nemluvil tichým hlasem.

Nebyl čas na žádné vleklé rozhovory. Autobus zajížděl stále hlouběji do ztemnělého skladiště. „Zbavíme se našeho kamaráda Carla a vyrazíme odsud.“

Giordino nečekal na odpočítání. Čtyři rychlé kroky a škrtícím sevřením držel muže, který si říkal Carl Marvin. Neuvěřitelnou rychlostí vytočil Giordino toho muže zpoza volantu, otevřel vstupní dveře autobusu a vyhodil jej ven.

Pitt skočil do sedadla řidiče a prudce sešlápl plynový pedál až ke kobercem pokryté podlaze, jako by to měli předem nacvičené. Na poslední chvíli se autobus vyřítil kupředu houfem ozbrojených mužů a rozprášil je jako listí ve vzduchovém víru za tornádem. Přímo před autobusem se nacházely dvě palety s narovnanými kartonovými krabicemi s elektrickými přístroji pro domácnost z Japonska. Ve výrazu Pittovy tváře nebyl nejmenší náznak toho, že by si byl vědom blížícího se nárazu. Krabice, kousky a části opékačů topinek, mixérů a kávovarů se rozlétly do vzduchu, jako by to byly střepiny z vybuchujícího granátu houfnice.

Pitt stočil autobus stranou do široké uličky oddělující řady navršených beden se zbožím, namířil si to na velká kovová vrata a skrčil se nad volantem. S kovovým rachotem vylétla vrata z rámu a autobus Toyota se s řevem vyřítil ven ze skladiště na přístavní hráz, přičemž Pitt hbitě stočil volant, aby jen taktak nezachytil o jednu podpěru tyčícího se nákladního jeřábu.

Tato část loděnice byla opuštěná. Podél ní nekotvily žádné lodi, jež by nakládaly a vykládaly své nákladní prostory. Skupina dělníků opravujících část mola měla právě polední pauzu a pojídala oběd, přičemž jeden seděl těsně vedle druhého na dlouhém dřevěném zátarasu, jenž se táhl napříč přístupovou cestou vedoucí od mola. Pitt se opřel o klakson a otáčel divoce volantem, aby se vyhnul srážce s dělníky, kteří ztuhli při spatření vozidla, jež se k nim hrozivě blížilo. Když autobus zatočil kolem zátarasu, Pitt jej téměř zcela minul, ale část zadního blatníku zachytila svislou podpěru a otočila zátarasem dokola, přičemž byli dělníci rozházeni po hrázi, jako by je zasáhl konec práskajícího biče.

„Je mi to líto!“ křičel Pitt z okénka, jak se hnal kolem.

Litoval, že nebyl pozornější a opožděně si uvědomoval, že ten nepravý řidič jel úmyslně oklikou, aby je zmátl. Byl to taktický manévr, který fungoval až přespříliš dobře. Neměl ani ponětí, kterým směrem se obrátit k vjezdu na silnici vedoucí do města.

Velké nákladní auto s přívěsem vjelo před něj a zablokovalo mu výjezd. Zoufale sevřel kolo volantu, když bláznivě zakličkoval, aby se vyhnul nárazu do toho obrovského náklaďáku. Ozvalo se hlasité kovové zaskřípění, následované zvukem rozbíjeného skla a skřípěním ohýbaného kovu, jak autobus smetl stranou přední konec náklaďáku. Autobus, jehož celá pravá strana byla promáčklá a nabouraná, se vychýlil ze své dráhy a stal se neovladatelným. Pitt rozbité vozidlo srovnal a přibrzdil, dokud nenabralo rovný směr. Zabušil vztekle do volantu, když spatřil tekutinu, která se rozstřikovala po čerstvě prasklém čelním skle. Náraz vytrhl chladič z uložení a uvolnil hadice vedoucí k motoru. To nebyl ten jediný problém: pravá pneumatika byla prasklá a přední závěs ztratil nárazem souosost.

„Musíš narazit do všeho, co ti přijde do cesty?“ ptal se ho podrážděně Giordino. Seděl na podlaze nepoškozené strany autobusu a svými obrovskými pažemi objímal Maeve. „To je ode mě bezohledné,“ řekl Pitt. „Je někdo zraněný?“

„Mám dost modřin, abych vyhrála soudní spor o zneužití,“ pravila Maeve statečně.

Giordino si mnul natékající bouli na jedné straně hlavy a žalostně zíral na Maeve. „Tvůj otec je starý intrikářský ďábel. Věděl, že přijedeme a uspořádal neočekávanou oslavu.“

„Někdo v agentuře musí být na jeho výplatní listině.“ Pitt věnoval Maeve letmý pohled. „Doufám, že to nejsi ty.“ Já to nejsem,“ pravila Maeve pevným hlasem. Giordino přešel na záď autobusu a hleděl ven oknem, jak pátral po známkách pronásledování. Dvě černé dodávky se prokodrcaly kolem poškozeného náklaďáku a pustily se do honičky. „Smečka psů se nám žene za výfukem.“

„Jsou to klaďasové nebo padouši?“ ptal se Pitt. „Hrozně nerad jsem nositelem špatných zpráv, ale nemají na hlavě bílé klobouky.“

„Tomu říkáš kladná identifikace?“

„Co ty na to, že mají na dveřích namalované logo Dorsettovy konsolidační důlní společnosti.“

„Dostal jsi mě.“

„Přijedou-li blíž, mohl bych je požádat o řidičský průkaz.“

„Děkuji ti, ale mám zpětné zrcátko.“

„Myslil by sis, že jsme tu nechali dost vraků na to, abychom už měli v patách tucet policejních aut,“ bručel Giordino. „Proč nedělají svou povinnost a nehlídkují v docích? Myslím, že je jedině vhodné, aby tě zatkli za nedbalou jízdu.“ Jestli tatínka znám,“ pravila Maeve, „tak jim zaplatil, aby si vzali dovolenou.“

Bez chladicí kapaliny se motor rychle zahříval a zpod kapoty vycházela oblaka páry. Pitt neměl již skoro žádnou vládu nad poničeným vozidlem. Přední kola, obě vybočená do strany, bojovala, aby mohla cestovat opačným směrem. Před autobusem náhle zela úzká ulička mezi dvěma skladišti. Aby si naposledy hodil mincí, Pitt se s autobusem vřítil do té mezery. Štěstí nestálo při něm. Příliš pozdě si uvědomil, že ta ulička vede na opuštěnou hráz, jež nemá východ kromě toho, kterým projel.

„Konec cesty,“ povzdechl si Pitt.

Giordino se otočil a podíval se znovu dozadu. „Ten oddíl pronásledovatelů to ví. Zastavili se, aby se pásli na svém velkém vítězství.“

„Maeve?“

Maeve přišla do předku autobusu. „Ano?“ pravila tiše.

„Jak dlouho dokážeš zadržet dech?“

„Nevím, možná jednu minutu.“

„Ale, co dělají?“

„Jdou směrem k autobusu a v rukou drží ošklivě vyhlížející obušky.“

„Chtějí nás dostat živé,“ řekl Pitt. „Oukej, parto, posaďte se a pevně se držte.“

„Co máš v plánu udělat?“ zeptala se Maeve.

„*My,* moji drazí, si půjdeme zaplavat. Ale, otevři všechna okna. Chci, aby tahle věc šla ke dnu jako cihla.“

„Doufám, že je voda teplá,“ povídal Giordino, když otevíral západky oken. „Mám hrozně nerad studenou vodu.“

Na adresu Maeve Pitt řekl: „Několikrát se hluboce nadechni a získej co nejvíc kyslíku do svého krevního oběhu. Vydechni a pak se nadechni, jak půjdeme přes okraj hráze.“

„Vsadím se, že pod vodou doplavu dál než ty,“ pravila s kurážným odhodláním.

„Tady máš příležitost to dokázat,“ řekl jí s obdivem. „Nemarni čas čekáním na vzduchovou kapsu. Jakmile se voda přestane hrnout dovnitř autobusu, dostaň se ven okny po pravé straně a plav pod molem.“

Pitt se natáhl za řidičovo sedadlo, otevřel zip na svém příručním zavazadle, vytáhl z něj nylonový balíček a nacpal si jej dolů do přední části svých kalhot, kde se mu vytvořila boule v nadživotní velikosti.

„Co to proboha děláš?“ zeptala se Maeve.

„Můj nouzový sáček s dobrotami,“ vysvětloval Pitt. „Nikdy bez něj neodcházím z domova.“

Jsou už skoro u nás,“ oznámil poklidně Giordino.

Pitt si navlékl kožený kabát, zatáhl si zip až k límci, obrátil se a pevně uchopil volant. „Oukej, uvidíme, jestli se nám podaří získat od rozhodčích dobré ocenění.“

Zvýšil otáčky motoru a zařadil automatickou převodovku na nejnižší rychlost. Potlučený autobus sebou škubl dopředu, zatímco jeho pravá přední pneumatika plandala, a vzdouvala se z něj tak hustá pára, že sotva viděl před sebe, když nabíral rychlost, aby se s ním ponořil do vody. Podél mola nebylo žádné zábradlí, pouze nízký dřevěný vodorovný trám, jenž pro vozidla plnil funkci obrubníku. Přední kola utrpěla hlavní nápor. Již oslabené přední závěsy se utrhly, když se přes ně smýkl podvozek bez kol, zatímco na zadních pneumatikách se trhaly gumy, když se otáčely a tlačily to, co zbylo z autobusu Toyota, přes okraj hráze.

Zdálo se, že autobus padá pomalu, předtím než jeho těžší přední část klesla a udeřila do vody s velkým šplouchnutím. Poslední, co si Pitt pamatoval, než dovnitř vypadlo přední sklo a mořská voda se valila otevřenými dveřmi pro cestující, bylo hlasité syčení přehřátého motoru zaplaveného vodou.

Autobus se jednou zhoupl, na okamžik spočinul na hladině a poté se potopil do zelené vody zátoky. Jediné, co lidé od Dorsettovy bezpečnostní služby uviděli, když doběhli k okraji doku a podívali se dolů, byl oblak páry, masa vířících bublin a zvětšující se naftová skvrna. Vlny vytvořené nárazem se šířily a narážely do kůlů pod hrází. Netrpělivě čekali, že se objeví hlavy, ale ze zelených hlubin se nevynořila žádná známka života.

Pitt odhadoval, že jestli měly doky pojmout velké nákladní lodi, hloubka vody zde musela být aspoň patnáct metrů. Autobus klesl koly napřed do bahna na dně přístavu, rozvířil jeho nános, jenž se rázem proměnil ve valící se mračno. Odstrčil se od volantu a několika tempy doplaval na záď autobusu, aby se přesvědčil, že Maeve a Giordino nejsou zraněni a dostali se ven oknem. Spokojený, že se jim podařilo uniknout, provlékl se otvorem a vyrazil do oslepujícího rozvířeného bahna. Když z něj vyplul ven, viditelnost byla lepší, než očekával, teplota vody o stupeň či dva nižší. Nastávající příliv přinášel poměrně čistou vodu, a on mohl snadno

rozeznat jednotlivé kůly pod hrází. Viditelnost odhadoval na dvacet metrů.

Asi čtyři metry vpředu poznal nezřetelné obrysy Maeve a Giordina, jak usilovně plavou do prázdna před sebou. Pohlédl vzhůru, ale hladina byla pouhým neurčitým obrazcem rozptýleného světla od zatažené oblohy. A potom náhle voda značně ztmavla, když plul pod molem a mezi kůly. Dočasně se mu ostatní v té přízračně temnotě ztratili, a jeho plíce se počaly svírat kvůli rostoucímu nedostatku vzduchu. Plaval šikmo vzhůru k hladině a nechal se nést vzhůru, přičemž měl jednu ruku zvednutou nad hlavou, aby se vyvaroval toho, že se mu něco tvrdého a ostrého zarazí do temene hlavy. Konečně se vynořil na hladině uprostřed malého moře plovoucích odpadků. Nasál do sebe několikrát slaný mořský vzduch a otočil se, aby zjistil, že Maeve s Giordinem se pohupují ve vodě v nevelké vzdálenosti za ním.

Připlavali k němu a jeho úcta k Maeve ještě vzrostla, když ji uviděl se usmívat. „Vejtaho," zašeptala, vědoma si toho, že jejich hlasy by mohli nahoře uslyšet Dorsettovi muži. „Vsadím se, že jsi se málem utopil, jak jsi se snažil mě předstihnout."

„V tom starci je ještě život," zamumlal Pitt.

„Myslím si, že nás nikdo neviděl," zamručel Giordino. „Byl jsem téměř pod hrází, ještě než jsem se dostal ven z toho mraku bahna."

Pitt pokynul přibližným směrem k hlavní oblasti přístaviště. „Naší největší nadějí je plavat pod molem, dokud nenajdeme bezpečné místo, kde bychom vylezli ven."

„Co takhle se nalodit na nejbližší loď, kterou najdeme?" zeptal se Giordino.

Maeve se tvářila pochybovačně. Její dlouhé blond vlasy za ní pluly po vodě jako zlaté rákosí po rybníku. „Kdyby lidé mého otce zachytili naši stopu, našel by si způsob, jak přimět posádku, aby mu nás vydala."

Giordino se na ni podíval. „Myslíš, že by si nás posádka nepodržela, dokud nebudeme pod ochranou místních úřadů?"

Pitt zavrtěl hlavou, až kolem odlétaly kapky vody. „Kdybys byl kapitánem lodi nebo velitelem přístavní policie, věřil bys trojlístku

napůl utopených krys nebo slovu někoho, kdo zastupuje Arthura Dorsetta?“

„Pravděpodobně ne nám,“ připustil Giordino.

„Kdybychom se jen mohli dostat na loď *Ocean Angler*.“

„To by bylo to první místo, kam by očekávali, že půjdeme,“ řekla Maeve.

Jakmile bychom byli na palubě, Dorsettovi muži by měli na krku rvačku, kdyby se pokoušeli nás odtáhnout pryč,“ ujistil ji Pitt.

„To je čistě teoretický problém,“ promluvil Giordino šeptem. „Nemáme ani ponětí, kde je loď *Ocean Angler* zakotvená.“

Pitt se na něj vyčítavě zahleděl. „Nemám rád, když jsi tak střízlivě uvažující.“

„Má tyrkysový trup a bílou barvu kabin nahoře jako loď Ic*e Hunter?*“ ptala se Maeve.

„Všechny lodi NUMA mají stejný barevný vzor,“ odvětil jí Giordino.

„Pak jsem ji uviděla. Je připoutaná k molu číslo 16.“

„Vzdávám to. Kde je odsud molo číslo 16?“

„Čtvrté na sever od nás,“ odpověděl Pitt.

Jak bys to mohl vědět?“

Jsou tu nápisy na skladištích. Všiml jsem si čísla 19, než jsem odjel od mola číslo 20.“

„Teď když jsme si stanovili naši polohu a máme směr, nejlepší by bylo, kdybychom se pohnuli,“ navrhl Giordino. „Mají-li jen trochu inteligence, vyšlou dolů potápěče, aby v autobuse hledali těla.“

„Vyhýbejte se kůlům,“ varoval je Pitt. „Pod hladinou jsou pokryté koloniemi slávek. Jejich lastury dokážou proříznout maso jako ostří břitvy.“

„Proto tedy plaveš v koženém kabátě?“ zeptala se ho Maeve.

„Nikdy nevíš, na co narazíš,“ řekl jí Pitt suše.

Bez možnosti ji spatřit nebylo možné vypočítat, jak daleko musí plavat, než se k výzkumné lodi dostanou. Šetřili si síly a pomalu a vytrvale plavali prsa bludištěm kůlů, pryč z dohledu Dorsettových mužů nahoře na hrázi. Dorazili ke spodku mola číslo 20, poté propluli pod hlavním průjezdem loděnicí, který byl spojený se všemi nákladními doky, dříve než se pak stočili na sever směrem k molu

číslo 16. Bezmála hodina již pomalu uplynula, než Maeve zpozorovala tyrkysový trup, jenž se odrážel ve vodě pod molem.

„Dokázali jsme to," vykřikla šťastně.

„Neraduj se předčasně," varoval ji Pitt. „Přístavní hráz se může hemžit siláckými strážnými tvého otce."

Trup lodi byl pouhé dva metry od kůlů. Pitt plaval, dokud nebyl přímo pod palubní rampou lodi. Natáhl se vzhůru, zaklínil si ruce kolem příčky, která vyztužovala kůly a vytáhl se ven z vody. Lezl po zešikmených trámech, dokud nedosáhl horního okraje hráze, poté pomalu zvedl hlavu a bedlivě zkoumal své bezprostřední okolí.

Prostor kolem palubní rampy byl opuštěný, ale dodávka Dorsettovy bezpečnostní služby byla zaparkovaná naproti nejbližšímu vjezdu na přístavní hráz. Napočítal čtyři muže stojící v řadě napříč otevřeným úsekem mezi navršenými nákladními kontejnery a několika zaparkovanými auty podél lodi kotvící před *Ocean Angler*.

Přikrčil se pod okrajem hráze a promluvil k Maeve a Giordinovi. „Naši přátelé střeží vchod na molo asi osmdesát metrů odsud, tedy příliš daleko, než aby nám zabránili v tom, abychom se dostali na palubu."

Nebylo zapotřebí dál debatovat. Pitt je oba vytáhl na trám, na němž stál. Poté na jeho znamení všichni přelezli přes trám, který sloužil jako obrubník, vyhnuli se obrovskému holci, jenž přidržoval kotvící lana lodi, a s Maeve v čele se přihnali po palubní rampě k otevřené palubě nahoře.

Když dorazil do bezpečí lodi, Pittovy instinkty začaly pracovat jako o závod. Těžce se zmýlil a ta chyba nešla odčinit. Poznal to, když uviděl ty muže stážící přístavní hráz, jak pomalu a metodicky začínají kráčet směrem k lodi *Ocean Angler*, jako by byli venku na procházce parkem. Neozývalo se žádné volání, ani tu nepanoval zmatek. Chovali se, jako by už očekávali, že se jejich kořist náhle objeví a nalezne útočiště v lodi. Když se tak díval po palubách prostých lidské činnosti, věděl, že něco bylo moc a moc v nepořádku. Někdo z posádky měl být na pracovní lodi k vidění. Dálkově řízené ponorky, sonar a velký naviják pro spouštění průzkumných systémů do mořských hlubin byly úhledně zabezpečeny. Byl to vzácný

okamžik, když nějaký inženýr či vědec nevěnoval pozornost svému cennému přístroji. A když se otevřely dveře od lodního schodiště vedoucího k můstku a ven na palubu, vystoupila známá postava, věděl, že se stalo to neuvěřitelné.

„Jak je milé vás zase vidět, pane Pitte," pravil John Merchant posměšně. „Vy se nikdy nevzdáváte, že ano?"

30 KAPITOLA

Pitt v těch několika prvních chvílích hořkého zklamání cítil, jak jej zaplavuje téměř citelná vlna porážky. Skutečnost, že byli snadno a dokonale vlákáni do pasti, že Maeve byla polapena v rukou svého otce, že s veškerou pravděpodobností on a Giordino budou zavražděni, to vše pro něj znamenalo spolknout hořkou pilulku.

Bylo až přespříliš jasné, že po předchozím upozornění od svého agenta uvnitř NUMA dorazili Dorsettovi lidé na loď *Ocean Angler* jako první, nějakým úskokem dočasně přemohli kapitána a posádku a zmocnili se lodi na dostatečně dlouhou dobu, aby dostali do pasti Pitta a ty ostatní. Všechno bylo tak předurčené a tak průhledné, že Arthur Dorsett určitě udělal něco mimo obvyklý rámec jako podpůrnou strategii pro případ, že by mu Pitt s Giordinem proklouzli mezi prsty a nějakým způsobem se dostali na palubu. Pitt měl pocit, že to mohl předvídat a vytasit se s náhradním plánem, ale podcenil mazaného diamantového magnáta. Že ukořistí celou loď, zatímco kotví uvnitř velkého města, Pitta ani nenapadlo.

Když spatřil, jak se malá armáda uniformovaných mužů vynořuje ze svých úkrytů, někteří s policejními obušky, pár jich mířilo puškami na gumové projektily, věděl, že naděje byla ztracena. Ale ne nenapravitelně ztracena. Ne pokud měl po svém boku Giordina. Sjel po něm pohledem, aby viděl, jak reaguje na ten děsivý šok. Pokud mohl říci, Giordino vypadal, jako když trpělivě snáší nudnou třídní výuku. Vůbec nijak nereagoval. Civěl na Merchanta, jako by si toho muže měřil pro uložení do rakve, a jeho upřený pohled, jak Pitt pozoroval, se podivně podobal tomu, kterým Merchant odhadoval Giordina.

Pitt rukou objal Maeve, jejíž statečnost se začínala hroutit. Její modré oči byly plné zoufalství; byly to rozšířené voskové oči někoho, kdo ví, že jeho svět se končí. Když jí poklesla ramena, sklonila hlavu a uchopila si ji do rukou. Její obavy se netýkaly jí samotné, ale toho, co její otec udělá s jejími chlapci, když teď bylo nadmíru zřejmé, že ho podvedla.

„Co jste udělal s posádkou?“ tázal se Pitt Merchanta, přičemž si povšiml obvazu vzadu na jeho hlavě.

„Těch pět mužů, co zůstalo na palubě, jsme přesvědčili, aby zůstali ve svých ubikacích.“ Pitt se na něj tázavě podíval. Jenom pět?“

„Ano. Ostatní byli pozváni panem Dorsettem na večírek na jejich počest do nejlepšího hotelu ve Wellingtonu. Sláva odvážným průzkumníkům hlubin, něco takového. Dorsettova konsolidační má jako důlní společnost nezadatelný zájem o veškeré minerály, které jsou objeveny na mořském dně.“

„Dobře jste se připravili,“ pravil Pitt chladně. „Kdo vám v NUMA řekl, že máme v úmyslu sem přijít?“

Jeden geolog, neznám jeho jméno, který pana Dorsetta neustále informuje o vašich podmořských důlních projektech. Je pouze jedním z mnoha, co naší společnosti poskytují důvěrné informace od obchodních podniků a vlád na celém světě.“

„Uzavřená špionážní síť.“

„A velmi dobrá. Šli jsme po vaší stopě od té chvíle, co jste odstartovali z letiště Langley ve Washingtonu.“

Strážní, kteří ty tři obklopili, se ani nepohnuli, aby jim bránili. „Žádné okovy, žádná pouta?“ zeptal se Pitt.

„Moji muži mají rozkaz, aby napadli a zmrzačili pouze slečnu Dorsettovou, kdybyste se vy a váš přítel pokusili utéct.“ Merchantovy zuby se přitom na slunci mezi jeho úzkými rty docela zaleskly. „To samozřejmě není mým přáním. Ty příkazy přišly přímo od slečny Boudiccy Dorsettové.“

Je opravdu roztomilá,“ podotkl Pitt sarkasticky. „Vsadím se, že týrala své panenky, když byla malá.“

„Má pro vás, pane Pitte, velmi zajímavé plány.“

„Co vaše hlava?“

„Nebyla dost zraněná na to, aby mi zabránila letět přes oceán *vás* zadržet.“

„To napětí nevydržím. Co s námi teď bude dál?“

„Zanedlouho se dostaví pan Dorsett. Všichni budete převezeni na jeho jachtu.“

Já si myslel, že jeho plovoucí vila je u ostrova Kunghit.“

„Před několika dny byla.“ Merchant se usmál, sundal si brýle a přepečlivě si jejich skla čistil malým hadříkem. „Dorsettova jachta

má čtyři turbodieselové motory spojené s vodními tryskami, které podávají celkový výkon o 18.000 koňských silách, což umožňuje plavidlu o váze 80 tun plout rychlostí 120 kilometrů za hodinu. Zjistíte, že pan Dorsett je člověk s podivuhodně náročným vkusem.“

„Ve skutečnosti je pravděpodobně asi tak zajímavou osobností jako adresář klášterního mnicha,“ pravil Giordino pohotově. „Co dělá, aby se pobavil, kromě toho, že počítá diamanty?“

Jenom na chvíli padl Merchantův zrak hněvivě na Giordina a jeho úsměv se vytratil, poté se ovládl a do tváře se mu vrátil neživý vzhled jakoby vytvořený uměleckým maskérem. „Humor, pánové, má svou cenu. Jak vám může říct slečna Dorsettová, její otec postrádá zálibu ve výsměšném vtipkování. Troufám si říct, že zítra v tuhle dobu vám zbude pramálo k pobavení.“

*****

Arthur Dorsett vůbec neodpovídal tomu, jak si jej Pitt v duchu představoval. Očekával, že jeden z nejbohatších mužů na světě, se třemi krásnými dcerami, bude celkem pohledný a s určitou dávkou kultivovanosti. To, co Pitt spatřil před sebou v salonu, ve kterém stál na téže jachtě u ostrova Kunghit, byl skřítek z germánské lidové slovesnosti, jenž právě vylezl z nějaké jeskyně v podsvětí.

Dorsett byl o půl hlavy vyšší než Pitt a byl dvakrát tak široký od boků k ramenům. Tohle nebyl člověk, který se dobře cítil za psacím stolem. Pitt pochopil, po kom měla Boudicca své černé prázdné oči. Dorsettova tvář měla ošlehané rysy a jeho drsné zjizvené ruce naznačovaly, že se neobával si je pošpinit. Jeho knír byl dlouhý a nepěstěný a místy v něm ulpívalo několik malých zbytků jeho oběda. Ale to, co Pittovi připadalo, že se sotva hodí k člověku Dorsettova mezinárodního formátu, byly jeho zuby, jež vypadaly jako slonovinové klávesy na starém klavíru, tak byly zažloutlé a silně polámané. Sevřené rty by tu ošklivost byly zakryly, ale kupodivu se zdálo, že se nikdy nestýkaly, i když Dorsett nemluvil.

Nacházel se před svým stolem z naplaveného dřeva a s mramorovou deskou, obklopen Boudiccou, která stála po jeho levé

straně a měla na sobě kalhoty z džínsoviny a košili svázanou do uzlu kolem hrudníku, ale kupodivu zapnutou u krku. Deirdre, která seděla v křesle ze vzorovaného hedvábí, byla elegantně a módně oblečená do bílého roláku pod kostkovanou košilí a sukní. Když zkřížil paže a posadil se na stůl s jednou nohou na kobercem potažené palubě, Dorsett se usmál jako nestvůrná stará čarodějnice. Jeho zlověstný zrak zkoumal každý detail Pitta a Giordina jako jehly a pozorně si na nich prohlížel každý centimetr od vlasů až po tkaničky u bot. Obrátil se k Merchantovi, který stál za Maeve a jehož ruka spočívala uvnitř tvídového sportovního saka na automatické pistoli v pouzdře zavěšeném v podpaží.

„Dobrá práce, Johne.“ Přímo zářil. „Předpokládal jsi každý jejich pohyb.“ Zvedl rozcuchané obočí a zahleděl se na ty dva muže, co stáli před ním, promáčení a ucouraní, poté obrátil své oči k Maeve, jíž se provázky připomínající mokré vlasy lepily na čelo a tváře, škaredě se ušklíbl a kývl na Merchanta. „Nešlo snad všechno tak, jak jsi očekával? Vypadají, jako by spadli do vodního příkopu.“

„Pozdrželi to nevyhnutelné tím, že se pokoušeli uniknout do vody,“ pravil Merchant ležérně. V jeho očích se zrcadlila sebejistota a sebevědomí. „Nakonec mi vkráčeli rovnou do rukou.“

„Nějaké problémy s lidmi od přístavní bezpečnosti?“

„Jednání a vyrovnání dopadly hladce,“ pravil Merchant optimisticky. „Poté co se vaše jachta zařadila podél lodi *Ocean Angler*, bylo těch pět členů posádky, co jsme zadrželi, propuštěno. Jsem přesvědčen, že jakákoli formální stížnost podaná vedoucími pracovníky NUMA se setká s byrokratickou lhostejností místních úřadů. Tato země je silně zadlužená u Dorsettovy konsolidační společnosti za její příspěvek ekonomice.“

„Tebe a tvé muže je třeba pochválit.“ Dorsett souhlasně přikyvoval. „Štědrá mimořádná odměna bude k dispozici všem zúčastněným.“

„To je od vás nanejvýš laskavé, pane,“ bručel si spokojeně Merchant.

„Opusť nás teď prosím.“

Merchant civěl ostražitě na Pitta a Giordina. „Jsou to lidé, kteří by měli být bedlivě hlídáni," zaprotestoval chabě. „Radím vám, abyste s nimi neriskoval."

„Myslíš si, že mají v plánu se pokusit zmocnit jachty?" Dorsett se zasmál. „Dva bezmocní muži proti dvěma tuctům ozbrojených? Nebo se bojíš, že snad skočí přes palubu a poplavou ke břehu?" Dorsett ukázal rukou velkým oknem na úzký výběžek mysu Farewell na Jižním ostrově Nového Zélandu, který se rychle vzdaloval v brázdě zčeřené vody za jachtou. „Čtyřicet kilometrů po moři zamořeném žraloky? To si nemyslím."

„Mým úkolem je chránit vás a vaše zájmy," řekl Merchant, když jeho ruka sklouzla z pistole, a on si zapnul sportovní sako a tiše odkráčel ke dveřím. „Beru to vážně."

„Tvé práce si vážím," pravil Dorsett, který se netrpělivostí stal nečekaně strohým.

Jakmile Merchant odešel, Maeve zaútočila na svého otce. „Žádám, abys mi řekl, jestli jsou Sean a Michael v pořádku a jestli jim neublížil tvůj mizerný důlní dozorce."

Boudicca beze slova postoupila kupředu, natáhla ruku způsobem, který Pitt považoval za projev náklonnosti, ale udeřila jí Maeve vztekle přes tvář. Ránu vedla takovou silou, že svou sestru málem porazila. Maeve klopýtla a Pitt ji zachytil, když mezi ty dvě ženy vstoupil Giordino.

Se svou o polovinu menší postavou musel Giordino hledět Boudicce nahoru do obličeje, jako by zíral do výšky na vysokou budovu. Scéna se stala ještě směšnější, protože musel vzhlížet vzhůru přes její vydulé poprsí. „Tak tomuhle říkáte návrat domů," pravil zvláštním hlasem.

Pitt dobře znal ten pohled v očích svého přítele. Giordino byl bystrým znalcem tváří a povah. Uviděl něco, nějakou nekonečně malou zvláštnost, kterou Pitt nepostřehl. Giordino riskoval, že jeho odhad byl oprávněný. Lišácky se ušklíbl, když si Boudiccu změřil odshora dolů. „Vsadím se s vámi," řekl jí. „Vsadíte se?"

„Ano. Vsadím se, že si neholíte nohy ani podpaží." Nastala chvíle ticha, způsobená nikoli nečekaným úlekem, ale spíše zvědavostí. Tvář Boudiccy se náhle sevřela v návalu vzteku, zatímco ona stáhla

zpět svou pěst, aby jí udeřila. Giordino stál poklidně a očekával úder, ale ani se nehnul, aby se mu vyhnul či jej odrazil.

Boudicca Giordina tvrdě udeřila, tvrději než by učinila většina olympijských boxerů. Její sevřená pěst zasáhla ze strany Giordinovu tvář a čelist. Byla to zničující prudká rána s širokým rozmachem, ne taková, jaká by se očekávala od ženy, a byla by srazila k zemi naprostou většinu mužů. Většina mužů by také byla zůstala v bezvědomí po čtyřiadvacet hodin, totiž většina těch, které by Boudicca kdy udeřila v neovládané zuřivosti. Giordinova hlava sebou trhla do strany, zatímco on ustoupil o krok dozadu a zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a poté vyplivl jeden zub na drahý koberec. Bylo k neuvěření a proti veškerému chápání, že pokročil kupředu, až byl opět pod vyčnívajícím poprsím Boudiccy. V jeho očích nebyla ani stopa po nepřátelství, ani výraz pomstychtivosti. Giordino na ni prostě hloubavě upíral svůj zrak. „Kdybyste měla smysl pro slušnost a fair play, nechala byste to teď zkusit mě."

Boudicca stála ve zmateném údivu a masírovala si bolavou ruku. Nekontrolovaný vztek byl pomalu nahrazován chladným nepřátelstvím. Pohled v jejích očích se začal podobat chřestýši chystajícímu se zaútočit a usmrtit. Jste jenom hlupák," pravila lhostejně.

Její ruce se vymrštily a sevřely se kolem Giordinova krku. Ten stál se zaťatými pěstmi podél boků a vůbec se nepohnul, aby ji zastavil. Z jeho obličeje se ztratila veškerá barva a oči mu začaly vystupovat z důlků, přesto se vůbec nepokusil se bránit. Zíral na ni bez jakékoli zloby.

Pitt se dobře pamatoval na sílu v rukou Boudiccy; dosud o ní svědčily modřiny na jeho pažích. V rozpacích nad ukázkou pasivity přesahující Giordinovu povahu se pohnul od Maeve, připravený kopnout Boudiccu pod koleno, když vtom na ni zavolal její otec.

„Pusť ho!" vyštěkl Arthur Dorsett. „Nešpiň si ruce krysou."

Giordino pořád stál jako socha v parku, když Boudicca uvolnila své sevření kolem jeho hrdla a ustoupila nazpět, přičemž si mnula kotníky na rukou, které si odřela o jeho obličej.

„Příště," zavrčela, „tu nebudete mít mého otce, aby vám zachránil vaši špinavou kůži."

„Pomyslila jste někdy na to, stát se profesionálkou?“ řekl chraplavým hlasem Giordino a lehce se dotýkal blednoucích míst na svém krku. „Vím, že na tomhle karnevalu by se uplatnil pouťový kejklíř…“

Pitt položil ruku Giordinovi na rameno. „Poslechněme si, co nám chce říct pan Dorsett, než se přihlásíš k odvetnému zápasu.“

„Jste moudřejší než váš přítel,“ řekl Dorsett. „Jen když jde o zabránění bolesti a sdružování se zločinci.“

„Tohle si o mně myslíte? Že jsem obyčejný zločinec?“

„Vezmu-li v úvahu, že jste zodpovědný za vraždu stovek lidí, naprosto ano.“

Dorsett pokrčil nepřístupně rameny a posadil se za svůj psací stůl. „Bylo to bohužel zapotřebí.“

Pitt vůči Dorsettovi zahořel hněvem. „Nevzpomínám si na jediné ospravedlnění chladnokrevného zkrácení života nevinných mužů, žen a dětí.“

„Proč byste měl trpět nespavostí kvůli několika úmrtím, když miliony lidí třetího světa umírají každý rok hladem, nemocí a válkou?“

„Takhle jsem byl vychován,“ řekl Pitt. „Matka mě učila, že život je dar.“

„Život je druh zboží, nic víc,“ pravil posměšně Dorsett. „Lidé jsou jako staré nářadí, jež je použito a potom zahozeno či zničeno, když už neslouží žádnému účelu. Je mi líto lidí, jako jste vy, kteří jsou zatíženi morálkou a zásadami. Jste odsouzeni k tomu, abyste se honili za přeludem, dokonalým světem, jenž nikdy neexistoval a nikdy nebude.“

Pitt shledal, že se jeho zrak upírá na nespoutané čiré šílenství. „Také zemřete při honění se za přeludem.“

Dorsett se neradostně usmál. „Mýlíte se, pane Pitte. Pevně ho uchopím do svých rukou, ještě než odejdu z tohoto světa.“

„Máte zvrácenou, pokřivenou životní filozofii.“

„Dosud mi velmi dobře posloužila.“

„Čím se chcete omluvit za to, že nezastavíte masové vraždění způsobené vaším ultrazvukovým důlním provozem?“

„Těžbou dalších diamantů, čím jiným?“ Dorsett se díval upřeně na Pitta, jako by zkoumal nějaký vzorek ve skleněné nádobě. „Za pár týdnů učiním miliony žen šťastnými tím, že jim poskytnu ty nejvzácnější drahokamy za cenu, kterou by si mohl dovolit i žebrák.“

„Vy mi nepřipadáte jako typ dobročinného člověka.“

„Diamanty nejsou ve skutečnosti nic než kousíčky uhlíku. Jejich jedinou prakticky prospěšnou vlastností je, že jsou náhodou tou nejtvrdší látkou, jakou člověk zná. To samo o sobě je činí nepostradatelnými pro strojní zpracování kovů a vrtání kamene. Víte, že název 'diamant' pochází z řečtiny, pane Pitte? Znamená 'nezdolný'. Řekové a později Římané je nosili jako ochranu před divokou zvěří a lidskými nepřáteli. Jejich ženy však diamanty nezbožňovaly tak, jak je zbožňují dnešní ženy. Kromě zahánění zlých duchů byly používány jako zkouška dospělosti. A přesto, když mluvíme o kráse, křišťál vám poskytne stejný třpyt.“

Když Dorsett mluvil, jeho upřený pohled nepolevil, ale viditelně pulzující tepna na straně jeho krku prozrazovala, jak hluboký cit chová k tomuto tématu. Hovořil, jako by se náhle povznesl na vyšší úroveň, kterou mohou poznat jen málokteří.

„Uvědomujete si též, že první diamantový zásnubní prsten dal rakouský arcivévoda Ferdinand Marii Burgundské v roce 1477, a přesvědčení, že ‚žíla lásky' se táhne přímo z mozku do třetího prstu na levé ruce byl mýtus, jenž pocházel z Egypta?“

Pitt jeho upřený pohled opětoval s neskrývaným opovržením. „To, co si já uvědomuji, je současný nadbytek nebroušených drahokamů uchovávaných ve skladištích po celé Jižní Africe, Rusku a Austrálii, aby se uměle vyhnaly nahoru ceny. Vím také, že kartel, v podstatě monopol řízený De Beersem, stanovuje ceny. Tak jak je možné, aby se jeden člověk vzepřel celému sdružení podniků a způsobil náhlý drastický pokles cen na trhu s diamanty?“

„Kartel mi bude hrát přímo do ruky,“ pravil Dorsett pohrdavě. „Kdykoli v historii se nějaký podnik či národ produkující diamanty pokoušel ho obejít a obchodovat s diamanty na volném trhu, kartel radikálně snížil ceny. Takový zbloudilec, když se mu nepodaří konkurovat a zjistí, že se nachází v situaci, kdy nemůže vyhrát, se nakonec vrátí ke stádu. Spoléhám na to, že kartel svůj čin zopakuje.

Až si uvědomí, že prodávám miliony diamantů za dumpingové ceny při dvou centech za dolar bez ohledu na výdělek, bude už pro ně příliš pozdě, aby zareagovali. Trh již bude naprosto zhroucený.“

„Kolik procent provize je z ovládání potlačeného trhu?“

„Mě nezajímá ovládání trhu, pane Pitte. Chci ho navždycky zničit.“

Pitt si povšiml, že Dorsett se nedíval pozorně na něj, ale upřel svůj zrak netečně na nějaký bod za Pittovou hlavou, jako by spatřil vizi, kterou mohl vidět pouze on. Jestli vám dobře rozumím, tak si podřezáváte svůj vlastní krk.“

„Zní to tak, že ano?“ Dorsett ukázal zdviženým prstem na Pitta. „Přesně to jsem chtěl, aby si každý myslel, dokonce mí nejbližší společníci a mé vlastní dcery. Pravdou na tom celém je, že očekávám, že vydělám obrovskou sumu peněz.“

„Jak?“ zeptal se Pitt, v němž se probudil zájem. Dorsett umožnil ďábelskému úšklebku, aby odhalil jeho groteskní chrup. „Odpověď nespočívá v diamantech, ale v barevných drahokamech.“

„Můj Bože, už chápu, o čem to všechno je,“ promluvila Maeve, jako by jí náhle bylo všechno jasné. „Snažíš se ovládnout trh s barevnými drahokamy.“

Začala se třást od mokrého oblečení a narůstajícího strachu. Pitt si sundal své promáčené kožené sako a přehodil jí ho přes ramena.

Dorsett přikývl. „Ano, dcero. Během posledních dvaceti let tvůj moudrý otec hromadil svou produkci diamantů, zatímco potichu skupoval právní nároky na významnější doly barevných drahokamů po celém světě. Skrze složité propojení předních obchodních společností nyní tajně ovládám osmdesát procent trhu.“

„Předpokládám,“ pravil Pitt, „že barevnými drahokamy máte na mysli rubíny a smaragdy.“

„Samozřejmě, a spoustu dalších drahých kamenů včetně safírů, topazů, turmalínů a ametystů. Skoro všechny jsou mnohem vzácnější než diamanty. Například ložiska tsavoritů v Keni, červených berylů nebo červených smaragdů a mexických ohnivých opálů se stává stále obtížnější nalézt. Řada barevných drahokamů je tak vzácná, že jsou vyhledávány sběrateli, a velmi zřídkakdy zpracovány na klenoty.“

„Proč se ceny barevných drahokamů nesrovnaly s cenami diamantů?“ zeptal se Pitt.

„Protože diamantovému kartelu se vždycky dařilo zatlačit barvu do stínu,“ vykládal mu Dorsett se zápalem fanatika. „Po desítky let utrácel De Beers nesmírné částky peněz za intenzivní průzkum, zaměřený na studium a přehled mezinárodních trhů. Miliony se utratily, aby dělaly reklamu diamantům a vytvářely představu věčné hodnoty. Aby zachoval stálé ceny a udržel krok s rychle narůstajícími zásobami, De Beers vytvořil poptávku po diamantech. A tak se vychytralou reklamní kampaní spřádala síť představ, jež zachycovaly muže prokazujícího svou lásku k ženě darováním diamantu a které vyvrcholily heslem ‚Diamanty jsou věčné'.“ Začal se procházet po místnosti a kvůli většímu dojmu gestikuloval rukama. „Poněvadž produkce barevných drahokamů je roztříštěna mezi tisíce nezávislých výrobců, z nichž si všichni konkurují a prodejem si navzájem škodí, nebyla zde žádná jednotná organizace, která by propagovala barevné drahokamy. Obchod trpěl nedostatečným uvědoměním zákazníků. Mám v úmyslu to vše změnit, potom co cena diamantů prudce poklesne.“

„Tak jste do toho skočil rovnou oběma nohama.“

„Nejenom že z těch dolů budu produkovat barevné drahokamy,“ prohlásil Dorsett, „ale na rozdíl od De Beerse je budu brousit a obchodovat s nimi prostřednictvím Dorsettovy firmy, kterou vytváří řetěz obchodů na maloobchodním trhu. Safíry, smaragdy a rubíny možná nejsou věčné, ale až s tím skončím, ty drahokamy způsobí, že každá žena, která je bude nosit, se bude cítit jako bohyně. Klenoty tím získají novou slávu. Dokonce i proslulý renesanční klenotník Benvenuto Cellini prohlásil, že rubíny a smaragdy jsou nádhernější než diamanty.“

Bylo to šokující pojetí, a Pitt pečlivě zvažoval možnosti, než se zeptal: „Po celá desetiletí si ženy kupovaly představu, že diamanty jsou nepopiratelně svázány s dvořením a celoživotním vztahem. Opravdu si myslíte, že můžete jejich touhu převést od diamantů k barevným drahokamům?“

„Proč ne?“ Dorsett byl překvapený, že Pitt o tom dokáže pochybovat. „Nápad se zásnubním prstenem se ujal až koncem

devatenáctého století. Jediné, co je zapotřebí, je strategie vedoucí k předělání společenských postojů. Vlastním špičkovou reklamní agenturu, jež má kanceláře ve třiceti zemích, připravenou zahájit mezinárodní propagační kampaň v souladu s mojí činností, která kartel zruinuje. Až s tím budu hotov, barevné drahokamy budou pro klenoty prestižními drahými kameny, zatímco diamanty budou používány pouze pro rámec k jejich zvýraznění.“

Pittův pozorný pohled cestoval od Boudiccy k Deirdre a posléze k Maeve. Jako většina mužů jsem špatným znalcem ženských skrytých myšlenek a citů, ale vím, že nebude snadné je přesvědčit, že diamanty nejsou nejlepším přítelem dívek.“

Dorsett se suše zasmál. ‚Jsou to muži, co kupují ženám drahokamy. A stejně jako chtějí na svou pravou lásku udělat dojem, váží si muži také více hodnoty. Prodávejme je na základě skutečnosti, že rubíny a smaragdy jsou padesátkrát vzácnější než diamanty, a oni je koupí.“

‚Je pravdou, že smaragd je padesátkrát vzácnější než srovnatelný diamant?“ tázal se Pitt skepticky.

Dorsett se vší vážností přikývl. „Až se ložiska smaragdů vyčerpají, a jednou se tak stane, ten rozdíl se stane ještě větším. Ve skutečnosti by se to dalo bezpečně říct o červeném smaragdu, jenž pochází pouze z jednoho či dvou dolů v americkém státě Utah, že je více jak milionkrát vzácnější.“

„Zahnat do úzkých jeden trh a přitom zničit druhý vám musí přinést víc než jen pouhý zisk.“

„Ne ‚pouhý zisk', milý Pitte. Zisky na úrovni v historii neslýchané. Mluvíme zde o desítkách miliard dolarů.“

Pitt nemohl uvěřit té závratné sumě. „Takové peníze byste nemohl získat, pokud byste nezdvojnásobil cenu barevných drahokamů.“

„Zčtvemásobil by bylo blíže k pravdě. Samozřejmě, že to zvýšení cen by nenastalo přes noc, ale v postupných cenových navýšeních trvajících po řadu let.“

Pitt popošel, dokud nestál přímo před Dorsettem a neupíral svůj zrak vzhůru na toho vyššího muže. „Nepřu se s vámi o vaši touhu hrát si na krále Midase,“ pravil tichým pevným hlasem. „Dělejte si s cenou diamantů, co chcete. Ale ukončete, proboha, ultrazvukovou

těžbu vašich dolů. Zavolejte svého vrchního správce a nařiďte mu, aby zastavil všechny provozy. Udělejte to teď, než bude zmařen další lidský Život.“

Rozhostilo se zvláštní ticho. Všechny páry očí se obrátily směrem k Dorsettovi v očekávání výbuchu jeho hněvu, způsobeného tím, že je provokován. Ten se na nekonečných pár vteřin zahleděl na Pitta, než svou hlavu otočil k Maeve. „Tvůj přítel je netrpělivý. Nezná mě a nezná mé odhodlání.“ Poté se znovu podíval do tváře Pittovi. „Útok na diamantový kartel je stanoven na dvacátého druhého února, to je za dvacet jedna dní. K tomu, aby to fungovalo, potřebuji každý gram, každý karát, který moje doly dokáží do té doby vyprodukovat. Jsou zakoupena a naplánována celosvětová tisková zpravodajství, reklamní plochy v novinách a televizní časy. Nemůže dojít k žádné změně, *nebude* žádná změna v plánech. Jestli jich pár z té sebranky zemře, tak ať.“ Pitt si pomyslel, že 'duševní porucha' byla ta jediná slova, jimiž se dala popsat děsivá zloba v Dorsettových černých očích. Duševní porucha a naprostá lhostejnost k jakékoli myšlence na slitování. Byl to člověk, jemuž zcela chybělo svědomí. Pitt měl pocit husí kůže při pouhém pohledu na něj. Uvažoval o tom, za kolik úmrtí nesl Arthur Dorsett odpovědnost. Kolik lidí, kteří mu stáli v cestě k tomu, aby se stal bohatým a mocným, zemřelo dlouho před tím, než začal těžit diamanty ultrazvukem? Pocítil ostré zamrazení, když si uvědomil, že ten člověk je sociopat na stejné úrovni s masovým vrahem.

„Zaplatíte za své zločiny, Dorsette,“ pravil Pitt klidným, ale chladným tónem. „Určitě zaplatíte za nesnesitelný žal a utrpení, které jste způsobil.“

„Kdo bude mým andělem pomsty?“ posmíval se Dorsett. „Vy snad? Tady pan Giordino? Nevěřím, že mi nebesa stanoví odplatu. Ta možnost je příliš vzdálená. Jediná jistota, na kterou se mohu spolehnout, je ta, pane Pitte, že vy tady nebudete, abyste to uviděl.“

„Popravíte svědky tím, že je střelíte do hlavy a jejich těla hodíte přes palubu? Tohle je vaše politika?“

„Střelit vás a pana Giordina do hlavy?“ V hlase Arthura Dorsetta nebyla ani stopa po citech. „Nic tak primitivního a světského, ani tak milosrdného. Hodit do moře? Ano, to můžete považovat za předem

hotovou věc. Každopádně vám zaručuji, že vy a váš přítel zemřete pomalou, ale násilnou smrtí.“

31 KAPITOLA

Po třiceti hodinách probíjeni se neuvěřitelnou rychlostí mořem ochably silné turbodieselové motory na tlumený hukot, zatímco jachta zpomalila a počala být unášena větrem a proudem uprostřed mírně se vzdouvajícího moře. Poslední pohled na pobřežní čáru Nového Zélandu se dávno ztratil ve zčeřené vodě za jachtou. Na severu a na západě byla tmavá mračna protkána klikatými blesky a hrom monotónně rachotil nad obzorem. Na jihu a východě nebyly žádné mraky, ani se odtud neozýval hrom. Obloha tam byla modrá a jasná.

Pitt s Giordinem strávili noc a polovinu následujícího dne zamčeni v malé zásobovací komoře na zádi za strojovnou. Bylo tu sotva dost místa, aby mohli sedět na podlaze s nohama přitaženýma pod bradu. Pitt byl po většinu času vzhůru, jeho mysl byla jasněnější. Naslouchal otáčkám motorů a bušení vlnobití. Giordino zavrhl veškeré myšlenky na sebeovládání a vyrval ze závěsů dveře, jen aby se střetl se čtyřmi hlídači, kteří mu vrazili do břicha hlavně svých automatických zbraní. Po své porážce okamžitě usnul, ještě než zpátky nasadili dveře.

Rozhněvaný a velmi sebekritický Pitt dával vinu za jejich kritický stav pouze sám sobě, ale ve skutečnosti se mu nedala přičíst žádná vina. Měl svým myšlením překonat Johna Merchanta. Nechal se zaskočit, poněvadž špatně odhadl jejich neskutečnou touhu nalákat Maeve zpět do svých spárů. On a Giordino byli pouhými vedlejšími figurkami na šachovnici. Arthur Dorsett je považoval jen za menší obtíž při svém chorobném tažení za nesmyslným hromaděním bohatství.

Na jeho neochvějném soustředění se na takový složitý plán ke lstivému polapení dcery a zlikvidování mužů od NUMA bylo cosi tajemného a zlověstného. Pitt se matně podivoval, proč on a Giordino byli ponecháni naživu, ale sotva tak mohl učinit, poškozené dveře se se zavrzáním otevřely a na jejich prahu stál John Merchant s potměšilým pohledem v očích. Pitt si při spatření vykonavatele pomsty automaticky zkontroloval čas na svých hodinkách značky Doxa. Bylo jedenáct hodin dvacet minut dopoledne.

Je čas se nalodit na vaše plavidlo,“ oznámil jim Merchant přívětivě.

„Přestupujeme na jinou loď?“ zeptal se ho Pitt. „V jistém slova smyslu ano.“

„Doufám, že obsluha tam bude lepší než na této,“ pravil líně Giordino. „Vy se samozřejmě postaráte o naše zavazadla.“

Merchant odbyl Giordina energickým pokrčením ramen. „Prosím, pospěšte si, panové. Pan Dorsett nemá rád, když ho nechávají čekat.“

Byli odvedeni ven na zadní palubu a obklopeni malou armádou strážných, vyzbrojených různými typy zbraní, jež byly zkonstruovány tak, aby fyzicky ublížily, ale přitom nezabily. Oba muži mžourali do slábnoucího svitu slunce, právě když dopadly první dešťové kapky přinášené před postupujícími mraky lehkým vánkem.

Dorsett, chráněný převisem, seděl na židli u stolu obloženého několika lahodnými pokrmy, připravenými k obsloužení ve stříbrných servírovacích mísách. Dva uniformovaní sluhové mu stáli po boku, jeden připravený mu nalít při sebenepatrnějším náznaku, že jeho sklenice potřebuje dolít, druhý pak, aby vyměnil použité stříbrné stolní náčiní. Boudicca a Deirdre, sedící po levé a pravé straně svého otce, se ani neobtěžovaly, aby pozvedly hlavu od jídla, když Pitta a Giordina přivedli do jejich božské přítomnosti. Pittův pohled zapátral kolem po Maeve, ale ta nebyla nikde k vidění. „Lituji, že nás teď musíte opustit,“ pravil Dorsett mezi sousty toastu navršeného kaviárem. „Škoda, že jste nemohli zůstat do polední přesnídávky.“

„Nevíte, že byste měl bojkotovat kaviár?“ řekl Pitt. „Pytláci málem způsobili vyhynutí jesetera.“

Dorsett pokrčil netečně rameny. „Tak tedy stojí o pár dolarů víc.“

Pitt se obrátil a jeho zrak se upíral napříč prázdným mořem, jež začínalo vyhlížet ošklivě od blížící se bouře. „Bylo nám řečeno, že se máme nalodit na jiný člun.“

„To se také nalodíte.“

„Kde je?“

„Pluje podél nás.“

„Chápu,“ řekl Pitt tiše. „Vskutku to chápu. Máte v plánu nás vydat na pospas moři.“

Dorsett si otřel ústa od jídla ubrouskem s obratností automechanika utírajícího si zamaštěné ruce. „Omlouvám se za poskytnutí tak malého plavidla, snad abych dodal, že bez motoru, ale to je vše, co mohu nabídnout.“

„Pěkně sadistický způsob jednání. Potěší vás myšlenka na naše utrpení.“

Giordino vrhl letmý pohled na dva motorové čluny o silném výkonu, které byly uložené na horní palubě jachty. Jsme ohromeni vaší šlechetností.“

„Měli byste být vděční, že vám dávám šanci žít.“

„Šanci být unášeni mořem v místech, kde není žádná lodní doprava, a přímo do cesty bouřce,“ zamračil se Pitt. „To nejmenší, co byste mohl udělat, je dát nám pero a papír, abychom napsali svou poslední vůli a závěť.“

„Náš rozhovor skončil. Sbohem, pane Pitte a pane Giordino, šťastnou cestu.“ Dorsett kývl na Johna Merchanta. „Doveď ty vyvrhele z NUMA k jejich plavidlu.“

Merchaht ukázal rukou na dvířka v zábradlí, která již byla otevřená.

„Cože? Žádné konfety a stužky?“ mumlal si Giordino.

Pitt přistoupil k okraji paluby a zíral dolů do vody. Malý polonafukovací člun se kolébal na vodě vedle jachty. Měl tři metry na délku a dva metry na šířku a laminátový trup ve tvaru V, jenž se zdál být pevný. Prostřední část by však sotva pojala čtyři lidi, když neoprenový vnější plovák zabíral polovinu člunu. Plavidlo mělo kdysi namontovaný přívěsný motor, ale ten již byl odstraněný. Kabely od řízení dosud volně visely dolů od středového ovládacího panelu. Vnitřek byl prázdný až na nějakou postavu schoulenou na jednom konci do Pittova koženého saka.

Pitta se zmocnila neovladatelná zuřivost. Popadl Merchanta za límec jeho jachtařského kabátku a mrštil jím stranou tak lehce, jako by byl slaměným strašákem. Dříve než ho mohli zastavit, přihnal se zuřivě nazpět k jídelnímu stolu. „Ne taky Maeve,“ vyrazil ze sebe prudce.

Dorsett se usmál, ale byl to výraz, jenž naprosto postrádal humor. „Vzala si jméno po svém předkovi, tak může trpět jako trpěl její předek.“

„Ty grázle!“ zavrčel Pitt se zvířecí nenávistí. „Ty smilný mizero…!“ Dál se už nedostal. Jeden z Merchantových strážných mu divoce vrazil pažbu své automatické pušky do boku těsně nad ledvinami. Pitta zachvátila obrovská vlna bolesti, ale pouhý spravedlivý hněv jej udržel na nohou. Vypotácel se kupředu, popadl ubrus do obou rukou, mocně jím trhl a vymrštil jej do vzduchu. Sklenice, nože, vidličky, lžíce, servírovací mísy a talíře naplněné gurmánskými pochoutkami se rozletěly po stole s velikým řinkotem. Poté se Pitt vrhl přes stůl na Dorsetta nejen s pouhým záměrem ho udeřit či zaškrtit. Věděl, že bude mít jednu, pouze jednu šanci toho muže zmrzačit. Napřímil své ukazováky a prudce jimi bodl, právě když jej obsypali strážní. K zuřivosti dohnaná Boudicca mrštila dolů rukou v divokém úderu vedeném na Pittovu šíji, ale minula a zasáhla ho do ramene. Jeden z Pittových prstů minul cíl a škrábl Dorsetta na čele. Ten druhý se však trefil do černého, a on zaslechl nelidsky bolestivý výkřik. Pak již cítil, jak se mu na každou kost v těle snáší rány, dále už nic, když se ten šílený zmatek náhle změnil v temnotu.

*****

Pitt se probudil a pomyslil si, že je v nějaké bezedné jámě či jeskyni hluboko pod zemí. Nebo aspoň v hlubinách nějaké podzemní dutiny, kde panuje jen věčná temnota. Zoufale se pokoušel si tápáním najít cestu ven, ale bylo to jako klopýtání labyrintem. Jsem ztracený ve smrtelném zápase s noční můrou, odsouzený k věčnému bloudění v černém bludišti, pomyslil si matně. Potom však náhle, jen coby okem mrkl, zahlédl daleko vpředu tlumené světlo. Vztáhl k němu ruku a sledoval, jak přerůstá do temných mračen ženoucích se napříč oblohou.

„Chvála Bohu, Lazar se nám vrátil zpátky z mrtvých.“ Zdálo se, že Giordinův hlas přichází od vzdáleného bloku městských domů a je částečně přehlušen pouličním ruchem. „A právě včas, aby znovu zemřel podle toho, jak to počasí vypadá.“

Když nabyl plně vědomí, Pitt si přál, aby se mohl vrátit do toho hrozivého labyrintu. Každý čtvereční centimetr jeho těla se chvěl bolestí. Vypadalo to, že od lebky až po kolena má zlomenou každou kost. Snažil se posadit, ale uprostřed pohybu se zarazil a zasténal intenzivní bolestí. Maeve se dotkla jeho tváře a jednou paží mu podepřela ramena. „Bude tě to méně bolet, když se nepokusíš pohnout.“

Pohlédl jí vzhůru do tváře. V těch blankytně modrých, široce rozevřených očích byla starostlivost a náklonnost. Cítil, jako by spřádala kouzlo a její láska na něj padala jako pavučina, a trýznivá bolest se vytrácela, jako by mu ji čerpali ze žil. „No, určitě jsem to pěkně zbabral, co?“ zašeptal. Pomalu zavrtěla hlavou a dlouhé blond vlasy se jí vinuly po tvářích. „Ne, ne, to si nemysli. Nebyl bys tady, kdyby to nebylo pro mě.“

„Merchantovi hoši tě celého pořádně zpracovali, než tě shodili z jachty. Vypadáš, jako by tě použili k tréninkovému pálkování losangelesští Dodgers.“ Pitt se namáhavě pokoušel posadit.

„ A co Dorsett?“

„Mám podezření, že jsi mu oddělal jedno oko, takže bude vypadat jako opravdový pirát, až si nasadí klapku na oko. Jediné, co teď potřebuje, je jizva po souboji a hák.“

„Boudicca s Deirdre jej během té potyčky odnesly do salonu,“ řekla Maeve. „Kdyby si Merchant byl uvědomil plný rozsah otcova zranění, nedá se říct, co by ti snad byl udělal.“

Pitt se upřeně zahleděl na opuštěné a zlověstné moře očima, jež byly zateklé a napůl zavřené. Jsou pryč?“

„Pokoušeli se nás přejet, předtím než přetnuli kotevní lano a odpluli, aby uprchli před bouřkou,“ pravil Giordino. „Naštěstí pro nás se neoprenové plováky na našem voru, a bez motoru se tomu tak dá jedině říct, odrazily od přídě jachty. I tak jsme se jen o vlásek nepřevrátili.“

Pittův zrak se znovu upřel na Maeve. „Tak nás vydali na pospas moři jako tvou prapraprababičku Betsy Fletcherovou.“

Zahleděla se na něj zvláštním pohledem. „Jak jsi o ní věděl? Nikdy jsem ti o ní neřekla.“

„Vždycky zkoumám ženy, se kterými chci strávit zbytek svého života.“

„A bude to krátký život,“ pravil Giordino a ukazoval pochmurně k severozápadu. „Pakliže mě mé večerní kurzy meteorologie vedly správným směrem, sedíme tu v cestě toho, čemu tady v těch končinách říkají tajfun nebo možná cyklon, podle toho, jak jsme blízko k Indickému oceánu.“

Pohled na tmavá mračna a blesky následované hrozivým rachotem hromu postačil k tomu, aby Pitt ztratil odvahu, když zíral na moře a naslouchal sílícímu větru. Rozdíl mezi životem a smrtí se zúžil na tloušťku listu papíru. Slunce se již zahalilo do mraků a moře zešedlo. Tomu nepatrnému člunu scházelo jen pár minut, než bude pohlcen vodním vírem.

Pitt déle neváhal. „Prvním příkazem dne je dát dohromady plovoucí kotvu.“ Obrátil se k Maeve. „Budeme potřebovat mé kožené sako a kus lana a všechno, co nám pomůže vytvořit vlečnou kotvu, která nám zabrání, abychom se v rozbouřeném moři převrátili.“

Beze slova se vysvlékla z kabátu a podala mu ho, zatímco Giordino důkladně prohledával malý úložný prostor pod sedadlem. Vynořil se odtud s rezavým drapákem připevněným ke dvěma částím nylonového lana, z nichž jedna byla pětimetrová a druhá třímetrová. Pitt rozložil sako a naplnil jej botami ode všech a tím drapákem, spolu s nějakými starými částmi motoru a několika zrezivělými kusy nářadí, které Giordino vyšťáral ze skladovací přihrádky. Poté u saka zatáhl zip, zauzloval rukávy kolem otevřeného pasu a límce a přivázal ten provizorní ranec ke kratšímu nylonovému lanu. Přehodil jej přes okraj a pozoroval, jak klesá pod vodu, předtím než druhý konec lana důkladně uvázal k doprostřed umístěnému panelu, vybavenému řízením chybějícího přívěsného motoru.

„Lehněte si na podlahu člunu,“ nařídil Pitt a uvázal zbývající lano kolem středového panelu. „Čeká nás divoká jízda. Udělejte si z lana kolem sebe smyčku a podvažte se jejím koncem, tak abychom neztratili člun, jestliže se převrátíme a budeme vrženi do moře.“

Naposledy pohlédl přes neoprenové plováky na hrozivě vzduté vlny, které se k nim hnaly od obzoru, jenž se zdvíhal a klesal. Moře

bylo současně odpudivé a krásné. Fialovočernými mračny sjel blesk a ozval se hrom podobný rachocení tisíce bubnů. Bez slitování se na ně snesla bouře. Ani ne o deset minut později je zasáhla vichřice doprovázená přívalovým deštěm, prudkým lijákem, jenž zastřel výhled na oblohu a moře proměnil ve zpěněnou vařící se masu. Kapky deště hnané větrem, jenž vyl jako tisíc poplachových sirén, do nich bušily tak tvrdě, že je až bodaly do kůže.

Hřebeny vln vzdouvající se do třímetrové výše nad svá údolí vrhaly kolem sebe vodní tříšť. Zanedlouho vlny dosahovaly výšky sedmi metrů, byly zčeřené a rozbouřené a tloukly do člunu hned z jedné a hned z druhé strany. Vítr přidal na své ječící divokosti, když moře zdvojnásobilo svůj děsivý nápor na křehký člun a jeho zubožené cestující. Člun se stáčel a spirálovitě otáčel, když jej hřebeny vln vyhazovaly vzhůru, předtím než se pohroužil do jejich údolí. Mezi vzduchem a mořem neexistovala žádná ostrá dělící čára. Nedokázali říci, kde jedno začínalo a druhé končilo.

Jakoby zázrakem se jejich vlečná kotva neutrhla. Konala svou povinnost a kladla odpor, čímž bránila rozběsněnému moři, aby převrhlo člun a uvrhlo každého z nich do vražedných vod, z nichž nebylo návratu. Šedé vlny se stáčely dolů na ně a plnily vnitřek člunu čeřící se pěnou, zmáčely je všechny až na kůži, ale následně stahovaly těžiště člunu hlouběji do vody a poskytovaly mu zlomek stability navíc. Krouživý pohyb a trhaný vzestup a pokles člunu otáčely tím nákladem mořské vody kolem jejich těl a působily jim pocit, že jsou šleháni uvnitř mixéru.

Jistým způsobem byla velikost toho nepatrného plavidla požehnáním. Neoprenové plováky po stranách je činily schopným plavby jako korek. Bez ohledu na divokost bouře by se odolný trup nerozpadl, a kdyby vydržela plovoucí kotva, také by se nepřevrátil. Vydržel by jako palmy ohýbané větry o síle vichřice. Následujících čtyřiadvacet minut uplynulo jako čtyřiadvacet hodin, a jak se neochvějně drželi, aby zůstali naživu, Pitt jen stěží mohl uvěřit, že je bouřka již nepřemohla. Jejich utrpení bylo nevýslovné a nepopsatelné.

Nekonečné vodní stěny se lily do člunu a nechávaly za sebou ty tři se dusit a lapat po dechu, dokud člun nebyl vyvržen vzhůru na

hřeben následující dlouhé vlny. Nebylo potřeba vybírat vodu z člunu. Váha vody plnící vnitřek člunu jim pomáhala zabránit jeho převrhnutí. V jedné vteřině bojovali, aby nebyli vyplaveni přes okraje plováků, v následující se připravovali na další horečný pohyb, když se propadali do údolí vlny, aby zabránili tomu, že budou vymrštěni do vzduchu.

Pitt a Giordino měli Maeve mezi sebou, každý z nich ji jednou paží ovinutou kolem ní chránil, zatímco nohama se pevně opírali o boky plavidla. Kdyby jeden z nich byl vyhozen z člunu, nebyla by tu žádná vyhlídka na záchranu. Žádná živá bytost by ve zmítajícím se moři sama nepřežila. Liják snižoval viditelnost na několik metrů, a tak by se rychle ztratila z dohledu.

Během zablesknutí se Pitt podíval na Maeve. Vypadala, že je přesvědčená, že se dostala do pekla a musí v důsledku mořské nemoci trpět mukami zatracených. Pitt si přál, aby ji mohl utěšit svými slovy, ale ona by je přes skučení větru vůbec neslyšela. Proklínal Dorsettovo jméno. Bože, jak děsivé bylo mít otce a sestry, kteří ji natolik nenáviděli, že jí ukradli její děti a pak se ji pokoušeli zavraždit, protože byla dobrá a laskavá a odmítala být součástí jejich zločinných skutků. Bylo to hrozně nesprávné a nespravedlivé. Nemohla zemřít, říkal si, ne pokud ještě žil. Vzal ji za rameno a něžně je stiskl. Poté se zadíval na Giordina.

Giordinův výraz byl stoický. Jeho zdánlivá lhostejnost v takovém pekle vrátila Pittovi sebedůvěru. Cokoli má být, se stane, bylo napsáno v jeho očích. Vytrvalost toho muže neznala hranic. Pitt věděl, že Giordino by se donutil jít dál, než je možno vůbec chápat, dokonce by i zemřel dlouho předtím, než by uvolnil stisk svých paží svírajících člun a Maeve. Nikdy by se nevzdal moři.

Téměř jako by jejich mysli spolupracovaly současně, Giordino se podíval na Pitta, aby se přesvědčil, jak se mu vede.

Pomyslil si, že existují dva druhy mužů. Byli tu takoví, co viděli ďábla čekajícího na své duše a smrtelně se ho obávali. A pak tu byli takoví, co se nořili do beznaděje a pohlíželi na něj jako na úlevu od svého světského trápení. Pitt nebyl ani jedním z nich. Dokázal se na ďábla podívat pevným pohledem a plivnout mu do očí.

Ten Giordinův přítel, jímž byl už třicet let, vypadal, jako by mohl pokračovat dál až do skonání. Giordina přestala udivovat Pittova síla ducha a láska k nepřízni osudu. Pittovi prospívaly katastrofy a neštěstí. Nedbal na zuřivé bušení příboje a nevypadal jako člověk, který čeká na smrt, jako člověk mající pocit, že nemůže nic dělat proti běsnění moře. Jeho podivně nepřítomný zrak se upíral do stěn deště a pěny, jež bičovaly jeho tvář. Jeho mysl se zdála být soustředěná jinde, odhmotněná a ve vzduchoprázdnu, skoro jako by si seděl v suchu ve svém hangárovém příbytku. Pitt byl člověkem, pomyslil si Giordino při více než jedné příležitosti, když spolu byli na moři či pod mořem, který si uměl dobře poradit.

Nastala tma a zase pominula, byla to noc plná utrpení a zdálo se, že nikdy neskončí. Byli znecitlivělí zimou a ustavičně zmáčení vodou. Chlad jim pronikal do masa jako tisíc nožů. Rozbřesk byl vysvobozením od poslechu řvoucích a lámajících se vln, jež nemohli spatřit. Za východu slunce, zahaleného do dmoucích se mračen, visel jejich neradostný život na té nejtenčí nitce. Toužili po denním světle, ale to se nakonec dostavilo v podobě podivně šedivého světla, jež to děsivé moře osvětlovalo jako snímek z černobílého filmu.

Navzdory divokosti bouře bylo ovzduší horké a dusné, podobné slané pokrývce, která byla příliš hustá, než aby se dala dýchat. Plynutí času nemělo žádný vztah k ciferníkům jejich náramkových hodinek. Pittovy staré hodinky Doxa a Giordinovy novější, značky Aqualand Pro, byly vodotěsné do hloubky dvě stě metrů a tikaly dál, ale slaná voda prosákla do Maeviných malých digitálních hodinek, a ty se brzy zastavily.

Nedlouho potom, co moře začalo řádit, Maeve si skryla hlavu pod spodkem plováku a modlila se, aby se mohla dožít toho, že zase uvidí své chlapce, modlila se, aby nezemřela, aniž by jim na sebe zanechala milující památku, nejen matnou vzpomínku, že byla ztracená a pohřbená v bezcitném moři. Zoufala si nad jejich osudem v rukou svého otce. Zpočátku byla vyděšenější než v kterémkoli okamžiku svého života, a ten strach byl jako studená lavina, jež ji zasypávala. Poté postupně ustupoval, když si uvědomila, že paže těch mužů kolem jejích zad a ramen vůbec nepolevovaly ve svém stisku. Jejich sebeovládání jí připadalo mimořádné a zdálo se jí, že

jejich síla přetéká do ní. S muži, jako byli tito, co ji chránili, jiskřička naděje rostla a živila tu nepostřehnutelnou, ale narůstající víru, že by prostě mohla zůstat naživu, aby spatřila další svítání.

Pitt nebyl tak docela optimistický. Byl si dobře vědom, že jeho a Giordinova energie ubývá. Jejich nejhoršími nepřáteli byla neviditelná hrozba podchlazení a únavy. Něco muselo polevit, buď jejich vytrvalost nebo divokost té bouře. Ustavičné úsilí zabránit všem v utonutí jim vzalo vše, co jim ještě zbývalo. Jejich boj byl veden proti veškeré nepřízni osudu a naprosté vyčerpání na sebe nedalo dlouho čekat. A přesto odmítal pochopit marnost toho všeho. Lpěl na životě, čerpal ze své zmenšující se zásoby sil, pevně se držel, když je zaplavila následující vlna, a věděl, že jejich čas zemřít se rychle blíží.

32 KAPITOLA

Pitt, Maeve a Giordino ale nezemřeli.

Za ranního rozbřesku vítr trochu polevil a zmítající se moře krátce potom začalo slábnout. Z jim neznámých důvodů se tajfun uchýlil ze svého dřívějšího kurzu od severozápadu a nečekaně si to namířil na jihovýchod směrem k Antarktidě. Rychlost větru znatelně poklesla z více jak 150 kilometrů na něco méně než 60 kilometrů za hodinu a moře ubralo na své zuřivosti, takže vzdálenost mezi hřebeny vln a jejich údolími se zmenšila na pouhé tři metry. Déšť přešel v drobné mžení, které se změnilo v mlžný opar, jenž se vznášel nad pokleslým vlnobitím. Ještě než moře znovu zahalila temnota, objevil se jim zčistajasna nad hlavami osamělý racek, kroužil kolem jejich malého člunu a křičel, jako by byl ohromen překvapením, že jej dosud vidí plout.

Za další hodinu byla obloha prostá mraků a vítr měl sotva dost síly, aby pohnul plachtovím nějaké jachty. Bylo to jako by bouře byla zlým snem, jenž se náhle zjevil v noci a vytratil se s tlumeným denním světlem. Vyhráli pouze jednu bitvu ve válce s přírodními živly. Nezkrotnému moři a krutému větru se nepodařilo je vzít s sebou do hlubin. Co ta veliká vířící bouře nemohla zničit svou vražednou zuřivostí, odměnila vlídností.

Zdálo se to být téměř mystické, pomyslila si Maeve. Kdyby jejich osudem bylo zemřít, nikdy by tu bouři nebyli přežili. Byli jsme zachováni při životě pro nějaký účel, rozhodla pevně.

Ani jediné slovo nepadlo uvnitř toho znaveného a zle zřízeného trojlístku, schouleného v člunu. Utěšeni klidem těsně následujícím po ustupující bouři a vyčerpáni za hranici únosnosti, ocitli se ve stavu, kdy byli naprosto neteční ke svým okolnostem a upadli do hlubokého spánku.

Jako pozůstatek bouře zůstaly vlny mírně zčeřené až do následujícího rána, dříve než se moře stalo vláčně poklidným jako hladina rybníka. Lehká mlha se již dávno rozplynula a viditelnost dosahovala až ke vzdáleným obzorům. Nyní se moře zklidnilo, aby jejich vyčerpáním dosáhlo toho, čeho se mu nepodařilo dosáhnout horečnou intenzitou. Pomalu se probouzeli do slunce, jež těžce

postrádali během posledních osmačtyřiceti hodin, ale které teď do nich pražilo s nepolevující prudkostí.

Pittův pokus se posadit zaplavil jeho tělo vlnou bolesti. K potlučení mořem se přidala zranění způsobená muži Johna Merchanta. Mhouřil oči před oslepující září odrazu slunce na vodě a velmi pomalu se opatrně dostal do pozice vsedě. Teď se nedalo dělat nic jiného, než ležet ve člunu a čekat. Ale čekat na co? Čekat ve ztracené naději, že se snad na horizontu objeví loď plující přímo k nim? Byli unášeni mořským proudem opuštěnou částí moře, daleko od pravidelných lodních tras, v oblasti, kde zřídkakdy proplouvaly lodi.

Arthur Dorsett si chytře vybral místo pro jejich vysazení. Kdyby nějakým božským zázrakem přežili tajfun, pak by je dostala žízeň a vyhladovění. Pitt by je nenechal zemřít, ne po tom, co měli za sebou. Přísahal pomstu, a tedy že nebude žít pro žádný jiný důvod než kvůli zabití Arthura Dorsetta. Málo lidí si zasluhovalo smrt více. Pitt přísahal, že záměrně přehlédne své normální etické a morální kódy a normy, kdyby se on a Dorsett měli znovu někdy sejít. Nezapomněl ani na Boudiccu a Deirdre. Ty by rovněž zaplatily za své zvrácené nakládání s Maeve.

„Všechno je tak tiché," řekla Maeve. Tiskla se k Pittovi, který cítil, jak se chvěje. „Mám pocit, že ta bouřka mi dosud zuří uvnitř hlavy."

Pitt si protřel oči slepené mořskou solí, utěšený trochu pocitem, že vlnobití polevilo. Pohlédl dolů do jejích intenzivně modrých očí zmámených únavou a zamlžených hlubokým spánkem. Pozoroval, jak se na něj zahleděly a rozzářily se. „Venuše rodící se z vln," promluvil tiše.

Posadila se a načechrala si své solným povlakem potažené blond vlasy. „Necítím se jako Venuše," pravila s úsměvem, „a určitě nechci vypadat jako ona." Vytáhla si nahoru svetr a jemně se dotkla rudých pruhů kolem pasu, způsobených neustálým třením bezpečnostního lana.

Giordino nenápadně otevřel jedno oko. „Jestli vy dva neztichnete a nenecháte člověka spát, zavolám ředitele tohoto hotelu a postěžuji si."

„Půjdeme se smočit do bazénu a potom posnídáme na jednom z havajských ostrovů,“ pravila Maeve s neochvějnou nápaditostí. „Proč se k nám nepřidáš?“

„Raději bych si zavolal hotelového číšníka,“ převaloval slova v ústech Giordino, zdánlivě vyčerpaný pouhým mluvením.

Jelikož jsme všichni v tak veselé náladě,“ řekl Pitt, „navrhuji, abychom si vzali na starost naše přežití.“

Jaké jsou naše vyhlídky na záchranu?“ zeptala se Maeve nevinně.

„Nulové,“ odpověděl jí Pitt. „Můžeš se vsadit, že tvůj otec nás vysadil v té nejpustější části moře. Admirál Sandecker a pracovníci agentury nemají ani ponětí, co se s námi stalo. A i kdyby měli, nevěděli by, kde nás hledat. Máme-li dosáhnout pravděpodobné délky života, budeme to muset udělat bez vnější pomoci.“

Jejich prvním úkolem bylo vtáhnout dovnitř spolehlivou vlečnou kotvu a vyjmout z Pittova kabátu své boty a nářadí a ostatní předměty. Poté si sestavili seznam každé jednotlivé položky, ať zdánlivě užitečné či ne, jež by se jim snad mohla nakonec dopředu hodit. Konečně Pitt vyňal ten malý balíček, co si zastrčil dolů do kalhot, předtím než sjel s autobusem přes okraj doku.

„Co jsi v tom člunu našel?“ zeptal se Giordina.

„Není tu dost železářského zboží, abys zavěsil dveře od chléva. Skladovací přihrádka obsahovala skvělou sbírku tří klíčů na matky různých velikostí, šroubovák, palivové čerpadlo, čtyři zapalovací svíčky, nejrůznější šrouby a matky, pár hadrů, dřevěné pádlo, nylonový potah na člun a jednu malou věcičku, která přispěje k potěšení z plavby.“

„Která to je?“

Giordino zvedl vzhůru malou ruční pumpičku. „Tahle, k napumpování plováků.“

„Jak dlouhé je to pádlo?“

„Něco přes metr.“

„Sotva dost dlouhé, aby se jím vztyčila plachta,“ řekl Pitt.

„To je pravda, ale když ho uvážeme ke konzole, můžeme ho použít jako stanový kolík, abychom kvůli stínu natáhli nad sebou potah na člun.“

„A abychom nezapomněli, ten potah na člun se nám bude hodit k chytání vody, kdybychom se měli znovu dočkat deště," připomněla mu Maeve.

Pitt se na ni podíval. „Máš na sobě něco, co by se snad dalo použít?"

Zavrtěla hlavou. „Jenom oblečení. Má příšerná sestra mě hodila do člunu, aniž bych si vzala pouhou rtěnku."

„Hádejte, o kom mluví," zamumlal Giordino.

Pitt otevřel svůj malý nepromokavý balíček a vyňal z něj švýcarský armádní nůž, velmi starý a opotřebovaný skautský kompas, malou tubu zápalek, příruční lékárničku ne větší než krabičku cigaret a kapesní automatickou pistoli, mauserovku ráže.25 s jedním zásobníkem navíc.

Maeve zírala na tu nepatrnou střelnou zbraň. „Byl bys mohl zastřelit Johna Merchanta a mého otce."

„Pickett měl v bitvě u Gettysburgu větší šanci, než jsem měl já s tou malou armádou strážců bezpečnosti."

„Myslila jsem, že vypadáš strašně dobře obdařený," pravila s lišáckým úsměvem. „Nosíš u sebe vždycky nouzovou výzbroj?"

„Od doby, kdy jsem byl skautem."

„Koho zamýšlíš zastřelit uprostřed prázdnoty?"

„Ne koho, ale co. Ptáka, jestli se nějaký dostatečně přiblíží."

„Ty bys zastřelil bezbranného ptáka?" Pitt se na ni podíval. Jenom proto, že mám tu zvláštní nechuť zemřít hlady."

Zatímco Giordino pumpoval vzduch do plováků, ještě než se dal do práce na stínící plachtě, Pitt zkoumal každý čtvereční centimetr člunu a kontroloval, zda na neoprenových plovácích nejsou nějaké trhliny či opotřebovaná místa a jestli laminátový trup nemá poškozenou konstrukci. Vrhl se z člunu do vody a přejížděl rukama po jeho dně, ale nenalezl žádnou známku poškození. Plavidlo se zdálo být asi čtyři roky staré a zřejmě bylo používané jako člun ke spojení s pevninou, když Dorsettova jachta kotvila u pláže bez doku. Pittovi se ulevilo, když zjistil, že člun je nepatrně opotřebovaný, ale jinak ve skvělém stavu. Jedinou závadou byl chybějící přívěsný motor, který už nebyl zavěšený na záďovém nosníku člunu.

Když vylezl zpátky na palubu, celý den je zaměstnával různými drobnými pracemi, aby jejich mysl odvedl od kritické situace a rostoucí žízně. Pitt se rozhodl je udržovat v dobré náladě. Nedělal si žádné iluze ohledně toho, jak dlouho by dokázali vydržet. On a Giordino jednou putovali bez vody saharskou pouští po téměř sedm dní. To byl suchý žár, ale tady z nich silná vlhkost vysávala život.

Giordino dal dohromady nylonový kryt jako ochranu před palčivými slunečními paprsky, přehodil ho přes pádlo, které vztyčil na řídicím panelu, a přivázal jej dolů přes vysoké strany plováků krátce nastříhanými kusy nylonového lana. Jeden jeho okraj sklonil tak, aby veškerá dešťová voda, kterou by zachytil, stékala a odkapávala do ledničky, kterou Maeve nalezla pod jedním sedadlem. Ta z dlouho nepoužívané ledničky odstranila zažranou špínu a udělala, co mohla, aby dala do pořádku vnitřek člunu a učinila jej obyvatelným. Pitt využil svůj čas k tomu, aby oddělil prameny části nylonového lana a spletl je do rybářského vlasce.

Jediným zdrojem potravy v dosahu dvou tisíc kilometrů a více byly ryby. Kdyby žádné nechytili, hladověli by. Vytvořil háček z hrotu své přezky na opasku a uvázal ho k vlasci. Jeho protější konec uvázal doprostřed jednoho klíče na matice, takže vlasec mohl uchopit do obou rukou. Nebylo jasné, jak ryby chytat. Nebyly zde kolem žádné žížaly, mušky na pstruhy, umělé okouní návnady nebo sýr. Pitt se naklonil přes plováky, zaclonil si rukama oči, aby mu do nich nesvítilo slunce, a civěl do vody.

Zvědaví hosté se již začali shromažďovat pod stínem nafukovacího člunu. Ti, co se plaví po mořích na lodích a člunech poháněných velkými motory se řvoucími výfuky a tlukoucími lodními vrtulemi si často stěžují, že na otevřeném oceáně není k vidění žádný život. Ale těm, co plují těsně po hladině vody a jsou jí nehlučně unášeni, se brzy otevře pohled na obyvatele hlubin, kteří jsou mnohem početnější a rozmanitější než zvířata, jež se toulají po pevné zemi.

Hejna ryb podobných sledům, ne větších než Pittův malíček, se jako šipky míhala a proplétala pod člunem. Rozpoznal druh delfínů, který by se neměl zaměňovat se sviňuchami a jejich většími blízkými příbuznými mečouny, mající vysoké čelo a dlouhou ploutev táhnoucí

se dolů od vrcholku jejich vícebarevných světélkujících těl. Pár velkých makrel se neslyšně pohybovalo do kruhu a občas zaútočilo na jednu z těch menších ryb. Byl tu také malý žralok kladivoun, jeden z nejpodivnějších obyvatel moře, který měl každé své oko nasazené na konci křidélka, jež vypadalo, jako by ho měl zaražené do hlavy.

„Co použiješ jako návnadu?“ zeptala se Maeve.

„Sebe,“ řekl Pitt. „Používám se jako gurmánská lahůdka pro ty malé rybky.“

„Co tím vlastně míníš?“

„Sleduj a pouč se.“

Maeve s netajeným úžasem zírala, jak Pitt vzal nůž, vyhrnul si nohavici u kalhot a klidně si odřízl malý kousek masa ze zadní části stehna. Poté jej upevnil na improvizovaný háček. Udělal to tak věcně, že si Giordino jeho činu ani nevšiml, dokud nespatřil několik kapek krve na podlaze člunu.

„Jaké je v tom potěšení?“ zeptal se.

„Máš ten Šroubovák po ruce?“ otázal se Pitt.

Giordino jej pozvedl vzhůru. „Chceš, abych tě taky operoval?“

„Pod člunem je malý žralok,“ vysvětloval Pitt. „Vylákám ho na povrch. Až ho popadnu, vrazíš mu ten šroubovák nahoru do hlavy mezi oči. Udělej to správně, a možná že nabodneš jeho mozek velikosti hrášku.“

Maeve se toho podniku nechtěla zúčastnit. „Přece nepřitáhnete na palubu žraloka?“

Jenom když budeme mít štěstí,“ pravil Pitt, utrhl si kus svého trička a omotal si ho kolem malého žlábku v noze, aby zastavil krvácení.

Odplazila se na záď člunu a schoulila se za konzolou, šťastná že jim nebude překážet. „Dejte pozor, abyste mu nenabídli něco, do čeho by se zakousl.“

Zatímco Giordino klečel vedle něj, Pitt pomalu spouštěl lidskou návnadu do vody. Makrely kolem ní kroužily, ale on vlascem trhl, aby je odradil. Několik z těch drobných mrchožravých rybek se sem prudce vrhlo, aby si rychle oťukalo návnadu, ale spěšně se odsud vzdálilo, když se žralok cítící malou přítomnost krve pohnul směrem

k návnadě. Po každé, když se žralok přiblížil, Pitt zatáhl za vlasec. Jak Pitt vedl háček a návnadu pomalu směrem ke člunu, Giordino upíral svůj pohled do hloubky a jeho pozdvižená paže svírala nehybně šroubovák jako dýku. Poté se ten žralok objevil podél člunu; jeho popelavě šedý hřbet přecházel na břichu do bílé a jeho hřbetní ploutev se vynořila z moře jako ponorka vysunující svůj periskop. Šroubovák opsal oblouk a zasáhl tvrdou hlavu žraloka, když si třel bok o plováky. V ruce většiny mužů by byl šroubovák nikdy nepronikl chrupavčitou kostrou žraloka, ale Giordino ho zarazil dovnitř až po rukojeť.

Pitt se vyklonil, sevřel žraloka jednou rukou pod břichem za žábrami a vyzdvihl jej, právě když Giordino znovu udeřil. Spadl pozpátku do člunu a choval přitom jeden a půl metru dlouhého žraloka kladivouna v náručí jako dítě. Uchopil jej za hřbetní ploutev, ovinul mu nohama ocas a nepovoloval.

Žraločí čelisti chňapaly zuřivě kolem sebe, ale nacházely jen prázdný vzduch. Maeve se krčila za konzolou a křičela, když se ježící tříhranné zuby zatínaly jen pár centimetrů od jejích přitažených nohou.

Giordino se vrhl celou svou vahou na zmítajícího se mořského dravce, jako by bojoval s aligátorem, a přidržoval mu tělo dole na podlaze člunu, přičemž si vnitřní stranu předloktí sedřel do živého masa o kůži podobnou skelnému papíru.

Ačkoli těžce zraněn, kladivoun projevoval neuvěřitelnou životaschopnost. V jednu chvíli byl nepředvídatelně útočný a v další podivně povolný. Konečně po dobrých deseti minutách marného zmítání se žralok vzdal a zůstal bez hnutí ležet. Pitt s Giordinem se od něj odvalili a lapali po dechu. Souboj se zmítajícím se žralokem zjitřil Pittovy pohmožděniny, a ten měl pocit, že se utápí v moři bolesti.

„Budeš ho muset rozřezat," řekl Giordinovi a prudce přitom oddechoval. „Cítím se slabý jako kotě."

„Klidně si odpočiň," pravil Giordino. V jeho hlase byla trpělivost a vřelé pochopení. „Po tom výprasku, co se ti dostalo na jachtě, a po zmlácení bouřkou je div, že nejsi v komatu."

I když Pitt vybrousil čepele svého švýcarského armádního nože na ostří břitvy, Giordino přesto musel svírat jeho střenku oběma rukama a vynaložit hodně síly, aby prořízl tuhou spodní část břicha žraloka. Pod vedením Maeve jako profesionální mořské zooložky odborně vyřízl játra a učinil zářez do žaludku, v němž nalezl nedávno sněženého mečouna a několik sledů. Potom mu Maeve ukázala, jak výkonně odřezávat maso z vnitřní strany kůže.

„Játra bychom měli sníst teď," radila jim. „Začnou se kazit téměř okamžitě a jsou nejvýživnější částí celé té ryby."

„A co s tím ostatním masem?" zeptal se Giordino a ošplíchl si nůž a ruce ve vodě, aby z nich odstranil sliz. „Nebude to dlouho trvat a v tomhle horku se zkazí."

„Máme tu celé moře soli. Nařež to maso do pruhů a ty pak zavěs kolem dokola člunu. Jak budou schnout, vezmeme sůl, která zkrystalizovala na stínící plachtě, a vetřeme ji do masa, abychom si ho konzervovali."

„Měl jsem hrozně nerad játra, když jsem byl dítě," pravil Giordino a při tom pomyšlení poněkud zbledl. „Myslím, že nejsem dost hladový, abych je jedl syrová."

„Přinuť se," řekl Pitt. Jde o to, abychom se udrželi fyzicky schopní, dokud můžeme. Prokázali jsme, že dokážeme zásobit naše žaludky. Naším opravdovým problémem teď je nedostatek vody."

*****

Příchod noci s sebou přinesl podivné ticho. Vyšel půlměsíc a zastavil se nad mořem, na kterém nechával stříbřitou cestu vedoucí k severnímu obzoru. Na nebi posetém hvězdami zaslechli skřehotání ptáka, který nebyl vidět. Se zmizením slunce se dostavila nízká teplota, běžná v těch jižních šířkách, a ulevila jim trochu v žízni, takže se jejich mysl obrátila k jiným věcem. Vlnobití naráželo rytmicky do člunu a ukolébalo Maeve do myšlenek na šťastnější chvíle s jejími dětmi. Giordino si představoval, že je zpátky ve svém obytném domě ve Washingtonu, sedí na gauči s nohama spočívajícíma na konferenčním stolku, jednou rukou objímá hezkou ženu, zatímco se spolu dívají na starý film v televizi, a v druhé ruce

pak drží džbánek ledově studeného piva. Potom co větší část odpoledne odpočíval, Pitt byl čilý jako rybička a cítil se dostatečně posílený, aby vypracoval směr jejich unášení a předpověděl počasí pozorováním tvaru mraků, výšky a pohybu vln a barvy západu slunce. Po soumraku studoval hvězdy a pokusil se vypočítat přibližnou polohu člunu na moři. Když byl během plavby z Wellingtonu zamčený ve skladovém prostoru, za použití svého starého kompasu si povšiml, že jachta bez dvaceti minut udržovala třicet hodin kurz 240 stupňů na jihozápad. Vzpomněl si, jak John Merchant říkal, že jachta může plout rychlostí 120 kilometrů za hodinu. Vynásobení rychlosti a času mu poskytlo hrubou vzdálenost 3.600 kilometrů, již upluli od doby, kdy opustili Wellington, až dokud nebyli vydáni napospas moři. Odhadoval, že tím by se mohli dostat někam doprostřed jižního Tasmanova moře, mezi dolní břehy Tasmánie a Nového Zélandu.

Další hádankou, co zbývala vyřešit, bylo zjistit, jak daleko byli zahnáni tou bouří. To bylo téměř nemožné odhadnout. Jediné, co Pitt s určitostí věděl, bylo, že bouřka se přihnala od severozápadu. Za osmačtyřicet hodin je mohla zanést značnou vzdálenost na jihovýchod, daleko od jakékoli vyhlídky na pevninu. Ze zkušeností získaných z jiných úkolů věděl, že proudy a větry převládající v této části Indického oceánu se pohybovaly nepatrně jihovýchodním směrem. Jestliže byli unášeni proudem někde mezi čtyřicátou a padesátou rovnoběžkou, proud by je zanesl do rozlehlé pustiny jižního Atlantiku, kudy nepluly žádné lodi. První zemí, kterou by spatřili, by byl jižní výběžek Jižní Ameriky, vzdálený skoro třináct tisíc kilometrů.

Zahleděl se na Jižní kříž, souhvězdí, jež nebylo viditelné nad třicátým stupněm severní šířky, té šířky, co prochází napříč severní Afrikou a výběžkem Floridy. Bylo popisované již od starověku a jeho pět jasných hvězd vedlo námořníky a letce nesmírnými rozlohami Pacifiku již od raných plaveb Polynésanů. Miliony čtverečních kilometrů osamělosti, posázené pouze ostrovy, jež byly vrcholky velkých hor, které se neviděné zdvíhaly ze dna oceánu.

Ať o tom jakkoli uvažoval, bez ohledu na to, jak silná byla jejich touha přežít a navzdory jakékoli šťastné náhodě, jež je mohla potkat,

jejich vyhlídka na to, že zase někdy vstoupí nohou na pevninu, byla naprosto nulová.

33 KAPITOLA

Hiram Yaeger si plaval hluboko v modrých hlubinách moře a kolem něj se hnala voda podobná rozmazané skvrně, jako by byl v tryskovém letadle prolétajícím barevnými mračny. Vrhal se přes okraj zdánlivě bezedných propastí, vznášel se údolími rozsáhlých horských pásem, jež se zdvíhala z černé hlubiny ke sluncem se lesknoucí hladině. Podmořská scenérie byla děsivá a současně krásná. Vzrušení bylo stejné jako při průletu prázdnotou hlubin vesmíru.

Byla neděle a pracoval sám na desátém patře opuštěné budovy NUMA. Po devíti pracovních hodinách, kdy se vytrvale díval na monitor svého počítače, se Yaeger pohodlně opřel zády o opěradlo své židle a ulevil svým znaveným očím. Konečně udělal poslední úpravy na složitém programu, který vytvořil za použití algoritmů obrazové syntézy, aby třírozměrně ukázal šíření zvukových vln mořem. S touto jedinečnou technikou počítačové grafiky vstoupil do světa, jejž předtím jen málokdo procestoval. Vypočítat počítačem vytvořené drama zvuku o vysoké intenzitě šířícího se vodou zabralo Yaegerovi a jeho celému štábu jeden týden. Za použití hardwaru pro zvláštní účely a velké databáze variací rychlosti zvuku po celém Tichomoří zdokonalili fotorealistický model, který stopoval zvukové paprsky k místům, kde dojde k jejich souběhu v prostoru celého Tichého oceánu.

Podmořské obrazy se ukazovaly v extrémně rychlém sledu, aby vytvářely iluzi pohybu na skutečných trojrozměrných obrysových mapách rychlosti zvuku, jež byly nashromážděné z oceánografických údajů za třicetileté studijní období. Bylo to počítačové zobrazení, dotažené do své nejvyšší umělecké podoby.

Nespouštěl z očí řadu světel, jež začínala žlutými a postupovala dál oranžovými, než skončila tmavě červenými. Jak se postupně rozsvěcovala, sdělovala mu, jak moc se blíží k bodu, kde se zvukové paprsky spojí. Samostatný digitální displej mu udával zeměpisnou šířku a délku. Zlatý hřeb jeho představivosti tvořil dynamický displej pásma souběhu. Mohl dokonce programovat obraz tak, aby jeho výhled pozvedl nad hladinu vody a ukázal mu všechny lodi, jejichž

známé kurzy byly vypočítané tak, aby proťaly ten zvláštní sektor oceánu v předvídanou dobu.

Červené světlo nejdále po jeho pravici zablikalo, a on spustil program, který vyvedl obraz ven z vody a odhalil pohled na hladinu v místě, kde mělo dojít k souběhu. Očekával, že uvidí až k obzoru jen prázdnou vodu, ale obraz na monitoru byl stěží tím, co si představoval. Obrazovku mu vyplňovala hornatá zemská masa porostlá vegetací. Prošel si znovu celý postup tím, že začal od těch čtyřech bodů rozmístěných po oceáně, které představovaly ostrovní doly Dorsettovy konsolidační společnosti. Desetkrát, dvacetkrát, třicetkrát si přehrál celý scénář a stopoval zvukové paprsky k jejich konečnému místu setkání.

Konečně spokojený, že se nejednalo o žádnou chybu, Yaeger znaveně sklesl do své židle a zavrtěl hlavou. „Můj ty Bože," zašeptal, „můj ty Bože."

*****

Admirál Sandecker se musel nutit, aby v neděli nepracoval. Byl víc než workoholik, běhal každé ráno deset kilometrů a prováděl lehká cvičení po obědě, aby se zbavil přebytečné energie. V noci spal pouhé čtyři hodiny a prožíval dlouhé, vyčerpávající dny, které by zničily většinu ostatních mužů. Ačkoli byl dlouho rozvedený a měl dceru, která žila se svým manželem a třemi dětmi na druhé straně světa v Hongkongu, měl daleko do toho, aby byl osamělý. Starší svobodné ženy ve Washingtonu jej považovaly za vynikající partii, a tak byl zaplavován pozváními na soukromé večeře a večírky pořádané společenskou elitou. Jakkoli ho těšila společnost žen, NUMA byla jeho láskou a vášní. Ta mořská vědecká agentura mu nahradila rodinu. Zplodil ji a vypěstoval z ní obří instituci, jež byla velice vážená a respektovaná po celém světě.

O nedělích se plavil podél břehů řeky Potomac ve staré lodi ve tvaru velrybářského člunu, kterou koupil z přebytečných zásob válečného námořnictva a posléze přestavěl. Oblouková příď odhrnula stranou kalnou hnědou vodu, když prudce stočil kormidlo, aby se vyhnul kusu plovoucího dřeva. To malé osmimetrové plavidlo mělo

zajímavou historii. Sandecker ji chronologicky zdokumentoval od doby, kdy bylo v roce 1936 postavené v malé loděnici v Portsmouthu ve státě Maine a poté převezeno do Newport News ve Virginii, kde bylo naloženo na palubu letadlové lodi *Enterprise* spuštěné nedávno na vodu. Během válečných let a mnoha bitev v jižním Pacifiku sloužilo jako osobní pobřežní člun admirála Bulla Halseyho. V roce 1958, kdy byla loď *Enterprise* vyřazena z provozu a dána do šrotu, stárnoucí člun byl ponechán ve skladovacím prostoru za newyorskou loděnicí, aby tam ztrouchnivěl. Právě tam jej Sandecker nalezl a koupil jeho opotřebované zbytky. Poté člun s láskyplnou péčí krásně zrestauroval, dokud nevypadal jako v ten den, kdy vyšel z oné loděnice v Maine.

Zatímco naslouchal tichému bafání prastarého čtyřválcového naftového motoru, uvažoval o událostech z minulého týdne a přemýšlel o svých krocích v týdnu, jenž měl následovat. Jeho nejnaléhavější zájem se týkal zvukové katastrofy vyvolané chamtivostí Arthura Dorsetta, která ničila Tichý oceán. Po tomto problému těsně následoval neočekávaný únos Pitta a Giordina a jejich následné zmizení. Hluboce jej znepokojovalo, že žádné z těch dilemat nebylo obdařeno klíčem k jejich vyřešení.

Členové Kongresu, na které se obrátil, odmítli jeho naléhavé žádosti, aby učinili drastická opatření k zastavení Arthura Dorsetta dříve, než bude jeho vina skálopevně prokázána. Podle jejich názoru tu prostě nebyl dostatek důkazů, aby jej spojili s masovými úmrtími, což byly úvahy živené Dorsettovými dobře placenými lobbisty. To se dalo čekat, pomyslil si znechucený Sandecker. Ti byrokraté nikdy nejednali, dokud nebylo příliš pozdě. Jediná naděje, která mu zbývala, bylo přesvědčit prezidenta, aby jednal, ale bez podpory dvou či více předních členů Kongresu to byla rovněž ztracená věc.

Lehký sněhový poprašek se snášel nad řekou a pokrýval holé stromy a zimou zmrtvělý porost na zemi. Jeho člun byl toho zimního dne na vodě jediným v dohledu. Odpolední obloha byla ledově modrá, vzduch byl ostrý a docela studený. Sandecker si vyhrnul límec obnošeného hráškově zeleného kabátu válečného námořnictva, stáhl si černého kulicha dolů přes uši a obrátil člun směrem k molu podél břehu státu Maryland, kde jej kotvil. Když se blížil po proudu

řeky, uviděl, jak z teplého pohodlí džípu s pohonem na čtyři kola vystoupila nějaká postava a kráčela po přístavišti. Dokonce i z dálky pěti set metrů snadno rozpoznal zvláštní uspěchanou chůzi Rudiho Gunna.

Sandecker vedl člun klouzavým pohybem napříč proudem a zpomalil chod starého dieselového motoru na jeden zářez nad běh naprázdno. Jak se přiblížil k přístavišti, spatřil na Gunnově obrýlené tváři pochmurný výraz. Potlačil v sobě narůstající mrazení z obavy a spustil po levé straně trupu dolů gumové nárazníky. Poté hodil lano Gunnovi, který člun přitáhl rovnoběžně s přístavištěm, předtím než příď i záď uvázal k oporkám přišroubovaným k šedému dřevu.

Admirál vyňal z přihrádky plachtu na člun a Gunn mu ji pomáhal natáhnout přes zábradlí člunu. Když skončili a Sandecker vystoupil na přístavní hráz, ani jeden z nich ještě nepromluvil. Gunn se podíval dolů na člun.

„Jestli ho někdy budete chtít prodat, budu stát první ve frontě s šekovou knížkou."

Sandecker na něj pohlédl a poznal, že Gunn něčím uvnitř trpí. „Nepřijel jsi sem jen proto, abys obdivoval tu loď."

Gunn přistoupil k okraji hráze a vyhlížel neradostně kamsi přes kalnou řeku. „Poslední hlášení od té doby, co Dirk a Al byli násilně uneseni z lodi *Ocean Angler* ve Wellingtonu, není dobré."

„Tak ven s tím!"

„Deset hodin po tom, co se Dorsettova jachta ztratila našim satelitním kamerám…"

„Průzkumné satelity ji ztratily?" přerušil ho hněvivě Sandecker.

„Sítě naší vojenské rozvědky zrovna nepovažují jižní polokouli za ohnisko nepřátelské činnosti," odpověděl Gunn kousavě. „Tím, že rozpočty jsou takové, jaké jsou, nejsou v oběhu žádné satelity mající schopnost fotografovat detailně zemi, které by pokryly moře jižně od Austrálie."

„Měl jsem to vzít v úvahu," zamumlal Sandecker zklamaně. „Pokračuj, prosím."

„Národní bezpečnostní agentura zachytila satelitní telefonický hovor Arthura Dorsetta na palubě jeho jachty s Jackem Fergusonem, jeho správcem provozu na ostrově Gladiátor. Zpráva říkala, že Dirk,

Al a Maeve Fletcherová byli vysazeni na moře v malém bezmocném člunu na jih od padesáté rovnoběžky, kde se Indický oceán stýká s Tasmanovým mořem. Přesná poloha nebyla udána. Dorsett potom říkal, že se vrací na svůj soukromý ostrov.“

„Uvrhl svou vlastní dceru do situace, která ohrožuje život?“ mumlal nevěřícně Sandecker. „To shledávám nemyslitelným. Jsi si jistý, že ten vzkaz byl správně interpretován?“

„Docela určitě,“ řekl Gunn.

„To je chladnokrevná vražda,“ zabručel Sandecker. „Znamená to, že byli vysazeni na pokraji řvoucí čtyřicítky. Těmito zeměpisnými šířkami se po většinu roku prohánějí větry o síle vichřice.“

„Bude to ještě horší,“ řekl Gunn vážným hlasem. „Dorsett je nechal bezmocně plout do cesty tajfunu.“

„Jak je to dávno?“

„Jsou unášeni přes osmačtyřicet hodin.“ Sandecker zavrtěl hlavou. „Jestli to ve zdraví přežili, bude neuvěřitelně obtížné je najít.“

„Spíše nemožné, když k tomu přidáte fakt, že ani naše vojenské námořnictvo, ani to australské nemá žádné lodi nebo letadla, která by byla k dispozici pro pátrání.“

„Věříš tomu?“

Gunn zavrtěl hlavou. „Ani na minutu.“ Jaké mají vyhlídky na to, že je spatří kolem plující loď?“ zeptal se Sandecker.

„Nejsou teď nikde poblíž lodních tras. S výjimkou vzácného plavidla převážejícího zásoby na subkontinentální výzkumnou stanici, jediné ostatní lodi jsou občasné velrybářské lodi.

Moře mezi Austrálií a Antarktidou je opravdovou pustinou. Jejich vyhlídky na záchranu jsou mizivé.“

Na Rudim Gunnovi bylo něco znaveného a poraženeckého. Kdyby byli fotbalový tým a Sandecker koučem, Pitt obráncem a Giordino křídelním útočníkem, Gunn by byl jejich člověk tam vysoko v budce, jenž by analyzoval hry a posílal je dolů na hrací plochu. Byl nepostradatelný a vždycky kurážný; Sandecker byl překvapený, že ho vidí tak stísněného.

„Chápu to, jako že jim nedáváš moc šancí na přežití.“

„Tři lidé v malém nafukovacím člunu, vydaní napospas moři, obléhaní skučícími větry a vzdouvajícím se mořem. Kdyby zázrakem

přežili tajfun, pak na ně prudce zaútočí žízeň a hlad. Dirk a Al se v minulosti vrátili nazpět z mrtvých při více než jedné příležitosti, ale obávám se, že tentokrát jim přírodní síly vyhlásily válku.“

„Jestliže znám Pitta,“ pronesl Sandecker nezvratně, „plivne bouři rovnou do očí a zůstane naživu, i kdyby měl s tím člunem veslovat až do San Franciska.“ Zasunul si ruce hluboko do kapes svého starého hráškově zeleného kabátu. „Zalarmujte všechny výzkumné lodi NUMA v dosahu pěti tisíc kilometrů a pošlete je do té oblasti.“

„Promiňte mi, že to říkám, admirále, ale v tomto případě je to příliš málo a příliš pozdě.“

„A tím neskončím.“ Sandeckerovy oči planuly zaujetím. „Požádám, aby se započalo s masivním pátráním, nebo na mou duši přinutím vojenské námořnictvo a letectvo si přát, aby nikdy neexistovaly.“

*****

Yaeger vystopoval Sandeckera v admirálově oblíbené restauraci, v malé zapadlé jídelně s pivnicí na jih od Washingtonu, kde zádumčivě večeřel s Gunnem. Když mu v kapse zapípal kompaktní bezdrátový telefon Motorola Iridium, Sandecker se na chvíli zarazil, spláchl sousto masa sklenkou vína a poté si vzal hovor. „Tady Sandecker.“

„Hiram Yaeger, admirále. Promiňte, že vás obtěžuji.“

„Není třeba se omlouvat, Hirame. Vím, že bys mě nekontaktoval mimo kancelář, kdyby to nebylo naléhavé.“

„Vyhovuje vám zajít do datového střediska?“

„Je to příliš důležité, než abys mi to řekl po telefonu?“

„Ano, pane. Bezdrátové spojení má nechtěné posluchače. Aniž bych to chtěl přehnaně dramatizovat, je to natolik kritické, abych vás informoval v soukromí.“

„Rudi Gunn a já tam budeme za půl hodiny.“ Sandecker si zasunul telefon zpátky do kapsy kabátu a pokračoval v jídle.

„Špatná zpráva?“ zeptal se Gunn.

„Jestli čtu správně mezi řádky, Hiram shromáždil nové údaje o zvukové pohromě. Chce nás informovat v datovém středisku.“

„Doufám, že ta zpráva je dobrá.“

„Ne podle tónu jeho hlasu,“ pravil Sandecker rozvážně. „Mám podezření, že objevil něco, co nikdo z nás nechce vědět.“

*****

Když Sandecker s Gunnem vešli do jeho kanceláře, Yaeger se krčil na své židli, nohy měl natažené dopředu a pozorně si prohlížel obraz na abnormálně velkém displeji videa počítačového terminálu. Otočil se a pozdravil je, aniž by se zvedl ze židle.

„Co pro nás máš?“ optal se ho Sandecker bez plýtvání slovy. Yaeger se napřímil a kývl hlavou směrem k obrazovce videa. „Dospěl jsem k metodě odhadování poloh souběhu zvukové energie vycházející z Dorsettových důlních provozů.“

„Dobrá práce, Hirame,“ řekl Gunn, přitáhl si židli a zahleděl se na obrazovku. „Určil jsi, kde dojde k příštímu souběhu?“

Yaeger přikývl. „Určil, ale nejdříve mi dovolte vysvětlit ten proces.“ Vyťukal na klávesnici pár příkazů a pohodlně se opřel dozadu. „Rychlost zvuku v mořské vodě se mění s teplotou moře a hydrostatickým tlakem v různých hloubkách. Čím hlouběji jdete a čím těžší je sloupec vody nad vámi, tím rychleji se zvuk šíří. Je tu sto dalších proměnlivých veličin, do kterých bych mohl zajít, které mají co do činění s atmosférickými podmínkami, rozdíly souvisejícími s ročními dobami, přístupem k šíření pásma souběhu a s vytvářením zvukových kaustických křivek, ale podám to jednoduše a doložím své závěry.“

Obraz na stínítku obrazovky ukazoval mapu Tichého oceánu se čtyřmi zelenými čarami, jež začínaly v místech Dorsettových dolů a křížily se u Seymourova ostrova v Antarktidě. „Začal jsem tím, že jsem pracoval obráceně z bodu, kde zvuková pohroma udeřila. Když jsem se tedy pustil do rozlousknutí toho nejtvrdšího oříšku, kterým je Seymourův ostrov, protože ve skutečnosti leží za výběžkem Antarktického poloostrova ve Weddellově moři, určil jsem, že zvukové vlny byly v hloubkách oceánu odraženy horskými útvary na mořském dně. Byl to jakýsi nahodilý zásah a nevyhovoval

normálnímu vzorci. Potom, co jsem založil metodu, jsem vypočítal výskyt prostší události, té, co zabila posádku lodi *Mentawai.*“

„To bylo nedaleko Howlandova ostrova, skoro v samém středu Tichého oceánu,“ komentoval to Sandecker.

„Vypočítá se to mnohem jednodušeji než souběh u Seymourova ostrova,“ řekl Yaeger, zatímco zadával údaje, které změnily obrazovku, takže nyní ukazovala čtyři modré čáry, které začínaly u ostrovů Kunghit a Gladiátor, u Velikonočního ostrova a u ostrovů Komandorskie a které se střetávaly poblíž Howlandova ostrova. Poté přidal čtyři červené čáry. „Průsečík pásem souběhu, který vyhladil ruskou rybářskou flotilu severovýchodně od Havaje,“ vysvětloval.

„Tak kde stanovíš příští průsečík pásem souběhu?“ tázal se Gunn.

„Jestli podmínky zůstanou stabilní po další tři dny, nejnovější místo smrti by mělo být asi tady.“

Čáry, tentokrát žluté, se setkaly devět set kilometrů na jih od Velikonočního ostrova.

„V té části oceánu není velké nebezpečí, že by to zasáhlo projíždějící loď,“ uvažoval Sandecker. „Jen abychom neriskovali, vydám varování všem lodím, aby se té oblasti vyhnuly.“

Gunn se přiblížil k obrazovce. „Do jaké míry se můžeš mýlit?“

„Plus nebo minus dvanáct kilometrů,“ odpověděl Yaeger.

„A obvod kruhu, ve kterém dochází k úmrtí?“

„Jedná se tu o průměr kruhu přibližně od čtyřiceti do devadesáti kilometrů, v závislosti na energii zvukových paprsků, potom když urazily velké vzdálenosti.“

„Počet mořských živočichů, zasažených na tak velké rozloze, musí být nesmírný.“

Jak dlouho předem můžeš předpovědět protnutí souběhových pásem?“ dotazoval se Sandecker.

„Podmínky v oceánu se vlastně nedají spolehlivě předpovídat,“ odvětil Yaeger. „Nemohu zaručit rozumně přesné zobrazení více jak třicet dnů dopředu. Potom se to stává hrou v kostky.“

„Vypočítal jsi nějaké další polohy souběhu po té následující?“

„Za sedmnáct dní.“ Yaeger letmo pohlédl na velký kalendář s obrázkem rozkošné dívky v obtažené sukénce, jak sedí u počítače. „Dvacátého druhého února.“

„Tak brzy?“

Yaeger se podíval na admirála a jeho obličej měl ledově chladný výraz. „To nejhorší jsem si nechával na konec.“ Jeho prsty se rychle pohybovaly po klávesnici. „Pánové, odhaduji to na dvaadvacátého února a na katastrofu drtivé velikosti.“

Nebyli připraveni na to, co se rozsvítilo na obrazovce. To, co Sandecker a Gunn uviděli na obrazovce videa, byla nemyslitelná událost, kterou neovládali, stahující se síť katastrofy, kterou nevěděli, jak vůbec zastavit. Zírali ve sklíčeném úžasu na čtyři tmavočervené čáry, jež se setkávaly a křížily na obrazovce.

„Nemůže jít o omyl?“ zeptal se Gunn. „Prošel jsem své výpočty víc než třicetkrát,“ pravil Yaeger znaveně, „a snažil se nalézt nějakou závadu či omyl, které mi dokáží, že nemám pravdu. Ať s tím dělám to či ono, výsledek mi vychází pořád stejný.“

„Bože, ne,“ zašeptal Sandecker. „Ze všech těch míst uprostřed rozlehlého a pustého oceánu jen tam ne.“

„Pakliže nějaký zlom v přírodě nezmění moře a atmosféru,“ pravil Yaeger tiše, „souběhová pásma se protnou přibližně patnáct kilometrů od města Honolulu.“

34 KAPITOLA

Na rozdíl od svého předchůdce činil tento prezident rychlá a pevná rozhodnutí bez zaváhání. Odmítal se účastnit poradních schůzek, jež se táhly do nekonečna a dosáhly málo nebo vůbec nic, a obzvláště neměl rád poradce, kteří pobíhali kolem a naříkali či jásali nad nejnovějšími výsledky ankety týkající se volebních preferencí prezidenta. Konferencím k vybudování obrany proti kritice ze strany médií nebo veřejnosti se nedařilo jím otřást. Byl rozhodnutý vykonat za čtyři roky co nejvíc. Kdyby selhal, žádné množství planých řečí, žádné oslazené výmluvy či svalování viny na opoziční stranu by mu nevyhrály další volby. Straničtí pisálci si rvali vlasy a naléhali na něj, aby vytvářel přijatelnější image, ale on je ignoroval a věnoval se záležitostem vládnutí v zájmu národa, aniž by pomyslil na ty, jimž šlapal na prsty.

Sandeckerova žádost o návštěvu prezidenta neudělala žádný dojem na Wilbura Huttona, šéfa štábu Bílého domu. Byl dost odolný k takovým žádostem od někoho, kdo nebyl jedním ze stranických vůdců Kongresu nebo viceprezident. Dokonce i členové prezidentova vlastního kabinetu měli potíže si domluvit schůzku ve dvou. Hutton konal svou práci strážce prezidentské kanceláře nadmíru ostražitě.

Hutton nebyl typem člověka, který by se dal snadno zastrašit. Byl velký a svalnatý jako zápasník v aréně ze sobotního večera. Své řídnoucí blond vlasy si udržoval pečlivě nakrátko ostříhané. Hlavu a obličej měl jako vejce nabarvené na červeno a hleděl upřeně svýma čirýma, kouřově modrýma očima, jež byly vždycky upnuté kupředu a nikdy neuhýbaly ze strany na stranu. Vystudoval arizonskou státní univerzitu a udělal si doktorát z ekonomiky na univerzitě ve Stanfordu; bylo o něm známo, že byl docela nedůtklivý a příkrý k někomu, kdo se vychloubal, že přichází z jedné z těch osmi nejstarších a nejváženějších univerzit na východním pobřeží Ameriky.

Na rozdíl od mnoha poradců v Bílém domě měl k členům Pentagonu velkou úctu. Potom, co se dal k armádě a sloužil v ní jako pěšák se záviděníhodným rekordním počtem hrdinských činů během války v Zálivu, měl zálibu ve vojenských osobách. Generálům a

admirálům se ustavičně dostávalo zdvořilejšího uznání než politikům v tmavých oblecích.

„Jime, vždycky tě rád vidím," pozdravil vřele Sandeckera navzdory skutečnosti, že se admirál objevil neohlášený. „Tvoje žádost vidět se s prezidentem zněla naléhavě, ale obávám se, že má plný pracovní program. Nemusel sis udělat cestu navíc kvůli ničemu."

Sandecker se usmál, poté zvážněl. „Moje poslání je příliš delikátní, než abych ho vysvětloval po telefonu, Wille. Není čas, aby to šlo úředními postupy. Čím méně lidí ví o tom nebezpečí, tím lépe."

Když přešel ke dveřím své kanceláře a zavřel je, Hutton pokynul Sandeckerovi, aby se posadil. „Promiň mi, že zním tak chladně a bezcitně, ale tenhle příběh slýchávám s častou pravidelností."

„Tady je jeden, který jsi ještě neslyšel. Ode dneška za šestnáct dní budou všichni muži, ženy a děti ve městě Honolulu a na většině ostrova Oahu mrtví."

Sandecker cítil, jak se mu Huttonovy oči zavrtávají vzadu do hlavy. „No tak, Jime. Co tohle všechno znamená?"

„Moji vědci a datoví analytici v NUMA přišli na kloub té záhadě, která se skrývá za hrozbou zabíjející lidi a ničící mořský život v Tichém oceánu." Sandecker otevřel svoji aktovku a položil nějaké desky na Huttonův pracovní stůl. „Tady je zpráva obsahující výsledky našeho zkoumání. Nazýváme to zvukovou pohromou, protože smrt je způsobena zvukovými paprsky o vysoké intenzitě, které se koncentrují lomem. Tato mimořádná energie se pak šíří mořem, dokud se nespojí a nevyjde na hladinu, kde zabíjí každého a všechno v okruhu do devadesáti kilometrů."

Hutton nějakou chvíli nic neříkal a na krátký okamžik se podivoval, zda admirál nepřestřelil, ale jen na okamžik. Znal Sandeckera již příliš dlouho a nemohl ho brát jinak, než jako vážného a seriózního člověka, oddaného své práci. Otevřel desky se zprávou a zběžně přeletěl její obsah, zatímco admirál trpělivě seděl. Konečně zvedl hlavu.

„Tvoji lidé si tím jsou jistí?"

„Naprosto," řekl Sandecker kategoricky.

„Vždy je tu možnost omylu.“

„Žádný omyl,“ pravil Sandecker pevně. „Mým jediným ústupkem je méně než pětiprocentní šance, že souběh by mohl proběhnout v bezpečné vzdálenosti od ostrova.“

„Z kongresové šuškandy se dozvídám, že jsi v této záležitosti oslovil senátory Raymonda a Ybarru, ale nemohl jsi získat jejich podporu pro vojenský úder na majetek Dorsettovy konsolidační společnosti.“

„Nepodařilo se mi je přesvědčit o vážnosti situace.“

„A tak jsi teď přišel za prezidentem.“

„Půjdu za Bohem, jestli budu moci ušetřit dva miliony životů.“

Hutton civěl na Sandeckera s hlavou nakloněnou ke straně a v jeho očích byly pochyby. Několik okamžiků si ťukal tužkou o desku stolu, poté přikývl a povstal, přesvědčený, že admirála nelze ignorovat.

„Počkej tady,“ přikázal. Prošel dveřmi, jež vedly do Oválné pracovny a zmizel tam na dobrých deset minut. Když se znovu objevil, Hutton pokynul Sandeckerovi, aby vstoupil. „Tudy, Jime. Prezident tě přijme.“

Sandecker se podíval na Huttona. „Děkuji ti, Wille. Jsem ti zavázaný.“

Když admirál vstoupil do Oválné pracovny, prezident vyšel blahosklonně zpoza starého psacího stolu prezidenta Roosevelta a potřásl mu rukou. „Admirále Sandeckere, je mi potěšením.“

„Jsem vám vděčný za váš čas, pane prezidente.“

„Will říká, že se jedná o naléhavou záležitost týkající se příčiny všech těch úmrtí na lodi *Polar Queen.*“

„A mnoha dalších.“

„Pověz prezidentovi to, co jsi říkal mně,“ pravil Hutton a podával prezidentovi ke čtení zprávu o zvukové pohromě, zatímco mu admirál vysvětloval tu hrozbu.

Sandecker přednesl svůj případ s velikou vervou. Byl působivý a plný energie. Vášnivě věřil svým lidem v NUMA, jejich úsudkům a závěrům. Kvůli důrazu se na chvíli odmlčel, poté se ze všech sil snažil si vyžádat vojenskou jednotku k zastavení důlních provozů Arthura Dorsetta.

Prezident pozorně naslouchal, dokud Sandecker neskončil, potom mlčky pokračoval ve čtení po několik dalších minut, předtím než zvedl hlavu. „Uvědomujete si samozřejmě, admirále, že nemohu svémocně zničit soukromý majetek na cizí půdě.“

„Nehledě na zmaření nevinných životů,“ dodal Hutton. „Budeme-li moci zastavit provoz alespoň jednoho z Dorsettových dolů,“ pravil Sandecker, „a zabránit tomu, aby se zvuková pohroma šířila ze svého zdroje, mohli bychom dostatečně oslabit souběh, abychom zachránili téměř dva miliony mužů, žen a dětí, kteří žijí v Honolulu a jeho okolí, před bolestivou smrtí.“

„Musíte připustit, admirále, že zvuková energie není hrozbou, před kterou je vláda připravena se chránit. Tohle je pro mne úplně nové. Budu potřebovat čas pro své poradce z Národní vědecké rady, aby prošetřili závěry NUMA.“

„Souběh nastane za šestnáct dnů,“ pravil Sandecker výhružně.

„Ozvu se vám za čtyři,“ ujistil jej prezident. „To nám ještě ponechá spoustu času, abychom provedli plán akce,“ řekl Hutton.

Prezident napřáhl ruku. „Děkuji, že jste mne na tuto záležitost upozornil, admirále,“ pronesl úředním žargonem. „Slibuji, že té zprávě budu věnovat svou veškerou pozornost.“

„Děkuji vám, pane prezidente,“ řekl Sandecker. „Nemohl bych si přát víc.“

Když jej Hutton vyprovázel ven z Oválné pracovny, pravil: „Nedělej si starosti, Jime. Osobně tvé varování pečlivě provedu patřičnými kanály.“

Sandecker se na něj upřeně zadíval naléhavě planoucím pohledem. Jen se zatraceně ujisti, že to prezident nenechá někam zapadnout, nebo v Honolulu nezbude nikdo, kdo by ho volil.“

35 KAPITOLA

Již čtyři dny byli bez vody. Nepolevující žár slunce a stálá vlhkost vysávaly pot z jejich těla. Pitt jim nedovoloval, aby se jejich pozornost věnovala té prázdné rozloze, jež by mohla potlačit veškerou fyzickou energii a tvůrčí myšlení. Monotónní šplouchání vln o člun je skoro dohánělo k šílenství, dokud se vůči tomu nestali imunní. Vynalézavost byla klíčem k přežití. Pitt prostudoval mnoho záznamů o ztroskotáních a věděl, že příliš mnoho ztroskotaných námořníků zemřelo na otupělost a beznaděj. Popoháněl Maeve a Giordina, nutil je spát pouze v noci a zaměstnávat se co nejvíce během denních hodin.

Povzbuzování fungovalo. Vedle toho, že sloužila jako lodní řezník, Maeve uvázala k hedvábnému kapesníku provazy a nechala ho viset přes záď člunu. Kapesník, který se choval jako síť s drobnými oky, shromažďoval různorodou sbírku planktonu a mikroskopického mořského života. Po několika hodinách rozdělila své vzorky do tří úhledných hromádek na víku sedadla, jako by to byl nějaký druh salátu z moře.

Giordino použil tvrdší ocel švýcarského armádního nože, aby do háčku vytvořeného z Pittovy přezky na opasku nadělal zářezy. Převzal rybářské povinnosti, zatímco Maeve uplatnila svou znalost biologie a zoologie a odborně čistila a rozřezávala denní úlovek. Většina ztroskotaných mořeplavců by byla prostě ten háček spustila do moře a čekala. Giordino vynechal předběžné svádění ryb. Potom, co na háček dal chutnější a vábnější návnadu – pro ryby každopádně – v podobě soust ze žraločích vnitřností, začal házet vlascem, jako by byl kovbojem svazujícím tele, pomalu si jej obtáčel kolem loktu a důlku mezi palcem a ukazovákem a po každém metru za něj zatáhl, aby oživil návnadu. Nález pohybujícího se oběda zřejmě působil na jeho kořist jako vnadidlo a Giordino brzy ulovil svou první rybu. Malý tuňák se zakousl do návnady a ani ne za deset minut byl vytažený na palubu.

Kroniky ztroskotaných námořníků byly plné příběhů těch, co zemřeli hlady, zatímco byli obklopení rybami, protože jim chyběla základní dovednost, jak je chytat. To nebyl Giordinův případ.

Jakmile přišel jak na to a vytříbil svůj systém na dokonalou vědu, začal vytahovat do člunu ryby s virtuozitou rybářského veterána. Se sítí by byl mohl naplnit celý člun v několika hodinách. Voda kolem a pod jejich malým plavidlem vypadala jako v akváriu. Ryby všech velikostí a svítivých barev se shromáždily, aby doprovodily trosečníky. Ty nejmenší, sytě zbarvené ryby, připlouvaly a přitahovaly větší ryby, jež na oplátku přilákávaly ještě větší žraloky, kteří je počali zlověstně obtěžovat narážením do člunu.

Hroziví a půvabní současně, ti zabijáci z hlubin hladce klouzali kupředu a dozadu vedle člunu a jejich trojúhelníkovité ploutve prorážely vodu jako sekáčky na maso. Za doprovodu legendárních ryb lodivodů se žraloci otáčeli, když proklouzávali pod člunem. Když se pozvedli na hřebeni vlny a člun byl v jejím údolí, mohli se ve skutečnosti zadívat na své možné oběti svýma kočičíma očima, jež byly bez života jako kousky ledu. Pittovi to připomnělo obraz od Winslowa Homera, jehož kopie visívala ve třídě jeho základní školy. Nazýval se *Golfský proud.* Byl na něm zobrazený černoch plující na šalupě bez stěžně, obklopený hejnem žraloků a s tornádem v pozadí. Bylo to Homerovo ztvárnění nerovného boje člověka s přírodními silami.

Ta stará osvědčená metoda vynalezená trosečníky a ranými mořeplavci, spočívající ve vyžvýkání tekutin ze syrové ryby, vytvořila nejzajímavější jídlo spolu se žraločím masem usušeným v plátcích sluncem. Nabídka jejich suši baru se také vylepšila dvěma slušně velikými létajícími rybami, které během noci nalezli se plácat na dně člunu. Olejovitá chuť čerstvých syrových ryb si u jejich chuťových buněk nezískala žádné gurmánské ocenění, ale trvalo velmi dlouho, než se zmenšilo jejich utrpení hladem a žízní. Jejich prázdné žaludky se utišily teprve po několika soustech.

Jejich potřeba si doplnit tělní tekutiny se rovněž snižovala tím, že se každých pár hodin na chvíli spustil: přes okraj do vody, zatímco druzí dávali bedlivě pozor na žraloky. Chladivý pocit vyvolaný ležením v mokrém oblečení ve stínu plachty nad člunem pomáhal zdolat utrpení z dehydratace, právě tak jako trýznivou bolest způsobenou spálením sluncem. Rovněž to pomáhalo rozpustit povlak soli, jenž se na jejich tělech rychle usazoval.

Živly učinily Pittovu práci s navigováním poměrně jednoduchou. Západní větry od řvoucí čtyřicítky je unášely na východ. Mořský proud spolupracoval a plynul stejným směrem. K určení jejich přibližné polohy, nebo aspoň k jejímu hrubému odhadu, spoléhal na slunce a hvězdy, když používal teodolit, který si vyrobil ze dvou kousků dřeva, odříznutých z vesla.

Metoda určování zemské šířky teodolitem byla vynalezená námořníky již ve starověku. Jeden konec tyčky se přidržoval u oka a příčná část se cejchovala posouváním sem a tam, dokud jeden konec nezapadal přesně mezi slunce či hvězdu a horizont. Úhel zemské šířky se potom vyčetl na vrubech vyřezaných do tyčky. Jakmile se stanovil úhel, námořník dokázal hrubým výpočtem stanovit přibližnou šířku, aniž by si to potřeboval ověřit dle vydaných tabulek. Určit zemskou délku – v Pittově případě, jak daleko byli hnáni na východ – byla jiná záležitost.

Noční obloha zářila hvězdami, jež se staly třpytivými body na nebeském kompasu, který se otáčel od východu k západu. Po několika nocích stanovování jejich polohy dokázal Pitt zaznamenat základní údaje zapisováním svých výpočtů na jeden konec nylonového krytu člunu malou tužkou, kterou Maeve náhodně objevila zastrčenou pod plovákem. Jeho prvotní překážkou bylo, že se dost dobře nevyznal v hvězdách a souhvězdích tak dole na jihu, jako se vyznal v těch, co se nacházely na sever od rovníku, a musel tápat.

Lehký člun byl citlivý na dotyk větru a často letěl po vodě, jako by byl pod plachtami. Pitt měřil jejich rychlost tím, že vhodil před člun jednu ze svých tenisek s gumovou podrážkou, uvázanou k pětimetrovému lanu. Poté spočítal vteřiny, které člun potřeboval, aby minul botu, a vytáhl ji z vody dříve, než mu uplula na záď. Přišel na to, že byli poháněni západním větrem o rychlosti menší než tři kilometry za hodinu. Upravením nylonového krytu člunu na plachtu a použitím pádla jako krátkého stěžně zjistil, že mohou zvýšit svou rychlost na pět kilometrů neboli volný krok, kdyby byli mohli vystoupit z člunu a kráčet podél.

„Plujeme si tu bez kormidla jako ztroskotanci po velkém moři života,“ mumlal Giordino skrze své solí ztuhlé rty. Jediné, co teď musíme udělat, je přijít na způsob, jak tuhle věc řídit.“

„Zmlkni už,“ řekl Pitt, který použil šroubovák k tomu, aby odstranil závěsy na laminátovém sedadle, co krylo skladovací přihrádku. Za méně než minutu pozvedl obdélníkové víko, které mělo stejnou velikost a tvar jako dveře od skříně. „Každý můj krok je úplná báseň.“

Jak máš v plánu ho připevnit?“ ptala se Maeve, která se stávala imunní vůči Pittově ustavičnému předvádění vynalézavosti.

„Když použiji závěsy ze zbývajících sedadel a připevněním je k tomu víku, mohu ho pak přišroubovat k záďovému palubnímu nosníku, který nesl přívěsný lodní motor, tak aby se mohlo pohybovat sem a tam. Potom připevněním dvou lan k jeho hornímu konci s ním můžeme manipulovat stejně jako s jakýmkoli kormidlem na lodi či v letadle. Říká se tomu dělat svět lepším místem pro život.“

„Dokázal jsi to,“ pravil Giordino lhostejně. „Umělecká licence, základní logika, zahálčivý život, sex–appeal, to vše je v tom.“

Pitt pohlédl na Maeve a usmál se. „Na Alovi je skvělé, že je skoro dokonale teatrální.“

„Tak když teď máme kousek řízení, skvělý navigátore, kam si to namíříme?“

„To závisí tady na dámě,“ řekl Pitt. „Vyzná se v těchto vodách lépe než my.“

„Když zamíříme rovnou na sever,“ odvětila Maeve, „možná bychom dopluli na Tasmánii.“

Pitt zavrtěl hlavou a ukázal na provizorní plachtu. „Nejsme vybaveni, abychom pluli na boční vítr. Kvůli našemu plochému dnu bychom byli odváti pětkrát tak daleko na východ než na sever. Přistání na jižním výběžku Nového Zélandu je možnost, ale vzdálená. Budeme muset udělat kompromis a nastavit plachtu tak, aby směřovala nepatrně na severovýchod, řekněme pětasedmdesát stupňů podle mého spolehlivého skautského kompasu.“

„Čím dále na sever, tím lépe,“ pravila a pažemi si pro zahřátí objala hruď.

„Víš, jestli jsou tím směrem nějaká místa k přistání?“ optal se Giordino Maeve.

„Ne mnoho,“ odpověděla mu rovnou. „Ostrovů, které leží jižně od Nového Zélandu, je málo a jsou daleko od sebe. Lehce bychom mohli mezi nimi proplout, aniž bychom jeden z nich spatřili, obzvláště v noci.“

„Mohou být naší jedinou nadějí.“ Pitt držel kompas v ruce a zkoumal v něm jehlu. „Vzpomínáš si, kde asi přibližně leží?“

„Stewartův ostrov je hned pod Jižním ostrovem. Pak přijdou ostrovy Snare, Aucklandské ostrovy, a devět set kilometrů dál na jih jsou ostrovy Macquarie.“

„Stewartův ostrov je jediný, který mi připadá matně povědomý,“ pravil Pitt zamyšleně.

„O ostrovy Macquarie byste nestáli.“ Maeve se instinktivně otřásla. „Jedinými obyvateli jsou tučňáci a často tam sněží.“

„Musí být omývány chladnějšími proudy přicházejícími z Atlantiku.“

„Mineš kterýkoli z nich a dál už je jen otevřené moře až do Jižní Ameriky,“ poznamenal Giordino pesimisticky.

Pitt si zastínil oči a bedlivě zkoumal vyjasněnou oblohu. „Nedostanou-li nás studené noci, bez deště budeme dehydratovaní dávno předtím, než vstoupíme na písečnou pláž. Naším nejlepším rozhodnutím je směřovat stále směrem k jižním ostrovům a doufat, že na jeden narazíme. Mohli byste to nazvat kladením všech našich vajec do několika košíků, aby se snížil nepříznivý poměr sil.“

„Pak se tedy pokusíme o ostrovy Macquarie,“ pravil Giordino.

Jsou naší největší nadějí,“ souhlasil Pitt.

S Giordinovou schopnou pomocí Pitt brzy nastavil plachtu tak, aby se nepatrně odchýlili od kurzu sedmdesáti pěti stupňů na magnetickém kompasu. Primitivní kormidlo fungovalo tak dobře, že mohli svůj kurz zvýšit na téměř šedesát stupňů. Vzpruženi pomyšlením, že mohou trochu ovládat svůj osud, pocítili, jak v nich narůstá optimismus, umocněný Giordinovým náhlým oznámením.

„Blíží se k nám bouře.“

Černé mraky se zhmotnily a hnaly se od západní oblohy tak rychle, jako by nějaký obr nahoře rozvinoval nad trosečníky koberec.

Za několik minut už začaly kapky deště bušit do člunu. Poté padaly silněji a hustěji, až se déšť snášel v přívalovém lijáku.

„Otevřete všechny komory a vše, co připomíná nádobu," nařídil Pitt, když horečně spouštěl nylonovou plachtu. „Držte plachtu minutu skloněnou jedním koncem přes okraj člunu, aby se smyla nahromaděná sůl, dříve než z ní vytvoříme koryto, abychom svedli dešťovou vodu do ledničky."

Jak se déšť nadále lil, všichni zvrátili svůj obličej vzhůru směrem k mrakům, otevřeli zeširoka ústa a plnili si jím ústa, polykali tu vzácnou tekutinu jako hltavá ptáčata žádající si jídlo od svých okřídlených rodičů. Ta čistá svěží vůně a přírodní chuť byly pro jejich hrdla sladkými jako med. Nic je nemohlo víc potěšit.

Vítr se hnal nad mořem a oni si po následujících dvanáct minut vychutnávali oslepující záplavu. Neoprenové plováky duněly jako bubny, když dešťové kapky zasahovaly jejich vypjaté boky. Voda brzo zaplnila lednici a přetékala na podlahu člunu. Ta životadárná bouře skončila tak náhle, jak začala. Nepromarnili ani kapku. Svlékli si šaty a vyždímali si vodu z látky do úst, dříve než uskladnili veškerou přebytečnou vodu ze dna člunu do všech nádob, jaké si dokázali vymyslet. S přechodem bouřky a nabráním čerstvé vody se jejich nálada pozvedla do nových výšin. „Kolik myslíte, že jsme nasbírali?" uvažovala nahlas Maeve. „Mezi deseti a dvanácti litry," hádal Giordino.

„Můžeme to rozšířit o další tři litry, když to namícháme s mořskou vodou," řekl Pitt.

Maeve se na něj zahleděla. „Nekoleduješ si o pohromu? Pitná voda ochucená slanou není přesně lékem na *žízeň.*"

„V horkých dusných dnech v tropech mají lidé tendenci si lít proud vody do krku, dokud jim to neleze ven ušima, a stále pociťují žízeň. Tělo si bere více tekutin, než potřebuje. To, co váš systém opravdu potřebuje poté, co vypotil celé potoky, je sůl. Váš jazyk si možná uchová nechtěnou chuť soli, ale věřte mi, že jejím přidáním do čerstvé vody si uhasíte žízeň, aniž by vám bylo špatně."

Po jídle ze syrových ryb a doplnění tělesných tekutin se zase cítili skoro lidsky. Maeve nalezla trochu maziva tam, kde bylo dříve pod konzolou připevněno řízení motoru, a smíchala jej s olejem, který

vymačkala z chycených ryb, aby si vytvořila tekutinu na spáleniny. Se smíchem se o své směsi zmiňovala jako o tělesném brnění Fletcherové a vyjádřila se o něm, že má faktor ochrany pokožky minus šest. Jediným trápením, které nemohli napravit, byla bolavá místa, jež se jim tvořila na nohou a zádech a byla způsobena oděrkami od neustálého pohybu člunu. Maevina improvizovaná opalovací voda pomáhala, ale nenapravila narůstající problémy.

Odpoledne se zvedl ostrý vítr, jenž moře kolem nich uvedl do varu, zatímco oni byli vrženi k severovýchodu, zachyceni rozmarem nepředvídatelných vln. Vyhodili kotvu vyrobenou z koženého kabátu a Pitt stáhl plachtu, aby zabránil tomu, že ji vítr odvane. Bylo to jako zcela neovladatelné závodění dolů zasněženým kopcem na obrovské duši z pneumatiky. Prudký vítr trval až do deseti hodin příštího rána, než nakonec pozvolna ustal. Sotvaže se moře zklidnilo, ryby se vrátily zpět. Zdály se být pobláznění tím přerušením, házely sebou ve vodě a vrážely nahoru do člunu. Žravější ryby, coby postrach okolí, měly se svými menšími druhy velký den. Po téměř hodinu se voda kolem plavidla barvila rudě, jak ryby předváděly svůj nekonečný boj na život a na smrt, který vždy vyhrávali žraloci.

Nesmírně unavená pohazováním člunu sem a tam Maeve rychle usnula a zdálo se jí o dětech. Giordino si také dal siestu a jeho sny mu vykouzlily představu samoobslužného pultu v restauraci. Na Pitta nečekaly sny. Odhodil stranou veškeré pocity únavy a znovu vztyčil plachtu. Provedl pozorování slunce teodolitem a stanovil kurz kompasem. Usadil se pohodlně na zádi a lany připevněnými ke kormidlu řídil člun směrem na severovýchod.

Jak tomu často bývalo, když moře bylo klidné, cítil se vzdálený problémům spojeným se zachováním života a mořem kolem sebe. Poté, co o situaci znovu a znovu přemýšlel, jeho myšlenky se vždy vracely k Arthuru Dorsettovi. Ten se přičinil, aby vzbudil jeho hněv. Nikdo nemohl trestat nevinné lidi nevýslovnými hrůzami a nedočkat se nějaké odplaty. Nyní na tom záleželo víc než kdy jindy. Přitahoval jej škodolibě se tvářící obličej Dorsetta a jeho dcer Deirdre a Boudiccy.

V Pittově mysli nebylo místo pro utrpení minulých pěti dnů, pro žádný cit související s útrapami blízké smrti, žádná myšlenka na

cokoli, nýbrž prastará posedlost pomstou. Pomsta nebo poprava, Pittova mysl to nerozlišovala. Dorsettovi nebude a nemůže být dovoleno, aby pokračoval ve své vládě zla, rozhodně ne po tolika úmrtích. Musel být pohnán k odpovědnosti.

Pittova mysl se upírala ne na jeden, ale na dva plány – na záchranu Maeviných dvou synů a na zabití toho odporného obchodníka s diamanty.

36 KAPITOLA

Pitt navigoval to malé plavidlo širým mořem po celý osmý den. Při západu slunce převzal řízení Giordino, zatímco Pitt a Maeve povečeřeli kombinaci syrových a sušených ryb. Nad obzorem vyšel úplněk jako velký jantarově žlutý míč, předtím než se zmenšil a vybledl, když nad nimi proplul noční oblohou. Po několika doušcích vody, kterými spláchli chuť po rybách, se Maeve pohodlně usadila v Pittově náručí a upřela zrak na stříbrný paprsek světla na moři, který vedl až nahoru k měsíci.

Šeptala si slova z Měsíční řeky: „Dva tuláci se vydali vidět svět.“ Odmlčela se, pohlédla vzhůru do Pittovy výrazné tváře a zkoumala pevnou linii jeho brady, tmavé a husté obočí a zelené oči, jež se zaleskly, kdykoli na ně správně dopadlo světlo. Na muže měl pěkně tvarovaný nos, ale ten svědčil o tom, že byl zlomený při více než jedné příležitosti. Vrásky kolem jeho očí a nepatrné zakřivení rtů mu dodávaly vzhled někoho, kdo je humorný a stále usměvavý, vzhled muže, se kterým se žena může dobře cítit, a kdo nepředstavuje žádnou hrozbu. Byla v něm podivná směsice tvrdosti a citlivosti, kterou shledávala neuvěřitelně přitažlivou.

Seděla tiše, fascinovaná jím, dokud k ní náhle nesklonil zrak, když na její tváři spatřil výraz okouzlení. Vůbec se nepohnula, aby se odvrátila.

„Nejsi obyčejný muž,“ pravila, aniž věděla proč.

Tázavě se na ni zahleděl. „Co tě nutí to říkat?“

„Věci, které říkáš, a věci, které děláš. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by byl v tak dobrém vztahu k životu.“

Zazubil se a byl zjevně potěšen. „To jsou slova, která jsem od ženy nikdy neslyšel.“

„Poznal jsi jich hodně?“ tázala se s dívčí zvědavostí.

„Hodně čeho?“

„Žen.“

„Ani ne. Vždycky jsem chtěl být chlípníkem, jako je tady Al, ale málokdy jsem pro to našel čas.“

„Byl jsi ženatý?“

„Ne, nikdy.“

„Blízko tomu?“

„Snad jednou.“

„Co se stalo?“

„Zabili ji.“

Maeve viděla, že Pitt nikdy zcela nepřekonal tu propast oddělující lítost od hořkosladkých vzpomínek. Litovala, že se ho na to zeptala a cítila se rozpačitě. Byla k němu instinktivně přitahována a chtěla se mu zavrtat do mysli. Tušila, že je typem člověka, který touží po něčem hlubším, než je příležitostný tělesný vztah, a věděla, že neupřímné flirtování pro něj nemělo žádnou přitažlivost.

Jmenovala se Summerová,“ pokračoval tiše. „Bylo to dávno.“

Je mi to líto,“ řekla Maeve soucitně.

„Měla šedé oči a rudé vlasy, ale vypadala hodně jako ty.“

Jsem polichocená.“

Chystal se jí zeptat na její chlapce, ale zarazil se, když si uvědomil, že by tím zkazil intimitu té chvíle. Dva lidé sami, no, skoro sami, ve světě tvořeném měsícem, hvězdami a klid neznajícím černým mořem. Je, zbavené lidských bytostí a pevné půdy, obklopovaly tisíce kilometrů tekuté prázdnoty. Bylo příliš snadné zapomenout, kde byli, a představit si, jak plují napříč zátokou nějakého tropického ostrova.

„Také jsi neuvěřitelně podobná své prapraprababičce,“ pravil.

Pozvedla hlavu a zadívala se na něj. Jak bys mohl vůbec vědět, že vypadám jako ona?“

„Podle toho obrazu Betsy Fletcherové na jachtě.“

„Někdy ti musím o Betsy vyprávět,“ řekla Maeve a stočila se v jeho náručí jako kočka.

„To není potřeba,“ pravil s úsměvem. „Mám pocit, že ji znám skoro tak dobře jako tebe. Velmi hrdinná žena, zatčená a poslaná do trestanecké kolonie v Botany Bay, přežila plavbu na voru z *Gladiátoru.* Pomáhala zachránit život kapitána „Tyrana“ Scaggse a Jesse Dorsetta, odsouzeného lupiče, který se stal jejím manželem a tvým praprapradědečkem. Po přistání na místě, které se stalo známé jako ostrov Gladiátor, Betsy objevila jeden z největších diamantových dolů na světě a založila dynastii. Doma ve svém hangáru mám celou složku o Dorsettových, počínaje Betsy a Jessem

a pokračuje jejich potomky až k tobě a tvým sestrám připomínajícím plazy.“

Opět se posadila a v jejích modrých očích se zlostně zajiskřilo. „Dal sis mě prošetřit, ty kryso, pravděpodobně tvou CIA.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Tebe tolik ne jako kroniky Dorsettovy rodiny obchodníků s diamanty. Můj zájem patří pod hlavičku výzkumu, který byl vedený skvělým starým pánem, co by byl velmi rozhořčený, kdyby věděl, že jsi se o něm zmínila jako o agentu CIA.“

„Nevíš toho o mé rodině tolik, kolik si možná myslíš,“ pravila pyšně. „Můj otec a jeho předci byli velmi uzavření lidé.“

„Když teď tak o tom přemýšlím,“ pravil konejšivě, „je tu jeden člen vašeho ansámblu, který vzbuzuje mou zvědavost víc, než ti druzí.“

Pohlédla na něj ze strany. „Když ne já, tak kdo?“

„Ta mořská obluda ve vaší laguně.“

Ta odpověď ji naprosto překvapila. „Míníš snad Basila?“

Na moment se zatvářil nechápavě. „Koho?“

„Basil není mořská obluda, je to mořský had. Je tu výrazný rozdíl. Viděla jsem ho při třech různých příležitostech na vlastní oči.“

Potom se Pitt rozesmál. „Basil? Vy mu říkáte Basil?“

„Nesmál by ses, kdyby tě dostal do svých čelistí,“ pravila jízlivě.

Pitt zavrtěl hlavou. „Nemohu uvěřit, že naslouchám vyškolené zooložce, která věří na mořské hady.“

„Především je mořský had nesprávné pojmenování. Nejsou to opravdoví hadi jako ti ostatní.“

„Byly tu divoké příběhy od turistů, tvrdících, že spatřili podivná zvířata v každém jezeře od Loch Ness až po jezero Champlain, ale neslyšel jsem, že by od minulého století bylo něco takového zpozorováno v oceánech.“

„Pozorováním na moři se nedostává publicity, jakou mívala. Války, přírodní katastrofy a masové vraždy je vytlačily z titulků.“

„To by nezastavilo bulvární plátky.“

„Mořské trasy pro poháněné lodi jsou docela dobře stanoveny,“ vysvětlovala Maeve trpělivě. „První plachetní lodi se pohybovaly v málo navštěvovaných vodách. Rybářské lodi, které pluly za velrybami, často hlásily, že něco spatřily. Větrem poháněné lodi

pluly rovněž tiše a mohly se přiblížit k hadovi po hladině, kdežto moderní dieselové plavidlo je možné slyšet pod vodou na kilometry daleko. Jenom proto, že jsou velcí, neznamená, že to nejsou plaší samotářští tvorové, neúnavní cestovatelé oceánem, kteří odmítají být chyceni.“

„Jestli nejsou klamnými představami nebo hady, čím potom jsou? Pozůstalými dinosaury?“

„Oukej, ty nevěřící Tomáši,“ pravila vážně a tón jejího hlasu měl nádech vzdorné pýchy. „Píši svou doktorskou práci na téma kryptozoologie, vědy o legendárních zvířatech. Pro tvou informaci: máme tu 467 pozorování, potvrzených potom, co bylo vyloučeno špatné vidění, falešné zprávy a zprávy z druhé ruky. Mám je všechny kategorizované ve svém počítači na univerzitě: povahu pozorování včetně povětrnostních a mořských podmínek, v nichž se pozorování konala; zeměpisné třídění, rozlišující charakteristiku, barvu, tvar a velikost. Pomocí technik provádějících grafiku mohu zpětně vystopovat vývoj těch zvířat. Abych zodpověděla tvou otázku: pravděpodobně se vyvíjela z dinosaurů způsobem podobným aligátorům a krokodýlům. Ale rozhodně to nejsou 'pozůstatky'. Plesiosaurové, druh, o kterém se nejčastěji uvažuje, že přežil coby dnešní mořští hadi, nikdy nepřekročili délku šestnácti metrů a jsou například daleko menší než Basil.“

„Dobrá, ponechám si své mínění, dokud mě nepřesvědčíš, že skutečně existují.“

„Existuje šest základních druhů,“ dělala mu přednášku. „Nejvíce byl pozorován dlouhokrký tvor s jedním hlavním hrbem a s hlavou a čelistmi podobajícími se velkému psu. Dále je ten, co je vždycky popisován, že má hlavu koně s hřívou a velkýma kulatýma očima. O tomto tvorovi se také říká, že má kozí vousky pod dolní čelistí.“

„Kozí vousky,“ opakoval Pitt cynicky. „Pak je tady ten druh se skutečným hadím tělem, jako má úhoř. Další z nich má vzezření obří mořské vydry, zatímco ještě další je známý svou řadou ohromných trojúhelníkových ploutví. Druh, který je nejčastěji zobrazován, má mnoho hřbetních hrbů, vejčitou hlavu a velký psí čumák. Tento had je vždycky popisován jako černý nahoře a bílý vespod. Někteří z nich mají ploutve jako tuleni či želvy, někteří zase ne. Některým

narůstá nesmírně dlouhý ocas, jiným jen krátký pahýl. Mnozí jsou popisováni, že mají srst, většina ostatních je hladká jako hedvábí. Jejich barva se mění od žlutošedé po hnědou až černou. Téměř všichni svědci se shodují, že dolní část jejich těla je bílá. Na rozdíl od pravých mořských a pozemských hadů, kteří se postrkují kupředu kroucením se ze strany na stranu, tento had se pohybuje tím, že se vlní vertikálně. Zdá se, že se živí rybami, ukazuje se jen v klidných vodách a byl pozorován ve všech mořích s výjimkou vod kolem Arktidy a Antarktidy.“

Jak víš, že všechna ta pozorování nebyla mylně vyložena?“ zeptal se Pitt. „Mohli to být vyhřívající se žraloci, chumáče řas, sviňuchy plující v jedné řadě, nebo dokonce obří oliheň.“

„Ve většině případů tu byl více než jeden pozorovatel,“ opáčila Maeve. „Mnozí z těch přihlížejících byli mimořádně čestní námořní kapitáni. Jedním z nich byl kapitán Arthur Rostrom.“

„To jméno znám. Byl kapitánem *Carpathie,* lodi, která zachránila ty, co přežili ztroskotání *Titaniku.*“

„Na vlastní oči uviděl tvora, který se zdál být ve velkých nesnázích, jako by byl poraněn.“

„Svědci mohou být naprosto čestní, ale pomýlení,“ trval na svém Pitt. „Dokud nějaký had nebo jeho kus není předán vědcům k pitvání a studiu, není tu žádný důkaz.“

„Proč nemohou plazi mající délku dvaceti až padesáti metrů a znaky hada dosud žít v moři, jako žili během druhohorního období? Moře není křišťálová okenní tabule. Nemůžeme vidět do jeho hlubin a zkoumat vzdálené obzory jako na souši. Kdo ví, kolik obřích druhů, dosud neznámých vědě, se potuluje po mořích?“

„Skoro se bojím zeptat,“ pravil Pitt s úsměvem v očích, „ale do jaké kategorie spadá Basil?“

„Klasifikovala jsem Basila jako megaúhoře. Má válcovité tělo o délce třiceti metrů, které je zakončené zašpičatělým ocasem. Jeho hlava je mírně tupá jako u obyčejného úhoře, ale má širokou psí tlamu plnou ostrých zubů. Je namodralý s bílým břichem, a jeho jako uhel černé oči jsou veliké jako servírovací mísy. Vlní se horizontálně jako ostatní úhoři a hadi. Dvakrát jsem viděla, jak zvedl přední část

svého těla dobrých deset metrů ven z vody, předtím než dopadl nazpět s velkým šplouchnutím.“

„Kdy jsi ho poprvé uviděla?“

„Když mi bylo asi deset,“ odvětila Maeve. „Deirdre a já jsme se plavily po laguně v malém kutru, který nám dala matka, když jsem měla nečekaně ten zvláštní pocit, že jsem sledována. Mráz mi přeběhl po zádech. Deirdre dělala, jako by se nic nedělo. Pomalu jsem se otočila. A tam, asi dvacet metrů za naší zádí, byla hlava a krk vynořující se asi tři metry ven z vody. Ta věc měla dvě lesknoucí se černé oči, které na nás zíraly.“

„Jak tlustý byl ten krk?“

„Dobré dva metry v průměru, tak velký jako vinný sud, jak nám ho otec často popisoval.“

„On ho viděl také?“

„Celá rodina pozorovala Basila při celé řadě příležitostí, ale obvykle když se někdo chystal zemřít.“

„Pokračuj ve svém popisu.“

„To zvíře vypadalo jako drak z dětského zlého snu. Ustrnula jsem a nemohla říct ani slovo či vykřiknout, zatímco Deirdre se stále upřeně dívala přes příď. Její pozornost byla soustředěna na to, aby mi řekla, kdy mám změnit směr, tak abychom nenajely na venkovní útes.“

„Pohnulo se to zvíře směrem k tobě?“ tázal se Pitt. „Ne. Jen na nás civělo a nepokoušelo se obtěžovat člun, když jsme od něj odplouvaly.“

„Deirdre ho vůbec neviděla.“

„V té době ne, ale později ho zahlédla při dvou různých příležitostech.“

„Jak reagoval tvůj otec, když jsi mu pověděla, co jsi viděla?“

„Smál se a povídal: ‚Tak konečně jsi se setkala s Basilem.'„

„Říkala jsi, že ten had dal o sobě vědět, když došlo k úmrtí?“

„Rodinná bajka, v níž je zrnko pravdy. Basila uviděla v laguně posádka hostující velrybářské lodi, když byla pohřbena Betsy Fletcherová, a potom byl spatřen později, když k zemřela má prateta Mildred a má matka, obě dvě za hrozných okolností.“

„Shoda náhod nebo osud?“

Maeve pokrčila rameny. „Kdo to může říct? Jediná věc, kterou si mohu být jistá, je ta, že můj otec zavraždil mou matku.“

Jako že dědeček Henry údajně zavraždil svou sestru Mildred.“

Věnovala mu zvláštní pohled. „O tom víš také.“

„To je všeobecně známo.“

Zírala přes černé moře tam, kde se stýkalo s hvězdami, a jasný měsíc jí ozařoval oči, které, jak se zdálo, se stávaly temnějšími a smutnějšími. „Poslední tři generace Dorsettů vlastně nevytvořily vzory ctnosti.“

„Tvoje matka se jmenovala Irene.“

Maeve tiše kývla.

Jak zemřela?“ zeptal se Pitt vlídně.

„Byla by nakonec zemřela, když měla srdce zlomené od urážek, které na ni vršil muž, jehož zoufale milovala. Ale když kráčela podél útesů s mým otcem, uklouzla a zabila se pádem dolů do příboje.“ Do její jemné tváře se vryl výraz nenávisti. „Strčil do ní,“ pravila chladně, „můj otec do ní strčil, aby se zabila. To vím tak jistě, jako že jsou hvězdy nade mnou.“

Pitt ji k sobě pevně přitiskl a cítil, jak se chvěje. „Vyprávěj mi o svých sestrách,“ řekl, aby změnil téma.

Výraz nenávisti se vytratil a její rysy se znovu staly jemnými. „Není toho moc k vyprávění. Nikdy jsem si ani s jednou z nich nebyla velmi blízká. Deirdre byla zlodějská. Když jsem měla něco, co chtěla, prostě mi to ukradla a předstírala, že to bylo její od začátku. Z těch třech byla Deirdre tatínkova malá holčička. Myslím, že na ni vyplýtval většinu své náklonnosti, protože oba si byli duchem podobní. Deirdre žije ve vysněném světě, vytvořeném klamáním sama sebe. Nedokáže říct pravdu, i když není důvod lhát.“

„Vdala se někdy?“

Jednou za profesionálního hráče kopané, který si myslel, že si svůj život prožije jako příslušník mezinárodní smetánky se svou vlastní paletou koníčků a kratochvílí. K jeho smůle však, když chtěl rozvod a požadoval vyrovnání, které se rovnalo australskému státnímu rozpočtu, vhodně spadl z jedné z rodinných jachet. Jeho tělo se nikdy nenašlo.“

„Nevyplácí se přijímat pozvání k projížďce po moři s Dorsettovými," řekl Pitt jízlivě.

„Bojím se pomyslet na všechny ty lidi, co otec zlikvidoval a kteří mu opravdu stáli v cestě, nebo si to jen představoval."

„A co Boudicca?"

„Nikdy jsem ji skutečně neznala," pravila chladně. „Boudicca je o jedenáct let starší než já. Brzy potom, co jsem se narodila, táta ji zapsal do exkluzivní soukromé školy s internátem, nebo mi to vždycky tak říkali. Zní to podivně, když říkám, že má sestra pro mě byla úplně cizí. Bylo mi téměř deset roků, když jsem se s ní poprvé setkala. Všechno, co o ní vím, je, že má vášeň pro hezké mladé muže. Tátu to netěší, ale dělá málo pro to, aby jí zabránil se vyspat s kdekým."

„Je to pořádně silná žena."

„Viděla jsem ji, jak se jednou brutálně zachovala k otci, když bil naši matku během opileckého řádění."

„Je zvláštní, že všichni mají takové vražedné antipatie vůči jedinému členu rodiny, který je láskyplný a charakterní."

„Když jsem unikla z ostrova, kde jsem byla po matčině smrti držená se sestrami jako skutečný vězeň, táta nedokázal uznat mou nezávislost. Rozhněvalo ho, že jsem si sama vydělávala po dobu svého studia na univerzitě, aniž bych se dotkla majetku Dorsettových. Později, když jsem žila s jedním mladíkem a otěhotněla, rozhodla jsem se to vydržet celých těch devět měsíců, potom co mi doktor řekl, že budu mít dvojčata, místo abych se rozhodla pro potrat. Odmítla jsem si toho hocha vzít, takže táta a sestry přetrhali všechny mé svazky s panstvím Dorsettů. Zní to všechno tak bláznivě, a já to nedokáži vysvětlit. Legálně jsem si změnila jméno na jméno mé prapraprababičky a pokračovala dál ve svém životě, šťastná, že jsem se osvobodila od nefunkční rodiny."

Trýznily ji síly zla, nad nimiž neměla žádnou moc, a Pitt ji litoval a zároveň si vážil její statečnosti. Maeve byla milující žena. Pohlédl do jejích bezelstných modrých očí dítěte. Přísahal si, že udělá, co je v lidských silách, aby ji zachránil.

Začal něco říkat, ale zahlédl v temnotě kypící hřeben obrovské vlny, která se k nim hrozivě blížila. Zdálo se, že ta obří vlna se láme

přes celé jeho zorné pole. Šíji mu sevřela chladná hrůza, když za první vlnou uviděl valit se tři podobné.

Varovně vykřikl na Giordina a povalil Maeve na podlahu člunu. Ta dlouhá vlna se stočila dolů na člun, zaplavila jej pěnou a vodní tříští a převalila ho na pravobok, který stlačila dolů. Protější stranu to vymrštilo do vzduchu, zatímco člun se při pádu do hlubokého údolí natočil bokem k příští vodní stěně.

Ta druhá vlna se pozvedla a dotkla hvězd, dříve než se nad nimi přehnala silou nákladního vlaku. Zcela potopený člun se pohroužil do černé bouře. Pro Pitta, přemoženého rozzuřeným mořem, bylo jedinou možností jak zůstat naživu, když si zopakovával předchozí tajfun, sevřít co nejpevněji plovák. Spadnout přes okraj člunu do moře znamenalo zůstat v něm. Každý rozumný majitel sázkové kanceláře by byl dal přednost sázce na žraloky než na utopení.

Ten malý člun se nějak prodral na hladinu, když jej po sobě zasáhly poslední dvě vlny. Prudce jím otočily ve zmítajícím se pekle běsnících vod. Bezmocní cestující spadli střemhlav pod vodní stěnu a znovu se ponořili. Poté sjeli dolů po hladkém hřbetě poslední vlny a moře se zklidnilo, jako by se bylo nic nestalo. Bouřlivě vzduté vlny se přehnaly kolem nich a pokračovaly dál do noci.

„Další přesná ukázka povahy moře," vyprskl Giordino, jehož paže byly smrtícím stiskem sevřené kolem konzoly. „Co jsme udělali, že jsme ho tak rozzuřili?"

Pitt okamžitě pustil Maeve a pozvedl ji do polohy vsedě. „Jsi v pořádku?"

Několik vteřin kašlala, než ze sebe zadýchaně dostala: „Očekávám, že… budu žít. Co nás to proboha zasáhlo?"

„Mám podezření na seismickou poruchu na dně moře. Není zapotřebí zemětřesení o velké síle, aby vyvolalo sérii nebezpečných vln."

Maeve si odhrnula z očí mokré pramínky blond vlasů. „Naštěstí se člun nepřevrátil a nikdo z nás nebyl vyvržený do moře."

Jak je to s kormidlem?" optal se Pitt Giordina.

„Pořád tam visí. Naše kormidlo z pádla přežilo v dobrém stavu, ale naše plachta je na pár místech roztržená a děravá."

„Naše zásoby jídla a vody také dobře obstály," oznámila Maeve.

„Potom jsme se udrželi při životě téměř bez újmy,“ pravil Giordino, jako by tomu docela nevěřil.

„Obávám se, že ne na dlouho,“ řekl Pitt napjatě.

Maeve upírala svůj zrak kolem na zdánlivě nepoškozený člun. „Nevidím žádnou zjevnou škodu, která by se nedala opravit.“

„Ani já ne,“ souhlasil Giordino poté, co prozkoumal celistvost plováků.

„Nepodíval jsi se dolů.“

V jasném měsíčním svitu uviděli pochmurné napětí, jež se zračilo Pittovi ve tváři. Zahleděli se směrem, kterým jim pokynul, a náhle si uvědomili, že jakákoli naděje na přežití se rychle vytratila.

Po celé délce spodku trupu se táhla v laminátu prasklina, kterou již začala prosakovat voda.

37 KAPITOLA

Rudi Gunn nebyl pro dřinu a vzrušení spojené s vítězstvím. Spoléhal na své duševní schopnosti, režim ukázněných stravovacích návyků a na svůj metabolizmus, aby jej udržovaly vypadat mladě a zdravě. Jednou či dvakrát týdně, jako dnes, když měl na to náladu, jezdil na kole během doby oběda podél Sandeckera, který byl blázen do joggingu. Admirál vedl svůj denní běh deset kilometrů po jedné z několika cest, jež procházely parkem Potomac. Cvičení každopádně neprobíhalo mlčky. Když jeden muž běžel a druhý jel, diskutovalo se o záležitostech NUMA, jako by si povídali v kanceláři.

Jaký je rekord pro někoho vydaného na pospas moři?“ tázal se Sandecker, zatímco si upravoval pásku kolem čela.

„Steve Callahan, jachtař, přežil 76 dní, potom co se jeho loď potopila u Kanárských ostrovů,“ odpověděl mu Gunn, „což je nejdelší doba pro jednoho člověka v nafukovacím záchranném člunu. Podle Guinnesse je držitelem světového rekordu v přežití na moři Poon Lim, čínský stevard, který byl volně unášen mořem v záchranném člunu, poté co jeho loď byla torpédována v jižním Atlantiku během druhé světové války. Zůstal naživu 133 dní, než ho zachránili brazilští rybáři.“

„Byl některý z nich unášen mořem během větru o síle deset?“

Gunn zavrtěl hlavou. „Ani Callahan ani Poon Lim nebyli zasaženi bouří blížící se intenzitou tajfunu, která se přehnala přes Dirka, Ala a slečnu Fletcherovou.“

„Už to budou dva týdny od té doby, co je Dorsett opustil,“ pravil Sandecker mezi vdechem a výdechem. Jestli přečkali tu bouřku, musí silně trpět žízní a vystavením živlům.“

„Pitt je nekonečně nápaditý člověk,“ řekl Gunn neoddiskutovatelně. „Když je společně s Giordinem, nepřekvapilo by mě, kdyby se vyplavili na pláži na Tahiti a odpočívali v chatrči z trávy.“

Sandecker ustoupil k okraji cesty, aby umožnil ženě, která tlačila malé dítě v tříkoláku, proběhnout kolem nich opačným směrem.

Když se dal znovu do běhu, mumlal si: „Dirk vždycky říkával, že moře svá tajemství lehce nevydává.“

„Věci by byly mohly být vyřešené, kdyby se australské a novozélandské pátrací a záchranné oddíly byly mohly připojit k úsilí NUMA.“

„Arthur Dorsett má dlouhé ruce,“ pravil Sandecker zlostně. „Obdržel jsem tolik omluv ohledně toho, proč jsou tak zaměstnaní jinými záchrannými misemi, že bych si s nimi byl mohl vytapetovat zeď.“

„Nedá se popřít, že ten člověk vládne neuvěřitelnou mocí.“ Gunn přestal šlapat a zastavil se vedle admirála. „Dorsettovy peněžní úplatky jdou hluboko do kapes přátel v Kongresu Spojených států a v parlamentech Evropy a Japonska. Je ohromující, jací slavní lidé pro něj pracují.“

Sandeckerův obličej zrudl nikoli námahou, ale beznadějí. Nemohl ovládnout svůj hněv a rozmrzlost. Zastavil se, sehnul se a sevřel si kolena, přičemž civěl do země. „Kdybych měl možnost chytit svýma rukama Arthura Dorsetta za krk, v minutě bych zavřel NUMA.“

„Jsem si jist, že nejste sám,“ řekl Gunn. „Musí jich být tisíce, co ho nemají rádi, nedůvěřují mu a dokonce ho nenávidí. A přesto jej nikdy nezradí.“

„Malý zázrak. Jestliže nezařídí smrtelné nehody pro ty, kdo mu stojí v cestě, koupí si je tím, že naplní jejich švýcarské bankovní bezpečnostní schránky diamanty.“

„Diamanty jsou mocným přesvědčovacím prostředkem.“

„Prezidenta jimi nikdy neovlivní.“

„To ne, ale prezident *může* být uveden v omyl špatnou radou.“

„Určitě ne, když jsou v sázce životy více jak milionu lidí.“

„Ještě ani slovo?“ ptal se Gunn. „Prezident říkal, že se vám ozve do čtyř dnů. Už je to šest.“

„Naléhavost té situace na něj zapůsobila…“

Oba muži se otočili při zahoukání vozu s označením NUMA. Jeho řidič zastavil v ulici naproti běžecké cestě. Vyklonil se z okénka spolujezdce a zavolal: „Mám pro vás hovor z Bílého domu, admirále.“

Sandecker se obrátil ke Gunnovi a slabě se usmál. „Prezident musí mít velké uši.“

Když admirál přistoupil k autu, řidič mu podal přenosný telefon. „Na bezpečné lince je Wilbur Hutton, pane.“

„Wille?“

„Nazdar, Jime. Obávám se, že mám pro tebe neradostnou zprávu.“

Sandecker napnul pozornost. „Vysvětli to, prosím tě.“

„Po zralé úvaze odložil prezident veškeré akce týkající se zvukové pohromy.“

„Ale proč?“ zajíkl se překvapením Sandecker. „Neuvědomuje si důsledky toho, když se vůbec nic nepodnikne?“

„Experti v Národní vědecké radě nesouhlasili s vaší teorií. Byli ovlivněni pitevními zprávami od australských patologů v jejich Středisku pro kontrolu nemocí v Melbourne. Australáci nezvratně prokázali, že úmrtí na palubě té výletní lodi byla způsobena vzácným druhem bakterie, podobné té, co způsobuje legionářskou nemoc.“

„To není možné!“ vyštěkl Sandecker.

„Vím jenom to, co mi řekli,“ připustil Hutton. „Australáci mají podezření, že za to byla zodpovědná kontaminovaná voda v topném systému té lodi.“

„Je mi jedno, co říkají patologové. Od prezidenta by bylo nerozumné, kdyby ignoroval mé varování. Proboha, Wille, pros, naléhej či dělej cokoli je zapotřebí k tomu, abys prezidenta přesvědčil, že má použít svou pravomoc a zastavit Dorsettovy důlní provozy dříve, než bude příliš pozdě.“

„Je mi líto, Jime, ale prezident má svázané ruce. Žádný z vědeckých poradců si nemyslel, že vaše důkazy jsou dostatečně silné, aby se riskoval mezinárodní incident. Rozhodně ne ve volebním roce.“

„To je šílené!“ zvolal Sandecker zoufale. „Mají-li moji lidé pravdu, prezident nebude moci být zvolen, v žádném případě.“

„To je tvůj názor,“ řekl Hutton chladně. „Snad abych dodal, že Arthur Dorsett se nabídl, že otevře své důlní provozy mezinárodnímu týmu vyšetřovatelů.“

„Jak rychle může být dán dohromady takový tým?“

„Tyhle věci trvají dva, možná tři týdny.“

„Do té doby budete mít mrtvá těla navršená po celém ostrově Oahu.“

„Naštěstí nebo naneštěstí, záleží, jak se na to člověk dívá, jsi s tímto přesvědčením v menšině.“

Sandecker nezřetelně zamumlal: „Vím, že jsi udělal, co jsi mohl, Wille, a jsem ti vděčný.“

„Spoj se, prosím, se mnou, kdybys narazil na jakékoli další informace, Jime. Moje linka je ti vždy otevřená.“

„Děkuji ti.“

„Sbohem.“

Sandecker podal telefon zpátky řidiči a obrátil se ke Gunnovi: „Doběhli nás.“

Gunn vypadal vyděšeně. „Prezident ignoruje naši situaci?“

Sandecker poraženecky přikývl. „Dorsett podplatil patology. Ti podali falešnou zprávu, ve které se tvrdí, že příčinou smrti pasažérů výletní lodi byla kontaminace pocházející z topného systému.“

„Nemůžeme to vzdát,“ řekl Gunn, rozzuřený nezdarem. „Musíme nalézt jiný prostředek, jak včas zastavit Dorsettovo šílenství.“

„Když máte pochyby,“ pravil Sandecker a do očí se mu vracel zápal, „vsaďte na někoho, kdo je chytřejší než vy.“ Vzal si nazpátek telefon a vyťukal na něm nějaké číslo. „Je tu jeden člověk, který by mohl mít ten klíč.“

*****

Admirál Sandecker se sehnul a zahrál míček z odrazitě golfového klubu Camelback ve Scottsdale v Arizoně. Byly dvě hodiny odpoledne pod bezmračnou oblohou, pouhých pět hodin potom, co si zaběhal s Rudim Gunnem ve Washingtonu. Po přistání na letišti ve Scottsdale si vypůjčil auto od přítele, starého penzionovaného válečného námořníka, a odjel přímo na golfové hřiště. Leden v poušti by mohl být chladný, takže měl na sobě dlouhé kalhoty a kašmírový svetr s dlouhými rukávy. Byla zde dvě hřiště, a on hrál na tom, co se nazývalo Indiánská zatáčka.

Zamířil si na hřiště vzdálené 365 metrů, dvakrát cvičně švihl golfovou holí, zamířil jí na míček a nenucené do něj s rozmachem

udeřil. Míček letěl pěkně vzduchem, stočil se trochu doprava, poskočil a dokutálel se 190 metrů dolů po travnatém hracím poli mezi odrazištěm a jamkou.

„Hezká rána, admirále," řekl doktor Sanford Adgate Ames. „Udělal jsem chybu, že jsem vás přemluvil na přátelskou hru golfu. Netušil jsem, že staří námořníci berou pozemní sport tak vážně." Pod dlouhými nepěstěnými vlasy, které mu zakrývaly ústa a spadaly dolů na prsa, Ames vypadal jako starý pouštní zlatokop. Oči měl skryté za modře zbarvenými bifokálními brýlemi.

„Staří námořníci dělají mnoho podivných věcí," opáčil Sandecker.

Požádat doktora Sanforda Adgatea Amese, aby přijel do Washingtonu na konferenci na vysoké úrovni, se nelišilo od modlení se k Bohu, aby vykouzlil teplý středomořský vítr, kterým by roztála čepička z polárního ledu. Ani jeden z nich by pravděpodobně neodpověděl. Ames nenáviděl stejně vášnivě New York i Washington a naprosto odmítal ta dvě místa navštívit. Nabídky oslavných večeří a odměn by s ním z jeho úkrytu na hoře Camelback v Arizoně ani nepohnuly.

Sandecker Amese potřeboval, naléhavě jej potřeboval. Kousl tedy do kyselého jablka a požádal o schůzku s mistrem zvuku, jak Amese nazývali jeho kolegové vědci. Ames souhlasil, ale se strohou výhradou, že si Sandecker donese své golfové hole, poněvadž veškerá diskuse se bude odehrávat na golfovém hřišti.

Vědecká obec si Amese vážila, neboť byl pro zvuk tím, čím Einstein byl pro čas a světlo. Neuhlazený, egocentrický a skvělý. Ames napsal více než tři sta prací o téměř každém známém aspektu zvukové oceánografie. Za pětačtyřicet roků jeho studie a analýzy obsáhly jevy počínaje podmořským radarem a sonarovými technikami, až po šíření zvuku a rezonanci pod hladinou. Jako bývalý důvěrný poradce ministerstva obrany byl nucen odstoupit po svých vášnivých námitkách vůči testům na hluk v oceánu, které se prováděly po celém světě, aby se změřilo globální oteplování. Jeho kousavé útoky na projekty podmořských nukleárních zkoušek válečného námořnictva byly rovněž zdrojem nepřátelského smýšlení v Pentagonu. Zástupci celé řady univerzit se srocovali u jeho prahu v naději, že jej přimějí, aby vstoupil na jejich fakultu, ale on odmítal a

upřednostňoval provádění výzkumu s malým týmem čtyř studentů, které vyplácel ze své vlastní kapsy.

„Co říkáte dolaru za důlek, admirále? Nebo jste opravdový sázkař?“

„Souhlasím, doktore,“ řekl Sandecker ochotně.

Ames přistoupil k podstavku, zkoumal hrací pole mezi odrazištěm a jamkou, jako by mířil puškou, a pak švihl. Tomu muži táhlo na sedmdesátku, ale Sandecker si povšiml, že jeho rozmach dozadu nedosahoval jen o několik centimetrů rozmachu muže mnohem mladšího a hbitějšího. Míček vzlétl do vzduchu a dopadl do pískové překážky těsně vedle hranice dvou set metrů.

Jak rychle ti mocní padnou,“ pravil Ames filozoficky.

Sandecker se nenechal snadno obalamutit. Věděl, že ho chlácholí. Ames byl ve washingtonských kruzích dobře známý jako golfový profesionál. Ti, co byli na jeho seznamu důvěřivců, souhlasili, že kdyby byl nedělal do fyziky, byl by se jako hráč stal členem Asociace profesionálních hráčů golfu.

Nastoupili do golfového vozíku a vyrazili za svými míčky s Amesem za volantem. „Jak vám mohu pomoci, admirále?“ zeptal se.

Jste si vědom úsilí NUMA vystopovat a zastavit to, čemu říkáme zvuková pohroma?“ odpověděl mu Sandecker.

„Slyšel jsem nějaké zvěsti.“

„Co si o tom myslíte?“

„Je to pěkně přitažené za vlasy.“

„Prezidentova Národní vědecká rada souhlasí,“ zabručel Sandecker.

„Nedá se říci, že jim skutečně dávám vinu.“

„Nevěříte, že zvuk může cestovat tisíce kilometrů pod vodou, potom vyjít na hladinu a zabít?“

„Výkon ze čtyř různých zdrojů zvuku o vysoké intenzitě, sbíhajících se ve stejné oblasti, že by způsobil smrt každému savci na doslech? To není hypotéza, kterou bych doporučoval podporovat, ne kdybych si přál uchovat si své postavení mezi sobě rovnými.“

„K čertu s hypotézou!“ vybuchl Sandecker. „Počet mrtvých už dosahuje přes čtyři sta. Plukovník Leigh Hunt, jeden z nejlepších

patologů v naší zemi, nezvratně prokázal, že příčinou úmrtí jsou intenzivní zvukové vlny.“

„To není to, co jsem slyšel z pitevních nálezů z Austrálie.“

Jste starý podvodník, doktore,“ řekl Sandecker s úsměvem. „Sledoval jste situaci.“

„Mám zájem pokaždé, když je zmiňován předmět akustiky.“

Nejdříve dorazili k Sandeckerově míčku. Ten si vybral dřevěnou golfovou hůl číslo tři a srazil svůj míček do pískové překážky před hrací plochou.

„Zdá se, že máte zálibu pro pískové překážky,“ pravil Ames ledabyle.

„Více než jedním způsobem,“ připustil Sandecker.

Zastavili se u Amesova míčku. Fyzik vytáhl ze svého vaku železnou golfovou hůl číslo tři. Jeho hra se zdála být více duševní než tělesná. Neudělal si žádné cvičné švihy, ani řadu kroutivých pohybů. Prostě k míčku přistoupil a máchl holí. Vznesla se sprška písku, zatímco míček vylétl obloukem vzhůru a dopadl na hrací plochu necelých deset metrů od golfové jamky.

Sandecker potřeboval dva údery holí s klínovitou hlavou, aby se dostal ven z pískové překážky, poté dva jemné údery, dříve než se jeho míček skutálel do jamky na dvojnásobný než stanovený počet úderů. Ames doklepl míček dvěma údery ze stanoveného počtu. Zatímco jeli ke druhé jamce, Sandecker začal nastiňovat své závěry v podrobnějším vyprávění. Následujících osm jamek se hrálo za bouřlivé diskuse, kdy se Ames Sandeckera vytrvale dotazoval a uváděl celou řadu argumentů proti vraždě zvukem.

U osmého hřiště Ames použil hůl s klínovitou hlavou a míček zvedl prudce vzhůru, tak aby jej umístil na délku hole od jamky. Pobaveně pozoroval, jak Sandecker chybně zaregistroval golfové hřiště a zahrál svůj míček stranou do okolní trávy. „Mohl byste být docela slušným hráčem golfu, kdybyste si vyrazil a hrál častěji, admirále.“

„Pětkrát za rok mi to stačí,“ odvětil Sandecker. „Nemám pocit, že bych něčeho dosáhl tím, že se šest hodin honím za malým míčkem.“

„No nevím. Já jsem vyvinul některé ze svých nejvíce tvůrčích pojetí, právě když jsem odpočíval na golfovém hřišti.“ Poté co

Sandecker konečně zahrál míček do jamky, vrátili se k vozíku. Ames vytáhl z malé mrazničky plechovku dietní koly a podal ji admirálovi. „Co přesně očekáváte, že vám řeknu?“ zeptal se.

Sandecker na něj upřeně hleděl. „Je mi fuk, co si myslí od života odtržení vědci. Tam venku na moři umírají lidé. Jestliže Dorsetta nezastavím, zemře ještě více lidí, a to v počtech, na které se mi ani nechce pomyslet. Jste ten nejlepší člověk na akustiku v zemi. Chovám naději, že mě můžete navést na cestu vedoucí k ukončení toho vraždění.“

„Takže jsem váš poslední odvolací soud.“ Amesův přátelský tón se neklamně malinko změnil, a sice na tón, který by se sotva dal nazvat zcela střízlivým. „Chcete po mně, abych přišel s nějakým praktickým řešením vašeho problému.“

„Našeho problému,“ opravil ho jemně Sandecker.

„Ano,“ řekl Ames těžce. „Teď to chápu.“ Držel si plechovku dietní koly před očima a zvědavě na ni zíral. „Váš popis mé osoby je zcela správný, admirále. Já jsem starý podvodník. Vypracoval jsem jakýsi detailní plán, ještě než jste opustil pevnou zem ve Washingtonu. Samozřejmě, že to není dokonalý plán. Vyhlídka na jeho úspěch je menší než padesát procent, ale je ten nejlepší, jaký jsem schopen si vymyslet bez měsíců strávených vážným výzkumem.“

Sandecker se podíval na Amese, přičemž zastíral své vzrušení, jeho zrak zářil nadějí, jež tam předtím nebyla. „Vy jste opravdu vymyslel plán k ukončení Dorsettových důlních provozů?“ otázal se netrpělivě.

Ames zavrtěl hlavou. Jakýkoli druh ozbrojené síly je mimo moji oblast. Mluvím tady o metodě neutralizování souběhu zvuku.“

Jak je tohle možné?“

„Vyjádřeno prostě, energie zvukových vln může být odražena.“

„Ano, to je přeci samozřejmé,“ řekl Sandecker.

„Jelikož víte, že ty čtyři různé zvukové paprsky se budou šířit směrem k ostrovu Oahu a stanovili jste přibližný čas jejich souběhu, předpokládám, že vaši vědci dokáží také přesně předpovědět přesnou polohu toho souběhu.“

„Ano, máme to dobře zaměřeno.“

„Tady máte svou odpověd.“

„To že je ona?“ Veškeré známky naděje, které Sandecker v sobě živil, se vytratily. „Něco mi muselo uniknout.“

Ames pokrčil rameny. „Occamova břitva, admirále. Princip, podle kterého se podstaty věcí nemají zbytečně násobit.“

„Ta nejjednodušší odpověd' má přednost před složitou.“

„Vidíte to. Má rada, i když bez záruky, je ta, aby NUMA vybudovala odrazové zařízení podobné satelitnímu talíři, spustila ho do moře v místě souběhu a vyslala jím zvukové vlny pryč od Honolulu.“

Sandecker se snažil, aby jeho obličej nejevil známky emocí, ale srdce mu bušilo do žeber. Klíč k té záhadě byl směšně jednoduchý. Pravda, realizace projektu přesměrování nebude snadná, ale *bylo* to proveditelné.

„Jestliže NUMA dokáže postavit a umístit odrazové zařízení včas,“ zeptal se Amese, „kam by měly být ty zvukové vlny přesměrovány?“

Amesovou tváří se mihl mazaný úsměv. „Zřejmou volbou by byla nějaká neobydlená část oceánu, řekněme na jih k Antarktidě. Ale jelikož se energie souběhu pomalu vytrácí, čím dál se pohybuje, proč ji neposlat nazpět k jejímu zdroji?“

„K Dorsettovu dolu na ostrově Gladiátor,“ pronesl Sandecker a mírnil zděšení ve svém hlase.

Ames přikývl. „Stejně dobrá volba jako každá jiná. Potom, co bude mít za sebou okružní cestu, intenzita energie už nebude mít sílu zabíjet lidi. Ale měla by je naplnit bázní boží a způsobit jim pořádný bolehlav.“

38 KAPITOLA

Tak to je tedy konec, pomyslel si Pitt s hořkostí. Jen takhle daleko se od kohokoli očekávalo, že dojde. Toto bylo zakončení hrdinského úsilí, budoucích tužeb a radostí každého z nich. Skončí ve vodě jako potrava pro ryby a žalostné zbytky jejich těl budou klesat tisíc sáhů k pustému dnu moře. Maeve už nikdy znovu neuvidí své syny, Pitta bude oplakávat jeho matka a otec a mnoho jeho přátel v NUMA. Mše konaná k uctění památky Giordina bude hodně navštívená, přemítal Pitt s posledním zbytkem humoru, a s úctyhodným počtem truchlících žen, z nichž každá by mohla být královnou krásy.

Ten malý člun, co je doposud provezl tolika božími dopuštěními, se doslova rozpadal ve švech. Prasklina podél dna trupu se nepatrně prodlužovala s každou vlnou, která je přenesla přes svůj hřeben.

Plováky by je udržely na hladině, ale když se trup nadobro rozpadne a jeho kusy si půjdou svou cestou, všichni budou vrženi do nemilosrdné vody, kde se budou zoufale přidržovat vraku a stanou se zranitelnými vůči všudypřítomným žralokům.

Momentálně bylo moře poměrně klidné. Od hřebenu až po údolí neměly valící se vlny ani metr. Ale kdyby se počasí mělo stát náhle nestálým a moře se rozbouřilo, smrt by udělala víc než to, že by jim pouze hleděla do očí. Ta stará s kosou by je rychle objala bez dalšího zaváhání.

Pitt se sehnul nad kormidlem na zádi a naslouchal nyní již známému skřípání a šplouchání vědra na vylévání vody z člunu. Jeho sytě zelené oči, bolavé a opuchlé, zkoumaly obzor, když na něm probleskl prstenec ranního slunka, měnící se od zlatooranžové záře po ohnivě žlutou. Pátral a marně doufal, že se snad nad čistým rovným horizontem obklopujícího je moře pozvedne náznak země. Pátral marně. Neukázala se žádná loď, ani letadlo, ani ostrov. Až na několik malých mráčků plynoucích k jihovýchodu byl Pittův svět tak prázdný jako pláně na Marsu a jejich člun byl sotva víc než píchnutí špendlíkem do nekonečného obrazu moře.

Poté, co chytili dostatek ryb, že by si mohli otevřít restaurant s mořskými pochoutkami, hlad jim nepůsobil úzkost. Jejich zásoba vody, uchovají-li si ji, postačovala na přinejmenším dalších šest či

sedm dnů. Byla to únava a nedostatek spánku způsobené ustavičným vyléváním vody, aby se člun udržel na hladině, co si vybíralo svoji daň. Každá hodina byla utrpením. Bez jakékoli misky či lahve byli nuceni šplíchat vodu sevřenými dlaněmi přes palubu, dokud Pitt nevymyslel nádobu z nepromokavého balíčku, který obsahoval příslušenství, jež propašoval přes Dorsettovy. Když k ní uvázali pár montážních klíčů, aby se vytvořila vydutá nádržka, dokázali tak odstranit ze člunu litr vody jedním nabráním.

Zprvu pracovali ve čtyřhodinových směnách, protože Maeve požadovala, aby si mohla odvést svůj podíl námahy. Pracovala ochotně a přemáhala ztuhlost, jež jí brzy napadla klouby na pažích a zápěstích a byla následována mučivými bolestmi svalů. Měla vytrvalost a kuráž, ale neměla přirozenou sílu ani jednoho z těch mužů. Směny se brzy rozdělily a byly přidělovány podle výdrže. Maeve vylévala vodu tři hodiny, než ji vystřídal Pitt, který se snažil po dalších pět. Potom se toho ujal Giordino a odmítal se dát kýmkoli vystřídat, dokud si neodpracoval plných osm hodin.

Jak se šev rozestupoval dál a dál od sebe, voda již více neprosakovala, ale spíše tryskala jako dlouhá fontána. Moře se dralo dovnitř rychleji, než aby ho bylo možné zapudit. Se zády opřenými o stěnu a žádnou stopou úlevy v dohledu začali pomalu ztrácet svou nezlomnost.

„K čertu s Arthurem Dorsettem," zvolal v duchu Pitt. „K čertu s Boudiccou, k čertu s Deirdre!" To vražedné plýtvání, ta zbytečnost toho všeho nedávaly žádný smysl. On a Maeve nepředstavovali žádnou vážnější hrozbu pro Dorsettovy fanatické sny o nadvládě. Sami dva by ho nikdy nebyli mohli zastavit, nebo ho třeba jen zpomalit. Vydat je na pospas moři byl čistě sadistický čin.

Maeve se ve spánku pohnula, něco si zamumlala, potom zdvihla hlavu a ještě napůl spící upřela svůj zrak na Pitta. Jsem na řadě, abych vylévala vodu?"

„Ne v příštích pěti hodinách," lhal s úsměvem. „Spi klidně dál."

Giordino si na chvíli oddechl od vylévání vody z člunu a zadíval se na Pitta. Bylo mu těžko u srdce, když nepochybně věděl, že Maeve bude brzy úd po údu roztrhána a pozřena těmi vraždícími

stroji hlubin. Neradostně se vrátil ke své práci a bez ustání se lopotil vyléváním tisíce plných nádob vody přes okraj člunu.

Jen Bůh věděl, jak Giordino mohl stále pokračovat. Jeho záda a paže již musely hlasitě protestovat. Síla ocelové vůle vytrvat u něj zašla daleko za hranici chápání. Pitt byl silnější než většina mužů, ale vedle Giordina se cítil jako dítě sledující olympijského vzpěrače. Když Pitt předával úplně vyčerpaný nádobu, Giordino se jí chopil, jako by mohl pokračovat do nekonečna. Věděl, že Giordino by nikdy nedokázal přijmout porážku. Ten houževnatý sporý Ital by pravděpodobně zemřel ve snaze dostat do smrtícího sevření žraloka kladivouna.

Velké nebezpečí, ve kterém se nacházeli, zbystřilo Pittovi mysl. Při posledním zoufalém pokusu spustil plachtu, položil ji na plocho na hladinu vody, poté ji provlékl pod trupem člunu a provazy uvázal k plovákům. Nylonová plachta přitisknutá na puklinu tlakem vody zpomalila prosakování o dobrých padesát procent, ale bylo to přinejlepším pouze provizorní opatření, jež jim získalo jen pár hodin života navíc. Jestliže se moře naprosto neuklidní, usuzoval Pitt, fyzické zhroucení posádky a rozpadnutí člunu nastanou krátce po setmění. Pohlédl letmo na hodinky a uviděl, že do západu slunce zbývaly pouhé čtyři a půl hodiny.

Pitt jemně uchopil Giordina za zápěstí a odebral mu z ruky nádobu. „Jsem na řadě," řekl pevně. Giordino neodporoval. Uznale přikývl a padl nazpátek na plovák, příliš vyčerpaný, než aby spal.

Plachta zadržovala přítok vody dostatečně, takže Pitt ve skutečnosti zůstal na krátkou dobu uvnitř klidný. Vyléval vodu mechanicky až do odpoledne, ztrácel při tom veškerý pojem o čase, sotva si všímal putování krutého slunce a nikdy neochaboval pod jeho trestajícími paprsky. Vyléval jako robot a necítil bolest ve svých zádech a pažích, jeho smysly byly zcela otupené, a on pokračoval dál a dál, jako by se jej zmocnila narkotická strnulost.

Maeve se probrala ze stavu letargie. Posadila se a tupě zírala na obzor za Pittovými zády. „Nemyslíš, že palmy jsou hezké?" zašeptala tiše.

„Ano, velmi hezké,“ souhlasil Pitt s nuceným úsměvem, přesvědčený, že má halucinace. „Neměla bys pod nimi zůstávat. Někteří lidé byli zabiti padajícími kokosovými ořechy.“

Jednou jsem byla na Fidži,“ pravila a pohybem hlavy si rozhodila vlasy. „Viděla jsem, jak jeden propadl předním sklem zaparkovaného auta.“

Pro Pitta byla Maeve jako malé děvčátko, ztracené a bloudící bez cíle lesem, které se vzdalo veškeré naděje, že někdy najde cestu domů. Přál si, aby tu bylo něco, co by mohl udělat či říci, aby ji utěšil. Ale na božím moři neexistovalo nic, co by kdokoli mohl udělat. Jeho smysl pro soucit spolu s vědomím naprosté nedostatečnosti ho ponechávaly roztrpčeným.

„Nemyslíš, že bys měl směřovat více napravo?“ pravila ochable.

„Napravo?“

Civěla, jako by byla v transu. „Ano. Nechceš snad minout ten ostrov tím, že propluješ kolem něj.“

Pitt přimhouřil oči. Pomalu se obrátil a vykukoval jí přes rameno. Po tom, co téměř šestnáct dnů stanovoval polohu podle slunce a trpěl od jeho záře na hladině, jeho oči byly tak vyčerpané, že je mohl zaostřit do dálky jen na pár vteřin, než je opět zavřel. Vrhl svůj zrak krátce přes příď, ale uviděl pouze modrozelené, vzdouvající se moře.

Otočil se nazpět. „Nemůžeme už ovládat člun,“ vysvětloval klidně. „Sundal jsem dolů plachtu a umístil ji pod trup, abych zpomalil prosakování.“

„Ale prosím tě,“ naléhala, „je to tak blízko. Nemůžeme přistát a projít se po suché zemi třeba jen na pár minut?“

Řekla to tak poklidně, tak rozumně svým australským přízvukem, že Pitt pocítil, jak jeho páteří proběhlo zachvění. Mohla skutečně něco vidět? Rozum přikazoval, že Maevina mysl si s ní pohrávala, ale dosud zářící jiskra naděje smíšená se zoufalstvím jej přiměla se zvednout na kolena, zatímco se křečovitě chytil plováku kvůli stabilitě. V té chvíli se člun pozvedl na hřebenu další vlny a on tak měl krátký výhled na horizont.

Ale nad mořem se nezvedaly žádné kopce s palmami.

Pitt dal svoji paži Maeve kolem ramen. Pamatoval si ji jako silnou a statečnou. Nyní vypadala malá a křehká, a přesto její obličej planul

s intenzitou, jaká v něm předtím nebyla. Potom uviděl, že svůj zrak neupírala přes moře, ale do nebe.

Poprvé si všiml toho ptáka nad člunem, jenž měl roztažená křídla a vznášel se ve vánku. Zaclonil si rukama oči a upíral je na okřídleného vetřelce. Rozpětí křídel měl asi jeden metr, zatímco peří měl strakatě zelené s malými hnědými skvrnkami. Horní část zobáku se mu stáčela a byla zakončená ostrou špičkou. Pittovi ten pták připadal jako ošklivý příbuzný barevnější čeledi papoušků.

„Ty ho také vidíš," pravila Maeve vzrušeně. „Je to papoušek kea, ten samý, co mé předky dovedl na ostrov Gladiátor. Námořníci, co ztroskotali v jižních vodách, přísahají, že kea ukazuje cestu do bezpečných přístavů."

Giordino upíral zrak vzhůru a papouška považoval spíše za jídlo než božského posla seslaného duchy, aby je dovedl na pevninu. „Požádej toho papouška, aby nám doporučil nějaký dobrý restaurant," mumlal si znaveně. „Přednostně takový, co nemá rybí pokrmy na jídelníčku."

Pitt nereagoval na Giordinův humor pro přežití. Zkoumal pohyby papouška. Pták se nad nimi vznášel, jako by odpočíval, a vůbec se nepokoušel, aby kolem člunu bezcílně kroužil. Poté, když zjevně chytil druhý dech, začal odlétat jihovýchodním směrem. Pitt okamžitě stanovil kurs na kompasu podle směru letu ptáka a udržoval si ho v dohledu, dokud se nestal pouhou tečkou a neztratil se.

Papoušci nejsou vodní ptáci jako rackové a buřňáci, kteří se toulají daleko po mořích. Možná zabloudil, pomyslil si Pitt. Ale to moc neobstálo. Na ptáka, který dával přednost zaklesnutí svých spárů do něčeho pevného, se nepokoušel přistát na jediném plovoucím objektu v dohledu. To znamenalo, že nebyl unavený instinktivním letem směrem k nějakému neznámému místu páření. Tento pták věděl přesně, kde byl a kam směřoval. Letěl podle plánu. Možná, jen možná, byl uprostřed letu z jednoho ostrova na druhý. Pitt si byl jistý, že mohl z větší výšky vidět něco, co ti zubožení lidé ve svém polorozpadlém člunu dole vidět nemohli.

Pohnul se k řídicí konzole a postavil se na nohy, přičemž stojan sevřel pevně oběma rukama, aby nebyl shozen přes palubu. Znovu zamžoural opuchlýma očima směrem k jihovýchodu.

Až příliš dobře mu byla známá mračna na obzoru, která vytvářela zdání země vystupující z moře. Byl příliš zvyklý vídat bílé chomáčky bavlny plující za vnější okraj moře, jejichž nerovné tvary a tmavě šedé zabarvení vzbuzovaly falešné naděje, ještě než změnily tvar a uplývaly dál kupředu, poháněné větry od západu. Tentokrát to bylo jiné. Jeden osamělý mrak na obzoru zůstal nehybným, zatímco ty ostatní jej míjely. Vyvstával nezřetelně z moře, ale nic na něm nenaznačovalo pevnou masu. Nenesl známku zelené vegetace, protože ten mrak sám o sobě nebyl kusem ostrova. Byl vytvářený párou zdvíhající se ze sluncem vysušeného písku, dříve než se vysrážela v chladnější vrstvě vzduchu.

Pitt se zdržel jakýchkoli pocitů vzrušení a radosti, když si uvědomil, že ostrov byl dosud vzdálený dobrých pět hodin plavby. Nebyla nejmenší naděje na to, že by jej dosáhli, dokonce ani s plachtou znovu napnutou na stožáru, zatímco se moře vlévalo do člunu. Poté se jeho zmařené naděje počaly znovu dávat dohromady, když zjistil, že ostrov není vrcholkem podmořské hory, jež se vztyčila nad mořem po milionu let sopečné činnosti a potom vyživila bujně zelené pahorky a údolí. Toto byla nízká plochá skála, jež udržovala při životě pár neidentifikovatelných stromů, které nějakým způsobem přežily chladnější klima takhle daleko na jih od tropického pásma.

Ty jasně viditelné stromy byly shluknuté na malých plochách písku, jež vyplňovaly trhliny mezi skalami. Pitt si nyní uvědomil, že ostrov je mnohem blíže, než se zdálo být na první pohled. Neležel více jak osm či devět kilometrů od nich a vrcholky těch stromů vytvářely dojem střapaté rohože natažené přes horizont.

Pitt se nasměroval na ostrov a povšiml si, že ten kurz přesně odpovídá směru letu papouška kea. Dále pak zkontroloval směr větru a proudění a určil, že mořský proud je ponese kolem severního výběžku. Budou muset plout na jihovýchod s větrem po pravoboku, jak si kupodivu Maeve ve své obrazotvornosti v duchu představovala.

„Ta drobná dáma vyhrává cenu,“ oznámil Pitt. „Jsme na dohled země.“

Jak Maeve, tak Giordino se s námahou postavili, drželi se Pitta a upřeně hleděli na svoji vzdálenou naději na spásu. „To není přelud,“ pravil Giordino se širokým úsměvem.

„Říkala jsem ti, že kea nás dovede do bezpečného přístavu,“ šeptala Maeve tiše Pittovi do ucha.

Pitt se nenechal unést radostnou náladou. „Ještě tam nejsme. Budeme muset dát nazpět plachtu a vylévat vodu jako blázni, máme-li přistát u jeho břehu.“

Giordino posuzoval vzdálenost dělící je od ostrova a jeho výraz podstatně vystřízlivěl. „Naše plavidlo to nezvládne,“ předvídal. „Rozpadne se ve dví, dříve než budeme na poloviční cestě.“

39 KAPITOLA

Plachta byla vztyčena a všechen provaz, který bylo možno ušetřit, byl použit ke svázání rozpadajícího se trupu. S Maeve u kormidla, s Giordinem vylévajícím vodu jako šílenec a s Pittem cákajícím ji přes okraj člunu v celých plochách holýma rukama se prolomený člun nastavil přídí přímo směrem k malému, nízko položenému ostrůvku, vzdálenému několik kilometrů. Konečně měli viditelný důkaz, že Pittovo navigování se vyplatilo.

Mysl otupující únava a ohromné vyčerpání spadly z Pitta a Giordina jako těžký kámen. Dostali se do sféry, v níž již více nebyli sami sebou, do psychologické sféry, v níž jiný svět stresu a utrpení neměl žádný význam. Pokud by je pouhé odhodlání a odmítání přijmout porážku přenesly přes mezeru, jež oddělovala člun od kynoucího břehu, nezáleželo jim na tom, že jejich těla na to později těžce doplatí silnou bolestí. Uvědomovali si sice bolest hlasitě se ozývající v jejich ramenou a zádech, ale to vědomí nebylo o moc víc, než abstraktní protest mysli. Bylo to, jako by ty útrapy patřily někam jinam.

Vítr se opíral do plachty a postrkoval člun ve směru k osamocenému výběžku pevniny na obzoru. Ale nelítostné moře je nehodlalo pustit ze svého sevření. Zápasili s proudem, který se při nárazu do břehu rozdvojoval a vytvářel smyčku podél vnějšího okraje ostrova, čímž hrozilo, že je zatlačí nazpět do rozlehlé prázdnoty Pacifiku.

„Myslím, že jsme zaháněni kolem něj," pravila Maeve bázlivě.

Obrácený čelem dopředu, jak zoufale vybíral vodu ze člunu, Pitt jen zřídkakdy odvrátil svůj zrak od blížícího se ostrova. Zpočátku si myslel, že vidí pouze jeden ostrov, ale když se přiblížili na dva kilometry, uviděl, že jsou dva. Rameno moře, široké asi sto metrů, oddělovalo jeden od druhého. Dokázal také rozpoznat to, co se zdálo být slapovým proudem protékajícím mezerou mezi těmi ostrovy.

Podle větrných pruhů na hladině a stříkající pěny mohl Pitt říci, že následný vánek se změnil více v jejich prospěch a unášel jim člun v ostřejším úhlu přes nepříznivý proud. To bylo plus, pomyslil si optimisticky. Skutečnost, že voda takhle daleko na jihu byla příliš

studená, než aby se v ní vytvářely korálové útesy, které by na ně čekaly v záloze, aby je roztrhaly na kousky, nebyla rovněž na závadu.

Jak on a Giordino bojovali s vtékající vodou, nečekaně si uvědomili temný zvuk hromu, jenž se zdál nabývat na hlasitosti. Nakrátko ustali a jejich zraky se setkaly, když si uvědomili, že to byl specifický zvuk příboje bušícího o skalnaté útesy. Vlny se staly vražednými a přitahovaly člun stále blíže do svého smrtelného objetí. Šťastné očekávání trosečníků, že zase vstoupí na suchou zem, se náhle změnilo ve strach z toho, že budou rozdrceni zmítajícím se mořem.

Namísto bezpečného útočiště spatřil Pitt hrozivou dvojici skalisek vyčnívajících příkře z moře, obklopenou a otloukanou náporem mohutných příbojových vln. Toto nebyly tropické atoly s lákavými bílými písečnými plážemi a mávajícími přátelskými domorodci, požehnané nebesy a bujným rostlinstvem. Ani na jednom z těch ostrovů nebyla žádná známka obydlení, nebyl vidět žádný kouř ani žádné stavby jakéhokoli druhu. Pusté, vystavené větru a opuštěné, zdály se být záhadnou výspou lávové horniny a jejich jedinou vegetaci tvořily shluky nízkých nekvetoucích rostlin a podivně vyhlížejících stromů, zdánlivě zakrslého vzrůstu.

Nemohl uvěřit, že od té doby, co nalezl a zachránil Maeve na Antarktickém poloostrově, již potřetí válčí s neústupnou skálou a vodou. Na malou chvíli jeho myšlenky zaletěly nazpět k těsnému úniku lodi *Polar Queen* a k útěku z ostrova Kunghit spolu s Masonem Broadmoorem. V obou případech měl mechanickou sílu, aby jej z toho dostala. Nyní bojoval na malém člunu plném vody a s plachtou ne mnohem větší než je pokrývka, aby nebyl pohřbený ve vodě.

Vzpomněl si, že někde četl, že první úvahou mistrovského námořníka, když narazí na rozbouřené moře, je zachování stability jeho lodi. Dobrý mořeplavec by neměl připustit, aby jeho loď nabrala vodu, která by měla vliv na její schopnost udržet se na vodě. Přál si, aby kdokoli to psal, seděl vedle něho.

„Jestliže neuvidíš pruh pláže, na kterém by se dalo přistát," zvolal Pitt na Maeve, „veď člun do té mezery mezi oběma ostrovy."

Maeviny půvabné rysy, stažené a spálené sluncem, ztvrdly a napjaly se. Tiše přikývla, pevně sevřela do rukou provazy od kormidla a soustředila na ten úkol každý kousek své síly.

Rozeklané stěny, jež vyvstávaly nad rachotícím příbojem, vyhlížely každou ubíhající minutou hrozivěji. Voda se lila znepokojivě do člunu. Giordino si nevšímal blížící se zdvíhající se vodní masy a soustředil se na to, aby zabránil člunu pod nimi se potopit. Přestat teď vylévat vodu by mohlo mít osudné následky. Deset vteřin nepřerušeného vtékání mořské vody do poškozeného člunu, a potopili by se pět set metrů od břehu. Kdyby je nedostali žraloci, při bezmocném zápase ve vodě by je zničil příliv a skály. Ustavičně vyléval vodu a ani jednou nevynechal, a svou víru a důvěru zcela vložil do rukou Pitta a Maeve.

Pitt studoval rytmus vln, které se třením o svažující se dno zdvíhaly a zpomalovaly, měřil zlom jejich hřebenů na přídi a na zádi a stanovil jejich rychlost. Doba mezi vlnami se zkrátila na zhruba devět vteřin, zatímco vlny se pohybovaly rychlostí přibližně dvaadvaceti uzlů. Příboj narážel v kosém úhlu na divoce členitou čáru pobřeží a nutil vlny divoce se tříštit, když se lámaly při široké obrátce. Pitt nepotřeboval starého kapitána klipru, aby mu řekl, že s jejich extrémně omezenou plachetní silou mají jen malou možnost vmanévrovat člun do té škvíry. Dále se obával odraženého přílivu, který se vracel od pobřežní čáry obou ostrovů a měnil vstup do kanálu ve vodní vír.

Cítil tlak následující vlny vzdouvající se pod jeho koleny, jež měl přitlačená do podlahy trupu, a když pod ním burácela, odhadoval její masu podle chvění. Ten nebohý člun byl krutě vrhán do vřavy, se kterou jeho konstruktéři nikdy nepočítali. Pitt se neodvážil dát ven provizorní kotvu, jak si žádá většina námořnických příruček při plavbě rozbouřeným mořem. Domníval se, že bez motoru bylo v jejich nejlepším zájmu plout s vlnami. Jak je nesmírný tlak vln hnal kupředu, odpor kladený kotvou by jim s největší jistotou roztrhl člun.

Obrátil se k Maeve. „Snaž se nás udržet tam, kde má voda nejtmavší modrou barvu.“

„Vynasnažím se,“ odvětila statečně.

Řev příboje přicházel v pravidelně se valícím rytmu, a oni brzy uviděli vodní tříšť a také uslyšeli její sykot, jak vybuchovala vzhůru k obloze. Bez přímého ručního řízení byli bezmocní; rozmary moře neznajícího klid je dostaly, kdekoli se jim zachtělo. Vlny se teď dmuly stále výš a výš. Při bližším prozkoumání se štěrbina mezi skalními výčnělky zdála být podobná zákeřné pasti, mlčenlivé Siréně kynoucí jim, aby se vydali do nesprávného útočiště. Bylo příliš pozdě, aby vypluli na moře a kolem ostrovů. Vrhli se do boje, z něhož nebylo návratu.

Ostrovy a pěnící se čarodějnický kotel spolu se zlovolnými břehy se skryly za hřbety vln, jež jim procházely pod člunem. Zvedl se čerstvý závan větru a mrštil jimi směrem k rozsedlině mezi skalními stěnami, která jim nabízela jedinou šanci na přežití.

Moře se stávalo nervóznějším, čím více se přibližovali. Právě tak Pitt, když si spočítal, že když se vlny stáčely a tříštily, jejich hřebeny měly téměř deset metrů na výšku. Maeve zápasila s kormidlem, aby uřídila jejich kurz, ale člun na její kormidlo nereagoval a brzo se stal neovladatelným. Byli zcela zachyceni příbojem. „Vydrž!“ zvolal Pitt.

Vrhl rychlý pohled na záď a všiml si jejich polohy vzhledem k vertikálnímu pohybu moře. Věděl, že rychlost vlny byla nejvyšší těsně před tím, než dosáhla svého hřebene. Příbojové vlny se valily jako obrovská nákladní auta v konvoji. Člun se spustil do údolí vlny, ale štěstí zůstalo při nich, když se ta dlouhá vlna roztříštila hned, jak je minula, a potom se už zdánlivě krkolomnou rychlostí vezli na hřbetě té následující. Příboj se hnal vzhůru a vrhal se všemi směry, zatímco mu vítr shazoval hřebeny. Člun dopadl zpátky, jen aby ho zasáhla další vlna, která se pod ním vztyčila do výšky osmi metrů, stočila se a zhroutila se jim nad hlavami. Člun se nenatočil na bok, ani se nerozhoupal, natož aby se převrátil. Přistál na plocho a byl vržen směrem dolů, kde se s obrovským šplouchnutím propadl do údolí vlny.

Byli doslova pod stěnou hydraulického tlaku. Byl to pocit, jako by jejich člun byl pod vodou přemísťován nějakým neovladatelným výtahem. Zdálo se, že úplné ponoření trvalo celé minuty, ale nemohlo trvat více jak několik vteřin. Pitt nechal oči otevřené a uviděl rozmazaně Maeve, která v tom tekutém prázdnu vyhlížela

jako neskutečná vize: obličej měla pozoruhodně klidný a blond vlasy se jí vlnily směrem vzhůru a dozadu. Jak ji pozoroval, stala se náhle jasnou a zřetelnou, když se opět prodrali do slunečního svitu. Tři či více vln se přes ně převalilo se slábnoucí silou, a pak již byli za příbojem v klidnějších vodách. Pitt otočil dozadu hlavu, vyplivl slanou vodu, kterou si předtím do úst nabral tím, že je pevně nezavřel, a z jeho vlnitých černých vlasů odlétaly kapky vody v lesknoucích se proužcích. „Máme za sebou to nejhorší!“ zvolal šťastně. „Dorazili jsme do průlivu!“

Vysoko se dmoucí vlny, které je zahnaly do průlivu, se zmenšily na houpavé, jež nebyly vyšší než průměrné dveře. Bylo s podivem, že člun dosud plul a byl v jednom kuse. Přes drtivou dravost prudce narážejících příbojových vln držel dosud nějakým způsobem pohromadě. Jediná zjevná škoda byla na plachtě a stožáru z pádla, které se utrhly, ale pluly poblíž na hladině, dosud přichycené ke člunu lanem.

Giordino vůbec nepřestal vylévat vodu, i když v ní seděl až po prsa. Prskal a vytíral si sůl z očí a pokračoval ve vrhání vody přes okraj člunu, aniž by si dopřál oddechu.

Trup byl nyní úplně prasklý ve dví a sotva držel pohromadě spěšně upevněnými nylonovými provazy a upínadly, jež uchycovaly plováky. Giordino nakonec přiznal svou porážku, když zjistil, že sedí až skoro po ramena v mořské vodě. Rozhlížel se kolem omámeně, namáhavě oddychoval a jeho mysl byla otupená vyčerpáním. „Co teď?“ zamumlal. Ještě než mu Pitt odpověděl, ponořil si obličej do vody a zvědavě zíral na dno průlivu. Viditelnost byla výjimečná, i když rozmazaná bez potápěčských brýlí, a on uviděl pouhých deset metrů pod sebou písek a skálu. Kolem plula hejna živě zbarvených ryb, jež si vůbec nevšímala toho podivného tvora plujícího jim nad hlavou. „Nejsou tu žádní žraloci,“ pravil radostně. „Málokdy proplouvají příbojem,“ pronesla Maeve mezi záchvatem kašle. Seděla s pažemi nataženými před sebe a přehozenými přes plovák na zádi.

Proud v průlivu je zanášel blíže k severnímu ostrovu. Pevná půda byla pouze třicet metrů vzdálená. Pitt pohlédl na Maeve a ušklíbl se. „Vsadil bych se, že jsi výborný plavec.“

„Mluvíš s Australačkou,“ pravila chladně a hned dodala: „Připomeň mi někdy, abych ti ukázala své medaile za motýlka a plavání na znak.“

„Al je vyčerpaný. Můžeš ho dovléci na břeh?“

„To je to nejmenší, co mohu udělat pro člověka, který nás uchránil před žraločími tlamami.“

Pitt ukázal směrem k nejbližšímu místu pobřeží. Nebyla tam písčitá pláž, ale skála se zplošťovala na mělčinu tam, kde se stýkala s vodou. „Tady to vypadá, že by se dalo vylézt na pevnou zem.“

„A co ty?“ Stáhla si oběma rukama dozadu vlasy a ždímala si z nich vodu. „Chceš, abych se pro tebe vrátila?“ Zavrtěl hlavou. „Šetřil jsem se pro důležitější práci.“

„Jakou práci?“

„Club Méditerrané zde ještě nevybudoval letovisko. Stále potřebujeme všechny zásoby potravin, které máme k dispozici. Chci odtáhnout to, co zbylo z člunu, a ty dobroty v něm.“ Pitt pomohl Giordinovi se překulit přes napůl ponořené plováky do vody, kde ho stylem plavčíka uchopila pod bradou Maeve. Mocnými tempy plavala ke břehu a táhla Giordina za sebou. Pitt na chvíli přihlížel, dokud neuviděl, jak se Giordino prohnaně ušklíbl a zdvihl jednu ruku, aby mu zamával na rozloučenou. Ten ohavný malý dareba, pomyslil si Pitt. Líbí se mu ta bezplatná projížďka.

Potom co spletl a zauzloval šňůry zpátky do jednoho dlouhého nylonového lana, Pitt jej připevnil k napůl potopenému člunu a jeho druhý konec si uvázal kolem pasu. Nato plaval ke břehu. Zátěž byla příliš velká, než aby člun prostě táhl za sebou. Zastavoval se ve vodě, tahal za lano, získával krátký odstup a poté ten proces opakoval. Proud v moři mu pomáhal tím, že člun postrkoval kolem něj obloukem ke břehu. Když urazil dvacet metrů, konečně ucítil pod nohama pevnou zem. Nyní mohl použít přídatnou sílu páky a vytáhnout člun na skalnatou mělčinu. Z únavy byl vděčný, když se k němu Maeve s Giordinem přebrodili a pomohli mu jej vytáhnout na břeh. „Zotavil jsi se rychle,“ řekl Giordinovi. „Má schopnost vrátit si sílu přivádí lékaře všude v údiv.“

„Myslím si, že mě podvedl,“ pravila Maeve s předstíraným nepřátelstvím.

Pitt se posadil a odpočíval, byl příliš znavený, než aby tančil radostí, že je venku z vody. Než se postavil, pomalu se vztyčil na kolena. Na pár okamžiků se musel přidržet země, aby si zachoval rovnováhu, na kterou mělo vliv téměř dva týdny trvající pohupování v malém člunu. Svět se s ním zatočil a celý ostrov se zakymácel, jako by plul po moři. Maeve se okamžitě posadila na zem, zatímco Giordino se oběma nohama pevně zapřel o skálu a rukama se chytil nedalekého stromu s hustým listovím. Po několika minutách se Pitt nejistě postavil na nohy a učinil pár potácivých kroků. Jelikož nechodil od svého únosu ve Wellingtonu, zjistil, že jeho nohy a kotníky jsou bez citu a ztuhlé. Teprve když odklopýtal asi dvacet metrů tam a zpátky, počaly se jeho klouby uvolňovat a fungovat, jak by měly.

Odvlekli člun dál na skály a několik hodin odpočívali, než poobědvali své sušené ryby, které spláchli dešťovou vodou, co našli stát v několika skalních výdutích. Jejich energie se obnovila a začali prozkoumávat ostrov. Bylo toho tu vzácně málo k vidění. Celý ostrov i se svým sousedem na druhé straně průlivu vyhlížel jako pevná hromada lávové horniny, jež vybuchla z mořského dna a vytvářela se po dlouhé věky, dokud nedosáhla povrchu a eroze ji nepřeměnila v nízké vyvýšeniny. Kdyby voda byla zcela průhledná a ostrovy bylo možné spatřit až k jejich základu na mořském dně, mohly by být přirovnány k neuvěřitelně ohromným kuželovitým skalám v arizonském Monument Valley, které se zde zvedají jako ostrovy v pouštním moři.

Giordino odkrokoval šířku ostrova od břehu k břehu a oznámil, že jejich útočiště má pouhých 130 metrů napříč. Nejvyšším bodem byla rovná plošina, která dosahovala výšky sotva deseti metrů. Zemská masa byla zakřivená do tvaru kapky, jež se táhla na sever a na jih a jejíž návětrný oblouk byl obrácený k západu. Od zaobleného konce k vyčnívajícímu výběžku byl ostrov zhruba kilometr dlouhý. Obklopen přirozenými mořskými hrázemi, jež vzdorovaly příboji, ostrov připomínal pevnost vystavenou neustálému útoku.

Poblíž odsud objevili roztříštěné zbytky člunu, který ležel na mělčině v malé zátoce, jež byla vyhloubená do skály mořem, zahnaný sem zřejmě velkými vlnami při bouřce. Byl to docela veliký

plachetní člun převalený na levou stranu, jehož trup a kýl byly utržené při zjevné srážce se skalisky. Kdysi to musel být pěkný člun, představoval si Pitt. Trup nad čarou ponoru měl natřený světle modře a jeho spodní strany byly oranžové. Ačkoli stožáry chyběly, palubní přístřešek vypadal nepoškozeně a nedotčeně. Všichni tři se k němu přiblížili a pozorně si ho prohlíželi, než nakoukli dovnitř.

„Skvělý, plavbyschopný malý člun," poznamenal Pitt, „asi dvanáctimetrový, dobře stavěný, s trupem z týkového dřeva."

„Je to bermudský keč, malá dvojstěžňová plachetnice," pravila Maeve a přejela rukama po opotřebeném a sluncem vybělením týkovém plaňkování. „Kolega student v mořské laboratoři na ostrově Saint Croix měl jeden takový. Jezdívali jsme s ním od ostrova k ostrovu. Plul pozoruhodně dobře." Giordino se znalecky zadíval na nátěr a těsnění spár trupu. „Byl tady dvacet, možná třicet let, soudě podle jeho stavu."

„Doufám, že kdokoli uvízl na tomto opuštěném místě, byl zachráněný," řekla Maeve tiše.

Pitt mávl nad tou pustinou rukou. „Určitě by si sem žádný duševně zdravý námořník nezajel na návštěvu."

Oči Maeve se rozjasnily a ona luskla prsty, jako by jí vytanulo na mysli něco hluboko uloženého v paměti. „Říká se jim Cecíky."

Pitt a Giordino na sebe pohlédli, jako by nevěřili tomu, co slyší. „Říkala jsi Cecíky?" tázal se Giordino.

Je to staré australské vyprávění o dvojici ostrovů, které vypadají jako ženská prsa. Říká se o nich, že se ztrácejí a znovu objevují jako Brigadoon."

„Strašně nerad bych odhalil mýty u protinožců," pronesl Pitt bodře, „ale tahle hromada kamení se během posledního milionu let nikam nehnula."

„Nejsou tvarované jako jakékoli mléčné žlázy, které jsem kdy viděl," mumlal Giordino.

Maeve se na oba muže rozmrzele podívala. „Vím jen to, co jsem slyšela o dvojici legendárních ostrovů na jih od Tasmanova moře."

Když jej Giordino pozvedl, Pitt vylezl na palubu nakloněného trupu a prolezl okénkem do palubního přístřešku. „Úplně to tady

vybrali,“ zavolal z vnitřku. „Všechno, co nebylo přišroubované, bylo odstraněno. Zkontrolujte lodní záď a podívejte se, jestli má jméno.“

Maeve přešla na záď a zahleděla se vzhůru na vybledlá, stěží čitelná písmena. „*Dancing Dorothy.* Jmenoval se Tančící Dorota.“

Pitt slezl dolů z kabiny jachty. Je třeba pátrat, abychom objevili zásoby, které byly odneseny z člunu. Posádka tu možná zanechala předměty, které bychom mohli využít.“

Znovu se dali do prozkoumávání a trvalo jim jen něco přes půl hodiny, než prohledali celé pobřeží toho kapkovitě tvarovaného ostrůvku. Poté si razili cestu do vnitrozemí. Rozdělili se a roztáhli se do volné řady, aby pokryli více území. Maeve byla první, kdo zpozoroval sekyru, napůl pohřbenou ve hnijícím kmeni groteskně utvořeného stromu.

Giordino ji vytáhl ven a pozvedl ji. „Tohle by se mohlo hodit.“

„Zvláštně vypadající strom,“ řekl Pitt, který upřeně pozoroval jeho kmen. „Jakpak se asi jmenuje.“

„Tasmánská myrta,“ vysvětlovala Maeve. „Ve skutečnosti je to druh nepravé břízy. Mohou dorůst až do výšky šedesáti metrů, ale tady není dostatek písčitohlinité půdy, která by podporovala jejich kořenový systém, takže všechny ty stromy, co na ostrově vidíme, vypadají, jako by se jim zastavil růst.“

Pokračovali pečlivě ve svém pátrání kolem. O několik minut později Pitt narazil na malou průrvu, jež ústila na plochý výčnělek na závětrné straně ostrova. Náhle uviděl vršek mosazného háku s okem pro dopravování ulovených ryb na břeh, který byl umístěný v jedné straně skalní stěny. O pár metrů dál došli ke zpřeházené kupě klád ve tvaru chýše, vedle níž stál stožár z nějakého člunu. Stavba měla asi tři metry na šířku a čtyři metry na délku. Její střecha z klád promíchaných s větvemi byla živly nepoškozená. Ten neznámý stavitel vybudoval řádné obydlí.

Venku před chýší bylo množství zanechaných zásob a vybavení: baterie a zkorodované zbytky radiotelefonu, přístroj na zjišťování směru, bezdrátový přijímač pro získávání zpráv o počasí a časových signálů pro nastavení chronometru, hromádka rezavých potravinových konzerv, které byly otevřené a prázdné, neporušený malý člun z týkového dřeva opatřený malým přívěsným motorem a

rozmanitým námořním vybavením, nádobím a jídelním náčiním, několika hrnci a pánvemi, propanovými kamínky a dalšími všelijakými předměty ze ztroskotaného člunu. Kolem kamínek byly roztroušené a dosud rozeznatelné kosti z ryb.

„Bývalí nájemníci tu po sobě zanechali zaneřáděný kempink," pravil Giordino a poklekl, aby prozkoumal malý, plynem poháněný generátor pro nabíjení lodních baterií, které poháněly elektronické navigační přístroje a rádiové vybavení, nyní roztroušené po kempu. „Možná jsou dosud v té chýši," zašeptla Maeve. Pitt se na ni usmál. „Proč nezajdeš dovnitř a nepodíváš se?"

Zavrtěla hlavou. „Já ne. Vstupovat do tmavých a podivných míst je práce pro muže."

Ženy jsou vskutku záhadná stvoření, pomyslel si Pitt. Po všech těch nebezpečích, s nimiž se za posledních pár týdnů setkala, nedokázala se přimět k tomu, aby vešla do té chýše. Sehnul se pod nízkým rámem dveří a vkročil dovnitř.

40 KAPITOLA

Poté, co Pittovy oči byly v jednom kuse vystaveny po celé dny jasnému světlu, trvalo jim minutu či dvě, než si zvykly na temný vnitřek chýše. Až na paprsek světla přicházející dveřním otvorem tu jediné osvětlení poskytovalo světlo pronikající dovnitř škvírami mezi kládami. Vzduch tu byl těžký a vlhký a páchl zatuchlinou.

Ve stínu nečíhali žádní duchové ani přízraky, ale Pitt se přesto přistihl, že civí do prázdných očních důlků lebky držící na kostře.

Ta ležela na zádech na lůžku zachráněném z té malé plachetnice. Pitt podle hustého obočí nad očními důlky identifikoval ostatky jako mužské. Ten mrtvý muž přišel o zuby. Až na tři mu všechny chyběly, ale spíše než aby mu byly vyražené z lůžka, vypadalo to, že mu vypadaly.

Pánev mu zakrývaly rozedrané šortky a na kostnatých nohou měl dosud palubní boty s gumovou podrážkou. Nebylo na něm žádné maso. Ti drobouncí tvorové, co vylézali ven z vlhkosti, tu zanechali sbírku hladkých kostí. Jediným náznakem dřívějšího vzhledu mrtvého muže byl chomáč zrzavých vlasů, jenž ležel pod lebkou. Ruce kostlivce byly zkřížené na jeho hrudním koši a pevně svíraly lodní deník vázaný v kůži.

Letmý pohled po vnitřku chýše prozradil, že její majitel si vedení domácnosti zařídil účelným způsobem a použil inventář ze svého ztroskotaného člunu. Plachty z *Dancing Dorothy* byly rozprostřené po stropě, aby zabránily větru a dešti pronikat větvemi, jimiž byla proložená střecha. Psací stůl obsahoval mapy britského ministerstva námořnictví, hromadu knih o řízení lodi, tabulky přílivu a odlivu, navigační světla, rádiové signály a námořní ročenku. Poblíž byla stojatá police napěchovaná brožurami a knihami plnými technických pokynů, jak zacházet s elektronickými přístroji a mechanickou výstrojí na člunu. V nádherně vyhlazené mahagonové skříňce byl uložený chronometr a na malém dřevěném stolku vedle palandy spočíval sextant. Vedle stolu ležel ruční zaměřovací kompas a kormidelní kompas, jenž byl předtím umístěný na plachetním člunu. O malý skládací jídelní stolek bylo opřené kormidelní kolo a k jednomu z jeho paprsků byl přivázaný dalekohled.

Pitt se sklonil nad kostrou, opatrně jí odňal lodní deník a opustil chýši.

„Co jsi našel?“ tázala se Maeve, hořící zvědavostí. „Nechej mě hádat,“ řekl Giordino. „Obrovitánskou truhlu plnou pirátského pokladu.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Ne při téhle cestě. To, co jsem našel, je muž, který s *Dancing Dorothy* najel na skály. Nikdy se mu nepodařilo ostrov opustit.“

„Je mrtvý?“ vyzvídala Maeve. „Dlouho předtím, než jsi se narodila.“ Giordino přistoupil ke vchodu a díval se zvědavě dovnitř chýše na tělesné pozůstatky. Jakpak se mu asi stalo, že se dostal tak daleko od vyšlapané cesty.“

Pitt pozdvihl lodní deník a otevřel jej. „V tomhle by měly být odpovědi.“

Maeve se upřeně zahleděla na stránky. „Můžeš po takové dlouhé době rozluštit ten rukopis?“

„Ano. Deník je zachovalý a písmo výrazné.“ Pitt se posadil na kámen, a než vzhlédl, bedlivě prozkoumal několik stránek. Jmenoval se Rodney York a byl jedním z dvanácti jachtařu, kteří se účastnili sólového nonstop závodu kolem světa. Ten se začal v Portsmouthu v Anglii a byl sponzorovaný jedněmi londýnskými novinami. První cena v něm byla dvacet tisíc liber. York opustil Portsmouth dvacátého čtvrtého dubna 1962.“

„Ten chudák chlap byl ztracený třicet osm let,“ pravil Giordino vážně.

„Při svém devadesátém sedmém dni na moři si dopřával několik hodin spánku, když *Dancing Dorothy* narazila…“ Pitt se odmlčel, aby zdvihl hlavu a podíval se s úsměvem na Maeve, „do něčeho, co nazývá 'Mizérie'.“

„York určitě nestudoval australský folklór,“ řekl Giordino. „Je docela zřejmé, že si to jméno vymyslel,“ prohlásila Maeve oprávněně.

„Podle jeho záznamu,“ pokračoval Pitt, „York plul během své plavby jižní částí Indického oceánu, potom když obeplul mys Dobré naděje. Pak využil 'řvoucích čtyřicítek', aby jej nesly přímým směrem napříč Pacifikem k Jižní Americe a Magellanově úžině.

Myslel si, že je v čele závodu, když mu selhal generátor a on ztratil veškerý kontakt s vnějším světem.“

„Tím se vysvětluje mnoho věcí,“ řekl Giordino, který na lodní deník zíral přes Pittovo rameno. „Proč plul v této části moře a proč nemohl zaslat polohové souřadnice pro záchrannou četu. Zkontroloval jsem mu generátor, když jsme sem dorazili. Ten dvoutaktní motor, který mu zajišťuje elektrický proud, je v žalostném stavu. York se ho snažil opravit a nepodařilo se mu to. Já se o to pokusím, ale pochybuji, že se mi povede lépe.“

Pitt pokrčil rameny. „Tolik tedy k vypůjčení si Yorkova rádia pro volání o pomoc.“

„Co píše potom, co uvízl na pustém ostrově?“ dožadovala se Maeve.

„Robinson Crusoe to nebyl. Ztratil většinu svých potravinových zásob, když jachta narazila na skály a převrátila se. Když byl člun později po bouři vyplaven na břeh, zachránil nějaké zboží v konzervách, ale to mu brzo došlo. Pokoušel se rybařit, ale chytil toho sotva tolik, aby zůstal naživu, dokonce i se všemi kraby, co dokázal najít, a pěti nebo šesti ptáky, které se mu podařilo polapit. Nakonec mu začaly selhávat tělesné funkce. York vydržel na tomto ohyzdném hrbolku v oceánu sto třicet šest dnů. Jeho poslední zápis zní: 'Nemohu už stát ani se pohybovat. Jsem příliš slabý, abych dělal cokoli jiného, než tady ležel a zemřel. Jak si přeji, abych mohl uvidět další východ slunce nad Falmouthskou zátokou v mém rodném Cornwallu. Ale to se nemá stát. Kohokoli, kdo najde tento deník a dopisy, které jsem napsal své manželce a třem dcerám, prosím, postarejte se, aby je dostaly. Žádám je o prominutí za to velké duševní utrpení, které jsem jim musel způsobit. Mé selhání nebylo ani tak moc důsledkem chyby jako smůly. Ruku mám příliš unavenou, než abych psal dál. Modlím se, abych se příliš brzy nevzdal naděje.'„

„Nemusel si dělat starosti s tím, aby ho po jeho smrti brzy našli,“ pravil Giordino. „Je těžké uvěřit, že tu ležel desítky let, aniž by na břeh vystoupila zvědavá posádka nějaké kolem projíždějící lodi nebo skupina vědců, aby tu instalovala nějaké přístroje na získání údajů o počasí.“

„Nebezpečí spojená s přistáním uprostřed příbojových vln a nepřátelských skal postačí, aby převážila jakoukoli zvědavost, vědeckou či jinou.“

Slzy stékaly Maeve dolů po tvářích, jak bezostyšně plakala. Jeho ubohá manželka a děti si po celá léta musely lámat hlavu, jak zemřel.“

„Yorkovým posledním zaměřením země byl maják na Jihovýchodním mysu Tasmánie.“ Pitt vkročil zpátky do chýše a objevil se znovu venku o minutu později s mapou ministerstva námořnictva, na které bylo jižní Tasmanovo moře. Rozložil ji na zemi a několik okamžiků ji studoval, než pozvedl hlavu. „Chápu, proč York nazval tyhle skály Mizériemi,“ řekl Pitt. „Takhle jsou označeny na mapě ministerstva námořnictva.“

„Jak daleko jsi se odchýlil ve svých výpočtech?“

Pitt vytáhl odpichovací kružítko, které si uvnitř vzal z psacího stolu, a odměřil přibližnou polohu, kterou si předtím vypočítal pomocí svého teodolitu. „Umístil jsem nás zhruba 120 kilometrů příliš daleko na jihozápad.“

„To není zdaleka tak špatné, když uvážíme, že jsi neměl přesné zaměření místa, kde nás Dorsett vyhodil ze své jachty.“

„Ano,“ připustil Pitt skromně, „s tím dokážu žít.“

„Kde přesně jsme?“ zeptala se Maeve, která byla nyní dole na zemi na kolenou a nahlížela do mapy.

Pitt poklepal prstem na nepatrnou černou tečku uprostřed moře modři. „Tamta malinká skvrnka přibližně 965 kilometrů jihozápadně od Invercargillu na Novém Zélandu.“

„Zdá se to být tak blízko, když se na to podíváš na mapě,“ pravila Maeve toužebně.

Giordino si stáhl náramkové hodinky a vyčistil jejich sklíčko třením o svou košili. „Ne dost blízko, když si pomyslíš, že se nikdo neobtěžoval přijít podívat na chudáka Rodneyho skoro čtyřicet let.“

„Dívej se na to optimisticky,“ řekl Pitt s nakažlivým širokým úsměvem. „Představ si, že jsi nacpal třicet osm dolarů ve čtvrťácích do herního automatu v Las Vegas, aniž bys vyhrál. Zákon průměru to musí dohnat v dalších dvou čtvrťácích.“

„To je špatná analogie,“ pravil Giordino, ten věčný morous.

„Jak to?“

Giordino zamyšleně nahlédl dovnitř chýše. „Protože neexistuje způsob, jakým bychom to s dvěma čtvrťáky dohnali.“

41 KAPITOLA

„Zbývá devět dnů," prohlásil Sandecker, upřeně zahleděný na neoholené muže a znavené ženy, co seděli kolem stolu v jeho skryté konferenční místnosti. To, co bylo před několika dny útulným a upraveným místem pro schůze admirálova nejbližšího osazenstva, připomínalo nyní válečnou místnost v obležení. Fotky, námořní mapy a spěšně nakreslené ilustrace byly nahodile přichycené lepicí páskou ke stěnám obloženým týkovým dřevem. Na tyrkysovém koberci byly poházené kousky papíru a stůl konference o zkáze byl přecpaný kávovými šálky, poznámkovými bloky počmáranými výpočty, baterií telefonů a popelníkem navršeným nedopalky Sandeckerových doutníků. On byl jediný, kdo kouřil, a klimatizace byla nastavená na maximum, aby odsála ten zápach. „Čas hraje proti nám," promluvil doktor Sanford Astate Ames. „Je fyzicky nemožné sestavit odrazovou jednotku a umístit ji před konečným termínem."

Ten odborník přes zvuk a jeho studentský personál v Arizoně se smísili se Sandeckerovými lidmi z NUMA ve Washingtonu, jako by seděli u téhož stolu ve stejné místnosti. Opak byl také pravdou. Zdálo se, že Sandeckerovi odborníci sedí uprostřed studentského personálu na Amesově pracovišti. Pomocí techniky videoholografie byly jejich hlasy a obrazy přenášeny napříč zemí fotonicky, tedy přenosem zvuku a světla optickými vlákny. Kombinací fotoniky a počítačových kouzel se vytratilo omezení časoprostorem.

„To je platný závěr," souhlasil Sandecker, „pakliže nebudeme moci použít nějaký existující reflektor."

Ames si sundal své modře zabarvené bifokální brýle a držel je proti světlu, zatímco si prohlížel jejich čočky, zda je nemá poskvrněné. Spokojený tím, že jsou čisté, posadil si je znovu na nos. „Podle mých propočtů budeme potřebovat parabolický reflektor velikosti kosočtverečné hrací plochy baseballu nebo větší, se vzduchovou mezerou mezi jeho povrchy k odražení zvukové energie. Nedovedu si představit, koho můžete najít, aby v tak krátkém čase takový vyrobil, dříve než se časové okno zavře."

Sandecker se podíval přes stůl na unaveného Rudiho Gunna, který na něj upřel zrak skrze tlustá skla svých brýlí, jež mu zvětšovala oči, zarudlé od nedostatku spánku. „Máš nějaký nápad, Rudi?“

„Prošel jsem každou logickou možnost,“ odpověděl Gunn. „Doktor Ames má pravdu, nepřipadá v úvahu uvažovat o výrobě reflektoru včas. Jedinou naší vyhlídkou je najít nějaký existující a převézt ho na Havaj.“

„Bude se muset rozebrat, zaslat v kusech a potom zase složit zpátky,“ pravil Hiram Yaeger, který se odvrátil od přenosného počítače, napojeného na jeho knihovnu dat v desátém poschodí. „Žádný známý letoun neunese vzduchem v jednom kuse něco s tak velikou povrchovou plochou.“

„Jestliže jeden takový bude odněkud ve Spojených státech zaslán, za předpokladu, že se najde,“ trval na svém Ames, „musel by jít lodí.“

„Ale jaký typ lodi je dostatečně velký, aby pojal věc takové velikosti?“ tázal se Gunn neadresně.

„Ropný supertanker nebo letadlová loď,“ pravil tiše Sandecker jakoby pro sebe.

Gunn na to prohlášení okamžitě navázal. „Vzletová paluba letadlové lodi je víc než dostatečně velká, aby nesla a umístila odrazový štít velikosti navrhované doktorem Amesem.“

„Rychlost našich nejmodernějších jaderných letadlových lodí je dosud utajená, ale úniky z Pentagonu naznačují, že mohou brázdit vodu rychlostí padesáti uzlů. Dostatek času k přeplavbě mezi San Franciskem a Honolulu před konečným termínem.“

„Dvaasedmdesát hodin,“ řekl Gunn, „od odjezdu do umístění na místě.“

Sandecker zíral na stolní kalendář s přeškrtnutými předcházejícími daty. „Tím nám zbývá přesně pět dnů, abychom našli nějaký reflektor, dostali ho do San Franciska a umístili v zóně souběhu.“

Je to těsný časový rozvrh, i kdybyste už nějaký reflektor měli po ruce,“ pravil Ames pevným hlasem.

Jak hluboko se to musí instalovat?“ zeptal se Yaeger Amesova obrazu.

Skoro jako by jí napověděli, hezká žena kolem pětadvaceti let podala Amesovi kapesní kalkulačku. Vyťukal několik čísel, překontroloval si odpověď a poté pozvedl hlavu. „Když vezmeme v úvahu, že překrývající se souběhové zóny se mají setkat a vynořit na povrch, střed reflektoru by se měl umístit do hloubky 170 metrů.“

„Mořský proud je problém číslo jedna,“ řekl Gunn. „Bude to jako zlý sen snažit se udržet reflektor na místě dostatečně dlouho, aby odrazil zvukové vlny.“

„Hoďte to na krk našim nejlepším inženýrům,“ přikázal Sandecker. „Budou muset navrhnout nějaký typ instalačního systému, který by reflektor udržel stabilním.“

„Jak si můžeme být jisti, že změnou zaměření sbíhajících se zvukových vln je můžeme vrátit přímým kanálem zpátky ke zdroji na ostrově Gladiátor?“ zeptal se Yaeger Amese.

Ames si netečně kroutil konce kníru, který mu přesahoval plnovous. „Jestliže faktory, které šířily původní zvukovou vlnu, jako slanost a teplota vody a rychlost zvuku zůstanou stejné, odražená energie by se měla vrátit ke zdroji po své původní dráze.“

Sandecker se obrátil k Yaegerovi. „Kolik lidí je na ostrově Gladiátor?“

Yaeger se podíval na svůj počítač. „Výzvědné zprávy na základě satelitních snímků naznačují osídlení asi 650 lidmi, většinou horníky.“

„Otrocká práce dovezená z Číny,“ mumlal si Gunn.

„Jestliže nezabijeme, nezraníme všechno živé na ostrově?“ optal se Amese Sandecker.

Další z Amesových studentů bez váhání podal do rukou experta na akustiku arch papíru. Ten jej pečlivě chvíli zkoumal, než zvedl hlavu. „Jestliže bude naše analýza blízko pravdě, tak až překrývající se zóny sbíhavosti z těch čtyř různých důlních provozů roztroušených po Tichomoří zasáhnou ostrov Gladiátor, poklesne jejich energetický faktor na dvacet osm procent, což nestačí na zmrzačení ani ublížení člověku či zvířeti.“

„Můžete odhadnout jejich tělesnou reakci?“

„Bolesti hlavy a závratě spolu s lehkou nevolností by měly být jedinými nepříjemnostmi.“

„To je čistě teoreticky řečeno, jestli nebudeme moci dát na určené místo reflektor, dříve než dojde k souběhu," řekl Gunn s pohledem upřeným na nástěnnou mapu.

Sandecker bubnoval zamyšleně prsty do stolu. „Čímž se dostáváme nazpět do startovního stroje před dostihem."

Jakási žena ve věku kolem pětačtyřiceti let, módně oděná do konzervativního modrého kostýmu, se zamyšleně a upřeně dívala na jeden z admirálových obrazů, na ten, co zobrazoval slavnou letadlovou loď *Enterprise* z druhé světové války během bitvy o Midway. Jmenovala se Molly Faradayová a byla bývalou analytičkou u Národní bezpečnostní agentury, která na Sandeckerovo naléhání přešla k NUMA, aby se stala koordinátorkou jeho zpravodajské služby. S hebkými, karamelově zbarvenými vlasy a hnědýma očima byla Molly úplná třída. Její pohled se stočil od obrazu k Sandeckerovi a ulpěl na něm se zasmušilým výrazem.

„Myslím si, že bych mohla mít řešení vašeho problému," pravila tichým monotónním hlasem. Admirál přikývl. „Máš právo promluvit, Molly."

„Od včerejška," přednášela, „kotví letadlová loď válečného námořnictva *Roosevelt* v Pearl Harboru, kde na ni nakládají zásoby a opravují tam jeden z jejích výtahů na vzletovou palubu, předtím než se připojí k desáté flotile v blízkosti Indonésie."

Gunn se na ni zvědavě podíval. „Víte to určitě?" Molly se sladce usmála. Jsem pořád jednou nohou v kancelářích spojeného velitelství."

„Vím, co si myslíte," řekl Sandecker, „ale bez reflektoru nechápu, jak letadlová loď v Pearl Harboru může vyřešit naše dilema."

„Ta letadlová loď je jen vedlejší prémií," vysvětlovala Molly. „Mou prvotní myšlenkou byla vzpomínka na jeden úkol ve sběrném středisku satelitních informací na havajském ostrově Lanai."

„Nevěděl jsem, že Lanai má satelitní zařízení," pravil Yaeger. „Má manželka a já jsme na Lanai trávili líbánky a projeli celý ten ostrov, aniž bychom tam uviděli nějaké zařízení pro spojení se satelitem."

„Budova a parabolický reflektor jsou ve vnitřku vyhaslé sopky Palawai. Ani domorodci, kteří se vždy podivovali, co se tam uvnitř

děje, ani turisté se nikdy nemohli dostat natolik blízko, aby si to ověřili.“

„Kromě naladění se na obíhající satelity,“ zeptal se Ames, „jaký byl jeho účel?“

„Obíhající *sovětské* satelity,“ opravila jej Molly. „Naštěstí bývalí sovětští vojenští velitelé byli zafixováni na navádění svých špionážních družic nad vojenské základny na Havajských ostrovech, potom co obletěly Spojené státy na pevnině. Naším úkolem bylo proniknout jejich transpondery silnými mikrovlnnými signály a zkazit tak jejich výzvědné snímky. Z toho, co byla schopná usoudit CIA, Rusové nikdy nepřišli na to, proč se jim jejich satelitní průzkumné snímky vždy vracely rozmazané a rozostřené. Někdy v té době, kdy se komunistická vláda rozpadla, modernější komunikační zařízení způsobila, že se vybavení na Palawai stalo přebytečným. Kvůli své obrovské velikosti byla později anténa využívána k vysílání a přijímání signálů sond, vyslaných hluboko do vesmíru. Teď se dovídám, že nemoderní technika učinila vybavení toho zařízení zastaralým, a pozemek, i když dosud hlídaný, je velice opuštěný.“

Yaeger skočil rovnou k jádru věci. Jak veliký je ten parabolický reflektor?“

Dříve než odpověděla, Molly si vzala na chvíli hlavu do dlaní. „Zdá se mi, že si vzpomínám, že má osmdesát metrů v průměru.“

„Má tedy větší plochu povrchu, než požadujeme,“ řekl Ames.

„Myslíte si, že nám NBA dovolí si jej vypůjčit?“ zeptal se Sandecker.

„Pravděpodobně zaplatí *vám*, abyste si jej odvezl pryč.“

„Budete ho muset rozložit a kusy letecky dopravit do Pearl Harboru,“ pravil Ames, „a to za předpokladu, že si můžete vypůjčit letadlovou loď *Roosevelt* k jeho zpětné montáži a spuštění do oblasti souběhu.“

Sandecker se podíval přímo na Molly. „Použiji svou pravomoc k tomu, abych přesvědčil ministerstvo námořnictva, jestliže ty zapracuješ na úseku Národní bezpečnostní agentury.“

„Pustím se do toho okamžitě,“ ujistila ho Molly. Proplešatělý muž s brýlemi bez obrouček, jenž seděl poblíž konce stolu, zvedl ruku.

Sandecker na něj kývl a usmál se. „Byl jsi hezky potichu, Charlie. Něco se ti musí honit v mozku.“

Doktor Charlie Bakewell, vedoucí podmořský geolog v NUMA, si vyndal žmolek žvýkačky z pusy a úhledně jej zabalil do papíru, předtím než ho vhodil do koše na odpadky. Pokynul obrazu doktora Amese na hologramu. „Jak já tomu rozumím, doktore Amesi, zvuková energie sama o sobě nemůže zničit lidskou tkáň, ale po zesílení rezonancí vycházejících ze skalní síně, na kterou útočí akustické důlní vybavení, se její frekvence sníží, takže se může šířit do obrovských vzdáleností. Když se překryje v jednotlivé oblasti oceánu, zvuk je pak dostatečně intenzivní, aby poškodil lidskou tkáň.“

„Máte v podstatě pravdu,“ připustil Ames.

„Takže když odrazíte překrývající se zóny souběhu zpátky přes oceán, neodrazí se nějaká energie od ostrova Gladiátor?“

Ames přikývl. „To je docela pravda. Pokud síla energie zasáhne ponořenou úroveň ostrova, aniž by se vynořila na hladinu, a rozptýlí se do různých směrů, veškerá vyhlídka na krveprolití se tím dramaticky sníží.“

„To, co mě zajímá, je okamžik nárazu do ostrova,“ pravil hovorovým tónem Bakewell. „Znovu jsem si prohlédl geologické nálezy o ostrovu Gladiátor, vypracované před téměř padesáti lety geology najatými Dorsettovou konsolidační společností. Sopky na protějších koncích ostrova nejsou vyhaslé, ale spící. Byly spící po téměř sedm set let. Žádná lidská bytost nebyla přítomna během posledního výbuchu, ale vědecká analýza sopečné horniny určuje její stáří někdy do poloviny dvanáctého století. V následujících letech se pak střídala období nečinnosti a menších seizmických poruch.“

„Co tím chceš říct, Charlie?“ otázal se ho Sandecker.

„Tím chci říct, admirále, že jestli ta katastrofální síla zvukové energie udeří do základu ostrova Gladiátor, mohla by vyvolat seizmickou pohromu.“

„Výbuch?“ zeptal se Gunn.

Bakewell pouze přikývl.

Jaká je dle tvého odhadu pravděpodobnost, že se to stane?“ vyzvídal Sandecker.

„Není způsob, jak by se naprosto předpověděla jakákoli úroveň seizmické či sopečné aktivity, ale já znám kvalifikovaného vulkanologa, který se s vámi vsadí jedna ku pěti.“

Jedna možnost výbuchu z pěti,“ pravil Ames a jeho holografický obraz civěl na Sandeckera. „Obávám se, admirále, že teorie doktora Bakewella staví náš projekt do kategorie nepřijatelného rizika.“

Sandecker se svojí odpovědí nezaváhal ani vteřinu. „Promiňte, doktore Amesi, ale životy milionu či více obyvatel Honolulu spolu s desetitisíci turistů a vojenským personálem ubytovaným na základnách kolem Oahu si zaslouží přednost před 650 horníky.“

„Nemůžeme varovat vedení Dorsettovy konsolidační společnosti, aby evakuovalo ostrov?“ namítal Yaeger.

„Musíme se o to pokusit,“ pravil Sandecker pevně, „ale jak znám Dorsetta, odbude jakékoli varování pokrčením ramen jako planou hrozbu.“

„Předpokládejme, že zvuková energie je odražena jinam,“ navrhl Bakewell.

Ames vyhlížel pochybovačně. Jakmile se ta síla odchýlí ze své původní dráhy, riskujete, že si uchová svou plnou energii a zasáhne Jokohamu, Šanghaj, Manilu, Sydney či Auckland, nebo nějaké jiné hustě obydlené pobřežní velkoměsto.“

Když se všichni v místnosti otočili čelem k Sandeckerovi, včetně Amese, který seděl u pracovního stolu tři tisíce dvě stě kilometrů na západ, následovalo krátké ticho. Sandecker si zamyšleně pohrával s nezapáleným doutníkem. To, co většina z nich nevěděla, bylo, že jeho mysl se nezabývala možnou zkázou ostrova Gladiátor. Jeho mysl byla současně posmutnělá a rozhněvaná tím, že Arthur Dorsett zanechal jeho nejlepší přátele na běsnícím moři. Nenávist nakonec zvítězila nad veškerými humánními úvahami.

Zahleděl se na obraz Sanforda Amese. „Zpracujte své výpočty, doktore, pro zaměření reflektoru na ostrov Gladiátor. Jestliže Dorsettovu konsolidační společnost nezastavíme, a nezastavíme ji v nejkratším možném čase, nikdo jiný to neudělá.“

42 KAPITOLA

Soukromý výtah Arthura Dorsetta v klenotnickém obchodním centru se neslyšně pohyboval vzhůru. Jediné, co svědčilo o jeho stoupání, byla postupně se rozsvěcující označení podlaží nad jeho dveřmi. Když kabina zpomalila, aby se poklidně zastavila v podstřešním apartmá, Gabe Strouser z ní vystoupil do vchodu, který vedl na otevřené prostranství, kde již čekal Dorsett, aby se s ním pozdravil.

Strouser se netěšil ze svého setkání s diamantovým podivínem. Oba se znali od doby, kdy byli dětmi. Ten těsný přátelský svazek mezi Strouserovými a Dorsettovými trval dobrých sto let, dokud Arthur nepřerušil veškerá budoucí jednání s firmou Strouser & synové. To přerušení však nebylo přátelské. Dorsett chladně nařídil svým právním zástupcům, aby informovali Gabea Strousera, že služby jeho rodiny již nejsou více žádoucí. Vyhazov mu nebyl sdělen při osobní konfrontaci, ale po telefonu. To byla urážka, jež se Strousera těžce dotkla, a on ji Dorsettovi nikdy neodpustil. Aby zachránil úctyhodný starý podnik své rodiny, Strouser přenesl svou loajálnost na kartel v Jižní Africe a nakonec přestěhoval vedení svého podniku ze Sydney do New Yorku. Časem se dostal nahoru a stal se váženým členem správní rady. Poněvadž kartel měl zakázanou obchodní činnost ve Spojených státech vzhledem k národním antitrustovým zákonům, fungoval pod zástěrkou vážených obchodníků s diamanty Strouser & synové, kteří působili jako jeho americká odnož.

Nebyl by teď tady, kdyby ostatní členové správní rady nezpanikařili, když se doslechli o hrozbě Dorsettovy konsolidační společnosti, že trh pohřbí pod lavinou drahokamů za výrazně snížené ceny. Museli se zachovat rozhodně a rychle, měli-li odvrátit pohromu. Jako dokonale svědomitý člověk byl Strouser jediným členem kartelu, jemuž mohla správní rada důvěřovat, že přesvědčí Dorsetta, aby silně nenarušil zavedené úrovně cen na trhu.

Arthur Dorsett vykročil kupředu a potřásl Strouserovi energicky rukou. Je tomu už dávno, Gabe, příliš dávno.“

„Děkuji ti, že jsi mě přijal, Arthure.“ Tón Strouserova hlasu byl blahosklonný, ale s nesmazatelným nádechem odporu. Jak si vzpomínám, tvoji právní zástupci mi přikázali, abych tě již nikdy znovu nekontaktoval.“

Dorsett pokrčil lhostejně rameny. „Řeč plyne jako voda. Zapomeňme, že se to stalo, a promluvme si u oběda o starých časech.“ Pokynul ke stolu prostřenému pod stromem chráněným neprůstřelným sklem, odkud byla nádherná vyhlídka na sydneyský přístav.

Strouser, coby nápadně atraktivní muž ve věku něco přes šedesát let, byl úplným protikladem hrubého a zemitého důlního magnáta. Byl štíhlý a atleticky stavěný, měl rovnoměrně opálenou pokožku, hlavu hustě porostlou pěstěnými stříbřitými vlasy, úzký obličej s vysoko posazenými lícními kostmi a pěkně tvarovaný nos, který by mu záviděla většina hollywoodských filmových herců. Měl také zářivě bílé zuby a přívětivá ústa a byl o několik centimetrů menší než mohutný Dorsett. Hleděl upřeně na Dorsetta svýma modrozelenýma očima kočky, připravené uskočit před útokem sousedova psa.

Měl krásně střižený oblek z nejjemnější vlny, konzervativní, ale s několika jemnými zásahy, díky kterým vypadal dle poslední módy. Jeho vázanka byla z drahého hedvábí, boty byly zakázkové italské a vyleštěné málem do lesku zrcadla. Manžetové knoflíky nebyly oproti očekávání z diamantů, ale byly vyrobené z opálů.

Byl mírně překvapený tím přátelským přijetím. *Zdálo* se, že Dorsett hraje postavu v nějaké špatné hře. Strouser očekával nepříjemnou konfrontaci. Určitě předem netušil, že ho budou rozmazlovat. Sotva se posadil ke stolu, už dal Dorsett pokyn číšníkovi, který pozvedl láhev šampaňského ze stříbrného kbelíku s ledem a naplnil jím Strouserovu sklenici. Také si trochu pobaveně všiml, že Dorsett prostě upíjel z láhve piva.

„Když hlavouni z kartelu říkali, že posílají na rozhovory do Austrálie zástupce,“ pravil Dorsett, „vůbec mé nenapadlo, že by poslali tebe.“

„Vzhledem k naší dřívější dlouhotrvající spolupráci si správní rada myslela, že bych ti dokázal číst myšlenky. Tak mě požádali, abych se dotázal na zvěsti kolující v branži, že se ve snaze o

ovládnutí trhu chystáš prodávat drahokamy levně. Samozřejmě že ne průmyslové diamanty, ale kvalitní drahé kameny.“

„Kde jsi to slyšel?“

„Stojíš v čele říše čítající tisíce, Arthure. Úniky informací od nespokojených zaměstnanců také patří k životu.“

„Nechám své lidi od bezpečnosti zahájit vyšetřování. Nemám v oblibě zrádce, zvláště když jsou na mé výplatní listině.“

Jestli to, co slýcháme, má opodstatnění, trh s diamanty má před sebou hlubokou krizi,“ vysvětloval Strouser. „Mým posláním je učinit ti solidní nabídku, abys své drahokamy nedával do oběhu.“

„Není nouze o diamanty, Gabe, a nikdy nebyla. Víš, že si mě nemůžeš koupit. Tucet kartelů by nedokázal udržet mé drahokamy z oběhu.“

„Bylo od tebe pošetilé podnikat mimo rámec Ústřední prodejní organizace, Arthure. Tím, že jsi nespolupracoval, přišel jsi o miliony.“

„Dlouhodobá investice vede k vyplácení nesmírných dividend,“ řekl Dorsett nevyvratitelně.

„Je to tedy pravda?“ optal se ledabyle Strouser. „Hromadil jsi zásoby pro den, kdy bys mohl obratem vydělat.“

Dorsett na něj pohlédl a usmál se, přičemž odhalil své zažloutlé zuby. ‚Je to samozřejmě pravda. Až na tu část o výdělku obratem.“

„Cením si tě, Arture, že jsi upřímný.“

„Nemám co skrývat, teď již ne.“

„Nemůžeš pokračovat svou vlastní cestou, jako by síť neexistovala. Každý bude tratit.“

„To se tobě a tvým kolegům v kartelu snadno řekne, když ovládáte monopolistickým způsobem světovou produkci diamantů.“

„Proč těžit z trhu na základě rozmaru?“ řekl Strouser. „Proč si navzájem podřezávat hrdla? Proč narušovat stabilní a prosperující průmysl?“

Dorsett zvedl ruku, aby jej přerušil. Pokynul číšníkovi, který jim z vozíku naservíroval krabí salát. Potom se upřeně zadíval na Strousera.

Já nepracuji na základě rozmaru. Mám přes sto tun diamantů uskladněných v různých skladištích po celém světě a dalších deset

tun připravených k odeslání z dolů, právě když spolu hovoříme. Od nynějška za pár dní, až jich padesát procent bude vybroušeno a fasetováno, mám v úmyslu je prodat prostřednictvím Dorsettova podniku maloobchodních prodejen v průměru za deset dolarů za karát. Nebroušené kameny prodám dealerům po padesáti centech za karát. Až s tím skončím, trh bude zhroucený a diamanty jako luxus a investice ztratí svou zářivou krásu.“

Strouser byl skutečně ohromen. Jeho dřívější dojem byl, že Dorsettovou obchodní strategií byl dočasný pokles cen k docílení rychlého zisku. Nyní chápal obludnost toho velkolepého záměru. „Ožebračíš tisíce maloobchodníků a velkoobchodníků včetně sebe. Co můžeš pravděpodobně získat tím, že si dáš smyčku kolem krku a odkopneš si pod sebou stoličku?“

Dorsett si nevšímal salátu, nasával do sebe pivo a, ještě než pokračoval, pokynem si objednal další. „Trčím tam, kde kartel trčí sto let. Oni ovládají osmdesát procent světového trhu s diamanty, já ovládám osmdesát procent světového trhu s barevnými drahokamy.“

Strouser měl pocit, jako by balancoval na trampolíně. „Neměl jsem vůbec představu, že vlastníš tolik dolů na barevné drahé kameny.“

„Také to nikdo jiný neví. Jsi první mimo okruh mé rodiny, kdo o tom ví. Byl to dlouhý a únavný proces, který zahrnoval desítky vzájemně propojených sdružení. Skoupil jsem každý významnější důl na světě, který produkuje barevné drahokamy. Poté, co způsobím zánik hodnoty diamantu, mám v plánu dostat za snížené ceny barevné drahokamy do středu zájmu veřejnosti, čímž po nich postupně zvýším poptávku. Potom pomalu zvednu maloobchodní cenu, shrábnu zisk a rozšířím své podnikání.“

„Vždycky jsi byl umělcem v tom, jak něco uchvátit a znehodnotit to, Arthure. Ale ani ty nedokážeš zničit to, co trvalo vybudovat celé století.“

„Na rozdíl od kartelu nemám v plánu potlačovat konkurenci na úrovni maloobchodu. Moje obchody budou konkurovat poctivým způsobem.“

„Vedeš boj, který nikdo nemůže vyhrát. Dříve než budeš moci způsobit zhroucení trhu s diamanty, kartel tě zničí. Použijeme

veškeré mezinárodní finanční a politické manévry, jaké kdy byly vymyšleny, abychom tě zastavili uprostřed tvé činnosti.“

„Mluvíš do větru, kamaráde,“ odseknul zlostně Dorsett. Jsou pryč ty dny, kdy se kupci museli poníženě plazit v tvých vznosných prodejních kancelářích v Londýně a Johannesburgu. Jsou pryč ty dny lízání prachu z bot, aby se člověk stal registrovaným kupcem, který si musí vzít to, co mu nabídneš. Už žádné plížení se zadními uličkami, aby člověk k nákupu nebroušených diamantů obešel tvou dobře fungující mašinérii. Už nebude mezinárodní policie a tebou najaté bezpečnostní organizace svádět předstírané bitvy s lidmi, které jsi označil za zločince, protože se angažují v tvém uměle vytvořeném mýtu o pašování a dalším prodeji toho, co tví malí spoluhráči vymysleli jako veliký nezákonný trh s diamanty. Už žádná omezení pro vytváření obrovské poptávky. Neustálým přesvědčováním jsi přiměl vlády, aby schválily zákony, které omezují obchodování s diamanty na tvou cestu, a jedině tu tvou. Zákony, které zakazují muži nebo ženě, aby legitimně prodali surový drahokam, který našli na svém vlastním dvorku. Nyní už konečně zbývá jen několik dnů, aby představa diamantů jako ceněného předmětu byla prohlášena za mrtvou.“

„Nemůžeš utratit víc než my,“ pravil Strouser, jenž se přemáhal, aby zůstal klidným. „Utratit stovky milionů za reklamu a propagaci romantiky diamantů pro nás nic neznamená.“

„Myslíš si, že jsem to nevzal v úvahu a neplánoval s tím?“ zasmál se Dorsett. „Přizpůsobím rozpočet tvé reklamní kampaně svému a podstrčím lidem chameleónskou kvalitu barevných drahokamů. Má kampaň je založena kolem myšlenky 'Zbarvi ji láskou'. Ale to je jenom polovina toho, Gabe. Plánuji také vzdělat tu chátru o opravdové vzácnosti barevných drahokamů oproti laciné, nadbytečné zásobě diamantů. Konečným výsledkem bude význačný posun kupcova postoje směrem od diamantů.“

Strouser povstal a hodil ubrousek na stůl. „Jsi hrozbou, která zničí tisíce lidí a jejich živobytí,“ pravil nekompromisně. „Musí se ti zabránit v narušení trhu.“

„Nebuď blázen," řekl Dorsett a ukázal přitom zuby. „Přidej se. Přenes svoji loajalitu z diamantů na barevné drahé kameny. Buď chytrý, Gabe. Barva je na trhu s klenoty módní vlnou budoucnosti."

Strouser se usilovně snažil ovládnout hněv, který se v něm dral na povrch. „Moje rodina byla obchodníky s diamanty po deset generací. Diamanty jsou celý můj život. Nebudu tím, kdo se obrátí zády k tradici. Máš špinavé ruce, Arthure, i když je máš dobře pěstěné. Já osobně budu proti tobě bojovat na celé čáře, dokud nepřestaneš být zprostředkovatelem na trhu."

Jakýkoli boj přichází příliš pozdě," pravil Dorsett chladně. Jakmile barevné drahokamy zaujmou vedoucí místo na trhu, posedlost po diamantech se přes noc vytratí."

„Ne když tomu budu moci zabránit."

„Co zamýšlíš udělat, až odsud odejdeš?"

„Upozornit správní radu na to, co máš za lubem, tak aby mohla naplánovat okamžité postupné kroky a vzala tvému plánu vítr z plachet, ještě než ho budeš moci realizovat. Není příliš pozdě tě zastavit."

Dorsett zůstal sedět a pohlédl vzhůru na Strousera. „To si nemyslím."

Strouser nepochopil, co tím myslel, a obrátil se k odchodu. Jelikož se nedáš přesvědčit rozumnými důvody, nemám víc, co bych ti řekl. Přeji ti hezký den, Arthure."

Ještě než odejdeš, Gabe, mám pro tebe nějaký dárek."

Já od tebe nic nechci!" odsekl rozhněvaně Strouser.

„Tohle oceníš." Dorsett se nemilosrdně zasmál. „Po uvážení možná taky ne." Dal znamení jednou rukou. „Teď, Boudicco, teď."

Jedním rychlým pohybem se ta velká žena náhle zjevila za Strouserem a přitiskla mu paže k bokům. Obchodník s diamanty se instinktivně minutu vzpouzel, poté se uvolnil a omámeně civěl na Dorsetta.

„Co má tohle znamenat? Žádám, abyste mě pustili."

Dorsett pohlédl na Strousera a rozhodil bezmocně ruce. „Opomenul jsi sníst svůj oběd, Gabe. Nemohu ti dovolit, abys odešel hladový. Mohlo by tě napadnout, že nejsem pohostinný."

Jsi blázen, když si myslíš, že mě můžeš zastrašit."

„Nemám v úmyslu tě zastrašit,“ pravil Dorsett se sadistickým potěšením. „Mám v úmyslu tě nakrmit.“

Strouser vypadal, že je ztracen. Zavrtěl odporem hlavou a započal nerovný boj, aby se osvobodil z objetí Boudiccy.

Na kývnutí Dorsettovy hlavy přitlačila Boudicca svou silou Strousera zpátky ke stolu, sevřela jej jednou rukou pod bradou a zvrátila mu hlavu dozadu obličejem vzhůru. Nato vytáhl Dorsett velký plastikový trychtýř a nacpal jeho dolní konec Strouserovi mezi rty. Výraz v očích obchodníka s diamanty se měnil ze vzteku na šok, až posléze byly jeho oči vypoulené hrůzou.

„Jsem připravená, tati,“ řekla a v krutém očekávání se škodolibě usmívala.

Jelikož diamanty jsou celý tvůj život, můj starý brachu, můžeš se jich taky najíst,“ pravil Dorsett, když pozvedl malou nádobku ve tvaru čajové konvice, která spočívala na stole, a začal sypat proud bezvadných jednokarátových diamantů čtvrté jakosti Strouserovi do hrdla, zatímco druhou ruku použil k tomu, aby své oběti silně stiskl chrípí. Strouser sebou divoce házel a kopal nohama do vzduchu, ale jeho paže byly tak pevně sevřené, jako by byl omotaný krajtou.

Samou hrůzou se Strouser zoufale snažil drahokamy polykat, ale bylo jich příliš mnoho. Jeho hrdlo je brzy nemohlo pojmout a záškuby jeho těla se staly méně horečnými, jak lapal po vzduchu, a rychle se udusil.

Skelný lesk smrti mu zmrazil otevřené oči do nepřítomně strnulého pohledu, zatímco lesknoucí se drahokamy se mu pomalu vysypaly z koutků úst, zachřestily na stole a spadly na zem.

43 KAPITOLA

Byli dva dny pryč z moře a každý z nich se cítil, jako by vstal z mrtvých. Yorkův kemp byl uklizený a každá věc a každý předmět daný na seznam. Maeve odmítla vejít do chýše i potom, co byl Rodney York pochovaný v malé rozsedlině, jež byla částečně vyplněná pískem. Ze starých dacronových plachet nalezených venku před chýší byl zhotovený přístřešek podobný stanu a všichni začali vést každodenní rutinu spojenou s jejich přežitím.

Pro Giordina byl největší odměnou truhlík s nářadím. Neprodleně se dal do práce na rádiu a generátoru, ale nakonec to po téměř šesti hodinách marné námahy zklamaně vzdal.

„Mají příliš mnoho rozbitých součástek, nebo jsou příliš moc zkorodované, než aby šly spravit. Potom co tu celá ta léta zahálely, baterie jsou mrtvější než zkamenělý dinosauří trus. A bez generátoru, který by je nabil, jsou radiotelefon, přístroj na stanovení směru a bezdrátový přijímač k ničemu.“

Je možné vyrobit náhradu s tím, co se nám tady kolem povaluje?“ zeptal se Pitt.

Giordino zavrtěl hlavou. „Ani hlavní inženýr firmy General Electric by ten generátor nedokázal dát dohromady, a i kdyby to zvládl, motor, který ho má nastartovat, je úplně zničený. Kliková skříň je prasklá. York to určitě neviděl a pustil motor i potom, co olej vytekl, čímž spálil ložiska a zadřel ventily. Byla by zapotřebí autodílna, aby se to uvedlo zpátky do provozu.“

Pittovým prvním úkolem domácího kutila bylo nalézt tři malé špalíky dřeva s rovným vláknem. Ty odštípl z postranního prkna palandy, jež Rodneymu Yorkovi posloužila jako poslední místo odpočinku. Potom si udělal šablonu z tuhého papíru přebalu románů, které našel na Yorkově poličce s knihami, a to podle čela těsně nad obočím každého z nich. Vyznačil si obrysy šablony na okraji dřevěných špalíků a podle nich je přiřízl, poté do nich vyřízl klenutý otvor pro nos. Zatímco špalíky držel pevně mezi koleny, vydlabal do nich na vnitřním zakřivení dřeva dlátem dolíky a vyhladil je. Poté odstranil přebytečné vnější dřevo a vyřízl dvě vodorovné štěrbiny do vyhloubených stěn. Naftou z plechovky posazené vedle motoru

obarvil tenký a zakřivený hotový výrobek, předtím než do jeho konců vyřízl dvě dírky a připevnil do nich nylonovou šňůru.

„Tak tady to máte, dámy a pánové," pravil a rozdal jim je. „Senzační sluneční ochranné brýle plukovníka Tadeáše Pitta, podle tajného vzoru prozrazeného rty umírajícího Eskymáka těsně předtím, než odjel přes Arktický oceán na zádech ledního medvěda."

Maeve si ty své upravila na očích a uvázala si šňůru vzadu za hlavou. Jak chytré, opravdu stíní před sluncem."

„Ti Inuité jsou zatraceně dovední," řekl Giordino a pokukoval průzory pro oči. „Můžeš mi ty štěrbiny udělat malinko širší? Mám pocit, že čučím škvírou pode dveřmi."

Pitt se usmál a podal Giordinovi svůj švýcarský armádní nůž. „Můžeš si své ochranné brýle přizpůsobit podle osobního vkusu."

„Když mluvíme o vkusu," oznámila Maeve vedle malého ohníčku, který rozdělala zápalkami z Pittovy nouzové výzbroje, „pojďte si to vzít. Dnes večer je na jídelníčku grilovaná makrela se srdcovkami, které jsem našla ukryté v písečných kapsách pod čárou přílivu."

„Zrovna teď, když si můj žaludek zvykl na pojídání syrových ryb," zažertoval Giordino.

Maeve naservírovala kouřící se ryby a srdcovky na Yorkovy staré talíře. Jestli je v naší malé skupince dobrý střelec, bude zítra večer k jídlu něco okřídleného."

„Chceš po nás, abychom stříleli bezbranné ptáčky?" tázal se Giordino s předstíranou hrůzou.

„Napočítala jsem aspoň dvacet fregatek, co seděly na skalách," řekla a ukázala rukou k severnímu břehu. „Zhotovíš-li nástrahu, projdou ti kolem dostatečně blízko, abys je mohl zasáhnout svou malou špuntovkou."

„Pečený pták dělá na můj scvrkávající se žaludek dobrý dojem. Vrátím se zpátky se zítřejší večeří, nebo mě můžete pověsit za palce u nohy," slíbil Pitt.

„Můžeš předvést nějaké další triky kromě těch ochranných brýlí?" zeptala se Maeve rozmarně.

Pitt se položil zády na písek a dal si ruce za hlavu. „Jsem rád, že jsi na to upozornila. Po vyčerpávajícím odpoledni usilovného

přemýšlení jsem dospěl k závěru, že bychom se měli přestěhovat do přívětivějšího podnebí.“

Maeve mu věnovala veskrze pochybovačný pohled. „Přestěhovat se?“ Kvůli morální podpoře pohlédla rychle na Giordina, ale ten se na ni podíval s výrazem ‚člověk nikdy neví' a dál si okusoval svoji makrelu. „Máme dva silně poškozené čluny, které nedokáží přeplout plavecký bazén. Takže co navrhuješ, abychom použili pro naši plně placenou zábavní plavbu do neznáma?“

Je to prosté, má drahá Fletcherová,“ pravil velkoryse. „Postavíme třetí člun.“

„Postavíme člun,“ řekla a její hlas hraničil se smíchem. Naproti tomu Giordinův výraz byl napjatý a velice vážný. „Myslíš, že je tu sebemenší šance na opravení Yorkovy plachetnice?“

„Není. Její trup je poškozený natolik, že zde není žádná možnost ho opravit s našimi omezenými prostředky. York byl zkušený námořník a patrně neviděl žádný způsob, jak by ji mohl znovu učinit schopnou plavby. Ale my však můžeme upotřebit její horní palubu.“

„Proč to nejlépe nevyužít rovnou tady?“ namítala Maeve. Jsme vynalézavější než chudák Rodney. Naše schopnosti přežít jsou daleko větší než jeho. Můžeme nachytat dostatek ryb a ptactva, abychom vydrželi do doby, než kolem popluje loď.“

„To je ten problém,“ řekl Pitt. „My *nemůžeme* přežít s tím, co si sami ulovíme. Jestli Rodneyho zuby něco naznačují, tak to, že zemřel na kurděje. Nedostatek vitaminu C v potravě a tuctu dalších výživných látek, na které si dokáži vzpomenout, jej oslabil do té míry, že již nedokázal fungovat. V tomto stadiu tělesného narušení nedala smrt na sebe dlouho čekat. Jestli nějaká loď nakonec připluje a pošle na břeh výsadek, najdou tady místo jedné kostry hned čtyři. Jsem pevně přesvědčený, že v našem největším zájmu je učinit vše možné pro to, abychom se hnuli z místa, dokud jsme toho ještě fyzicky schopni.“

„Dirk má pravdu,“ pronesl Giordino k Maeve. „Naší jedinou možností, jak znovu spatřit světla měst, je opustit tento ostrov.“

„Postavit člun?“ dožadovala se Maeve. „Z jakých materiálů?“

Zaujímala pevný a půvabný postoj, paže a nohy měla štíhlé a snědé, povrch jejího těla byl napjatý a zachoval si mladistvý vzhled a

svou hlavu držela vzpřímeně jako ostražitý rys. Pitt jí byl okouzlen zrovna tak, jako když spolu byli na palubě lodi Ic*e Hunter*.

Jeden plovák tady z našeho člunu, trup lodi nad ponorem tamhle z Yorkova člunu, přihodíš pár polen a poměrně brzy máš plavidlo schopné plavby po oceánu.“

„Tohle musím vidět,“ řekla Maeve.

Jak si přeješ,“ odvětil Pitt bezstarostně. Začal kreslit do písku schéma. „Ten nápad spočívá v připojení plováků našeho člunu pod palubní kajutu Yorkova člunu. Pak přetvoříme pár březových kmenů na vahadla kvůli stabilitě a pořídíme si tak trimaran.“

„To mi připadá praktické,“ souhlasil Giordino.

„Potřebujeme přes 130 čtverečních metrů plachty,“ pokračoval Pitt. „Máme stožár a kormidlo.“

Giordino ukázal dozadu na stan. „Yorkovy staré dacronové plachty jsou křehké a zetlelé čtyřicet let starou plísní. Při prvním ostrém větříku popraskají a zbudou z nich cáry.“

„Vzal jsem to v úvahu,“ pravil Pitt. „Polynéští námořníci si tkali plachty z palmových listů. Nevidím žádný důvod, proč nemůžeme tkát husté olistěné větve bukových stromů, abychom dosáhli téhož účelu. A máme spoustu výstroje z plachetnice navíc na úpony a pro přivázání vahadel ke střední části trupu.“

Jak dlouho nám bude trvat postavit ten váš trimaran?“ optala se Maeve, jejíž pochyby nahradil rostoucí zájem.

„Jestliže tomu věnujeme hodně hodin, předpokládám, že můžeme dát loď dohromady a odrazit s ní za tři dny.“

„Tak brzy?“

„Konstrukce není složitá a díky Rodneymu Yorkovi máme nářadí k dokončení toho úkolu.“

„Budeme pokračovat v plavbě na východ, nebo zamíříme severovýchodním směrem na Invercargill?“ zeptal se Giordino.

Pitt zavrtěl hlavou. „Ani jedno z toho. S Rodneyho navigačními přístroji a s mapami ministerstva námořnictva nevidím důvod, proč nestanovit rozumně přesný směr k ostrovu Gladiátor.“

Maeve se na něj podívala, jako by byl zešílel, a svěsila ruce bezvládně podél těla. „Tohle,“ pravila ohromeně, „je ten nejbláznivější nápad, s jakým jsi kdy přišel.“

„Je to možné," řekl, a jeho pohled byl pevný a odhodlaný. „Ale já považuji jedině za vhodné, že dokončíme to, co jsme se vydali udělat… zachráníme tvé chlapce."

„Mně to připadá dobré," podotkl Giordino bez zaváhání. „Rád bych si dal odvetný zápas s King Kongem, nebo jak si tvá sestra říká, když zrovna nedrtí karoserie aut na šrotišti."

„Jsem ti dost zavázaná tak, jak to je. Ale…"

„Žádné ale," řekl Pitt. „Pokud se nás týče, je to hotová věc. Postavíme náš hermafroditní člun, poplujeme k ostrovu Gladiátor, popadneme tvé chlapce a unikneme do nejbližšího bezpečného přístavu."

„Uniknout do bezpečí! Nemůžeš to *pochopit?"* Její hlas byl úpěnlivý, téměř zoufající. „Devadesát procent ostrova je obklopeno kolmými stěnami a srázy, které není možné slézt. Jediným místem k přistání je pláž obklopující lagunu, a ta je silně střežená. Nikdo nedokáže překročit útes, aby ho nezastřelili. Můj otec vybudoval bezpečnostní obranu, kterou by nepronikla ani dobře vyzbrojená útočná jednotka. Pokusíš-li se o to, určitě zahyneš."

„To není nic, co by mě znepokojilo," pravil Pitt s lehkostí. „Al a já přilétáme na ostrovy a odlétáme z nich se stejnou obratností, s jakou vlétáme do dámských ložnic a zase z nich vylétáme. Všechno záleží na zvolení správného času a místa."

„Na tom a ještě na hodně hbitém zápěstí," dodal Giordino.

„Otcovy hlídkové čluny vás zpozorují dříve, než budete moci vniknout do laguny."

Pitt pokrčil rameny. „Žádnou starost. Mám jednoduchý prostředek, jak se vyhýbat zlým hlídkovým člunům, který nikdy neselže."

„A smím se zeptat, co to je?"

Je to prosté. Zaskočíme na návštěvu tam, kde nás nejméně očekávají."

„Oběma vám to slunce připeklo mozek." Poraženecky zavrtěla hlavou. „Očekáváš, že nás táta pozve dál na čaj?" Maeve si na chvíli vyčítala svou vinu. Jasně chápala, že byla zodpovědná za ta hrozná nebezpečí a utrpení způsobená těmto dvěma neuvěřitelným mužům, kteří byli ochotni se vzdát svého života pro její dvojčata, Michaela a

Seana. Pocítila, jak ji zaplavila vlna malomyslnosti, jež se rychle změnila v odevzdanost. Přistoupila k nim, poklekla mezi Pitta a Giordina a položila každému z nich jednu paži kolem krku. „Děkuji vám," zašeptala tiše. ‚Jak jsem mohla mít takové štěstí a najít tak skvělé muže jako jste vy?"

„Navykáme si pomáhat dívkám v nouzi." Giordino spatřil, jak jí z očí vytryskly slzy a v nelíčených rozpacích se odvrátil.

Pitt políbil Maeve na čelo. „Není to tak nemožné, jak to vypadá. Věř mi."

„Kdybych se jen byla s tebou setkala dřív, a to se mi zdá, jako by to bylo před sto lety," zašeptala a zajíkla se. Vypadala, jako by se chystala ještě něco říci, postavila se však a spěšně odešla, aby byla sama.

Giordino hleděl zvědavě na Pitta. „Mohu se tě na něco zeptat?"

„Na cokoli."

„Vadilo by ti sdělit také mně, jak se máme dostat na ten ostrov a pak pryč z něj, jakmile dorazíme na břeh?"

„Dostaneme se tam s papírovým drakem a víceramennou kotvou, které jsem našel mezi Yorkovým náčiním."

„A zase odtamtud pryč?" pobízel jej Giordino, naprosto zmatený, ale nemající ochotu se tím tématem dále zabývat.

Pitt přihodil na oheň suchou bukovou větev a pozoroval, jak jiskry krouží směrem vzhůru. „S touhle částí plánu," pravil tak uvolněně jako kluk, který čeká, až se jeho splávek ponoří v nějaké malé rybářské zátoce, „si budu dělat starosti, až přijde čas."

44 KAPITOLA

Jejich loď k úniku z ostrova byla postavena na plochém úseku skály třicet metrů od vody, v malém údolíčku chráněném před větrem. Připravili dvě kolejím podobné cesty z bukových polen, aby po nich jejich podivný výtvor mohl sklouznout do relativně klidných vod mezi těmi dvěma ostrovy. Požadavky nebyly kruté či náročné. Byli v lepší kondici, než když dorazili, a uvědomili si, že jsou schopni pracovat přes noc, kdy ovzduší bylo nejchladnější, a odpočívat několik hodin během žáru dne. Z větší části probíhala stavba hladce bez větších překážek. Čím více se blížili k jejímu dokončení, tím více z nich spadávala únava.

Maeve se vrhla na tkaní dvou plachet z listnatých větví. Pro jednoduchost se Pitt rozhodl uložit do stojanu stěžeň, který York zachránil ze své malé dvoustěžňové plachetnice, použít vratiplachtu na zadní stěžeň a ráhnovou plachtu na hlavní stěžeň. Maeve napřed utkala tu větší plachtu pro hlavní stěžeň. První dvě hodiny strávila experimentováním, ale v pozdním odpoledni již tomu začala přicházet na kloub a dokázala utkat čtvereční metr za třicet minut. Třetího dne to snížila na dvacet minut. Její hrubá tkanina byla tak silná a pevná, že ji Pitt požádal, aby vyrobila třetí plachtu, trojúhelníkovou kosatku ke vztyčení před hlavním stěžněm.

Pitt s Giordinem pak společně odšroubovali a vyzvedli palubní přístřešek z plachetnice a posadili ho nad přední část kormidelní kabiny. Tuto zkrácenou část plachetnice potom přivázali k vršku plováků z jejich malého člunu, který nyní posloužil jako její střední trup. Dalším úkolem bylo uložit do stojanů vysoké hliníkové stožáry, které měly zmenšenou výšku, aby tím nahradili kratší trup a chybějící hluboko ponořený kýl. Jelikož se na neoprenové plováky nedaly připevnit úponové držáky, úpony a podpěry na zpevnění stožárů byly zavěšeny pod trupem a spojeny párem napínadel. Když s tím byli hotovi, hybridní plavidlo mělo vzhled plachetnice posazené na vznášedlu.

Následujícího dne Pitt přesadil kormidlo plachetnice tak, aby se zarývalo výše do vody, a přidělal ho k dlouhé kormidlové páce, čímž vytvořil výkonnější systém pro řízení trimaranu. Jakmile bylo

kormidlo pevně na svém místě a otáčelo se k jeho spokojenosti, vrhl se na čtyřicet roků starý přívěsný motor, vyčistil v něm karburátor a přívody paliva, předtím než důkladně zkontroloval induktor.

Giordino se dal do práce na vahadlech. Pokácel a přisekal dvě statné břízy, jejichž kmeny v blízkosti špičky zakřivil. Dále pak klády z nich umístil podél trupu lodi a protáhl je ven tak, aby se svými zakřivenými částmi směřovaly dopředu jako u lyží. Tato vahadla poté připevnil k příčným kládám, jež se táhly bočně přes trup lodi poblíž přídi a těsně vzadu za kabinou, a vepředu i vzadu byly spojené. Giordino byl sám se sebou docela spokojený, poté co se ramenem opřel o vahadla a mocně zabral, prohlásil, že jsou bytelná a pevná a nejeví známky, že by povolila.

Jak seděli za rozbřesku kolem ohně, aby zahnali chlad časného rána v těchto jižních šířkách, Pitt byl zahloubán do Yorkových navigačních a zakreslovacích map. V poledne stanovil polohu podle slunce sextantem a později v noci pak zaměřil několik hvězd. Poté s pomocí námořní ročenky a zjednodušených tabulek, které krátily trigonometrické výpočty na pouhé minimum, praktikoval stanovení své polohy, dokud jeho čísla přesně nesouhlasila se známou šířkou a délkou ostrova Misery na mapě.

„Myslíš, že se můžeš trefit ostrovu Gladiátor přímo do nosu?“ zeptala se ho Maeve u večeře druhého večera před vyplutím.

„Jestli ne do nosu, tak tedy do brady,“ pravil Pitt vesele. „Což mi připomíná, že budu potřebovat podrobnou mapu toho ostrova.“

Jak moc podrobnou?“

„Každou budovu, každou cestu a silnici, a všechno bych měl rád podle měřítka.“

„Nakreslím ti mapu zpaměti tak přesně, jak jen budu moct,“ přislíbila Maeve.

Giordino okusoval malé stehýnko fregatky, kterou se Pittovi podařilo sestřelit svou miniaturní automatickou pistolí. „Na kolik odhaduješ tu vzdálenost?“

„Přesně 478 kilometrů vzdušnou čarou.“

„Potom je to blíž než Invercargill.“

„To je na tom krásné.“

„Kolik dnů bude trvat, než tam dorazíme?“ optala se Maeve.

„To není možné říct,“ odvětil Pitt. „První etapa cesty bude nejtěžší, návětrnou stranou proti větru, dokud nenarazíme na přátelské proudy a východní větry vanoucí od Nového Zélandu. Bez kýlu, který by brázdil vodu a bránil jim, aby byly odváty stranou, trimarany jsou nechvalně známé svou neobratností, když dojde na plavbu proti větru. Skutečná výzva nastane potom, co vyplujeme. Bez zkušební plavby nevíme vůbec nic o jejích plavebních vlastnostech. Možná vůbec nepopluje návětrnou stranou proti větru a my všichni skončíme tak, že nás to odvane zpátky směrem k Jižní Americe.“

„To není povzbuzující myšlenka,“ řekla Maeve, jejíž mysl byla zkalena v důsledku děsivé vytrvalostní zkoušky. „Když na to pomyslím, tak bych raději zůstala na suché zemi a skončila jako Rodney York.“

*****

Den před vyplutím byl dnem horečné aktivity. Konečné přípravy zahrnovaly výrobu Pittova záhadného draka, který byl složený a uložený v palubním přístřešku spolu se 150 metry lehkého nylonového lana z Yorkova člunu, jenž si uchoval svoji celkovou pevnost. Poté naložili na palubu své skrovné zásoby potravin spolu s navigačními přístroji, mapami a knihami. Nad holými skalisky vypukla veselá nálada, když se přívěsný motor po čtyřech desetiletích probudil se zakašláním k životu, potom co Pitt téměř čtyřicetkrát trhl startovací šňůrou a měl přitom pocit, jako by mu ruka měla upadnout.

„Dokázal jsi to!“ zvolala radostně Maeve. Pitt rozhodil rukama ve skromném gestu. „*Je* to dětská hra pro někoho, kdo renovuje starodávné a klasické automobily. Hlavním problémem bylo ucpané palivové potrubí a zalepený karburátor.“

„Vedeš si dobře, kamaráde,“ blahopřál mu Giordino. „Motor se bude hodit, až se budeme blížit k tomu ostrovu.“

„Měli jsme štěstí, že kanystry s palivem byly vzduchotěsné a z jejich obsahu se po všech těch letech nic nevypařilo. Za těchto okolností se benzín málem změnil na šelak, takže budeme muset

pořádně dohlédnout na palivový filtr. Nedychtím po proplachování karburátoru každých třicet minut.“

„Na kolik hodin nám York nechal palivo?“

„Na šest, možná sedm hodin.“

Později pak Pitt s Giordinovou pomocí nasadil přívěsný motor do držáků na zadní části kokpitu. Na závěr byl těsně před kormidlovou páku instalován cestovní kompas. Poté co byly na stožár, vratiráhna a ráhna připevněny plachty z utkané rohože s točitými průvlakovými lany, plachty se zvedaly a spouštěly s jedním či dvěma menšími uvázáními. Nato všichni ustoupili a zadívali se na svůj výtvor. Loď vypadala dostatečně schopně, ale při žádném pokusu o představivost by se nedala nazvat hezkou. Byla trochu sražená a šeredná a vahadla jí dodávala vzezření neobratnosti. Pitt pochyboval, zda některá z lodí, co kdy brázdily všechna moře i oceány, byla tak prapodivná jako tahle.

„Není zrovna tou, co byste nazvali štíhlou a elegantní,“ přemítal Giordino. „Ani se nikdy nezúčastní pohárového závodu Ameriky,“ dodal Pitt.

„Vy muži nevidíte její vnitřní krásu,“ pravila Maeve se zalíbením. „Musí mít jméno. Nebylo by vhodné, kdyby nebyla pokřtěná. Co když ji nazveme *Nevzdávej se?“*

„To sedí,“ řekl Pitt, „ale není to v souladu s pověrčivostí námořníků na moři. Pro štěstí by měla mít ženské jméno.“

„Co takhle *Úžasná Maeve?“* nabídl Giordino.

„No nevím,“ řekl Pitt. ‚Je to staromódní, ale roztomilé. Jsem pro.“

Maeve se zasmála. „Jsem polichocená, ale skromnost si žádá něco vhodnějšího, řekněme jako *Tančící Dorota II.“*

„Pak jsou to dva proti jedné,“ pravil vážně Giordino. „Je to *Úžasná Maeve.“*

Potom co se Maeve vzdala, nalezla starou láhev od rumu odhozenou Rodneym Yorkem a pro spuštění lodi na vodu ji naplnila mořskou vodou. „Křtím tě na *Úžasnou Maeve,“* řekla se smíchem a rozbila tu láhev o jednu březovou kládu připevněnou k plovákům. „Ať pluješ po mořích rychlostí vodní panny.“

„Teď přijde naše cvičení zdatnosti,“ řekl Pitt. Rozdal jim lana připevněná k přední části středního trupu. Každý si z lana udělal

smyčku kolem pasu, zapřel se nohama a naklonil se kupředu. Pomalu a vzdorně začala loď klouzat po kmenech stromů, položených na zem jako železniční koleje. Dosud oslabeni nedostatkem řádné stravy a svou tvrdou zkouškou, ti tři rychle spotřebovali své ztenčené síly, když loď vlekli směrem k dvoumetrovému srázu nořícímu se z vody.

Maeve, jak se nyní očekávalo, se snažila ze všech sil, dokud již více nemohla, a poklesla na ruce a kolena, srdce jí bušilo a plíce lapaly po vzduchu. Pitt s Giordinem tu velikánskou mrtvou váhu vláčeli za sebou dalších deset metrů, dříve než odhodili lana a klesli na zem před Maeve. Nyní se loď kymácela na okraji konců dvou cest z bukových klád, které se svažovaly dolů až pod nízko se čeřící vlny.

Uplynulo několik minut. Slunce už čtvrtinou své pouti opustilo východní obzor a moře postrádalo jakoukoli známku rozbouřenosti. Pitt se vyvlékl ze smyčky lana kolem pasu a hodil ji na loď. „Domnívám se, že není žádný důvod déle odkládat to nevyhnutelné.“ Vylezl do kokpitu, stočil přívěsný motor dolů v závěsech a zatáhl za startovní šňůru. Tentokrát motor naskočil na druhý pokus.

Jste vy dva schopni postrčit naši luxusní jachtu závěrem přes okraj?“ zeptal se Maeve a Giordina.

„Potom co jsem podstoupil všechnu tu práci, abych si vyburcoval z klidu hormony,“ zavrčel Giordino, „co z toho budu mít?“

„Velký gin s tonikem na účet podniku,“ odvětil Pitt.

„Sliby, jen sliby. Je to sadismus nejhoršího druhu,“ reptal Giordino. Objal svou svalnatou paží Maeve kolem pasu, postavil ji na nohy a pravil: „Zatlač, krásko, je čas dát s láskou sbohem tomuto skalami sevřenému peklu.“

Ti dva přešli k zádi, napjali své paže, rukama se o ni opřeli a postrkovali loď ze všech zbylých sil. *Úžasná Maeve* se pohybovala zdráhavě, potom nabrala rychlost, když se její přední část sklonila přes okraje cest a její záď se vyzdvihla. Na dvě vteřiny zůstala viset ve vzduchu, potom se ponořila do vody, která silně vyšplouchla na všechny strany, načež se loď ustálila na hladině. Pittův důvod pro nastartování přívěsného motoru se v tuto chvíli stal zřejmým, protože okamžitě ovládal loď proti toku mořského proudu. Rychle ji stočil zpátky ke kraji nízkého útesu. Jakmile její příď lehce narazila do strmé skály, Giordino přidržel Maeve za zápěstí a jemně ji spustil

dolů na střechu palubního přístřešku. Poté seskočil a přistál na nohou vedle ní jako hbitý gymnasta.

„Tím končí ta zábavná část programu," řekl Pitt a zařadil zpátečku.

„Máme vytáhnout mé plachty?" ptala se Maeve a zosobnila tak svou pýchu nad tím, co vykonala.

„Ještě ne. Objedeme to k závětrné straně ostrova, kde je klidnější moře, dříve než vyzkoušíme vítr."

Giordino pomohl Maeve projít podle palubního přístřešku a do kokpitu. Na chvíli se posadili, zatímco Pitt kormidloval loď průlivem do příboje bičujícího severní a jižní konec těch dvou opuštěných ostrovů. Sotva dosáhli otevřeného moře, objevili se žraloci.

„Podívejte se," řekl Giordino, „naši přátelé jsou zpátky. Vsadím se, že jim chyběla naše společnost."

Maeve se naklonila přes okraj a upřela zrak na dlouhé šedé tvary pohybující se pod hladinou. „Nová skupina následníků," pravila. „Tohle jsou žraloci mako."

„Ten druh, co má nestejnoměrné zuby se zářezy, které by dokázal milovat jen odborník v ortodoncii?"

„Ten samý."

„Proč mě otravují?" zasténal Giordino. „Nikdy jsem si žraloka v restauraci neobjednal."

O půl hodiny později dal Pitt příkaz: „Oukej, vyzkoušíme plachty a uvidíme, jakou loď jsme si to sestrojili."

Giordino rozložil plachty z utkaných rohoží, které Maeve pečlivě podkasala do skládaných záhybů, a úspěšně vytáhl hlavní plachtu, zatímco Maeve vztyčila vratiplachtu. Plachty se vzduly a Pitt povolil kormidelní páku, obrátil loď přes příď a směřoval severozápadním směrem proti svěžímu západnímu větru.

Každý jachtař by se válel na palubě své lodi smíchy, kdyby byl uviděl, jak *Úžasná Maeve* čelí moři, a lodní konstruktér na profesionální úrovni by si byl zapískal hymnu klubu Myšáka Mickeyho. Ale ta podivuhodně vyhlížející plachetnice byla tím, kdo se smál naposled. Její vahadla se hroužila do vody a udržovala jí stabilitu. Reagovala na své kormidlo překvapivě dobře a udržovala si příď po směru, aniž by byla zanášena stranou. Po pravdě řečeno tu

byly nějaké problémy s jejím ráhnovím, které bylo třeba odstranit. Ale stálo za povšimnutí, že v moři našla zalíbení, jako by se na něm byla narodila.

Pitt se naposledy podíval na ostrovy Miseries. Poté pohlédl na balíček zabalený do kusu dacronové plachty, který obsahoval lodní deník a dopisy Rodneyho Yorka. Přísahal, že kdyby nějak přežil příštích několik dnů, doručil by Yorkovu poslední vůli jeho žijícím příbuzným a pevně doufal, že by vypravili expedici, která by jej zase dopravila nazpět domů, aby mohl být pohřben poblíž Falmouthské zátoky ve svém milovaném Cornwallu.

45 KAPITOLA

V desátém patře modernistické celoskleněné budovy, postavené ve tvaru pyramidy na předměstí Paříže, seděla skupina čtrnácti mužů kolem velmi dlouhého, ebenového konferenčního stolu. Coby ředitelé Multilaterální obchodní rady, zasvěceným známé jako Nadace, instituce věnující se rozvoji jediné celosvětové hospodářské vlády, byli bezvadně oblečení, měli obrovskou moc a byli nesmírně bohatí a též zasmušilí. Potřásli si rukama, a předtím než se dali do práce, pustili se do nezávazné společenské konverzace. Normálně se setkávali třikrát do roka, ale toho dne se sešli na nouzovém zasedání, aby prodiskutovali nejnovější neočekávanou hrozbu pro své rozsáhlé operace.

Ti muži v místnosti byli zástupci ohromných mezinárodních korporací a obchodních společností. Pouze jeden vysoce postavený člen jihoafrického kartelu se plně angažoval v prodeji kvalitních diamantů. Belgický průmyslník z Antverp a pozemkový makléř z Dillí v Indii jednali jako prostředníci Nadace pro obrovský nezákonný příliv průmyslových diamantů do Islámského fundamentalistického bloku, jenž bojoval o to, aby si vytvořil vlastní jaderné systémy ničení. Miliony těchto malých průmyslových diamantů byly ilegálně prodávány tomuto bloku na výrobu přesných nástrojů a vybavení potřebného k vybudování takovýchto systémů. Větší diamanty exotičtější kvality se používaly k financování nepokojů v Turecku, v západní Evropě, v Latinské Americe a v několika jihoasijských zemích, nebo v kterémkoli jiném horkém místě, kde podvratné politické organizace mohly nahrávat mnoha jiným zájmům Nadace, včetně prodeje zbraní.

Všichni tito muži byli známí zpravodajským médiím, všichni byli ve svém vybraném oboru proslulými osobnostmi, ale žádný nebyl ztotožňován se členstvím v Nadaci. Toto bylo tajemství známé jen mužům v této místnosti a jejich nejbližším společníkům. Létali přes oceány a kontinenty, spřádali své sítě ve všech možných podivných místech a žádali si oběti, zatímco si hromadili neslýchané zisky.

Naslouchali velmi tiše a pozorně, když jejich zvolený předseda, miliardář, představený jedné německé bankovní firmy, podával

zprávu o současné krizi, před níž stojí trh s diamanty. Byl to elegantní holohlavý muž, jenž pomalu mluvil plynnou angličtinou, jazykem, jemuž rozuměl každý státní příslušník kolem stolu.

„Pánové, kvůli Arthuru Dorsettovi čelíme hluboké krizi v životně důležité oblasti naší činnosti. Ohodnocení jeho chování naší zpravodajskou sítí ukazuje na to, že trh s diamanty směřuje do temných vod. Nenechte se mýlit. Jestliže Dorsett hodí přes sto tun diamantů na maloobchodní trh za žebrácké ceny, jak máme hlášeno, že je připraven udělat, tato část Nadace se úplně zhroutí."

„Jak brzo se to odehraje?" zeptal se šejk z jedné země u Rudého moře, bohaté na ropu.

„Mám z dobrého pramene, že osmdesát procent Dorsettových zásob bude v prodeji v jeho řetězci maloobchodních prodejen za méně než jeden týden," odpověděl předseda.

„Jaké nás čekají ztráty?" optal se japonský představený jednoho rozsáhlého elektronického impéria.

„Pro začátek třináct miliard švýcarských franků."

„Můj ty Bože!" Francouzský čelný představitel největších dámských módních domů na světě bouchl pěstí do stolu. „Ten australský neandrtálec má moc něco takového udělat?"

Předseda přikývl. „Podle všech zpráv má ke své podpoře ty zásoby."

„Dorsettovi se nikdy nemělo dovolit, aby operoval mimo kartel," pravil bývalý náměstek amerického předsedy vlády.

„Už se tak bohužel stalo," souhlasil člen diamantového kartelu. „Svět drahých kamenů, tak jak ho známe, už možná nikdy nebude docela takový, jako býval."

„Neexistuje žádný způsob, jak bychom ho mohli zastavit, ještě než budou jeho drahokamy rozeslány do jeho obchodů?" zeptal se japonský obchodník.

„Vyslal jsem posla, aby mu učinil velkorysou nabídku na skoupení jeho zásob, aby se nedostaly do oběhu."

„Už se vám ozval?"

„Dosud ne."

„Koho jste poslal?" dotazoval se předseda.

„Gabea Strousera z firmy Strouser & synové, váženého mezinárodního obchodníka s diamanty.“

„Je to dobrý člověk a umí neoblomně smlouvat,“ pravil Belgičan z Antverp. „Mnohokrát jsme spolu obchodně jednali. Jestli vůbec někdo dokáže přimět Dorsetta k poslušnosti, je to Gabe Strouser.“

Ital, který vlastnil flotilu kontejnerových lodí, pokrčil věcně rameny. Jak si vzpomínám, počátkem osmdesátých let prodej diamantů drasticky poklesl. Amerika a Japonsko utrpěly vážnou depresi a poptávka se snížila, což vedlo k nadbytku zásob. Když se ekonomika v devadesátých letech otočila, ceny opět vylétly nahoru. Není možné, aby se historie opakovala?“

„Rozumím vám,“ reagoval na to předseda, zaklonil se dozadu v židli a zkřížil ruce na prsou. „Ale tentokrát jde do tuhého a každý, kdo je kvůli živobytí závislý na diamantech, bude zničený. Objevili jsme, že Dorsett připravil rozpočet přes 100 milionů dolarů na reklamu a propagaci ve všech hlavních zemích nakupujících diamanty. Jestliže bude prodávat, jak jsme již uvěřili, za pár centů k dolaru, vysoké ceny za diamanty budou věcí minulosti, protože veřejnost má být neustálým přesvědčováním donucena si myslit, že ty stojí jen o málo víc než sklo.“

Francouz si hluboce vzdychl. „Vím, že moje modelky by se zajisté dívaly na jiné luxusní tretky jako na věčnou investici. Když ne diamantové šperky, musel bych jim kupovat drahá sportovní auta.“

„Co je za Dorsettovou strategií?“ zeptal se hlavní vedoucí pracovník významnější aerolinky z jihovýchodní Asie. „Ten člověk není určitě hloupý.“

„Je hloupý jako hyena, která čeká, až lev usne, potom co sežral pouze polovinu svého úlovku,“ odvětil německý předseda. „Mí placení agenti v bankovní síti po celém světě se dozvěděli, že Dorsett skoupil sedmdesát, možná až dokonce osmdesát procent větších dolů produkujících barevné drahokamy.“

Když jim ta nejnovější informace pronikla do vědomí, ozvalo se kolektivní uznalé zamumlání. Každý muž u stolu okamžitě zkoumal a vstřebával do sebe úžasný plán Arthura Dorsetta.

„Ďábelsky prosté,“ mumlal si japonský magnát v elektronice. „Nechá padnout diamanty, předtím než vyžene vzhůru ceny rubínů a smaragdů.“

Ruský podnikatel, který dal dohromady nesmírné jmění, když skoro zadarmo vykoupil zavřené hliníkové a měděné doly na Sibiři a potom je znovu otevřel za použití západní technologie, se tvářil pochybovačně. „Připadá mi to jako – jak je to pořekadlo na Západě – Dorsett okrádá Petra, aby zaplatil Pavlovi. Opravdu očekává, že vydělá dost na barevných drahokamech, aby si vynahradil své ztráty na diamantech?“

Předseda pokynul Japonci, jenž odpověděl: „Na žádost našeho předsedy jsem požádal naše finanční analytiky, aby ta čísla nechali projít našimi databázemi. Jakkoli se to může zdát ohromující, Arthur Dorsett, tedy podnik Dorsettova řetězce maloobchodních prodejen a Dorsettova konsolidační důlní, s. r. o., má vydělat minimálně 20 miliard amerických dolarů. Možná dokonce až 24 miliard, to závisí na předvídaných úsporných opatřeních.“

„Můj ty Bože,“ zvolal britský státní příslušník, jenž vlastnil vydavatelské impérium. „Nedovedu si ani v nejmenším představit, co bych dělal se ziskem 24 miliard amerických dolarů.“

Němec se zasmál. „Použil bych ho, abych skoupil váš majetek.“

„Vyhnal byste mě na mou devonshirskou farmu za zlomek té částky.“

Promluvil člen ze Spojených států. Coby bývalý ministerský předseda a uznávaný představitel jedné z nejzámožnějších rodin v Americe byl zakladatelem Nadace. „Máme nějakou představu, kde se v současné době nacházejí Dorsettovy zásoby diamantů?“

„Vzhledem k tomu, že jeho konečný termín je pouze několik dnů vzdálen,“ odpověděl Jihoafričan, „hádal bych, že drahé kameny, co nejsou momentálně broušeny, jsou na cestě do jeho obchodů.“

Předsedův pohled se svezl z italského magnáta vlastnícího námořní flotilu na asijského magnáta s leteckou společností. „Pánové, ví některý z vás něco o Dorsettových zasilatelských postupech?“

„Vážně pochybuji, že by své diamanty převážel po moři," řekl Ital. Jakmile by loď zakotvila v přístavu, musel by ještě zařídit jejich převoz do vnitrozemí."

„Kdybych byl Dorsettem, zaslal bych své drahokamy letecky," souhlasil Asiat. „Tímto způsobem bych je mohl okamžitě rozeslat do téměř každého většího města na světě."

„Snad bychom zastavili jedno či dvě z jeho letadel," pravil belgický průmyslník, „ale bez znalosti letových plánů by bylo nemožné mu zcela zablokovat zásilky."

Asiat zavrtěl odmítavě hlavou. „Myslím si, že zabránit dokonce jednomu letu je optimistické. Dorsett si pravděpodobně pronajal v Austrálii leteckou flotilu. Obávám se, že zavíráme vrátka potom, co nám krávy již utekly."

Předseda se obrátil na Jihoafričana, zastupujícího diamantový kartel. „Zdá se, že se ta velká maškaráda skončila. Uměle vytvořená hodnota diamantů není nakonec *věčná."*

Místo aby spíše projevil nějaké pocity rozčarování, Jihoafričan se ve skutečnosti usmál. „S námi se už nepočítalo předem. Má správní rada a já to považujeme za menší nezdar, nic víc. Diamanty jsou skutečně *věčné,* pánové. Dejte na má slova, cena za kvalitní drahé kameny opět vzroste, až se okouká lesk safírů, smaragdů a rubínů. Kartel splní své závazky vůči Nadaci prostřednictvím našich ostatních nerostných zájmů. Nebudeme sedět se založenýma rukama a trpělivě čekat, až se trh vrátí."

Do místnosti vstoupila předsedova soukromá sekretářka a tiše k němu promluvila. Přikývl a pohlédl na Jihoafričana. „Bylo mi sděleno, že odpověď od vašeho posla k vyjednávání s Arthurem Dorsettem došla ve formě balíčku."

Je zvláštní, že Strouser mě nekontaktoval přímo."

„Požádal jsem, aby sem ten balíček byl doručen," pravil předseda. „Myslím si, že všichni dychtíme zjistit, zda byl pan Strouser úspěšný ve svých jednáních s Arthurem Dorsettem."

Za několik okamžiků se sekretářka vrátila a v obou rukou držela hranatou krabici převázanou červenozelenou stuhou. Předseda jí pohybem ruky ukázal na Jihoafričana. Sekretářka k němu přistoupila

a krabici postavila před něj na stůl. Ke stuze byl připevněný lístek. Otevřel obálku a přečetl jej nahlas:

Je mastek a je též vápenec, je z ledu kroupa a je kamenec.
Však pod jazykem Strousera je něco tak laciné jak mrva:
ten drahokam bezcenná je věc.

Jihoafričan se odmlčel a zíral zasmušile na krabici. „Tohle mi nepřipadá jako od Gabea Strousera. On není člověkem proslaveným svou lehkomyslností."

„Také nemohu říct, že by byl dobrý v psaní vtipných rýmovaček," poznamenal francouzský módní návrhář.

„Pokračujte, otevřete tu krabici," naléhal Ind.

Když rozvázal stuhu a zvedl víko, Jihoafričan nahlédl dovnitř. Jeho obličej zbledl a on vyskočil a postavil se na nohy tak prudce, že se jeho židle s rachotem převrátila dozadu. Klopýtavé utíkal k oknu, to otevřel a zvracel.

Každý kolem stolu se tam v ohromení hrnul a zkoumal ohavný obsah té krabice. Několik jich reagovalo jako Jihoafričan, na některých se zračil šok z hrůzy, jiní, co již dříve nařídili brutální vraždy během svého vzestupu k bohatství, chmurně civěli, aniž by projevili citové pohnutí nad zkrvavenou hlavou Gabea Strousera, nad jeho groteskně rozšířenýma očima a diamanty sypoucími se mu z úst.

„Zdá se, že Strouserova vyjednávání nebyla úspěšná," řekl Japonec a přemáhal hořkost, jež se mu drala do hrdla.

Potom co si vzal pár minut na zotavenou, předseda zavolal dovnitř náčelníka bezpečnosti Nadace a nařídil mu, aby hlavu odstranil. Poté se obrátil k členům, kteří se už pomalu vzpamatovali a vrátili se ke svým židlím. „Žádám vás, abyste to, co jste tady uviděli, uchovali v nejpřísnější tajnosti."

„A co ten řezník Dorsett?" vyštěkl Rus, jemuž hněvem rudly tváře. „Nemůže zůstat nepotrestán za vraždění lidí, kteří reprezentují Nadaci."

„Souhlasím," řekl Ind. „Pomstě se musí dostat nejvyšší priorita."

„Je chybou jednat tvrdě," varoval předseda. „Není chytrým tahem přilákat k nám pozornost tím, že se necháme unést pomstychtivostí. Jedna chybná kalkulace při popravení Dorsetta a naše aktivity budou přístupné podrobnému zkoumání. Považuji za nejlepší zničit Dorsetta z jiné strany."

„Na tom, co náš předseda říká, něco je," pravil Holanďan, jehož angličtina byla těžkopádná, ale dostačující. „Lepším průběhem zásahu by prozatím bylo udržet ho v patřičných mezích a zmocnit se jej, až klopýtne, a nepochybujte o tom, že člověk jeho povahy se nevyhne tomu, aby někdy v blízké budoucnosti neudělal nějakou závažnou chybu."

„Co navrhujete?"

„Zůstaneme v roli diváků a počkáme si na něj."

Předseda se zamračil. „Tomu nerozumím. Myslel jsem, že bylo v plánu zaútočit."

„Když Dorsetta zbavíme zásob diamantů, oslabíme tím jeho záložní aktiva," vysvětloval Holanďan. „Bude mu trvat aspoň rok, než bude schopen zvýšit ceny drahokamů a pobrat zisk. Mezitím budeme držet trh s diamanty pevně v rukou, zachováme si své rezervní zásoby a budeme následovat Dorsettova příkladu tím, že skoupíme dozor nad zbývající produkcí barevných drahokamů. Budeme mu konkurovat. Mí průmysloví špioni mě informují, že Dorsett se soustředil na drahé kameny, které jsou lépe známé veřejnosti, zatímco ty vzácnější přehlíží."

„Můžete mi dát příklad vzácnějších drahých kamenů?"

„Napadá mě alexandrit, tsavorit a červený beryl."

Předseda vrhl letmý pohled na ostatní kolem stolu. „Vaše názory, pánové?"

Britský vydavatel se se zaťatými pěstmi naklonil dopředu. „Proklatě dobrý nápad. Náš diamantový expert narazil na způsob, jak Dorsetta porazit v jeho vlastní hře, zatímco budeme dočasně obracet snížené hodnoty diamantů v náš prospěch."

„Potom tedy souhlasíme?" zeptal se předseda s úsměvem, jenž zdaleka nebyl přívětivý.

Všechny ruce se zvedly a čtrnáct hlasů tak vyslovilo své souhlasné ano.

ČÁST ČTVRTÁ – KATASTROFA V RÁJI

16. února 2000 Honolulu, Havaj

46 KAPITOLA

Seržant námořní pěchoty s nazrzlými vlasy seděl ve sluncem vybělených krátkých kalhotách a květované havajské košili a popíjel z plechovky pivo, zatímco se páska s filmem ve videorekordéru přehrávala v televizi. Okázale se rozvaloval na pohovce, kterou sehnal na havajském ostrově Lanai v jednom z těch dvou tamějších luxusních hotelů, jenž se právě renovoval. Ten film byl jedním z raných dobrodružných příběhů s Johnem Waynem, zvaný Dostavník. Na hlavě měl nasazený přístroj vytvářející virtuální realitu, který si zakoupil v obchodě s elektronikou v Honolulu. Potom, co si přístroj zapojil do videorekordéru, mohl „vstoupit“ na televizní obrazovku a vmísit se během filmových scén mezi herce. Ležel zrovna vedle Johna Waynea na střeše dostavníku při závěrečné dramatické honičce a střílel na pronásledující je Indiány, když mu do akce pronikl hlasitý bzučák. Zdráhavě si sundal přístroj z hlavy a zkoumal čtyři bezpečnostní monitory, jež zabíraly strategické oblasti tajného zařízení, které střežil. Na monitoru číslo tři se objevilo auto, které se blížilo po prašné cestě vedoucí ananasovým polem ke vstupní bráně. Pozdně odpolední sluneční paprsky se odrážely od jeho předního nárazníku, zatímco ten zadní za sebou nechával zvířený prach.

Po několika měsících neradostné služby seržant svoji rutinu vynikajícím způsobem zvládal. V těch třech minutách, které autu trvalo vyjet nahoru po cestě, se převlékl do upravené uniformy a stál v pozoru vedle brány, jež bránila v přístupu do tunelu vedoucího do otevřeného nitra dávno vyhaslé sopky.

Při podrobnějším zkoumání uviděl, že to byl vůz štábu válečného námořnictva. Sehnul se a nakukoval dovnitř postranním okénkem. „Toto je zakázaná oblast. Máte povolení ke vstupu?“

Řidič v bílé uniformě námořnictva si ukázal palcem přes rameno. „Velitel Gunn má vzadu potřebné vstupní doklady.“

Coby zběhlý a schopný člověk Rudi Gunn neplýtval vzácným časem, aby usiloval o povolení k rozmontování obří parabolické antény uprostřed sopky Palawai na ostrově Lanai. Rozmotat stočené vlákno byrokracie, aby vystopoval agenturu, která měla úřední pravomoc nad anténou, a poté se obrátit na ministerstvo, které provozovalo zařízení pro vesmírnou komunikaci, by samo o sobě bylo výpravou trvající celý měsíc. Další nepříjemnou povinností, a zároveň nemožnou, by bylo nalézt byrokrata, ochotného vzít na sebe odpovědnost za povolení, aby se anténní parabola demontovala a dočasně zapůjčila NUMA.

*****

Gunn vyloučil zbytečný byrokratický postup pouze tím, že nechal tiskařské oddělení NUMA vyrobit trojmo nepravou žádanku, zmocňující agenturu NUMA přemístit kvůli tajnému úkolu anténu na jiný pozemek na havajském ostrově Oahu. Dokument byl poté podepsán několika pracovníky tiskařského oddělení na řádkách pod vznešenými fiktivními jmény. To, co by normálně bylo zabralo pomalu rok, než by to bylo úředně zamítnuto, trvalo méně než hodinu a půl, přičemž většinu toho času si vyžádala sazba.

Když Gunn ve své uniformě velitele vojenského námořnictva vyjel k bráně před vjezdem do tunelu a předložil své pověření k demontáži a odstranění antény, seržant velící opuštěnému zařízení poslušně spolupracoval. Byl ještě ochotnější spolupracovat, když si ohodnotil dokonalé tvary Molly Faradayové, jež seděla vedle Gunna na zadním sedadle. Jestliže ho vůbec napadlo zatelefonovat nadřízenému důstojníkovi pro úřední ověření, ten nápad se mu rychle vytratil, když zíral na konvoj velkých nákladních aut s plošinou a pojízdný jeřáb, které jely ve stopách štábního vozu. Pověření k operaci takovéto velikosti muselo určitě přijít až z nejvyšších míst.

„Je prima tu mít nějakou společnost,“ řekl seržant se širokým úsměvem. „Stává se to tu nahoře pořádně nudným, když zde není ani jedna živá duše, se kterou bych si ve službě pohovořil.“

„Kolik vás je?“ zeptala se sladce Molly zadním okénkem. Jenom tři, paní, jeden na každou osmihodinovou směnu.“

„Co děláte, když zrovna nemáte strážní službu?“

„Většinou ležím na pláži, nebo se snažím sbalit osamocené dívky v hotelech.“

Zasmála se. Jak často můžete opustit ostrov?“

„Každých třicet dnů. Pak mám pětidenní volno v Honolulu, předtím než se vrátím na Lanai.“

„Kdy to bylo, co toto zařízení navštívil někdo zvenku?“ Jestli si seržant uvědomil, že je vyslýchán, nedal to najevo. „Asi před čtyřmi měsíci sem přišel nějaký chlapík s doklady Národní bezpečnostní agentury a šťoural se tady. Potloukal se tu ani ne dvacet minut. Jste první, kdo po něm přišel na návštěvu.“

„Měli bychom mít tu anténu dole a pryč odsud někdy pozdě večer,“ řekl Gunn.

„Smím se zeptat, pane, kde má být znovu smontována?“

„Co kdybych vám řekl, že má jít do starého železa?“

„Ani v nejmenším by mě to nepřekvapilo,“ pravil seržant. „Bez jakékoli opravy nebo údržby za posledních pár let ta anténa začíná vypadat, jako by ji zpracovaly přírodní živly.“ Gunna pobavilo, když viděl, jak příslušník námořní pěchoty získává čas, když má potěšení z příležitosti promluvit si s cizincem. „Můžeme projet a dát se do práce, seržante?“ Seržant rázem zasalutoval a rychle stiskl tlačítko, jež elektronicky otevřelo dokořán bránu. Poté, co se štábní vůz ztratil z dohledu v tunelu, sledoval a mával řidičům nákladních aut a jeřábu. Když uvnitř sopky zmizelo poslední vozidlo, zavřel bránu, vešel do ubikace strážných a převlékl se nazpět do svých šortek a havajské košile, předtím než na svém videorekordéru uvolnil tlačítko s označením pauzy.

Pořádně si nasadil svůj přístroj pro vytvoření virtuální reality a přetočil zpátky pásek na kazetě, než se znovu připojil k Johnu Wayneovi v pálení po indiánech.

„Zatím je vše v pořádku,“ pravil Gunn Molly.

„Styďte se říkat tomu milému mladíkovi, že tu anténu hodíte do starého železa,“ peskovala jej.

„Řekl jsem jenom, ‚co kdybych?'„

„Chytnou nás za falšování úředních dokumentů, pomalování ojetého auta tak, aby vypadalo jako oficiální vozidlo vojenského námořnictva, a za krádež vládního majetku…“ Molly se odmlčela a potřásla v údivu hlavou. „Pověsí nás na washingtonském památníku.“

„Rád tu cenu zaplatím, jestliže zachráníme dva miliony lidí před hrůznou smrtí,“ pronesl Gunn bez lítosti.

„Co se stane potom, až odkloníme zvukovou vlnu?“ zeptala se. „Vrátíme tu anténu a znovu ji složíme?“

„Jinak bych si to ani nepřál.“ Upřené se na ni zahleděl, jako by jej ta otázka překvapila, dříve než se ďábelsky usmál. „Samozřejmě s výjimkou toho, že dojde k nehodě a spadne nám na dno moře.“

*****

Ze Sandeckerovy strany se tomu projektu nedařilo ani z jedné desetiny tak dobře. Přestože silně spoléhal na metodu kamarádské výpomoci válečného námořnictva starému admirálovi, nedokázal přesvědčit nikoho s velitelskou pravomocí, aby mu dočasně zapůjčil letadlovou loď *Roosevelt* s její posádkou. Někde na trase velení mezi prezidentem a admirálem pověřeným velením operací tichomořské flotily někdo zabránil jeho žádosti.

Admirál se procházel po kanceláři admirála Johna Overmeyera v Pearl Harboru se zuřivostí medvěda, který přišel o své mládě pro účely zoologické zahrady. „Krucinál, Johne!“ zaklel. „Když jsem opouštěl admirála Baxtera ze spojeného velení, ujistil mě, že souhlas k použití lodi *Roosevelt* pro umístění zvukového reflektoru je hotová věc. Ty tady teď sedíš a povídáš mi, že ji nemohu dostat.“

Overmeyer, který vypadal mohutně a statně jako farmář z Indiany, rozhodil podrážděně rukama. „Mně vinu nedávej, Jime. Mohu ti ukázat rozkazy.“

„Kdo je podepsal?“

„Admirál George Cassidy, velící důstojník sanfranciského námořního okrsku.“

„Co má k čertu nějaký byrokrat od psacího stolu, který provozuje trajekty, co dělat s čímkoli?“

„Cassidy neprovozuje trajekty,“ pravil Overmeyer znaveně. „Velí velitelství celé tichomořské logistiky.“

„Není výš než ty,“ konstatoval Sandecker ostře.

„Přímo ne, ale kdyby se rozhodl být velice nepříjemným, veškerá doprava přivážející zásoby všem mým lodím mezi zdejším místem a Singapurem by mohla být nevysvětlitelně zpožděná.“

„Nechláchol mě, Johne. Cassidy by se neodvážil dávat si na čas, a ty to proklatě dobře víš. Jeho kariéra by přišla nazmar, kdyby připustil, aby mu v cestě zásobování tvé flotily stála nedůtklivost.“

„Ať je tedy po tvém,“ řekl Overmeyer. „Ale to nemění situaci. Nemohu ti dát loď *Roosevelt.*“

„Dokonce ani na mizerných dvaasedmdesát hodin?“

„Dokonce ani na dvaasedmdesát vteřin.“

Sandecker se nečekaně zarazil v chůzi, sedl si na židli a zahleděl se Overmeyerovi do očí. „Mluv se mnou na rovinu, Johne. Kdo mi svázal ruce?“

Overmeyer, zjevně znervózněný, nedokázal snést jeho upřený pohled a odvrátil svůj zrak. „To mi nepřísluší říct.“

„Mlha se počíná zvedat,“ pravil Sandecker. „Ví George Cassidy, že se dostává do role darebáka?“

„Nic o tom nevím,“ odvětil Overmeyer upřímně.

„Kdo potom dělá ve Washingtonu obstrukce mé operaci?“

„Tohle jsi ode mne neslyšel.“

„Sloužili jsme spolu na lodi I*owa.* Nikdy jsi o mně nevěděl, že bych prozradil přítelova tajemství.“

„Byl bych tím posledním, kdo by o tvém slově pochyboval,“ pravil Overmeyer bez zaváhání. Tentokrát opětoval Sandeckerův upřený pohled. „Pochop, že o tom nemám naprostý důkaz, ale jeden přítel ve Zkušebním středisku námořních zbraní naznačil, že to byl sám prezident, kdo se snažil tě zachovat v tajnosti, potom co nějaký neznámý práskač v Pentagonu nechal proniknout tvou žádost o letadlovou loď do Bílého domu. Můj přítel také naznačil, že vědci blízcí prezidentovi si myslí, že tvoje teorie zvukové pohromy se značně vymyká rozumu.“

„Nemohou to v těch svých akademických hlavách pochopit, že lidé a nespočetná množství mořských živočichů již na to zemřelo?“

„Zřejmě ne.“

Sandecker poklesl ve své židli a dlouze si vydechl. Jsem pomluvený Wilburem Huttonem a prezidentovou Národní vědeckou radou.“

„Lituji, Johne, ale z washingtonských kruhů se proslechlo, že jsi nějaký druh cvoka. Možná je tomu tak, že prezident tě chce přimět, abys rezignoval na své místo v NUMA, tak aby mohl dát na tvé místo nějakého starého politického přítele.“ Sandecker měl pocit, jako by se nad ním vznášela sekera popravčího. „A co má být? Moje kariéra není důležitá. Copak nemohu k nikomu proniknout? Nemohu ti dost jasně vysvětlit, admirále, že ty a každý člověk pod tvým velením na ostrově Oahu bude za tři dny mrtvý?“

Overmeyer se na Sandeckera podíval s velkým smutkem v očích. Pro člověka je těžkou věcí uvěřit, že druhý selhává, zvláště když ten člověk je jeho přítelem. Jime, abych byl upřímný, děsíš mě. Chci spoléhat na tvůj úsudek, ale je tu příliš mnoho inteligentních lidí, kteří si myslí, že tvoje zvuková pohroma má asi takovou šanci, že se skutečně přihodí, jako konec světa.“

Jestliže mi nedáš toho *Roosevelta,*“ pravil Sandecker klidně, „tvůj svět přestane existovat v sobotu v osm hodin ráno.“ Overmeyer zavrtěl zlověstně hlavou. Je mi to líto, Jime, ale mám svázané ruce. Ať už v tvé proroctví zkázy věřím či ne, víš zatraceně dobře, že nemohu neuposlechnout rozkazy, které přicházejí od mého vrchního velitele.“

„Nemohu-li tě přesvědčit, pak si myslím, že bych měl raději jít.“ Sandecker se postavil na nohy, vyrazil ke dveřím a obrátil se. „Máš tady v Pearl Harboru rodinu?“

„Manželku a dvě vnučky na návštěvě.“

„Kéž by Bůh dal a já se mýlil, ale být tebou, můj příteli, dostal bych je pryč z ostrova, dokud ještě můžeš.“

*****

Ta obří parabola byla do půlnoci rozložená jen z poloviny. Vnitřek sopky byl osvětlený zářivým jasem a odrážely se v něm zvuky generátorů, cinkání kovu o kov a kletby demontážní čety.

Tempo bylo od začátku do konce horečné. Muži a ženy z NUMA se potili a zápasili se sešroubovanými spoji, jež byly zrezavělé od nedostatku údržby a oprav. O spánku se vůbec neuvažovalo, ani o jídle ne. Kolem se pouze rozdávala káva černá jako moře kolem nich.

Jakmile byl jeden malý díl ocelí zesílené laminátové paraboly vyjmut z hlavního rámu, jeřáb jej vyzvedl a uložil na plošinu čekajícího nákladního auta. Když bylo na sebe navršeno a dolů přivázáno pět dílů, naklaďák opustil vnitřek sopky a jel směrem k přístavu Kaumalapau na západním pobřeží, kde byly části antény naloženy na palubu malé lodi pro převoz do Pearl Harboru.

Rudi Gunn tu stál bez košile, potil se vlhkostí parné noci a řídil tým mužů, kteří usilovně pracovali, aby odpojili hlavu antény od jejího základu. Neustále nahlížel do souboru plánů téhož typu antény, použitého v ostatních zařízeních pro sledování vesmíru. Plány pocházely od Hirama Yaegera, který je získal tím, že se naboural do počítačového systému společnosti, jež původně ty ohromné parabolické antény navrhovala a konstruovala.

Molly, která se převlékla do pohodlnější blůzy a šortek barvy khaki, seděla nablízku v malém stanu, kde obsluhovala komunikační zařízení, a uměla si poradit s každým problémem, jenž vyvstal během postupné demontáže a převozu dílů do nákladového doku. Vystoupila ven ze stanu a podala Gunnovi láhev vychlazeného piva.

„Vypadáš tak, že by se ti hodilo něco malého na svlažení hrdla," pravila.

Gunn vděčně přikývl a převaloval si láhev po čele. „Musel jsem snad spotřebovat dvacet litrů tekutin od té doby, co jsme sem přijeli."

„Přála bych si, aby tu byl Pitt s Giordinem," řekla smutně. „Chybí mi."

Gunn upíral nepřítomný zrak k zemi. „Všem nám chybí. Vím, že admirálovi krvácí srdce."

Molly změnila téma hovoru. „Jak to vypadá?"

Naklonil hlavu směrem k napůl rozmontované anténě. „Bojuje s námi na každém kroku. Věci teď jdou o něco rychleji, když víme, jak se do ní pustit."

„Je to hanba," rozhodla se po zamyšlené obhlídce třiceti mužů a žen, kteří se tak dlouho a tak usilovně snažili, aby rozebrali a

přemístili anténu, a jejíchž oddanost a neúnavné úsilí byly nyní zdánlivě promarněny ve velkolepém pokusu zachránit tolik životů, „že tohle všechno by docela klidně nemuselo být k ničemu.“

„Neztrácej víru v Jima Sandeckera,“ řekl Gunn. „Možná ho při zajištění lodi *Roosevelt* pozdržely obstrukce Bílého domu, ale vsadím se s tebou o večeři při intimním osvětlení a s hudbou, že přijde s náhradou.“

„Přijímám,“ pravila a slabě se usmála. „Tohle je sázka, kterou ráda prohraji.“

*****

Ve čtyři hodiny ráno se Molly ozval telefonem Sandecker. V jeho hlase nebyla ani stopa po únavě. „Kdy očekáváte, že to zabalíte?“

„Rudi si myslí, že budeme mít poslední díl naložený na palubě *Lanikai…*“

„Čeho to?“ přerušil ji Sandecker.

„*Lanikai,* malé meziostrovní nákladní lodi, kterou jsem najala, aby anténu přepravila do Pearl Harboru.“

„Zapomeňte na Pearl Harbor. Jak dlouho bude ještě trvat, než budete odtamtud pryč?“

„Dalších pět hodin,“ odvětila Molly.

„Dostáváme se do časové tísně. Připomeň Rudimu, že nám zbývá méně než šedesát hodin.“

„Když ne do Pearl Harboru, kam poplujeme?“

„Stanovte kurz na zátoku Halawa na ostrově Molokai,“ odpověděl Sandecker. „Nalezl jsem jinou plošinu pro umístění reflektoru.“

„A jinou letadlovou loď?“

„Dokonce něco lepšího.“

„Zátoka Halawa je necelých sto kilometrů přes úžinu. Jak jste to zvládl?“

„Ti, co neočekávají nahodilé dary, vítězí nad osudem.“

„Děláte se záhadným, admirále,“ pravila zaraženě Molly.

„Jen pověz Rudimu, aby to zabalil a dostal se na Molokai nejpozději do deseti hodin dnes dopoledne.“

Zrovna vypnula přenosný telefon, když Gunn vstoupil do stanu. „Rozebíráme právě poslední díl," promluvil znaveně. „A pak budeme odsud pryč."

„Volal admirál," informovala jej Molly. „Nařídil nám, abychom tu anténu vzali do zátoky Halawa."

„Na Molokai?" zeptal se Gunn a oči se mu tázavě zúžily.

„To nám vzkázal," pravila rozhodně.

Jaký typ lodi předpokládáš, že vyčaroval?"

„Docela dobrá otázka. Nemám ani ponětí."

„Raději by měla být tou nejlepší," mumlal si Gunn, „nebo s tím představením budeme muset skončit."

47 KAPITOLA

Na nebi nesvítil měsíc, ale moře ve třpytu hvězd, jež naplňovaly oblohu od obzoru k obzoru jako nekonečná světla velkoměst, planulo přízračným modrozeleným světélkováním. Vítr se stočil a vanul od jihu a hnal Užasnou Maeve silně na severozápad. Zelenožlutá plachta z bukového listí se nadouvala jako tetované ženské poprsí, zatímco člun skákal po vlnách jako kříženec běžící s plnokrevníky. Pitt si nikdy nepředstavoval, že to nehezky vyhlížející plavidlo by mohlo tak dobře plout. Nikdy by nedokázalo vyhrát trofej, ale byl by mohl zavřít oči a vidět se na prvotřídní jachtě, se kterou klouže po hladině moře a nedělá si starosti s ničím na světě. Mořské vlnobití již nemělo ten samý nepřátelský vzhled, ani oblaka už nevypadala tak hrozivě. Noční chlad se rovněž zmenšil, jak cestovali na sever do teplejších vod. Moře je podrobilo kruté a nelítostné zkoušce, a oni v ní vítězně obstáli. Nyní počasí spolupracovalo tím, že zůstávalo neměnným a vlídným.

Někteří lidé se unaví pohledem na moře z tropické pláže nebo z paluby výletní lodi, ale Pitt mezi ně nepatřil. Jeho nepokojná duše a vrtošivá vodní hladina patřily k sobě a ve svých měnících se náladách byly neoddělitelné.

Maeve a Giordino již neměli pocit, jako by bojovali o přežití. Jejich chvíle plné vřelosti a potěšení, bezmála utopené v nepřízni osudu, se stávaly častějšími. Pittův neotřesitelný optimismus, jeho nakažlivý smích, nepolevující lpění na naději a síla charakteru je povzbuzovaly a pomáhaly jim čelit tomu nejhoršímu, co na ně příroda dokázala uvrhnout. Ať byla situace jakákoli, nikdy nevycítili v jeho stanovisku ani pouhý náznak stísněnosti. Bez ohledu na to, jak nervózně vyhlížel, když si zaměřoval svůj sextant na hvězdy, nebo ostražitě čekal na náhlou změnu větru, vždy se usmíval.

Když si uvědomila, že se do něj hluboce zamilovala, Maevin duch nezávislosti proti tomu bojoval. Ale když se nakonec smířila s nevyhnutelným, poddala se zcela svým citům. Ustavičně se přistihovala, jak zkoumá každý jeho pohyb a každý jeho výraz, když si zaznamenával jejich polohu na mapu jižního moře Rodneyho Yorka.

Dotkla se jeho paže. „Kde jsme?“ zeptala se tiše.

„Za rozbřesku vyznačím náš kurz a spočítám vzdálenost dělící nás od ostrova Gladiátor.“

„Proč si od toho neodpočineš? Od té doby, co jsme opustili ostrovy Miseries, jsi nespal víc jak dvě hodiny.“

„Slibuji, že si dám pěkně dlouhou siestu, až budeme na poslední etapě naší plavby,“ řekl a pokukoval přítmím na kompas.

„Al také vůbec nespí,“ pravila a ukázala na Giordina, který nikdy nepřestal zkoumat stav vahadel a výstroje, která člun držela pohromadě.

Jestli ten následující vítr vydrží a moje navigování bude přibližně přesné, měli bychom spatřit tvůj ostrov pozítří někdy brzo ráno.“

Pohlédla vzhůru na nádherné pole hvězd. „Nebe je dnes večer rozkošné.“

Jako ta žena, kterou znám,“ řekl a jeho zrak přešel od kompasu přes plachty k Maeve. „Rozzářená bytost s bezelstně modrýma očima a s vlasy jako záplava zlatých mincí. Je nevinná a inteligentní a byla stvořena pro lásku a život.“

„Dělá dojem, že je docela půvabnou.“

„To je jen pro začátek. Její otec je náhodou jedním z nejbohatších lidí ve sluneční soustavě.“

Vyklenula záda a přitulila se mu k tělu, přičemž pociťovala jeho tvrdost. Lehce se dotkla rty vrásek kolem jeho očí a výrazné brady. „Musíš být do ní beznadějně zamilovaný.“

„Beznadějně zamilovaný, a proč ne?“ pravil pomalu. Je to jediné děvče v této části Tichého oceánu, které mě dohání k šílenství vášnivou touhou.“

„Ale já jsem jediné děvče v této části Tichého oceánu.“

Políbil ji lehce na čelo. „Pak je tvou naléhavou povinností splnit mi mé nejintimnější představy.“

„Vzala bych tě za slovo, kdybychom byli sami,“ řekla vášnivým hlasem. „Ale zatím budeš prostě muset trpět.“

„Mohl bych říct Alovi, aby si vyrazil na výlet,“ pravil a zeširoka se usmál.

Odtáhla se od něj a zasmála se. „Daleko by se nedostal.“ Maeve tajně pocítila příval štěstí, když si uvědomila, že mezi nimi nestojí

žádná žena z masa a kostí. Jsi zvláštní druh muže," zašeptala. „Ten druh, který každá žena touží potkat."

Nenucené se zasmál. „Tak tomu není. Zřídkakdy jsem něžnému pohlaví vzal dech."

„Možná proto, že vidí, že jsi nedostižný."

„Mohou mě mít, když hrají správnou hru," pravil žertem.

„To tím nemyslím," řekla vážně. „Moře je tvou paní. Mohla jsem to číst v tvé tváři během té bouře. To nebylo ani tak jako bys s mořem bojoval, spíše jako bys je sváděl. Žádná žena nemůže konkurovat tak obrovské lásce."

„Ty máš pro moře také hlubokou náklonnost," pravil něžně, „i pro život v něm."

Maeve do sebe nadechla noc. „Ano, nemohu popřít, že mu věnuji celý svůj život."

Giordino jim tu chvíli přerušil, když se vynořil z palubního přístřešku a oznámil, že z jednoho plováku uniká vzduch. „Podej mi pumpu," přikázal. Jestli tu puklinu dokáži najít, pokusím se to zadělat."

Jak se drží *Úžasná Maeve?"* otázal se Pitt.

Jako žena při soutěži v tanci," odvětil Giordino. Je pohyblivá a mrštná a veškerá spojení jejího trupu pracují v rytmu."

„Vydrží-li pohromadě, dokud nedosáhneme ostrova, věnuji ji Smithsonově instituci ve Washingtonu, aby ji tam vystavili jako loď s nejmenší pravděpodobností uspět."

„Narazíme na další bouřku," řekl Giordino dost unaveně, „a všechny sázky se zruší." Odmlčel se a letmo se rozhlédl kolem po černém obzoru, kde se hvězdy rozplývaly v moři. Nečekaně ztuhl. „Po levoboku vidím světlo."

Pitt a Maeve povstali a upřeně se dívali směrem, který jim Giordino naznačil rukou. Spatřili zelené světlo označující levý bok a bílá navigační světla na vrcholu stěžně. Vypadalo to, že něco pluje daleko za nimi směrem k severovýchodu.

„Loď," potvrdil Pitt. „Asi pět kilometrů odsud."

„Vůbec nás neuvidí," řekla Maeve úzkostně. „Nemáme žádná vlastní světla."

Giordino se ztratil v palubním přístřešku a rychle se znovu objevil venku. „Poslední světlice Rodneyho Yorka," pravil a držel ji nad hlavou.

Pitt se pozorně zadíval na Maeve. „Chceš být zachráněná?"

Pohlédla dolů na černé moře vzdouvající se pod člunem a pomalu zavrtěla hlavou. „To rozhodnutí nezáleží na mně."

„Ale, a co říkáš ty? Pořádné jídlo a čistá postel ti nepřipadají přitažlivé?"

Giordino se zazubil. „Není to ani z poloviny tak lákavé jako druhé setkání s klanem Dorsettů."

Pitt položil svou paži Maeve kolem ramen. „Souhlasím s ním."

„Dva dny," šeptala si Maeve povděčně. „Nemohu uvěřit, že skutečně znovu uvidím své chlapce."

Pitt chvíli nic neříkal a myslel na to neznámé, co leželo před nimi. Poté řekl tiše: „Uvidíš je a budeš je držet ve svém náručí. To ti slibuji."

Nikdy neexistoval žádný skutečný sklon k tomu, aby se uchýlili od svého stanoveného cíle. Mysl Pitta a Giordina fungovala jako jeden celek. Dostali se tak daleko, že už byli lhostejní a neteční vůči svému vlastnímu životu. Byli tak zabráni do svého odhodlání dorazit na ostrov Gladiátor, že ani jeden z nich se neobtěžoval, aby sledoval, jak se světla kolem plující lodi zmenšují a postupně mizí v dáli.

48 KAPITOLA

Když meziostrovní nákladní loď vezoucí rozmontovanou anténu vplula do zátoky Halawa na ostrově Molokai, všichni členové lodní posádky se seřadili podél zábradlí a zírali okouzleně a u vytržení na to podivné plavidlo kotvící v přístavu. Ta 228 metrů dlouhá loď s lesem jeřábů a otočným třiadvacetipodlažním jeřábem, tyčícím se uprostřed jejího trupu, vypadala, jako by byla navržená a postavená armádou opilých inženýrů, neschopných svářečů a těžařů ropy z Oklahomy.

Rozsáhlá přistávací rampa pro helikoptéry byla zavěšena nad zádí na traverzách, jako by to bylo nějaké dodatečné příslušenství. Vysoká nástavba můstku se zdvíhala na zadní části trupu a dávala tak lodi všeobecný vzhled ropného tankeru, ale tím veškerá podobnost končila. Střední část trupu zabíralo nesmírné nahromadění strojního zařízení, mající vzhled obrovské hromady starého železa. Bylo to opravdové bludiště ocelových schodišť, lešení, žebříků a trubek kupících se kolem otočného jeřábu, jenž pronikal vzhůru a dotýkal se nebe jako portálový jeřáb, který býval používán k vypouštění těžkých raket do vesmíru. Na zvýšeném domku na příďové nástavbě nebylo ani památky po oknech, pouze v jeho přední části byla řada jakýchsi palubních světlíků. Nátěr byl vybledlý a odlupoval se, takže se pod ním ukazovaly proužky rzi. Trup byl v barvě námořnické modři, zatímco nástavba byla bílá. Strojní vybavení bylo kdysi natřeno nesčetnými odstíny šedé, žluté a oranžové.

„Nyní mohu šťastně zemřít, potom co jsem to všechno uviděl," zvolal Gunn, když ji spatřil.

Molly stála vedle něj na můstku a zírala v posvátné úctě. „Jak proboha vůbec admirál vyčaroval loď *Glomar Explorer?"*

„Ani bych se neodvážil hádat," mumlal Gunn a civěl na ten zázrak jako dítě, které poprvé vidí letadlo.

Kapitán lodi *Lanakai* se vyklonil ze dveří kormidelny. „Admirál Sandecker je na mezilodním telefonu, veliteli Gunne."

Gunn na to reagoval zvednutím ruky, sestoupil z můstku a vzal si telefon.

„Máte hodinu zpoždění," byla první slova, která Gunn uslyšel.

„Promiňte, admirále. Ta anténa nebyla v původním stavu. Nařídil jsem pracovní četě, aby během demontáže vykonala rutinní opravy a údržbářské práce, takže se vrátí nazpět zároveň s menšími potížemi.“

„Chytrý tah,“ souhlasil Sandecker. „Požádej kapitána, aby svou loď zakotvil bok po boku. Začneme překládat anténní díly, jakmile spustí kotvy.“

„Je to ta proslulá loď *Glomar Explorer*, co vidím?“ zeptal se Gunn.

„Jedna a ta samá s několika úpravami,“ odpověděl Sandecker. „Spusť na vodu motorový člun a přijď na palubu. Budu čekat v kapitánově kanceláři. Přiveď s sebou slečnu Faradayovou.“

„Budeme zakrátko na palubě.“

*****

Původně navržená Davidem Packardem, náměstkem ředitele pro obranu, předtím zaměstnaného u firmy Hewlett–Packard, velkého sdružení pro elektroniku, a mající svůj základ v dřívější lodi pro výzkum hlubin oceánu, kterou navrhl Willard Bascom a nazval *Alcoa Seaprobe*, loď *Glomar Explore* se stala společným podnikem CIA, Global Marine Inc. a Howarda Hughese, respektive prostřednictvím jeho továrny na nářadí, z níž se nakonec stala Summa Corporation.

Její stavbu zahájila společnost Sun Shipbuilding & Dry Dock ve svých loděnicích v Chesteru v Pensylvánii, a to ohromné plavidlo se s pomocí zavádějících informací okamžitě zahalilo v tajemství. Loď byla spuštěna na vodu o jedenačtyřicet měsíců později koncem podzimu roku 1972, a na plavidlo zcela novátorské svým pojetím byla pozoruhodným úspěchem techniky.

Poté se proslavila vyzdvižením ruské ponorky třídy Golf z hloubky pěti kilometrů uprostřed Pacifiku. Navzdory tiskovým zprávám, které tvrdily opak, celá ponorka byla po částech vyzvednuta a prozkoumána, což byl kolosální výkon zpravodajské služby, který měl velký přínos pro znalosti o technice a operacích sovětských ponorek.

Po jejím krátkém okamžiku slávy nikdo pořádně nevěděl, co s lodí *Glomar Explorer* dělat, takže nakonec skončila v rukou vlády Spojených států a byla začleněna do programu válečného námořnictva na vyřazení ze služby. Až donedávna chátrala po více než dvě desetiletí ve stojaté vodě zátoky Suisan severovýchodně od San Franciska.

Když Gunn s Molly vstoupili na palubu toho obrovského plavidla, měli pocit, jako by stáli ve středu elektrárenského závodu. Z blízkosti byl rozsah strojního zařízení závratný. Nikde nebylo nic k vidění kvůli přísné bezpečnosti, která loď při její první plavbě obklopovala. Na konci naloďovací rampy je kromě lodního druhého důstojníka nikdo jiný neočekával.

„Žádné bezpečnostní stráže?“ zeptala se Molly.

Důstojník se usmíval, když je doprovázel nahoru po schodišti vedoucím na palubu pod kormidelnou. „Jelikož je tohle obchodní operace a my nemáme tajný úkol ukrást cizí námořní plavidlo z mořského dna, nejsou zapotřebí žádná bezpečnostní opatření.“

„Myslel jsem, že loď *Glomar Explorer* byla vyřazena ze služby,“ pravil Gunn.

„Až do doby před pěti měsíci,“ odvětil důstojník. „Potom byla zapůjčena společnosti Deep Abyss Engineering, aby těžila měď a mangan z hloubky oceánu dvě stě kilometrů jižně od Havajských ostrovů.“

„Už jste začali s pracemi?“ optala se Molly.

Ještě ne. Hodně z lodní výbavy je podle dnešních měřítek zastaralé, a my jsme museli provést nějaké větší změny, zvláště v elektronice. Momentálně nás zlobí hlavní motory. Jakmile budou opraveny, vydáme se na cestu.“

Gunn a Molly si vyměnili tázavé pohledy, aniž by vyslovili nahlas své znepokojení. Jako by byli naladěni na stejnou vlnovou délku, podivovali se, jak loď, která spočívala bez hnutí na vodě, by je mohla dostat tam, kde museli být včas, aby odchýlili zvukovou pohromu.

Lodní důstojník otevřel dveře do prostorného a elegantně zařízeného salonu. „Tato ubytovací část byla rezervována pro Howarda Hughese v případě, že by někdy navštívil tuto loď, což je událost, která se nikdy nekonala.“

Sandecker k nim pokročil a pozdravil je. „Mimořádný kus práce. Oběma vám blahopřeji. Mám za to, že demontáž se ukázala být těžším úkolem, než jsme odhadovali.“

„Naším nepřítelem byla koroze,“ připustil Gunn. „Spoje mřížky s námi zápasily na každém kroku.“

„Nikdy jsem neslyšela tolik nadávek,“ pravila Molly s úsměvem. „Věřte mi, že ti technici kleli, až se hory zelenaly.“

„Poslouží anténa našemu účelu?“ chtěl vědět Sandecker.

„Jestli se moře nestane příliš nebezpečným a neroztrhá nám ji na kusy,“ odvětil Gunn, „měla by tu práci odvést.“

Sandecker se otočil a představil jim malého kulaťoučkého muže, jemuž bylo něco přes čtyřicet. „Kapitán James Quick, moji spolupracovníci Molly Faradayová a velitel Rudi Gunn.“

„Vítejte na palubě,“ řekl Quick a potřásl jim rukama. „Kolik vašich lidí s vámi přijde?“

„Počítám-li slečnu Faradayovou a sebe, mám tým jedenatřiceti mužů a pěti žen,“ odpověděl Gunn. „Doufám, že naši členové vám nezpůsobí problém.“

Quick ledabyle mávl rukou. „Tím se netrapte. Máme tolik prázdných ubikací, že nevíme, co s nimi, a jídla máme dost na dva měsíce.“

„Váš druhý důstojník říkal, že máte problémy s motory.“

„Všechno je proti nám,“ pravil Sandecker. „Kapitán mi povídal, že čas vyplutí nelze určit.“

„Tak tohle byl případ naprosto zbytečného spěchu,“ zabručel Gunn.

„Naprosto nepředvídaná překážka, Rudi. Je mi to líto.“

Quick si posadil na hlavu svou čepici a vyrazil ke dveřím. „Shromáždím své jeřábníky a nařídím jim, aby začali překládat anténu z vaší lodi.“

Gunn vyšel za ním. „Půjdu s vámi a budu řídit tu operaci z lodi *Lanikai.“*

Jakmile osaměli, Molly obezřetně upřela svůj pohled na Sandeckera. „Jak jste proboha vůbec přesvědčil vládu, aby vám půjčila *Glomar Explorer?“*

„Obešel jsem oficiální Washington a učinil jsem Deep Abyss Engineering nabídku, kterou nedokázali odmítnout.“

Molly na něj vyvalila oči. „Vy jste si koupil *Glomar Explorer?*

„Najal jsem si tu loď,“ opravil ji. „Stálo mě to nekřesťanské peníze.“

„Vejde se to do rozpočtu NUMA?“

„Okolnosti si žádaly rychlé jednání. Neměl jsem v úmyslu se dohadovat, když tolik životů visí na vážkách. Prokáže-li se, že máme pravdu ohledně smrtícího zvukového souběhu, připravím Kongres o fondy. A abych si to pojistil, vypracoval jsem si doložku o vykonání práce.“

„Najít potom v blízkosti *Glomar Explorer,* když válečné námořnictvo odmítlo poskytnout loď *Roosevelt,* bylo jako narazit na zlatý důl.“

„Štěstí je vrtkavé.“ Sandecker pomalu potřásal hlavou. „*Glomar Explorer* je na Molokai kvůli porouchanému ložisku vrtulové hřídele během plavby z Kalifornie. Zda je schopná plout a dopravit nás na místo dříve, než bude pozdě, je zatím sporné.“

*****

Velké jeřáby na pravoboku, používané ke zdvíhání strojních zařízení, se brzy natahovaly směrem ven nad otevřenou nákladní palubu lodi *Lanikai.* Háky připevněné na lanech jejich ramen byly spuštěny a připojeny k anténním dílům, předtím než tyto byly vyzdviženy a přeneseny na palubu lodi *Glomar Explorer,* kde byly naskládány na sebe do otevřeného prostoru paluby v očíslovaném pořadí kvůli zpětné montáži.

Během dvou hodin bylo překládání ukončeno a anténní díly byly přivázány k palubě *Exploreru.* Potom co skončila svou část úkolu, ta malá nákladní loď zvedla kotvy, na rozloučenou spustila svou pneumatickou sirénu a začala vyplouvat ven z přístavu. Gunn s Molly mávali, když *Lanikai* pomalu rozhrnovala zelené vody zátoky a směřovala ven na širé moře.

Členům týmu NUMA byly přiděleny ubikace a mohli se těšit ze zaslouženého jídla z velké lodní kuchyně *Exploreru,* dříve než se

uložili v luxusních kabinách, které nebyly využívány od doby, co loď vyrvala sovětskou ponorku z hlubin Pacifiku. Molly se ujala role matky rodiny a pohybovala se mezi členy týmu, aby se ujistila, že žádný z nich neonemocněl, nebo se nezranil během rozebírání antény.

Gunn se vrátil do bývalých ubikací VIP, jež byly kdysi rezervované pro excentrického Howarda Hughese. Sandecker, kapitán Quick a další muž, jenž se představil jako lodní inženýr Jason Toft, se usadili kolem malého konferenčního stolku. „Dáte si brandy?“ zeptal se Quick. „Ano, děkuji vám.“

Sandecker seděl zahalený v doutníkovém kouři a pomalu usrkával zlatavý nápoj ve své sklenici. Netvářil se moc spokojeně. „Pan Toft mě právě informoval, že loď nemůže vyplout, dokud z pevniny nebudou dodány velmi důležité součástky.“

Gunn věděl, že v admirálovi to vře, ale zvenku vypadal chladný jako kus ledu. Podíval se na Tofta. „Kdy ty díly očekáváte, inženýre?“

„Právě sem letí z Los Angeles,“ odpověděl Toft, muž s obrovským břichem a krátkýma nohama. „Přistanou za čtyři hodiny. Naše lodní helikoptéra čeká na místě na letišti Hilo na tom velkém havajském ostrovu, aby ty díly přepravila rovnou na *Glomar Explorer.*“

„Co je tu přesně za problém?“ otázal se Gunn. „Ložiska vrtulové hřídele,“ vysvětloval Toft. „Protože CIA pospíchala se stavbou lodi, domnívám se, že z nějakého podivného důvodu nebyly vrtulové hřídele řádně vyváženy. Během plavby ze San Franciska prasklo vibrací mazací potrubí a přerušil se tak přítok oleje k vrtulovým hřídelím. Tření, únava kovu, zvýšená zátěž, říkejte si tomu, jak chcete, ale hřídel na levé straně se zcela zadřela asi sto padesát kilometrů od ostrova Molokai. Hřídel na pravé straně nás stěží dopravila sem, předtím než se *její* ložiska spálila.“

„Jak už jsem vám říkal, pracujeme s kritickým konečným termínem.“

„Plně chápu rozsah vaší prekérní situace, admirále. Má posádka strojovny bude pracovat jako šílená, aby loď mohla zase vyplout, ale jsou to jenom lidé. Musím vás varovat, že hřídelová ložiska jsou

pouze částí toho problému. Motory asi nemají za sebou mnoho hodin provozu, když tehdy v sedmdesátých letech dopravily loď jen z východního pobřeží doprostřed Pacifiku a potom zpátky do Kalifornie, ale bez náležité péče za posledních dvacet let jsou strašně zanedbané. I kdybychom nakonec jednu hřídel roztočili, není zde záruka, že mineme ústí přístavu, dříve než se to znovu porouchá.“

„Máte k té práci potřebné nářadí?“ naléhal Sandecker na Tofta.

„Kryty na hřídeli na pravém boku byly strženy a ložiska vyjmuta. Výměna by měla jít hladce. Hřídel na levém boku však může být opravena pouze v loděnici.“

Gunn se obrátil na kapitána Quicka. „Nechápu potom, proč vaše společnost nedala loď *Glomar Explorer* znovu do pořádku v místní loděnici, když v San Francisku unikla vyřazení ze služby.“

„Na vině jsou účetní,“ pokrčil rameny Quick. „Inženýr Toft a já jsme před odjezdem na Havaj důrazně doporučovali celkovou opravu, ale vedení o tom nechtělo ani slyšet. Jediný čas strávený v loděnici byl za účelem odstranění většiny zdvihacího zařízení a zabudování hloubícího systému. Co se týče běžné údržby, trvali na tom, že je to plýtvání penězi a že jakákoli mechanická selhání by se dala opravit na moři, nebo až bychom dorazili do Honolulu, což se nám zjevně nepodařilo. A k tomu ještě nemáme dostatečný počet pracovních sil. Původní posádka měla 172 mužů, a já mám nyní na palubě 60 mužů a žen, povětšině námořní posádku, obsluhu jeřábů a zařízení a mechaniky pro údržbu strojů. Dvanáct lidí z toho počtu jsou geologové, námořní inženýři a experti na elektroniku. Na rozdíl od projektů vaší NUMA, veliteli Gunne, naše činnost má jen velmi skrovné prostředky.“

„Přijměte mou omluvu, kapitáne,“ řekl Gunn. „Mám pochopení pro vaši tísnivou situaci.“

„Za jak brzy s námi můžete vyplout?“ zeptal se Sandecker Tofta a snažil se přitom nedat najevo únavu několika minulých týdnů.

„Za třicet šest hodin, možná i víc.“

Místnost ztichla, když se zraky všech přítomných zaměřily na Sandeckera. Ten upřel na lodního inženýra oči, jež se staly chladnými jako oči masového vraha. „Vysvětlím vám to ještě jednou,“ pronesl ostře, „a tak otevřeně, jak jen dokážu. Jestliže

nebudeme od nynějška za pětatřicet hodin na pozici v místě souběhu a mít naši anténu umístěnou ve vodě, zemře více lidí, než obývá většinu malých zemí. Tohle není ztřeštěná fantazie či scénář hollywoodského sci–fi filmu, je to skutečný život. A pokud jde o mne, nechci tam stát a dívat se na moře mrtvých těl a říkat si: Jen kdybych se byl víc snažil, byl bych tomu snad zabránil.' Ať je k tomu zapotřebí jakéhokoli kouzla, inženýre, musíme mít tu anténu ve vodě a na pozici pozítří do osmé hodiny nula minut ráno.“

„Nebudu slibovat nemožné,“ odsekl Toft příkře. „Ale nedokážeme-li dodržet váš časový plán, nebude to proto, že by mi chyběli lidé ze strojovny, kteří se upracovali k smrti.“ Vyprázdnil svoji sklenici a přešel místností ke dveřím, které za sebou rázně zavřel.

„Obávám se, že jste rozčilil mého lodního inženýra,“ řekl Quick Sandeckerovi. „Byl jste na něj trochu tvrdý, když jste ho vinil za to, jestli neuspějeme, nemám pravdu?“

Sandecker hleděl upřeně v zamyšlení na zavřené dveře. „Příliš mnoho je v sázce, kapitáne. Takhle jsem to neplánoval, určitě ne tak, aby to břímě spočívalo na ramenech inženýra Tofta. Ale ať se vám to líbí či ne, ten člověk má ve svých rukou osud všech lidských bytostí na ostrově Oahu.“

*****

V půl čtvrté následujícího odpoledne vstoupil do kormidelny vyčerpaný a umouněný Toft a oznámil Sandeckerovi, Gunnovi a kapitánu Quickovi: „Ložiska hřídele na levoboku byla vyměněna. Mohu s vámi vyplout, ale nejvyšší rychlost, kterou vám mohu poskytnout, je pět uzlů s trochou rezervy.“

Sandecker potřásl Toftovi mocně rukou. „Díky Bohu, inženýre, díky Bohu.“

„Jaká je vzdálenost od místa souběhu?“ zeptal se Quick.

„Osmdesát námořních mil,“ odvětil Gunn bez váhání, potom co si v mysli už tucetkrát vypracoval směr.

„Bude to jen o vlas,“ pravil Quick znepokojeně. „Při rychlosti pěti uzlů nám osmdesát námořních mil potrvá šestnáct hodin, čímž se dostaneme na vaše místo pár minut před osmou hodinou nula minut.“

„Osm hodin nula minut,“ opakoval si Gunn tónem jen nepatrně silnějším než šepot. „To je ten přesný čas, co Yaeger předpověděl pro souběh.“

„Bude to jen o vlas,“ bezduše opakoval Sandecker, „ale inženýr Toft nám dal určitou šanci.“

Gunn svraštil obličej. „Doufám, že si uvědomujete, admirále, že jestliže do té oblasti dorazíme a budeme zasaženi souběhem, máme všichni dobré vyhlídky na to, že zemřeme.“

Sandecker se na ty tři muže podíval, aniž by se výraz jeho tváře změnil. „Ano,“ pravil tiše, „velmi dobré vyhlídky.“

49 KAPITOLA

Krátce po půlnoci Pitt naposledy zaměřil hvězdy a poznačil si svou mapu ve světle půlměsíce. Byly-li jeho odhady správné, měli by zahlédnout ostrov Gladiátor během několika příštích hodin. Dal Maeve a Giordinovi pokyn, aby dávali vpředu pozor, zatímco si dopřál přepych hodinového spánku. Zdálo se mu, že sotva usnul, už jej Maeve budila jemným zatřesením.

„Tvoje řízení lodi bylo nachlup správné," řekla se vzrušením v hlase. „Ten ostrov je na dohled."

„Obdivuhodně dobře jsi vedl loď, starý brachu," blahopřál mu Giordino. „Překonal jsi svůj odhad času připlutí."

„A taky právě v posledním okamžiku," pravila Maeve se smíchem. „Uvadlé listí začíná opadávat z plachet."

Pitt se zahleděl upřeně do noci, ale na moři uviděl pouze odraz světla hvězd a měsíce. Otevřel ústa, aby řekl, že nic nevidí, když se přes západní obzor mihl kužel světla, následovaný jasně červenou září. „Tvůj ostrov má pobřežní světelné znamení?" optal se Maeve.

„Malý maják na okraji jižního vulkánu."

„Aspoň tvoje rodina udělala něco pro usnadnění námořní navigace."

Maeve se zasmála. „Když ho stavěl, myšlenky na zbloudilé námořníky mému pradědečkovi nikdy nepřišly na mysl. Jeho účelem vždy bylo varovat lodi, aby se ostrovu vyhýbaly, a ne aby připluly k jeho břehům."

„Kolik plavidel ztroskotalo na pobřeží toho ostrova?"

Pohlédla dolů na své ruce a sepjala je. „Když jsem byla malá, táta často mluvil o lodích, které byly vržené na skály."

„Popisoval ty, co přežili?"

Zavrtěla hlavou. „Nikdy se nemluvilo o záchranných pokusech. Vždycky říkal, že kdokoli vstoupí na ostrov Gladiátor bez pozvání, má schůzku s ďáblem."

„Což znamenalo?"

„Což znamenalo, že těžce ranění byli zavražděni a každý, kdo přežil a byl tělesně schopný, byl dán na práci do dolů, dokud

nezemřel. Nikdo nikdy neunikl z ostrova Gladiátor, aby vyprávěl o těch zvěrstvech.“

„Ty jsi unikla.“

„To těm ubohým horníkům moc pomohlo,“ pravila smutně. „Nikdo nikdy nevěřil tolik mně jako mé rodině. Když jsem se snažila vysvětlit situaci úřadům, táta je pouze podplatil.“

„A ti činští dělníci, co dnes v těch dolech pracují? Kolik z nich opustí ve zdraví ten ostrov?“

Tvář Maeve byla zachmuřená. „Téměř všichni nakonec zemřou extrémním žárem na dně nížeji položených těžebních jam.“

„Žárem?“ V Pittově tváři se zračila zvědavost. „Z jakého zdroje?“

„Z parních průduchů ve skále.“

Giordino se na Pitta zamyšleně podíval. „Dokonalé místo pro zorganizování odborů.“

„Přistanu asi za tři hodiny,“ řekl Pitt. „To není příliš pozdě na to, abyste si to rozmysleli, zapomněli na ten ostrov a pokusili se o Austrálii.“

„Svět je bezcitný a plný násilí,“ povzdychl si Giordino. „Naprosto bezcenný bez občasné ušlechtilé výzvy.“

„Tady promlouvá rovná páteř Ameriky,“ pravil Pitt s úsměvem. Zadíval se na měsíc, jako by jej hodnotil. „Soudím, že máme právě tak dostatek světla, abychom ten úkol provedli.“

„Pořád jsi ještě nevysvětlil, jak se dostaneme na břeh, aniž by nás zpozorovaly tátovy bezpečnostní stráže,“ promluvila Maeve.

„Nejdříve mi řekni o útesech obklopujících ostrov Gladiátor.“

Chvíli se na něj dívala zvláštním pohledem, poté pokrčila rameny. „Není toho moc k vyprávění. Útesy se táhnou kolem celého ostrova s výjimkou laguny. Západní břeh je bičován obrovskými vlnami. Východní strana je klidnější, ale přesto nebezpečná.“

„Jsou tam na východním pobřeží nějaké malé zátoky s písečnou pláží a přírodními skalními komíny vyhloubenými do skal?“

„Vzpomínám si na dvě. Do jedné je dobrý přístup, ale má malinkou pláž. Ta druhá je užší, ale má širší pás písku. Pomýšlíš-li na jednu z nich, můžeš na to zapomenout. Jejich strmé srázy se příkře zvedají do výše dobrých sto metrů. Prvotřídní horolezec s

použitím veškeré nejnovější techniky a vybavení by ani nepomyslel na to, aby se pokusil je slézt uprostřed noci.“

„Můžeš nás zavést do toho úzkého průlivu s prostornou pláží?“ zeptal se Pitt.

„Neslyšel jsi mě?“ řekla Maeve kategoricky. „Zrovna tak bys mohl slézt Mount Everest s cepínem. A pak jsou tady bezpečnostní stráže. Každou hodinu kontrolují ty útesy.“

„V noci také?“

„Táta nedává pašerákům diamantů žádnou šanci,“ pravila, jako by to vysvětlovala školákovi.

„Jak početná je ta hlídka?“

„Tvoří ji dva muži, kteří během své směny udělají jeden úplný okruh po ostrově. Po nich v přesně celou hodinu následuje další hlídka.“

„Je možné, aby viděli na pláž z okraje útesu?“ mořil ji Pitt otázkami.

„Není. Ten útes je příliš strmý, než aby viděli přímo dolů.“ Podívala se na Pitta a její oči byly ve světle měsíce rozšířené a tázavé. „Proč všechen ten výslech o zadní straně ostrova? Laguna je jedinou cestou dovnitř.“

Vyměnil si s Giordinem intrikánský pohled. „Má svůdné tělo ženy, ale mysl skeptika.“

„Nebuď smutný,“ pravil Giordino a zívl si. „Mně ženy také nikdy nevěří.“

*****

Pitt hleděl upřeně na skály, na nichž se odehrála dlouhá řada smrtelných úrazů, na skály, kde si ztroskotanci, co přežili, přáli, aby se byli utopili, než si vytrpěli nevýslovná utrpení jako otroci v Dorsettových diamantových dolech. Zatímco se útesy ostrova Gladiátor přibližovaly, dlouhou dobu se nikdo na *Úžasné Maeve* nepohnul ani nepromluvil. Pitt uviděl Maevina záda, jak ležela na přídi a fungovala tam jako pozorovatel pobřežních skalisek. Pohlédl letmo na Giordina a zachytil bílou rozmazanou skvrnu obličeje svého

přítele a jeho pomalé přikývnutí, jak tam stál připravený nastartovat přívěsný motor.

Světlo půlměsíce bylo větší, než se odvážil doufat. Postačilo k tomu, aby osvětlovalo ostře se zvedající strmé skály, ale bylo dostatečně chabé, aby *Úžasnou Maeve* uchránilo před pátravými zraky na útesech. Jako by neúplný měsíc nebyl dostatečným požehnáním, také moře spolupracovalo tím, že mělo relativně poklidnou hladinu s nízkými lenivými vlnami. Později se zvedl vítr. Bez východního větru by Pittovy nejlépe propracované plány pro proniknutí na ostrov přišly vniveč. Obrátil trimaran po směru souběžném s čárou pobřeží. Ve vzdálenosti sedmdesáti metrů od ní se z temnoty vynořila vodorovná rozmazaná bílá čmouha, jejíž okraj světélkoval a kterou doprovázel temný rachot moře valícího se na útesy.

Dokud neobepluli výběžek ostrova a zadní část vulkánu kryla jejich malý člun před pronikavým kuželem světla majáku ostrova Gladiátor, Pitt se cítil jako trestanec ve starém vězeňském filmu, snažící se uprchnout přes zeď, zatímco všude kolem se míhají světla reflektorů. Veškerý hovor se tak nějak ztišil na tlumené tóny, jako by je bylo možné slyšet přes tiché dunění příboje.

„Jak daleko je ta zátoka?“ zavolal Pitt tiše na Maeve.

„Myslím, že je od majáku asi kilometr dál po pobřeží,“ odpověděla, aniž by se obrátila.

Člun již ztratil značný kus cesty, potom co se vychyloval severovýchodním směrem, a pro Pitta bylo obtížné ho udržet přesně na kurzu. Zvedl ruku na znamení Giordinovi, aby spustil přívěsný motor. Tři srdce zpomalila a pak náhle zrychlila tep, když Giordino zatáhl za šňůru od startéru desetkrát, dvacetkrát, třicetkrát a bez úspěchu.

Giordino si udělal přestávku a masíroval si znavenou paži, přičemž se výhružně zadíval na starodávný motor a začal k němu hovořit. „Nenaskočíš při příštím zatáhnutí, a já se do tebe pustím a zbytečně ti poškodím všechny šrouby v klikové skříni.“ Potom se pevně chopil úchytky a mocně zatáhl. Motor si odfrkl a z jeho výfuku se na několik okamžiků zadýmalo, předtím než se zklidnil a přešel do pravidelného vrčení. Giordino si setřel pot z tváře a

vypadal potěšené. „Další projev Giordinova zákona,“ pravil a lapal po dechu. „Někde hluboko dole má každé mechanické zařízení strach, že půjde do starého železa.“

Teď když Giordino řídil plavidlo s přívěsným motorem, Pitt spustil plachty a vytáhl svého draka z palubního přístřešku. Obratně vyrobil smyčku ze slabého provazu na palubě člunu. Poté k tomu provazu přivázal malou kotvici, nalezenou v Yorkově tábořišti, a to něco málo pod místem, kde byla připevněná k draku. Pak si sedl a čekal a hluboko ve svém nitru věděl, že to, co měl na mysli, mělo jen jednu šanci uspět, a to z příliš mnoha dalších, se kterými se dalo počítat.

„Kormidluj vlevo,“ varovala Maeve a ukazovala rukou doleva. „Asi padesát metrů přímo před námi jsou vrcholky skal.“

„Stáčím to doleva,“ potvrdil Giordino, když k sobě přitáhl rukojeť řízení přívěsného motoru a otočil příď v úhlu dvaceti stupňů směrem ke břehu. Bedlivě sledoval zpěněnou vodu vířící se kolem několika černých skalisek, jež vyčnívala napovrch, dokud tato nebyla v bezpečné vzdálenosti za zádí lodi.

„Maeve, už něco vidíš?“ ptal se Pitt. „Nemohu si být jistá. Nikdy předtím jsem nemusela hledat tu prokletou úžinu potmě,“ odvětila podrážděně.

Pitt zkoumal příbojové vlny. Stávaly se strmějšími a byly blíže u sebe. „Vynořuje se dno. Dalších třicet metrů a budeme se muset obrátit k volnému moři.“

„Ne, ne,“ promluvila Maeve vzrušeným hlasem, „myslím, že vidím mezeru mezi útesy. Jsem si tím jistá. To je ta úžina, co vede k největší pláži.“

„Jak je daleko?“ chtěl vědět Pitt.

„Šedesát nebo sedmdesát metrů,“ odpověděla, pozvedla se na kolena a ukázala rukou směrem k útesům.

Pak to Pitt uviděl také. Byl to svislý otvor v přední stěně strmých skal, jenž se nořil do temných stínů stranou měsíčního svitu. Pitt si navlhčil prst a zkoušel vítr. Vanul vytrvale od východu. „Deset minut,“ prosil šeptem. „Vše, co potřebuji, je deset minut.“ Otočil se k Giordinovi. „Ale, dokážeš nás udržet pevně na místě asi dvacet metrů od vjezdu?“

„V těch kolébajících se vlnách to nebude snadné.“

„Vynasnaž se.“ Poté se obrátil k Maeve. „Chop se kormidlové páky a nasměruj příď rovnou do příboje. Spoj své úsilí s Alovým u přívěsného motoru, abyste člunu zabránili se vychýlit do strany.“

Pitt rozložil podpěry na svém domácky vyrobeném draku. Když ho rozprostřel, jeho dacronový povrch měřil skoro dva a půl metru na výšku. Zvedl jej vzhůru přes okraj člunu a potěšilo ho, když uviděl, jak se mu po nárazu větru do jeho vyklenutého povrchu vyškubl z rukou. Jak mu popouštěl lano, drak stoupal a nořil se do oblohy před rozbřeskem.

Maeve si náhle uvědomila geniálnost Pittova šíleného plánu. „Ta kotvice,“ vyhrkla. „Snažíš se ji zachytit o vrcholek těch strmých srázů a použít lano k tomu, abys po něm vylezl na útesy.“

„To je ten nápad,“ odvětil, jak soustřeďoval svůj upřený pohled na nezřetelný obrys draka, jen nepatrně viditelného v bledém svitu měsíce. Zručným zvládáním plynu přívěsného motoru a páky pro směr vpřed a vzad vykonal Giordino mistrovské dílo při udržování člunu na jednom místě. Nemluvil ani nespustil svůj zrak z moře, aby sledoval Pittovo počínání.

Pitt se modlil o stálý vítr, ale dostal víc, než očekával. Vítr vanoucí k pobřeží, jenž se setkával s odporem zdvíhajících se příkrých skal, se stočil a hnal se vzhůru po jejich strmé přední stěně, předtím než se přenesl přes jejich vrchol. Toho velkého draka mu málem vyrval ze sevření. Použil rukáv svého odřeného koženého kabátu jako ochrannou rukavici, ve které držel lano, aby si uchránil ruce a nespálil si je třením. Ten obrovský drak mu téměř rval paže z kloubů. Zaťal zuby a vytrval, v duchu trápený celou řadou věcí, které se nemusely vydařit a z nichž by kterákoli ukončila jejich podnikání: náhlá změna směru větru, jež by rozbila draka o skály, Giordino prohrávající boj s příchozími vlnami, kotvice neschopná se přichytit na skalách, hlídka objevující se ve špatnou chvíli a odhalující je.

Zavrhl veškeré myšlenky na nezdar, když do krajnosti podroboval zkoušce své vnímání hloubky. V temnotě noci nemohl ani s pomocí měsíce začít přesně soudit, kdy kotvice vystoupila nad vrcholek strmých srázů. Ucítil uzel, který si uvázal k označení toho, až se popustí sto metrů lana zpod jeho kabátu. Odpočítal zhruba dalších

dvacet metrů, než povolil sevření lana. Po uvolnění odporu vůči větru začal drak kolísat a klesat.

Pitt měl pocit, jako by se jeho tělo a mysl zbavily velké tísně, když zatahal za lano a pocítil, jak se napíná. Kotvice se svými hroty zaryla do skály při prvním pokusu a pevně držela. „Ujmi se jí, Ale. Máme svou cestu k vrcholku.“

Giordino na ta slova čekal. Jeho boj o udržení trimaranu ve stálé poloze za ustavičného náporu vln byl zajímavou ukázkou zručnosti a obratnosti. S radostí dal motor na chod dopředu, přidal plyn a opatrně si s *Úžasnou Maeve* razil cestu mezi skalisky do středu malé zátoky pod útesy.

Maeve se vrátila na příď a dělala hlídku, přičemž vedla Giordina temnými vodami, jež se zdály být klidnějšími, čím hlouběji pronikali do úžiny. „Vidím tu pláž,“ informovala je. „Můžete právě rozeznat světlý pruh písku patnáct metrů vpředu na pravoboku.“

Za další minutu se příď a vahadla dotkly pruhu pláže a vypluly ven z vody na její měkký písek. Pitt se podíval na Maeve, útesy však zastínily světlo měsíce, a její rysy tak uviděl pouze nejasně. „Jsi doma,“ řekl stručně.

Zaklonila hlavu a upřela svůj pohled vzhůru úzkou štěrbinou mezi útesy na oblohu a hvězdy, jež vypadaly jakoby miliony světelných roků vzdálené. „Ne, ještě nejsem.“

Pitt ani na chvíli nepustil z rukou lano kotvice. Když nyní přehodil Maeve přes ramena kožený kabát, silně za lano zatáhl. „Měli bychom se raději pohnout dříve, než se dostaví hlídka.“

„Měl bych jít první,“ pravil Giordino. „Jsem tu nejsilnější.“

„To je samozřejmé,“ řekl Pitt a v temnotě se usmíval. „Mám dojem, že jsi stejně na řadě.“

„Ach ano,“ vzpomněl si Giordino. Je čas splatit účet za to, že jsem jako neschopný slimák sledoval, jak ti teroristé odřízli bezpečnostní lano, když jsi plaval dokola v tom jezírku v Andách.“

„Musel jsem vylézt ven za použití pouhých dvou šroubováků.“

„Vyprávěj mi znovu ten příběh,“ pravil Giordino sarkasticky. „Nikdy se ho nenabažím.“

„Dej se na cestu, kritiku, a měj oči na stopkách kvůli procházející hlídce.“

Giordino pouze přikývl, popadl tenké lano a prudce za něj zatáhl, aby vyzkoušel jeho nepohyblivost. „Je tahle věc dostatečně pevná, aby unesla mou váhu?“

Pitt pokrčil rameny. „Budeme v to muset doufat, nemám pravdu?“

Giordino se po něm rozmrzele podíval a vyrazil vzhůru po úbočí útesu. Rychle se ztratil v temnotě, zatímco Pitt se chopil konce lana a udržoval ho napjaté, aby zabránil jeho prověšení.

„Najdi pár vyčnívajících skalisek a uvaž k nim člun přídí i zádí,“ přikázal Pitt Maeve. Jestliže dojde k nejhoršímu, budeme se asi muset spolehnout na *Úžasnou Maeve*, že nás odveze pryč odsud.“

Maeve se na něj zvědavě podívala. Jak jinak jsi očekával, že unikneš?“

Jsem kus lenocha. Někde v hloubi mysli jsem choval myšlenku, že bychom mohli ukrást jednu z jachet tvého otce, nebo snad i nějaké letadlo.“

„Máš snad armádu, o které mě neinformovali?“

„Díváš se na její polovinu.“

Další rozhovor utichl, když se nevidoucím zrakem zahleděli do tmy a přemýšleli o Giordinově postupu. Pitt si přítelovy pohyby uvědomoval jen podle záchvěvů lana.

Po třiceti minutách se Giordono zastavil, aby chytil dech. Paže ho bolely, jako by mu do nich bodalo sto čertů. Jeho výstup byl poměrně rychlý s ohledem na nerovnost skal. Šplhat bez lana by nebylo bývalo možné. Dokonce i s řádným vybavením by mu šplhání bylo zabralo skoro šest hodin, když by musel ve tmě tápat po stupech, zarážet skoby a jistit lana. Po pouhé minutě odpočinku zase pokračoval dál s rukou přes ruku. Znaveně, ale dosud silou se vytahoval vzhůru, odkopnutím se dostával přes převisy, k čemuž využíval výstupků. Dlaně rukou měl do krve rozedřené z nekonečného svírání a vyzdvihování se na tenkém nylonovém laně, zachráněném ze člunu Rodneyho Yorka. Za těchto okolností bylo staré lano stěží dostatečně silné, aby uneslo jeho masivní tělo. Ale muselo být na váhu lehké, aby drak přenesl kotvici přes vrcholek. Kdyby bylo o něco těžší, byl by to ztracený případ.

Zastavil se na chvíli, aby pohlédl vzhůru na stinný okraj vrcholu rýsujícího se proti hvězdám. Odhadoval, že má před sebou ještě pět

metrů. Těžce oddychoval a bolestivě lapal po dechu, hruď a paže měl poraněné, jak se v temnotě odřel o neviditelnou skálu. Jeho nesmírná síla se vyčerpala až do dna. Těch posledních pár metrů slézal pouze silou své vůle. Giordino pokračoval dál, nezničitelný, tvrdý a neoblomný jako skála, po které šplhal, a odmítal se znovu zastavit, až již nemohl více dál šplhat. Potom se náhle před ním rozprostřela zem na vrcholku útesu a táhla se vodorovně do stran. Posledním zdvihem se dostal přes okraj a pak zalehl k zemi a poslouchal tlukot svého srdce, zatímco mu plíce pumpovaly jako měchy, jak vdechovaly a vydechovaly vzduch.

Po následující tři minuty ležel Giordino bez hnutí, naplněný radostí, že má za sebou tu bolestivou námahu. Zkoumal své nejbližší okolí a zjistil, že se nachází natažený přes cestičku, jež se vinula podél okraje útesů. O několik kroků za ní se tmavé a nevábně rýsovala hradba ze stromů a křoví. Když neuviděl žádnou známku světla či pohybu, sledoval lano ke kotvici a uviděl, že je pevně zakotvená ve skále, jež tady vycházela na povrch. Pittův bláznivý nápad fungoval neuvěřitelně dobře. Spokojený s tím, že kotvice je pevně na svém místě, postavil se na nohy. Odvázal draka a ukryl jej ve vegetaci naproti cestičce, předtím než se vrátil k okraji strmého srázu a dvakrát prudce zatahal za lano, které nato zmizelo v temnotě. Hluboko dole se Pitt obrátil k Maeve. Jsi na řadě.“

„Nevím, jestli na tohle stačím,“ pravila nervózně. „Výšky mě děsí.“

Vyrobil smyčku, přehodil jí ji přes ramena a pevné ji utáhl kolem jejího pasu. „Drž se pevně toho lana, odkláněj se od útesu a vyjdi nohama nahoru po jeho úbočí. Al si tě seshora vytáhne.“

Odpověděl na Giordinův signál trojím zaškubnutím lana. Maeve pocítila, jak se povolené lano napnulo, a pak následoval tlak kolem jejího pasu. S co nejvíce zavřenýma očima se jako moucha začala procházet po svislé přední stěně útesu.

Vysoko nad nimi, s rukama příliš znecitlivělýma ručním zvedáním Maeve, objevil Giordino hladkou štěrbinu ve skále, která by se nezařezávala do nylonových vláken, a tím je nepoškodila. Vložil do ní lano, které si položil přes ramena. Poté se ohnul dopředu a

klopýtal po cestičce, přičemž váhu Maeve vlekl vzhůru po útesu za sebou.

Za dvanáct minut se nad jeho okrajem objevila Maeve s pevně zavřenýma očima. „Vítej na vrcholku Matterhornu," přivítal ji Giordino srdečně.

„Díky Bohu, že je to za mnou," zasténala vděčně a poprvé od chvíle, kdy opustila pláž, otevřela oči. „Nemyslím, že bych to ještě někdy znovu dokázala."

Giordino Maeve odvázal. „Hlídej, zatímco budu vytahovat Dirka. Podél útesů je vidět docela daleko na sever, ale cestička na jih je asi padesát metrů odsud ukrytá za skupinou velkých skalisek."

„Vzpomínám si na ně," řekla Maeve. Jsou vevnitř duté a vytváří kolem přírodní hradby. Moje sestra Deirdre a já jsme si tam hrávaly a předstíraly, že jsme z královské rodiny. Říká se jim Hrad. Uvnitř je malá odpočívárna a telefon pro strážné."

„Musíme dostat Dirka nahoru, ještě než dorazí příští hlídka," pravil Giordino a opatrně zase spustil dolů lano.

Pitt měl pocit, jako by jej vytahovali vzhůru po dobu, jakou trvá usmažit vejce. Ale méně než deset metrů od kraje se jeho vzestup nečekaně zastavil. Neuslyšel ani slovo varování, ani slovo povzbuzení, panovalo jen ticho. To mohlo znamenat jedinou věc. Jeho načasování nebylo zrovna šťastné. Musela se blížit hlídka. Jelikož nemohl vidět, co se odehrává na římse nad ním, přitiskl se tělem do malé rozsedliny, kde ležel bez hnutí a tiše, zatímco naslouchal zvukům noci. Maeve zahlédla kužel světla, jak se stočil po jedné stěně Hradu a okamžitě na to upozornila Giordina. Spěšně zajistil lano kolem stromu, aby ho udržel napjaté a Pitt nespadl zpátky na pláž. O tu část lana, která byla vidět, otřel bláto a uvadlé listí, ale neměl už čas skrýt kotvici.

„A co Dirk?" zašeptala zoufale Maeve. „Mohl by se divit, co se stalo, a zavolat k nám nahoru."

„Uhodne, o co jde, a bude potichu jako myška," odpověděl s jistotou Giordino. Neomaleně ji strkal do porostu vedle cestičky. „Vlez tam a buď potichu, dokud stráže nepřejdou."

Jak se blížil, neuchylující se osamocený kužel světla se neúprosně zvětšoval. Poté co si svůj okruh prošli za poslední čtyři měsíce

stokrát, aniž by spatřili aspoň nějakou podivnou šlépěj, ti dva muži z hlídky měli být uvolnění a bezstarostní. Pravidelná nečinnost vede k nudě a netečnosti. Měli projít rovnou kolem a vidět přitom pouze tytéž skály a tytéž zatáčky na cestičce a slyšet tytéž slabé pravidelné údery příboje, bušícího do skal tam hluboko dole. Ale tito muži byli dobře trénovaní a dobře placení. Znudění snad ano, neteční však nikoli.

Giordinův tep se prudce zrychlil, když viděl, jak strážní při chůzi zkoumali každou píď cestičky. Nemohl vědět, že Dorsett vyplácel prémii ve výši pětadvaceti tisíc dolarů za uťatou ruku každého pašeráka diamantů, který byl chycen. Co se stalo se zbytkem těla, nebylo nikdy známo a ještě méně se o tom diskutovalo. Tito muži brali svou práci vážně. Něčeho si náhle povšimli a zastavili se přímo před Maeve a Giordinem.

„Haló, tady je něco, čeho si minulá hlídka nevšimla, nebo to tu před hodinou nebylo."

„Co vidíš?" zeptal se ho partner.

„Vypadá to jako kotvice z člunu." První strážný poklekl na jedno koleno a setřel spěšnou kamufláž. „No ne, je připevněná k lanu, které je spuštěné dolů po útesu."

„To je první pokus vstoupit na ostrov z útesů od té skupiny kanadských pašeráků, které jsme chytili před třemi roky." Jelikož se bál stát příliš blízko ke kraji, strážný zaměřil své světlo dolů po stěně útesu, ale nic nespatřil.

Druhý strážný vytáhl nůž a chystal se odříznout lano. „Jestli někteří čekají, že vylezou zezdola nahoru, budou strašlivě zklamaní."

Maeve se zatajil dech, když Giordino vystoupil z křoví na cestičku. „Nemáte vy dvě individua nic jiného na práci, než se tady v noci potulovat?"

První strážný ustrnul s rukou s nožem ve vzduchu. Druhý strážný se rychle otočil a namířil na Giordina svou krátkou automatickou pušku Bushmaster M–16. „Ani se nehni, nebo střelím!"

Giordino učinil, jak mu bylo řečeno, ale napjal nohy, jak se připravoval ke skoku. Zmocnil se ho strach a dočasně šok, když si uvědomil, že je pouze záležitostí vteřin, než se Pitt bude řítit směrem

k moři a skalám dole. Ale tvář strážného zrozpačitěla a on sklonil svou zbraň.

Jeho partner se na něj podíval. „Co je s tebou?“

Odmlčel se, zadíval se za Giordina a uviděl nějakou ženu, která vstoupila do kuželu světla. Ve výrazu jejího obličeje nebyl strach, spíše se v něm zračil hněv. „Odložte své hloupé zbraně a chovejte se, jak jste byli vycvičeni!“ vyštěkla.

Strážný s baterkou si posvítil na Maeve. Stál v tichém úžasu a civěl jí pátravě do tváře, než nakonec zamumlal: „Slečna Dorsettová?“

„Fletcherová,“ opravila ho. „Maeve Fletcherová.“

„Mně… nám řekli, že jste se utopila.“

„Vypadám, že bych doteďka plula po moři?“ Ve své potrhané blůze a sukni si Maeve nebyla jistá, jak strážím připadala. Ale bezpochyby věděla, že nevypadala jako dcera miliardářského diamantového magnáta.

„Mohu se vás zeptat, co tady v tuhle ranní dobu děláte?“ optal se jí strážný zdvořilým, ale přísným hlasem.

„Můj přítel a já jsme se rozhodli se projít.“

Strážný s nožem tomu odmítal uvěřit. „Promiňte mi to,“ řekl, uchopil lano do své volné ruky a byl připravený ho přeříznout svou levačkou, „ale něco tady není vůbec v pořádku.“

Maeve postoupila vpřed a nečekaně dala muži se skloněnou puškou facku. Překvapivá ukázka nadřazenosti oba strážné překvapila, a ti zaváhali. Mrštně jako stočený chřestýš skočil Giordino po bližším strážném, rukou odhodil stranou jeho automatickou pušku a prudce mu vrazil hlavu do žaludku. Strážný zachroptěl v prudké křeči, dříve než se zhroutil na záda k zemi. Giordino ztratil pevnou půdu pod nohama a svalil se přes padlého strážného.

V témže okamžiku se Maeve vrhla na strážného přichystaného přetnout Pittovo záchranné lano, ale ten ji s rozmachem prudce udeřil hřbetem ruky a na místě ji zarazil. Potom upustil nůž a pozvedl svou automatickou pušku, zatímco ukazovák jeho pravé ruky sklouzl ke kohoutku, když hlaveň namířil na Giordinovu hruď.

Giordino věděl, že je s ním konec. Byl zamotaný do druhého strážného a neměl čas na žádný obranný pohyb. Věděl, že nebylo možné, aby se dostal ke strážnému dříve, než uvidí záblesk z ústí zbraně. Nemohl dělat nic jiného, než znehybnět své tělo v očekávání nárazu kulky.

Ale nezazněl žádný výstřel a žádná kulka nezasáhla Giordinovo tělo.

Nepozorovaně se přes okraj útesu přikradla ruka, natáhla se a popadla pušku, kterou vyrvala z rukou strážného. Ještě než se strážný znovu nadechl, byl vyhozený do prostoru. Jeho poslední výkřik děsu zněl černou prázdnotou, dokud se nestal tlumeným a neutichl, jako by ho přikryl pohřební rubáš.

Potom se nad okrajem útesu pozvedla Pittova hlava, ozářená baterkou na zemi. Její oči zamrkaly v záři světla a poté se jeho rty zkřivily v lehkém úšklebku.

„Domnívám se, že tomuhle se říká *létání* navzdory nesouhlasnému názoru.“

50 KAPITOLA

Maeve Pitta objala. „Nemohl jsi dorazit ve vhodnější chvíli.“

„Jak to, že jsi nepálil ze své malé bouchačky?“ otázal se Giordino.

Pitt vytáhl ze své zadní kapsy malou automatickou zbraň a držel ji v dlani. „Potom co se strážnému nepodařilo mě objevit, jak se skrývám v trhlině, minutu jsem počkal a poté se vytáhl k okraji útesu, abych viděl, co se děje. Když jsem spatřil, že jsi jen na okamžik vzdálený tomu, abys byl zastřelený, nebyl čas tasit a zamířit. Tak jsem udělal tu druhou nejlepší věc.“

„Máš štěstí, že to udělal,“ pravila Maeve Giordinovi, „jinak bys tady nebyl.“

Giordino nebyl tím, kdo by projevoval přecitlivělost. „Při příští příležitosti z něj nic nezbude.“ Vrhl přitom letmý pohled na strážného, který se svíjel na zemi stočený do klubíčka a křečovitě se chytal za břicho. Poté zvedl ze země pušku M–16 a kontroloval její zásobník. „Pěkný doplněk našeho arzenálu.“

„Co uděláme s ním?“ zeptala se Maeve. „Shodíme ho z útesu?“

„Nic tak drastického,“ odvětil Pitt. Instinktivně pohlédl rychle oběma směry po pěšině vedoucí podél skalní římsy. „Teď nám nemůže uškodit. Je lepší ho svázat a dát mu roubík a nechat ho, aby jej našli jeho kamarádi. Když se on a jeho partner neukáží, aby se nahlásili v další strážnici, určitě po nich budou pátrat.“

„Příští hlídka se neobjeví po dalších padesát minut,“ řekl Giordino, který rychle vytahoval nylonové lano přes okraj útesu na cestičku. „Dost času pro dobrou počáteční výhodu.“ O několik minut později pak ten strážný, s očima dokořán strachem a oblečený jen ve spodním prádle, visel z kotvice v prostoru deset metrů pod vrcholem útesu. Nylonové lano měl pevně omotané kolem pasu a připomínal kuklu.

S Maeve v čele se vydali po cestičce na útesu. Giordino měl u sebe maličkou automatickou pistoli, zatímco Pitt, nyní oblečený do uniformy strážného, nesl pušku Bushmaster M–16. Již se více necítili vystavení nebezpečí a bezmocní. Pitt věděl, že to nebylo rozumné, neboť tu muselo být aspoň sto bezpečnostních stráží střežících doly a pobřeží ostrova. To nebyl jejich nejhorší problém. Teď když se

nemohli vrátit k *Úžasné Maeve*, museli by si hledat jinou možnost přepravy, což byl plán, jejž Pitt vždycky choval v hloubi své mysli, aniž by měl nejmenší ponětí, jak ho provést. Toto však ještě nebylo jejich prvořadým zájmem. Na čem nyní záleželo, bylo nalézt Maeviny chlapce a ukrást je z rukou jejich šíleného dědečka.

Poté co urazili asi pět set metrů, Maeve zvedla ruku a ukázala jí do hustého porostu. „Tady přejdeme napříč ostrovem," informovala je. „Silnice se tu stáčí až na třicet metrů k místu, kde stojíme. Budeme-li opatrní a zůstaneme-li z dohledu veškeré dopravy, můžeme silnici sledovat do ústřední obytné oblasti pro Dorsettovy zaměstnance."

„Kde jsme ve vztahu k vulkánům, které jistí oba konce ostrova?" zeptal se Pitt.

„Jsme asi v polovině cesty mezi nimi a naproti laguně."

„Kde si myslíš, že by tví hoši mohli být drženi?" položil jí otázku Giordino.

„Přála bych si to vědět," pravila nepřítomným hlasem. „Nejprve mě napadlo to panské sídlo, ale od mého otce by se dalo čekat, že je drží pod dozorem v uzavřeném bezpečnostním prostoru, nebo je to ještě horší, a drží je u sebe Jack Ferguson."

„To není dobrý nápad potulovat se tu kolem jako turisté hledající restaurant," řekl Pitt.

„Souhlasím s tebou," ozval se Giordino. „To, co je třeba udělat, je najít někoho z vedení, kdo zná odpovědi, a tvrdě ho přitlačit."

Pitt si úzkostlivě narovnal kabát své ukradené uniformy a oprášil si ramena. „Jestli je tady na ostrově, tak přesně takového člověka znám."

*****

O dvacet minut později, potom co ušli kus cesty, která se vinula v ostrých zatáčkách přes hřbet ostrova, se přiblížili k pozemku, na němž byli ubytováni důlní inženýři a bezpečnostní stráže. Když šli podél okraje internačního tábora pro čínské dělníky, drželi se ve tmě, kterou jim poskytoval temný porost. Jasná světla osvětlovala ubikace a otevřené prostranství, jež byly obklopené vysokým elektrickým

plotem, který byl zakončen kruhovým ostnatým drátem. Ten prostor byl tak silně zajištěný elektronickými ochrannými systémy, že kolem hranice tábora nechodily žádné stráže.

Po dalších sto metrech se Maeve zastavila a pohybem ruky ukázala Pittovi a Giordinovi, aby se skrčili za nízkým živým plotem, jenž ohraničoval betonovou silnici. Jeden konec té silnice končil u soukromé příjezdové cesty, jež procházela velkou klenutou bránou směrem k panskému sídlu rodiny Dorsettů. V krátké vzdálenosti odsud opačným směrem se silnice dělila. Jedna široká cesta se táhla dolů svahem k přístavu uprostřed laguny, kde přístaviště a skladiště získávaly podivný vzhled v tajuplném žlutém světle sodíkových výbojek. Pitt potřeboval ještě minutu na to, aby prozkoumal tu velkou loď uvázanou vedle doku. Dokonce i z této vzdálenosti nebylo možné si splést Dorsettovu jachtu. Pitta zvláště potěšilo, když na horní palubě spatřil posazenou helikoptéru.

„Je na ostrově startovací dráha?“ zeptal se Maeve. Zavrtěla hlavou. „Táta ji odmítl vybudovat, když dává přednost veškeré dopravě po moři. Používá vrtulník, aby ho přepravil na australskou pevninu a zpátky. Proč to chceš vědět?“

„Je to vylučovací proces. Náš únikový ptáček si sedí támhle na jachtě,“ řekl Pitt.

„Ty chytráku, po celou dobu jsi to měl na mysli.“

„Byl jsem pouze zachvácen vlnou inspirace,“ pravil Pitt rafinovaně, a poté se zeptal: „Kolik mužů střeží tu jachtu?“

„Pouze jeden, co monitoruje systémy přístavní bezpečnosti.“

„A posádka?“

„Kdykoli je loď zakotvená u ostrova, táta vyžaduje, aby posádka zůstávala v ubikacích na břehu.“

Pitt si povšiml, že ta druhá odbočka silnice se zatáčela směrem k hlavnímu oplocenému prostoru. Doly uvnitř sopek byly plné činnosti, ale ústřední oblast Dorsettovy konsolidační důlní společnosti byla opuštěná. Dok vedle jachty se v záři světel umístěných na blízkém skladišti jevil naprosto liduprázdný. Zdálo se, že všichni ostatní spali v posteli, což nebyla neobvyklá okolnost ve čtyři hodiny ráno. „Ukaž mi na dům velitele bezpečnosti,“ řekl Pitt Maeve. „Důlní inženýři a sloužící mého otce bydlí v tom shluku

budov, co je nejblíže k laguně," odvětila Maeve. „Ten dům, o který ti jde, stojí na jihovýchodním rohu pozemku bezpečnostních stráží. Jeho zdi jsou natřeny šedě."

„Vidím ho." Pitt si přejel rukávem přes čelo, aby si z něj setřel pot. ‚Je tu nějaký způsob, jak se k němu dostat jinak než po silnici?"

„Cestou pro pěší, která se táhne podél zadní části."

„Jdeme na to. Do svítání nám nezbývá spousta času." Zůstali ve stínu za živým plotem a úhledně zastřižených stromů, jež se táhly souběžně s vydlážděnou krajnicí silnice.

Vysoká pouliční světla byla rozmístěna po padesáti metrech, stejná jako ve většině městských ulic. Až na tiché šustění divoce rostoucí trávy a roztrouseného listí pod nohama se ti tři pohybovali tiše směrem k šedému domu na rohu oploceného pozemku.

Když dorazili ke shluku keřů venku za jeho zadními dveřmi, Pitt přiložil svá ústa k Maevinu uchu. „Byla jsi vůbec někdy předtím uvnitř toho domu?"

Jenom jednou či dvakrát, když jsem byla malá holčička a táta mě požádal, abych doručila vzkaz tomu muži, co kdysi dávno vedl jeho bezpečnost," odpověděla mu tiše šeptem. „Můžeš mi říct, zda ten dům má poplašný systém ke zjištění vetřelců?"

Maeve zavrtěla hlavou. „Nedovedu si představit, že by se někdo chtěl vloupat do místností velitele bezpečnosti."

„Bydlí u něj nějaký pomocník?"

„Ti jsou ubytovaní v jiné oplocené části."

„Tak tedy zadními dveřmi," zašeptal Pitt. „Doufám, že tam najdeme dobře zásobenou kuchyni," mumlal si Giordino. „Rád bych dodal, že se necítím dobře, když se tady plížím kolem ve tmě na lačný žaludek."

„Prvně se můžeš pokusit o ledničku," slíbil mu Pitt. Pitt vystoupil ze stínu, přikradl se k jedné straně zadních dveří a nakukoval zvědavě dovnitř oknem. Vnitřek byl osvětlený pouze matným světlem z chodby, jež končila schodištěm vedoucím do druhého patra. Opatrně se natáhl a jemně otočil knoflíkem kliky. Ozvalo se sotva slyšitelné cvaknutí, jak západka vyklouzla ze svého úchytu. Zhluboka se nadechl a pootevřel jen tak nepatrně dveře. Nehlučně se otočily v závěsech, takže do nich strčil, aby se otevřely dokořán, a

pak vešel zadním vchodem, jenž ústil do malé kuchyně. Přešel kuchyni a potichu zavřel posuvné dveře vedoucí na chodbu. Poté rozsvítil světlo. Na toto znamení jej Maeve s Giordinem následovali dovnitř.

„Ach, díky Bohu," bručel si Giordino u vytržení, když spatřil krásně vyzdobenou kuchyni, nad jejímiž pulty a pečicí troubou viselo drahé kuchyňské náčiní, vhodné pro gurmánského šéfkuchaře.

„Teplý vzduch," šeptala šťastně Maeve. „Týdny jsem necítila teplý vzduch."

„Už cítím na jazyku chuť šunky s vejci," pronesl Giordino.

„Nejdříve to nejdůležitější," řekl Pitt tiše.

Opět zhasl, otevřel dveře do chodby, namířil před sebe svou automatickou pušku a vešel do chodby. Vztyčil hlavu a naslouchal, slyšel však jen slabý šum ventilátoru topení. Přitisknutý ke zdi se v tlumeném světle pohyboval chodbou, než se vydal vzhůru po kobercem pokrytém schodišti, přičemž každý schod zkoušel, zda nezavrže, ještě než na něm spočinul svojí vahou.

Na odpočívadle na konci schodiště nalezl dvoje zavřené dveře, po každé straně jedny. Zkusil ty na pravé straně. Místnost byla zařízená jako soukromá kancelář s počítačem, telefony a kartotéční skříní. Psací stůl byl neuvěřitelně uspořádaný a uklizený, stejně jako kuchyně. Pitt se v duchu usmál. Od zdejšího obyvatele nic jiného neočekával. Jistý si teď sám sebou, přistoupil k levým dveřím, kopnutím je rozrazil a rozsvítil světlo.

Krásná asijská dívka, jíž nebylo víc jak osmnáct, s dlouhými černými hedvábnými vlasy, které jí spadaly přes okraj postele k podlaze, zírala očima vypoulenýma strachem na postavu stojící ve dveřích s automatickou puškou. Otevřela ústa, jako by chtěla vykřiknout, ale vydala ze sebe jen přidušený hrdelní zvuk.

Muž vedle ní byl vypečený ptáček. Ležel na boku se zavřenýma očima, a ani se nepokusil obrátit a podívat se na Pitta. Ten by byl nepostřehl nepatrný pohyb, nebýt zjevné lhostejnosti toho muže. Lehce stiskl kohoutek a dvakrát rychle vystřelil do polštáře. Rány výstřelů byly potlačeny tlumičem a zněly jako dvojí tlesknutí dlaněmi. Teprve tehdy se muž v posteli vzpřímil a zíral si na ruku, která mu krvácela od kulkou prostřelené dlaně.

Nyní to děvče zaječelo, ale zdálo se, že oběma mužům je to jedno. Trpělivě čekali, dokud děvče neztichlo.

„Dobré ráno, veliteli," řekl Pitt zvesela. „Lituji, že vás obtěžuji." John Merchant zamžoural do světla a zaostřil svůj zrak na vetřelce. „Moje stráže ten křik uslyšely a přiběhnou poklusem," pravil nevzrušeně.

„O tom pochybuji. Protože vás znám, soudil bych, že ženské výkřiky z vaší ubytovny jsou vašimi sousedy považovány za běžnou noční událost."

„Kdo jste? Co chcete?"

„Jak rychle zapomínáte."

Merchant po něm zašilhal a ústa se mu pak poznáním otevřela dokořán. V jeho tváři se zračily ty největší pochyby. „Nemůžete přeci být… nemůžete přeci být… Dirk Pitt!" Jako na zavolanou vešli do místnosti Maeve a Giordino. Zůstali stát za Pittem, nic neříkali a dívali se na ty dva lidi v posteli, jako by sledovali drama na jevišti. „Musí to být zlý sen," zajíkl se překvapením Merchant. „Krvácíte ve svých snech?" zeptal se Pitt, vklouzl rukou pod polštář a vytáhl ven devítimilimetrovou zbraň, po které se velitel bezpečnosti natahoval, a hodil ji Giordinovi. Myslel si, že ten odporný mužík se vzpamatuje a pochopí situaci, ale Merchant byl příliš ohromen tím, že vidí duchy tří lidí, o nichž si myslel, že jsou mrtví.

„Vlastníma očima jsem viděl, jak jste byli vysazeni na širé moře, předtím než uhodila bouře," pravil Merchant nevýrazným monotónním hlasem. „Jak je možné, že jste všichni přežili?"

„Spolkla nás velryba," řekl Giordino a zatáhl na okně závěsy. „Podráždili jsme jí žaludek a můžete hádat, co se pak stalo."

„Lidi, vy jste blázni. Odevzdejte zbraně. Nikdy se z ostrova nedostanete pryč živí."

Pitt přiložil ústí své automatické pušky Merchantovi na čelo. „Jediná slova, která od vás chci slyšet, se týkají místa, kde se nachází synové slečny Fletcherové. Kde jsou?"

V Merchantových očích bleskla jiskra vzdoru. „Nic vám neřeknu."

„Potom určitě zemřete,“ pravil Pitt chladně. „To jsou podivná slova od lodního inženýra a oceánografa, od muže, který zbožňuje ženy a děti a u nějž si každý váží jeho slova a čestnosti.“

„Chválím vaši domácí přípravu.“

„Nezabijete mě,“ řekl Merchant, jenž získával vládu nad svými city. „Nejste profesionální zabiják, ani člověk, který má na vraždu žaludek.“

Pitt ledabyle pokrčil rameny. „Troufal bych si říct, že jeden z vašich strážných, ten, kterého jsem asi před půl hodinou shodil z útesů, by s vámi nesouhlasil.“

Merchant upíral na Pitta svůj netečný zrak a nebyl si jistý, zda mu má uvěřit. „Nevím, co pan Dorsett udělal se svými vnoučky.“

Pitt přesunul hlaveň pušky z Merchantova čela k jednomu jeho kolenu. „Maeve, počítej do tří.“

Jedna,“ začala tak vyrovnaně, jako by počítala kostky cukru v šálku čaje. „Dvě… tři.“

Pitt stiskl kohoutek a kulka proletěla Merchantovi kolenem. Jeho milenka se opět rozječela, dokud jí Giordino nepřitlačil ruku na ústa.

„Můžeme mít prosím trochu klidu? Vždyť málem puká omítka na zdi.“

Merchant se úplně změnil. Jedovatou zášť toho malého muže nečekaně vystřídalo chování poznamenané bolestí a zděšením. Když promluvil, jeho tvář se zkřivila. „Mé koleno, roztříštil jste mi koleno!“ pronesl zděšeně chraplavým hlasem.

Pitt přiložil ústí zbraně na jeden z Merchantových loktů. „Spěchám. Jestliže si nepřejete být dvojnásobně zmrzačený, navrhuji vám, abyste promluvil a mluvil pravdu, nebo to odteďka při čištění zubů nebudete mít lehké.“

„Synové slečny Fletcherové pracují v dolech s ostatními dělníky. Jsou drženi s těmi ostatními ve střeženém táboře.“

Pitt se obrátil na Maeve. „Máš přednost.“

Maeve se podívala Merchantovi do očí. „Lže. Dozorce mého otce Jack Ferguson má ty chlapce na starosti. Nikdy by nebyli z jeho dohledu.“

„Kde se potlouká?“ zeptal se Giordino.

„Ferguson bydlí v ubytovně vedle rezidence, tak aby mohl být k dispozici mému otci," pravila Maeve.

Pitt se na Merchanta chladně usmál. „Promiň, Johne, špatná odpověď. To tě bude stát loket."

„Ne, prosím, ne!" mumlal Merchant skrz zuby zaťaté bolestí. „Vyhrál jste. Když zrovna nepracují v dolech, ta dvojčata jsou držená ve Fergusonově ubikaci."

Maeve postoupila kupředu, dokud nestála přímo nad Merchantem, silně rozrušená a ztrápená žalem při představě utrpení, jaké zakoušejí její synové. Její sebeovládání povolilo, a ona jej několikrát udeřila rukou přes obličej. „Šestiletí chlapci jsou nuceni pracovat v dolech! Co jste to za sadistické zrůdy?"

Giordino ji vzal svými pažemi jemně kolem pasu a odtáhl ji nazpět do středu místnosti, kde počala bolestně vzlykat.

V Pittově tváři se zračila lítost a hněv. Posunul ústí pušky na milimetr k Merchantovu levému oku. „Ještě jedna otázka, příteli Johne. Kde spí pilot helikoptéry?"

„Ten je na lékařské klinice důlní společnosti se zlomenou rukou," odpověděl Merchant rozmrzele. „Můžete zapomenout na to, že by s vámi odletěl z ostrova."

Pitt přikývl a významně se usmál na Giordina. „Kdo ho potřebuje?" Rozhlédl se po místnosti a kývl směrem ke skříni. „Necháme je tam uvnitř."

„Máte v úmyslu nás zavraždit?" zeptal se pomalu Merchant.

„To bych raději střílel skunky," zdůraznil Pitt. „Ale poněvadž jste to zmínil, vy a vaše malá přítelkyně budete svázáni, opatřeni roubíkem a zamčeni do skříně."

Merchantův strach byl zřejmý ze záškubu jednoho koutku jeho úst. „Tam se udusíme."

„Mohu vás teď oba zastřelit. Vyberte si." Merchant už nic neříkal a nekladl odpor, když on a děvče byli svázáni ložními prostěradly, natrhanými do pruhů, a bez dlouhých cavyků vhozeni do skříně. Giordino přestěhoval polovinu nábytku v ložnici oproti dveřím, aby se nedaly násilím otevřít zevnitř.

„Máme to, pro co jsme si přišli," řekl Pitt. „Vydejme se tedy k té staré usedlosti."

„Říkal jsi, že bych mohl vyplenit ledničku,“ protestoval Giordino. „Můj žaludek trpí bolestí z odmítání.“

„Na to teď není čas,“ řekl Pitt. „Můžeš se nacpat později.“

Giordino lítostivě potřásl hlavou, když si za opasek cpal Merchantovu devítimilimetrovou pistoli. „Proč mám pocit, jako by se chystalo spiknutí k odčerpání cukru z mého těla?“

51 KAPITOLA

Bylo sedm hodin ráno. Modré nebe, neomezená viditelnost a moře s nízkými vlnami, valícími se jako tiší démoni směrem k neviděným břehům, o něž se rozbijí a pak zaniknou. Byl to normální den, jako je většina dnů v tropických vodách poblíž Havajských ostrovů, byl teplý, s více než špetkou vlhkosti a s lehkým vánkem, jemuž se obecně říká pasát. Byla neděle, tedy den, kdy pláže ve Waikiki a na návětrné straně ostrova pomalu ožívaly ranními ptáčaty, která již byla vzhůru, aby se brzy po ránu smočila. Brzy je budou následovat tisíce místních obyvatel a rekreantů, těšících se na poklidné hodiny plavání v příboji, zkroceném pobřežními útesy, a v pozdější denní době na slunění se na rozpáleném písku. Ukolébáni uvolněnou atmosférou, nikdo z nich si ani vzdáleně nebyl vědom toho, že toto by také mohl být jeho poslední den na zemi.

Loď *Glomar Explorer*, pouze s jedním ze svých dvou lodních šroubů pracujícím na plný pohon, si vytrvale razila cestu k místu smrtícího souběhu zvuku, zatímco zvukové vlny se již řítily mořem ze svých čtyř zdrojů. Mohla plout s dobrým půlhodinovým zpožděním, ale hlavní inženýr Toft dohnal svoji posádku až za hranici vyčerpání. Klel a úpěnlivě prosil motor, který cloumal svým uchycením, spojujícím ho s jedinou funkční hřídelí, až z něj vyloudil dalšího půl uzlu. Přísahal, že se s lodí dostane k jejímu osudovému setkání ještě o něco dříve, a na mou duši se mu to dařilo.

Nahoře na pravém křídle můstku se Sandecker upřeně díval dalekohledem na obchodní verzi vrtulníku Sea Hawk válečného námořnictva, model SH–60B, nesoucí označení NUMA, jak se zepředu blížil k lodi, jednou nad ní zakroužil a pak se spustil na přistávací rampu na zádi té velké lodi. Od letounu spěchali dva muži, kteří tam vstoupili do palubního přístřešku. O minutu později se připojili k Sandeckerovi na můstku.

„Proběhlo spuštění dobře?“ zeptal se Sandecker neklidně.

Doktor Sanford Adgate Ames přikývl s lehkým úsměvem. „Čtyři uskupení přístrojů pro snímání zvuku na dálku byla rozmístěna pod hladinou na požadovaných místech, vzdálených třicet kilometrů od pásma souběhu.“

„Uložili jsme je přímo do odhadované cesty těch čtyř zvukových kanálů,“ dodal Gunn, který se letu účastnil spolu s Amesem.

„Jsou nastavené, aby měřily konečné přiblížení a intenzitu zvuku?“ zeptal se Sandecker.

Ames přikývl. „Telemetrické údaje z podmořských modemů budou přenášeny jejich satelitním článkem plujícím na hladině do palubního procesoru a analytického terminálu zde na palubě *Exploreru.* Ten systém pracuje podobně jako programy ponorek pro lokalizaci zvukem.“

„Naštěstí teď máme počasí a proudy, které pracují v náš prospěch,“ řekl Gunn. „Když všechno uvážíme, zvukové vlny by se měly spojit tak, jak je předpovězeno.“

„Výstražná doba?“

„Zvuk se šíří pod vodou průměrnou rychlostí patnácti set metrů za vteřinu,“ odvětil Ames. „Počítám, že dvacet vteřin od chvíle, kdy zvukové vlny minou modemy, dokud nenarazí na odrazovou parabolu pod lodí.“

„Dvacet vteřin,“ opakoval Sandecker. „Proklaté málo času se duševně připravit na neznámé.“

„Jelikož nikdo bez nějakého druhu ochrany nepřežil, aby popsal plnou intenzitu toho souběhu, mým nejlepším odhadem doby jeho trvání, ještě než se úplně odrazí směrem k ostrovu Gladiátor, jsou přibližně čtyři a půl minuty. Každý na palubě lodi, kdo to nestihne do tlumícího úkrytu, určitě zemře strašlivou smrtí.“

Sandecker se otočil a ukázal na živě zelené hory na ostrově Oahu, vzdálené pouhých patnáct kilometrů. „Zasáhnou nějaké následky lidi na břehu?“

„Mohli by pocítit krátkou, ale ostrou bolest uvnitř hlavy, ale neměli by utrpět trvalé poškození svého zdraví.“

Sandecker se dlouze zadíval okny na můstku na obrovskou masu strojního zařízení, jež se uprostřed lodi tyčila vzhůru k obloze. Po palubě se táhly nekonečné kilometry kabelů a hydraulických potrubí od otočného jeřábu a těch ostatních. Týmy mužů a žen, sedících a stojících na plošinách zavěšených ve vzduchu jako ty, co jsou používány čističi oken na mrakodrapech, pracovaly na zpětném připojení zdánlivě nekonečného počtu spojů na obrovském

odrazovém štítu. Obří otočný jeřáb držel hlavní rám štítu, zatímco okolní jeřáby zdvíhaly menší očíslované díly do patřičných otvorů, ve kterých pak byly spojovány. Díky předvídavosti Rudiho Gunna, týkající se vyčištění a naolejování spojek, všechny části do sebe rychle a hladce zapadaly. Operace probíhala jako po drátkách. Zbývalo instalovat pouze poslední dva díly.

Admirál obrátil svůj upřený pohled směrem ke klenotu Tichomoří, snadno rozpoznal elegantní detaily Diamantového mysu, hotely táhnoucí se podél pláže Waikiki, věž Alohu v Honolulu, obytné domy ztrácející se v oblacích, které, jak se zdálo, se vždy vznášely nad horou Tantalus, trysková letadla přistávající na mezinárodním letišti, přístavní zařízení v Pearl Harboru. Nebylo možné dopustit se chyby. Pakliže by ta operace nešla podle plánu, ten krásný ostrov by se stal nesmírným vražedným polem.

Nakonec se podíval na muže studujícího digitální čísla na počítačovém navigačním systému lodi. „Kapitáne Quicku!“

Velitel lodi *Glomar Explorer* zvedl hlavu. „Admirále Sandeckere!“

„Jak daleko je k tomu místu?“

Quick se usmál. Bylo to teprve po dvacáté, co admirál položil tutéž otázku od té doby, co odpluli ze zátoky Halawa. „Méně než pět set metrů a dalších dvacet minut, dokud nezačneme s přesným zaměřením lodi na základě čísel, která vaši lidé vypočetli pro General Positioning System.“

„Což nám ponechává pouhých čtyřicet minut na umístění odrazového štítu.“

„Díky hlavnímu inženýru Toftovi a jeho posádce strojovny, jinak bychom to nikdy nebyli stihli přesně podle časového plánu.“

„Ano,“ souhlasil Sandecker. „Hodně mu dlužíme.“

*****

Uplynulo několik nekonečných minut, kdy každý v kormidelně upíral jedno oko na hodiny a druhé na červená digitální čísla GPS, která se nakonec zmenšila až na řadu nul, což značilo, že loď byla přesně nad místem, které bylo vypočítáno, že se v něm zvukové

paprsky soustředí a vybuchnou s bezpříkladnou intenzitou. Dalším úkolem bylo udržet loď přesně nad tím místem. Kapitán Quick se zaměřil na naprogramování souřadnic do automatizovaného řídicího systému lodi, jenž analyzoval mořské a povětrnostní podmínky a ovládal reaktivní trysky na její přídi a zádi. V neuvěřitelně krátkém časovém úseku dosáhla loď *Glomar Explorer* určeného stanoviště a byla schopna se bez hnutí vznášet na vodě a odolávat větru a proudu s činitelem odchylky menším než jeden metr.

Několik dalších systémů vstoupilo rovněž do hry a každý z nich byl velmi důležitý pro zdar celé operace. Vše horečnatě vrcholilo. Týmy inženýrů a techniků, odborníků na elektronické systémy a vědců pracovaly současně, aby umístily odrazový štít přesně do cesty zvukových vln. Tým NUMA, jenž pracoval na plošinách vysoko nad palubou, provedl poslední spojení a připevnil štít ke spouštěcímu háku otočného jeřábu.

Hluboko dole se probudila k životu jedna z nejpozoruhodnějších částí lodi. Takzvaná Měsíční nádrž o rozloze 1.367 čtverečních metrů, která zabírala prostřední třetinu lodi, se naplnila vodou, když se dvě části prostředku trupu, jedna na přídi, druhá na zádi, vtáhly do speciálně navržených pouzder. Jako skutečné jádro systému hloubení mořského dna a operace na záchranu ruské ponorky byla Měsíční nádrž místem, kde se vše odehrávalo, odkud se sací hadice táhly tisíce metrů do hloubky k minerálům pokrývajícím dno oceánu a odkud bude také do moře spuštěn obrovský odrazový štít.

Technické systémy na palubě lodi *Glomar Explorer* byly původně zkonstruovány, aby vyzdvihovaly z mořského dna těžké předměty, ne aby spouštěly lehčí ale objemnější předměty směrem dolů. Pracovní postupy byly pro tuto komplikovanou operaci spěšně pozměněny. Menší závady byly rychle odstraněny. Každý pohyb byl koordinován a vykonáván s přesností.

Obsluha otočného jeřábu zvyšovala napínání spouštěcího kabelu, dokud parabolické zrcadlo neviselo volně ve vzduchu. Tým NUMA dal příslušný signál, jímž naznačil, že montáž paraboly byla plně dokončena. Potom byla celá ta jednotka úhlopříčně spuštěna obdélnou Měsíční nádrží do moře. Bylo to tak těsné, že chybělo jen

pár centimetrů. Ponořování probíhalo rychlostí deseti metrů za minutu.

„Šest minut a deset vteřin do souběhu," drmolil jednotvárně hlas kapitána Quicka z amplionů. „Veškerý lodní personál půjde ke skladovacímu prostoru strojovny na zádi lodi a vstoupí do něj dle předchozích instrukcí. Učiňte tak okamžitě. Říkám okamžitě. Utíkejte, nechoďte krokem."

Náhle se všichni spustili dolů ze žebříků a lešení a spěchali společně jako skupina běžců maratonu směrem k pohonné a čerpací stanici hluboko v nitru lodi. Tady dvacet členů lodní posádky pilně provádělo zvukovou izolaci skladovacího prostoru každým kouskem tlumícího materiálu, který se jim dostal pod ruku. Lodní ručníky, přikrývky, ložní prádlo a matrace spolu se všemi polštáři z křesel v salonu a veškeré kusy harampádí, jež dokázali schrastit, byly opřeny o strop, palubu a pažení, aby ztlumily všechen nežádoucí pronikající zvuk.

Když se hnali dolů do podpalubí spojovacími chodbami, Sandecker řekl Amesovi: „Tohle je ta bolestná část celé operace."

„Vím, co máte na mysli," odvětil Ames a čile sestupoval po dvou schodech najednou. „Ta úzkost, když člověk neví, zda jsme neprovedli nepatrně chybný výpočet, jenž by nás přivedl na špatné místo ve špatnou dobu. Ten frustrující pocit, když nebudeme vědět, zda jsme uspěli, jestliže nepřežijeme ten souběh. Ty neznámé faktory jsou zarážející."

Dorazili do skladovacího prostoru strojovny, jenž byl vybrán k přežití souběhu kvůli svým vodotěsným dveřím a zcela chybějícímu vzduchovému potrubí. Zaregistrovali je dva lodní důstojníci, kteří zjišťovali počet přítomných a rozdávali pokrývky hlavy tlumící zvuk, jež sahaly přes uši. „Admirále Sandeckere, doktore Amesi, nasaďte si tohle přes uši a snažte se nepohybovat kolem."

Sandecker s Amesem nalezli členy týmu NUMA usazené v jednom rohu prostoru a připojili se k nim, když se posadili vedle Rudiho Gunna a Molly Faradayové, kteří přišli před nimi. Neprodleně se shromáždili kolem monitorovacích zařízení, která byla propojena s výstražnými modemy a ostatními podmořskými senzory. Pouze admirál, Ames a Gunn se zdrželi užití zvukových

tlumičů, tak aby spolu mohli hovořit až do těch několika posledních vteřin.

Prostor se rychle plnil uprostřed podivného ticha. Když se nemohli slyšet, nikdo nemluvil. Kapitán Quick stál na malé krabici, tak aby si jej povšimli všichni v místnosti. Zvedl dva prsty na znamení dvouminutového varování. Pracovník, co obsluhoval otočný jeřáb, byl posledním člověkem, který vstoupil. Spokojen s tím, že všichni z lodi už byli přítomni, kapitán přikázal, aby dveře byly neprodyšně uzavřeny. Několik matrací bylo také přitisknuto k východu, aby tlumilo veškerý zvuk, jenž pronikal do tohoto uzavřeného prostoru. Quick zvedl jeden prst a napětí počalo stoupat, až tíživě spočinulo na lidech namačkaných těsně na sebe. Všichni stáli. Nebylo tu dost místa k sezení ani k ležení.

Gunn vypočítal, že těch devadesát šest mužů a žen mělo pro sebe v tomto úzkém prostoru méně než patnáct minut, dříve než jim přestane proudit dýchatelný vzduch a je přemohou následky zadušení. Již teď se ovzduší stávalo zatuchlým. Jediným dalším nebezpečím byla klaustrofobie, jež se už začínala projevovat. Poslední věcí, kterou potřebovali, byla nespoutaná hysterie. Povzbudivě mrkl na Molly a začal sledovat čas, zatímco téměř všichni ostatní pozorovali lodního kapitána, jako by byl dirigentem symfonického orchestru se zdviženou taktovkou. Quick pozdvihl obě ruce a zaťal je v pěst. Přišel okamžik pravdy. Všechno nyní záviselo na údajích analyzovaných počítačovou sítí Hirama Yaegera. Loď byla přesně na místě dle pokynů, štít byl v naprosto správné poloze vypočítané Yaegerem a prověřené doktorem Amesem a štábem jeho lidí. Podle toho se prováděla celá operace až do nejmenších podrobností. Nic menšího než náhlá a neobvyklá změna teploty moře či nepředvídaný výskyt zemětřesení, které by podstatně změnilo oceánský proud, nemohlo přivodit katastrofu. Nesmírné důsledky selhání byly z myslí týmu NUMA vypuzeny.

Uplynulo pět vteřin, poté deset. Sandeckera začalo v předtuše neštěstí svrbět v zátylku. Poté náhle počaly zvukové senzory, umístěné ve vzdálenosti třiceti kilometrů, registrovat zvukové vlny přicházející po předpověděných trasách.

„Panebože!“ mumlal si Ames. „Senzory jsou mimo stupnici. Intenzita je větší, než jsem odhadoval.“

„Zbývá dvacet vteřin!“ vyštěkl Sandecker. „Nasaďte si tlumiče na uši.“

První známkou souběhu byl slabý ozvuk, jenž rychle nabýval na síle. Obložené pažení rezonovalo ve spojitosti s hukotem, který pronikal tlumícími ochranami uší. Natěsnaní lidé v uzavřené místnosti pocítili mírnou formu dezorientace a závratě, ale nikoho nepřepadla nevolnost a nikdo nepanikařil. Nepříjemnou situaci snášeli všichni se stoickým klidem. Sandecker a Ames zírali jeden na druhého a uspokojení je zaplavovalo ve velkých chvějivých vlnách.

Po pěti nekonečných minutách bylo po všem. Ozvuk postupně zeslábl a zanechal po sobě téměř nadpřirozené ticho. Gunn reagoval jako první. Strhl si z hlavy zvukové tlumiče, zamával rukama a zavolal na kapitána Quicka. „Dveře. Otevřete ty dveře a pusťte sem dovnitř trochu vzduchu.“

Quickovi to došlo. Matrace byly odhozeny stranou, dveře odjištěny a otevřeny dokořán. Vzduch, který pronikal do místnosti, páchl naftou z lodní strojovny, ale vítali jej všichni, zatímco si pomalu sundávali zvukové tlumiče z hlavy. S nesmírnou úlevou, že hrozba je za nimi, křičeli a smáli se jako fanoušci oslavující vítězství svého oblíbeného fotbalového mužstva. Poté pomalu a spořádaně vyšli jeden po druhém ze skladištní místnosti nahoru po lodním schodišti na čerstvý vzduch.

Doba, po které Sandecker reagoval, byla skoro nelidská. Vyběhl nahoru po lodním schodišti do kormidelny v čase, jenž by byl zlomil každý existující rekord, kdyby tu nějaký býval byl. Popadl dalekohled a vyřítil se s ním ven na můstek. Úzkostlivě zaostřil jeho čočky na ostrov, vzdálený jen patnáct kilometrů.

Auta jezdila normálně po ulicích a rušné davy hledačů slunce se volně pohybovaly po plážích. Teprve tehdy si hluboce vydechl a klesl úlevou přes zábradlí, naprosto zbaven emocí.

„Je to absolutní vítězství, admirále,“ řekl Ames a mocně potřásl Sandeckerovi rukou. „Dokázal jste, že nejlepší vědecké mozky v zemi neměly pravdu.“

„Byl jsem obdařen vaším znaleckým posudkem a podporou, doktore,“ pronesl Sandecker, jako by mu spadl těžký kámen ze srdce. „Nebýt vás a vašeho štábu bystrých mladých vědců, nebyl bych dokázal nic.“

Strženi radostnou náladou Gunn a Molly objali Sandeckera, což byl čin, který by byl při jakékoli jiné příležitosti považován za nemyslitelný. „Dokázal jste to!“ řekl Gunn. „Téměř dva miliony zachráněných lidí díky vaší tvrdohlavosti.“

„*My* jsme to dokázali,“ opravil ho Sandecker. „Od začátku do konce se jednalo o týmovou snahu.“

Gunnův výraz se náhle změnil ve střízlivý. „Velká škoda, že Pitt tu nebyl, aby to viděl.“

Sandecker vážně přikývl. „Jeho koncept byl tou jiskrou, která podnítila ten projekt.“

Ames zkoumal uspořádání přístrojů, které instaloval během své plavby z ostrova Molokai.

„Umístění paraboly bylo dokonalé,“ pravil šťastně. „Zvuková energie byla vrácena nazpět přesně tak, jak jsme měli v plánu.“

„Kde je teď?“ zeptala se Molly.

„Sdružené s energií z ostatních třech ostrovních důlních provozů, zvukové vlny putují zpátky k ostrovu Gladiátor rychleji než jakékoli tryskové letadlo. Jejich spojená síla by měla pod vodou udeřit do základny ostrova za zhruba devadesát sedm minut.“

„Moc ráda bych viděla jeho obličej.“

„Čí obličej?“ zeptal se nevinně Ames.

„Arthura Dorsetta,“ odvětila Molly, „až se jeho soukromý ostrov zakymácí.“

52 KAPITOLA

Ti dva muži a žena se krčili ve shluku keřů při jedné straně velkého klenutého průjezdu, jenž přerušoval prostřední část zdi ze sopečné horniny, která se táhla kolem celého Dorsettova pozemku. Za průjezdem pak cihlová příjezdová cesta tvořila kruh kolem velkého a dobře udržovaného trávníku, přičemž procházela vysokou stavbou, jež byla prodloužením přední části domu a sloužila jako přístřešek pro lidi nastupující do aut a vystupující z nich. Celá příjezdová cesta byla jasně osvětlená lampami, strategicky rozmístěnými po sadově upravených pozemcích. Vstupu bránila silná železná brána, která vypadala, jako by pocházela ze středověkého hradu. Vjezd byl téměř pět metrů silný a byla v něm umístěna malá kancelář pro bezpečnostní stráže.

„Vede dovnitř nějaká jiná cesta?“ zeptal se Pitt tiše Maeve.

„Ta klenutá brána je jedinou cestou dovnitř či ven,“ zašeptala mu odpověď.

„Žádný odpadní kanálek nebo malá průrva, která by se příhodně táhla pod zdí?“

„Když pomyslím na všechny ty časy, kdy jsem chtěla utéct pryč od svého otce, když jsem byla děvče, věř mi, že bych byla našla průchod vedoucí z jeho pozemků.“

„Bezpečnostní detektory?“

„Laserové paprsky podél horní části zdi s infračervenými senzory na teplotu lidského těla, které jsou instalované v různých odstupech po zemi. Cokoli většího než kočka způsobí, že se v bezpečnostní kanceláři rozezní poplach.

Zapnou se automaticky televizní kamery a zaměří své čočky na vetřelce.“

„Kolik je strážných?“

„Dva v noci, čtyři během dne.“

„Žádní psi?“

Zavrtěla ve tmě hlavou. „Otec nenávidí zvířata. Nikdy jsem mu neprominula, že zašlápl malého ptáčka se zlomeným křídlem, kterého jsem se snažila vyléčit.“

„Starý Art si zajisté vytváří obraz krutosti a zkaženosti,“ řekl Giordino. „Zabývá se také kanibalizmem?“

Je schopen čehokoli, jak jsi velmi dobře zjistil,“ pravila Maeve.

Pitt upíral zamyšlený pohled na bránu a pečlivě odhadoval viditelnou činnost strážných. Zdálo se, že jsou spokojeni s pobytem uvnitř a monitorují bezpečnostní systémy. Nakonec se postavil na nohy, pomuchlal si uniformu a obrátil se k Giordinovi.

„Obelžu je, abych se dostal dovnitř. Nic nedělejte, dokud neotevřu bránu.“

Hodil si automatickou pušku přes rameno a z kapsy vytáhl svůj švýcarský armádní nůž. Po vytažení malé čepelky se trochu řízl do palce, vymáčkl si krev a rozmazal si ji po obličeji. Když dorazil k bráně, Pitt klesl na kolena a chopil se oběma rukama mříží. Poté začal volat tichým naříkavým tónem, jako by trpěl bolestí:

„Pomozte mi! Potřebuji pomoc.“

Ze dveří vykoukla nějaká tvář, potom zmizela. O pár vteřin později vyběhli oba strážní ven z bezpečnostní kanceláře a otevřeli vrata. Pitt klesl kupředu do jejich napřažených paží.

„Co se stalo?“ chtěl vědět jeden strážný. „Kdo ti to udělal?“

„Tlupa Číňanů si vyhloubila tunel ven z tábora. Přicházel jsem po silnici od přístavu, když na mě zezadu skočili. Myslím, že dva z nich jsem zabil, ještě než uprchlí.“

„Měli bychom na to raději upozornit bezpečnostní centrálu,“ vyhrkl jeden ze strážných.

„Pomozte mi nejdřív dovnitř,“ zasténal Pitt. „Myslím, že mi rozbili lebku.“

Strážní postavili Pitta na nohy a položili si jeho paže kolem ramen. Napůl jej nesli a napůl táhli do bezpečnostní kanceláře. Pitt pomalu sunul své paže směrem dovnitř, dokud zátylky strážných nebyly v ohbí jeho loktů. Když se k sobě přitiskli, aby prošli dveřním otvorem, učinil křečovitý krok nazpět, zahákl šíje strážných do pevného stisku a vydal ze svých bicepsů a ramenních svalů veškerou sílu. Zvuk srážky jejich obnažených hlav byl slyšitelný temný úder. Oba se zřítili na podlahu a byli v bezvědomí aspoň na příští dvě hodiny.

Když měli nyní jistotu, že nebudou odhaleni, Giordino s Maeve spěchali dovnitř otevřenou branou a připojili se k Pittovi v kanceláři. Giordino zvedl ze země strážné, jako by to byli slamění strašáci, a posadil je na židle kolem stolu, aby byli tváří k videomonitorům. „Každému, kdo půjde okolo," pravil, „to bude připadat, jako když usnuli během filmu."

Po spěšném prohlédnutí bezpečnostního systému vypnul Pitt poplachové zařízení, zatímco Giordino svázal strážné jejich vlastními kravatami a opasky. Poté se Pitt podíval na Maeve. „Kde je ubytovaný Ferguson?"

„V lesíku za obytnou budovou jsou dvě ubytovny. Bydlí v jedné z nich."

„Předpokládám, že nevíš ve které." Pokrčila rameny. „Teď je to poprvé, co jsem se vrátila na ostrov od té doby, co jsem utekla do Melbourne na univerzitu. Jestli si to správně pamatuji, bydlí v té, co je nejblíže k obytné budově."

„Je čas si zopakovat naše násilné vniknutí," řekl Pitt. „Doufejme, že jsme nevyšli ze cviku."

Pohybovali se vzhůru po příjezdové cestě pravidelným neuspěchaným krokem. Byli příliš zesláblí nedostatečnou stravou a strastmi posledních týdnů, než aby mohli utíkat. Dorazili k tomu, co Maeve považovala za ubikaci Jacka Fergusona, vrchního dozorce Dorsettových dolů na ostrově Gladiátor.

Když se přiblížili k venkovním dveřím, obloha na východě se počínala jasnit. Pátrání trvalo příliš dlouho. S přicházejícím úsvitem bude jejich přítomnost s největší jistotou objevena. Museli se rychle pohnout, jestliže chtěli najít chlapce, dorazit k jachtě a uniknout v soukromé helikoptéře Arthura Dorsetta dříve, než se vytratí zbytek temnoty.

Tentokrát nepoužili žádnou lest a do domu se tiše nevplížili. Pitt přistoupil k hlavním vchodovým dveřím, vykopl je s tříštivým křupnutím a vstoupil dovnitř. Rychlý pohled kolem se svítilnou, kterou vzal strážným na útesu, mu prozradil vše, co chtěl vědět. Ferguson tady určitě bydlel. Na psacím stole byla hromádka jemu adresované pošty a kalendář s poznámkami. Uvnitř skříně nalezl Pitt úhledně vyžehlené pánské kalhoty a nějaké kabáty.

„Nikdo není doma," řekl. „Jack Ferguson odjel. Není ani vidu po kufrech a polovina ramínek ve skříni je prázdná."

„Musí tady být," pravila zmateně Maeve. „Podle dat, která si poznačil na kalendáři, je Ferguson na objížďce těch ostatních důlních pozemků tvého otce."

Civěla na prázdnou místnost s pocitem marnosti a rostoucího zoufalství. „Moji chlapci jsou pryč. Přišli jsme příliš pozdě. Ach Bože, přišli jsem příliš pozdě. Jsou mrtví."

Pitt jí položil ruku kolem ramen. „Jsou právě tak živí jako ty a já."

„Ale John Merchant…"

Giordino stál ve dveřích. „Nikdy nevěř muži s očima jako trnky."

„Nemá smysl tady marnit čas," řekl Pitt a tlačil se ven kolem Giordina. „Hoši jsou v té rezidenci, vždycky tam vlastně byli."

„Nemohl jsi vědět, že Merchant lhal," pochybovala o Pittových slovech Maeve.

Usmál se. „Vždyť ale Merchant nelhal. To jsi byla ty, kdo říkal, že ti chlapci žijí s Jackem Fergusonem na ubytovně. Merchant s tebou pouze souhlasil. Odhadl, že jsme dostatečně důvěřiví, abychom mu to zbaštili. No, možná ano, ale jen na vteřinu."

„Tys to věděl?"

„Je samozřejmé, že tvůj otec by neublížil tvým synům. Může hrozit, ale klidně se vsaď, že jsou ukryti v tvém starém pokoji, kde byli po celou tu dobu a hráli si v místnosti plné hraček zásluhou jejich starého dědečka."

Maeve se na něj zmateně podívala. „Nenutil je pracovat v dolech?"

„Pravděpodobně ne. Dělal nátlak na tvé mateřské pudy, aby sis myslela, že tvá děcka trpí, a mohl tě tak donutit trpět. Ten zlý mizera chtěl, abys šla na smrt, a věřil, že ta dvojčata zotročí, umístí je do péče sadistického předáka a bude honit do práce, dokud nezemřou. Podívej se, jaká jsou fakta. Když jsou Boudicca a Deirdre bezdětné, tví hoši jsou jedinými dědici, které má. Kdybys mu byla z cesty, usoudil, že by je mohl vychovat a přetvořit k svému vlastnímu obrazu. Což je v tvých očích osud horší než smrt."

Maeve se na Pitta dlouze zadívala, její výraz se měnil z nedůvěřivého v chápající, poté se zachvěla. „Co jsem to za blázna?"

„Skvělý název pro píseň,“ pravil Giordino. „Strašně nerad kazím dobré zprávy, ale v tuto dobu se lidé v domě začínají probouzet.“ Ukázal rukou na světla zářící v oknech obytné budovy.

„Můj otec vždycky vstává před rozedněním,“ řekla Maeve. „Nikdy nedovolil, abychom já a mé sestry spaly po východu slunce.“

„Co bych dal za to, abych se k nim mohl připojit u snídaně,“ zasténal Giordino.

„Nechci si připadat jako ozvěna,“ řekl Pitt, „ale potřebujeme se nějak dostat dovnitř, aniž bychom tam provokovali obyvatele.“

„Všechny místnosti domu jsou čelem k vnitřním verandám, až na jednu. Tátova pracovna má postranní dveře, které vedou na squashový dvorec.“

„Co je to squashový dvorec?“ dotazoval se Giordino.

„Dvorec, na kterém se hraje squash,“ odpověděl mu Pitt. Potom řekl Maeve: „Kterým směrem je tvá stará ložnice?“

„Přes zahradu a kolem plaveckého bazénu k východnímu křídlu, druhé dveře napravo.“

„To bychom měli. Vy dva půjdete za chlapci.“

„Co uděláš ty?“

Já si půjdu vypůjčit tátův telefon a zaskočím ho meziměstským hovorem.“

53 KAPITOLA

Atmosféra na palubě lodi *Glomar Explorer* byla uvolněná a připomínala večírek. Tým NUMA a lodní personál, které se shromáždily v prostorném salonu vedle lodní kuchyně, oslavovaly svůj úspěch při odvrácení zvukové katastrofy. Admirál Sandecker a doktor Ames seděli naproti sobě a srkali šampaňské nalévané z lahve poskytnuté kapitánem Quickem z jeho soukromé zásoby pro zvláštní příležitosti.

Po další úvaze bylo rozhodnuto získat anténní parabolu nazpět z vody a znovu ji rozebrat pro případ, že katastrofální důlní provozy Dorsettovy konsolidační společnosti by nemohly být ukončeny a stalo by se nezbytným zabránit dalšímu zvukovému souběhu, aby se zachránily životy. Odrazový štít byl vyzvednut, trup pod Měsíční nádrží uzavřen a moře vypumpováno z jeho dutého vnitřku. Během hodiny se ta historická loď nacházela na svém zpátečním kurzu k ostrovu Molokai.

Poté co byl informován komunikačním důstojníkem lodi, že má důležitý hovor od svého vedoucího geologa Charlieho Bakewella, Sandecker se pozvedl z křesla. Přešel do tichého místa v salonu a vytáhl z kapsy kompaktní satelitní telefon. „Ano, Charlie.“

„Předpokládám, že blahopřání jsou na místě,“ ozval se jasně Bakewellův hlas.

„Bylo to jen taktak. Sotva jsme se s lodí dostali na určenou polohu a spustili odrazový štít, než došlo k tomu souběhu. Kde jsi teď?“

„Jsem tady v Sopečné observatoři Josepha Marmona v Aucklandu na Novém Zélandu. Mám pro tebe poslední informace od její skupiny geofyziků. Jejich nejnovější rozbor dopadu energie zvukového paprsku na ostrov Gladiátor není příliš povzbudivý.“

„Dokáží vypočítat ten zpětný odraz?“

„S politováním musím říct, že s předvídanou celkovou energií je to horší, než jsem si původně myslel,“ odpověděl Blakewell. „Ty dvě sopky na ostrově, jak jsem se od té doby dozvěděl, se nazývají Mount Scaggs a Mount Winkleman po těch dvou, co přežili na voru z *Gladiátoru.* Jsou součástí řetězu potenciálně výbušných sopek, jenž se táhne kolem Tichého oceánu a je znám jako 'ohnivý kruh' a leží

nedaleko od tektonické desky, která je podobná těm, co oddělují zlom San Andreas v Kalifornii. Většina sopečné činnosti a zemětřesení je způsobena pohybem těchto desek. Studie naznačují, že poslední větší činnost těch vulkánů nastala někdy mezi roky 1225 a 1275 našeho letopočtu, kdy oba vybuchly současně.“

Jak si vzpomínám, říkal jsi, že pravděpodobnost toho, že by vybuchly od nárazu souběhu, je jedna ku pěti.“

„Když jsem to zkonzultoval s odborníky tady v Marmonově observatoři, snížil jsem tu vyhlídku na méně než vyrovnanou.“

„Nemohu uvěřit, že ten paprsek zvuku, který putuje k ostrovu, má takovou sílu, aby způsobil sopečnou erupci,“ pravil Sandecker nevěřícně.

„Sám o sobě ne,“ odvětil Bakewell. „Ale co jsme nevzali dostatečně v úvahu, bylo to, že Dorsettovy důlní provozy činí ty sopky citlivější na otřesy zvenku. Dokonce i menší seizmická porucha by mohla spustit sopečnou činnost v Mount Scaggs a Mount Winkleman, poněvadž léta dolování diamantů odstranila mnoho ze starších ložisek horniny, potlačující tlak plynů zdola. Jestliže Dorsett nepřestane kopat, je jenom záležitostí času, než jeho horníci dají volný průchod ústřednímu jícnu sopky, čímž spustí výbuch žhavé lávy.“

„Výbuch žhavé lávy,“ opakoval si Sandecker mechanicky. „Můj ty Bože, co jsme to udělali? Stovky životů budou ztraceny.“

„Nespěchej s přiznáním ke svým hříchům,“ pravil Blakewell vážně. „Není známo, že by na ostrově Gladiátor byly nějaké ženy či děti. Už jsi zachránil před jistou záhubou životy nesčetných rodin na ostrově Oahu. Tvůj čin musí přimět Bílý dům a ministerstvo zahraničí k tomu, aby si uvědomily tu hrozbu. Zaručuji, že dojde k sankcím a soudním žalobám vůči Dorsettově konsolidační důlní společnosti. Bez tvé intervence by byla zvuková pohroma pokračovala, a nedá se říct, které velké přístavní město by příští pásmo souběhu mohlo protnout.“

„Přesto… jsem snad mohl nařídit, aby odrazový štít odvrátil zvukové vlny směrem k nějaké neobydlené zemské mase,“ pravil Sandecker pomalu.

„A sledovat je, jak pronikají další nic netušící rybářskou flotilou nebo výletní lodí. Všichni jsme se shodli, že tohle je nejbezpečnější směr pohybu. Nechej toho, Jime, nemáš důvod se odsuzovat.“

„Chceš říct, že nemám jinou možnost, než s tím žít.“ ‚Jaký je odhad doktora Amese týkající se dosažení ostrova zvukovou vlnou?“ vyptával se Bakewell a zaváděl svým hovorem Sandeckera od pocitu viny.

Sandecker se letmo podíval na hodinky. „Dvacet jedna minuta do nárazu.“

„Dosud je čas varovat obyvatele, aby evakuovali ostrov.“

„Moji lidé ve Washingtonu se již pokusili upozornit vedení Dorsettovy konsolidační důlní společnosti na možné nebezpečí,“ pravil Sandecker. „Ale na příkaz Arthura Dorsetta bylo veškeré spojení mezi jeho důlními provozy a vnějším světem odříznuto.“

„Dělá to skoro dojem, jako by Dorsett chtěl, aby se něco stalo.“

„Před svým konečným termínem neriskuje žádné vměšování.“

„Je tu pořád možnost, že k výbuchu nedojde. Energie zvukového paprsku by se před nárazem mohla rozptýlit.“

„Podle výpočtů doktora Amese je malá šance, že se tak stane,“ řekl Sandecker. Jaký je *tvůj* nejhorší scénář?“

„Mount Scaggs a Mount Winkleman jsou popisovány jako stabilní vulkány, potom co si během své dřívější činnosti vybudovaly mírně se svažující vyvýšeniny. Tato třída je zřídkakdy tak vysoce výbušná jako struskové kužele, ale hory Scaggs a Winkleman nejsou obyčejné stabilní vulkány. Jejich poslední erupce byla docela prudká. Odborníci tady v observatoři očekávají výbuchy kolem základny nebo úbočí jejich vyvýšenin, které přivodí řeky lávy.“

„Může někdo na ostrově přežít takovou zkázu?“ zeptal se Sandecker.

„Přijde na to, na které straně se ten prudký nápor odehraje. Není tu téměř žádná šance, kdyby ty sopky explodovaly směrem k obydlené části ostrova na západě.“

„A když vybuchnou k východu?“

„Potom by vyhlídky na přežití měly nepatrně stoupnout, dokonce i při následcích dostatečně silné seizmické činnosti, která by zbořila většinu, ne-li všechny budovy na ostrově.“

„Je tu nebezpečí, že erupce vyvolá přílivové vlny?“

„Naše analýza neuvádí seizmickou poruchu o síle, která by vyvolala kolosální přílivovou činnost,“ vysvětloval Bakewell. „Rozhodně nic o velikosti úplné katastrofy způsobené sopkou Krakatoa poblíž Jávy v roce 1883. Břehů Tasmánie, Austrálie a Nového Zélandu by se neměly dotknout vlny vyšší než jeden a půl metru.“

„To je pozitivní,“ povzdychl si Sandecker.

„Ozvu se ti, až budu vědět víc,“ řekl Bakewell. „Doufám, že jsem ti sdělil to nejhorší a že od teďka budou všechny zprávy dobré.“

„Děkuji ti, Charlie. To také doufám.“

Sandecker vypnul telefon a v zamyšlení tam postál. V jeho tváři se nezračila úzkost a zlá předtucha, ani okem nemrkl, dokonce ani rty se mu nesevřely, ale hluboko uvnitř se ho zmocnila obava. Nevšiml si blížícího se Rudiho Gunna, dokud nepocítil poklepání na rameno.

„Admirále, máte tu další hovor. Je z vaší kanceláře ve Washingtonu.“

Sandecker zapnul telefon a znovu do něj promluvil. „Tady Sandecker.“

„Admirále?“ ozval se známý hlas jeho dlouhodobé sekretářky Marthy Shermanové. Její normálně formální tón zněl nervózním vzrušením. „Zůstaňte prosím u aparátu. Předám vám hovor.“

„Je to důležité?“ ptal se podrážděně. „Nemám náladu na úřední jednání.“

„Věřte mi, že si ten hovor budete chtít vzít,“ informovala ho šťastně. „V okamžiku vás přepojím.“

Následovala odmlka. Poté se ozval Sandecker: „Haló, kdo je tam?“

„Dobré ráno od protinožců, admirále. Co je to s vámi, že tam zahálíte u modré Havaje?“

Sandecker nebyl typ člověka, který by se třásl, ale nyní se třásl a měl pocit, jako by se mu pod nohama propadala paluba. „Dirku, můj ty Bože, jsi to ty?“

„To, co ze mne zbylo,“ odvětil Pitt. „Jsem s Alem a Maeve Fletcherovou.“

„Nemohu uvěřit, že jste všichni naživu,“ pravil Sandecker a cítil, jako by mu elektrický náboj probíhal žilami.

„Al říkal, abyste mu schoval doutník.“

„Jak se má ten malý divoch?“

„Je podrážděný, protože ho nenechám najíst.“

„Když jsme se dozvěděli, že jste byli Arthurem Dorsettem vydáni napospas moři do cesty tajfunu, udělal jsem, co bylo v lidských silách, abych zahájil masivní pátrání, ale Dorsettova dlouhá ruka zmařila mé úsilí o záchranu. Po téměř třech týdnech bez jakékoli zprávy jsme si mysleli, že jste všichni mrtví. Vyprávěj mi, jak jste celou tu dobu přežili.“

„To je dlouhý příběh,“ řekl Pitt. „Byl bych raději, kdybyste mě aktuálně informoval o zvukové pohromě.“

„To je ještě spletitější příběh než ten tvůj. Povím ti podrobnosti, až se setkáme. Kde jste vy tři teď?“

„Podařilo se nám dorazit na ostrov Gladiátor. Jak mluvíme, sedím v pracovně Arthura Dorsetta a mám půjčený jeho telefon.“

Sandecker nevěřícně oněměl. „To nemyslíš vážně.“

„Svatá pravda. Chystáme se popadnout Maeviny chlapce dvojčata a uniknout přes Tasmanovo moře do Austrálie.“ Řekl to takovým způsobem, aby to znělo, jako když jde po ulici, aby si koupil bochník chleba.

Deprimující strach nahradil Sandeckerovu dřívější úzkost, ale byl to děsivý strach z bezmocnosti. Ta novinka udeřila tak neočekávaně, tak náhle, že po několik vteřin nebyl schopen slov, dokud jeho úlekem konečně nepronikl Pittův tázavý hlas.

Jste tam ještě, admirále?“

„Pitte, poslouchej mě!“ dožadoval se naléhavě Sandecker. „Vaše životy jsou v krajním nebezpečí! Vypadněte z ostrova! Vypadněte hned teď!“

Chvíli bylo ticho. „Promiňte, pane, nerozumím vám…“

„Nemám čas vysvětlovat,“ přerušil ho Sandecker. „Vše, co ti mohu říct, je, že paprsek zvuku o neuvěřitelné intenzitě zasáhne ostrov Gladiátor za méně než dvacet minut. Náraz vyvolá seizmickou odezvu, o níž se předvídá, že způsobí erupci těch vulkánů na protějších koncích ostrova. Jestliže se erupce odehraje na jeho

západní straně, nikdo to nepřežije. Ty a ti ostatní musíte uprchnout na moře, dokud ještě můžete. Dál už nemluv, přerušuji veškeré spojení.“

Sandecker vypnul telefon a nebyl schopen ničeho jiného, než myslet na to, že nevědomky a nic netuše podepsal rozsudek smrti svému nejlepšímu příteli.

54 KAPITOLA

To šokující vědomí zasáhlo Pitta jako bodnutí dýkou. Hleděl upřeně velkým panoramatickým oknem na helikoptéru posazenou na jachtě, která kotvila u mola v laguně. Odhadoval vzdálenost o něco menší než kilometr. Odhadoval, že při zatížení dvěma malými dětmi budou potřebovat dobrých patnáct minut, aby dorazili k přístavnímu doku. Bez dopravního prostředku, osobního nebo nákladního auta to bude nesmírně omezený časový plán. Čas na obezřetnost se rozplynul, jako by nikdy předtím neexistoval. Giordino s Maeve by už teď měli mít nalezené její syny. Museli je už nalézt. Jestliže nikoli, něco tu muselo hrozně selhat.

Obrátil svůj pohled nejprve směrem k Mount Winkleman, poté jím přelétl přes sedlo ostrova, až nakonec jeho oči spočinuly na Mount Scaggs. Vyhlížely klamně pokojně.

Když uviděl bujný porost stromů v roklích brázdících jejich svahy, zdálo se mu, že je těžké si představit ty dvě hory jako hrozivé vulkány, spící obry na pokraji chrlení smrti a pohromy při výbuchu přehřáté páry a roztavené horniny.

Čile, ale ne ve spěšné panice, se zvedl z Dorsettova koženého pracovního křesla a obešel psací stůl. V tomto okamžiku se náhle zastavil a zůstal nehybně stát v samém středu místnosti, když se dvojité dveře do hlavního interiéru domu rozevřely a dovnitř vstoupil Arthur Dorsett.

V jedné ruce si nesl šálek kávy a v podpaží měl složku papírů. Na sobě měl pomačkané kalhoty a to, co kdysi bývala bílá, ale nyní byla zažloutlá fraková košile s motýlkem. Zdálo se, že je myslí nepřítomen. Když ve své pracovně vycítil další osobu, zvedl hlavu a byl více zvědavý než překvapený. Při spatření vetřelce v uniformě ho nejdřív napadlo, že Pitt je bezpečnostní stráž. Otevřel ústa, aby se otázal po důvodu Pittovy přítomnosti, nato však ustrnul ve zkamenělém údivu. Jeho obličej se proměnil v bledou masku utvářenou úlekem a ohromením. Složka spadla na podlahu a papíry z ní vyklouzly ven, jako když se rozprostře balíček karet. Ruka mu klesla podél boku a káva se mu vylila na kalhoty a také na koberec. Jste mrtvý!“ vyjekl.

„Ani nevíte, jak jsem šťastný, že vám dokážu, že se mýlíte," komentoval to Pitt, potěšený, když viděl, že Dorsett má klapku na jednom oku. „Když teď tak o tom přemýšlím, opravdu vypadáte, jako byste spatřil ducha."

„Ta bouřka… není možné, abyste mohl přežít zuřící moře." V tom jediném černém oku se ukázal záblesk citového sebeovládání a pomalu ale jistě narůstal. Jak je to možné?"

„Hodně pozitivního myšlení a můj švýcarský armádní nůž." Můj Bože, ten chlap je ale veliký, pomyslil si Pitt a byl velmi rád, že je tím, kdo míří zbraní.

„A Maeve… je mrtvá?" Mluvil přerývaně, když zkoumal automatickou pušku v Pittových rukou, jejíž ústí mu mířilo na srdce.

„Pouhá vědomost, že vám to způsobí velké mrzutosti a nelibost, mě činí šťastným, když vám mohu oznámit, že je naživu a vede se jí dobře a v této chvíli se chystá uprchnout s vašimi vnoučky." Pitt opětoval jeho upřený pohled a jeho zelené oči se vpíjely do černého oka. „Řekněte mi, Dorsette, jak si ospravedlníte vraždu své vlastní dcery? Představovala jedna svobodná žena, která se prostě snažila, aby se jako člověk našla, hrozbu pro vaše jmění? Nebo jste chtěl její syny jen zcela pro sebe?"

„Bylo podstatné, aby se má říše udržovala dál v chodu po mé smrti mými přímými potomky. Maeve odmítala to takhle vidět."

„Mám pro vás novinu. Vaše říše se vám právě chystá spadnout na hlavu."

Dorsett nepochopil, co tím Pitt míní. „Máte v úmyslu mě zabít?"

Pitt zavrtěl hlavou. Já nejsem vaším popravčím. Sopky na ostrově se chystají vybuchnout. Vhodný konec pro vás, Arthure, být strávený žhavou lávou."

Dorsett se slabě usmál, když se znovu ovládl. „Co je tohle za nesmysl?"

„Na vysvětlování je to příliš složité. Já sám neznám všechny ty technické detaily, ale mám to z nejlepších pramenů. Budete mi to prostě muset věřit."

Jste zatracený šílenec."

„Ach vy malověrní."

„Máte-li v úmyslu střílet,“ řekl Dorsett a v jeho jako uhel černém oku se zablýskalo chladným hněvem, „udělejte to rychle a rovnou teď.“

Pitt se lhostejně ušklíbl. Ještě se musela objevit Maeve s Giordinem. Momentálně potřeboval Arthura Dorsetta živého pro případ, že by je byly zajaly bezpečnostní stráže. „Lituji, ale nemám čas. Nyní se, prosím, otočte a jděte nahoru po schodech k ložnicím.“

„Moje vnoučata, nemůžete dostat má vnoučata,“ mumlal si, jako by to bylo nějaké skvělé oznámení.

„Opravuji, Maeviny děti.“

„Nikdy neprojdete kolem mých bezpečnostních stráží.“

„Ty dvě u vstupní brány jsou – jak se to říká – zneškodněny.“

„Potom mě budete muset chladnokrevně zavraždit a já vsadím vše, co mám, že na to nemáte odvahu.“

„Proč si lidé pořád myslí, že nesnesu pohled na krev?“ Pitt zavadil prstem o kohoutek své automatické pušky. „Hni sebou, Arthure, nebo ti ustřelím uši.“

„Jen do toho, ty zbabělý ničemo,“ vychrlil ze sebe Dorsett. „Už jsi mě připravil o jedno oko.“

„Ty to pořád nechápeš, co?“ Když Pitt uviděl Dorsettovu drzou útočnost, zmocnil se ho nepříčetný vztek. Pozdvihl trochu pušku a lehce stiskl kohoutek. Zbraň s tlumičem vystřelila s hlasitým třeskem a kousek Dorsettova levého ucha se rozprášil po koberci. „A teď se dej směrem ke schodům. Udělej pohyb, který se mi nelíbí, a dostaneš kulku do páteře.“

V tom barbarském černém oku nebyl ani náznak bolesti. Dorsett se usmíval výhružným úsměvem, jenž způsobil, že se Pitt bezděčně zachvěl. Poté si Dorsett pomalu přiložil ruku na roztříštěné ucho a obrátil se směrem ke dveřím.

V tom okamžiku vešla do pracovny Boudicca, majestátně vzpřímená a hezky tvarovaná v přiléhavých hedvábných šatech, jež jí končily několik centimetrů nad koleny, která nepoznala Pitta v uniformě strážného a neuvědomila si, že se její otec nachází v bezprostředním nebezpečí. „Co je, tati? Myslela jsem, že jsem zaslechla výstřel…“ Potom si všimla krve, která mu prosakovala prsty přitisknutými k hlavě. „Jsi zraněný!“

„Máme nevítané návštěvníky, dcero," řekl Dorsett. Skoro jako by měl oči vzadu na hlavě a věděl, že Pittova pozornost byla krátce soustředěna na Boudiccu. Nevědomky ho nezklamala. Když se k němu hnala, aby odhadla poranění, zahlédla koutkem jednoho oka Pittův obličej. Na okamžik se v její tváři zračil zmatek, poté se jí oči náhle rozšířily poznáním.

„Ne… ne, to není možné."

To bylo to rozptýlení, na něž se Dorsett připravil. Prudkým kroutivým pohybem se otočil a jednou rukou udeřil do hlavně pušky a srazil ji stranou.

Pitt instinktivně stiskl kohoutek. Sprška kulek zasáhla obraz Charlese Dorsetta nad římsou krbu. Fyzicky oslabený a nedostatkem spánku sotva se na nohou držící Pitt reagoval o zlomek vteřiny později, než by tomu mělo být. Vypětí a vyčerpání posledních třech týdnů si vybralo svou daň. Sledoval jakoby ve zpomaleném pohybu, jak mu byla z rukou vyrvána automatická puška, která odletěla napříč místností, předtím než prorazila okno.

Dorsett se na Pitta vrhl jako rozzuřený nosorožec. Pitt se jej pevně chytil a snažil se udržet na nohou, ale ten těžší muž tloukl svými obrovskými pěstmi jako beranidly a své palce vrážel Pittovi do očí. Ten stočil hlavu a uchránil si tím oči v důlcích, ale jedna pěst ho zasáhla po straně hlavy nad uchem. V hlavě se mu rozzářil celý ohňostroj a zaplavila jej vlna závrati. Pitt se zoufale přikrčil a vychýlil do strany, aby unikl přívalu ran.

Když na něj Dorsett zaútočil, uskočil opačným směrem. Ten starý těžař diamantů už dříve poslal mnohé muže do nemocnice pouze svýma holýma rukama, podporovanýma pažemi a rameny s mocnými svaly. Během svého divokého mládí v dolech se pyšnil tím, že se nikdy nemusel uchýlit k nožům a střelným zbraním. Jeho masivní tělo a síla byly vším, co potřeboval, aby zlikvidoval kohokoli, kdo by měl tu odvahu se mu postavit. Dokonce i ve věku, kdy svalstvo většiny mužů ochabovalo, Dorsett si udržoval tělo tvrdé jako žula.

Pitt zatřásl hlavou, aby se mu vyjasnil zrak. Cítil se jako zmlácený profesionální boxer, jenž se zoufale přidržuje provazů, dokud nezazní gong oznamující konec kola, a snaží se přitom dostat svou mysl zpátky do normálních kolejí. Bylo málo odborníků na bojová

umění, kteří by dokázali zarazit Dorsettovu neodolatelnou masu svalů. Pitt si začínal myslet, že jediná věc, která by obchodníka s diamanty zpomalila, by byla puška na slony. Jen kdyby se Giordino přihnal přes kopec, ten měl alespoň devítimilimetrovou automatickou pistoli. V Pittově mysli se dál honily myšlenky jedna za druhou, sčítaly se uskutečnitelné kroky a odmítaly takové, kdy bylo jisté, že by pak skončily zlámanými kostmi. Uskočil za psací stůl a tváří v tvář Dorsettovi získával čas s vynuceným úsměvem, který mu působil bolest v obličeji.

Pitt se již dávno předtím po četných hospodských rvačkách a výtržnostech naučil, že ruce a nohy se naprosto nevyrovnají židlím, pivním sklenicím a čemukoli jinému, co je po ruce k rozbití lebky. Rychle se rozhlédl kolem po nejbližší zbrani.

„Co teď, starouši? Kousneš mě snad svými zkaženými zuby?“

Urážka měla žádoucí účinek. Dorsett šíleně zařval a zaútočil nohou Pittovi do rozkroku. To načasování mu o nepatrný okamžik nevyšlo a jeho noha jen škrábla Pittův bok. Pak se skokem vrhl přes psací stůl. Pitt poklidně ustoupil o krok dozadu, rychle popadl kovovou stolní lampu a mávl s ní silou, již znovu získal hněvem a nenávistí.

Dorsett se pokusil zdvihnout paži, aby úder odvrátil, ale byl o zlomek vteřiny pomalejší. Lampa jej zasáhla do zápěstí, které mu přerazila, předtím než mu pak narazila do ramene a s ostrým prasknutím mu zlomila klíční kost. Zařval jako raněné zvíře a znovu zaútočil na Pitta s pohledem plným černé zloby a holé zuřivosti. Vyslal prudkou ránu pěstí na Pittovu hlavu.

Pitt uhnul hlavou a prudce udeřil podstavcem lampy směrem dolů. Ten si našel svůj cíl někde na holeni pod Dorsettovým kolenem, ale hybná síla vymrštěné nohy vyrazila lampu Pittovi z ruky. Na koberci se ozval tlumený zvuk nárazu. Dorsett na něj nyní znovu útočil, jako by byl naprosto nezraněný. Žíly po stranách krku mu pulzovaly, oči plály a v koutcích svých rozpraskaných, těžce oddychujících úst měl sliny. Ve skutečnosti se zdálo, že se směje. Musel být šílený. Zamumlal něco nesouvislého a vrhl se na Pitta. Dorsett svou oběť nikdy nedosáhl. Pravá noha mu podklesla, a on se zhroutil zády na podlahu. Pittovo máchnutí podstavcem lampy mu zlomilo holenní

kost. Tentokrát Pitt reagoval jako kočka. Bleskovým pohybem vyskočil na psací stůl, vypjal se a skočil.

Pitt zároveň vymrštil nohy směrem dolů a vrazil podrážky a podpatky do Dorsettova obnaženého krku. Zdálo se, že se ten zlomyslný obličej s jediným černě se lesknoucím okem a vyceněnými zažloutlými zuby úlekem protáhl. Obrovská ruka naprázdno šmátrala ve vzduchu. Paže a nohy kolem sebe slepě tloukly. Z krku se mu vydral zoufalý zvířecí zvuk, jakési děsivé chroptění, jež vycházelo z jeho rozdrcené průdušnice. Poté se Dorsettovo tělo zhroutilo, když z něj veškerý život vyprchal a sadistický záblesk v jeho očích pohasl.

Pittovi se nějak podařilo zůstat stát, přičemž oddychoval se zaťatými zuby. Civěl na Boudiccu, která se kupodivu ani nepohnula, aby pomohla svému otci. Pohlédla dolů na mrtvé tělo na koberci s lhostejným ale fascinovaným pohledem svědka smrtelné dopravní nehody.

„Zabil jste ho," řekla nakonec normálním tónem hlasu.

„Málo lidí si zaslouží víc, aby byli zabiti," pravil Pitt a lapal po dechu, zatímco si masíroval narůstající bouli na hlavě.

Boudicca odvrátila pozornost od svého mrtvého otce, jako by neexistoval. „Měla bych vám poděkovat za to, pane Pitte, že jste mi tak snadno předal Dorsettovu konsolidační důlní společnost."

Jsem dojatý vaší lítostí."

Znuděně se usmála. „Prokázal jste mi laskavost."

„Zbožňované dceři připadne celý nashromážděný majetek. Co takhle Maeve a Deirdre? Každá z nich má nárok na třetinu podniku."

„Deirdre svůj podíl dostane," řekla Boudicca věcně. „Maeve, je-li dosud naživu, nedostane nic. Táta ji už z podniku vydědil."

„A ta dvojčata?"

Pokrčila rameny. „Malým chlapcům se něco přihodí každý den."

„Soudím, že to v sobě nemáte, abyste byla milující tetou."

Pitt ztuhl při představě pochmurných vyhlídek. Za několik minut dojde k erupci. Byl zvědav, jestli mu zbylo dost síly, aby bojoval s dalším z Dorsettů. Vzpomněl si na své překvapení, když jej Boudicca zvedla a drtila jeho tělo o zeď na své jachtě u ostrova Kunghit. Při vzpomínce na její sevření jej dosud bolely bicepsy. Podle Sandeckera

zasáhne zvuková vlna ostrov za pár minut a bude následovaná výbuchem sopek. Jestliže musel zemřít, mohl by také ukončit svůj život v boji. Nějak se mu představa, že bude rozmlácen napadrť ženou, nezdála tak strašlivou jako ta, že bude spálen žhavou lávou. Co bude s Maeve a jejími chlapci? Nemohl se přimět k tomu, aby uvěřil, že jim bylo ublíženo, rozhodně ne v přítomnosti Giordina. Byla-li zde dosud jakákoli šance, že by z ostrova mohli uniknout živí, museli být varováni o blížící se katastrofě.

Hluboko ve svém nitru však věděl, že s Boudiccou se nemohl měřit, ale musel jednat, dokud měl tu nepatrnou výhodu překvapení. Tu myšlenku měl ještě na mysli, když se sklopenou hlavou vyběhl kupředu napříč místností a vrazil ramenem napřed Boudicce do žaludku. Ta byla sice zaskočená, ale málo na tom záleželo; téměř vůbec na tom nezáleželo. Rána ji zasáhla plnou silou, takže nečekaným leknutím zavrčela, a i když zavrávorala několik kroků nazpět, zůstala stát. Dříve než Pitt mohl sám znovu získat rovnováhu, pevně ho sevřela oběma pažemi pod hrudníkem, otočila se s ním do půlkruhu a mrštila jím o knihovnu, u které zády roztříštil skleněné dveře. Bylo až k neuvěření, že se mu nějakým způsobem podařilo zůstat vztyčený na vratkých nohách, místo aby se zhroutil na podlahu.

Pitt se zajíkl bolestí. Měl pocit, že všechny kosti v jeho těle jsou zlámané. Zahnal bolest a znovu zaútočil, přičemž Boudiccu zasáhl pěstí drtivým zvedákem, jenž jí pustil žilou. Byl to úder, který by uvedl na týden do bezvědomí každou ženu, ale Boudicca si prosté otřela krev, jež jí prýštila z úst hřbetem ruky, a strašlivě se usmála. Zaťala pěsti a pohnula se směrem k Pittovi, přikrčená v boxerském postoji. Sotva správné držení těla pro dámu, pomyslil si Pitt.

Vložil se do toho, uhnul před prudkou rozmáchlou ránou pravačkou a znovu ji udeřil se zbytkem svých zbývajících sil. Cítil, jak jeho pěst narazila na maso a kosti, a nato jej zdrtila strašná rána, která ho zasáhla do prsou. Pitt si myslel, že má srdce rozdrcené napadrť. Nemohl uvěřit, že by jakákoli žena dokázala udeřit tak silně. Uštědřil jí předtím ránu, která měla víc jak dostatečnou pohybovou energii, aby jí přerazila čelist, přesto se stále usmívala krvácejícími ústy a oplatila mu silným úderem hřbetem ruky, který

jej odmrštil do kamenného krbu a vyrazil mu přitom z plic veškerý vzduch. Upadl a několik okamžiků tam groteskně ležel, zaplavený bolestí. Jakoby v mlze se přinutil pokleknout, poté se vztyčil na nohy a kymácivě zůstal stát, přičemž sbíral sílu k nějakému poslednímu manévru.

Boudicca zasáhla a surově udeřila Pitta loktem do hrudníku. Slyšel, jak se mu s ostrým prasknutím zlomilo jedno či dvě žebra, a pocítil bodavou bolest na prsou, když se zhroutil k zemi na ruce a kolena.

Tupě zíral na vzorek na koberci a chtěl se již navždy přidržovat té podlahy. Možná už byl mrtvý a tohle bylo vše, co k tomu patřilo – květinový vzor na koberci.

Zoufale si uvědomil, že už nemůže dál. Šmátral po krbovém pohrabáči, ale jeho zrak byl příliš zastřený a jeho pohyby příliš nekoordinované, než aby ho našel a pevně uchopil do rukou. Nejasně viděl Boudiccu, jak se sehnula, vzala jej za jednu nohu a divoce jím mrštila po podlaze, kde se srazil s otevřenými dveřmi. Poté k němu přešla a zvedla ho jednou rukou za límec a zasadila mu prudkou ránu do hlavy těsně nad okem. Pitt tam ležel a balancoval na pokraji bezvědomí, utápěl se v bolesti, ale ve skutečnosti necítil krev, jež mu vytékala ze zející rány nad levým okem.

Boudicca, stejně jako kočka pohrávající si s myší, se brzy unaví tou hrou a zabije ho. Omámeně a téměř zázračně čerpal ze síly, o níž nevěděl, že ji vlastní, a nějakým způsobem se pomalu a namáhavě postavil na nohy; byl si jistý, že naposledy.

Boudicca stála vedle těla svého otce a v očekávání se samolibě usmívala. Její tvář prozrazovala, že dokonale ovládla situaci. „Je čas se přidat k mému otci," pravila. Její tón byl hluboký, ledový a neúprosný.

„Zvedá se mi z tebe žaludek," ozval se Pittův nezřetelný a špatně srozumitelný hlas.

Pak Pitt uviděl, jak se zloba pomalu vytrácí Boudicce z tváře, a ucítil, jak ho něčí ruka opatrně odsunula stranou, když do rodinné pracovny vstoupil Giordino.

Upřeně se na Boudiccu s opovržením zahleděl a pronesl: „Tahle svérázná podivínka patří mně."

V té chvíli se ve dveřích zjevila Maeve, která držela pevně za ruce dvojici blonďatých chlapců, po každé straně jednoho.

Její pohled se svezl od Pittova krvácejícího obličeje přes Boudiccu na tělo jejího otce na podlaze. „Co se stalo tátovi?“

„Rozbolelo ho v krku,“ zamumlal Pitt. „Promiň, že jdu pozdě,“ řekl Giordino klidně. „Ukázalo se, že pár sloužících bylo tuze moc pečujících. Zamkli se v místnosti s těmi hochy. Chvíli mi trvalo, než jsem vykopl dveře.“ Nevysvětloval, co udělal s těmi sloužícími. Podal Pittovi devítimilimetrovou automatickou pistoli, sebranou Johnu Merchantovi. „Když vyhraje, zastřel ji.“

„*S* radostí,“ řekl Pitt, a v jeho očích nebyl žádný soucit. Z očí Boudiccy se ztratil veškerý projev sebedůvěry. Ztratilo se též všechno očekávání, že pouze zraní svého soupeře. Tentokrát bojovala o svůj život a chystala se použít každý trik z pouličních rvaček, který ji otec naučil. Tohle neměl být žádný civilizovaný zápas v boxu či karate. Pohnula se jako vlčice, aby zaujala místo k zasazení smrtícího úderu, přičemž si dávala pozor na zbraň v Pittových rukou. „Tak ty ses taky vrátil z mrtvých,“ zasyčela. „Nikdy jsem o tobě nepřestal snít,“ pravil Giordino, sešpulil rty a poslal jí vzdušný polibek. „Škoda, že jsi přežil jen proto, abys umřel v mém domě…“

„Omyl.“

Boudicca promeškala půl vteřiny zbytečným mluvením. Giordino se na ni vrhl jako splašené stádo dobytka s pokrčenýma nohama v kolenou, které se mu natáhly, když se dostaly do styku s její hrudi. Nárazem se ohnula a vyjekla bolestí, ale bylo k neuvěření, že si nějakým způsobem udržela svůj postoj a rukama sevřela Giordinovi zápěstí. Vrhla se pozpátku přes psací stůl a stáhla jej s sebou, až ležela zády na podlaze a Giordino byl nad ní, tváří dolů na desce stolu, zdánlivě bezmocný, když měl paže natažené před sebou a jí stisknuté.

Boudicca se podívala vzhůru do Giordinovy tváře. Zlý úšklebek se jí vrátil na rty, když svou oběť držela bezmocnou v ocelovém sevření. Zvýšila sílu stisku a ohýbala mu zápěstí s úmyslem mu je zlomit svou silou mužatky. Byl to vychytralý tah. Mohla Giordina zneschopnit a přitom se krýt jeho tělem, než by se dokázala zmocnit

revolveru, který měl Arthur Dorsett schovaný ve spodní zásuvce psacího stolu.

Pitt, který čekal na znamení svého přítele, aby vystřelil, si nemohl pod stolem namířit svou automatickou pistoli na Boudiccu. Ve stavu, kdy byl stěží při smyslech a jeho zrak byl dosud rozmazaný po té ráně do čela, toto bylo jediné, co mohl udělat, aby se nezhroutil. Maeve se nyní k němu choulila, pažemi objímala své synáčky a zakrývala jim oči před tím surovým výjevem.

Zdálo se, že Giordino tam bez hnutí leží, jako by přijímal svou porážku bez opětování boje, zatímco Boudicca mu nadále pomalu ohýbala zápěstí dozadu. Hedvábné šaty jí spadly z ramen a Maeve, která s hrůzou zírala na ta masivní ramena a vyboulené svaly, neboť svou starší sestru nikdy neviděla svlečenou, byla tou podívanou ohromená. Poté se jí pohled svezl na tělo jejího otce roztažené na podlaze. V jejích očích nebyla ani známka smutku, pouze šok nad jeho nečekaným skonem.

Poté Giordino pomalu táhl svá zápěstí a ruce vzhůru, jako by k sobě přitahoval vzpěračská *závaží.* Leknutí ve tváři Boudiccy vystřídal vzápětí nechápavý výraz, poté neochota tomu uvěřit. Její tělo se chvělo, jak ze sebe vydávalo každou špetku síly, aby zastavilo ten nepolevující tlak. Náhle již déle nedokázala svírat jeho zápěstí a její stisk povolil. Okamžitě zaútočila Giordinovi na oči, ale ten takový tah očekával a odhodil jí ruce stranou. Ještě než se Boudicca mohla vzpamatovat, Giordino už byl za stolem, dopadl jí na prsa s nohama rozkročmo na ní, a tiskl jí ruce k podlaze. Držená tak, že nebyla schopná pohybu, a silou, kterou by nikdy nečekala, Boudicca sebou házela v horečné posedlosti mu uniknout. Zoufale se pokoušela dosáhnout na zásuvku ve stole, která obsahovala revolver, ale Giordinova kolena držela její paže nehnutě přitisknuté k bokům.

Giordino ohnul své pažní svaly a pak již měl své ruce kolem jejího krku. Jaký otec, taková dcera,“ zavrčel. „Přidej se k němu v pekle.“

Boudicca si uvědomila s nechutnou jistotou, že se jí nedostane vysvobození ani milosti. Byla naprosto znehybněná. Její tělo se křečovitě zmítalo hrůzou, když Giordinovy mohutné ruce z ní ždímaly život. Snažila se křičet, ale vydala ze sebe jen bolestný

vzlyk. Když se jí zkřivil obličej, oči vystouply z důlků a pokožka začala modrat, drtivé sevření ani na chvíli nepolevilo. Jak Giordino stále silněji tiskl, jeho normálně vlídný obličej s humorným úsměvem zůstával bez výrazu.

To zoufalé drama trvalo do doby, než sebou tělo Boudiccy trhlo a ztuhlo, síla z něj vyprchala a stalo se bezvládným. Aniž by povolil svůj stisk kolem jejího hrdla, Giordino tu obryni vyzdvihl z podlahy a přehodil její tělo přes desku stolu.

Maeve sledovala s morbidním zaujetím a v šoku, jak Giordino serval hedvábné šaty Boudicce z těla. Potom vykřikla a odvrátila se, znechucená tím, co uviděla.

„Tys to tak nazval, parťáku," řekl Pitt, jehož myšlenky se snažily plně přizpůsobit tomu, co spatřil.

Giordino lehce sklonil hlavu, jeho oči dosud chladné a nepřítomné. „Věděl jsem to v tu chvíli, co mě na jachtě praštila do brady."

„Musíme odejít. Celý ostrov se chystá vylétnout do vzduchu v dýmu a popelu."

„Můžeš to zopakovat?"

„Vylíčím ti to později." Pitt pohlédl na Maeve. „Co tady máte kolem domu za dopravní prostředky?"

„V garáži vedle domu jsou dvě miniauta, která táta používá – používal k přepravě mezi doly." Pitt vyzdvihl jednoho z hochů do náručí. „Který ty jsi?" Poděšený krví stékající Pittovi dolů po tváři chlapec zamumlal: „Michael." Ukázal na svého bratra, kterého nyní držel Giordino. „On je Sean."

„Už jsi někdy letěl v helikoptéře, Michaele?"

„To ne, ale vždycky jsem chtěl."

„Tvé přání se ti splní," zasmál se Pitt. Jak Maeve spěchala z pracovny, otočila se a naposledy se podívala na svého otce a Boudiccu, kterou vždy považovala za svou sestru, za staršího sourozence, jenž jí zůstal vzdálený a zřídkakdy projevoval cokoli jiného než nepřátelské smýšlení, ale nicméně za sestru. Její otec to tajemství dobře tajil, snášel tu hanbu a skrýval ji před světem. Znechutilo ji, že po všech těch letech objevila, že Boudicca byl vlastně muž.

55 KAPITOLA

V garáži sousedící s rezidencí nalezli Dorsettova ostrovní vozidla, kompaktní modely auta vyrobeného v Austrálii pod názvem Holden. Ty vozy byly vyrobené na objednávku, pro snazší vstup a výstup měly odstraněné všechny dveře a byly nalakovány světle žlutou barvou. Pitt byl neskonale vděčný zesnulému Arthuru Dorsettovi za to, že v zapalování prvního auta v řadě nechal klíček. Rychle se všichni naskládali dovnitř, Pitt s Giordinem dopředu, Maeve se svými chlapci dozadu.

Motor se protočil a Pitt zařadil rychlostní pákou na podlaze jedničku. Když uvolnil spojku, sešlápl plynový pedál, vůz vyrazil kupředu.

U obloukového vjezdu Giordino vyskočil a otevřel vrata. Sotva se vyřítili na silnici, už je minula otevřená dodávka s pohonem na čtyři kola, plná mužů od bezpečnostní stráže, která jela opačným směrem.

Pitt si pomyslel, že se to muselo stát. Někdo už určitě způsobil poplach. Skutečnost ho napadla poté, co si uvědomil, že je to střídání stráží. Ti muži, co byli spoutaní a položení do kanceláře ve vjezdu, měli být nejenom vystřídáni, ale čekala je i jistá úleva.

„Všichni se usmívejte a mávejte," nařídil Pitt. „Ať to vypadá, že jsme všichni jedna velká šťastná rodina."

Uniformovaný řidič dodávky zpomalil a zvědavě civěl na osazenstvo holdenu, potom kývl a zasalutoval, přičemž si sám nebyl jistý, že kohokoli poznal, ale předpokládal, že to jsou pravděpodobně hosté rodiny Dorsettů. Dodávka právě zastavovala u brány, když Pitt přidal plyn a hnal se s holdenem směrem k přístavišti vybíhajícímu do laguny.

„Zbaštili to," řekl Giordino.

Pitt se usmál. „Na pouhých šedesát vteřin, které jim potrvá přijít na to, že stráže z noční směny nevyspávají z nudy."

Prudce uhnul z hlavní cesty, která sloužila těm dvěma místním dolům, a směřoval k laguně. Měli teď namířeno rovnou k přístavní oblasti. Mezi nimi a jachtou nestála žádná osobní ani nákladní auta. Pitt se nezdržoval pohledem na své hodinky, ale věděl, že mají méně než čtyři nebo pět minut do Sandeckerem předpověděné katastrofy.

„Pronásledují nás,“ zvolala Maeve neradostně. Pitt se nemusel podívat do zpětného zrcátka, aby to potvrdil, ani se mu nemuselo říkat, že jejich útěk za svobodou byl ohrožený kvůli tomu, jak rychle reagovali strážní, kteří se pustili do pronásledování. Jedinou otázkou, jež se mu honila hlavou, bylo, zda on a Giordino by se mohli dostat s helikoptérou do vzduchu dříve, než by se strážní dostali na dosah a sestřelili je z oblohy.

Giordino ukázal předním sklem na jejich jedinou překážku: strážného stojícího venku před strážním domkem a pozorujícího, jak se rychle přibližují. „Co s ním?“

Pitt vrátil Giordinovi Merchantovu automatickou pistoli, „Tohle si vezmi a zastřel ho, jestliže ho nevystraším k smrti.“

„Jestliže ho co ne…?“

Giordino se dál nedostal. Pitt dosáhl pevně stavěného dřevěného přístaviště rychlostí více než 120 kilometrů za hodinu, poté dupl nohou na brzdu, čímž auto dostal do dlouhého smyku namířeného přímo na strážní domek. Vyděšený strážný si nebyl jistý, kterým směrem uskočit, na okamžik ustrnul a pak seskočil z okraje hráze do vody, aby unikl tomu, že bude rozdrcený přední maskou chladiče.

„Čistá práce,“ pravil Giordino s obdivem, když Pitt vyrovnal směr a prudce zabrzdil vedle můstku jachty.

„Rychle!“ zvolal Pitt. „Ale, utíkej k helikoptéře, odstraň uvazovací lana a nastartuj motor. Maeve, vezmi své chlapce a počkej stranou v salonu. Tam to bude bezpečnější, jestliže stráže dorazí dříve, než budeme moct odstartovat. Vyčkej, dokud neuvidíš, jak se u letounu otáčí listy rotoru. Pak se k němu rozeběhni.“

„Co uděláš ty?“ zeptal se jej Giordino, který Maeve pomáhal vyzvednout chlapce z vozu a pak je poslal kvapem vzhůru po můstku.

„Odhodím kotevní lana, abych zabránil útočníkům přeskočit na loď.“

Pitt se pěkně zapotil, než stáhl těžká kotevní lana jachty z holců a vyzdvihl je přes její okraj. Naposledy se podíval na silnici vedoucí k Dorsettově rezidenci. Řidič dodávky špatně odhadl své odbočení z hlavní cesty a sjel smykem napříč do rozbahněného pole. Bezpečnostní hlídky ztratily drahocenné vteřiny, než se znovu

dostaly na cestu směrem k laguně. Poté, téměř přesně v témže okamžiku, se motor probudil se zakašláním k životu. Po něm následovalo prásknutí výstřelu z vnitřku jachty.

S maximálním vypětím vyběhl Pitt vzhůru po můstku, přičemž se v něm prudce šířil pocit strachu, a on se s trochou hněvu nenáviděl za to, že Maeve s jejími chlapci poslal na palubu lodi bez jejího předchozího prozkoumání. Sáhl po své pistoli ráže devět milimetrů, ale pak si vzpomněl, že ji dal Giordinovi. Běžel přes palubu a mumlal si: „Prosím tě, můj ty Bože!“ Vzápětí prudce rozmrštil dveře do salonu a vběhl dovnitř.

Hlava se mu zatočila leknutím, když uslyšel, jak Maeve úpěnlivě prosí: „Ne, Deirdre, prosím ne, ne taky je!“

Pittův zrak počal vnímat tu děsivou scénu. Maeve, zády opřená o knihovnu, spočívala na podlaze, a své chlapce vzlykající strachem svírala v náručí. Krvavě rudá skvrna se jí šířila po blůze z malé dírky v břiše nad pupíkem.

Uprostřed salónu stála Deirdre a držela malou automatickou pistoli, kterou mířila na oba chlapce, zatímco její obličej a obnažené paže připomínaly leštěnou slonovinu. Oblečená byla do modelu od Emanuela Ungara, jenž umocňoval její krásu, její oči však měly studený výraz a rty měla pevně sevřené do tenké linie. Zírala na Pitta s výrazem, jenž by byl zmrazil alkohol. Když Deirdre promluvila, její hlas získal zvláštní nepříčetné zabarvení.

„Věděla jsem, že jsi nezemřel,“ pronesla pomalu.

Jsi šílenější než tvůj zlý otec a degenerovaný bratr,“ pravil Pitt chladně.

„Věděla jsem, že se vrátíš zpátky, abys zničil mou rodinu.“

Pitt se zvolna pohyboval, dokud svým tělem nezaštítil Maeve a chlapce. „Říkej tomu křížová výprava k vymýcení choroby. Rodina Borgiů vypadá ve srovnání s rodinou Dorsettů jako spolek amatérských začátečníků,“ pravil a získával čas, jak se sunul blíž. „Zabil jsem tvého otce. Víš to?“

Pomalu přikývla a její ruka se zbraní byla bílá a pevná jako mramor. „Ti sloužící, co Maeve a tvůj přítel zamkli do skříně, věděli, že spím na lodi, a zavolali mi. Teď zemřeš, jako zemřel můj otec, ale ne dřív, než skoncuji s Maeve.“ Pitt se pozvolna otočil. „Maeve je už

mrtvá,“ zalhal. Deirdre se vyklonila stranou a pokoušela se prohlédnout si svou sestru za Pittovým tělem. „Pak můžeš sledovat, jak zastřelím její předrahá dvojčata.“

„Ne!“ vykřikla Maeve za Pittem. „Moje děti ne!“ Deirdre byla jako rozumu zbavená, když pozvedla zbraň a obešla Pitta, aby mohla volně vystřelit na Maeve a její syny. Prudký vztek překonal veškerý zbytek zdravého rozumu, když Pitt skočil a vrhl se proti Deirdre. Rychle ho vzala na vědomí a on spatřil, jak mu na prsa míří ústím automatické pistole. Nepokoušel se myslet si, že by to mohl dokázat. Vzdálenost, co je dělila, byla příliš velká, než aby se dala překonat včas. Ze dvou metrů ho Deirdre nemohla minout.

Pitt sotva ucítil náraz dvou kulek, které jej zasáhly a pronikly mu do masa. Byl v něm dostatek nenávisti a zloby, aby v něm umrtvil veškerou bolest a včas zabránil každému nečekanému šoku. Porazil Deirdre zdrcujícím nárazem, jenž pokřivil její jemné rysy do odpudivého výrazu intenzivní bolesti. Bylo to jako najetí do mladého stromku. Jak se skácela dozadu přes konferenční stolek, stlačená dolů Pittovou drtivou váhou, její záda se prohnula. Ozval se děsivý zvuk podobný prasknutí suché větve, když se její páteř na třech místech zlomila.

Její podivný divoký výkřik nevyvolal u Pitta žádný soucit. Hlavu měla zvrácenou dozadu a hleděla upřeně na Pitta omámenýma hnědýma očima, v nichž byl dosud výraz hluboké nenávisti.

„Zaplatíš…,“ sténala hněvivě a civěla vzhůru na narůstající kruhové skvrny od krve na Pittově boku a horní části hrudníku. „Zemřeš.“ Zbraň měla dosud pevně ve svém sevření a snažila se ji znovu zamířit na Pitta, ale tělo jí odmítalo reagovat na příkazy mysli. Veškerý cit z ní náhle vyprchal.

*****

„Možná ano,“ řekl pomalu, shlížel dolů a usmíval se úsměvem tvrdým jako držadlo rakve, jistý si tím, že její páteř je nenapravitelně zlomená, „ale je to lepší, než abych byl ochrnutý po zbytek svého života.“

Odtáhl se pryč z Deirdre a doklopýtal k Maeve. Statečně si nevšímala svého zranění a utěšovala své malé hošíky, kteří dosud plakali a chvěli se úzkostí.

„Je to v pořádku, mí drahoušci," řekla tiše. „Všechno teď bude v pořádku."

Pitt si před ní poklekl a zkoumal její poranění. Bylo tu málo krve, pouze hladký otvor, jenž nevypadal jako nic víc, než nepatrná bodná rána malým předmětem. Nemohl vidět, kudy se uvnitř jejího těla šířila vnikající kulka, která, ještě než jí pronikla dvanáctníkem a zaklínila se do ploténky mezi dvěma obratli, jí prorazila střeva a bludiště krevních cév. Vnitřně krvácela, a pakliže by se jí nedostalo okamžitého lékařského ošetření, smrt od ní byla jen několik minut vzdálená.

Pittovo srdce se cítilo, jako by spadlo do propasti naplněné ledem. Instinktivně se mu chtělo vykřiknout trpkým žalem, ale z jeho hrdla se nevydral žádný zvuk, jenom lítostivý sten, jenž vyšel z hloubi jeho nitra.

*****

Giordino to zpoždění již déle nemohl snášet. Přišlo svítání a východní obloha nad ostrovem již sluncem zářila do oranžova. Seskočil z helikoptéry na palubu a přikrčil se pod jejími rotujícími listy, když se dodávka přivážející bezpečnostní stráže přihnala k přístavišti. ‚Co se k čertu stalo s Pittem a Maeve?' podivoval se úzkostlivě. Pitt by byl nepromeškal ani jednu zbytečnou vteřinu. Kotevní lana visela volně ve vodě, zatímco jachtu již zachytil odliv a ta odplula téměř třicet metrů od přístaviště.

Spěch byl životně důležitý. Jediným důvodem, proč strážní ještě nevystřelili na vrtulník či jachtu, byla obava, aby nepoškodili Dorsettův majetek. Nyní byli strážní pouhých sto metrů vzdálení a stahovali se k nim.

Giordino byl tak zabraný nespouštěním očí z pronásledovatelů a jeho mysl zase tím, co zdržovalo jeho přátele, že si opomenul všimnout zvuku Štěkajících psů, přicházejícího ze všech koutů ostrova, nebo náhlého vzlétnutí hejna ptactva a jeho zmateného

poletování v kruzích na obloze. Ani si neuvědomil podivný hučivý zvuk, či neucítil chvění země a neuviděl náhlé rozbouření vod v laguně, když zvukové vlny o závratné intenzitě, hnané nesmírnou rychlostí, prudce udeřily do podzemní skály ostrova Gladiátor.

Teprve když byl několik kroků ode dveří do hlavního salonu, vrhl přes rameno letmý pohled na strážné. Ti stáli jako přikovaní na přístavišti, jehož plaňkové bednění se vlnilo jako vlny na moři. Zapomněli na svou kořist a ukazovali na malý obláček šedého kouře, jenž se počal zdvíhat a šířit nad Mount Scaggs. Giordino spatřil, jak se lidé rojili jako mravenci ze vchodu do tunelu ve svahu sopky. Zdálo se, že uvnitř Mount Winkleman je rovněž nějaká činnost. Znovu mu přišlo na mysl Pittovo varování o ostrově, který vyletí do vzduchu v dýmu a popelu.

Vrazil dveřmi do salonu, náhle se zastavil a tiše zasténal od citové bolesti, když spatřil, jak krev pomalu vytéká z ran na Pittově hrudi a boku, otvor v místě Maeviny bránice a tělo Deirdre Dorsettové, ohnuté málem do oblouku přes konferenční stolek. „Panebože, co se to stalo?“

Pitt k němu vzhlédl, aniž by mu odpověděl. „Ta erupce už začala?“

„Z těch hor *vychází* kouř a země je v pohybu.“

„Potom máme zpoždění.“

Giordino si neprodleně klekl vedle Pitta a zahleděl se na Maevino poranění. „Vypadá to špatně.“

Zvedla k němu hlavu a její oči měly prosebný pohled. „Vezmi, prosím, mé chlapce a odejdi.“

Giordino ztěžka zavrtěl hlavou. „To nemohu udělat. Půjdeme všichni společně nebo vůbec ne.“

Pitt natáhl ruku a sevřel Giordinovu paži. „Není čas. Celý ostrov každou vteřinou vybuchne. Já to taky nezvládnu. Vezmi hochy a vypadněte odsud, a to hned.“

Giordino nevěřícně oněměl, jako by do něj uhodil hrom. Jeho lhostejná nenucenost a ironická uštěpačnost jej opustily. Zdálo se, že se jeho mohutná ramena zmenšují. V celém jeho životě jej nic nepřimělo k tomu, aby zanechal jisté smrti svého již třicet let nejlepšího přítele. Výraz v jeho tváři vyjadřoval bolestnou

nerozhodnost. „Nemohu opustit ani jednoho z vás.“ Giordino se sklonil dopředu a vsunul paže pod Maeve, jako by ji chtěl odnést. Kývl na Pitta se slovy: „Vrátím se pro tebe.“

Maeve mu odstrčila ruce stranou. „Nechápeš, že Dirk má pravdu?“ zašeptala slabě.

Pitt podal Giordinovi lodní deník a dopisy Rodneyho Yorka. „Postarej se, aby se Yorkův příběh dostal k jeho rodině,“ pravil tvrdým hlasem a s ledovým klidem. „Nyní však, proboha, vezmi ty děti a běž!“

Giordino zmučeně zavrtěl hlavou. „Ty toho nikdy nenecháš, viď?“

Venku se náhle ztratila obloha a byla nahrazená oblakem popela, jenž vyrazil ze středu Mount Winkleman spolu s velkým rachotem, který zněl opravdu hrůzostrašně. Všechno potemnělo, jak se zlověstná černá masa šířila jako obrovitý deštník. Poté se dostavil ještě burácivější výbuch, jenž do vzduchu vymrštil tisíce tun žhavé lávy.

Giordino měl pocit, že mu rvou duši z těla. Nakonec přikývl a odvrátil hlavu stranou, a v jeho zarmoucených očích se zračilo zvláštní pochopení. „To je v pořádku,“ pronesl a dodal naposledy něco žertem: „Poněvadž mě tu nikdo nechce, tak půjdu.“

Pitt jej uchopil pevně za ruku. „Sbohem, starý příteli. Děkuji ti za všechno, co jsi pro mne udělal.“

„Uvidíme se,“ zamumlal Giordino trhaně a slzy se mu hromadily v očích. Vypadal jako nějaký velmi starý člověk, kterého postihl vážný a srdcervoucí šok. Začal něco říkat, ale slova mu uvízla v krku, a tak rychle popadl Maeviny děti, každého chlapce pod jednu paži, a byl pryč.

56 KAPITOLA

Charles Bakewel a odborníci v sopečné observatoři v Aucklandu na Novém Zélandě nedokázali nahlížet di nitra Země tak, jako do atmosféry a menší měrou i do moře. Jakmile zvuková vlna šířící se od Havaje narazila na ostrov Gladiátor, bylo pro ně nemožné předvídat přesné události co do pořadí a velikosti. Na rozdíl od většiny erupcí a zemětřesení jim tyto neposkytli vubec žádný čas k prostudování předzvěstných jevu, jako jsou počáteční otřesy, výkyvy podzemních vod a změny v chování domácích a divokých zvířat. Jejich dynamika byla chaotická. jediné, čím si vědci byli jisti, bylo to, že se vytvářela závažná porucha a doutnající výhně hluboko uvnitř ostrova měly propuknout k životu.

V tomto případe odraz vytvořený energií zvukové vlny otřásl již oslabenými vulkanickými jádry a vyvolal erupci.

V rychlém sledu následovali katastrofické události. Přehřátá hornina se rozpínala a kapalněla a po dosáhnutí povrchu ostrova z hloubi mnoha kilometru okamžite stoupala vzhuru trhlinama, otevřenými otřesy. Zaváhala jen, aby zaujala místo ji obklopujících chladnejších hornin, a její tok vytvořil podzemní rezervoár roztaveného materiálu, známy jako magmatická komora, ve které vytvořila nesmírný tlak.

Hnací silou sopečného plynu jsou vodní páry přeměnené na žhavou páru, jejíž vzkypění vyrazí magma na povrch.

Když se voda dostane do plynného stavu, její objem se okamžite rozroste téměř tisíckrát a vytvoří astronomickou sílu, jíž je zapotřebí je vzniku sopečné erupce.

Vymrštění úlomku horniny a popela stoupajícím sloupcem plynu vytváří oblak dýmu, běžný u silných výbuchu.

Ačkoli během erupce nedochází ve skutečnosti ke spalování, je to zář elektrických výboju, jež se odráží od rozžhavené horniny do vodních par, která pusobí dojem ohně.

Při prvním záchvěvu země prchali dělnící a dozorci uvnitř diamantových dolu unikovými tunely. Teplota v těžebních jamách stoupala neuvěřitelnou rychlostí. Žádný ze strážných se vůbec nepokusil, aby obrátil ten úprk nazpět. Ve své panice vedli ten dav v

šíleném chvatu směrem k jimi mylně předpokládanému bezpečí moře. Ti, kteří běželi k vrcholku sedla mezi oběma vulkány, získali nevědomky největší šanci přežít.

Dvojice sopek na ostrově, podobná spícím obrům, se znovu probudila ze staletí nečinnosti. Ani jedna z nich se nevyrovnala té druhé, co do projevu své divokosti. Mount Winkleman propukla k životu jako první sérií puklin, jež se otevřely podél jejího základu, a uvolnila tak dlouhé řady zřídel magmatu, které tryskalo z trhlin a vystřikovalo vysoko do vzduchu. Jak se vytvářely průduchy podél prasklin, ohnivá clona se šířila. Obrovská množství žhavé lávy stékala dolů po úbočích jako nepolevující řeka, která se vějířovitě rozrůstala, jak definitivně pustošila veškerou vegetaci, která jí stála v cestě.

Divokost náhlého náporu tlaku vzduchu bičovala stromy o sebe, ještě než byly úplně rozdrceny a spáleny na popel, zatímco jejich zuhelnatělé zbytky byly smeteny k čáře pobřeží. Všechny stromy a veškerý porost, jež unikly valícímu se peklu, zůstaly stát zčernalé a odumřelé. Země již byla posetá ptáky, kteří padali z nebe, udušeni plyny a výpary, které z Mount Winkleman unikaly do atmosféry.

Jakoby veden rukou boží, ten nelidský výtok se přehnal přes bezpečnostní prostor, ale obešel internační tábor čínských dělníků, čímž zachránil život třem stům horníků. i když byl svým rozsahem strašlivý, jeho jedinou kladnou vlastností bylo, že se nepohyboval o nic rychleji, než dokázal běžet průměrný člověk. Magma tryskající z Mount Winkleman napáchalo děsivé škody, ale způsobilo malé ztráty na životech.

Ale potom přišla na řadu Mount Scaggs.

Z hloubi svých útrob vydal vulkán nesoucí jméno kapitána lodi *Gladiátor* temný rachot jako sto nákladních vlaků projíždějících tunelem. Jeho kráter ze sebe vyvrhl obrovitý mrak popela, mnohem větší než ten, co ze sebe vychrlila Mount Winkleman. Kroužil a spirálovitě stoupal vzhůru k obloze jako černá a zlověstná masa. Jakkoli hrozivě a děsivě vypadal, ten oblak popela byl pouhou předehrou k dramatu, jež teprve mělo nastat.

Západní úbočí Mount Scaggs nemohlo odolat hluboce usídlenému tlaku vystupujícímu z hloubky tisíců metrů. Zkapalnělé horniny, nyní

v podobě do běla rozžhavené masy, se valily směrem k povrchu. Nezměrný tlak rozerval nepravidelnou trhlinu na horním úbočí hory, čímž rozpoutal peklo z vařícího se bahna a páry, které bylo doprovázeno jedinou hromovou explozí, jež roztrousila magma na miliony kousků.

Obrovsky zuřící žhavá láva vystřelovala ze svahu vulkánu jako kanonáda. Nesmírné množství žhnoucího magmatu bylo pročištěno do pyroklastického toku, divoké směsice do běla rozžhavených částí hornin a zahřátého plynu, jež se šířila po zemi jako tekutý sirup, ale rychlostí převyšující 160 kilometrů v hodině. Jak tato směsice nabírala rychlost, lavinovitě se s neutuchajícím řevem řítila dolů po svahu sopky, rozkládala její úbočí a vytvářela před sebou hrůzostrašnou větrnou smršť, jež páchla sírou.

Působení přehřáté páry pyroklastického toku, jenž se vytrvale hnal kupředu, bylo zničující, zatímco vše se halilo do přívalu dštícího oheň a vřelého bahna. Sklo se tavilo, kamenné budovy byly srovnány se zemí, jakýkoli organický předmět se okamžitě změnil na popel. Ten bouřící děs za sebou nechal vše k nepoznání.

Hrůzný tok předstihl příkrov z popela, jenž dosud halil ostrov svým strašidelným mračnem. A poté se ohnivé magma ponořilo do středu laguny, vařilo vodu a vytvářelo bláznivý vír z páry, ze kterého se vzdouvala bílá oblaka vzhůru k obloze. Kdysi krásná laguna ležela rychle pod ošklivým nánosem šedého popela, špinavého bahna a rozdrcených úlomků, jež před sebou hnal katastrofický proud smrti.

Ostrov užívaný muži a ženami z chtivosti, ostrov, o kterém byli někteří přesvědčení, že si zaslouží zánik, byl úplně zničený. Jeho smrtelný zápas se končil.

*****

Giordino zvedl elegantní vrtulník Augusta Mark II britské výroby z paluby jachty a dosáhl bezpečné vzdálenosti od ostrova Gladiátor dříve, než déšť planoucího kamení dopadl na přístaviště a jachtu. Neviděl plný rozsah té zkázy; ta byla skrytá obrovitým mračnem popela, jež dosáhlo výšky tří tisíc metrů nad ostrovem.

Neuvěřitelná dvojí erupce nebyla pouhým dějištěm ohavné škodolibosti, ale též děsivé krásy, která vytvářela dojem neskutečnosti. Giordino měl pocit, jako by shlížel dolů z okraje samotného pekla.

Svitla mu naděje, když zpozoroval, jak se jachta nečekaně probudila k životu a hnala se napříč vodami laguny směrem k úžině, zařízlé do útesu, jenž ji obklopoval. Ať už byl těžce raněný či nikoli, Pittovi se nějak podařilo dostat loď do chodu. Bez ohledu na to, jak rychle jachta dokázala přelétnout po moři, nebyla dost rychlá, aby dokázala utéci z dosahu plynného mračna planoucího popela, jenž sežehl vše, co mu stálo v cestě, ještě než se pohroužil do laguny.

Ale veškerá naděje se vytratila, když Giordino s rostoucí hrůzou sledoval ten nerovný závod. To peklo zaplavilo zčeřenou brázdu za jachtou a zmenšovalo svůj odstup, dokud nezahalilo plavidlo a zcela nezastřelo výhled z helikoptéry. Z výšky tří set metrů ve vzduchu to vypadalo, že by v tom pekelném ohni nemohl nikdo přežít víc než pár vteřin.

Giordina přemohla sklíčenost nad tím, že je naživu, když matka dětí připoutaných k sobě popruhem na sedadle druhého pilota a přítel, který byl jako jeho bratr, umírali dole pod ním ve zničujícím ohni. Když proklel sopečnou erupci a svou bezmocnost, odvrátil hlavu od té úděsné podívané. Tvář mu zbledla, když letěl více podle instinktu než na základě zkušenosti. Věděl, že niterná bolest z něj nikdy nevymizí. Jeho jistá arogance se vytratila s ostrovem Gladiátor. On a Pitt spolu ušli dlouhou cestu, na které vždy byl jeden, aby zachránil toho druhého v čase nebezpečí. Pitt nebyl ten typ na umření, říkal si Giordino při četných příležitostech, kdy to vypadalo, že jeho přítel je už málem po smrti. Pitt byl nezničitelný.

V Giordinově nitru se rozhořívala jiskřička důvěry. Vrhl letmý pohled na měřiče paliva. Udávaly plnou nádrž. Když prostudoval mapu připnutou k tabuli, která visela pod přístrojovou deskou, rozhodl se pro *západní* kurz směrem k Hobartu na Tasmánii, nejbližšímu a nejlepšímu místu pro přistání s dětmi. Jakmile by byla dvojčata Fletcherové v bezpečných rukou úřadů, doplnil by palivo a vrátil se na ostrov Gladiátor, i kdyby to nebylo pro nic jiného, než aby získal nazpět Pittovo tělo pro jeho otce a matku ve Washingtonu.

Neměl v úmyslu Pitta zklamat. Neučinil tak za jeho života a neměl v úmyslu tak učinit ani po jeho smrti. Kupodivu se počal cítit uvolněnější. Poté co si vypočetl čas letu do Hobartu a zpátky na ostrov, začal mluvit k malým chlapcům, kteří pozbyli svého strachu a vzrušeně vykukovali okénkem kokpitu ven na moře pod nimi.

Vzadu za helikoptérou se ostrov stal nezřetelnou siluetou, podobající se obrysem té, která se naskytla vyzáblým lidem, co přežili na palubě voru z *Gladiátoru* v jiný den před sto čtyřiceti čtyřmi lety.

*****

Několik vteřin poté, co si byl jistý tím, že Giordino se zvedl s vrtulníkem z jachty a byl bezpečně ve vzduchu, Pitt se přinutil postavit na nohy, namočil utěrku z výlevky v baru a omotal ji Maeve kolem hlavy. Poté začal vršit polštáře, židle a každý kus nábytku, který dokázal zvednout, na Maeve, dokud nebyla úplně zakrytá. Neschopen vykonat víc, aby ji ochránil před blížícím se mořem ohně, vklopýtal do kormidelny, přičemž si svíral bok, kde mu jedna z kulek pronikla do břišního svalu, udělala malý otvor v tlustém střevě a uvízla v pánevním pletencí. Ta druhá kulka mu sjela po žebru, poranila a zneschopnila mu jednu plíci a vyšla ven zádovým svalstvem. Usilovně se snažil, aby neupadl do děsivě černé tůně, jež mu kalila zrak, když prozkoumával přístroje a řízení na panelu lodi.

Na rozdíl od helikoptéry ukazovaly měřiče paliva na jachtě prázdnou nádrž. Dorsettova posádka se neobtěžovala doplňováním paliva, dokud nebyla upozorněna, že jeden či více členů Dorsettovy rodiny se připravuje na cestu. Pitt nalezl vhodné vypínače a nahodil velké turbodieselové motory. Sotva zarachotily v otáčkách naprázdno, už zařadil rychlostní pohon a stlačil škrticí klapky plynu dopředu. Paluba se mu pod nohama otřásla, když se příď zdvihla a voda za zádí se zčeřila v pěnu. Chopil se ručního řízení kormidla, aby loď nasměroval k otevřenému moři.

V husté vrstvě se snášel horký popel. Bylo slyšet praskot a hučení blížící se ohnivé bouře. Rozžhavené kameny padaly jako kroupy a zasyčely v oblacích páry, když dopadly na vodu a klesly pod její

hladinu. Bez konce padaly z nebe, potom co byly vymrštěny do velké vzdálenosti nesmírnými tlaky, vycházejícími z Mount Scaggs. Přístaviště obklopil sloup zhouby a zdálo se, že se vydává pronásledovat jachtu a valí se přes lagunu jako rozzuřená příšera z ohnivých hlubin pekel. A pak již s plnou zuřivostí dopadl na Pitta a snesl se nad jachtu jako vířící stočená masa o výšce dvou set metrů, dříve než s ní byl schopen opustit lagunu. Loď byla vržena kupředu, když ji od zádi zasáhl zdrcující úder. Radarový a rádiový stožár byly dočista smeteny spolu se záchrannými čluny, zábradlím a palubním nábytkem. Loď si razila cestu planoucí turbulencí jako raněná velryba. Žhavé kameny s třeskotem dopadaly na střechu palubní nástavby a paluby a svými údery měnily kdysi krásnou jachtu v rozbitý vrak.

Žár v kormidelně byl spalující. Pitt měl pocit, jako by mu někdo potíral kůži rozpálenou mastí. Dýchání se stalo bolestivě obtížným, zvláště kvůli jeho zkolabované plíci. Vroucně se modlil, aby Maeve v salonu byla dosud naživu. I když lapal po dechu, oblečení na něm začalo doutnat a vlasy již měl sežehnuté, stál tam a zoufale svíral kormidlo. Přehřátý vzduch se mu dral do hrdla a dolů do plic, až se pro něj každé nadechnutí stalo utrpením. Řev ohnivé bouře se mu v uších pojil s tlukotem srdce a pulzující krví. Jeho jedinými prostředky, jak odolat spalujícímu útoku, byly plynulý rytmický chod motorů a pevná konstrukce lodi.

Když okna kolem něj počala praskat a pak se tříštit, pomyslel si, že určitě zemře. Celá jeho mysl, každý nerv v jeho těle byl soustředěný na pohánění lodi kupředu, jako by ji mohl pouhou silou vůle donutit plout rychleji vpřed. Ale potom náhle těžký ohnivý příkrov řídl a mizel, když jachta vyplula jako o závod na čistý vzduch. Špinavá šedá voda se změnila na smaragdově zelenou a obloha na safírově modrou. Nápor ohně a vřelého bahna konečně ztratil svou sílu. Nasál do sebe čistý slaný vzduch jako plavec, nadměrně si okysličující krev před potopením do hlubiny bez skafandru. Nevěděl, jak vážně byl zraněný, a nestaral se o to. Mučivou bolest snášel se stoickým klidem.

V té chvíli Pittův pohled upoutala horní část hlavy a těla obrovitého mořského tvora, jenž se vztyčil z vody napravo od přídě.

Zdálo se, že je to obří úhoř s kulatou hlavou, který měl dobré dva metry v průměru. Tlamu měl částečně otevřenou a Pitt uviděl zuby ve tvaru zakulacených tesáků, ostré jako břitva. Když se jeho vlnící tělo narovnalo, Pitt odhadoval jeho délku mezi třiceti až čtyřiceti metry. Pohyboval se vodou rychlostí jen nepatrně pomalejší, než byla rychlost jachty.

„Tak Basil existuje," mumlal si Pitt sám pro sebe v prázdné kormidelně, zatímco slova mu jitřila palčivost v krku. Basil nebyl žádný hloupý mořský had, domýšlel si Pitt. Ten obrovitý úhoř prchal ze svého palčivého domova v laguně a směřoval do bezpečí na otevřeném moři.

Jakmile proplul úžinou, Basil se vlnil kupředu do hlubin moře a mávnutím svého obrovského ocasu se v nich ztratil. Pitt mu pokývl na rozloučenou a obrátil svou pozornost nazpět k panelu. Navigační přístroje již nefungovaly. Pokusil se vyslat signál o pomoc jak rádiem, tak přes satelitní telefon, ale obojí bylo hluché. Zdálo se, že nic nefunguje až na velké motory, jež stále poháněly jachtu vpřed vlnami. Neschopen nastavit loď na automatický kurz, přivázal kormidlo s přídí mířící na západ směrem k jihovýchodnímu pobřeží Austrálie a regulátor plynu dal o jednu polohu nad volnoběh, aby uchoval to málo paliva, co mu ještě zbývalo. Nějaká záchranná loď reagující na katastrofu na ostrově Gladiátor si musela všimnout pochroumané jachty, zastavit se a vyšetřovat.

Donutil své vratké nohy, aby jej donesly zpátky k Maeve, přičemž se hluboce obával, že její tělo nalezne ve vyhořelé místnosti. Silně rozechvělý překročil práh oddělující salon od kormidelny. Hlavní salon vyhlížel, jako by se jím prohnala opalovací lampa. Silný a odolný laminátový plášť z větší části zabránil, aby žár pronikl přepážkami, ale to děsivé horko prorazilo dovnitř skleněnými okny. Bylo s podivem, že hořlavý materiál na pohovkách a křeslech se nevznítil, i když byl silně ožehnutý.

Letmo pohlédl na Deirdre. Její kdysi krásné vlasy byly sežehnuté do zčernalé masy, mléčně zakalené oči měly strnulý pohled a její pokožka měla barvu vařené langusty. Z jejího nákladného oblečení stoupaly vzhůru lehké obláčky kouře podobné řídké mlze. Budila zdání panenky, jež byla na pár sekund vhozená do pece, dříve než z

ní byla vytažená. Smrt ji zachránila před životem uvnitř nehybného těla.

Nedbaje své bolesti a zranění, zuřivě odhazoval stranou nábytek, který navršil nad Maeve. Musí být dosud naživu, pomyslel si zoufale. Musí na něj čekat při vší své bolesti a zoufalství nad tím, že znovu ztratila své děti. Odtáhl poslední polštář a civěl dolů s narůstajícím strachem. Pocit úlevy jej zaplavil od hlavy až k patě, když pozvedla hlavu a usmála se.

„Maeve," promluvil chraplavým hlasem, vrhl se kupředu a vzal ji do náručí. Teprve tehdy se povšiml velké kaluže krve, jež jí prosákla mezi nohama a rozšířila se po koberci na podlaze. Přitiskl ji k sobě, její hlavu si pohodlně opřel o rameno a jeho rty se lehce dotýkaly jejích tváří.

„Tvé obočí," zašeptala s lehkým žertovným úsměvem.

„Co je s ním?"

Je celé spálené a většina tvých vlasů také."

„Nemohu pořád vypadat hezky a elegantně."

„Mně takový vždycky připadáš." Poté jí oči zaslzely smutkem a starostí. Jsou mí hoši v bezpečí?"

Přikývl. „Al odstartoval několik minut předtím, než udeřila ta ohnivá bouře. Myslel bych, že už jsou daleko na cestě k bezpečným břehům."

Její tvář byla bledá jako svit měsíce. Vypadala jako křehká panenka z porcelánu. „Nikdy jsem ti neřekla, že tě miluji."

„Věděl jsem to," zašeptal a přemáhal se, aby se mu slova nezadrhla v hrdle.

„Miluješ mě také, i kdyby jen trošičku?"

„Miluji tě celou svou duší."

Zvedla ruku a lehce se dotkla jeho sežehnutého obličeje. „Můj příteli, co jsi mi vždy nablízku. Pevně mě stiskni. Chci zemřít v tvém náručí."

„Ty nezemřeš," pravil, neschopný poručit svému srdci, jež se mu rozpadalo na kusy. „Budeme spolu žít dlouhý život a plout po moři, zatímco budeme vychovávat plný člun dětí, které poplavou jako ryby."

„Dva tuláci, kteří se vydali, aby viděli svět,“ pravila tichým šeptem.

„Je tu tolik světa k vidění,“ řekl Pitt a opakoval slova té písně.

„Odveď mě na druhou stranu Měsíční řeky, Dirku, odnes mě na druhou stranu…“Její výraz se zdál být téměř radostný.

Její víčka se zachvěla a oči zavřely. Zdálo se, že její tělo uvadá jako rozkošná květina pod mrazivým závanem chladu. Její tvář se stala poklidnou jako tvář pokojně spícího dítěte. Byla za vodou a čekala na druhém břehu.

„Ne!“ vykřikl, a jeho hlas připomínal táhlé zavytí raněného zvířete v noci.

Zdálo se, že z Pitta rovněž vyprchává všechen život. Již nelpěl více na tom, aby si udržel vědomí. Již se více nebránil černé mlze, jež se kolem něj stahovala. Uvolnil své lpění na skutečnosti a ochotné přijal temnotu.

57 KAPITOLA

Giordinův plán rychlého letu na obrátku k ostrovu Gladiátor byl zmařený skoro od počátku.

Potom, když v helikoptéře použil nejmodernější systém satelitní komunikace, aby informoval Sandeckera na palubě lodi *Glomar Explorer* na Havaji, kontaktoval vzdušné a námořní záchranné jednotky jak v Austrálii, tak na Novém Zélandu a stal se tak prvním člověkem, který tu katastrofu oznámil vnějšímu světu. Během zbývajícího útěku do Hobartu byl neustále obtěžován žádostmi od vysoce postavených vládních činitelů a reportérů od sdělovacích prostředků, aby jim vylíčil erupci a odhadl škody.

Když se blížil k hlavnímu městu Tasmánie, Giordino letěl podél příkrého úpatí ohraničujícího Hobart, jehož obchodní část se rozkládala na západním břehu řeky Derwent. Když zjistil polohu letiště, zavolal letovou věž. Letečtí dispečeři mu dali pokyn, aby přistál na vojenském shromaždišti půl kilometru od hlavního terminálu. Ohromilo ho, když spatřil ten obrovský dav lidí, který se v tom prostoru motal kolem, když se vznášel nad přistávací plochou.

Jakmile vypnul motor a otevřel dveře pro cestujícího, vše bylo provedeno řádným způsobem. Na palubu vrtulníku přišli imigrační úředníci a zařídili mu vstup do Austrálie bez pasu. Pečovatelská služba si vzala na starost Maeviny synáčky a ujistila Giordina, že jakmile vypátrá jejich otce, budou mu svěřeni do péče.

Poté když Giordino konečně stanul nohama na zemi, napůl vyhladovělý a téměř nenapravitelně vyčerpaný, vrhla se na něj armáda reportérů, kteří mu cpali pod nos mikrofony, mířili mu na obličej televizními kamerami a volali na něj otázky týkající se sopečné erupce.

Jediná otázka, na niž odpovídal s úsměvem ve tváři, bylo ujištění, že Arthur Dorsett byl první obětí té katastrofy.

Když se nakonec osvobodil od reportérů a dorazil do úřadovny letištní bezpečnostní policie, Giordino zatelefonoval vedoucímu amerického konzulátu, který zdráhavě souhlasil se zaplacením za doplnění paliva helikoptéry, ale čistě pro humanitární účely. Jeho zpětný let k ostrovu Gladiátor se znovu opozdil, když ředitel

australské organizace pro materiální výpomoc postiženým požádal Giordina, zdali by nevypomohl a svým vrtulníkem letecky nouzově nedopravil potraviny a zdravotní materiál zpátky na ostrov. Giordino laskavě souhlasil a poté se netrpělivě procházel po asfaltu kolem helikoptéry, zatímco jí doplňovali palivo a odstraňovali z ní sedadla pro cestující, aby se docílilo většího prostoru, ještě než byly potřebné zásoby naloženy na palubu. Byl vděčný, když mu jeden z pracovníků organizace poslal tašku plnou sýrových sendvičů spolu s několika lahvemi piva.

Giordina překvapilo, když k němu dojelo auto a jeho řidič ho informoval o Sandeckerově bezprostředním příjezdu. Zíral na řidiče, jako by se ten člověk zbláznil. Pouze Čtyři hodiny uplynuly od té doby, co o tom podal Sandeckerovi na Havaji zprávu.

Jeho rozpaky se však rozplynuly, když se nad ranvej nasměrovala nadzvuková dvoumístná stíhačka F–22A amerického válečného námořnictva a posléze na ní přistála. Giordino pak sledoval, jak ten elegantní letoun, schopný dosáhnout rychlosti třikrát vyšší než zvuk, doroloval k místu, kde měl odstavenou helikoptéru. Kryt kokpitu se odsunul a ven na křídlo vylezl Sandecker v letecké kombinéze. Seskočil dolů na asfalt, aniž by si počkal na žebřík.

Velkými kroky se vydal rovnou k Giordinovi a sevřel jej do medvědího objetí. „Alberte, ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím.“

„Přál bych si, aby nás tu bylo víc k vašemu uvítání,“ pravil Giordino smutně.

„Je zbytečné tu postávat a utěšovat se.“ Sandeckerův obličej byl znavený a vrásčitý. „Pojďme najít Dirka.“

„Nechcete se nejdřív převléct?“

„Shodím ze sebe to oblečení z Hvězdných válek během našeho letu. Válečné námořnictvo ho může získat nazpět, až se dostanu k tomu, abych mu ho vrátil.“

Za méně než pět minut už byli nahoře ve vzduchu se dvěma tunami nejnutnějších zásob, uvázanými ve společném prostoru pro cestující a náklad, a mířili si to přes Tasmanovo moře směrem k doutnajícím zbytkům ostrova Gladiátor.

*****

Pomocné lodi australského a novozélandského válečného námořnictva byly okamžitě odveleny k ostrovu s materiálními zásobami a lékařským personálem, Všechny obchodní lodi v okruhu dvou set námořních mil byly odkloněny, aby poskytly veškerou možnou pomoc na místě katastrofy. Bylo s podivem, že ztráty na životech nebyly zdaleka tak vysoké, jak se zpočátku myslelo podle té obrovské zkázy. Většina čínských dělníků unikla z cesty ohnivé bouře a toků lávy. Přežila polovina důlních dozorců, ale z osmdesátičlenné bezpečnostní jednotky Arthura Dorsetta bylo naživu nalezeno jen sedm těžce popálených mužů. Pozdější pitva prokázala, že většina mrtvých se udusila vdechováním popela. Pozdě odpoledne ubrala erupce podstatně na síle. Vybuchující magma dosud vytékalo z puklin vulkánu, ale zmenšilo se na malé potůčky. Obě sopky byly pouhým stínem své dřívější velikosti. Mount Scaggs málem zmizela a zůstal po ní pouze ošklivý široký kráter. Z Mount Winkleman zůstala masivní vyvýšenina mající méně než třetinu své původní výšky.

Příkrov popela se dosud vznášel nad vulkány, když Giordino se Sandeckerem klesali směrem ke zničenému ostrovu. Většina západní strany zemské masy vyhlížela, jako by ji obří skrejpr vydrhl až na kamenné podloží. Z laguny byl močál přeplněný sutinami a plovoucí pemzou. Z provozů Dorsettovy konsolidační společnosti toho zbylo málo. Co nebylo pohřbené pod popelem, vyčnívalo ven jako zříceniny z nějaké po tisíc let vymřelé civilizace. Zkáza vegetace byla prakticky dokonalá.

Giordina zamrazilo u srdce, když v laguně nikde neuviděl ani známku po jachtě vezoucí Pitta a Maeve. Přístaviště bylo spálené a ponořilo se do vrstvou popela pokryté vody vedle zničených skladištních budov.

Sandecker byl zděšený. Neměl ani ponětí o rozsahu té katastrofy. „Všichni ti mrtví lidé,“ šeptal si. „Moje chyba, všechno je moje chyba.“

Giordino se na něj podíval chápavýma očima. „Za každého mrtvého obyvatele tu je deset tisíc lidí, kteří vám dluží za svůj život.“

„Přesto…,“ pravil Sandecker nevesele a hlas se mu ztrácel.

Giordino přeletěl nad pomocnou lodí, která již byla zakotvená v laguně. Snižoval rychlost letu a chystal se přistát v prostoru vyklizeném australskými armádními ženisty, kteří se jako první snesli padákem na místo katastrofy. Vzdušný vír od rotoru zdvíhal nesmírná mračna popela a bránil Giordinovi ve výhledu. Udržoval výšku na místě a pomalu manipuloval s kolektivním a cyklickým řízením vrtulníku ve spolupráci s ovládáním plynu. Při letu naslepo helikoptéru vyrovnal a dosedl s ní s tvrdým nárazem. Zhluboka se nadechl a vydechl si úlevou, když se rotory dotočily.

Oblak popela se sotva rozptýlil, když k nim přiběhl major v australské uniformě, zaprášený od hlavy k patě a následovaný pobočníkem, a otevřel nástupní dvířka. Jak Sandecker postupoval na záď, naklonil se do nákladového prostoru. „Major O'Toole," představil se s širokým úsměvem. „Rád vás vidím. Jste první pomocný letoun, co tu přistál."

„Naše poslání je dvojí, majore," pravil Sandecker. „Vedle dopravení zásob sem tu ještě pátráme po příteli, který byl naposledy viděn na jachtě Arthura Dorsetta."

O'Toole pokrčil odmítavě rameny. „Pravděpodobně se potopila. Bude to trvat týdny, než příliv s odlivem vyčistí lagunu natolik, že bude možné pátrat pod vodou."

„Doufáme, že loď se snad mohla dostat na otevřené moře."

„Neobdržel jste nějakou zprávu od svého přítele?" Sandecker zavrtěl hlavou.

„Je mi to líto, ale zdá se, že je tu slabá šance, že by unikl před výbuchem."

„Mně je to také líto." Sandecker se zadíval na něco vzdáleného asi milion kilometrů odsud a zdálo se, že si neuvědomuje přítomnost důstojníka stojícího u dveří. Poté se dal dohromady. „Můžeme vám pomoct při vykládání letadla?"

„Každé pomoci si budeme velmi vážit. Většina mých mužů je tam venku a shromažďují ty, co přežili."

S přispěním jednoho z O'Toolových důstojníků byly krabice obsahující potraviny, vodu a zdravotní potřeby vyloženy z nákladního prostoru a nakupeny nedaleko od helikoptéry. Selhání a

smutek umlčely veškerá slova mezi Giordinem a Sandeckerem, když se vraceli ke kokpitu, připraveni ke zpátečnímu letu do Hobartu.

Právě když se rotory roztáčely, přiběhl k nim O'Toole a mával vzrušeně oběma rukama. Giordino otevřel postranní okénko a vyklonil se ven.

„Myslel jsem si, že byste to měli vědět," zvolal O'Toole, aby přehlušil výfuk motoru. „Můj spojový důstojník právě obdržel hlášení z jedné pomocné lodi. Její posádka zpozorovala opuštěný člun unášený mořem přibližně čtyřiadvacet kilometrů na severozápad od ostrova."

Z Giordinovy tváře se vytratila úzkost. „Zastavili, aby ho prohledali, jestli na něm někdo přežil?"

„Ne. To opuštěné plavidlo bylo silně poškozené a vypadalo opuštěné, takže kapitán právem předpokládal, že pro něj bylo nejdůležitější, aby dorazil k ostrovu s týmem lékařů."

„Děkuji vám, majore." Giordino se obrátil k Sandeckerovi. „Slyšel jste to?"

„Slyšel," odsekl Sandecker netrpělivě. „Ať už jsi s tou věcí nahoře ve vzduchu!"

Giordina nebylo zapotřebí pobízet. Do deseti minut po odstartování objevili jachtu téměř přesně tam, kde ji nahlásil kapitán té pomocné lodi, jak se bezmocně potácí uprostřed pravidelně se zdvíhajících a postupujících vln. Plula hluboko ponořená ve vodě, nakloněná deset stupňů na levý bok. Její trup nad vodou vyhlížel, jako by byl smetený obrovským koštětem. Její kdysi pyšný safírově modrý trup byl spálený dočerna a paluby byly pokryté silným nánosem šedého popela. Prošla peklem a také tak vypadala.

„Přistávací rampa pro vrtulníky vypadá, že je v pořádku," poznamenal Sandecker.

Giordino se nasměroval na záď jachty a pomalu nepatrně šikmo klesal dolů. Moře nevykazovalo žádnou známku zčeření, což svědčilo o mírném větru, ale kymácení jachty a její náklon mu přistání zkomplikovaly.

Ubral na výkonu motoru a vznášel se v úhlu odpovídajícímu sklonu jachty a načasoval si dosednutí na chvíli, kdy se jachta pozdvihla na hřebenu vlny. Přesně v tom okamžiku snížila

helikoptéra strmost své dráhy, zůstala viset ve vzduchu pár vteřin a pak dosedla na svažující se palubu. Giordino okamžitě použil brzdy, aby letounu zabránil sjet do moře, a vypnul motor. Bezpečně přistáli a jejich myšlenky se nyní změnily ve strach z toho, co by mohli objevit.

Giordino vyskočil jako první a rychle připevnil uvazovací lana z helikoptéry k palubě. Po chvíli zaváhání, aby nabrali dech, vykročili přes zuhelnatělou palubu a vstoupili do hlavního salonu.

Jeden pohled na dvě nehybné schoulené postavy v rohu místnosti postačil, aby Sandecker beznadějně potřásl hlavou.

Na malou chvíli zavřel pevně oči a přemáhal vlnu mučivé úzkosti. Ten krutý výjev před ním byl tak děsivý, že se nemohl pohnout z místa. Nebyla zde žádná známka života. Zármutek mu drásal srdce. Nehybně zíral ve smutném úžasu. Oba musí být mrtví, pomyslil si.

Pitt držel Maeve ve svém náručí. Jedna jeho tvář byla maskou ze zaschlé krve od zranění způsobeného Boudiccou. Celá jeho hruď a bok byly rovněž plné tmavě karmínových skvrn. Ožehlé šaty, sežehlé obočí a vlasy, spáleniny na obličeji a pažích, to vše mu poskytovalo vzezření někoho, kdo byl děsivě zohaven při výbuchu. Vypadal, jako by zemřel násilnou smrtí.

Maeve vypadala, jako by zemřela a nevěděla přitom, že její spánek bude věčný. Voskový lesk na jejích rozkošných rysech připomínal Sandeckerovi bílou neshořelou svíčku, spící krásku, kterou již žádný polibek nikdy neprobudí.

Giordino poklekl na zem vedle Pitta a odmítal uvěřit, že by jeho starý přítel byl mrtvý. Jemně zatřásl Pittovi ramenem. „Dirku! Mluv se mnou, kamaráde.“

Sandecker se pokoušel Giordina odtáhnout stranou. „*Je* po smrti,“ pravil rozesmutnělým šeptem.

Poté se Pittovy oči tak neočekávaně pomalu otevřely, že oba muži ustrnuli a šokováni tomu nemohli uvěřit. Pitt se zadíval upřeně na Giordina a Sandeckera, nepoznával je však a nic nechápal.

Jeho rty se zachvěly a on zašeptal: „Bože, odpusť mi, že jsem ji ztratil.“

ČÁST PÁTÁ – ROZRUCH UTICHÁ

58 KAPITOLA

Napětí, které bylo možno pocítit v pařížské konferenční místnosti během předchozí schůzky, se tentokrát neopakovalo. Nyní byla atmosféra uvolněná, téměř radostná. Ředitelé Rady všestranného obchodu byli příjemnější, když se sešli, aby prodiskutovali svá nejnovější zákulisní obchodní jednání.

Židle kolem dlouhého ebenového stolu se zaplnily, zatímco se předseda odmlčel a čekal, až šeptem vedený hovor ztichl, dříve než si zjednal pořádek.

„Pánové, od naší poslední diskuse se hodně přihodilo. V té době jsme čelili hrozbě našim mezinárodním obchodním operacím s diamanty. Nyní však se díky rozmaru přírody plán na zničení trhu s diamanty s předčasnou smrtí Arthura Dorsetta zastavil."

„Dobře, že jsme se ho zbavili," pronesl prezident diamantového kartelu se smíchem. Sotva mohl uvěřit tomu velkému triumfu, který pociťoval spolu s radostným vzrušením nad tím, že ohrožení bylo šťastnou náhodou odstraněno bez nákladného boje.

„Výborně! Bravo!" ozval se sbor hlasů kolem stolu.

Je mi potěšením vám podat zprávu," pokračoval předseda, „že trh s diamanty se v posledních několika dnech dramaticky zvýšil, zatímco ceny barevných drahokamů podstatně poklesly."

Šedovlasý muž z jedné z nejbohatších rodin Ameriky a bývalý státní sekretář promluvil od druhého konce stolu. „Co má zabránit ředitelům Dorsettovy konsolidační důlní společnosti, aby pokračovali v Arthurově programu prodávat diamanty se slevou v celé jeho rozsáhlé síti klenotnických obchodů?"

Belgický průmyslník z Antverp učinil při své řeči odmítavé gesto. „Arthur Dorsett byl megaloman. Jeho sny o velikosti nezahrnovaly ostatní. Řídil své důlní provozy a prodejní organizace bez správní rady. Arthur představoval sólový podnik. Nikomu nedůvěřoval. Až

na to, že si příležitostně najal zvenku poradce, a pak z toho muže či ženy do sebe vstřebal veškeré odborné znalosti, předtím než je vyhodil na dlažbu, řídil Dorsettovu konsolidační společnost sám bez kohokoli jiného ve vedení.“

Italský majitel flotily nákladních lodí se usmál. ‚Jsem v pokušení vylézt na ty sopky, co sprovodily ze světa Arthura Dorsetta a jeho říši zla, a vylít do jejich kráterů láhev šampaňského.“

„Obyvatelé Havaje dělají úplně totéž u ohnivého kráteru sopky Kilauea,“ pravil Američan.

„Našlo se jeho tělo?“ zeptal se japonský elektronický magnát. Předseda zavrtěl hlavou. „Podle australských úřadů se vůbec nedostal ze svého domu, který stál přímo v cestě toku lávy. Jeho tělo, či cokoli z něj zbylo, leží pod dvacetimetrovou vrstvou sopečného popela a lávové horniny.“

„Je pravda, že také zemřely všechny jeho tři dcery?“ tázal se Ital.

Jedna zahynula v tom domě s Arthurem. Ty druhé dvě nalezly mrtvé na vyhořelém vraku jachty. Zřejmě se snažily uniknout té katastrofě. Snad abych dodal, že celá ta záležitost je obestřena tajemstvím. Mé zdroje uvnitř australské vlády tvrdí, že jedna z dcer zemřela na následky střelných poranění.“

„Byla zavražděná?“

Představený japonského elektronického impéria kývl na ředitele diamantového kartelu. „Teď když je Arthur Dorsett pryč ze scény, můžete nám, pane, říci, jaký je výhled vašeho trhu do budoucnosti?“

Vybraně oděný vedoucí činitel přes diamanty z Jižní Afriky mu odpověděl s nefalšovaným úsměvem. „Nemohl by být lepší. Ukázalo se, že se Rusové zdaleka nepřibližují té původně předpověděné hrozbě. Jejich pokusy o odrovnání trhu se obrátily proti nim. Poté, co prodali většinu svých zásob nebroušených drahokamů brusičům diamantů v Tel Avivu a Antverpách za snížené ceny, ale přesto za podstatně vyšší, než zamýšlel Arthur Dorsett, předstihli svou produkci. Vzestup ruského průmyslu přivedl jejich výrobu diamantů prakticky k mrtvému bodu.“

„A co Austrálie a Kanada?“ zeptal se Holanďan. „Doly v Austrálii nejsou tak rozsáhlé, jak se původně předvídalo, a kanadská nová naleziště diamantů jsou nesmírně přehnaná. Nenabízejí diamanty v

dostatečné kvalitě a množství. V Kanadě v současnosti neexistuje plán na vybudování velkého diamantového dolu s komerčním využitím.“

„Mají dalekosáhlé změny v politické struktuře Jižní Afriky nějaký vliv na vaše operace?“

„Spolupracovali jsme těsně s Nelsonem Mandelou rovnou od začátku pádu apartheidu. Mohu bezpečně říci, že zakrátko zavedeme nový daňový systém, který bude nanejvýš výhodný pro naše příjmy.“

Šejk zastupující ropný kartel se naklonil přes stůl. „To vše zní povzbudivě, ale umožní vám vaše zisky, abyste přispěli k uskutečnění cíle Rady všestranného obchodu, kterým je hospodářský řád jednoho světa?“

„Buďte ujištěn,“ odvětil Jihoafričan, „že diamantový kartel dostojí všem svým závazkům. Poptávka po diamantech neustále stoupá a očekává se, že naše zisky vyletí v prvních deseti letech nového století prudce vzhůru. Není pochyb o tom, že můžeme nést náš podíl finanční zátěže.“

„Děkuji pánovi z Jižní Afriky za jeho projev sebedůvěry,“ pravil předseda.

„Tak co teď bude dál s Dorsettovou konsolidační společností?“ zeptal se šejk.

„Po právní stránce,“ odvětil předseda, „přejde celý podnik do rukou Dorsettových dvou vnuků.“

„Kolik jim je let?“

„Za pár měsíců jim bude sedm roků.“

„To jsou tak mladí?“

„Nevěděl jsem, že některá z jeho dcer byla vdaná,“ řekl indický pozemkový makléř.

„Nebyly vdané,“ odtušil rovnou předseda. „Maeve Dorsettová porodila nemanželská dvojčata. Jejich otec pochází ze zámožné rodiny chovatelů ovcí. Ze svých pramenů se dozvídám, že je to inteligentní a rozumný muž. Byl již ustanoven, aby jednal jako dozorce a správce celkového majetku farmy.“

Holanďan upřel svůj pohled přes stůl na předsedu. „Kdo byl jmenován, aby spravoval společné záležitosti těch hochů?“

„To jméno je vám všem dobře známé.“ Předseda se odmlčel a křečovitě se usmál. „Dokud ta vnoučata nedosáhnou plnoletosti, každodenní obchodní činnost Dorsettovy konsolidační společnosti a jejích přidružených Částí bude *řízena* rodinou Strouserů, obchodníků s diamanty.“

„V tom je vaše odveta,“ pravil postarší americký státník. „S jakými plány se počítá, kdyby se trh s diamanty zhroutil sám od sebe? Nemůžeme navždy regulovat ceny.“

„Odpovím vám na to,“ pravil Jihoafričan. „Až *již* nebudeme moci déle udržet pevnou kontrolu nad cenami, obrátíme se od přírodních drahokamů vytěžených nákladnými důlními provozy k diamantům vyrobeným v laboratoři.“

„To jsou napodobeniny tak dobré?“ zeptal se britský vydavatel.

„Chemické laboratoře vyrábějí v současné době vyšlechtěné smaragdy, rubíny a safíry se stejnými fyzikálními, chemickými a optickými vlastnostmi, jaké mají drahokamy vytěžené ze země. Jsou tak dokonalé, že vyškolení odborníci na drahé horniny mají potíže, aby zjistili jakýkoli rozdíl. Totéž platí pro laboratorně vytvořené diamanty.“

„Mohou být prodávány, aniž by se to vyzradilo?“ zeptal se předseda.

„Není zapotřebí podvádět. Tak jako jsme si veřejnost vychovali, aby uvěřila, že diamanty jsou tím jediným drahokamem, který má vlastnit, zrovna tak je možné dělat reklamu vyšlechtěným drahokamům a propagovat je jako ty nejpraktičtější ke koupi. Jediným základním rozdílem tu je, že u jednoho trvalo přírodě miliony let jej vytvořit, u druhého stačilo padesát hodin v laboratoři. Je to nová vlna budoucnosti, chcete-li.“

V místnosti nastalo ticho, když každý uvažoval o svém možném zisku. Potom se předseda usmál a pokývl. „Zdálo by se, pánové, že bez ohledu na to, na kterou stranu se kyvadlo vychýlí, naše výdělky jsou zajištěné.“

20. března 2000 Washington D.C.

59 KAPITOLA

Pitt měl štěstí, jak mu každá zdravotní sestra na patře nemocnice v Hobartu na Tasmánii nepřestala říkat. Po vyvolaném zánětu pobřišnice z proděravělého tlustého střeva a odstranění kulky z pánevního pletence, kde udělala pěkný důlek do kosti, se začal cítit, jako by se znovu vrátil do života. Když se jeho plíce opět naplnila vzduchem a mohl volně dýchat, jedl jako vyhladovělý dřevorubec.

Giordino a Sandecker se zdržovali kolem, dokud je lékařský personál neujistil, že Pitt je na cestě k zotavení, což byl fakt, jemuž nasvědčovala jeho přání, či spíše žádosti o pití něčeho, co nebylo ovocnou šťávou nebo mlékem. Tyto žádosti většinou zůstaly bez povšimnutí.

Admirál s Giordinem pak doprovodili Maeviny chlapce do Melbourne k jejich otci, jenž sem přiletěl na pohřeb Maeve z ovčí farmy svých rodičů ve vnitrozemí. Byl to velký chlap, Australák každým coulem, s univerzitním diplomem z chovu dobytka. Ten slíbil Sandeckerovi a Giordinovi, že chlapce vychová v dobrém prostředí. Ačkoli důvěřoval obchodnímu úsudku firmy Strouser a synové, týkajícímu se jejich řízení Dorsettovy konsolidační důlní společnosti, moudře si najal placené právní zástupce, aby dohlíželi na dvojčata v jejich nejvlastnějším zájmu. Spokojený s tím, že hoši jsou v dobrých rukou, admirál s Giordinem odletěli zpátky do Washingtonu, kde se Sandeckerovi dostalo bouřlivého přivítání a pozvání na celou řadu banketů jako člověku, který vybojoval jednostrannou bitvu, aby zachránil Honolulu před tragickým neštěstím.

Veškeré úvahy, které prezident či Wilber Hutton mohli mít o tom, že ho u NUMA nahradí, rychle upadly v zapomnění. Po hlavním městě se povídalo, že admirál bude řídit NUMA ještě dlouho potom, co současný prezident opustí Bílý dům.

Do místnosti vešel lékař a nalezl Pitta, jak stojí u okna a toužebně zírá dolů na řeku Derwent, jež protéká samým středem Hobartu. „Máte prý být v posteli,“ pravil lékař se svým australským přízvukem.

Pitt se na něj soustředěně zadíval. „Ležel jsem pět dnů na matraci, na které by nespal lenochod tříprstý. Odsloužil jsem si to tady a teď jdu odsud.“

Lékař se lišácky usmál. „Víte, nemáte už žádné šaty. Ty hadry, co jste měl na sobě, když vás sem přivezli, byly vyhozené do smetí.“

„Potom odsud vyjdu ve svém županu a v tomhle pitomém nemocničním plášti. Mimochodem tomu, kdo tyhle věci vynalezl, by je měli nacpat do řitního kanálu, až by mu ty tkaničky vzadu vylezly ušima.“

„Vidím, že dohadovat se s vámi je plýtvání časem mých ostatních pacientů.“ Lékař pokrčil rameny. ‚Je to proklatý zázrak, že vaše tělo dosud funguje. Zřídkakdy jsem viděl tolik jizev na jednom člověku. Jestli musíte, tak běžte. Dohlédnu, aby vám sestra našla nějaké slušné oblečení pro všední den, takže vás nezatknou za to, že se vydáváte za amerického turistu.“

Tentokrát to nebyla cesta tryskovým letadlem NUMA. Pitt letěl jako obchodní cestující s United Airlines. Když se šoural k letadlu, dosud špatně pohyblivý a s mučivou bolestí v boku, stevardky s jedním stevardem jej upřeně sledovali s neskrývanou zvědavostí a pozorovali, jak prohledává horní čísla, aby našel své sedadlo.

Jedna stevardka, ta s hezky upravenými vlasy a očima téměř tak zelenýma jako byly ty Pittovy, k němu přistoupila se soucitnou péčí. „Mohu vás zavést k vašemu sedadlu, pane?“

Než si chytil taxíka z nemocnice na letiště, Pitt strávil dobrou minutu tím, že se zkoumal v zrcadle. Kdyby se byl zúčastnil konkurzu na filmovou roli, jež by si vyžadovala kráčející mrtvolu, režisér by ho byl okamžitě najal: přes celé čelo měl promodralou červenou jizvu, v krví podlitých očích duchem nepřítomný výraz a obličej vychrtlý a bledý. Jeho pohyby připomínaly devadesátiletého muže trpícího artritidou. Pokožku měl plnou skvrn po spáleninách, obočí u něj již neexistovalo a jeho kdysi husté kudrnaté vlasy vypadaly, jako by se na nich střihač ovcí pokusil udělat vojenský sestřih.

„Ano, děkuji vám,“ řekl více z rozpačitosti než vděčnosti.

Jste pan Pitt?“ zeptala se, když mu ukazovala na prázdné místo u okénka.

„Momentálně bych si přál být někým jiným, ale ano, jsem Pitt.“

„Máte štěstí,“ pravila s úsměvem.

„To mi stále říkal tucet zdravotních sester.“

„Ale ne, chci tím říct, že máte přátele, kteří si o vás dělají velikou starost. Posádce letadla řekli, že s námi poletíte, a požádali ji, aby vám zajistila co největší pohodlí.“

Lámal si hlavu, jak k čertu Sandecker věděl, že uprchl z nemocnice, odjel rovnou na letiště a zakoupil si letenku s čekáním na uvolněné místo do Washingtonu.

Jak se ukázalo, stevardky pro něj musely jen málo udělat. Většinu cesty prospal, probouzel se, jen aby se najedl, sledoval film s Clintem Eastwoodem v roli dědečka a popíjel šampaňské. Dokonce ani nevěděl, že se letadlo přiblížilo k Dullesovu mezinárodnímu letišti, dokud kola podvozku nenarazila na pevnou zem a neprobudila ho.

Vystoupil z autobusu kyvadlové dopravy mezi letadlem a letištní budovou, mírně překvapený, že zde nikdo nečeká, aby jej přivítal. Jestliže Sandecker upozornil posádku letadla oné letecké společnosti, zajisté věděl, kdy mělo letadlo plánovaný přílet. Ba ani Al Giordino nečekal u okraje chodníku, když se šoural ke stanovišti taxíků. Jasný případ: sejde z očí, sejde z mysli, říkal si sám pro sebe, zatímco se jeho depresivní nálada prohlubovala.

Bylo osm hodin večer, když vylezl z taxíku, vyťukal svůj kód do bezpečnostního systému svého hangáru a vešel dovnitř. Rozsvítil světla, která se odrážela v zrcadlícím se laku a chromu jeho sběratelských modelů aut.

Před ním stál nějaký vysoký předmět, jenž se téměř dotýkal stropu, předmět, který tam nebyl, když odcházel.

Několik okamžiků Pitt civěl ve zmámeném okouzlení na kůl totemu. Jeho vrchol zdobil krásně vyřezaný orel s rozpjatými křídly. Poté následovali v sestupném pořádku medvěd grizzly s mládětem, havran, žába, nějaký mořský tvor a dole pak lidská hlava, jež vzdáleně připomínala Pitta. Přečetl si lístek, který byl připevněný k uchu vlka:

Přijměte, prosím, na svou počest tento pamětní sloup od příslušníků kmene Haida na znamení jejich ocenění Vašeho úsilí o odstranění zohyzdění našeho posvátného ostrova. Dorsettův důl byl uzavřen a zvířata a rostliny brzy získají nazpět svůj právoplatný domov. Nyní jste čestným členem kmene Haida.

Váš přítel Mason Broadmoor

Pitt byl hluboce dojat. Dostat mistrovské dílo tak pozoruhodné hodnoty bylo vzácné privilegium. Cítil se nezměrně vděčným Broadmoorovi a jeho lidem za jejich šlechetný dar.

Poté obešel totem a měl pocit, že mu přestalo tlouci srdce. Jeho opálově zelené oči se mu zkalily neochotou tomu uvěřit. Udiv pak nahradil pocit prázdnoty, následovaný lítostí. Přímo vzadu, posazená v uličce mezi klasickými automobily, byla *Úžasná Maeve.*

Byla omšelá, opotřebovaná a poškozená, ale spočívala si tam v celé své mořem zpustošené nádheře. Pitt si nedokázal představit, jak ta věrná loď přežila sopečný výbuch a byla přepravena tisíce kilometrů až do Washingtonu. Bylo to, jako by někdo vykonal zázrak. Přistoupil k ní a natáhl ruku, aby se dotkl její přídi a přesvědčil se, že nemá halucinace.

Právě když se špičky jeho prstů setkaly s tvrdým povrchem jejího trupu, začali se vynořovat lidé ze zadní části Pullmanova železničního vagónu umístěného podél jedné stěny hangáru, zadních sedadel automobilů a z jeho bytu v patře, kde se do té doby schovávali. Znenadání byl obklopen davem známých tváří, volajících „překvapení“ a „vítej doma“.

Giordino jej lehce objal, dobře si vědom Pittových zranění. Admirál Sandecker, ač nikdy nebyl jedním z těch, kdo projevovali city, vřele potřásl Pittovi rukou a odvrátil se, když mu z očí vytryskly slzy.

Byl tam Rudi Gunn spolu s Hiramem Yaegerem a více než čtyřicet dalších jeho přátel a spoluzaměstnanců z NUMA. Přivítat ho tam byli také jeho rodiče. Jeho otec, senátor George Pitt z Kalifornie, a jeho matka Barbara byli šokováni jeho vyzáblým zjevem, ale

chovali se statečně, jako by vypadal zdravě a v dobré kondici. Byl tam St. Julien Perlmutter a dohlížel na jídlo a pití. Členka Kongresu Loren Smithová, již deset let jeho blízká a důvěrná přítelkyně, jej něžně políbila a byla zarmoucená, když v jeho jindy lesknoucích se očích spatřila otupělý a životem omrzelý výraz bolesti a vyčerpání.

Pitt hleděl upřeně na malý člun, jenž podal tak spolehlivý výkon. Bez váhání se otočil k Giordinovi. „Jak se ti to vůbec podařilo?“

Giordino se vítězoslavně usmál. „Potom, když admirál a já jsme tě letecky zavezli do nemocnice na Tasmánii, jsem se vrátil na ten ostrov s dalším nákladem materiální pomoci. Rychlý přelet přes východní útesy odhalil, že *Úžasná Maeve* přežila tu erupci. Vypůjčil jsem si pár australských technických odborníků a spustil je do průrvy. Ti přivázali člun ke kabelu z helikoptéry. Vyzdvihl jsem ho na vrcholek srázů, kde jsme rozebrali jeho trup a vahadla. Ta práce nám dala trochu zabrat, ale části, které jsme nemohli naložit dovnitř helikoptéry, jsme upevnili pod její trup. Pak jsem letěl zpátky na Tasmánii, kde jsem přemluvil pilota nákladního letadla, které mělo namířeno do Spojených států, aby tu potvoru převezl sem domů. S pomocí týmu z NUMA jsme ji pak jen taktak složili včas nazpátek před tvým příjezdem.“

„Jsi dobrý přítel,“ řekl Pitt upřímně. „Nikdy ti to nevrátím.“

„Jsem to já, kdo ti dluží,“ reagoval na to oddaně Giordino. „Hluboce lituji, že jsem se nemohl zúčastnit pohřbu Maeve v Melbourne.“

„Admirál a já jsme tam byli spolu s jejími chlapci a jejich otcem. Když ji spouštěli do hrobu, hráli 'Měsíční řeku', právě jak sis přál.“

„Kdo přednesl smuteční řeč?“

„Admirál pronesl slova, která jsi napsal,“ pravil Giordino smutně. „Ani jedno oko nezůstalo suché.“

„A Rodney York?“

„Zaslali jsme Yorkův lodní deník a dopisy do Anglie kurýrem,“ odvětil Giordino. „Vdova po Yorkovi žije dosud ve Falmouth Bay. Je to milá drobná paní, které bude zanedlouho osmdesát. Mluvil jsem s ní po telefonu, potom když obdržela ten deník. Nelze ani vyjádřit, jak byla šťastná, když se dozvěděla, jak York zemřel. Spolu se svou rodinou plánuje, že jeho ostatky dopraví domů.“

„Jsem rád, že konečně zná ten příběh," řekl Pitt. „Požádala mě, abych ti poděkoval za tvou pozornost." Pitt byl uchráněn před zamlženým zrakem Perlmutterem, který mu do ruky vložil sklenici s vínem. „Tohle ti bude chutnat, chlapče. Je to vynikající chardonnay z vinice Plum Creek v Coloradu."

Když překvapení pominulo, večírek se naplno rozjel až přes půlnoc. Přátelé přicházeli a odcházeli, dokud se Pitt nevyčerpal mluvením a přemáhal se, aby zůstal vzhůru. Nakonec Pittova matka trvala na tom, aby si její syn odpočinul. Všichni mu popřáli dobrou noc, přáli mu, aby se brzy zotavil a počali se trousit ze dveří, aby odjeli domů.

„Nechoď do práce, dokud nebudeš zdravý a práceschopný," radil mu Sandecker. „NUMA to potáhne dál bez tebe."

„Je tu jeden projekt, jemuž bych se chtěl asi za měsíc věnovat," pravil Pitt, a v očích se mu přechodně objevil jeho starý, divoký bukanýrský záblesk.

„Co je to za projekt?"

Pitt se zašklebil. „Byl bych rád na ostrově Gladiátor, až se tam pročistí voda v laguně."

„Co čekáš, že tam najdeš?"

„Jmenuje se Basil."

Sandecker na něj upřel zmatený pohled. „Kdo je u čerta Basil?"

Je to mořský had. Počítám, že se vrátí na svou živnou půdu, až bude laguna zbavená popela a úlomků."

Sandecker položil Pittovi ruku na rameno a věnoval mu pohled, jaký obvykle bývá vyhrazený dítěti, které tvrdí, že spatřilo bubáka. „Pěkně dlouho si odpočiň a pak si o tom promluvíme."

Admirál se otočil a odcházel, přičemž potřásal hlavou a mumlal si něco, že takové věci jako mořské příšery neexistují, když k Pittovi přistoupila členka Kongresu Loren Smithová a podala mu ruku.

„Chceš, abych zůstala?" zeptala se ho tiše.

Pitt ji políbil na čelo. „Děkuji ti, ale myslím, že bych na chvíli byl rád sám."

*****

Sandecker se nabídl, že Loren zaveze do jejího domu ve městě, a ona to radostně přijala, jelikož na večírek na přivítání Pitta doma přijela taxíkem. Oba dva seděli mlčky, dokud auto nepřejelo most na cestě do města.

„Nikdy jsem Dirka neviděla tak sklíčeného," pravila Loren, a její obličej byl posmutnělý a zamyšlený. „Nikdy jsem si nepomyslela, že se někdy dožiji toho, abych tohle řekla, ale z jeho očí se vytratil zápal."

„Dá se dohromady," ujistil ji Sandecker. „Pár týdnů odpočinku a zase bude hořet netrpělivostí."

„Nemyslíte si, že se stává trochu starým na to, aby si hrál na odvážného dobrodruha?"

„Nedovedu si představit, že by seděl za psacím stolem. Nikdy se nepřestane toulat po mořích a dělat to, co tak miluje."

„Co ho k tomu žene?" podivovala se Loren nahlas.

„Někteří muži se narodili takovými, co neznají klid," pronesl Sandecker filozoficky. „Pro Dírka má každá hodina času v sobě záhadu, která musí být rozřešena, a každý den představuje náročný úkol, který musí být zdolán."

Loren se podívala na admirála. „Vy mu závidíte, nemám pravdu?"

Sandecker přikývl. „Samozřejmě, a vy také."

„Proč si myslíte, že je tomu tak?"

„Odpověď je prostá," odvětil Sandecker moudře. „V každém z nás je trochu Dirka Pitta."

*****

Poté, co každý odešel a Pitt zůstal stát v hangáru sám uprostřed své sbírky mechanického majetku, z něhož se každá část nějakým způsobem dotkla jeho minulosti, přešel těžkým krokem k člunu, jejž on a Maeve a Giordino postavili na skalách ostrova Misery a vyšplhal se do jeho kokpitu. Dlouho tam seděl mlčky, ztracený ve svých vzpomínkách. A tam v *Úžasné Maeve* ještě seděl, když se první paprsky ranního slunce dotkly rezavějící střechy starého leteckého hangáru, který nazýval svým domovem.